

โปรดแก้คำผิด ในหนังสือ ธรรมะกับสัญชาตญาณ

(การนับบรรทัด ให้นับจากบรรทัดบนคือเลขหน้า
ถ้ามี จ.ล. ให้นับขึ้นจากบรรทัดล่าง เพื่อประหยัดเวลา)

หน้า	บรรทัด	คำที่ผิด	แก้เป็น
๑๘	๕	มน	มัน
๔๒	๕-๖	บันเทา	บรรเทา
๔๒	จ.ล. ๒	หลง	หลัง
๔๖	จ.ล. ๗	พัน	พันธุ์
๕๖	จ.ล. ๑๐	ไม่รู้	ไม่รู้
๘๖	๘	สญ	สัญ
๑๑๒	๕	มนก็	มันก็
๑๑๓	๕	สญ	สัญ
๑๑๖	๓	ต่อสู้	ต่อสู้
๑๒๐	จ.ล. ๖	เรื่อง	เรื่อง
๑๒๐	จ.ล. ๘	โพธ	โพธิ
๑๒๕	๕	มน	มัน
๑๔๕	จ.ล. ๑๐	ไม่มี	ไม่มี
๑๕๕	จ.ล. ๑๑	ทว	ทัว
๑๘๐	จ.ล. ๑๐	ชีวิต	ชีวิต
๒๐๗	๕	ปฏิบัติ	ปฏิบัติ
๒๑๓	๖, จ.ล. ๗	สำหรับ, ฉันทะ	สำหรับ, ฉันทะ
๒๒๔	จ.ล. ๓	รบ	รับ

หน้า	บรรทัด	คำที่ผิด	แก้เป็น
๒๓๐	๙	กระทง	กระท้ง
๒๔๔	จ.ล. ๕	รูแจ้ง	รูแจ้ง
๒๔๕	จ.ล. ๙	มีทว	มีทัว
๒๕๖	๑๐	ก่าจต	ก่าจัต
๒๘๘	จ.ล. ๕	ถ่าจต	ถ่าจิต
๓๒๓	จ.ล. ๖	กบ	กับ
๓๓๐	จ.ล. ๑	มน	มัน
๓๓๑	จ.ล. ๑๑	นินพาน	นิพพาน
๓๓๖	จ.ล. ๘	สมป	สัมป
๓๕๔	จ.ล. ๘	ทว	ทัว
๓๕๕	จ.ล. ๘	ก่าจต	ก่าจัต
๓๘๔	จ.ล. ๓	ใช้	ใช้ควบคุม

ศูนย์วิจัยพระพุทธศาสตร์
 ภาควิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัย
 สุโขทัย กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
 โทร. ๐๒๑๖๔๕๖๖๖ - ๐๒๑๖๔๕๕๕๖๖

dhadassa in th

ธรรมะกับสัญชาติญาณ

ธรรมะกับสัญชาติญาณ

ของ

ท่านพุทธทาสภิกขุ

บรรยายประจำวันเสาร์ ภาคมาฆบูชา ๒๕๒๙

ณ ลานหินโค้ง สวนโมกขพลาราม

อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี

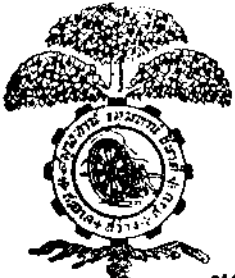

ธรรมทานมูลนิธิจัดพิมพ์ด้วยเงินทุนธรรมทานปริวรรตน์
ร่วมกับเงินสมทบบริจาคของ บุตรีธิดา นางช้อง อุณหะสูต
เป็นการพิมพ์ครั้งแรกของ หนังสือธรรมโฆษณ์ หมวดสอง
ชุด ปกรณ์พิเศษ อันดับที่ ๑๕ บนพื้นแถบสีแดง
ลำดับพิมพ์ออกเล่มที่ ๕๖

จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

[ลิขสิทธิ์ไม่สงวนสำหรับแจกเป็นธรรมทาน สงวนเฉพาะการพิมพ์จำหน่าย]

พิมพ์ที่ หจก. การพิมพ์พระนคร ๖๙-๗๑ ถนนบูรณศาสตร์ (แยกถนนบุญศิริ) กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
นางอารี จุ้ยทรัพย์เปี่ยม ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๑ โทร. ๒๒๑๒๓๓๗, ๒๒๒๑๖๗๔

อนโมทนา.

ข้าพเจ้า ขออโนมทนา ในทวารที่ตณะกรรมทวาร แห่งชาวมกาทน-
 มลฉวี และผู้ปกครองอื่น ๆ ได้มีความดีใจคนตกละร่วมมือกัน จัด
 ตั้งทุนที่มีชื่อเก่า "ทุนธรรมทานปวารณาน" นี้ขึ้น เพื่อสนับสนุนการ
 คิดพิมพ์หนังสือ หรือ ขงธรรมในธรรม เพื่อผู้ที่มีสติปัญญา. ทุนนี้ แม้จะ
 มีชื่อที่ฟังดูแล้ว แปลกไปจากชื่อทุนต่างๆ ที่ได้มีตั้งขึ้นไว้ ตาม
 ชื่อบุคคล หรือชื่อสกุลอื่นๆ ก็ตาม, แต่ตาม และผู้ตั้งทุนที่ข้าพเจ้า มี
 อยู่ในสังคมนี้ ได้ปรารถนา ใดๆ แก่.

ทุนนี้ ได้จะมีส่วนไปช่วยเป็นประโยชน์มาก ในทวารช่วยให้ประชา-
 ความบรรณาธิกรณ หรือชื่อธรรมต่างๆ ในพระมหากษัตริย์ชาติ ที่ควรคิด
 พิมพ์ออกมามีเผยแพร่ ได้มีใจศรัทธาทำมาเผยแพร่มากขึ้น และโดย
 เร็วขึ้นขึ้น เป็นแน่แท้. อีกทวารหนึ่ง ก็เป็นโอกาสให้ผู้ปริศนาทวารอื่น
 รายอยู่ๆ แต่มีความประสงค์มุ่งหมาย ให้ได้ใช้ไปในสังคมนี้ ธรรม-
 ทานที่ควรใช้ทุนมาก โดยตรง, และได้รับความพอใจ สมใจความ. และ
 อีกทวารหนึ่งนั้น เป็นทวารสวดมนต์ทำเนียบในทวารนี้ ขออโนมทนา นี้
 เอง ในทวารรวบรวมเงินที่ได้รับมา จากทวารที่ช่วยเหลือ หรือ ขงธรรม
 ของชาวไร่ของ มารวมไว้ในทุนนี้ เพื่อทวารพิมพ์ที่พิมพ์ไว้แล้ว
 ตั้งขึ้น ทวารปวารณานในทวารนี้ ชื่อมีใช้ปวารณานแต่ทุน หากแต่เป็น
 ทวารปวารณานของธรรม นี้เผยแพร่ มีดังต่อไปนี้ ขงธรรมและปวารณานไป
 รวบรวมโลก แห่งสมมติ.

โลกสมมตินี้ ทำคือชุดธรรม โดยเงินที่ในชั้นนี้คือธรรม ด้วย
 ในทุกแห่งกัน; ซึ่งเกิดทวารระสังระสาย, แล้วก็ได้แก้ไขวิฤตทวารนี้ ทั้ง
 หลายแห่งนั้นใหม่ได้ : ชุดที่ใหม่ไว้ไว้ชื่อ ทวารนี้ในชื่อ และ ๑ -
 และ๑๑๑. วิชชาต่างๆในโลกนี้ ตั้งขึ้นมา แก้ไขปัญหาใหม่ประ-
 เทาศนี้หนึ่ง ไม่ได้ และทวารวิชชา, แม้จะเป็นวิชชาที่ ตั้งขึ้นไว้
 ๑) ก็ยังมีความหมายอันหนึ่งที่ควรไปสืบค้น หาก ข้าพเจ้าได้เข้าไปสังเกต
 ที่นั่นเอง, โปรดทราบหนึ่ง. เพราะดังที่กล่าวไว้ว่าทวารนี้ทั้งนี้ ชื่อ

คำปรารภ

ธรรมะกับสัญชาตญาณเป็นคำบรรยายประจำวันเสาร์ ภาคมาฆบูชา ระหว่างวันเสาร์ที่ ๔ มกราคม ถึง วันเสาร์ที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๙, บรรยาย ณ ลานหินโค้งสวนโมกขพลาราม อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี รวม ๑๓ ครั้ง, เป็นคำบรรยายสหหลักวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับหลักพระพุทธศาสนา. คณะจัดพิมพ์ได้จัดเข้าลำดับธรรมโฆษณ์หมวดสอง ชุดปกรณ์พิเศษ อันดับ ๑๕ บนพื้นแถบสีแดง เป็นลำดับที่ ๕๖ ของธรรมโฆษณ์ที่จัดพิมพ์แล้ว.

การจัดพิมพ์ครั้งนี้ใช้เงินทุนธรรมทานปริวรรตน์ ซึ่งเป็นเงินทุนหมุนเวียนและเงินบริจาคสมทบ ของบุตรธิดา นางช้อง อุณหะสูต จำนวนหนึ่งถวายท่านอาจารย์เพื่อแจกจ่ายให้แก่สถาบันการศึกษาและสมนาคุณผู้อุปถัมภ์บำรุงสวนโมกขพลาราม ตามวัตถุประสงค์ของท่าน. อีกจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้บริจาคช่วยเหลือในการจัดทำหนังสือธรรมโฆษณ์, ส่วนคำบรรยายที่เหลือจะได้รวบรวมจัดพิมพ์ต่อไป.

คณะผู้จัดทำ

๑ ก.ศ. ๓๑

ธรรมทานมูลนิธิ

๒๗๘ อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี ๘๔๑๑๐

คำชี้แจงของผู้ร่วมบริจาค

ข้าพเจ้า นายชาญ, น.ส.ผกาวรรณ และนายอรัญ อุณหะสูต ผู้เป็นบุตรธิดาของ นางซ็อง อุณหะสูต ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะทำอะไรสักอย่างเพื่อเป็นการระลึกถึงการจากไปของคุณแม่ผู้มีพระคุณต่อลูก ๆ อย่างหาที่สุดมิได้ และสิ่งนั้นควรจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยส่วนรวมด้วย จึงได้ตกลงกันว่า จะบริจาคทรัพย์จำนวนหนึ่งเพื่อสมทบทุนในการจัดพิมพ์หนังสือชุด ธรรมโฆษณ เรื่อง "ธรรมะกับสัตตชาติญาณ" ของท่านอาจารย์พุทธทาสขึ้น ด้วยเหตุผลที่ว่า ตลอดระยะเวลาที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ คุณแม่ได้ทำบุญสร้างกุศลอยู่เสมอมิได้ขาด แม้กระทั่งก่อนที่คุณแม่จะจากไปโดยมิได้คาดหวัง คุณแม่ก็ยังมีโครงการทำบุญค้างอยู่ ด้วยเหตุข้อนี้ ทำให้ลูก ๆ ได้ตกลงใจกันบริจาคทรัพย์จำนวนหนึ่งเพื่อสมทบทุนในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้น เพื่อเป็นการระลึกถึงการกระทำของคุณแม่ขณะที่ยังมีชีวิต

ส่วนเหตุผลอีกข้อก็คือ เป็นที่ยอมรับและทราบกันดีอยู่โดยทั่วไปในหมู่ชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ได้ทำการศึกษาและปฏิบัติตามคำสอนของท่านอาจารย์พุทธทาสแล้วว่า คำสอนในรูปแบบต่าง ๆ กันอันมากมายของท่านอาจารย์นั้น เป็นคำสอนที่ถูกต้อง เป็นคำสอนเรื่องแก่นแท้ของพุทธศาสนาโดยเฉพาะ เป็นคำสอนที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน และให้ประโยชน์สูงสุดแก่ชีวิตของทุกคนด้วย

ด้วยเหตุฉะนี้ ข้าพเจ้าผู้เป็นบุตรธิดาของนางซ็อง อุณหะสูต จึงมีความรู้สึกภูมิใจเปี่ยมด้วยปีติปราโมทย์เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้น เพื่อเผยแพร่คำสอนที่มีคุณค่ามหาศาลของท่านอาจารย์พุทธทาส อันเป็นประโยชน์แก่ชนทั่วไปในวงกว้าง สมดังพุทธพจน์ที่ว่า "สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ" การให้ธรรมะย่อมชนะการให้สิ่งทั้งปวงเป็นทาน

อนึ่งข้าพเจ้าขอโน้มใส่เกล้าในความเมตตากรุณาของท่านอาจารย์พุทธทาสที่ได้อนุญาตให้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือ "ธรรมะกับสัตตชาติญาณของมนุษย์" ขึ้นจนกว่าชีวิตจะหาไม่

สารบาญ ธรรมะ กับ สัจจชาตญาณ

	หน้า
๑. สัจจชาตญาณกับธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์	๑
๒. โครงสร้างของสัจจชาตญาณ	๒๕
๓. โครงสร้างของสัจจชาตญาณ (ต่อ)	๕๐
๔. สัจจชาตญาณกับกิเลส	๘๒
๕. สัจจชาตญาณกับกิเลส (ต่อ)	๑๑๗
๖. สัจจชาตญาณกับโพธิ... ..	๑๕๔
๗. การพัฒนาสัจจชาตญาณ	๑๘๖
๘. การพัฒนาสัจจชาตญาณโดยอานาปานสติ	๒๑๖
๙. การพัฒนาสัจจชาตญาณโดยอุปปการธรรม	๒๕๕
๑๐. การใช้สัจจชาตญาณที่พัฒนาแล้วในการทำประโยชน์	๒๗๙
๑๑. การดำรงชีวิตชนิดที่เป็นการควบคุมสัจจชาตญาณอยู่ในตัว	๓๑๑
๑๒. การปฏิบัติที่เพิกถอนสัจจชาตญาณโดยหลักวิชา.... ..	๓๔๑
๑๓. ภาวะจิตเมื่ออยู่เหนือสัจจชาตญาณโดยประการทั้งปวง	๓๗๒

โปรดดูสารบาญละเอียดในหน้าต่อไป

สารบาญละเอียด ธรรมะ กับ สัจจชาตญาณ

<u>๑. สัจจชาตญาณกับธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์</u>	หน้า
คำว่า สัจจชาตญาณ พุทธบริษัทยังไม่รู้จักเพียงพอ	๑
สัจจชาตญาณเป็นตัวเหตุให้เกิดกิเลส, เกิดความทุกข์	๒
ทางวิทยาศาสตร์มีมากชื่อ, ในพุทธศาสนาชื่ออัสสมิมานะ	๓
ธรรมะเป็นระบบปฏิบัติเพื่อควบคุมสัจจชาตญาณให้ไปทางดี	๔
ในชีวิตมีสัจจชาตญาณติดมาด้วย, ต้องควบคุมหรือถอนอำนาจนี้	๕
ความรู้สึกตามสัจจชาตญาณเกิดได้เอง เพราะธรรมชาติใส่มาให้	๖
เป็นเรื่องที่ต้องรู้ เพราะมันทำให้เกิดทุกข์, ควบคุมไม่ได้ก็วินาศ	๗
ทุกชีวิตมีอัสสมิมานะ สำคัญว่ามีตัวตน ไม่อยากสูญเสียดนไป	๘
ทุกชีวิตเกิดมาตามธรรมชาติ, แล้วต้องเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการเกิดมา	๙
ปัญหาคือความทุกข์, ต้องรู้จักสัจจชาตญาณ แล้วควบคุมได้ถอนให้ได้	๑๐
ความทุกข์เกิดจาก ความต้องการจะเป็นไปตามสัจจชาตญาณ	๑๑
ธรรมะในพุทธศาสนา มีไว้สำหรับควบคุมสัจจชาตญาณทุกระดับ	๑๒
ศึกษาปฏิบัติถูกต้องมากขึ้นจนเป็นพระอรหิยะก็สามารถควบคุมสัจจชาตญาณได้มาก	๑๓
ความโลภ โกรธ หลง มีขึ้นมาได้เพราะอำนาจของสัจจชาตญาณ	๑๔
กิเลสกับโพธิเป็นสัจจชาตญาณด้วยกัน, ถ้าฝึกฝนกลายเป็นโพธิได้	๑๕
พัฒนาสัจจชาตญาณให้เป็นภาวิตญาณจะใช้ประโยชน์ได้, ไม่มีความทุกข์	๑๖
คนมีเชื้อพุทธะอยู่แล้ว, อาจพัฒนาเป็นพุทธแล้วดับกิเลสได้.... ..	๑๗

กฎธรรมชาติทำให้มีสัญชาตญาณอัสมิมานะ, เห็นใครด้อยกว่ามักดูถูก	๑๘
เมื่อมีผัสสะย่อมปรุงไปตามสัญชาตญาณ เกิดมีจิตวิญญูมากมาย	๑๙
ความรู้สึกที่เกิดเอง โดยเฉพาะความเห็นแก่ตัว ถูกครอบด้วยอวิชชา	๒๐
ต้องควบคุมให้รู้เท่าทันมาในทางดีเป็นบุญเป็นกุศลไปก่อน	๒๑
ต้องศึกษาธรรมะ ให้ความคุมสัญชาตญาณอย่างสัตว์ มาเป็นอย่างมนุษย์	๒๒
เมื่อเกิดผัสสะแล้ว กระแสแห่งอิทัปปัจจยาควบคุมถูกต้อง จะไม่เป็นทุกข์	๒๓
พุทธบริษัทควรรู้จักภาวิตญาณ ซึ่งจะควบคุมสัญชาตญาณได้	๒๔

๒. โครงสร้างของสัญชาตญาณ.

การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ ได้ค้นพบเรื่องสัญชาตญาณขึ้นมา	๒๕
เข้ากันได้กับหลักเกณฑ์ในพุทธศาสนา ซึ่งสามารถผันกระแสของมันได้	๒๖
ทางวิทยาศาสตร์มีเรื่องจิตปนเข้ามา, ต้องรู้จักใช้ร่วมวิธีการในพุทธศาสนา	๒๗
ธรรมะก็คือระบบปฏิบัติเพื่อควบคุม ต่อสู้ กับสัญชาตญาณมิให้พ่ายแพ้	๒๘
มนุษย์มีธรรมะเป็นหลักเกณฑ์ดีและไม่ดี ทำให้ต่างจากสัตว์	๒๙
ตามหลักพุทธศาสนา จะมีสัญชาตญาณแม่ คือความรู้สึกว่ามีตัวตน	๓๐
เวทนาทำให้ปรุงแต่งสัญชาตญาณตัวกูขึ้นมาเต็มขนาด	๓๑
ต้องจับจุดตั้งต้นด้วยสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตนภายในใจตน	๓๒
ให้รู้ว่าความรู้สึกนั้นเป็นไปตามกฎอิทัปปัจจยตา จิตเท่านั้นเป็นไปตามธรรมชาติ	๓๓
พุทธศาสนาเป็นพวกไม่มีตัวตน, รู้สึกมีตัวตนเป็นสัญชาตญาณแม่บพ	๓๔
แล้วเกิดสัญชาตญาณอื่น ๆ เช่น การกินอาหาร, ความกลัว, การต่อสู้	๓๕
แล้วออกมาเป็นสัญชาตญาณแห่งการพัฒนา, การบำเรอตน, ขวดตน ฯลฯ	๓๖
สัญชาตญาณแห่งการกินอาหารขยายออกเป็นความรู้สึกหลายอย่าง	๓๗

เป็นความหวังที่ต้องการให้อิม, รู้จักหา รู้จักทำให้อร่อย; มีการถ่าย ๓๘	๓๘
สัตตชาตญาณแห่งการกินทำให้เกิดอาการต่าง ๆ มีปัญหามาก ๓๙	๓๙
คนได้อวิชชามาเสริมสัตตชาตญาณแห่งความกลัวอย่างโง่เขลามากขึ้น ๔๐	๔๐
เป็นเหตุให้มีการหนี, การเตรียมสู้, มีปัญหามากที่เดือร้อนเพราะกลัว ๔๑	๔๑
สัตตชาตญาณแห่งการต่อสู้ก็ขยายออกไปเป็นการป้องกัน, เป็นกิเลสอื่นอีก ๔๒	๔๒
การรักตนเกิดมาจากรู้สึกว่ามีตนเป็นเหตุให้ริษยา, บิดพลิ้วต่าง ๆ ๔๓	๔๓
สัตตชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์นี้ลึกซึ้งมาก ธรรมชาติจัดไว้ครบถ้วน ๔๔	๔๔
เป็นเหตุให้ต้องการมีลูก รักลูก, มีการพยายามทุกอย่างเพื่อสืบพันธุ์ ๔๕	๔๕
เป็นเหตุให้หลงใหลในค่าจ้างของการสืบพันธุ์คือรสของกามารมณ์ ๔๖	๔๖
เรื่องใหญ่ที่สุดในพุทธศาสนา คือเรื่องการเป็นทาสกามารมณ์.... ๔๗	๔๗
กามารมณ์เป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาท, รบราฆ่าฟัน, เกิดสงคราม ๔๘	๔๘
ต้องสนใจสังเกตศึกษาให้รู้เรื่องสัตตชาตญาณที่ธรรมชาติใส่ไว้ในชีวิต ๔๙	๔๙

๓. โครงสร้างของสัตตชาตญาณ. (ต่อ)

คำสัตตชาตญาณ มีชื่ออยู่ในวิทยาศาสตร์ส่วนชีววิทยา ๕๐	๕๐
เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นได้เอง โดยธรรมชาติใส่มาในสิ่งมีชีวิต ๕๑	๕๑
มีปัญหามากมายให้เกิดความทุกข์ทรมารแก่บุคคลนั้นแล้วเบียดเบียนผู้อื่น ๕๒	๕๒
ครูต้องเป็นผู้นำทางวิญญาณ, เป็นผู้สร้างโลกโดยผ่านทางเด็ก ๆ ๕๓	๕๓
ถ้าครูพึงถูกว่าเป็นผู้สร้างโลก ก็จะทำงานสนุกเป็นสุขเมื่อทำงาน ๕๔	๕๔
ถ้าครูไม่ยอมรับความเป็นปฐนียบุคคล, ทำเพื่อเงินก็เห็นแก่ตน ๕๕	๕๕
ถ้าบูชาความรัก โกรธ เกลียด กลัว ก็จะทำชั่วไปด้วยความรู้สึกของสัตตชาตญาณ ๕๖	๕๖
สิ่งที่ต้องรู้จักอีกคือนิรวณ ๕ รบกวณจิต, เป็นปฏิกิริยาจากสัตตชาตญาณ ๕๗	๕๗

ถ้าควบคุมสัญชาติญาณได้ นีวรณ กิเลสหรืออุปกิเลส จะเกิดน้อยลง	๕๘
อาชีพใด ๆ ทำแล้วมีประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์มากกว่าเงิน เรียกว่าเป็นบุญด้วย	๕๙
ระบบธรรมะทุกเรื่อง เป็นเรื่องควบคุมสัญชาติญาณตัวกู-ของกู	๖๐
สัญชาติญาณแห่งความมีตัวตนเป็นแม่บท, เป็นตัวตนศูนย์กลาง	๖๑
มันแยกออกมาเป็นตัวอื่นอีกมาก เช่น ๑. การต้องการอาหาร	๖๒
๒. สัญชาติญาณแห่งความกลัว, สัญชาติฯ ๓. แห่งการต่อสู้, ป้องกัน, หวังร้าย	๖๓
๔. สัญชาติฯ รักตัวเอง; อิจฉาริษยา, เห็นแก่ตัว, บิดพลิ้วต่อกฎเกณฑ์ต่าง ๆ....	๖๔
๕. สัญชาติญาณแห่งการสืบพันธุ์ ไม่ใช่เรื่อง sex	๖๕
๖. สัญชาติญาณแห่งความอยากจะทำเจริญหรือการพัฒนาดน	๖๕
เมื่อควบคุมไว้ไม่ได้ก็เกิดกิเลสนานา เช่น มายาสาไถย	๖๖
การพัฒนาต้องทำให้ถูกต้อง มิใช่ทำให้เสียเวลามีปัญหามากขึ้น	๖๗
๗. สัญชาติญาณแห่งการได้รับการบำเรอ, ชับกล่อม, เลี้ยงดู	๖๘
สัญชาติญาณนี้มีได้จำเป็นแก่ชีวิตจึงไม่จัดไว้ในปัจฉัย ๔, แต่ก็ขาดไม่ได้	๖๙
โรงมหรสพทางวิญญาณจึงเกิดขึ้น เพื่อมีสิ่งบำเรอประโลมใจ	๗๐
๘. สัญชาติญาณแห่งการขอดซึ่งมีอยู่แก่สิ่งมีชีวิต, ต้องการขอดอำนาจ....	๗๑
๙. สัญชาติญาณแห่งการขอกมีอยู่แห่งตนของทุกสิ่งที่มีชีวิต	๗๒
ถ้าควบคุมไว้ไม่ได้มันก็อยากอยู่อย่างอันธพาล, เป็นไปเพื่อโทษ	๗๓
ความอยากมีอยู่แห่งตนเป็นแม่บทแห่งอหังการ-มมังการ	๗๔
๑๐. สัญชาติญาณแห่งความพอใจภาวะนิรันดร, ไม่ยอมดับ....	๗๕
ส่วนทางพุทธศาสนาไม่มีภาวะนิรันดร. ไม่ติดหรือยึดมั่นอยู่	๗๖
ชาวพุทธเห็นว่าต้องอยู่เหนืออำนาจสัญชาติญาณนั้น ๆ ถ้าแก้ยังไม่ได้	
ก็คอยควบคุมอย่างให้เกิดความเลวร้ายขึ้นมาก	๗๗

หน้าที่แรกที่สุดต้องควบคุมให้ได้ อย่าให้มีโทษขึ้นมา. มีโอกาสก็เพิกถอน	๗๘
ต้องรู้จักสัญชาติญาณแม่บทตลอดจนลูกของมันข้อ ๑-๖	๗๙
และข้อ ๗-๑๐ รวม ๑๐ อย่างทั้งแม่บทยังมีตัวตน พุทธศาสนา วางจากตัวตน	๘๐
ควบคุมหรือเพิกถอนสัญชาติญาณได้ก็มีความสุขเยือกเย็น	๘๑

๔. สัญชาติญาณกับกิเลส.

สัญชาติญาณกับธรรมะเป็นเรื่องเดียวกัน, ควบคุมได้ก็เป็นเรื่องสูงขึ้นมา....	๘๒
สัญชาติญาณคือความรู้สึกเต็ม ๆ ของชีวิตติดมาด้วยมากน้อยตามกรณี....	๘๓
สัญชาติญาณตามหลักพุทธศาสนาต่างจากชีววิทยาทางวิทยาศาสตร์บ้าง	๘๔
สัญชาติญาณแห่งการกิน, ความกลัว, การต่อสู้, ต้องควบคุมให้ชนะกิเลส	๘๕
ต้องพัฒนาให้เป็นสัญชาติญาณที่ดี, พัฒนาเกินไปก็กลายเป็นเรื่องผิด	๘๖
ถ้าไม่ได้รับการพัฒนาก็จะเป็นสัญชาติญาณที่โง่เขลา, เห็นแก่ตัว	๘๗
ถ้าพัฒนาผิดก็กลายเป็นกิเลส ถ้าถูกเรียกว่าโพธิ	๘๘
ในพุทธศาสนาไม่มีคำสัญชาติญาณ แต่มีคำอาจใช้ทำนองเดียวกันคือ สันดาน	๘๙
ต้องปลูกสัญชาติญาณหรือสันดานให้เป็นผู้รู้, ผู้ตื่น, เบิกบานเพื่อชีวิตเย็น	๙๐
เมื่อปฏิบัติต่อสัญชาติญาณได้ถูกต้อง พันอำนาจมันแล้วก็เรียกว่าวิมุตติ	๙๐
กิเลสกับโพธิเป็นสิ่งเดียวกัน, ควบคุมสัญชาติญาณได้ก็เป็นโพธิ	๙๑
ฝ่ายกิเลสได้แก่ โภคะ โทสะ โมหะ ที่มาจากสัญชาติญาณเดิม	๙๓
โภคะต้องการดึงเข้ามา, โทสะจะผลักดันออกไป, โมหะยังโง่สงสัยอยู่	๙๔
สังเกตจิตใจตนดูความรู้สึก ๓ ประการข้างต้น ล้วนมาจากสัญชาติญาณ	๙๕
กรรมกิเลส ข้อ ๑. ฆ่าสัตว์ ๒. อทินนาฯ ๓. กาเมสุ, ล้วนมาจากสัญชาติญาณ	๙๖
ข้อ ๔. มุสาวาท ก็มาจากความเห็นแก่ตัว, ๕. ดื่มน้ำเมาก็มาจากบำเรอตน	๙๗

คูปกิเลส ๑๖ ข้อ ๑ โลกเกินควร ก็เพราะควบคุมสังขตญาณไว้ไม่ได้....	๙๘
ข้อ ๒-๙ ก็เนื่องมาจากเห็นแก่ตัว, ไม่อยากให้เกิดดีกว่า	๙๙
ข้อ ๑๐-๑๓ มาจากสังขตญาณแห่งความโอ้อวดตัวกู, ต่อสู้	๑๐๐
ข้อ ๑๔-๑๖ มาจากสังขตญาณแห่งความมีตัวตน, ขาดสติ	๑๐๑
การควบคุมจิตต้องใช้หลักธรรม ๔ อย่าง :สติสัมปชัญญะ สมาธิให้ทันการ	๑๐๒
ถ้าปฏิบัติอานาปานสติ ๑๖ ชั้น จะมีธรรม ๔ อย่างข้างต้นมากพอใช้ทุกกรณี	๑๐๓
ธรรมะ ๔ ประการข้างต้นต้องอบรมให้มีมากพอ เพื่อต่อสู้สถานการณ์ต่าง ๆ	๑๐๔
ถ้ามีธรรมะ ๔ ประการไม่พอ คนนั้นจะตกนรกทั้งเป็น, มีเรื่องยุ่งยากไม่สิ้นสุด....	๑๐๕
สังขตญาณแห่งการบำเรอตนจะพอใจบุชชากิเลสกามยิ่งกว่าธรรมะ	๑๐๖
คนมีปัญหาเรื่องกิเลสกามและวิสдукกามกันอยู่ตลอดเวลา	๑๐๗
ต้องมีวิธีอดดับปะอย่างแท้จริงสูงสุดจึงจะควบคุมจิตเหนือกิเลสได้	๑๐๘
มีธรรมะสำหรับควบคุมสังขตญาณให้มากพอกิเลสจึงจะหมดไป	๑๐๙

๕. สังขตญาณกับกิเลส. (ต่อ)

เหตุที่พูดเรื่องสังขตญาณ เพราะมันเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์	๑๑๐
สังขตญาณที่ควบคุมไม่ได้นั่นแหละคือกิเลส, มาจากรู้สึกรว่ามีตน	๑๑๑
ความรัก โกรธ เกลียด กลัว ฯลฯ ควบคุมไม่ได้ เพราะอำนาจสังขตญาณ	๑๑๒
ต้องศึกษาให้รู้จักสิ่งนั้น ๆ โดยตรง. เปลี่ยนกระแสความเสียจะมีประโยชน์	๑๑๓
เปลี่ยนกระแสของรัก โกรธ เกลียด ฯลฯ มาในทางประโยชน์จะไม่ยุ่งยาก	๑๑๔
สิ่งที่เป็นอันตรายควรเปลี่ยนมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตในทางธรรมเสีย	๑๑๕
กลัว, รักตน, บำเรอตนนำไปในลักษณะถูกต้องประกอบด้วยปัญญาและวิชา...	๑๑๖
สิ่งประเล้าประโลมใจควรเป็นไปเพื่อสะอาด สว่าง สงบ, เป็นปัจจัยแห่งนิพพาน	๑๑๗

สัญชาติญาณอวดตน จะต้องฝึกให้มีดีจริงสมควรอวดได้	๑๑๘
การสืบพันธุ์ธรรมชาติมีกามารมณ์ไว้ล่อ, ต้องควบคุมให้เป็นไปบริสุทธิ์	๑๑๙
ความรู้สึกพื้นฐาน ไม่ควบคุมมันกลายเป็นกิเลส, ควบคุมได้ก็เป็นโพธิ	๑๒๐
การศึกษารธรรมะก็คือศึกษาเรื่องจะควบคุมสัญชาติญาณ	๑๒๑
สัญชาติญาณที่เดินไปผิดเป็นกิเลส. ถ้าเดินไปถูกก็เป็นโพธิ	๑๒๒
สิ่งมีชีวิตจะต้องมีสัญชาติญาณ, มีความรู้สึกเกิดได้เองตามธรรมชาติ	๑๒๓
ความรู้สึกอยาก, ต้องการอะไรต่าง ๆ เกิดได้เองไม่ต้องมีใครสอน	๑๒๔
เหตุที่พูดเรื่องสัญชาติญาณมาแล้วด้วยประสงค์ให้เข้าใจเรื่องนี้	๑๒๕
ตัณหา ๓ นี้เป็นเรื่องมาจากสัญชาติญาณต้องการมีตัวอยู่	๑๒๖
ตัณหาที่มีลักษณะอยากมี, อยากเป็น, อยากสูงคืออยากตายก็ได้	๑๒๗
ความอยากอย่างรุนแรงมาจากสัญชาติญาณแห่งความมีตัวตน	๑๒๘
เรื่องอุปาทานเป็นเรื่องยึดมั่นของตนอย่างยิ่งแยกเป็นกาม, ทิฏฐิ สิลพัตต์	๑๒๙
สิลพัตตุปาทานเป็นสัญชาติญาณแห่งการอยากดีอยากเด่นอยากอวด	๑๓๐
อุปาทานที่ ๔ อัดตวาทในสัญชาติญาณรู้สึกว่ามีตัวตน	๑๓๑
สัญชาติญาณแห่งความมีตนออกมาเป็นกิเลสในนามอุปาทาน ๔	๑๓๒
กามุปาทาน, ทิฏฐุปาทาน, สิลพัตตุปาทาน, อัดตวาทูปาทาน	๑๓๓
ความรู้สึกมีตนทำให้เกิดมานะ ๓ คือ ดีกว่า เสมอกัน เลวกว่า	๑๓๔
มานะแยกได้เป็น ๙ ชนิด มาจากอุปาทานซึ่งเป็นสัญชาติญาณมีตัวตน	๑๓๕
ความคิดที่เป็นมานะทำให้คนตกนรกชนิดหนึ่งอยู่เสมอ	๑๓๖
อนุสัยก็มาจากสัญชาติญาณเรียก ราคานุสัย ปฏิฆานุสัย อวิชชานุสัย	๑๓๗
ความเคยชินเกิดเป็นกิเลสมี ๓ พวกแยกไปได้อีกมาก	๑๓๘
อนุสัยคือสัญชาติญาณที่บวกเพิ่มเข้าไปในสันดานจนง่ายที่จะแสดงออก	๑๓๙

สังโยชน์เครื่องผูกมามี ๑๐ อย่าง ถ้าตัดได้หมดเป็นพระอรหันต์ มิฉะนั้นยังเป็นปุถุชน	
ที่ ๑ สักกายทิฏฐิ มีความเห็นความรู้สึกว่า กายเป็นของตน	๑๔๐
คนต้องเป็นทุกข์เพราะสักกายทิฏฐิ-ตัณหา-ของกู ไม่เป็นไปตามต้องการ	๑๔๑
ข้อ ๑. สักกายทิฏฐิ เป็นแม่บท ที่ ๒. วิจิกิจฉา มีความสงสัยไม่แน่	๑๔๒
วิจิกิจฉาเป็นสิ่งที่ทรมาณใจอยู่ในส่วนลึกได้สำนึกหวาดผวากอยู่	๑๔๓
ที่ ๓. สิ้นพัตตปรามาส การยึดถือสิ่งที่คิดว่าจะมีฤทธิ์เดชบารมีมากคุ้มครอง	๑๔๔
สิ้นพัตตปรามาสนี้้อออกมาจากสัญญาตญาณแห่งความมีตัวตน	๑๔๕
ที่ ๔ กามราคะ ยินดีในสิ่งเป็นที่ตั้งแห่งความใคร่ ซึ่งเป็นเรื่องบำเรอ	๑๔๖
การกินเพื่ออร่อยนั้นกินเพื่อกิเลส. ควรระวังอยู่ด้วยเหยื่อกิเลส	๑๔๗
ที่ ๕. ปฏิฆะ พอไม่ได้อย่างที่ตนต้องการก็โกรธมากกว่าความเป็นจริง	๑๔๘
ที่ ๖ รูปราคะ ๗. อรูปราคะ พอใจติดแน่นในรูปหรืออรูป	๑๔๙
ความยินดีในราคะ, รูป, อรูป, ล้วนมาจากสัญญาตญาณบำรุงบำเรอ	๑๕๐
ที่ ๘ มานะ มาจากสัญญาตญาณแห่งความมีตัวตน	๑๕๐
ที่ ๙ อุกัทธจะ มีจิตฟุ้งซ่านหวนไหวผิตปกติมาจากสัญญาตญาณมีตน	๑๕๑
ที่ ๑๐ อวิชชา มาจากสัญญาตญาณแห่งมีตัวตนที่ไม่ได้รับการอบรม	๑๕๒
สังโยชน์ ๑๐ ประการละได้หมดก็เป็นพระอรหันต์, ได้บางส่วนก็เป็นรอง ๆ ลงมา	๑๕๓

๖. สัญชาติญาณกับโพธิ.

สัญญาตญาณเป็นวิชาทางวิทยาศาสตร์, เป็นธรรมชาติจึงเป็นธรรมะด้วย	๑๕๔
เพราะว่าสัญญาตญาณเป็นธรรมชาติโดยตรง เราต้องรู้จักเพื่อควบคุมได้	๑๕๕
ไบบาสีไม่ใช่คำสัญญาตญาณ มีแต่คำกิเลสและโพธิ	๑๕๖
ในสัญญาตญาณมีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะหรือกิเลสก็ได้	๑๕๗

สัญญาตญาณกับกิเลสพูดแล้ว, ต่อไปจะกล่าวถึงส่วนที่กลายเป็นโพธิ ๑๕๘	๑๕๘
แนวทางพัฒนาสัญญาตญาณแห่งการมีตัวตนซึ่งเป็นแม่บท ๑๕๙	๑๕๙
ต้องพัฒนาตัวตน ๓ ขั้นตอน : ตัวตนของกิเลส, เปลี่ยนเป็นโพธิ, แล้วเลิกตัวตน ๑๖๐	๑๖๐
ละตัวตนได้ก็จบกิจพรหมจรรย์, พิจารณาเรื่องการกินอาหารที่ไม่บาป ๑๖๑	๑๖๑
สัญญาตญาณแห่งความกลัว ต้องรู้จักความกลัวตามธรรมชาติ ๑๖๒	๑๖๒
พัฒนาให้รู้จักกลัวอันตราย แต่ไม่กลัวเกินขอบเขต ไม่มีเหตุผล ๑๖๓	๑๖๓
ต้องรู้จักควบคุมให้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร, อะไร ๆ เป็นเช่นนั้นเอง ๑๖๔	๑๖๔
มีความรู้ว่าเป็นเช่นนั้นเอง ก็ไม่ต้องกลัวจนมีความทุกข์ แก้ไขมันไป ๑๖๕	๑๖๕
การต่อสู้ เมื่อพัฒนาถูกต้องจะประสบชัยชนะเด็ดขาดกระทั่งเป็นนิพพาน ๑๖๖	๑๖๖
การรักตน ขอให้มันตนของโพธิ กระทั่งไม่มีตนเป็นนิพพาน ๑๖๗	๑๖๗
การสืบทอดที่ไม่มีใครสอน คนต้องรู้ทันเรื่องกามารมณ์ที่ธรรมชาติใส่ไว้ ๑๖๘	๑๖๘
การสมรสโดยร่างกายไม่แตะต้องกันก็ทำได้ โดยบำเพ็ญทางจิต ๑๖๙	๑๖๙
การสืบทอดทางวิญญูณทำได้โดยมีจิตใจเสมอกัน รับช่วงต่อ ๆ กันไป ๑๗๐	๑๗๐
การสมรสโดยร่างกายไม่แตะต้องกันก็ทำได้ โดยบำเพ็ญทางจิต ๑๖๙	๑๖๙
การสืบทอดทางวิญญูณทำได้โดยมีจิตใจเสมอกัน รับช่วงต่อ ๆ กันไป ๑๗๐	๑๗๐
สัญญาตญาณแห่งการสืบทอดพัฒนาแล้วเป็นไปอย่างโพธิ ๑๗๑	๑๗๑
สัญญาตญาณแห่งการพัฒนาส่งเสริมกันแต่ฝ่ายกิเลส ๑๗๒	๑๗๒
ที่ถูกควรพัฒนาไปในเรื่องจบความทุกข์ตามกฎหมายของธรรมชาติ ๑๗๓	๑๗๓
สัญญาตญาณแห่งการบำเรอที่ต้องการกันอย่างอย่างไม่มีขอบเขต ๑๗๔	๑๗๔
บำเรออย่างโลกๆไม่มีความสงบ ถ้าเป็นอย่างโพธิ จะอยู่ด้วยความสงบเย็น ๑๗๕	๑๗๕
ขอให้สนใจธรรมะที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลินทางวิญญูณจะเยือกเย็น ๑๗๖	๑๗๖
การปฏิสังขารควรเป็นอย่างไรตามปฏิสังขารไม่ใช่อย่างอามิส ๑๗๗	๑๗๗
สัญญาตญาณแห่งการอดควบคุมไม่ได้ก็นำมาสู่สถานะเลวร้าย ๑๗๘	๑๗๘
อดที่มีประโยชน์ คืออดธรรมะที่มีอยู่จริง ดังพูดว่า เอหิภัสสิโกฯ ๑๗๙	๑๗๙

สัญญาตญาณแห่งการมีตัวตน มีอยู่เพื่อถนอมชีวิต, ก็ควรอยู่ให้ถูกต้อง	๑๘๐
สัญญาตญาณแห่งความพอใจสิ่งเป็นนินทรก็ควรเป็นวิสังขาร, อสังขตะ	๑๘๑
ควรจะเป็นความว่างเป็นนินทร, ก็ต้องรู้จักสิ่งที่ไม่บีบรัดปรุงแต่ง	๑๘๒
เกิดมามีสัญญาตญาณกลาง ๆ ผ่านความทุกข์มาแล้ว จะเปลี่ยนเป็นฝ่ายโพธิ	๑๘๓
ถล่ำเข้ากองไฟมาแล้วควรจะตื่นนอนออกมาเสียจากกองไฟให้ทันเวลา	๑๘๔
สัญญาตญาณมีเชื้อแห่งพุทธะมาด้วย เพราะหว่านให้ดีจะเป็นพุทธะได้	๑๘๕

๗. การพัฒนาสัญญาตญาณ.

จิตของมนุษย์เป็นไปตามสัญญาตญาณ ถ้าไม่อบรมก็เกิดกิเลสง่าย	๑๘๖
ต้องรู้จักสัญญาตญาณของตนให้ลึกซึ้ง เพราะมันเป็นความรู้สึกเกิดได้เอง	๑๘๗
ชีวิตผจญอยู่กับปัญหาที่เกิดจากสัญญาตญาณที่ไม่ได้รับการพัฒนา	๑๘๘
เรื่องของพุทธศาสนาทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญญาตญาณ	๑๘๙
ต้องมีสติปัญญาควบคุมสัญญาตญาณมิให้เกิดกิเลส, ให้เกิดโพธิ	๑๙๐
พุทธศาสนามีวิมุตติเป็นจุดหมาย เพื่อพ้นจากความทุกข์อันบีบคั้น	๑๙๑
จะควบคุมสัญญาตญาณได้ต้องควบคุมผัสสะ เวทนา ตัณหาได้ก่อน	๑๙๒
ตอนมีผัสสะแล้วจะเกิดเวทนาเร็วมาก ต้องพัฒนาทันเวลาจึงจะปลอดภัย	๑๙๓
ถ้าโพธิเข้ามา กิเลสจะออกไป จึงต้องฝึกสติปัญญาให้เร็วทันเหตุการณ์	๑๙๔
จิตภาวนาทุกแบบเพื่อพัฒนาสัญญาตญาณ ที่ถูกวิธีต้องใช้ธรรมะ ๔ เกลธ....	๑๙๕
มี สติ ขนเอา ปัญญา มาทำหน้าที่เป็น สัมปชัญญะ, ใช้ สมาธิ เพิ่มกำลังให้....	๑๙๖
อริยมรรคมีองค์ ๘ โดย ๗ องค์ข้างหน้าเป็นบริวารของสมาธิ จะไล่กิเลสได้....	๑๙๗
เป็นอยู่ด้วยอภิวัจจิมัคค์จะปิดกั้นความทุกข์มิให้เกิดขึ้น	๑๙๘
จิตภาวนาอันถูกต้องสามารถควบคุมเวทนาสัญญาและวิตกได้	๑๙๙

ปฏิบัติควบคุมกระแสปัจจุสมุปปาทโดยควบคุมผัสสะก็ไม่เกิดเรื่องอื่น ๆ	๒๐๐
กระทั่งควบคุมอุปาทานได้จะมีผลสูงไม่เกิดทุกข์	๒๐๑
จิตตภาวนาโดยทั่วไปก็ใช้สติ ปัญญา สัมปชัญญะ สมาธิ ให้ทันเวลา	๒๐๒
ต้องมีความรู้ทั้งกาย-ใจ เรียกว่ารูปมีระบบประสาทรู้สึกได้ ๕ ทาง แต่มีใช้	
ตัวตน	๒๐๓
เมื่อรูปทำหน้าที่ก็เรียกว่ารูปเกิด, แล้วมีความรู้สึกทางใจเป็นเวทนา ฯลฯ	๒๐๔
อาการเกิดที่ว่าเป็นตัวตนนั้นเกิดที่ขันธโคธขันธหนึ่ง, เป็นของหนัก.... ..	๒๐๕
เมื่อใดยึดมั่นเมื่อนั้นแบกของหนัก, วางลงเสียไม่ยึดมั่นก็ไม่หนัก	๒๐๖
จิตตภาวนาที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำคือ อานาปานสติหมวดหนึ่งดูกายลม	๒๐๗
หมวดสองรู้จักเวทนา ควบคุมปิตุสข, มีสติสัมปชัญญะ ปัญญา สมาธิมากขึ้น	๒๐๘
หมวดสามบังคับจิตได้มากขึ้น, หมวดสี่เห็นความจริงที่เปลี่ยนแปลงได้มากขึ้น	๒๐๙
เมื่อเห็นอนิจจังแล้วคลายความทุกข์, ดับความยึดมั่นก็ดับทุกข์สิ้น	๒๑๐
อานาปานสติ ๑๖ ขั้น พระพุทธเจ้าทรงใช้, ป้องกันกิเลสได้ไม่มีทุกข์.... ..	๒๑๑
ที่จะรู้ว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ช่วยได้จริงก็ต่อเมื่อดับทุกข์แล้ว	๒๑๒
ธรรมะที่เป็นเครื่องช่วยปฏิบัติให้สำเร็จได้แก่โพชฌงค์ ๗, สัมมัปปธาน ๔,	
อิทธิบาท ๔, อินทรีย์ ๕	๒๑๓
หิริโอตตปปะ ละอายและกลัว จะสามารถควบคุมสัญชาตญาณได้มาก	๒๑๔
อยู่ใต้อำนาจสัญชาตญาณฝ่ายกิเลสกระทั่งได้ปฏิบัติตามหลักธรรม	๒๑๕
เกิดความรู้สึกตรงข้ามกับกิเลส, ได้ฟังธรรมคำสอนจึงค่อยรู้มากขึ้น	๒๑๖
ความทุกข์น้อยลง สัญชาตญาณแห่งความอยากดีจึงช่วยไปทางโพธิ	๒๑๗
เกิดมาแล้วมีทุกข์มากเข้าตั้งใจพัฒนาไปทางโพธิ ก็เป็นการเดินตามรอยพระองค์	๒๑๘

๘. การพัฒนาสัญชาตญาณโดยอานาปานสติ.

การบรรยายครั้งนี้เป็นข้อความสืบเนื่องมาจากการบรรยายครั้งที่แล้ว ๆ มา	๒๑๙'
เรื่องความทุกข์กับความดับทุกข์เกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณทั้งนั้น	๒๒๐
ปัญหาเรื่องรัก โกรธ เกลียด กลัว วิตกกังวลล้วนเป็นเรื่องมาจากสัญชาตญาณ	๒๒๑
ละกิเลสก็คือละสัญชาตญาณฝ่ายต่ำ สูงขึ้นก็ต้องการควบคุมให้ถูก	๒๒๒
ข้อปฏิบัติเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา ก็เพื่อควบคุม, ถอน, บรรเทาสัญชาตญาณ	๒๒๓
ต้องมีศีลเป็นพื้นฐาน มีปัญญาถูกต้อง, มีสมาธิเตรียมจิตให้เหมาะ	๒๒๔
ชีวิตติดพันอยู่กับสัญชาตญาณ จึงต้องพัฒนาให้ถูกต้อง	๒๒๕
จะต้องรู้เรื่องสัญชาตญาณเพื่อพัฒนาให้มีชีวิตสงบเย็น	๒๒๖
ธรรมะที่เป็นหลักมี ๒ ประเภท : เป็นหลักโดยตรงกับเป็นอุปกรณ์	๒๒๗
หลักโดยตรงที่จะตัดกิเลสเรียกว่าสติปัฏฐาน ๔	๒๒๘
สติปัฏฐาน ๔ เป็นเครื่องมือนำออกเสียได้ซึ่งอภิชมาและโทมนัส....	๒๒๙
สติปัฏฐาน ๔ เป็นตัวประธานที่จะทำงานตัดกิเลส, นอกนั้นเป็นผู้ช่วย	๒๓๐
ข้อแรกต้องรู้เรื่องร่างกายมิใช่ตัวตนก่อนแล้วรู้เรื่องเวทนาจนถอนตนได้	๒๓๑
ข้อสำคัญต้องละตัวตนจาก กาย เวทนา จิต และธรรมชาติที่ยึดว่าตน	๒๓๒
สติปัฏฐาน ๔ ที่สมบูรณ์ต้องศึกษาจากอานาปานสติสูตร ๔ หมวด	๒๓๓
การปฏิบัติทั้ง ๔ หมวดจะควบคุมสัญชาตญาณให้เดินถูกทางได้ ...	๒๓๔
ข้อ ๑ หมวดกาย ศึกษาเรื่องลมหายใจยาว ทำให้ร่างกายสงบระงับ	๒๓๕
ข้อ ๒-๓-๔ รู้จักลมหายใจสั้น, ระงับกายได้, ทำให้กายระงับได้	๒๓๖
หมวดที่ ๑ ควบคุมกายได้ จะควบคุมสมรรถนะหน้าที่การงานของกายได้....	๒๓๗
กายานุปัสสนาทำให้ไม่เียงยึดถือว่ากายนี้เป็นตัวตน	๒๓๘
หมวด ๒ เวทนานุปัสสนา จะรู้จักสุขเวทนาว่าเกิดมาได้อย่างไร....	๒๓๙

รู้จักสุขเวทนาแท้จริง จะไม่หลงเวทนาหลอกหลวงชนิดเป็นบ้ำวูปเดียว	๒๔๐
เมื่อเวทนาเกิดแล้ว จะปรุงให้เกิดสัญญาปรุงเป็นวิตกขึ้นมาเป็นทุกข์	๒๔๑
สุขเวทนาช่วยยวณตัณหามากที่สุด, บางเวลายึดถือร่างกายเป็นตัวกู	๒๔๒
ขณะที่ยึดถือสุขเวทนา เวทนามีกกลายเป็นเวทณูปาทานขันธ, ทรมานใจต่าง ๆ	๒๔๓
บางครั้งมีความรู้สึกทางสัญญา, สังขาร, วิญญาณ ก็ปรุงไปตามเรื่องนั้น ๆ	๒๔๔
กลายเป็นเบญจขันธเกิดเป็นคราว ๆ, ยึดถือเป็นตัวตนไป	๒๔๕
รู้เรื่องเวทนาให้ถูกต้องจะเพิกถอนตัวตนได้ทุกขั้นตอน	๒๔๖
หมวดที่ ๓ จิตตานุปัสสนา สามารถบังคับจิตให้ปล่อยวาง, บันเทิงได้	๒๔๗
จิตที่พัฒนาถูกต้องแล้ว จะเป็นนายเหนือจิตที่โง่เขลา	๒๔๘
จิตที่อบรมดีแล้วจะเป็นมิตรที่ดี, สัญชาติญาณมีตนจะถูกทำลายไป	๒๔๙
หมวดที่ ๔ ธัมมานุปัสสนา ควบคุมจิตได้ไม่วิปลาสในเรื่องไตรลักษณ์	๒๕๐
ประโยชน์ของการเจริญสติปัฏฐาน ๔ สามารถพัฒนาให้รู้เห็นเอง	๒๕๑
เจริญอานาปานสติเพียงพอจะสมบุรณในธรรมอุปากระ ๔, ไตรลักษณ์, อิทปิปัจจยตา	๒๕๒
ธรรม ๔ ประการ : สติ ปัญญา สัมปชัญญะ สมาธิ จะมีพอ, ใช้ได้คล่องแคล่ว	๒๕๓
ถ้าปฏิบัติตามหลักอานาปานสติได้จะหมดปัญหา, วิมุตติ, โลกุตตระจะมีได้	๒๕๔

๙. การพัฒนาสัญชาติญาณโดยอุปการธรรม.

การพัฒนาสัญชาติญาณโดยใช้สติสัมปฏฐาน ๔ จะกำจัดอุปาทานว่าตัวตนได้	๒๕๕
สติปัฏฐานเป็นธรรมะหลัก นอกนั้นเป็นอุปกกรรม	๒๕๖
ไม่มีสัญชาติญาณแห่งตัวตนแล้ว สัญชาติญาณอื่น ๆ ก็พลอยลดตัดลงไป	๒๕๗
ธรรมอุปกกรรมร่วมมือเช่น ปธาน ๔ ได้แก่ ๑. สังวรปธาน ๒. ปหานปธาน....	๒๕๘
๓. ภาวนาปธาน ๔. อนุรักษนาปธาน, ทั้ง ๔ ช่วยกำจัดตัวตนรัดเข้า	๒๕๙

หมวดอธิติบาท ๔ : ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา, จะช่วยสนับสนุนการละตน	๒๖๐
หมวดอินทรีย์และพละ: ๑ สัทธา, ๒ วิริยะ, จะต่อสู้จัดสัทธาและเกียจคร้าน	๒๖๑
๓-๔-๕ สติ, สมาธิ, ปัญญา จะช่วยกำจัดข้าศึกหรือปรับภัยทั้งปวง	๒๖๒
หมวดโพชฌงค์ ๗. ข้อ ๑. สติ - ความระลึกได้รอบทั่วถึงในธรรม	๒๖๓
ข้อ ๒-๓ ถัมมวิจยะหรือวิจย, วิริยะ-ตั้งเพียรและกล้าหาญ	๒๖๔
ข้อ ๔-๕ ปัตติที่เป็นธรรมหล่อเลี้ยงการกระทำ, ปัสสัทธิ-เข้ารูปสงบระงับ	๒๖๕
ข้อ ๖-๗ สมาธิ-เพิ่มกำลังของสมาธิ, อุเบกขา-เพ่งดูเพื่อตัดกิเลส	๒๖๖
ธรรมะ ๗ อย่างเป็นธรรมะใช้สัมพันธ์กันเพื่อโพธินิพพาน ดำเนินงานอะไรก็ได้	๒๖๗
แม้ทำกรงานใช้ธรรมะหลักโพชฌงค์ ๗ นี้ จะช่วยให้เกิดความสำเร็จ	๒๖๘
จะใช้โพชฌงค์ ๗ ไปนิพพานก็ได้ ทำนา ทำสวน กิจการใด ๆ ก็ได้	๒๖๙
หมวดมรรคมืองค์ ๘ เป็นการกำจัดกิเลส, บรรเทาความเคยชินในตัวเอง	๒๗๐
ข้อที่ ๑ มีสัมมาทิฐิฐิณะถอนตัวตน ๒ สัมมาสังกัปปะ ประสงค์ละตัวตนอย่างยิ่ง	๒๗๑
ข้อ ๓-๔-๕-๖-๗ สัมมาวาจา, กัมมันโต, อาชีโว, วายาโม, สติ, มุ่งละตัวกููทั้งนั้น	๒๗๒
ข้อ ๘. สัมมาสมาธิ จิตมีกำลังคมเฉียบ เพราะ ๗ องค์ข้างต้นสนับสนุน	๒๗๓
สัจชาติญาณที่ติดมาในชีวิต ทำให้คนมีปัญหาเดือดร้อนต่าง ๆ	๒๗๔
เมื่อถอนสัจชาติญาณได้ ก็เป็นพระอรหันต์ได้สมบูรณ์	๒๗๕
จึงควรตั้งใจพัฒนาสัจชาติญาณไม่ให้มีร้อนของกิเลส มีแต่ความเย็น	๒๗๖
ใช้หลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ซึ่งมีอยู่ ๗ หมวดโดยลำดับ	๒๗๗
ปฏิบัติตามโพธิปักขิยธรรมครบก็จะหมดปัญหา, สัจชาติญาณถูกตัดไปหมด	๒๗๘

๑๐. การใช้สัจชาติญาณที่พัฒนาแล้วในการทำประโยชน์.

การพัฒนาสัจชาติญาณอย่าให้เป็นฝ่ายกิเลส, ให้มีปกติเป็นโพธิ	๒๗๙
จิตที่พัฒนาแล้วจะหลุดออกจากอำนาจกิเลส เหมือนนกหลุดจากกรง	๒๘๐

สัญญาตญาณกลัว, รัก, บำเรอตน, ก็ตกอยู่ในกรงขังของเรื่องนั้น ๆ ๒๘๑	๒๘๑
ถ้าพ้นจากความเห็นแก่ตนแล้วจิตมันเป็นอิสระ, ไม่กลัวไม่สูญอะไร ๒๘๒	๒๘๒
การพัฒนาตนต้องให้ถูก ไม่รุกรังไปด้วยกิเลส, ให้ชีวิตเย็น ๒๘๓	๒๘๓
ผลที่เกิดจากการพัฒนาจิตในแง่ศาสนาทำให้ชีวิตสู่ความสงบสูงสุด ๒๘๔	๒๘๔
ในแง่วัฒนธรรมก็มีความเต็มเปี่ยมแห่งความเป็นมนุษย์ ๒๘๕	๒๘๕
ในด้านพละนามัยก็มีความสุขทั้งฝ่ายกายและจิต ๒๘๖	๒๘๖
ในด้านของการทำหน้าที่ก็จะทำประโยชน์แก่ตนและแก่ผู้อื่น ๒๘๗	๒๘๗
ในด้านการพักผ่อนก็ได้พักผ่อนสมควร ไม่มีปัญหายุ่งยาก ๒๘๘	๒๘๘
การทำหน้าที่เพื่อความรอดคือดำรงชีวิตปกติ, จิตใจก็เป็นอิสระ ๒๘๙	๒๘๙
รอดจากความทุกข์เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา, หน่ายต่อทุกข์ ๒๙๐	๒๙๐
อย่ารอดแต่ทางวัตถุร่างกาย ต้องรอดทางจิตใจไม่เป็นทุกข์ด้วย ๒๙๑	๒๙๑
ความชั่วร้อนมาก ดีร้อนน้อย, ไม่เอาทั้งชั่วทั้งดี, วางจึงจะสงบ ๒๙๒	๒๙๒
จิตวุ่นไม่สงบทั้งนั้น จิตวางจึงจะทำใด ๆ ได้ดีมีสติปัญญา ๒๙๓	๒๙๓
ถ้าพัฒนาจิตเป็นโพธิได้ ก็จะมีจิตว่าง, ทำงานด้วยจิตว่าง ๒๙๔	๒๙๔
ถ้าพัฒนาสัญญาตญาณได้แล้วไม่มีตัวตนจะสามารถควบคุมความฉลาดได้ ๒๙๕	๒๙๕
สติปัญญาถ้าไม่ควบคุมไว้ดีจะทำผิดเล็กร้ายกาจ ๒๙๖	๒๙๖
ต้องมีสัญญาตญาณบังคับรู้จักควบคุมตัวเองจะมีความสุขแท้จริง ๒๙๗	๒๙๗
ถ้าพัฒนาสัญญาตญาณได้ดีแล้วจะมีธรรมะ ๔ เกลขคัมครอง ๒๙๘	๒๙๘
ชีวิตประจำวันต้องการธรรมอุปการณชุตติปัญญา สัมปชัญญะสมาธินี้ ๒๙๙	๒๙๙
ถ้าพัฒนาสัญญาตญาณได้แล้ว จะไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ๓๐๐	๓๐๐
เหมือนมีพระเจ้าคุ้มครอง, พระเจ้าที่แท้จริงคือหน้าที่ที่ถูกต้อง ๓๐๑	๓๐๑
ทำหน้าที่เพื่อตนเองเสร็จแล้ว ทุกคนต้องทำหน้าที่ช่วยผู้อื่น ๓๐๒	๓๐๒

พัฒนาสัญชาติญาณไม่เห็นแก่ตัวแล้ว จะคิดถูกว่า คิดให้สบายกว่าคิดจะเอา	๓๐๓
กำจัดตัวกู-ของกูออกไปได้เท่าไร ความคิดจะไหลไปเองในทางช่วยผู้อื่น	๓๐๔
หน้าที่ที่สามคือการพักผ่อน ว่างจากกิเลสจำเป็นมากจึงจะมีกำลังทางกายและจิต	๓๐๕
สมัยนี้ ทำแต่งงานรุ่น ถ้าละตัวตนได้จะมีการพักผ่อนทางจิตใจ	๓๐๖
มีสติสัมปชัญญะอยู่ไม่ปล่อยให้เกิดกิเลสตัณหาอุปาทาน ก็ได้พักผ่อนอยู่	๓๐๗
เป็นคนมีระบบประสาทหนักแน่น ไม่ตื่นตื้นง่ายก็เพราะพัฒนาจิตไว้ดี	๓๐๘
พัฒนาสัญชาติญาณตัวกู-ของกูดีแล้ว จะควบคุมอื่น ๆ ได้หมด....	๓๐๙
การพัฒนาสัญชาติญาณได้รับผลคุ้มค่าแล้ว ก็เป็นผลดีในหน้าที่ ๓ ประการ	๓๑๐

๑๑. การดำรงชีวิตชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาติญาณอยู่ในตัว.

หัวข้อคำบรรยายครั้งนี้ เรื่องการดำรงชีวิตที่ควบคุมสัญชาติญาณ	๓๑๑
สัญชาติญาณคือความรู้ที่เกิดได้เอง ถ้าควบคุมไม่ได้จะเหมือนเดรัจฉาน	๓๑๒
พัฒนาแนวหนึ่งเป็นกิเลสยิ่งขึ้น, อีกแนวหนึ่งเป็นโพธิ์ ถูกต้องขึ้น....	๓๑๓
การบัญญัติศีล ๕ ก็เป็นเรื่องควบคุมสัญชาติญาณพื้นฐาน, ไม่ให้เห็นแก่ตัว	๓๑๔
วันนี้ขยายการปฏิบัติให้มากขึ้นง่ายขึ้นเพื่อพัฒนาส่วนที่มีอยู่ในตัวเอง	๓๑๕
การแสดงออกเป็นความมั่งคั่งจับใจบุคคลเป็นศิลปะที่บังคับจิตใจให้ทำตามได้	๓๑๖
นิพพานในทุกวิถีมีความหมายว่าเย็นหมดกิเลสเป็นที่พอใจของบุคคล	๓๑๗
อบรมให้จิตใจมีความถูกต้องจะมีสภาพใหม่ไม่เป็นโทษ	๓๑๘
จึงมีประเพณีให้คนบวชเพื่อเกิดใหม่ทางวิญญูญาณ สีกมาเรียกบัณฑิต	๓๑๙
การบวชเป็นวิธีตั้งใจควบคุมพัฒนาสัญชาติญาณให้เกิดใหม่ถูกต้อง	๓๒๐
การควบคุมอย่างมีเทคนิคหรืออุบายคือข้อปฏิบัติที่มุ่งเข้าสู่นิพพานทั้งสิ้น	๓๒๑
ธรรมะชุด ๔ เกลอเป็นอุบายสำหรับเผชิญหน้ากับกิเลส	๓๒๒

สิ่งแรกคือสติ, ๒ คือปัญญา, สติต้องนำปัญญามาให้ทันทำหน้าที่เป็นสัมปชัญญะ	๓๒๓
ถ้ากำลังปัญญา, สัมปชัญญะไม่พอ ต้องใช้สมาธิ, กำลังจิตทั้งหมดช่วยตัดกิเลสได้	๓๒๔
สติต้องระลึกได้ว่าอะไรต้องทำอะไร, หาสิ่งที่จะแก้ปัญหามาให้ได้	๓๒๕
พระพุทธเจ้าทรงค้นพบกฎของธรรมชาติเพื่อการแก้ปัญหาล้วนด้วยตัวพระองค์	๓๒๖
ศึกษาเรื่องสัตตชาติญาณให้ทั่วถึงจะสามารถควบคุมได้เพราะเป็นเรื่องเดียวกับศาสนา	๓๒๗
ปัญหามีอยู่ คือความทุกข์ทรมานเป็นสิ่งสารวัฏฏ์ต้องแก้ด้วยธรรม ๔ เกลอป....	๓๒๘
ก่อนจะพูดจาคิดจะทำต้องด้วยสติสัมปชัญญะสมบูรณ์	๓๒๙
ต้องฝึกตนให้เคยชินเป็นนิสัยที่จะไม่ทำใด ๆ โดยปราศจากสติ, เสียนิสัย	๓๓๐
สตรระลึกเอาปัญญามา, เอาไตรลักษณ์มาใช้, เป็นเช่นนั้นเองก็ระงับเหตุการณ์ได้	๓๓๑
ไตรลักษณ์เป็นแม่บทแล้วก็ใช้อธิบายปัจจุตตา, เห็นเช่นนั้นเอง, จะช่วยได้	๓๓๒
เห็นเช่นนั้นเองเป็นปัญญาสูงสุด สตินำมาทันเวลา ปัญหาก็หยุดหมด....	๓๓๓
เห็นสุญญตาคือทุกอย่างว่าง, ว่างที่สุดก็เช่นนั้นเองที่สุด, ไม่มีตัวตน	๓๓๔
ไตรลักษณ์, อธิบายปัจจุตตา, เช่นนั้นเองคือตตตา, เป็นสุญญตา, ทั้งนั้น	๓๓๕
ปัญญาเรื่องเช่นนั้นเอง เป็นยอดสุดของปัญญา, มีสัมปชัญญะอย่างนี้, ตัดกิเลสได้	๓๓๖
จิตใจมีสมาธิทันเวลาก็ระดมกำลังแรงเพิ่มให้สติปัญญาสัมปชัญญะนั้น	๓๓๗
มีปัญหาใดเกิดขึ้น ก็ใช้ธรรม ๔ เกลอปทำหน้าที่ได้สำเร็จทุกกรณี	๓๓๘
การดำเนินชีวิตต้องมีธรรมะ ๔ เกลอปเป็นเครื่องแก้ปัญหายุทธวิธี	๓๓๙
จะเป็นพุทธบริษัทแท้ต้องมีธรรมะ ๔ เกลอปพร้อมเพียงที่จะเป็นนักรบ....	๓๔๐

๑๒. การปฏิบัติที่เพิกถอนสัตตชาติญาณโดยหลักวิชา.

เรื่องสัตตชาติญาณเป็นเรื่องของธรรมชาติตามหลักวิทยาศาสตร์	๓๔๑
ทำไมจึงบังคับความรัก โกรธ เกลียด ฯลฯ ไม่ได้? ทางวิทยาศาสตร์	
ก็ตอบว่า เพราะบังคับสัตตชาติญาณไม่ได้	๓๔๒

ทางพุทธศาสนามีวิธีบังคับสัญญาตญาณได้ตามธรรมชาติซึ่งพระพุทธเจ้าค้นพบ	๓๔๓
สัญญาตญาณแม่บทคือตัวตนทำให้เกิดอุปาทานและอื่น ๆ มาก	๓๔๔
มีสัญญาตญาณรักตน, ต้องการสืบพันธุ์, ต้องการสวย, รวย, อวดตัว....	๓๔๕
ถ้ารู้จักสัญญาตญาณดี จะเข้าใจกิเลสในพุทธศาสนามากขึ้นเพราะเป็นเรื่องเดียวกัน	๓๔๖
การบังคับกิเลสบรรยายมามากแล้ว ครั้งนี้จะเพิกถอนโดยหลักวิชา	๓๔๗
พระพุทธเจ้าตรัสเรียกทางออกว่านิสสรณะ ได้แก่อัฐสังคิมัคค์	๓๔๘
มรรคมืดแปดก็เป็นเรื่องเดียวกับธรรม ๔ เกลอป, จัดเข้าพวกกันได้	๓๔๙
หมวดธรรมะสำคัญที่สุดคือโพชฌงค์ ๗ ทำลายกิเลสได้อย่างคมเฉียบ	๓๕๐
พิจารณาคุณแต่ละชื่อ : สติ ธัมมวิจยะ วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิ	๓๕๑
พอถึงอุเบกขา คอยฟังดู, ควบคุมความถูกต้องอยู่เสมอไป	๓๕๒
โพชฌงค์เป็นหมวดธรรมประเสริฐที่สุด ศึกษาให้เข้าใจ จะตัดกิเลสอาสวะได้	๓๕๓
การใช้โพชฌงค์ถอนสัญญาตญาณข้อ ๑ คือ เจริญอานาปานสติ, ศึกษาให้เข้าใจ	
ใน ๔ หมวด	๓๕๔
กำหนดจิตให้ถูก ตัดตัวบุคคลออกไป กำหนดอยู่แต่การหายใจอย่างถูกต้อง	๓๕๕
ใช้สติปัญญา ๔ มันก็เริ่มถอนตัวตนทันที สิ่งทั้งปวงเป็นธรรมชาติ, ไม่เป็นตัวตน	๓๕๖
ข้อ ๒ ธัมมวิจยะ ใคร่ครวญให้ละเอียดทั้งหมวดกาย, เวทนา, จิต, ตัวกูจะหลุดไป	๓๕๗
ข้อ ๓-๔-๕-๖ : วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิจะเพ่งเพียรมากขึ้น	๓๕๘
ข้อ ๗ อุเบกขา รอได้คอยได้, กำจัดสัญญาตญาณแห่งการตามใจตนได้	๓๕๙
ผลเมื่อควบคุมสัญญาตญาณได้จะกำจัดความมีตัวตนได้	๓๖๐
เรื่องความแก่เจ็บ ตาย ทรมานใจมาก, ควบคุมได้โดยหลักพุทธศาสนา	๓๖๑
ท่านตรัสว่า อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว พันเกิดแก่เจ็บตาย	๓๖๒
ศึกษาเข้าใจสัมมัตตะสิปจะหลุดพ้นจากกิเลสและทุกข์ทั้งปวง	๓๖๓

ปฏิบัติตามธรรม ๔ เกลข, มรรคมีองค์ ๘, โพชฌงค์ ๗ แล้วถอนตัวตนได้	๓๖๔
อัสติวาทูปาทาน-ยึดถือตัวกูเป็นความเห็นแก่ตัว, เป็นปัจจัยแห่งสงคราม	๓๖๕
ควบคุมสัญชาตญาณได้จึงจะเป็นมนุษย์มีใจสูง	๓๖๖
ต้องมีธรรมสี่เกลอ ดำเนินชีวิตอยู่ในมรรคมีองค์ ๘, ทำลายตัวกูด้วยโพชฌงค์	๓๖๗
ถอนสัญชาตญาณว่าตัวกูได้ก็มีหวังถือศาสนาร่วมกันคือไม่เห็นแก่ตัว	๓๖๘
ดับ selfishness ออกจาก egoism ทางวิทยาศาสตร์ก็มีสันติภาพ	๓๖๙
จิตถึงความว่างอย่างพุทธหรือตัวกูหลุดพ้นไปอยู่กับพระเจ้ก็พ้นทุกข์ได้	๓๗๐
เพิกถอนสัญชาตญาณโง่ ๆ โดยหลักวิชาในพุทธศาสนา จะหลุดพ้นจากทุกข์ได้ สักวันหนึ่ง	๓๗๑

๑๓. ภาวะจิตเมื่ออยู่เหนือสัญชาตญาณโดยประการทั้งปวง.

สรุปว่าเรากำลังเรียนธรรมอย่างวิทยาศาสตร์ที่รู้ลึกได้ไม่ต้องคำนวณ	๓๗๑
ชีวิตคือรูปกับนามนี้มีสัญชาตญาณแห่งตัวตนเข้าไปควบคุมอยู่	๓๗๓
การพัฒนาของสัญชาตญาณเกิดแต่ความพอใจ-ไม่พอใจ, เป็นกิเลสตัณหา ๓	๓๗๔
เมื่อเกิดตัณหา ๓ แล้วเกิดความเคียดเป็นอนุสัย, เป็นอาสวะเป็นโลภะโทสะโมหะ	๓๗๕
เป็นนิวรณ์ ๕ : กามราคะ-กัสม์ด้วยกามารมณ์, พยาบาท-ชัดใจโกรธอยู่	๓๗๖
แล้วมีอาการถิ่นมิทธะ, อุทธัจจะกุกกุจจะ, วิจิกิฉา, หาความสงบสุขไม่ได้....	๓๗๗
สัญชาตญาณพัฒนาตัวเองเป็นกิเลสก็ได้ เป็นโพธิ์ก็ได้	๓๗๘
อาการ ของกิเลสออกมาหลายรูปแบบ เป็นความรักก็เหมือนเป็นบ้า	๓๗๙
โกรธ เกลียด กลัว, สรุปไปรวมอยู่ที่กลัวตาย เป็นทุกข์อย่างยิ่ง	๓๘๐
วิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หวงหึง, ล้วนเป็นไฟ, ทำให้เป็นประสาท	๓๘๑
อาชฎากรรมอันแรกของมนุษย์เป็นไปตามอำนาจของความริษยา	๓๘๒

ความหวัง, หึง เป็นเรื่องตระหนี่, รักทางเพศ, เป็นเรื่องเผาลนจิตใจมากมาย	๓๘๓
อำนาจของกิเลสทำให้กายวาจาจิตสกปรก, ควบคุมไม่ได้ต้องทุกข์เหลือประมาณ	๓๘๔
อุบายที่จะควบคุมสังขตญาณมีธรรมะใหญ่ ๆ : อานาปานสติ โพชฌงค์ ๗, มรรคมืองค์ ๘. ธรรมผู้ช่วย : อิทธิบาท ๔. สัมมัปปธาน ๔ อินทริย์ ๕ พละ ๕ ๓๘๕	๓๘๕
ผลของการควบคุมจะบรรเทากิเลสไปจนกว่าเพิกถอนหมดจะเป็นพระอรหันต์	๓๘๖
พระอรหันต์ละสังโยชน์ได้ ๑๐, อนาคามีละได้ ๕, โสดาสกิทาคาละได้ ๓	๓๘๗
อันธพาลบุญชนละไม่ได้, กัลยาณบุญชนพอบรรเทาได้บ้าง ๓๘๘	๓๘๘
เปรียบเทียบดูจะเห็นว่าพระอรหันต์ประเสริฐกว่าภาวะทั้งสามโลก ๓๘๙	๓๘๙
เป็นกัลยาณชนยังดีกว่าเทวโลก เพราะไม่มัวเมากามารมณ์เหมือนเทวดา ๓๙๐	๓๙๐
รูปแบบการปฏิบัติของฝ่ายวิทยาศาสตร์ก็ละสังขตญาณ, ฝ่ายศาสนานั้นละกิเลส	๓๙๑
ผลของการละสังขตญาณตัวตนได้จะเป็นนิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ ๓๙๒	๓๙๒
ที่เรียกว่าจบพรหมจรรย์คือถอนอึดตาอึดนียเสียได้, วางหลุดพ้นไป ๓๙๓	๓๙๓
ความหลุดพ้นเป็นเรื่องของจิต, ไม่ใช่ของอึดตา-ตัวกูของลัทธิอื่น ๓๙๔	๓๙๔
จิตหลุดพ้น คือตื่นจากความหลับคือกิเลสหรืออวิชชา ๓๙๕	๓๙๕
พุทธบริษัทควรรู้จักตัวเอง, ได้สิ่งดีที่สุดในมนุษย์ควรจะได้คือบรรลุนิพพาน ๓๙๖	๓๙๖
เพิกถอนสังขตญาณพื้นฐานแห่งกิเลสได้ก็ไม่เสียชาติที่เกิดมาพบพุทธศาสนา	๓๙๗
สรุปการบรรยายครั้ง ๑๓ เป็นการสรุปทุกตอนจบเพียงนี้ ๓๙๘	๓๙๘

ธรรมะกับสัตตชาติญาณ

- ๑ -

๔ มกราคม ๒๕๒๙

สัตตชาติญาณกับธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์ในวันนี้ เป็นการบรรยายวันแรก แห่งงวดนี้รอบนี้ ซึ่งเรียกว่ารอบมาฆบูชา, ตลอด ๓ เดือนนี้ก็เป็นกรบรรยายงวดหนึ่ง ๆ ประมาณ ๑๓ เรื่อง บางทีก็ถึง ๑๔ เรื่อง นับเป็นงวดหนึ่ง. ในคาบสมัยมาฆบูชานี้ เราก็จะมีงวดหนึ่ง, แล้วก็จะตั้งต้นงวดนี้เป็นงวดใหม่แห่งปีนี้, แล้วก็เป็นกรบรรยายครั้งแรกของงวดนี้ในวันนี้ เป็นอันว่าจะตั้งต้นเรื่องใหม่สืบต่อไป, ขอให้กำหนดไว้ว่าจะเป็นการบรรยายเรื่องใหม่ของคุณใหม่.

ที่นี้การบรรยายชุดนี้จะให้ชื่อชุดว่า ชุดธรรมะกับสัตตชาติญาณ, **ธรรมะกับสัตตชาติญาณ.** คำว่า**สัตตชาติญาณ** เป็นคำแปลก สำหรับพุทธบริษัทโดยมาก, บางคนที่เคยศึกษากว้างขวางก็จะเคยได้ยินมาแล้ว แต่ก็ยังไม่มองเห็นหรือรู้จักในลักษณะที่เพียงพอ จึงเห็นเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เรื่องผิวเผินไปเสีย. เดียวนี้อาตมาจะนำเอา

เรื่องนี้ คือเรื่องสัญชาตญาณ มากล่าวในฐานะ เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ที่พุทธบริษัท ก็จะต้องรู้จัก ต้องทราบ ต้องเข้าใจ, แล้วปฏิบัติตนให้ได้ เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณ.

บางคนอาจจะคิดไปเสียว่า เป็นคำพูดไม่เกี่ยวกับพุทธศาสนา หรืออยู่นอกวงของพุทธศาสนา, นั่นก็จริงอยู่ ที่ในบัดนี้เขาพูดกันอยู่พวกหนึ่ง ในพวกนักวิทยาศาสตร์ฝ่ายชีววิทยา พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับชีวิต. ในพุทธศาสนาไม่มีคำว่าสัญชาตญาณ แต่มันมีสิ่งซึ่งเรียกกันในวงวิทยาศาสตร์ว่า สัญชาตญาณ. ฉะนั้นขอให้ฟังให้ดี บางทีจะเข้าใจเรื่องของตัวเองได้มากขึ้น เราจะทำความเข้าใจระหว่างพุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์ แล้วเราจะต้องเข้าใจเรื่องนี้

ความรู้เกี่ยวกับสัญชาตญาณ.

สิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณนั้นนะ ในพุทธศาสนาจะเรียกว่าอะไร ก็นี่ไม่ค่อยจะออก เพราะมันไม่มีคำเรียก; แม้ว่าคำว่าสัญชาตญาณจะเป็นคำบาลี แต่ก็ไม่มีในคำของธรรมะที่ใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไป, แต่สิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณ นั้นแหละเป็นตัวเหตุ เป็นตัวการ ที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาสำหรับมนุษย์ คือมนุษย์จะทำอะไรไปตามสัญชาตญาณ แล้วมันก็เกิดเป็นกิเลสหรือเป็นปัญหาขึ้นมา ทำให้เกิดความทุกข์.

ที่นี้ก็ได้ก็คำหนึ่งคือคำว่า อัสมิมานะ, อัสมิมานะ ช่วยจำไว้ให้ดี ๆ คนหลายคนก็ได้เคยผ่านคำนี้ คือประโยคที่ว่า อสุมิมานสุส วินโย เอตํ เว ปรมํ สุขํ - การกำจัดอัสมิมานะเสียได้ มันเป็นสุขอย่างยิ่งเน้อ, กำจัดอัสมิมานะเสียได้ เป็นสุขอย่างยิ่งเน้อ. เราก็เคยพูดถึงเรื่องอัสมิมานะกันมาบ้างแล้วพอสมควร; ถ้าใครยังจำได้อยู่ก็เอา

มาสำหรับจะถือเป็นหลักไปทีือก่อนว่า สิ่งที่เราเรียกว่าสัญญาตญาณตามหลักฝ่ายพุทธศาสนาเรานั้น จะต้องได้แก่ คำว่า อัสมิมานะ.

คำว่า สัญญาตญาณฝ่ายการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบันนั้นเขามีมาก
ชื่อ : เป็นสัญญาตญาณแห่ง การแสวงหาอาหาร, สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร, สัญญาตญาณแห่งการต่อสู้, สัญญาตญาณแห่งการป้องกันตัว, สัญญาตญาณแห่ง การสืบพันธุ์, สัญญาตญาณแห่งการสงวนชีวิต, มากมายหลาย ๆ สัญญาตญาณ.

แต่ในพุทธศาสนาเรากลับมีสัญญาตญาณรวบยอด คือสัญญาตญาณแห่งความรู้สึกรู้ว่ามีตน; อัสมิมานะ แปลว่า ความสำคัญว่ามีอยู่, ความสำคัญว่าเรามีอยู่, เราจึงมีเพียงสัญญาตญาณเดียว เป็นแม่บท, แล้วก็คลอดออกมาเป็นสัญญาตญาณต่าง ๆ อย่างที่เรียกกันในชีวิตวิหยาสมัยใหม่; หมายความว่า สัญญาตญาณแห่งการแสวงหาอาหาร ก็มาจากสัญญาตญาณแห่งความรู้สึกรู้ว่ามีตัวตน, สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร ก็มีสัญญาตญาณแห่งตัวตน, สัญญาตญาณแห่งการต่อสู้ ก็มันต่อสู้เพื่อตัวตน ก็มาจากสัญญาตญาณแห่งตัวตน, สัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ ก็เพราะว่ามันไม่อยากจะให้สูญพันธุ์ มันอยากจะให้พันธุ์เหลืออยู่ ก็เพราะว่ามีความเห็นแก่ตัวตน เพราะตัวตนไม่อยากจะสูญพันธุ์ จึงมีสัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์. สัญญาตญาณแห่งการอะไรก็ตามเถอะ เราจะพูดกันโดยละเอียดในการบรรยายครั้งหลัง ๆ

ในการบรรยายครั้งแรกนี้ จะพูดแต่ที่มันเป็นหัวข้อ เพื่อจะจับใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมดให้ได้เสียก่อนว่า **เรามีคำว่าสัญญาตญาณในพุทธศาสนาเพียงคำเดียวคืออัสมิมานะ; มานะ** ก็แปลว่า **ความรู้สึกรู้** หรือความสำคัญ, **อัสมิ** ว่าเรามีอยู่, **อัสมิมานะ** ก็สัญญาตญาณนั้นเป็นเหตุให้รู้สึกรู้ว่า **เรามีตัวตนของเราอยู่; นี้ก็ขยายออกไปจาก**

อัสมิมานะนี้ เป็นความรู้สึก, เป็นความต้องการ, เป็นการกระทำ, เป็นการอะไรต่าง ๆ มากอย่างได้เหมือนกัน, คือครบจำนวนตามที่กล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ชีววิทยา. นี้ เราทำความเข้าใจกันก่อน เดี่ยวจะหาว่าในพุทธศาสนาไม่มีสัญชาตญาณ, จริง, ไม่มีคำว่าสัญชาตญาณในคัมภีร์พระไตรปิฎก แต่มันก็มีอะไร ๆ ที่ตรงกับที่เรียกว่าสัญชาตญาณ หรือ instinct, instinct ในตำราฝ่ายชีววิทยา.

เป็นอันว่า เราจะปรับความเข้าใจกันระหว่างคัมภีร์พุทธศาสนา กับตำราชีววิทยาก็ได้, หรือจะกล่าวให้กว้างออกไป ก็ว่าจะปรับพุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์ลองดู ว่ามันจะเป็นไปได้ก็มากน้อย, แต่ก็ไม่ใช่เพื่อจะปรับเปล้าดอก ปรับเพื่อจะนำมาใช้เป็นประโยชน์; พวกหัวเก่าก็จะได้เข้าใจพวกหัวใหม่, พวกหัวใหม่ก็จะได้เข้าใจพวกหัวเก่า, นี่มันคืออย่างนี้, ถ้าเข้าใจสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณอย่างถูกต้องครบถ้วน จนมองเห็นว่า ในหลักพุทธศาสนาก็มีอยู่อย่างเป็นเรื่องสำคัญ, ในฝ่ายวิทยาศาสตร์ก็มีอยู่ ในฐานะเป็นเรื่องสำคัญ, ทำความเข้าใจกันได้ ก็จะเข้าใจธรรมะได้ดี.

ต้องควบคุมหรือถอนฤทธิ์สัญชาตญาณ.

ฟังดูให้ดี ๆ ว่า จะเข้าใจธรรมะได้ดี ถ้าเรามีความรู้เรื่องสัญชาตญาณ; เพราะว่าธรรมะ ธรรมะก็คือระบบปฏิบัติเพื่อควบคุมสัญชาตญาณนั่นเอง, ธรรมะคือระบบปฏิบัติ ที่ปฏิบัติเพื่อควบคุมสัญชาตญาณนั่นเอง อย่าให้มันเกิดเป็นโทษ เป็นภัย เป็นทุกข์ขึ้นมา, และอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า จะเปลี่ยนกระแสอันเลวร้ายของมัน ให้เป็นไปในทางดี ให้ใช้สำเร็จประโยชน์ได้. เช่นสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัวนี้, สัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัวนี้ ถ้าปล่อยไปโดยไม่มีการควบคุมมันก็เป็น

อันตราย : เป็นผู้เบียดเบียน เป็นผู้เอาเปรียบ เป็นผู้อะไร ก็เป็นผู้อันตราย; แต่ **ถ้าควบคุมได้** เห็นแก่ตัวแต่ในทางที่ถูกต้อง ก็คือจะพยายามปฏิบัติ ยกตัวให้สูง ให้ดี ให้ยิ่งขึ้นไป. ความเห็นแก่ตัวมันก็เลยมีความหมายเป็น ๒ แ่ง ๒ มุม : เห็นแก่ตัว ตามสัญชาตญาณล้วน ๆ มันก็ต้องเป็นผู้ทำอันตรายตนเองและผู้อื่น; ถ้าเห็นแก่ตัวด้วย ธรรมะ เข้าไปควบคุมสัญชาตญาณ มันก็เห็นแก่ตัวไปในทางที่ถูกที่ควร มันก็ทำให้ตัวเอง ดีขึ้นมา ๆ : นี้เรียกว่าเปลี่ยนกระแสที่ชั่วร้ายให้กลายเป็นดีเสีย.

อยากจะใช้คำเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็มีคำว่า **ควบคุม** หรือว่า **ถอน, ถอนฤทธิ์ อำนาจของมันเสียได้** จะเรียกว่า eliminate, eliminate ในที่สุด **ต่อเมื่อเป็นพระอรหันต์. คนธรรมดาไม่สามารถจะห้ามอำนาจสัญชาตญาณ หรือเพิกถอนอำนาจสัญชาตญาณ** ก็ทำได้แต่เพียง**ควบคุม** หรือ sublimate เปลี่ยนแปลงให้เป็นเรื่องของดี เป็นไปในทางดีเสีย, ในที่สุดเมื่อเป็นพระอรหันต์ ก็จะถึงกับว่า**ถอนได้หมด** มีความหมาย เท่ากับพระบาลีว่า **อสุมิมานสุส วินโย เอตํ เว ปรมํ สุขํ -ถอนอัสมิมานะเสียได้เป็นสุข อย่างยิ่งเนื้อ.**

นี่ ขอให้จับใจความสั้น ๆ โดยสังเขปแต่ทั้งหมดว่า **ชีวิตหรือสิ่งที่มีชีวิตนี้ มีสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณติดมาด้วยเสร็จ** เราไม่สามารถจะเพิกถอนมันได้ ถ้าเรา ยังเป็นคนธรรมดา, **เราก็ได้แต่ควบคุมดูแลอย่าให้มันเกิดเป็นพิษเป็นภัยขึ้นมา, เอมามาใช้ในทางให้เป็นประโยชน์; เหมือนกับว่าสัตว์อันดุร้าย เช่นช้าง เช่นควายมี กำลังนี้ ปล่อยไปตามเรื่องก็เป็นอันตราย, แต่เอามาควบคุมให้ได้ แล้วก็ใช้เป็นประโยชน์ ให้ได้ มันก็ไม่เป็นอันตราย มันกลับได้ประโยชน์. อย่างนี้เรียกว่าเราเปลี่ยนกระแส**

แห่งการเป็นไปของมันเป็นมาสู่ทางที่เป็นประโยชน์, แทนที่จะปล่อยไว้ตามธรรมชาติเดิม แล้วก็อันตรายเป็น. สิ่งที่เราเรียกว่าสัญชาตญาณนั้นมันเป็นอย่างนี้ ถ้าควบคุมไม่ได้ มันก็เป็นอันตราย, ถ้าควบคุมได้มันก็เป็นประโยชน์, และถ้าสามารถถอนได้หมดจดสิ้นเชิงมันก็หมดปัญหาคือเป็นพระอรหันต์.

ขอให้จำคำว่า **สัญชาตญาณ** สัญชาตญาณ เอาไว้อย่างนี้ เป็นสิ่งที่ประจำมาในสิ่งที่มีชีวิต, สิ่งที่มีชีวิตทุกระดับแหละ: ชีวิตเป็นมนุษย์ เป็นคนก็ได้ ชีวิตเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ได้ ชีวิตเป็นต้นไม้ก็ได้, มันมีความรู้สึกตามสัญชาตญาณ คือเกิดได้เองไม่ต้องสอน ติดมาในตัวเพราะว่าธรรมชาติใส่มาให้เสร็จ. ถ้าเขาเชื่อพระเจ้าเขาก็ว่าพระเจ้าใส่มาให้เสร็จในชีวิต สัญชาตญาณเนาะ, หรือถ้าเชื่อผีสางเทวดาอย่างที่ชาวบ้านจะพูดกัน ก็ผีมันใส่มาให้เสร็จ, ความรู้สึกที่เป็นสัญชาตญาณมันมีอยู่ในชีวิตมาแล้ว.

ยกตัวอย่างเช่นสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ เป็นสิ่งที่ใส่มาในชีวิตเสร็จแล้ว พอชีวิตนั้นโตถึงขนาด ก็รู้จักการสืบพันธุ์เอง โดยไม่ต้องมีใครสอน; เช่นจะเอาเด็ก ๆ หญิงชายไปปล่อยไว้ที่เกาะที่ไม่มีใครสอน พอมันโตขึ้นมาถึงระดับ มันก็ทำการสืบพันธุ์กันได้เอง โดยไม่ต้องมีใครสอน. **ความรู้สึกที่เกิดได้เองอย่างนี้เรียกว่า สัญชาตญาณ**, หรือว่าเด็กเล็กๆ ถ้ามีเรื่องมาให้โกรธ มันก็โกรธเป็นเอง เป็นสัญชาตญาณ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเอง จะเรียกอย่างนี้ก็ได้. แต่เป็นภาษาไทยมันก็ยืดยาวยุ่งยาก, เลยขอเรียกด้วยคำบาลีที่เขาใช้เรียกกันอยู่แล้วว่า **สัญชาตญาณ** : สัณฺฑ แผลว่า เอง, ชาตฺติ แผลว่า เกิด, ญาณ แผลว่า ความรู้ หรือ ความรู้สึก, ความรู้สึกที่เกิดเอง; สัตว์เดรัจฉานก็มีความรู้สึกประเภทที่เกิดได้เองแม้แต่ต้นไม้ต้นไถ่ ก็มีความรู้สึกที่จะสืบพันธุ์, แต่ว่าเราไม่ได้เรียน. พูดแล้วก็จะเขี่ยยาก ถ้าเรียนเรื่องต้นไม้ให้ละเอียดลออกก็จะรู้ว่า ต้นไม้เนี่ยพอเจริญเติบโตถึงระยะที่จะสืบพันธุ์ มันก็ออกดอกมา มีเกสรทั้งตัวผู้และตัวเมีย, ดินรนเพื่อการสืบพันธุ์

ตื่นนอนเพื่อให้ธรรมชาติทำให้เกิดการสืบพันธุ์; เช่นให้แมลงบินไปบินมา ล่อแมลงให้บินไปบินมา คลุกเคล้าเกษรให้เกษรมันผสมกัน เป็นความต้องการอย่างยิ่ง และคงจะเป็นความรู้สึกที่พอใจอย่างยิ่งด้วยเหมือนกัน เหมือนกับการสืบพันธุ์ของสัตว์เดรัจฉานหรือคนเรา, รู้ไว้แต่คร่าว ๆ เพียงเท่านั้นก่อนว่า **สัญชาตญาณคือสิ่งที่เกิดได้เองในชีวิต.**

ที่สำคัญที่สุดก็เพราะว่าชีวิต หรือร่างกาย, **ร่างกายนี้มันสร้างอวัยวะสำหรับการสืบพันธุ์มาด้วยเสรี** ความรู้สึกเกิดจากต่อมแกลนด์ระบบประสาทหรืออวัยวะนั้น ๆ จะเกิดขึ้นเมื่อถึงเวลาที่สมควร, เริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมา ก็เริ่มค่อยๆ รู้ตัวเองถึงที่สุด เพราะอำนาจของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ, ดูให้ดี ดูให้ดีว่ามันมีอำนาจเท่าไร สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ของหญิงและชายนี้ มันมีอำนาจเท่าไร; ถ้าควบคุมไม่ได้มันเกิดความวินาศเท่าไร ถ้าควบคุมไม่ได้, **ถ้าควบคุมได้มันก็เป็นผลดี หรือปลอดภัยไป, ถ้าเพิกถอนเสียได้มันก็หมดปัญหาเลย.**

สัญชาตญาณมีอยู่ในชีวิต เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เองในชีวิต; เพราะสิ่งที่เรียกว่าชีวิตนี้ ธรรมชาติได้ใส่มาให้เสรี สำหรับมีสัญชาตญาณ, จะเรียกว่า**กฎของอิทัปปัจจยตา** ก็ได้ แต่ต้องลึกไปถึงส่วนที่ว่ามันสร้างมาพร้อม ปรุงแต่งมาพร้อม, แล้วก็ **ปรุงแต่งมาตามลำดับ** ๆ ตามลำดับ ถึงวัยที่เป็นหนุ่มเป็นสาวเต็มที่ ก็มีความคิดและมีการกระทำเช่นนี้ได้เอง โดยอำนาจของสัญชาตญาณนั้น.

เข้าใจว่า กล่าวมาเพียงเท่านั้น ก็พอจะรู้จักความหมายของคำว่าสัญชาตญาณได้พอสมควร, แล้วเราก็จะได้พูดกันให้ละเอียดยิ่งขึ้นไปตามลำดับ. แต่ในวันนี้วันแรกนี้ต้องการให้สนใจว่า **เรื่องสัญชาตญาณนี้เป็นเรื่องที่ต้องรู้** เพราะว่ามันทำให้เกิดความทุกข์, และมันมีมาแล้วในชีวิตชนิดที่เอาออกไม่ได้, ได้แต่มาต่อสู้อัน.

ที่นี้วิธีที่จะควบคุมและจะต่อสู้กัน ก็คือเรื่องธรรมะนั้นเอง ธรรมะทั้งหมดในพระพุทธศาสนานั้นเอง, สรุปเหลือเพียง ศีล สมาธิ ปัญญา ก็ได้ ว่า **ธรรมนี้ก็เพื่อจะควบคุม ต่อสู้** หรือจะ **ป้องกันการกระทำอันเลวร้ายของสัญชาตญาณ** ก็ยังได้, มันก็เลยเป็นคู่กันกับธรรมะ; สัญชาตญาณมีมาให้ตามธรรมชาติ แล้วจะควบคุมได้อย่างไร, ก็ควบคุมได้โดยการมีธรรมะ.

นี่ **พระพุทธเจ้าตรัสรู้** สิ่งนี้ เป็นระบบขึ้นมา ว่าประพฤติปฏิบัติอย่างไรกิเลสจึงจะไม่เกิด หรือว่ากิเลสจะหมดสิ้นไป, ท่านไม่ได้ใช้คำว่าควบคุมสัญชาตญาณ ท่านกลับไปใช้คำว่ากิเลส.

ที่นี้บรรดากิเลสทั้งหลายนี้ มันมาจากกิเลสแม่ คือ **อวิชชา** ในข้อที่ว่าไม่รู้ตามที่เป็นจริง แล้วมันก็รู้ผิด ๆ ว่ามีตัวตน มีตัวตน. ฉะนั้น **อัสมิมานะ** ความสำคัญว่าตนนี้ มันก็มีอยู่ในชีวิตทุกชีวิต : ชีวิตคนก็ได้ ชีวิตสัตว์ก็ได้ ชีวิตต้นไม้ก็ได้; เมื่อมีความสำคัญว่าตน มันก็ต้องป้องกันตน มันก็ต้องต่อสู้, **มันอยากจะมีชีวิต ไม่อยากจะสูญเสียชีวิตไป**; ดังนั้นมันจึงมีอะไร ๆ ที่เกิดขึ้นอีกมากมาย มาจาก **สัญชาตญาณมูลฐาน คือความสำคัญว่ามีตัวตน.**

อย่าลืมนะว่าอาตมาถือว่า **ในพุทธศาสนาเรามีเพียงสัญชาตญาณหนึ่งเดียว คือความสำคัญว่ามีตัวตนหรือเป็นตัวตน.** แต่คำว่าสัญชาตญาณในตำราชีวะวิทยาทางวิทยาศาสตร์นั้นเขาแจกไว้มาก เพราะเขามองไปที่ละแ่ง ๆ ที่ละแ่ง ๆ จนเห็นเป็นคนละเรื่อง; แต่เราชาวพุทธจะมองว่า **ทั้งหมดนั้นมาจากเรื่องเดียว คือมาจากอัสมิมานะ** - **ความเข้าใจสำคัญว่ามีตัวตน.** ทุกอย่างมันก็จะเนื่องอยู่กับความสำคัญว่ามีตัวตน

จะเรียกว่าลูกน้อง สัญชาตญาณลูกน้องมากกว่า. เราศึกษาแต่เพียงสัญชาตญาณที่เป็นประธาน คือสัญชาตญาณว่ามีตัวตนก็พอ, แล้วแยกออกไปเป็นกีสาย ๆ ก็ได้ ค่อยว่ากันวันหลัง.

วันนี้จะพูดให้เข้าใจเรื่องว่า มันมีสัญชาตญาณประจำอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าชีวิต, ในลักษณะอย่างนี้ ถ้าเราควบคุมไม่ได้เราจะต้องเป็นทุกข์, และจะเป็นทุกข์อย่างยิ่งถึงกับวินาศไปเลย จึงมาพูดกันบ้าง. เราพูดกันในขอบเขตของพุทธศาสนา โดยไม่ต้องใช้คำว่าสัญชาตญาณ ก็พูดกันมามากแล้ว. ที่นี้ก็จะปรับให้เข้ากันกับคำ ๆ นี้ เพราะเป็นคำสากล. ในการศึกษาแบบสากลศึกษาชีววิทยาหลาย ๆ แขนง แล้วก็มีแขนงที่สำคัญที่เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ.

มนุษย์เกิดมามีทุกข์เพราะควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้.

ที่นี้จะเริ่มต้นปัญหาของมนุษย์ เราเป็นมนุษย์นี้มันอยู่ในสภาพที่จำยอม ต้องเป็น จำยอมต้องเป็น นี่เป็นความจริงอันหนึ่งซึ่งทุกคนจะต้องมองให้เห็น. ที่ว่าจำยอม ๆ นั้น ก็หมายความว่า เราไม่ได้ต้องการจะเกิดมานี้. เราไม่ได้ต้องการจะเกิดมา แต่เรามีการกระทำการปรุงแต่งอย่างอื่น ตามธรรมชาติ ธรรมดา มีบิดามารดาเป็นเหตุให้เกิดมา, แล้วก็ไม่ใช่เจตนาของเราที่จะเกิดมา. นี้เราไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา แต่มันก็ได้เกิดมาแล้วนี่จะทำอย่างไร, จะปฏิเสธได้อย่างไร, มันก็ได้เกิดมาแล้ว ทั้งที่เราไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา. ใครๆ ทุกคนก็ลองคิดดูให้ดี ว่าเราไม่ได้มีความรู้สึกมาตั้งแต่ในท้องหรือก่อนเข้าท้องหรือก่อนเข้าท้องว่ามีตัวตนสำหรับจะคิดว่า กูจะเกิด กูจะมา, กูจะเกิดมานี้มันไม่มี; แต่มันก็ได้มีการกระทำตามธรรมชาตินี้ให้เกิดออกมา. ครั้นเกิดมาแล้วมันก็ต้องเผชิญกันเข้ากับทุกสิ่งที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเกิดมา, หรือเกี่ยวกับการเกิดมาแล้ว.

เราไม่ควรจะถูกถามว่า เกิดมาทำไม, เพราะเราไม่ตั้งใจจะเกิดมา เราไม่ควรจะถูกถามว่าเราเกิดมาทำไม. อาตมาก็เคยตั้งปัญหาอย่างนี้เคยวางหัวข้อบรรยายอย่างนี้ว่า เกิดมาทำไม ไปแล้วเหมือนกัน; แต่มาบัดนี้จะมาบอกความจริงให้รู้ว่า **เราไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา แต่มันเกิดมาแล้ว**, มันจึงมีปัญหาที่ควรจะถูกถามว่า **เกิดมาแล้วจะต้องทำอย่างไร**. เกิดมาทำไมไม่ต้องตอบ เพราะว่าเราไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา; แต่เดี๋ยวนี้เราก็ได้เกิดมาแล้ว เราก็จำยอมรับสภาพที่ว่าเกิดมาแล้ว, แล้วก็ต้องจำยอมรับว่า **เราจะต้องทำอย่างไรเมื่อได้เกิดมาแล้ว**.

ที่นี้พอเราเกิดมาแล้ว ปัญหาที่ว่ามันมีความทุกข์ ซึ่งเกิดขึ้นเพราะการบังคับสัญชาตญาณไม่ได้, เราเกิดมาแล้ว **เรามีความรู้สึกเห็นแก่ตัว**, เราทำนั่นทำนี่ไปตามความเห็นแก่ตัว, แล้วเราก็เป็นทุกข์, เราเกิดมาแล้ว เราก็ต้องเป็นทุกข์, **เราก็ต้องยอมรับสภาพจำยอมอีกครั้งหนึ่งว่า เราจะต้องต่อสู้กับความทุกข์, เราจะต้องพยายามดับทุกข์ให้ได้**.

ที่นี้เอาความจริงในแง่นี้กันว่า **เราเป็นทุกข์เพราะเราควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้**, เราควบคุมความรู้สึกเห็นแก่ตัวไม่ได้, **ความรู้สึกอยากสืบพันธุ์ไม่ได้**, ความรู้สึกต้องการอาหาร กินอาหาร แต่งเนื้อแต่งตัวนี้ เราควบคุมไม่ได้, มันก็มีปัญหาและมันก็มี **ความทุกข์**. ฉะนั้น **ความทุกข์มันจะหมดไป ก็ต่อเมื่อเราสามารถควบคุมสัญชาตญาณทุกแขนงไว้ได้ในอำนาจ** จนกว่าจะถอนมันออกหมดทั้งกระบิเมื่อเป็นพระอรหันต์. เอละ, เดี่ยวนี้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ ก็พูดกันอย่างคนธรรมดา **ว่าจะต้องรู้จักสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ, แล้วก็ควบคุมมันให้ได้**, กระทั่งว่าในกรณีที่ป้องกันไม่ให้มันเป็นไปล่วงหน้าก็ป้องกันได้, เกิดขึ้นมาแล้วก็ไถถอนได้ **แก้ไขได้** เพราะเราารู้เรื่องมันพอสมควร.

นี่ขอให้ศึกษาเป็นเรื่องจริงให้หมด ทุก ๆ ประเด็น ทุกกระทงความของเรื่อง อย่าเป็นเรื่องในหนังสือ หรือเป็นเรื่องคาดคะเน หรือเป็นเรื่องจำไปตามคำบอก. **ให้มองเห็นได้ด้วยใจจริงของตัวเอง** รู้สึกว่ามันได้เกิดมาแล้ว ก็เผชิญกันเข้ากับปัญหานั้น หนีดิรอบตัว **และเป็นไปตามอำนาจของสัญชาติญาณ: สัญชาติญาณแห่งการมีตัวกู เป็นอันแรก**; แล้วก็อยากจะรอดชีวิต ก็ต้องสัญชาติญาณแห่งการแสวงหาอาหาร สัญชาติญาณแห่งการกินอาหาร อะไรให้มันรอดชีวิต, สัญชาติญาณแห่งการต่อสู้ การต่อสู้ นี้เลยเป็นสิ่งที่ต้องทำตามอำนาจสัญชาติญาณนั้น, และมันยังมีมากมายหลายชนิด นับตั้งแต่ว่าสัญชาติญาณอยากรอด. แม้แต่แมงมันก็มีสัญชาติญาณอยากรอดว่าสวย, ไก่นี้ มันก็มีสัญชาติญาณอยากรอดว่าสวย นี่ก็เป็นสัญชาติญาณ, แล้วก็มีปัญหาเกิดขึ้นแม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ ส่วนเรื่องที่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ มันก็มีมากกว่านี้. รู้จักมันให้ดี จึงถือว่าเป็นเรื่องที่ต้องศึกษากันให้ละเอียด ด้วยการบรรยายหลายครั้งทีเดียว.

ความทุกข์เกิดจากความต้องการตามสัญชาติญาณ.

ความทุกข์เกิดมาจากการที่ต้องเป็นไปตามสัญชาติญาณ, ความทุกข์มันเกิดมาจากการที่ทุกอย่างของปุถุชนมันต้องเป็นไปตามสัญชาติญาณ; เช่นว่ามัน **อยาก จะกินอาหาร, อยากจะงาม, อยากจะมีความไพเราะ** มีความไพเราะความงดงามมาประโลมประโลมประคอบประหม่อม. ดูเด็ก ๆ ซิ ต้องการอาหารอร่อย, ต้องการเสียงเพลง ประคอบประหม่อมด้วยการโอบอุ้มไว้. ที่นี้มันไม่ได้ตามที่ต้องการบ้าง, หรือว่ามันไม่ได้เอาเสียเลยก็มีได้แต่บางส่วนก็มี. เราต้องการจะแสวงหาอาหารตามสัญชาติญาณ บางที่มันก็

มากไป หรือต้องการเอร็ดอร่อยมากเกินไป อะไร ๆ มากเกินไป จนมีปัญหาเกี่ยวกับการกินอาหารต้องการอาหาร, ซึ่งที่แท้เป็นเรื่องของสัตตชาติญาณ. ถ้าเรามีความรู้เพียงพอเราก็ควบคุมได้ ให้แสวงหาอาหารแต่ในทางที่ถูกที่ควรให้กินอาหารแต่ในลักษณะที่ถูกที่ควร, หรือจะเก็บตุนรักษาอาหารไว้ก็ทำในทางที่ถูกที่ควร; อย่าให้ปัญหามันเกิดขึ้นมาเพราะเหตุนี้. ถ้าไม่รู้เรื่องนี้ มันก็ทำเกินที่ถูกที่ควรมันก็เป็นปัญหาไปหมด มันก็เกิดความทุกข์ขึ้นมารอบด้าน; ฉะนั้นความรู้จักควบคุมให้หาอาหารแต่พอดี ให้กินแต่พอดี ให้เก็บรักษาแต่พอดี มันก็เป็นเรื่องของธรรมะ-ธรรมะ-ธรรมะ-ธรรมะในพระพุทธศาสนานั่นแหละ.

ธรรมะทั้งหมดตามที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนาเรา ก็คือคำสอนที่กล่าวไว้เป็นระบบ ๆ เป็นชุด ๆ นะ ถึงหน้าที่ที่จะต้องทำ กับสิ่งนั้นอย่างนั้น สิ่งนี้อย่างนี้; สิ่งที่เป็นภายในตัวก็ทำอย่างนี้, สิ่งที่เป็นภายนอกตัวก็ทำอย่างนี้; นำอัศจรรย์ที่สุดที่ว่าคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้ครบถ้วนและสมบูรณ์ที่สุด ที่ว่า *ปริสุทฺถัง เภวลปริปัญฺณํ, ปริสุทฺธิปริบูรณํ* สิ้นเชิง. คำสอนของพระพุทธองค์มีไว้ครบถ้วน บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง สำหรับจะควบคุมสัตตชาติญาณทุก ๆ อย่างทุก ๆ ระดับ, บางอย่างก็เป็นการควบคุม, บางอย่างก็เป็นการต่อสู้กับสัตตชาติญาณ, บางอย่างก็เป็นการแก้ไขสัตตชาติญาณ, ที่เรียกว่าเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดี, มันมีกำลังมาก แต่ใช้ไปในทางไม่ถูกต้องมันก็เป็นอันตราย, แต่ถ้ามันมีกำลังมากใช้มาในทางถูกต้องมันก็ยังได้ผลดี.

เปรียบเหมือนช้างตกมัน มันมีกำลังมาก ควบคุมไม่ได้ หรือใช้ผิดทาง มันก็อันตราย; แต่ถ้าควบคุมได้มันก็กลับได้ผลดีได้ผลมาก เพราะมันมีแรงมาก. นี่มีลักษณะเหมือนกับว่า สัตตชาติญาณนี้ คอยผลักดันชีวิตให้เป็นอย่างนั้นเป็น

ไปอย่างนี้; ถ้าเรารู้เท่ารู้ทันควบคุมไว้ได้ มันก็ได้แต่ผลดี, ถ้าควบคุมไม่ได้มันก็เป็นผลร้าย หรือถึงกับวินาศไปเลย.

พวกที่เป็นปุถุชนอันธพาล ปุถุชนอันธพาลไม่รู้จักเลย ปล่อยไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ มันจึงปล้น จี้ ลักขโมย อะไรไปตามที่มันเห็นว่ามันอยากจะทำ, **ปุถุชนนี้ไม่ได้ควบคุมสัญชาตญาณเลย หรือว่าควบคุมไม่ได้ด้วย เพราะมันเป็นอันธพาล ปุถุชน มีติดบอดเกินไป. นี่ถ้าได้ศึกษา ได้รู้ได้ศึกษาได้เข้าใจขึ้นมาพอสมควร มันก็ไม่ใช่เป็นอันธพาล ค่อย ๆ กลายเป็นกัลยาณปุถุชน รู้อะไรถูกต้องมากขึ้นก็ปฏิบัติถูกต้องมากขึ้น** จนกลายเป็นสัตบุรุษ รู้อะไรดี ปฏิบัติชอบได้ดี จนกระทั่งกลายเป็นพระอรหันต์ในขั้นต้น ๆ คือเป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคามี เป็นอนาคามี ยังไม่เป็นพระอรหันต์ ก็**สามารถจะควบคุมสัญชาตญาณได้มาก** เลยมีแต่ไปในทางที่ถูกต้อง ก็เรียกว่าได้รับผลดีในการเกิดมา.

อย่าลืมว่าเราไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา แต่ครั้นเกิดมาแล้ว เราก็ **ต้องจ่ายอมรับหน้าที่ของผู้ที่เกิดมาแล้ว** ว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร, **มันก็ต้องปฏิบัติให้ขจัดความทุกข์ออกไป, ขจัดออกไป ขจัดออกไป จนเหลือน้อยที่สุด, หมายถึง ขจัดกิเลสด้วย ให้เหลือน้อยที่สุด** ในที่สุดก็หมดเลย, ขจัดไป ๆ จนเหลือน้อยที่สุด ก็คือพวกเสขะบุคคลทั้งหลาย พระเสขะ โสดา สกิทาคา อนาคานี้ เรียกว่าพระเสขะ กำจัดได้มาก ควบคุมได้มากก็เหลือน้อย, ในที่สุด **กำจัดได้หมดเลย เป็นพระอรหันต์ เป็นอเสขะบุคคล.**

ถ้าท่านเข้าใจตามที่พูดมาแล้ว ท่านก็จะมองเห็นทันทีว่า **เรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณนั้น เป็นเรื่องที่จะต้องรู้ ที่จะต้องศึกษา จะต้องเกี่ยวข้อง จะต้องปฏิบัติให้มันถูกต้อง ควบคุมไว้ให้ได้ มิฉะนั้นเราจะต้องเป็นทุกข์.**

นี่พูดคร่าว ๆ คร่าว ๆ ว่า **ความที่เราต้องโกรธนั้นก็เป็นไปตามสัญชาตญาณ ความที่เราจะต้องโลภก็เป็นไปตามสัญชาตญาณ. ความที่ต้องโง่ก็เป็นไปตามสัญชาตญาณ; เพราะเราไม่สามารถจะต่อต้านอารมณ์** ที่มาทำให้โลก ให้โกรธ ให้หลง. ถ้าเรามีความรู้เรื่องนี้ดี ก็สามารที่จะต่อต้าน คือไม่ให้อารมณ์เหล่านั้นมาหลอกลวง แล้วสัญชาตญาณโง่ ๆ ก็รับเอา ก็เป็นความโลภ เป็นความโกรธ เป็นความหลงขึ้นมา.

จะพูดตัดตอน ตอนนี้ได้ว่า **ที่เรามีความโลภ ความโกรธ ความหลง นั้น ก็เพราะอำนาจของสัญชาตญาณ; ถ้ามีอะไรมาให้โลก ไม่ต้องมีใครสอนดอก** เด็ก ๆ ก็โลภได้เอง, ถ้ามีอะไรมาให้โกรธลูกเด็ก ไม่ต้องสอนดอก มันก็โกรธได้เอง, ถ้ามีอะไรทำให้มันหลง มันก็หลงได้เอง, นี้เรียกว่าสัญชาตญาณ คือญาณที่เกิดขึ้นเอง.

สัญชาตญาณพัฒนาถูกก็เป็นโพธิ, ถ้าผิดก็เป็นกิเลส,

ญาณที่เกิดขึ้นเองอย่างนี้ ยังเป็นกลาง; **ถ้าได้รับการพัฒนาให้ถูกต้อง** มันก็จะกลายเป็นฝ่ายโพธิ, **ถ้าไม่ถูกต้อง** เป็นไปตามเดิมมันก็เป็นฝ่ายกิเลส. ความรู้ของคนเรามี ๒ ฝ่าย หรือ ๒ เรื่อง : **เรื่องหนึ่งเป็นโพธิ** คือรู้ขึ้นมาอย่างถูกต้อง, **เรื่องหนึ่งเป็นกิเลส** คือรู้อย่างผิด ๆ, มันก็เป็นเรื่องของความรู้เหมือนกัน. ที่เป็นอันธพาลเป็นผิด ๆ ฝ่ายกิเลสนั้น ก็ไม่ใช่ไม่รู้ มันรู้เหมือนกันแต่มันรู้ผิด; ฉะนั้น สัญชาตญาณ ญาณที่เกิดขึ้นมาเองนี้ มีทางที่จะเป็นไปได้ ทั้งฝ่ายที่จะรู้ผิดไปตามอำนาจเดิมของมัน, และสามารถที่จะกลายเป็นความรู้ถูก เพราะการพัฒนาการอบรมการปฏิบัติธรรม มันกลายเป็นความรู้ชนิดที่เป็นโพธิขึ้นมา.

คำพูดของ คนที่ฉลาดบางคนบางพวกเขาพูดว่า กิเลสกับโพธิเป็นสิ่งเดียวกัน; เพราะมาจากสัญชาติญาณด้วยกัน มันเป็นการปรุงแต่งออกมาในรูปของโพธิ, ปรุงแต่งไปในรูปของกิเลส กิเลสกับโพธิเป็นสิ่งเดียวกัน. พวกที่เคร่งตามตัวหนังสือก็ไม่ยอม ก็เถียงคอบเป็นอันว่า ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน: แต่ถ้าเขามองลึกกว่า จะมองเห็นว่าเป็นความรู้ด้วยกัน เป็นความรู้ด้วยกัน เป็นสัญชาติญาณด้วยกัน.

สัญชาติญาณที่ได้รับการปรุงแต่งให้ถูกต้องมันก็เป็นโพธิ ฐู่ในทางที่ควรรู้ รอดตัวไป. ที่มันไม่ได้รับการปรุงแต่งที่ถูกต้อง มันก็ผิด, ทำผิดต่อไปจนวินาศ. หรือเรียกว่ามันเป็นสังขารด้วยกัน, เป็นสังขารธรรมด้วยกัน; โพธิก็เป็นสังขาร, กิเลสก็เป็นสังขาร, แต่มันต่างกันที่ว่า ถ้ามันเป็นไปตามสัญชาติญาณล้วน ๆ มันจะไม่เป็นโพธิ มันมีแต่ความรู้ที่เป็นกลาง แล้วมันไปเป็นผิดก็ได้; แต่ถ้าสัญชาติญาณได้รับการควบคุม อบรม ศึกษา ฝึกฝน ปฏิบัติ มันกลายเป็นโพธิได้ ; อย่างนี้ก็อยากจะเรียกว่า ภาวิตญาณ, ภาวิตญาณ - ญาณที่ถูกกระทำให้เจริญ.

ภาวิตญาณนี้ก็ไม่มีในพระบาลี, ไม่มีคำ ๆ นี้ในพระไตรปิฎก. ภาวิตญาณ อาตมาพูดขึ้นมาเอง เพื่อให้จำได้ง่าย ๆ เข้าใจได้ง่าย ๆ ว่ามันตรงกันข้ามกับสัญชาติญาณ. สัญชาติญาณนั้นเกิดเอง, ส่วนภาวิตญาณนั้นมันเป็นญาณที่พัฒนา. ภาวิตะ แปลว่า ทำให้ดี ทำให้ถูก ทำให้เจริญแล้ว, เราจึงมีหน้าที่ที่จะพัฒนาสัญชาติญาณให้กลายเป็นภาวิตญาณ, ภาวิตะญาณ - ญาณที่เกิดจากการภาวนา. สัญชาติญาณนั้นญาณที่มันเกิดเอง ไม่ได้รับการพัฒนาแล้วมันก็จะเป็นอย่างที่เรียกว่าเห็นแก่ตัว. ปล่อยไปตามธรรมชาติแล้วสัญชาติญาณก็จะนำมาซึ่งความเห็นแก่ตัว; เพราะมันเห็นแก่ตัว. เพราะมันมีตัวสำหรับจะเห็นแก่ตัว, แล้วก็ทำไปตามอำนาจเห็นแก่ตัว, อย่างนี้ไม่ได้พัฒนาให้ถูกต้อง มันก็นำมาซึ่งความทุกข์.

จิตตภาวนาควบคุมสัญชาตญาณได้.

แต่ถ้านำมาศึกษา ค้นคว้า ปฏิบัติเสียใหม่ ให้มันเกิดความรู้ที่ถูกต้อง เป็นภาวิตญาณ นั่นก็คือระบบการฝึกฝนจิตทั้งหลาย ที่เรียกว่าจิตตภาวนา. จิตตภาวนาทำจิตให้เจริญ, สมาธิภาวนา ทำจิตให้เจริญด้วยสมาธิ ที่พระพุทธเจ้าท่านเรียกรวม ๆ กันหมด ท่านเรียกว่า สมาธิภาวนา เป็นหลักสำคัญ. สมาธิภาวนานี้ รวมสมาธิรวมปัญญาอยู่ด้วย ทั้งสมถะและทั้งวิปัสสนา รวมอยู่ในคำว่าสมาธิภาวนา, ไปเปิดดูได้ในพระบาลีมี ๔ อย่าง สมาธิภาวนา นั่นแหละ ที่เราเรียกว่ากัมมฐาน ทำกัมมฐาน ทำวิปัสสนา อย่างที่ทำ ๆ กันอยู่นั่นแหละ คือการพัฒนาจิตให้เกิดภาวิตญาณ. ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาแล้วมันก็รู้พอ รู้อย่างถูกต้องและเพียงพอ ที่จะควบคุมสัญชาตญาณไว้ให้ถูกต้อง, แล้วก็ทำให้สัญชาตญาณที่ถูกต้องนั้น ก้าวหน้าออกมาไปเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้อง, ได้รับผลของการปฏิบัติที่ถูกต้อง, เป็นมนุษย์ที่ถูกต้อง, เป็นพระอรหันต์ที่ถูกต้อง, เป็นพระอรหันต์ในที่สุดเลย; นี่เรื่องของสัญชาตญาณเป็นอย่างนี้.

เราทำวิปัสสนากัมมฐานเพื่อปรับปรุงสัญชาตญาณ, เพื่อควบคุมและปรับปรุงสัญชาตญาณ ให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง จนเป็นผลดีตามที่เราต้องการ; แต่เราไม่เคยเรียกกันอย่างนี้ เราเรียกกันแต่ทำวิปัสสนากัมมฐาน. แต่โดยเนื้อแท้ของมันก็คือ การเข้าไปจับเอาสัญชาตญาณมาควบคุม มาฝึกฝน มาพัฒนา ให้มันเป็นภาวิตญาณ, เป็นความรู้ที่ถูกต้อง แล้วก็ใช้เป็นประโยชน์ได้ จนไม่มีความทุกข์เลย.

เออละ, ถ้าจะพูดกันอย่าง ๆ ก็ว่า ความรู้ที่มันมีอยู่เอง เกิดอยู่เองตามธรรมชาติ นั่นแหละคือ สัญชาตญาณ, มันไปนิพพานไม่ได้, มันไปตามสัญชาตญาณ ซึ่งตั้งต้นมาจากการเห็นแก่ตัว, แล้วมันก็ไปตามความเห็นแก่ตัว เป็นกิเลส ไปจบ

ลงในความทุกข์. นี้ความรู้ตามธรรมชาติที่มีเชื้อ ๆ ที่จะรู้จริง อยู่ในธรรมชาตินั้น เอมามาพัฒนา แล้วก็เป็นความรู้ที่ถูกต้องและสมบูรณ์รอดตัวได้, ในนิกายบางนิกาย ของนิกายเซน, หรือนิกายบางนิกายเขาพูดให้เป็นหลักว่า **เชื้อแห่งความเป็นพุทธะมีอยู่แล้ว ในทุกคน, ในทุกคนที่เชื้อที่จะเป็นพุทธะมีอยู่แล้ว; ฉะนั้นขอให้พัฒนา ๆ แล้วมันก็จะ เป็นพุทธะขึ้นมา แล้วก็จะดับกิเลสได้.**

ที่นี้ก็มีคนพูดต่อให้มาก แรงขึ้นไปอีกถึงว่า แม้นในสุนัข ในแมว ในกา ในหมู หมา กา ไก่ มันก็มีเชื้อที่จะพัฒนาให้เป็นพุทธะขึ้นมาได้, ฟังดูก็เป็นคำหยาบ, แต่มันก็ **เป็นความจริง เพราะว่าสัญชาตญาณเป็นสิ่งที่พัฒนาได้;** ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะ สอนแมวสอนสุนัขให้รู้อย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้, เขาก็ไม่อาจจะเอาสัตว์มาฝึกละครสัตว์เก็บ สตางค์ได้; **เพราะว่าแม้ในสัตว์มันก็มีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะ. พุทธะคือ ความรู้ที่มีอยู่เอง แล้วพัฒนาได้** นับประสาอะไรกับคน, คนมันก็ต้องมีเชื้อแห่งความเป็น พุทธะในจิตใจมากกว่านั้น.

ฉะนั้นขอให้รู้จักว่า **สิ่งที่เรามีอยู่แล้วนั้นมันวิเศษ ประเสริฐที่สุด** จะใช้ อยากรู้ก็ได้ **จะใช้เพื่อไปนรกลงนรกกันก็ได้, ใช้ไปสวรรค์ก็ได้, ใช้เพื่อ บรรลุพระนิพพานก็ได้,** เรียกว่าสัญชาตญาณ, สัญชาตญาณมันพัฒนาได้ถึงอย่างนั้น. ฉะนั้นขอให้รู้จักหรือรู้จักสิ่งสิ่งนี้ ที่มันมีอยู่จริงในใจเรา, แล้วก็พูดกันถึงเรื่องนี้ให้มาก สักหน่อย.

ต้องรู้ทันสัญชาตญาณที่ธรรมชาติใส่ไว้ให้.

เอาละ, สรุปใจความสั้น ๆ อีกทีหนึ่ง เพราะเป็นเรื่องใหม่ ขอให้ตั้งใจฟัง ให้ดีกว่า **ในธรรมชาติมันมีกฎของธรรมชาติ** ที่ทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างไร, เป็นไป

อย่างไร ตามกฎของธรรมชาติ. ที่นี้ธรรมชาติที่มันก่อให้เกิดชีวิต หรือปรุงแต่งสิ่ง ที่เรียกว่าชีวิตนี้ มันได้ใส่ความรู้ที่เกิดขึ้นได้เองรู้สึกได้เองมาด้วยเสรี; เพราะมันได้ ปรุงแต่งให้ร่างกายนี้มีระบบประสาท มีระบบสมอง มีอะไรที่มันจะคิดนึกได้ ที่มันจะรู้ ไปได้ตามลำพังตัวมันเอง โดยไม่มีอะไรมาเกี่ยวข้อง, แต่มันเป็นเพียงสัญชาตญาณ อย่างที่ว่ามันมาแล้ว.

แล้วมัน มีสัญชาตญาณร้ายกาจ คือสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน, ตัวกู มีตัวกู ตัวกูมีอยู่ ตัวกูเป็นอยู่ ซึ่งเรียกว่าอัสมีมานะในภาษาบาลีนั้นแหละตัวร้ายละ ; เมื่อตัวนี้มันเป็นแม่บทยอยู่แล้ว มันมีตัวกูแล้ว มีตัวตนแล้ว มันก็คลอดอกออกไปต่าง ๆ เป็นความอยากอย่างนั้น ความอยากอย่างนี้ ความอยากอย่างโน้น ชนิดที่จะสนับสนุน ตัวตน หาอาหารก็ดี กินอาหารก็ดี ต่อสู้ก็ดี ป้องกันตัวก็ดี สืบพันธุ์ก็ดี บำรุงตัวให้ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ก็ล้วนแต่เป็นสัญชาตญาณ, **อวดดีก็เป็นสัญชาตญาณ.** ดังนั้นมันจึงมีการ **อวดดี ที่เกิดได้เองโดยไม่รู้สีกตัว** หรืออยากจะทำเรื่องกว่าบุคคลอื่น มันเป็นสัญชาตญาณ ของคนอันธพาลที่ไม่รู้ ฉะนั้น มันจึงไม่ยอมเคารพใคร เพราะมันปล่อยให้สัญชาต- ญาณข้อนี้เป็นไปหนักหนาแล้ว.

ในหมู่พระภิกษุเถรนี้ก็เหมือนกันแหละ ขอประกาศว่ามีสัญชาตญาณแห่งการ เรียกเพื่อนฝูงโดยชื่อ ไม่เรียกว่าพระนั้น พระนี้ คุณนั้น คุณนี้ เรียกกันโดยชื่อ, ไปเอา อย่างที่หนังสือพิมพ์ไป ๆ เรียกเปรมเฉย ๆ แทนที่เรียกว่านายกรัฐมนตรีเปรม, เรียกชื่อ คนนั้นเฉย ๆ โดยไม่ต้องมีว่าอะไร. นี่พระเถรก็เอาอย่างมา มาใช้เรียกพระเถรกันเอง ในวัด เรียกแต่ชื่อ, **แม้เรียกคนที่แก่กว่า พรรษาแก่กว่า ก็ยังเรียกชื่อเฉย ๆ** ไม่เรียกว่า คุณนั้นคุณนี้ ท่านนั้นท่านนี้. **นี่สัญชาตญาณที่ติดมา** มันแบ่งอำนาจมันแบ่งอำนาจ ขึ้นมา, แล้วเป็นเหตุให้พอเห็นว่าใครด้อยกว่าแล้วก็ดูถูก. **ที่นี้ตัวเองโง่เอง เข้าใจผิดว่าเขาด้อยกว่าแล้วก็ดูถูก;** ฉะนั้นคนใหญ่ ๆ มักจะพูดล้อเด็ก. คิดดูให้ดี

คนโต ๆ จะพูดล้อเด็ก อย่างว่าเด็กเป็นคนโง่, ล้ออย่างนั้นล้ออย่างนี้, **นั่นสัญชาตญาณแห่งการอยากอวด** มันมีปัญหามากมายเหลือคณานับ เพราะว่าสัญชาตญาณนี้มันแตกแขนงออกไปได้มาก.

เดี๋ยวนี้เขาต้องการจะพูดให้เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ต้องพูดเป็นศาสนานั่นไม่ต้องพูดเป็นศาสนา, ต้องการให้พูดเป็นวิทยาศาสตร์ของธรรมชาติ. นักศึกษาวิทยาศาสตร์เหล่านั้นจึงพูดให้เป็นเรื่องของสัญชาตญาณ ของธรรมชาติ ตามธรรมชาติ, แล้วก็สอนสำหรับเป็นรากฐานของวิชาจริยธรรม วิชาศีลธรรม ถือเป็น *philosophy* ของจริยธรรม ซึ่งจะต้องสอนให้ถูกต้อง. คำว่า *philosophy* นี้ไม่ใช่ปรัชญา *ภาษาอินเดียคำว่าปรัชญา* เขาหมายถึงปัญญาที่ถูกต้องถึงที่สุด, ไม่ใช่ความรู้อย่างที่เรียกว่า *philosophy* คำว่า *philosophy* เขาแปลว่า *ทัศนะ หรือความเห็นอันหนึ่งเท่านั้น*, อย่างนั้นไม่พอไม่ใช่ปรัชญา, เดี่ยวนี้มันยังมีแต่ความรู้ชนิดที่เป็นทัศนะหนึ่ง ๆ ยังไม่เจริญสมบูรณ์เป็นความรู้อันถูกต้องอันสูงสุด

เพราะว่ามันมีสัญชาตญาณมากมาย, เมื่อมีผัสสะทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อใด มันย่อมปรุงแต่งให้เกิดความรู้สึกนึกคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามอำนาจสัญชาตญาณเสมอ; ดังนั้นมิจชาติภูมิมันจึงมีมาก มากอย่าง มิจชาติภูมิมาจากผัสสะ มันมีสัญชาตญาณโง่รับเอาความรู้สึกจากผัสสะ แล้วก็มาบัญญัติภูมิอย่างหนึ่ง ภูมิอย่างนั้น ภูมิอย่างนี้ไม่รู้ก็ร้อยก็พันภูมิ, ล้วนแต่มาจากสัญชาตญาณที่ยังโง่ ถูกปรุงแต่งด้วยผัสสะให้เกิดขึ้นมา. **ถ้าเราพัฒนาสัญชาตญาณให้ถูกต้อง** อาการอย่างนี้ก็จะไม่มี, คือ **จะไม่เกิดมิจชาติภูมิข้อใดข้อหนึ่ง, แต่จะเกิดสัมมาภูมิ ที่จะเป็นไปเพื่อความดับทุกข์.**

เอาละ, ขอสรุปให้สั้นลงมาอีกทีหนึ่งว่า **ขอให้รู้สึกว่าคุณทุกคนมีสัญชาตญาณ คือความรู้ที่เกิดได้เอง; ถ้าไม่มีธรรมะเพียงพอควบคุมแล้ว มันจะเข้าไปในทางผิด คือตามอำนาจของสัญชาตญาณ ซึ่งยังปกคลุมอยู่ด้วยอวิชชา. อวิชชาคืออู้งาน** ไม่ใช่ไม่รู้เสียเลย, อวิชชาคืออู้งาน อย่าเข้าใจว่าไม่รู้อะไรเสียเลย มันรู้ผิด เป็นเรื่องเป็นราวไปเหมือนกัน, เมื่อสัญชาตญาณมันยังถูกรอบงำด้วยอวิชชาอยู่ มันก็รู้ผิดไปเรื่อย ๆ เรื่อยไปจนเกิดเรื่อง จนเป็นทุกข์เหลือที่จะกล่าว.

เราระวังความรู้สึกที่เกิดขึ้นเอง ที่เกิดผลุนผลันขึ้นมาเอง ระวัง, ระวัง **โดยเฉพาะความเห็นแก่ตัว** ออกมาเป็นสัญชาตญาณนานาชาติ, โดยเฉพาะสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ แล้วมันมีสัญชาตญาณซ้อน, สัญชาตญาณซ้อนคือเรื่องกามารมณ์. เมื่อธรรมชาติ พระเจ้าธรรมชาติจะให้มันมีสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ ก็ให้มีเรื่องกามารมณ์ รสอร่อยของกามารมณ์แฝงติดไว้กับการสืบพันธุ์. ถ้ามีการสืบพันธุ์แล้วก็จะได้รับรสอร่อยของกามารมณ์เป็นเครื่องจ้ำ, จ้ำให้สัตว์โง่ ๆ มันทำการสืบพันธุ์. ฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายที่มันยังโง่อยู่ มันหวังรสกามารมณ์ที่เป็นค่าจ้ำของการสืบพันธุ์ มันก็เอา. นี่เห็นไหมว่าสัญชาตญาณแท้ ๆ นะ มันมีอิทธิพลอย่างไร มหาศาลอย่างไร, บางลัทธิบูชายกย่องกามารมณ์เป็นพระเจ้าไปเสียก็มี; ที่แท้มันเป็นเครื่องจ้ำให้ทำการสืบพันธุ์, แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานที่มันหลงรสอร่อยจากการสืบพันธุ์.

แยกกันให้เด็ดขาดว่า การสืบพันธุ์นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง มุ่งหมายให้เกิดพันธุ์ใหม่ล้วน ๆ; แต่กามารมณ์นั้นคือรสอร่อย รสอร่อยที่มาเป็นค่าจ้ำให้ทำการสืบพันธุ์ ถ้าไม่อย่างนั้นมันไม่มีใครสืบพันธุ์ดอก; เพราะว่าการสืบพันธุ์นั้นมันลำบาก ยุ่งยากเจ็บปวดอะไรหลายอย่าง น่าเกลียดน่าชัง, แต่เอารสอร่อยมาล่อมาจ้ำ มันก็เป็นสัญชาตญาณอีกอันหนึ่ง ที่จะรับเอาความล่อ ความหลอกล่อ นี้ถูกหลอกถูกล่อนี้ มัน

จึงมีสัญชาติญาณแห่งการชอบกามารมณ์ รับเอากามมารมณ์กินเหยื่อเข้าไป แล้วก็ทำการสืบพันธุ์ แล้วธรรมชาติมันก็ได้การสืบพันธุ์ สมตามความปรารถนา. นี้เรียกว่า สัญชาติญาณขับเคลื่อน ซึ่งจะต้องรู้เท่า รู้ทันให้เหมาะ มันจึงจะควบคุมกันได้.

ธรรมะจะช่วยควบคุมสัญชาติญาณได้.

เป็นอันว่าสัญชาติญาณนั้น คือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเราอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก, มันเกี่ยวข้องกับอยู่กับเราทุกลมหายใจเข้าออก คือมันเกิดได้เองทุกเมื่อ, มันเกิดผลขึ้นมาเองได้ทุกเมื่อ, แล้วนำไปตามความรู้สึกนั้น ๆ ได้ทุกเมื่อ. ถ้าไม่มีความรู้เพียงพอก็ต้องไปผิด, ก็ตามมันไป ก็ไปเป็นเรื่องผิด เรื่องทุกข์ เรื่องบาป เรื่องอะไรกันไปตามเรื่อง. **ต้องควบคุมให้รู้เท่าแล้วทัน** ให้มาในทางตรงกันข้ามที่เป็นดี, เป็นบุญ เป็นกุศลกันก่อน.

เดี๋ยวนี้ก็เอาละ ก็คลุกกันอยู่กับบาปกับบุญ, กับกุศลกับอกุศล, กับนรกกับสวรรค์, **ไปตามอำนาจของสัญชาติญาณกันไปก่อน ๆ จนกว่าจะเอาชนะได้**, ขึ้นเหนือความมีตัวตน เป็นพระอรหันต์อยู่เหนือการปรุงแต่ง หรือเหนืออำนาจของสัญชาติญาณโดยประการทั้งปวง. พระอรหันต์จึงอยู่เหนือดีเหนือชั่ว เหนือบุญเหนือบาปเหนือสุขเหนือทุกข์ เหนือปัญหาทุก ๆ ประการของสิ่งที่มีชีวิต; เพราะฉะนั้นสัญชาติญาณนั้นครอบงำได้แต่ชีวิตที่ยังอยู่ใต้อำนาจของสัญชาติญาณ. **เรามีธรรมะ มีธรรมะที่จะช่วยถอนตนขึ้นมา, ถอนตนขึ้นมา, ออกมาเสียจากอำนาจของสัญชาติญาณ.**

นี่ขอให้จดจำคำนี้ไว้ เพื่อศึกษาให้มันง่ายขึ้น เพื่อจะชี้ถึงตัวจริงที่มันมีอยู่จริง ที่มันกำลังผูกพันเราจริง ๆ ให้รู้จักให้มากขึ้น, การศึกษาธรรมะจะได้ง่ายขึ้น ว่ามีธรรมะสำหรับทำอะไร สำหรับจะควบคุมสัญชาตญาณอย่างสัตว์, **สัญชาตญาณอย่างสัตว์ก็คือสัญชาตญาณที่ปล่อยไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ** มีความรู้สึกอย่างสัตว์ เรียกว่า **สัญชาตญาณอย่างสัตว์** : อยากทำอะไรก็ทำ; ถ้ามีธรรมะก็มาควบคุมสัญชาตญาณอย่างนั้น ไม่ให้เป็นสัญชาตญาณอย่างสัตว์, ให้มาเป็นสัญชาตญาณอย่างมนุษย์ ที่ค่อย ๆ ดีขึ้น ๆ ดีขึ้น, ก็จะไม่ไป หลุดพ้นไป ไม่ต้องเป็นอะไร ไม่ต้องเป็นอะไร คือไม่อยู่ในอำนาจของสัญชาตญาณอีกต่อไป. นี่ขอให้ช่วยจำคำ ๆ นี้ไว้ เพราะว่าจะต้องพูดกันอีกหลายครั้ง วันนี้นั้นมันเป็นจุดตั้งต้นจึงพูดแต่เค้าโครงใหญ่ ๆ ไว้เป็นพื้นฐาน สำหรับจะพูดกันโดยรายละเอียด.

เรามาสังเกตดูว่า **เรามีอะไรบกพร่อง?** พูดกันตามจริง ๆ ตามความรู้สึกของคนทั้งหลายทั้งปวงนี้ เรามีอะไรบกพร่อง? จะระบุมาเป็นตัวอย่างว่า **เรามีความรัก** บกพร่อง **เรามีความโกรธ** บกพร่อง, **เรามีความเกลียด** บกพร่อง, **เรามีความกลัว** บกพร่อง, **เรามีความอิจฉาริษยา** ผู้อื่นบกพร่อง, **เรามีความวิตกกังวล** บกพร่อง, **เรามีความอหังการ** บกพร่อง, **เรามีความหวัง** ความหวังบกพร่อง, **ทำไมจะต้องหวังจะต้องหึง; เพราะสัญชาตญาณมันใส่มาอย่างนั้น** นี่ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความวิตกกังวลอหังการ ความหวังความหึง สนุกไหม? ลองคิดดูว่ามันสนุกไหม ถ้าอยู่กับสิ่งเหล่านี้? นี่มันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณที่ **ได้ปล่อยไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ** แล้วมันจะมีผลอย่างนี้เกิดขึ้นมา. **ถ้าเราควบคุมสัญชาตญาณได้ สิ่งเหล่านี้จะหายหน้าไปไม่ปรากฏ,** ในชีวิตนี้จะไม่มีความรัก ความโกรธ ความเกลียด

ความกลัว ความริษยา ความอาลัยอาวรณ์ เป็นต้น. มันเป็นชีวิตที่เยือกเย็น, นี้เรียกว่า หลุดพ้น หลุดพ้น. เราจะหลุดพ้นจากอำนาจของสังฆชาตญาณ คือวิมุตติ วิมุต.

ถ้าพูดอย่างภาษาวិทยาศาสตร์ วิมุตติ วิมุตติคือหลุดพ้นจากอำนาจของสังฆชาตญาณ แต่ถ้าเราพูดในวัด เราพูดว่าวิมุตติ วิมุตติ บางทีก็ไม่ว่าหลุดพ้นจากอะไร เสียด้วย พูดกันมาก ๆ นี้. ถ้าพูดว่าโลกุตตระ โลกุตตระ ว่าอยู่เหนือโลก อยู่เหนือโลก, พูดกันมากแต่ไม่รู้ว่าโลกอะไร. เดียวนี้จะบอกว่า ถ้าพูดอย่างภาษาวิทยาศาสตร์ จะต้องพูดว่าอยู่เหนืออำนาจของสังฆชาตญาณ, อยู่เหนืออำนาจของสังฆชาตญาณนั่นแหละ คืออยู่เหนือโลก. ฉะนั้นต่อไปนี้ขอให้ฟังถูกกันที่ เข้าใจกันที่ถ้าพูดว่า อยู่ใต้อำนาจสังฆชาตญาณ หรือพูดว่า อยู่เหนืออำนาจของสังฆชาตญาณ, ขอให้ฟังถูกถึงที่สุด ก็จะทำให้เข้าใจคำว่าวิมุตติ หรือ คำว่าโลกุตตระได้ดี.

นี้จะเห็นได้ว่า เรื่องสังฆชาตญาณมันเกี่ยวข้องกับมนุษย์หรือคนนี่ ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ตั้งแต่ต้นจนอวสานเลย, ตั้งแต่เกิดมาจนนิพพาน, แล้วยังครอบงำสัตว์เดรัจฉานหรือครอบงำพืชพันธุ์พฤกษชาติอย่างเลวร้ายไปกว่านั้นอีก เพราะมันเป็นขั้นต่ำ. ในขั้นมนุษย์แท้ ๆ มันยังครอบงำกันอย่างละเอียด อย่างสุขุม อย่างเข้าใจยาก อย่างที่ว่ามานี้.

สรุปความว่า อารมณ์ที่มากกระทบเป็นผัสสะ นั่นแหละ เมื่อมีการกระทบอายตนะเกิดเป็นผัสสะ, ระวังให้ดี สังฆชาตญาณจะแสดงบทบาทไปตามสังฆชาตญาณ. ถ้าไม่มีธรรมะเข้าไปเกี่ยวข้อง มันจะต้องไปจบลงด้วยความทุกข์, ถ้ามีธรรมะเข้าไปเกี่ยวข้อง มันจะไม่ไปทางความทุกข์, มันจะไปทางความไม่มีทุกข์ เพราะรู้จักควบคุมกระแสปรุงแต่งแห่งสังฆชาตญาณ, จะเรียกเป็นภาษาในวัดหน่อยก็ กระแสแห่งอิทัปปัจจยตาได้รับการควบคุมอย่างถูกต้อง ไม่เป็นทุกข์, ไม่เป็นไปในทางทุกข์. ถ้ากระแสแห่งอิทัปปัจจยตาได้รับการควบคุมไม่ถูกต้อง หรือไม่ได้รับการควบคุมเลย มัน

ต้องเป็นทุกข์ ไม่มีใครช่วยได้, พระเจ้าก็องค์ ๆ ก็มาช่วยไม่ได้ มันเป็นอย่างนั้น. ฉะนั้นจึงเป็นอันว่ารู้อะไรกันให้เพียงพอ เดียวนี้เราก็ก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์นอกพระคัมภีร์ มาพูด ก็เพื่อให้เข้าใจชัดได้ง่ายขึ้น, และจะเข้ากันได้กับการศึกษาที่เขาก้าวหน้าไปมากแล้ว. การศึกษาทาง *biology* ทางชีววิทยานี้มันก้าวหน้าไปมากแล้ว ก็จะได้ผสมโรงกันให้เกิดความเข้าใจง่าย ปฏิบัติง่าย ได้รับผลอย่างเต็มที่ขึ้นมาในโลกนี้ในหมู่มนุษย์นี้. เมื่อเราไม่รู้เท่าทันเราก็กังคับควบคุมไม่ได้ มันก็บันดาลความทุกข์ให้, เมื่อรู้เท่าทันบังคับได้ มันก็ไม่อาจจะบันดาลความทุกข์ให้ คือไม่มีความทุกข์เลย.

หวังว่าพุทธบริษัททั้งหลาย จะได้รู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้นไปกว่าเก่า โดยมารู้อะไรที่บัญญัติไว้ในคำว่าสัญชาตญาณ หรือ ภาวิตญาณ คำนอกพระบาลี อาตมาว่าเอาเอง. ภาวิตญาณนี้จะควบคุมสัญชาตญาณ เราก็ก้าวหน้ากันให้เพียงพอ. วันนี้เป็นวันเริ่มต้น รู้จักแต่เพียงชื่อของมัน, รู้จักความลับที่มันเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียกว่าชีวิตชีวิตนี้ โดยหลักใหญ่ ๆ โดยหลักทั่วไป, รายละเอียดได้ว่ากันวันหลังเพราะมันยืดยาว.

เดี๋ยวนี้ก็รู้สึกเหนื่อยแล้ว จะต้องขอยุติการบรรยายสำหรับวันนี้ไว้ที่ก่อน ให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทคุณสาธยายส่งเสริมจิตใจ ให้เกิดกำลังในการประพฤติธรรมะ สืบต่อไปในกาลบัดนี้.

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

- ๒ -

๑๑ มกราคม ๒๕๒๙

โครงสร้างของสัญชาตญาณ

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย

การบรรยายประจำวันเสาร์ เป็นครั้งที่ ๒ แห่งภาคมาฆบูชา ในวันนี้แน่นอน
ท่านก็จะได้กล่าว เรื่องธรรมะกับสัญชาตญาณ ต่อไปตามเดิม แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะ
ในวันนี้ว่า โครงสร้างของสัญชาตญาณ.

[ทบทวน]

มีความจำเป็นที่จะต้องทบทวนเรื่องทีกล่าวมาแล้วบ้างสักหน่อย; เพราะว่ามีคนแปลกหน้าใหม่มา ยังไม่เคยฟังมาตั้งแต่ต้นย่อมไม่อาจจะเข้าใจ, และการทบทวนนั้นก็ยังมีผลดีแก่ผู้ที่ได้เคยฟังแล้ว จะได้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น.

สิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณนี้ เราโดยมากไม่เคยได้ยิน, และไม่เคยทราบเรื่อง
ของมันเลย. การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ก็ได้ค้นพบสิ่งสิ่งนี้ ซึ่งมีเรื่องมีความจริง

อะไรของมันโดยเฉพาะ, แล้วมันก็มาเข้ากันได้กับหลักเกณฑ์ในพระพุทธศาสนา มาใช้ประกอบแก่กันและกัน แล้วก็จะได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เข้าใจได้ยิ่งขึ้น.

สัญชาตญาณ แปลว่า *ความรู้หรือความรู้สึกที่เกิดอยู่เอง เกิดขึ้นเอง* เพราะมันเป็นสิ่งที่มีมาในชีวิต, ในสิ่งที่เรียกว่าชีวิตหรือในชีวิตนั้น มันมีความรู้ชนิดนี้ติดมาด้วยและถ่ายทอดกันไปด้วย; อย่างว่า นกกระจาบรู้จักทำรัง อันวิจิตรพิสดาร, ซึ่งคนก็ทำไม่ได้. แต่ลูกนกกระจาบก็ทำได้โดยไม่ต้องเรียน, ไม่ต้องเข้าโรงเรียน, หรือว่าแมลงผึ้งก็ทำรังผึ้ง รวงผึ้งได้อย่างวิจิตรงดงาม ซึ่งมนุษย์ทำไม่ได้; แต่ลูกผึ้งเหล่านั้นก็ไม่มีกรเข้าโรงเรียน หรือมีสอนให้ทำ มันก็ทำได้เลย, มันเป็นตัวผึ้งขึ้นมาแล้วมันก็ทำได้เลย. นี่จะเป็นตัวอย่างง่าย ๆ ให้เราเห็นได้ว่า **ในชีวิตนั้นมันมีอะไรที่เป็นตัวความรู้**อย่างเหมาะสมกับชีวิตนั้น ๆ มาด้วยเสร็จ เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นเอง, เรียกว่าเกิดเอง ก็เพราะว่าไม่ต้องมีใครสอน.

ที่นี้มันยังมีอีกหลายอย่าง หลายเรื่อง ที่รุนแรงที่เป็นปัญหา ซึ่งเราจะได้พิจารณากันต่อไป. ปัญหาก็คือว่า **สัญชาตญาณนั้นเป็นรากฐาน**สำหรับการเกิดแห่งกิเลส, พอได้เหตุได้ปัจจัยที่จะส่งเสริมสัญชาตญาณ นั้นได้ มันก็เกิดขึ้นอย่างใหญ่หลวงและเกินขอบเขต, เกินขอบเขต ก็เลย กลายเป็นเรื่องเสียหาย.

ฉะนั้น การควบคุมสัญชาตญาณ จึงเป็นสิ่งจำเป็น ที่เราต้องรู้จักและรู้ว่า จะควบคุมมันอย่างไร. ที่ควบคุมไม่ได้เอาเสียทีเดียว. ก็ต้องมีการเปลี่ยนกระแส คือหันกระแสให้ไปในทิศทางที่มีประโยชน์, ต่อเมื่อเป็นพระอรหันต์ ความรู้สึกเหล่านี้จึงจะถูกทำลายให้หมดสิ้นไป. นี่ก็พยายามเข้าใจใจความสำคัญตอนนี้ให้ดี ๆ ว่ามันมีอยู่ในชีวิต; ถ้าควบคุมไม่ได้เป็นอันตราย, ต้องควบคุมให้ได้, ที่ควบคุมไม่ได้ก็รู้จักผันกระแสของมันให้เป็นไปในทางที่ไม่เป็นอันตราย แต่ให้กลายเป็นประโยชน์.

เช่นว่ากระแสไฟฟ้าพัดพามาที่วมิโนต; แต่ถ้าเราเอากระแสน้ำนั้นผันไปใช้ในทางที่จะให้เกิดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง, เช่นเดี๋ยวนี้อีกก็ใช้เป็นเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ไปหมุนเครื่องกำเนิดไฟฟ้าให้เกิดไฟฟ้า; น้ำแทนที่จะอันตรายอย่างใหญ่หลวงก็กลายเป็นเรื่องได้ประโยชน์; อย่างนี้เรียกว่าผันกระแสของมัน.

กำลังมากมายแห่งสัตตชาตญาณในบางสาขานั้นมันมี; ถ้ารู้จักผันไปให้ใช้เป็นประโยชน์ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง, ถ้าทำไม่ได้มันก็เป็นอันตราย คือทำความวินาศให้แก่ผู้นั้นได้. กำลังจิตที่มากมายนั้นแหละถ้าปล่อยไปตามบุญตามกรรม ไม่มีปัญญาไม่มีวิชา มันก็เป็นอันตราย มัน จะกลายเป็นเรื่องของกิเลส ทำไปตามอำนาจของกิเลส; แต่ถ้าว่าบังคับได้ เอากำลังจิตไปใช้ในทางที่ถูกต้อง มันก็จะ เป็นประโยชน์; ดังนั้นเราจะต้องรู้เรื่องสิ่งนี้ให้เพียงพอ.

บางท่านอาจจะคิดว่า ไม่เกี่ยวกับพุทธศาสนา, ไม่เห็นมีชื่อนี้ในพุทธศาสนา, เข้าใจอย่างนั้นไม่ถูก เพราะมันเรียกกันคนละชื่อ เป็นวิชาความรู้คนละยุค, แล้วเป็นเรื่องการศึกษาค้นคว้าที่ยิ่งขึ้นไป. ถ้าพูดทางวิทยาศาสตร์แล้ว เรื่องของสัตตชาตญาณก็มีเรื่องจิตเข้ามามากทีเดียว, แม้จะมีเรื่องวัตถุเจืออยู่ ยังเหลืออยู่ แต่ก็ เป็นเรื่องจิตเข้ามามากทีเดียว. การที่จะพูดว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องทางวัตถุโดยส่วนเดียวนั้น มันก็ไม่ถูกต้อง; เพราะมันเริ่มมีเรื่องจิตที่อาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมันชัดเจน เปิดเผยพิสูจน์ได้อะไรได้นี้ มาเป็นหลักเกณฑ์สำหรับการศึกษาเรื่องทางจิตที่ลึกซึ้งขึ้นไป. ในพระพุทธานุชาตญาณ ก็จะได้ประโยชน์. ขอให้รู้จักร่วมมือ เอาความรู้หรือหลักเกณฑ์วิธีการอย่างวิทยาศาสตร์ มาใช้ร่วมกันกับความหลักเกณฑ์วิธีการในพระพุทธานุชาตญาณ.

ในขั้นแรกนี้ขอให้ทุกท่านที่ยังไม่เคยฟังบรรยายมาก่อนนั้นให้รู้ว่า มัน **มีความรู้** ชนิดหนึ่งเกิดอยู่ตามธรรมชาติ แล้วก็ถ่ายทอดไปได้, แล้วชีวิตนั้นเป็นเรื่องของ ธรรมชาติอันลึกซึ้ง ถ้าว่าเป็น อิทัปปัจจยตา ก็เป็นอิทัปปัจจยตาชนิดที่ลึกซึ้ง ซึ่งจะต้อง เข้าใจกันทีหลัง. ในขั้นนี้ให้รู้ว่า **คนเราไม่รู้เรื่องนี้ของตนเอง จึงบังคับตนเอง ไม่ค่อยจะได้.**

การบังคับตัวเองนี้สำคัญมาก ให้มันอยู่ในความถูกต้อง มันก็มีผลดี, เกิด บังคับตัวเองไม่ได้เมื่อไร มันก็ออกนอกกลุ่มนอกรทาง. ฉะนั้นคนบุญชนจึงตกอยู่ใน กระแสแห่งความผิด, ความโง่ ความหลง ความไม่รู้; เขาไม่อาจจะต่อสู้กับเรื่อง ของสัญชาตญาณ ที่ต้องการให้บังคับและควบคุม, ปล่อยไปตามบุญตามกรรม ก็ไปเป็น อัมพาลไปเป็นโจรเป็นอะไรหมด. ถ้าบังคับควบคุมไว้ได้ มันก็ดึงเข้ามาอยู่ในวง ของสัตบุรุษ ของกัลยาณชน; เราจึงสนใจในเรื่องนี้. สำหรับบุญชนก็สนใจที่จะรู้ว่า มันเป็นอย่างไรรู้ ก็ต่อสู้เพื่อจะควบคุมมัน, ถ้าต่อสู้ไม่ได้ก็พ่ายแพ้ พ่ายแพ้แก่ความชั่ว ความรู้สึกที่จะทำชั่วซึ่งมันเกิดขึ้นได้เอง.

ยกตัวอย่างเช่นว่า เดินไปในไร่พบผลไม้ ตู้งแต่งที่เขาปลูกไว้ มันก็ขโมย มันก็หยิบเอาไป จะขโมยหรือไม่ขโมยก็ไม่รู้ ด้วยความรู้ที่เป็นสัญชาตญาณว่ามันต้องได้ มันจะได้ มันควรจะได้; แม้แต่สัตว์มันก็เป็นอย่างนั้น **คนก็คล้ายกับสัตว์ ถ้าเห็น อะไรกินได้ก็เอาไปเท่านั้น** อย่างที่เรียกว่าขโมยนั้นแหละ. บุญชนจึงประสบปัญหานี้, แล้วส่วนมากก็พ่ายแพ้ คือ **จะไปตามความรู้สึกของสัญชาตญาณนั่นเอง.** ถ้าได้ รับการศึกษามาดี มาพอ มีธรรมะ ซึ่งที่แท้ก็คือระบบควบคุมสัญชาตญาณนั้นแหละ อย่างที่ พูดแล้วในวันก่อน เป็นประโยคสั้น ๆ ว่า ธรรมะ - ธรรมะ, **ธรรมะคือระบบปฏิบัติ เพื่อควบคุมสัญชาตญาณ.** ถ้าเขาได้รับการฝึกฝน อบรมมาดีแล้ว มันก็จะไม่ทำ

อย่างนั้น, จะไม่ทำอย่างนั้น; มิฉะนั้นก็จะทำอย่างนั้นจนได้รับโทษ ซึ่งมันก็สอนให้เหมือนกัน. อย่างที่ว่าถึงพบแดงมันก็ขโมย หลาย ๆ หนเข้าเขาดักบ่วง ดักแร้ว ดักจัน มันก็ติด, มันก็ค่อยฉลาดขึ้น

นี่เรา ต้องสู้กันกับสัตตชาตญาณ อยู่เป็นปกติโดยไม่รู้สึกตัว; เมื่อไม่รู้สึกตัวเสียเลย มันก็พ่ายแพ้แก่สัตตชาตญาณ, มันก็ล้มลุกคลุกคลาน, มันก็ไม่มีอะไรที่น่าชื่นใจ.

มีคำกล่าวมาแต่โบราณ ซึ่งเข้าใจว่าก่อนพุทธกาลก็ได้ ตั้งแต่มนุษย์รู้จักคำว่าธรรมะแล้ว, มีคำกล่าวว่

อาหารนันทาทาย เมถุนญจ	สามาญญเมตปสุภิ นราน
ธมฺไม หิ เตสํ อธิโก วิเสโส	ธมฺเมน หีนา ปสุภิ สมานา.

มีใจความว่า การกินอาหาร การนอน การขี้ขลาด การประกอบเมถุนธรรมระหว่างเพศ สี่อย่างนี้มีเสมอกันในระหว่างมนุษย์กับสัตว์, ธรรมะเท่านั้นที่จะทำความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสัตว์, ครั้งปราศจากธรรมะเสียแล้ว คนกับสัตว์ก็เสมอกัน, ปสุภิ สมานา -คนเสมอกันกับสัตว์. ฉะนั้น คำว่าธรรมะ, ธรรมะในกรณีอย่างนี้ ก็คือเรื่องที่จะต้องประพฤติปฏิบัติให้เกิดความถูกต้องขึ้นมา, ให้คนแตกต่างจากสัตว์, เพราะสัตว์ไม่มีธรรมะ ก็ทำไปตามอำนาจของสัตตชาตญาณ. ความถูกต้องของสัตว์ก็มี, อย่างที่ถูกต้องของสัตว์ ตามที่มันรู้สึกว่ามันได้แล้วก็ดี มันก็ได้กินได้อะไรแล้วก็ดี; อย่างนี้เรียกว่าไม่มีธรรมะ สำหรับมนุษย์นี้ต้องมีธรรมะมีหลักเกณฑ์ที่ว่าอย่างไรดีอย่างไรไม่ดี; ดังนั้นคนจึงแตกต่างจากสัตว์เพราะเหตุที่มีธรรมะนั้นเอง. ข้อนี้ก็ป็นอันเข้ากัน

ได้กับที่เราประสงค์ ว่าเราจะมีธรรมะเป็นระบบปฏิบัติ สำหรับจะควบคุมสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ.

นี่คือข้อความย่อ ๆ ใจความย่อ ๆ เรื่องนี้ได้พูดมาแล้ว, ผู้ที่ยังไม่เคยฟังคงจะได้ฟัง แล้วก็จะได้จับใจเริ่มต้นต่อไป. ซึ่งในครั้งนี้จะได้อธิบายถึงโครงสร้างของสัญชาตญาณทั้งหมดทั้งสิ้น.

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้]

ขอให้ทราบว่าเมื่อจะพูดกันทั้งหมดทั้งสิ้น มันก็ต้องพูดได้คร่าว ๆ คร่าว ๆ โดยสังเขป. เราก็รู้โดยสังเขปก่อน แล้วจึงค่อยรู้ในรายละเอียด, รายละเอียด ยิ่งๆขึ้นไป; ฉะนั้นในการฟังโครงสร้างโดยสังเขปก่อนนั้น ก็เป็นของจำเป็น ขอให้ตั้งใจฟังให้ดี.

สัญชาตญาณตามหลักพุทธศาสนา

ข้อนี้จะขอกล่าวตามความรู้สึกรู้ใจหรือความรู้ที่ศึกษาธรรมะในพุทธศาสนา แล้วก็บัญญัติเรื่องของสัญชาตญาณเอาตามเหตุผล หรือเค้าเงื่อนหรือหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในหลักพระพุทธศาสนา, ไม่ได้เอาเรื่องของชีววิทยาหรือวิทยาศาสตร์ปัจจุบันมาเป็นหลักรับรอง แต่มันไม่ค้านกันเลย, เราวาดรูปโครงชนิดที่ตามหลักพุทธศาสนา, ถ้าให้วาดก็จะวาดว่าดีกว่า ถูกต้องกว่า เข้าใจได้ง่ายกว่า.

เมื่อถือตามหลักธรรมะในพุทธศาสนาก็จะพบว่า สัญชาตญาณแม่, สัญชาตญาณ ซึ่งเป็นที่รวมแห่งสัญชาตญาณทั้งหลาย เรียกว่าสัญชาตญาณต้นตอก็ได้ คือ

สัญญาตญาณแห่งความมีตัวตน, ความรู้สึกว่ามีตัวตน เรื่องนี้เคยพูดกันมาหลายสิบครั้งแล้ว ความรู้สึกที่ว่า **ตัวตนแก่จัดเข้าเป็น ตัวกู-ของกู มีอยู่ในพหุติแห่งจิตใจของคน** ตามหลักปัจจุสมุปบาทโดยเฉพาะนั่นเอง.

เมื่อเด็กทารกคลอดออกมาจากท้องแม่ มันก็มีสัญญาตญาณแห่งตัวตนเป็นขึ้นมาแล้วโดยไม่ปรากฏ โดยไม่ประจักษ์โดยไม่ปรากฏ, เราจึงถือว่าไม่มี ยังไม่มี. แต่ครั้นทารกนั้นได้มารู้เวทนาได้สัมผัสสัมผัสนั้นสัมผัสนี้จะไรก็ตาม, เกิดเวทนา: **รู้สึกสุขเวทนา** ทุกขเวทนา อทุกขมสุขเวทนา. ทารกนั้นก็**พอใจในสุขเวทนา** แล้วก็**ชิมซาบในรสชาติของสุขเวทนา**, มันก็เกิดความรู้สึกว่าตัวกูชิมซาบ, แล้วมันก็ **อยากที่จะให้สุขเวทนานั้นมีอยู่ด้วยตลอดไป**. เมื่อเกิดความอยากให้เป็นตัวกูที่จะอยู่เพื่อเสวยรสแห่งสุขเวทนานั้นสืบต่อไป นี่เพราะเวทนาแท้ ๆ ที่มันทำให้ปรุงแต่งสัญญาตญาณตัวกูขึ้นมาเต็มขนาด เต็มความหมาย, แล้วคิดดูเถิดว่า **ไม่มีใครต้องสอน** ทารกจะเกิดมีความรู้สึกอย่างนี้ขึ้นมาได้ ตั้งแต่การกินนมครั้งแรกว่า : กูอร่อย, กูต้องการจะมีอย่างนั้นอีก, ถ้าไม่ได้อย่างนี้ก็โกรธ, ก็โกรธขึ้นมา, ถ้าได้ก็พอใจ, ถ้าเป็นเวทนาที่ไม่เป็นสุขไม่ทุกข์ ก็คงสงสัยจนสนทน่ห้ ใจอยู่เท่าเดิมตามเดิม.

ขอให้สังเกตดูในแง่ที่ว่า มันเกิดได้เอง เพราะอำนาจแห่งสัญญาตญาณ; ผู้ที่ถือศาสนาพระเจ้าเขาก็ให้เป็นเรื่องของพระเจ้านับตามเรื่อง, แต่ถ้าเรื่อง **ในพุทธศาสนานี้ไม่มีพระเจ้า** ก็เลยถือว่าเป็นเรื่องของสัญญาตญาณ. ครั้นได้เหตุปัจจัยภายนอกมาสับสนุน มันก็ปรุงแต่งเป็นความคิดที่เป็นรูปเป็นร่างสมบุรณ์แบบขึ้นมา. เกิดความรู้สึกว่าตัวกู ว่าของกู

สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน.

ขอให้ทุกคนสังเกตตนเองว่า มันมีความรู้สึกว่าตัวกู-ของกูอย่างไร, เกิดขึ้นมาตั้งแต่ครั้งไหน, ตั้งแต่เล็ก ๆ ก็รู้สึกนึกคิดนี่ก็อย่างนี้เป็น, แล้วก็อาจจะเห็นความรู้สึกชนิดนี้ หรือบทบาทของผู้อื่นที่แสดงออกมาด้วยความรู้สึกชนิดนี้, แล้วจะรู้สึกได้ แม้แต่ในสัตว์เดรัจฉาน. แม้แต่ลูกสัตว์ตัวเล็ก ๆ มันก็แสดงอาการ ให้เราเห็นได้ว่า มันมีความรู้สึกว่าตัวกูว่าของกู. อย่างลูกแมวเล็ก ๆ ยังไม่เคยต่อสู้อย่างไร ไม่เคยพบศัตรูที่ไหนมา ลูกแมวนั้นก็รู้จักขู่รู้จักสู้, รู้จักแสดงอาการว่าตัวกูหรือของกู ไม่ให้ลูกแมวตัวอื่นหรืออะไรเข้ามาในเขตของกู. ช่วยศึกษาข้อนี้ให้ดี มีประโยชน์มาก, เป็นหัวใจของกิเลสทั้งหมด, เป็นความรู้ว่าตัวตนตามอำนาจของสัญชาตญาณอันแรก.

อย่างนี้เป็นการศึกษาธรรมะจากของจริง ไม่ใช่เรียนด้วยการฟังการอ่าน การอะไร, ต้องศึกษาธรรมะจากสิ่งที่มีอยู่จริง โดยเฉพาะของตนในภายในใจของตน; ถ้ารู้แจ้งของตนแล้ว มันก็จะรู้ไปถึงของผู้อื่นได้โดยง่าย, แล้วก็ถูกต้องด้วยเหมือนกัน, แล้วก็รู้ให้ลึกลงไปกว้างขวางออกไป, ก็จะไปรู้ถึงของสัตว์เดรัจฉาน, กระทั่งไปถึงเรื่องของต้นไม้, ซึ่งล้วนแต่มีสัญชาตญาณด้วยกันทั้งนั้น. เราจะได้พิจารณากันเป็นเรื่อง ๆ ไป. ในขั้นนี้ก็ขอให้จับจุดตั้งต้นด้วยสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน มีตัวตนมีความรู้สึกว่ามีตัวตน.

ความรู้สึกว่ามีตัวตนนี้เป็นเรื่องยากลำบาก เพราะว่าศาสนาพวกหนึ่งกลุ่มหนึ่งแสดงความจริงว่ามีตัวตน, มีตัวตัว ตัวตนๆ เรื่อยไปจนสุดท้าย ตั้งแต่ตั้งต้นจนสุดท้ายมีตัวตน มีตัวตนอย่างสูงสุด เป็นมหาत्मัน ปริมาณัน, เป็นพระเป็นเจ้า เป็นอะไรก็ตาม มีลักษณะเป็นตัวตน คือมีอัตตาหรือมีอาत्मัน. ศาสนาพวกหนึ่งโดยเฉพาะพุทธศาสนา และศาสนาอื่นบ้านในเครือเดียวกันปฏิเสธความมีอัตตา หรือมี

ตัวตน, มีแต่สิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ, เป็นไปตามกฎของอิทัปปัจจยตา และเป็นธรรมชาติ, ไม่มีอัตตา ไม่มีตัวตน. นี้ก็เรียกได้ครั้งหนึ่งว่า บรรดาศาสนาทั้งหลายทั้งหมดทั้งสิ้นในโลกนี้แบ่งได้ ๒ พวก: พวกหนึ่งมีตน, อีกพวกหนึ่งไม่มีตัวตน.

พวกที่มีตัวตนก็เอาความรู้สึกนั้นแหละเป็นหลัก เอาความรู้สึกที่มีอยู่เป็นหลัก; แต่มันเป็นความรู้สึกที่ไม่ถูกต้อง, เป็นความรู้สึกไปตามอำนาจสัญชาตญาณว่ามีตัวตน, แล้วก็หาเหตุผลสมอ้างให้มีตัวตนมากขึ้น ๆ มันเป็นอย่างนี้ไปเสีย. พวกที่ไม่มีตัวตนก็เห็นว่าเป็นสักว่าตามธรรมชาติ, เป็นธาตุตามธรรมชาติ, แล้วมีการปรุงแต่งไปตามกฎของ อิทัปปัจจยตา วิวัฒนาการขึ้นมาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ กระทั่งเป็นจิตใจคิดนึกได้มากมาย วิเศษ ประเสริฐ ศักดิ์สิทธิ์ ภายสิทธิ์ ตามเรื่องของจิต. แล้วก็ถือว่าเป็นตัวตนให้มีตัวตนอยู่เรื่อยไป จนกระทั่งว่าขั้นสุดท้ายก็ให้มีตัวตนถาวร, เป็นตัวตนอยู่อย่างถาวร.

แต่พุทธศาสนานั้นว่าไม่มีตัวตนอย่างนั้น, จิตเท่านั้น ศึกษาเรื่องนี้รู้ดีแล้วก็ปล่อยวางสิ่งทั้งหลาย ที่เคยยึดถือตามสัญชาตญาณว่าตัวตนนั้นเสีย, หมดสัญชาตญาณว่ามีตัวตนเสีย. นี้เรียกว่าทำลายความรู้สึกว่าตัวตนได้ ด้วยญาณอันสูงสุดขั้นสุดท้ายของพระอรหันต์เท่านั้น, มันก็เลยไม่มีตัวตน, มีแต่จิตที่หายโง่ เรียกว่าจิตที่หลุดพ้นจากความโง่ พ้นจากกิเลส พ้นจากความทุกข์ ก็ได้ประสบกับความที่ไม่มีทุกข์อันสูงสุดนั้น พอถึงวาระถึงโอกาสก็ดับไป, จิตนั้นก็ดับไปตามธรรมชาติของจิตที่เป็นสิ่งที่มีเหตุมีปัจจัย, หมดเหตุหมดปัจจัยก็ดับไป. มันก็เหลืออยู่แต่ความว่าง ซึ่งจะเอามาเป็นตัวตนไม่ได้.

พวกที่มีตัวตนก็ยังจะเอาความว่างนั้นแหละเป็นตัวอีกทีหนึ่ง, สมมติความว่างนั้นแหละเป็นตัวตนอีกทีหนึ่ง, เป็นตัวตนใหญ่ ตัวตนมหาศาล ก็ตามใจเขาสี. ตาม

หลักพุทธศาสนาถือว่า ถ้ายังมีความรู้สึกว่ามีตัวตนอยู่แล้ว จิตจะสงบไม่ได้, จิตจะเป็นอิสระไม่ได้, มันมีความหมายแก่ตัวตนบีบคั้นอยู่ พุทธศาสนาจึงสลัดความรู้สึกว่าตัวตนหมดออกไป; ตัวจิตก็ไม่ใช่ตัวตน อาศัยเหตุปัจจัยดำรงอยู่ด้วยกาย, ครั้นกายดับ จิตก็พลอยไม่ปรากฏไปด้วย. แต่ว่าจิตที่หลุดพ้น อย่างนี้มันได้ประสบกันเข้ากับภาวะอันหนึ่ง ซึ่งไม่มีความทุกข์สูงสุด, ที่ตั้งสิ้นแห่งความทุกข์สูงสุด ใช้คำว่า นิพพาน, นิพพาน แปลว่า ดับลงแห่งกิเลส, ดับลงแห่งความเผลว, ดับลงแห่งความหลง ความเข้าใจผิด ซึ่งเป็นเหตุให้เกิด โสภะ โทสะ โมหะ, ดับกิเลสเหล่านี้ลงไปหมดเหมือนกับดับไฟ; เพราะกิเลสเหล่านี้เป็นของร้อนเหมือนกับไฟ แล้วก็ดับไฟเสีย. คำว่า นิพพาน แปลว่า ดับ, ดับแห่งความร้อน, ดับแห่งของร้อน.

พวกที่ติดตัวตน ก็เอานิพพานเป็นตัวตนอีกทีหนึ่ง; นิพพานนี้ถูกยึดถือว่าเป็นตัวตนนิรันดร, ความว่างจากทุกข์นิรันดรถูกยึดถือเป็นตัวตนนิรันดร, ให้ตัวตนของตนที่บริสุทธิแล้วเข้าไปฝังอยู่ในตัวตนนิรันดร แล้วก็อยู่กันอย่างนิรันดร. อย่างนี้ไม่ใช่หลักพุทธศาสนา, เป็นหลักศาสนาของฝ่ายที่มีตัวตน ฝ่ายที่มีตัวตน. พุทธศาสนาเป็นพวกที่ไม่มีตัวตน โดยดับสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตนเสียได้; เรื่องนี้ต้องพูดกันยืดยาว, พูดกันอีก พูดเท่าไรก็ได้ว่า ความรู้สึกว่ามีตัวตน เป็นสัญชาตญาณแม่บ่บ คลอลลูกออกมาเป็นสัญชาตญาณทั้งหลายต่าง ๆ นานา

สัญชาตญาณต่าง ๆ ล้วนออกมาจากสัญชาตญาณตัวตน.

เออละ, เราจะพิจารณากันถึงสัญชาตญาณลูก ๆ สัญชาตญาณที่คลอลออกมาจากสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตนกันสักครั้งหนึ่งสำหรับการเริ่มแรกของเรื่องนี้ ให้ถึงจุดที่ประสงค์ของเรื่อง. เมื่อมีสัญชาตญาณเกิดขึ้นได้เอง ว่ามีตัวตน ๆ อย่างนี้

มันก็เกิดเป็นสัญชาตญาณต่าง ๆ นาน ที่กล่าวไว้ในเรื่องของสัญชาตญาณของวิทยาศาสตร์ ซึ่งวิทยาของการศึกษาศาสตร์ใหม่, เราเอามาแต่เรื่องที่มีมันตรงกันกับหลักเกณฑ์ของกิเลสในพุทธศาสนามาพิจารณากันก่อน. ขอให้กำหนดให้ดี จะได้พูดต่อไป ว่าสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตนนั้น มันได้ทำให้เกิดสัญชาตญาณคือความเห็นแก่ตัวตน ความเห็นแก่ตน, พร้อม ๆ กันนั้นก็ยังมีสัญชาตญาณอย่างอื่นที่มันจะแวดล้อมความรู้สึกอันนี้ไว้; ดังนั้นมันจึงเกิดสัญชาตญาณอื่น ๆ.

สัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร, คำว่ากินอาหารนั้นมันต้องอยาก มันต้องกิน. ต้องหากินจนได้, มันต้องต่อสู้สุดเหวี่ยงเพื่อให้ได้กิน, ที่เรียกว่าสัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร.

แล้วมันก็เกิดสัญชาตญาณแห่งความกลัว, อะไรที่น่ากลัวว่าจะทำลายตัวตน เป็นศัตรูแก่ตัวตนแล้ว มันก็กลัวทั้งนั้นแหละ. ฉะนั้นเด็ก ๆ มันก็รู้จักกลัว อะไรสิ่งที่มีรูปร่างแปลกประหลาด ว่ามันจะเป็นอันตรายแก่ตัว มันจึงกลัว, และมันจึงร้องไห้. เด็ก ๆ เห็นคนรูปร่างประหลาดน่ากลัว มันก็กลัวเท่านั้นแหละ, ไม่ต้องมีใครสอน; เพราะมันมีสัญชาตญาณแห่งความกลัวเกิดขึ้น เมื่อได้เผชิญเข้ากับสิ่งที่รู้สึกว่าเป็นอันตราย, มันจึงมีสัญชาตญาณแห่งความกลัว.

แล้วมันก็มีสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้; คำว่าต่อสู้นี้มีความหมายหลายอย่าง แม้แต่การวิ่งหนีก็เป็นการต่อสู้ชนิดหนึ่งด้วยเหมือนกัน, มีสัญชาตญาณแห่งการเอาตัวรอด ต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด. ฉะนั้นมันจึงสู้ไปตามเรื่อง สู้ไปตามสัญชาตญาณ, หรือว่ามันจะหนีภัย เป็นการต่อสู้ ในเมื่อมันสู้โดยการเผชิญหน้าไม่ได้ มันก็สู้ด้วยการวิ่ง, มันก็สู้ด้วยการวิ่งหนีไปตามเรื่องของมัน.

มีสัญชาตญาณแห่งการรักตน เห็นแก่ตน เป็นพื้นฐานอยู่ในใจ, ที่นี้มันก็มีสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ ก็เพื่อให้มันมีลูกหลานหรืออยู่ไม่สูญพันธุ์. เรื่องนี้ลึกซึ้งมาก สัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน, มันต้องการจะไม่สูญไม่สาบสูญแห่งตัวตน มันก็ต้องการจะสืบพันธุ์. คนก็เป็นอย่างนั้น สัตว์เดรัจฉานก็เป็นอย่างนั้น, ต้นไม้ก็เป็นอย่างนั้น, ต้องการจะคงมีพันธุ์ เรียกว่าสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์. แล้วก็สร้างอวัยวะเพื่อการสืบพันธุ์มาอย่างวิจิตรพิสดารควบคุมยาก เข้าใจยากที่สุด, จนในที่สุดต้องได้ไปทำการสืบพันธุ์ แม้จะยุ่งยากลำบากเท่าไร มันก็มีการสืบพันธุ์จนได้ เพราะมันมีสัญชาตญาณอันนี้เป็นเดิมพัน.

แล้วมันก็มีออกมาเป็น สัญชาตญาณแห่งการพัฒนา พัฒนา ให้ดีขึ้น ทำให้ดีขึ้น; สังเกตดูเถอะมันต้องการดีขึ้นทั้งนั้นแหละ ทั้งสัตว์ทั้งคน, ทั้งทางวัตถุทั้งทางจิต, โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางวัตถุที่มันจะรู้จักแบ่งเนื้อแบ่งตัวอย่างไร, ทำรู ทำรัง ทำกระท่อม, ทำเรือนอยู่, อย่างไร มันต้องการให้พัฒนายิ่ง ๆ ขึ้นไป.

แล้วก็มีสัญชาตญาณลึกลับอันหนึ่ง คือสัญชาตญาณแห่งการบำเรอตนเอง, บำเรอตนเองให้เกิดความรู้สึกพอใจและเป็นสุข, รวมทั้งต้องการให้ผู้อื่นบำเรอตนด้วย. นี่มันจึงเกิดปัญหายุ่งยาก เพราะว่ามันมีความรู้สึกรุนแรง, ต้องการจะให้มีการบำเรอตน.

แล้วมันจะมี สัญชาตญาณแห่งการอวดตน อวดตน; ฉะนั้นคนมันจึงยากที่สุดที่จะไม่อวดดี. คนทุกคนนั่นแหละมันยากที่สุดที่จะไม่อวดดี, มันเปลอมันอวดดีได้โดยไม่ต้องรู้สึกตัว สัญชาตญาณของการอวดดี.

แล้วก็สัญญาตญาณแห่งการมีอยู่แห่งตน, มันมีตัวตนแล้วมันต้องการ
ความมีอยู่แห่งตนไม่ให้ดับลงไป ไม่ให้สิ้นสูญลงไป.

แล้วอันสุดท้ายก็จะเรียกว่า สัญญาตญาณแห่งการพอใจที่จะมีตัวตน
นิรันดร, มีภาวะนิรันดรเป็นของตน.

นี่ยกตัวอย่างมา ๑๐ อย่าง. ทุกอย่างเข้ากันได้กับสัญญาตญาณในตำรา
ชีววิทยา; แต่เรามุ่งชี้ต่างกันอธิบายต่างกัน ว่าอย่างน้อยก็ ๑๐ อย่าง ที่สัญญาตญาณ
แม่บทมันคลอคลอกออกมา เป็นสัญญาตญาณธรรมดา, เรียกว่าสัญญาตญาณแห่งการ
กินอาหาร, สัญญาตญาณ แห่งการมีความกลัว, สัญญาตญาณ แห่งการต่อสู้, สัญญาตญาณ
แห่งการรักตน, สัญญาตญาณ แห่งการสืบพันธุ์, สัญญาตญาณ แห่งการพัฒนาคน, สัญญาต-
ญาณ แห่งการบำเรอตน, สัญญาตญาณ แห่งการขอดตน, สัญญาตญาณ แห่งการคงมีอยู่แห่ง
ตน, แล้วก็สัญญาตญาณ แห่งการที่จะให้ตนมีภาวะนิรันดร นิรันดรคือไม่สูญสิ้น; ถึง
แม้จะจำไม่ได้หมดก็ไม่เป็นไรก็ค่อย ๆ ศึกษาสังเกตตนเองไปก็แล้วกัน มันก็จะพบจะค่อย ๆ
เข้าใจ. นี่เราก็มองไปตามเรื่องตามคราวตามโอกาส.

สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร.

จะอภิปรายกันเรื่องสัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร แห่งการกินอาหารนี้
มันก็ขยายออกไปเป็นความรู้สึกหลายอย่างหลายประการ; อย่างแรกถึงก่อนมันก็
หิว. มันรู้สึกหิว มันก็จะประกอบกันกับส่วนที่เป็นร่างกาย พอมันขาดสิ่งที่เป็นปัจจัย
เหล่านั้นมันก็รู้สึกหิว; แต่มันก็มีสัญญาตญาณที่จะรู้สึกหิวได้อีกส่วนหนึ่งด้วย. ถ้าหิว
ทางร่างกายมันก็เป็นธรรมดา, แต่หิวทางจิตใจก็ยังมี คือเป็นเรื่องของกิเลสตัณหา,

มันหิวในส่วนนั้น, มันหิวเพราะว่ามันชอบในความเอ็ดอ่อยหรือสวยหรืองาม. ถ้าเพียงแต่ต้องการกินให้อิ่ม มันก็หิวอย่างธรรมดา; แต่ถ้ามันกินอย่างจะหล่อเลี้ยงกิเลส ก็เป็นความหิวทางจิตทางวิญญาณ ซึ่งมันก็มีอยู่ **ท้องอิ่มแล้วมันก็ยังหิว.**

ที่นี้มันมีการกระทำที่เป็นการหา; ดังนั้นจึงรู้จักหาอาหาร, **พอหิวก็หาอาหาร.** ลูกไก่ออกมาได้สองวันแม่ก็ต้องพาไปหาอาหาร ค่อยเขี่ยกันไปเรื่อย ๆ, แม่ไก่อกับลูกไก่อมันก็รู้จักหาอาหารไม่ต้องมีใครสอน, ใครสอนให้แม่ไก่อพาลูกไก่อไปหาอาหาร. มันก็เป็นสัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร. ถ้าเป็นสัตว์บางชนิดหรือมนุษย์ มันก็**มีการสะสมอาหาร, สะสมอาหาร.** มดแมลงหลายชนิดรู้จักสะสมอาหารไว้กินในฤดูที่มันไม่มีอาหาร, เราจะเห็นมดขนแมล็ดข้าวสารต่าง ๆ ไปสะสมไว้กินในฤดูที่ไม่มีอาหาร, รู้จักทำอย่างนี้กันมากมายหลายชนิด สัตว์มันสะสมอาหารแล้วมันก็มี.

ที่นี้มันก็รู้จักกิน มันต้อง **รู้จักส่วนประกอบของการกิน;** เช่นการเคี้ยว การอ่อย, การทำให้อ่อย แล้วนอกจากนี้ยังมีการถ่ายด้วย. **ถ้ามีการกินมันก็ต้องมีการถ่ายด้วย,** มันก็เป็นไปได้ตามความรู้สึกของมันเอง จะว่าเป็นเรื่องจิตใจล้วน ๆ นั้นมันก็ไม่ถูก มันเป็นเรื่องส่วนของจิตใจ ความรู้สึกชนิดหนึ่งของจิตใจเข้าผสมอยู่ด้วย มันจึงต้องการจะถ่าย แล้วมันก็ทำการถ่าย.

ที่นี้ทางจิตใจนั้นมันก็มี**ติตรสอาหาร, อ่อยในรสอาหาร;** ปรับปรุงกันเสียเป็นการใหญ่, ค้นคว้าไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อจะปรุงรสอาหารให้แปลกออกไป ก็เลยติตรสอาหารอย่างนั้นอย่างนี้ จนกระทั่งว่ามีเฉพาะคนเฉพาะบุคคล เฉพาะพวกบุคคลติตรสอาหารอย่างนั้นอย่างนี้, เป็นของเฉพาะคนก็มี เป็นของเฉพาะพวกหรือชนิดของบุคคลก็มี, มันก็ติตรสอาหารอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วมันก็เกิดกิเลสที่เป็นเหตุให้มีการกักตุน. **คำว่ากักตุนนี้มันเริ่มสื่อความหมายชนิดที่เห็นแก่ตน** มากเข้าไปแล้วมันก็กักตุน

โดยไม่เห็นแก่บุคคลอื่น หรือแม้ที่สุดมันก็ตระหนี่. ถ้ามันติดอาหารการกินมากเกินไป
เกินไปมันก็ตระหนี่ไม่ยอมให้ใครเข้ามาใกล้เพื่อจะแย่งกิน มันก็มีตระหนี่, กิเลสที่ชื่อ
 ว่าโลภะหรืออวิชชาวิสมายโลภะมันก็เกิดขึ้น มันก็ปรากฏขึ้น, มันก็ไปจบลงที่กิเลสอย่างนี้

นี่สัญญาตญาณแห่งการกินอาหารอย่างเดียวนั้น แหะมันได้ทำให้เกิด
 อาการต่าง ๆ ขึ้นมากมายหลายอย่างหรือสิบอย่าง, ยิ่งพิจารณาไปมันก็จะยิ่งเป็นหลายสิบ
 อย่าง นี่เรามี**ปัญหาเท่าไร**, ปัญหาจะเกิดขึ้นเท่าไร **ในการกินอาหาร**. ในการมี
 อาหาร ในการสะสมอาหาร ในการกิน, กินแล้วไม่ถ่าย หรือถ่ายไม่สะดวก หรือมันต้อง
 ถ่ายชนิดที่ลำบากยุ่งยาก. มันติดรสอาหาร มันกักตุนอาหาร, มันตระหนี่อาหาร, มันโลภ
 ละโมบในเรื่องอาหาร. แม้ที่สุดแต่ว่ามันตะกละตะกลามมูมมาม กินอย่างมูมมาม, ตะกละ
 ตะกลามนี้ มันก็มาจากการควบคุมสัญญาตญาณข้อนี้ไม่ได้, **ไม่มีความรู้ ไม่มีสติสัมป-**
ชัญญะ ไม่ได้รับการอบรม ก็กินอย่างตะกละตะกลามมูมมาม ซึ่งเป็นการบันดาลของ
 สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร ที่มันขยายตัวเกินการควบคุม. นี้รู้จักกันไว้ว่ามันเป็น
 อย่างไรบ้าง, มันเป็นปัญหาเท่าไร.

เดี๋ยวนี้เราเกิดมาในหมู่มนุษย์ที่มีความเจริญมาถึงขนาดนี้แล้ว มีระเบียบ มี
 วัฒนธรรม มีอะไรถูกต้องแล้ว; พอเราเกิดมาเข้าในกรอบของวัฒนธรรมอันนี้ มันก็มี
 ปัญหาน้อย จนทำให้เราคิดว่านี่เราทำได้เอง. เราไม่ได้รู้ได้เอง มันเป็นเรื่องที่เขาทำไว้ดี
 แล้ว ว่าเด็ก ๆ จะต้องทำอย่างนี้ในการกินอาหาร. หนุ่มสาวแล้ว ผู้ใหญ่แล้ว จะต้องทำ
 อย่างนี้ ๆ ในระเบียบการกินอาหาร, มันก็ป้องกันอันตรายได้มาก. แต่อย่าลืมว่า **มันมีมูล**
เหตุมาจากสัญญาตญาณอันร้ายกาจของการกินอาหาร ที่มันจะคลอดอกออกมาเป็นปัญหา
 อย่างนั้นอย่างนี้ มากมายหลายอย่างหรือหลายสิบอย่าง.

สัญชาตญาณแห่งการกินอาหารคลอออกมาจากสัญชาตญาณแห่งการมีตัวกู-ของกู คือมีตัวตน-ของตน, แล้วสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตนมีของตน มันก็คลอออกมาเป็นสัญชาตญาณแห่งการมีความกลัว มีความกลัว.

สัญชาตญาณแห่งความกลัว.

เรื่องความกลัวนี้ถ้าสังเกตเอาเองสังเกตดี ๆ ก็ารู้จักได้มาก เพราะเราได้เห็นสัตว์หรือคนที่มีความกลัว. เดี่ยวนี้วิทยาศาสตร์แขนงหนึ่งเขาเจริญก้าวหน้าไปจนถึงกับพิสูจน์ได้ว่า ต้นไม้นี้ก็มีความกลัว เป็นเรื่องที่มีมองด้วยตาไม่เห็นเขาประดิษฐ์เครื่องวัดขึ้นมาวัดความรู้สึกของต้นไม้. คนที่เกลียดต้นไม้คนที่ทำลายต้นไม้เข้ามาในขอบเขตของรัศมีนั้น เครื่องนั้นจะสั้นจะแสดงว่าต้นไม้กลัวอย่างยิ่ง, แล้วคนที่รักต้นไม้เข้ามาในขอบเขตของรัศมีนั้น เครื่องไม่กระดิกเลย อย่างนี้เป็นต้น, มีรายละเอียดเคยอ่านพบในหนังสือแขนงหนึ่งที่เดี๋ยว เป็นการพิสูจน์ว่าต้นไม้มีความรู้สึก รัก โกรธ เกลียด กลัว, ต้นไม้ก็มีความรู้สึกกลัว. สัตว์ก็เห็นได้ง่าย ๆ แล้วมันมีความกลัว, ดูจากลูกแมว จะเห็นได้ว่าเกิดมาวันเดี๋ยวก็รู้จักส่งเสียงขู่ เพราะมันกลัว.

ที่นี้ที่ว่ามากกลัวอย่างไ้เวลาเพิ่มเติมส่งเสริมมากเกินไป ก็คนนี่แหละ ก็คือคนนี่แหละได้อวิชามาส่งเสริมสัญชาตญาณแห่งความกลัว, กลัวมาก กลัวจนแล้วแต่จะเรียกเออะ, แล้วก็กลัวอย่างไ้เวลาเลยขอบเขต กลัวจึงจก กลัวตุ้กแก กลัวไ้เดือน กลัวลูกหนู, บางคนมันก็กลัวเอาเสียจริง ๆ ด้วยความโง่มันมาก. **สัญชาตญาณแห่งความกลัวมันถูกส่งเสริม กระทั่งกลัวสิ่งที่ไม่จริง, ไม่เห็นตัวจริง; เช่น กลัวผี** นี่ก็ขึ้นมาให้กลัวเท่าไรก็ได้ มันขึ้นอยู่กับสัญชาตญาณแห่งความกลัว. เอากระดาษเอาสีมาเขียนเป็นรูปยักษ์หรือเป็นรูปผีอะไร, พอเขียนลงไปเส้นหนึ่งสองเส้นก็เริ่มรู้สึกกลัว

พอเขียนเต็มทีคนเขียนก็รู้สึกกลัวไม่มากก็น้อย, เอาให้เด็ก ๆ ดูมันก็รู้สึกกลัว นี่เขียนผีให้ตัวเองกลัว เพราะมันมีสัญญาตญาณแห่งความกลัว.

ที่นี้มันก็แจกลูกออกไป **สัญญาตญาณแห่งความกลัว** กลัวมันก็มีการหนี, หนีจากสิ่งที่ตนกลัว เห็นกันอยู่ทั่วไป สิ่งใดกลัวมันก็หนีมันก็หลบ, แล้วมันก็รู้จักหนีรู้จักหลบซ่อน. ที่หนีไปไม่ได้มันก็กลัวอยู่กับที่ มันก็หวาดผวามองสะดุ้ง ควบคุมไว้ไม่ได้; แม้ที่สุดแต่การเตรียม, เตรียมสงคราม เตรียมอะไรนี้ ก็เรียกว่ามาจากความกลัว มันจึงมีการเตรียมตัว ไปซื้อปืนมาไว้ ไปซื้ออะไรมาไว้เป็นการเตรียมตัว มันก็มาจากสัญญาตญาณแห่งความกลัว, มันรบกวนเท่าไร ที่นี้มันก็กลัวเกินกว่าเหตุ กลัวด้วยอวิชชากลัวด้วยความโง่ มันก็กลัวอยู่นั้นแหละ จะซื้อปืนมาไว้สัก ๑๐๐ กระบอก มันก็ยังกลัวอยู่นั้นแหละ เพราะมันกลัวด้วยอวิชชา.

ที่นี้อีกทางหนึ่ง สัญญาตญาณแห่งความกลัว มันก็ต้องการให้มีเพื่อน ต้องการให้มีเพื่อนก็แส้ไปหาเพื่อนไปมีเพื่อน, ในที่สุดมันก็เกิดการอยู่กันเป็นหมู่ ๆ ฝูง ๆ คนป่าสมัยก่อนโน้นก็อยู่เป็นหมู่ ๆ ฝูง ๆ เหมือนกับสัตว์ ที่อยู่กันเป็นฝูง ๆ เพราะสัญญาตญาณแห่งความกลัว, มันรวมกันเป็นฝูงมันก็รู้สึกอุ่นใจ. เช่นหมู่ป่า รวมกันเป็นฝูง ๆ มันก็ลดความกลัวศัตรูจะเป็นเสียเป็นอะไรก็ตาม มันก็ลดความกลัวเพราะมันอยู่กันเป็นฝูง ๆ มันพร้อมมันเตรียมพร้อมที่จะสู้.

ดูให้ดีๆ **สัญญาตญาณแห่งความกลัว**นี้มันทำให้เกิดอะไรขึ้นมาบ้าง; มันเกิดหลายอย่างหลายสปีดอย่าง; แม้ที่สุดแต่การ **ต้องทำเรือนอยู่ ทำอะไรอยู่ เป็นเครื่องปกปิดป้องกัน, ทำรั้ว** ทำอะไรเหล่านี้ มันก็เป็นเรื่องของสัญญาตญาณแห่งความกลัว, เอมารวมกันเข้าไว้แล้ว ก็เรียกว่าเป็นปัญหามากมายที่ต้องเดือดร้อนเพราะความกลัว. **เมื่อไม่แน่ใจว่าปลอดภัย** มันก็หวาดผวาสะดุ้งนอนไม่หลับ, ถ้ามันทรมาณหนัก

เข้ามันก็เป็นโรคประสาทหรือเป็นบ้า. นี่สัญชาตญาณแห่งความกลัวคำเดียวเท่านั้นแหละ มันต้องการหนี, ต้องการหลบซ่อน, ถ้ามันต้องทนอยู่กับสิ่งที่มันกลัว มันก็หวาดผวายุ่ตลอดเวลา, ลับหลังมันก็เตรียมพร้อมก็มีการกลัวเกินกว่าเหตุหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ ชนิดเพราะความโง่ ก็ต้องการมีเพื่อนเพื่อจะบรรเทาความกลัว, แล้วอยู่กันเป็นฝูง ๆ พวก ๆ เพื่อบรรเทาความกลัว. นี่คือนิยามของสัญชาตญาณแห่งความกลัวเป็นความทุกข์ จะต้องขจัดออกไปด้วยธรรมะ ที่มีไว้สำหรับเรื่องนี้.

สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้

ที่นี้ก็มาถึงสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ ต่อสู้ ไม่ยอมแพ้ อย่างไร ก็ต้องต่อสู้ ก็ขยายออกไปถึงคำว่าป้องกัน, การป้องกัน ก็มีความหมายร่วมกันกับการต่อสู้ เป็นการต่อสู้ด้วยการป้องกัน ก็ต้องต่อสู้กัน. แล้วมันก็เกิดการหวาดระแวง, ความระแวงภัยมาจากการที่จะต้องคิดต่อสู้อยู่เสมอ มันก็ระแวงภัย มันก็นอนไม่หลับ. ที่นี้ถ้าว่ามันมีความโง่มาก มันก็ป้องกันภัยเกินกว่าเหตุ หรือมันต่อสู้เกินกว่าเหตุ จนผิดกฎหมายไปเสียอีกก็มี; เพราะว่สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ไม่ได้รับการควบคุมที่ถูกต้อง. เมื่อมีการต่อสู้ มันก็ต้องมีกิเลสประเภทโทสะ-ประทุษร้าย, โกรธ-โกรธเคืองขึ้นมา, พยาบาท-จองเวรไว้ มีความอำมหิตนานาชนิด ซึ่งมันจะต้องค่อย ๆ พอกพูนขึ้นมาจากการต่อสู้. นี่ปัญหาที่เท่าไรจากสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ จะใช้ธรรมะอะไรดับบ้างจะไว้พูดกันทีหลัง. เรื่องธรรมะสำหรับจะขจัดปิดเป่าเนะ, นี้พูดว่าตัวเหตุร้าย ตัวสิ่งร้ายมันมีอยู่อย่างไรเสียก่อน.

สัญญาตญาณแห่งการรักตน.

ที่นี้ก็จะมาถึงสัญญาตญาณแห่งการรักตน, รักตน **มันมีมาจากความรู้สึกว่ามีตัวตน**, มันมีตัวตน แล้วมันก็รักตัวตนนั้น มันจึงมีความรักตนหรือความเห็นแก่ตน ข้อนี้ไม่ใช่เรื่องเล็ก มันขยายออกไปเป็นเรื่องหลาย ๆ ชนิด มันก็ต้องการการบำเรอตน เพื่อให้ตนยิ่ง ๆ ขึ้นไป แม้ที่สุดแต่ต้องบริหารตน, **บริหารตนเพื่อให้มีกำลังมีเรี่ยวแรง มีความพร้อมอยู่เสมอ** เช่นม้าไม่มีเรื่องมันก็วิ่ง มันก็ออกวิ่งเองพอถึงเวลานี้ มันเป็นการบริหารตน ัวควายมันก็ขวิดดินขวิดต้นไม้ ดันต้นไม้ เป็นการบริหารตน. เป็นการต่อสู้. เรื่อง exercise ออกกำลังกายต่าง ๆ นี้มันเป็นเรื่องการบริหารตน. เพราะมันรักตน.

ที่นี้ในแง่ของกิเลส มันรักตนมันเห็นแก่ตน มันก็ริษยาคนอื่น ๆ, ความริษยาคนอื่นมันมาจากรักตนมากเกินไป, กระทั่งถึงว่ามันจะลบหลู่บุญคุณคนอื่น. ถ้ามันเห็นแก่ตนมากเกินไป มันจะไม่มองเห็นบุญคุณของผู้อื่น, มันก็เกิดกิเลสประเภท **ลบหลู่บุญคุณของผู้อื่น, ริษยาคนอื่น, รักตนอย่างโง่เขลา** มันก็ทำลายตนโดยไม่รู้สึกตัว, มันขี้เกียจ ใครจะว่าอย่างไร. อาตมาว่าที่ขี้เกียจนอนเสียไม่ยอมทำงานเพราะมันรักตนโดยอวิชชา, ที่จริงตนเป็นที่รักของตนอย่างยิ่ง มันก็ยังขี้เกียจ ยังนอนเสียได้ ยังไม่ทำงาน ไม่บริหารงานของตน. **นี่เกิดความบิดพลิ้วในหน้าที่** เพราะมันรักตน, เอาข้างฝ่ายตนว่าไม่ต้องทำอะไรรอนอนเสียดีกว่า แล้วมันจะบิดพลิ้วในความถูกต้อง.

สิ่งที่เป็นความถูกต้องอย่างนี้ไม่ตรงกับกิเลสของมันมันก็ไม่เอา, มันบิดพลิ้ว บิดพลิ้วเสีย ไม่ใช่ความถูกต้อง, "ฉันจะเอาอย่างนี้". **มันเป็นเรื่องบิดพลิ้วและแก้ตัวต่าง ๆ นา ๆ เพราะความเห็นแก่ตน**, แล้วมันก็น่าหัว ที่ว่าคนเราจะรักตนก็ไม่มีอะไร

ยิ่งไปกว่า ภาชิตลูกเด็ก ๆ ว่า ถ้าอยากจะมองเห็นว่าใครรักเรามากที่สุด ให้ไปมองในกระจกเงา. มันก็เนื่องมาจากความรู้สึกดั้งเดิมว่าเห็นแก่ตนรักตน, รู้ว่าตนเป็นที่รักของตนยิ่งกว่าสิ่งใด. ไปมองดูในกระจกเงา มันก็เห็นรูปของตัวตนนี่คนที่รักเรายิ่งกว่าใคร, มันมาจากความเห็นแก่ตนอย่างนี้.

สัญชาตญาณแห่งการสืบทอด

ที่นี้สัญชาตญาณตัวตนมีตัวตน มันก็ให้เกิดสัญชาตญาณแห่งการสืบทอด, สัญชาตญาณแห่งการสืบทอดนี้ลึกซึ้งมาก ลึกซึ้งมาก. ทำไม่เด็ก ๆ พอถึงขนาดเป็นวัยรุ่นขึ้นมา คือเป็นหนุ่มสาวเต็มทีขึ้นมา มันก็ต้องการสืบทอด และมันรู้จักการสืบทอดเอาไปเลี้ยงเสียที่อื่น **ไม่ต้องได้รับคำสั่งสอนเรื่องนี้ มันก็สืบทอดเป็น**; แม้แต่สุนัขหรือแมว เอาไปเลี้ยงไว้ในที่ไม่มีอะไรเป็นตัวอย่าง มันก็ทำการสืบทอดเป็นโดยไม่ต้องเห็นตัวอย่าง, เพราะมันมีสัญชาตญาณของการสืบทอด และอวัยวะสำหรับการสืบทอดที่ธรรมชาติมันใส่มาไว้อย่างครบถ้วน และอย่างรุนแรงที่สุด. เมื่อร่างกายเติบโตถึงขนาดนั้นแล้ว ต่อมาเกลนด์เหล่านั้นมันก็ขยายตัวเต็มที, แล้วมันต้องการจะทำหน้าที่ มันก็รู้จักที่จะทำหน้าที่, มันจึงรู้จักสืบทอดได้ด้วยตัวมันเอง มันดิ้นรนเพื่อมิให้สูญพันธุ์ เพื่อไม่ให้สูญพันธุ์.

อาตมาได้ฟังภารโรงที่ประจำโบสถ์ ที่วัดที่อยู่กรุงเทพฯ ฯ ที่อยู่ด้วยกัน เขาบอกว่าตัวยอดไม้ยอดเข็มนี่จะเอาไปปลูกใหม่, ให้ตัดตอนที่มันกำลังมีดอกหรือมีลูกอ่อนด้วย, เอาไปปักดินมันจะงอก **เพราะมันสงวนดอกที่จะเอามาเป็นลูก** หรือมันสงวนลูกที่จะให้ลูกแก่**เพื่อสืบทอด**. ยอดที่ไม่มีดอกหรือพมมีลูกมันตายแก่, อธิบายว่ามันต้องการจะสืบทอด. หรือว่าที่เขาพูดส่ง ๆ ไปก็ได้ว่า ถ้าอยากจะให้มันเป็นลูกให้เอาไฟ

สุ่มต้นถ้าเป็นส่วนลึกมันเรื่องกิเลส: แต่เนื้อเรื่องของวัตถุแท้ ๆ ถ้าไปทำตึงตัง ๆ เหมือนจะฆ่าจะฟันมันก็รีบออกลูก. ต้นมะพร้าวที่ไม่ออกลูก ไปสับต้นให้หลายๆเข้าแล้วเอาไฟสุ่มต้นเข้าบ้าง มันก็จะออกลูก,

ที่สวนโมกข์เก่าต้นขนุนต้นหนึ่งตั้งแต่ไปอยู่สิบกว่าปีแล้วไม่เคยออกลูก ลุงเที่ยงแอกเอาไฟสุ่มเข้าที่โคนต้นใหม่ไปครึ่งซีก เลยออกลูกเต็มไปหมดเลย เพราะมันกลัวจะตายแล้วจะสูญพันธุ์, แล้วมันก็คิดว่าไหนไหนจะตายแล้วก็รีบออกพันธุ์ออกลูกมาแล้วมันตายมันก็ยอมตาย. ต้นลำไยที่ว่าปลูกที่ไหนก็ไม่ออกลูกทางบักขี้ได้ ที่ตรงข้างกุฎินั้นเอาไฟสุ่มต้น ก็ออกลูกมา ๒-๓ ซ่อ ก่อนแต่ที่จะตาย, ก่อนนี้มันไม่เคยออกลูก. นั่นแหละสัตตชาตญาณแห่งการที่จะมีพันธุ์ไม่สูญพันธุ์มีอยู่อย่างหนาแน่น, มีค่าเท่ากับชีวิต ต้องการจะสืบพันธุ์นั้นเป็นเรื่องความรู้สึกที่รุนแรงของสิ่งที่มีชีวิต เรียกว่าเป็นสัตตชาตญาณของการสืบพันธุ์.

ที่นี้ มันไม่เพียงเท่านั้น ถ้าว่ามันมีสัตตชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ มันก็ทำงานมันออกลูกออกมา, แล้วมันก็ต้องมีสัตตชาตญาณแห่งการรักลูกด้วยสิ. ดูหมาแมวที่มันเป็นแม่หมาแม่แมว มันรักลูกมันเท่าไร มันจะต่อสู้อันตัวตายไม่คิดก็ได้, มันมาจากความรักลูก ความรักลูกก็มาจากสัตตชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ หรือว่ามันจะเป็นเหตุให้ต้องการลูก, ความอยากสืบพันธุ์เป็นเหตุให้ต้องการลูก, แล้วมีลูกออกมา มันก็รักลูกเหลือประมาณ. คนที่เคยมีลูกมาแล้ว คงจะรู้สึกนึกคิดได้ดีว่ารักลูกรักเท่าไร, บางทีก็รักยิ่งกว่ารักตัวเอง.

แล้วมันก็มีอาการพยายามทุกอย่างที่จะเรียกร้องการสืบพันธุ์, ให้เกิดความสนใจในการสืบพันธุ์ มันจึงมีการแต่งเนื้อแต่งตัวให้สวย. พวกนักวิทยาศาสตร์อธิบายว่า ดอกไม้ที่มันสวยหรือนกบางชนิดที่มันสวย, มันมีความสวยเพื่อเรียกร้องให้เกิด

ความสนใจในการสืบพันธุ์ จากเพศที่ตรงข้าม. นี่มันไปถึงกับว่ามันเรียกร้องความสนใจให้มีการสืบพันธุ์ หรือมาสืบพันธุ์.

แล้วที่นี้มันก็เป็นเหตุให้หลงใหลในค่าจ้างของการสืบพันธุ์ ที่เรียกว่า **กามารมณ์**, ความอโรยเนื่องด้วยเพศนั้นไม่ใช่การสืบพันธุ์. การสืบพันธุ์ทำให้มีลูกคลอดออกมา. **ส่วนกามารมณ์นั้นเป็นการบำรุงบำเรอด้วยความอโรยของสัมผัส** ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ, คนละเรื่อง, **ธรรมชาติมันฉลาดกว่า** มันเอามาปะหน้าไว้ ปะหน้าการสืบพันธุ์ไว้เพื่อล่อหลอกคนให้ทำการสืบพันธุ์. **หลอกสัตว์ให้ทำการสืบพันธุ์ โดยรสของกามารมณ์**, สัตว์เดรัจฉานก็ยิ่งเห็นได้ชัดเหมือนกัน มันเป็นเรื่องที่ธรรมชาติเหนือกว่าไปเสียทุกอย่าง.

การสืบพันธุ์นั้นใคร ๆ ก็พอจะมองเห็นว่า มันเป็นการยากลำบากเหน็ดเหนื่อย น่าเกลียดน่าชัง ไม่อยากจะสืบพันธุ์; แต่เขาเอาอะไรเป็นค่าจ้างมาปิดไว้ข้างหน้า คือ **กามารมณ์**. **คนก็หลงค่าจ้างของการสืบพันธุ์ ที่ธรรมชาติมันใส่ให้ไว้** ก็เลยยอมกินค่าจ้างและทำการสืบพันธุ์. แม้ว่าจะมีมนุษย์สมัยนี้ฉลาด จะทำแต่เพียงกินค่าจ้างแล้วไม่ต้องทำงานสืบพันธุ์ ใช้กินยาคุมกำเนิดบ้าง อะไรบ้างนี่. มันก็ยังไม่พ้นไปจากหลักเกณฑ์อันนี้ คือมันยังหลงใหลในค่าจ้างของการสืบพันธุ์อยู่นั่นเอง, ถ้าไม่มีเรื่องกามารมณ์ทางเพศ คงจะไม่มีใครแต่งงานเพื่อการสืบพันธุ์ล้วน ๆ นี่เรียกว่ามันยังโง่ยังหลงในสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ ที่มีเหยื่อหรือค่าจ้างมาปะหน้าเอาไว้.

สัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย ก็พยายามที่จะทำการสืบพันธุ์, ต้นไม้ต้นไม้ ก็พยายามทำการสืบพันธุ์ **ดิ้นรนเพื่อการสืบพันธุ์อย่างยิ่งอย่างรุนแรง; แต่เราไม่ได้ศึกษา** เราไม่ได้ศึกษากันจริงจังจึงไม่ค่อยรู้ ก็เรียนมาจากคนนี่. **คนมีการสืบพันธุ์** **แล้วก็หลงค่าจ้างแห่งการสืบพันธุ์; ถ้าไม่มีเรื่องของกามารมณ์** คงไม่มีใครแต่งงาน

เพื่อการสืบพันธุ์ล้วน ๆ. นี้เรียกว่าเป็นทาสของกามารมณ์ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งในพุทธศาสนา คือเรื่องการเป็นทาสของกามารมณ์.

อาตมาเรียกว่า **ค่าจ้างของการสืบพันธุ์** ที่ธรรมชาติเป็นผู้จ้าง แล้วก็จ้างไว้ด้วยสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ที่มีอยู่ในจิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด. จนพูดได้ว่า **สิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด พอเติบโตขึ้นมาถึงขนาดที่อวัยวะสืบพันธุ์จะทำงานได้แล้ว มันจะต้องสืบพันธุ์**, เห็นเป็นสิ่งประเสริฐวิเศษสูงสุดเหนือกว่าสิ่งใด. คนก็เป็นอย่างนี้, สัตว์เดรัจฉานก็เป็นอย่างนี้, ต้นไม้ต้นไม้ไต่ก็เป็นอย่างนี้; เมื่อไม่ได้ศึกษามันก็ไม่ทราบได้ ว่าต้นไม้ก็มีความรู้สึกอย่างนั้น, พยายามเพื่อให้เกิดการสืบพันธุ์ ที่ทำเองไม่ได้ ก็ต้องการให้ธรรมชาติช่วย ให้มด แมลง มาช่วยผสมเกสรเคล้าเกสร, หรือให้กระแสน้ำพาเกสรตัวผู้ไหลไปหาเกสรตัวเมียที่อยู่ข้างล่างของน้ำที่น้ำพาไหลไป อย่างนี้ก็มีหลายอย่าง. สำนวนในเรื่องของต้นไม้ของพืชมีพืชที่สืบพันธุ์โดยน้ำเป็นผู้พาเกสรไปหาให้พบกัน อย่างนี้มันก็มี, แล้วมันก็แสดงอาการออกมารับ ดักรับ คอยรับ ในฝ่ายเกสรตัวเมีย, แล้วเกสรตัวผู้ก็มีโอกาสสืบพันธุ์ได้ง่าย ฉะนั้นจึงเกิดเป็นผลไม่ขึ้นมา เพื่อการไม่สูญพันธุ์.

ต้นไม้แท้ ๆ นี้ มันก็ยังมีความต้องการจะสืบพันธุ์ แต่มันจะรู้สึกมีรสอร่อยอย่างยิ่งในขณะนั้นหรือไม่ นี่ยังพิสูจน์ไม่ได้ ถ้ายอมเชื่อเครื่องมืออย่างที่ว่านั้นที่ว่าพิสูจน์ว่าต้นไม้มีความรู้สึกแล้วมันก็เชื่อได้, แต่สำหรับ**สัตว์เดรัจฉานเห็นได้ชัดพอใจยินดีอย่างยิ่งในกิจกรรมเบื้องต้นของการสืบพันธุ์** คือกามารมณ์, แล้วก็อุตส่าห์ชวนขวยตัวตายไม่คิดเพื่อได้ทำอย่างนั้น แล้วมันก็มีสืบพันธุ์ ตามอำนาจของสัญชาตญาณ. มันบังคับตัวมันเองไม่ได้ มีความเป็นอิสระหรือจะคิดจะนึกเอาได้อย่างไร. แต่**สัญชาตญาณมันบังคับให้รู้สึกอย่างนั้น** แล้วมันก็ต้องทำอย่างนั้น จึงมีปัญหาเกี่ยวกับกามารมณ์ทางเพศมหาศาล.

อย่างในบาลีก็อุตสาร์ห์ กล่าวไว้ด้วยมากมายหลายสิบชนิด เพราะหวมกามารมณ์, เพราะแย่งชิงกามารมณ์นี้, ทำให้คนต่อคนทะเลาะวิวาทฆ่ากันตาย, ทำให้พี่กับน้องทะเลาะวิวาทฆ่ากันตาย, ทำให้เพื่อนทะเลาะวิวาทกับเพื่อนฆ่ากันตาย, แถมอุตริมีบางแห่งว่า พ่อกับลูกฆ่ากันตายเพราะเหตุแห่งกามารมณ์. นี่หาดูยาก แต่มันก็เชื่อได้ว่าเป็นไปได้ถ้ามันโง่มันหลงถึงขนาดหลงไหลขนาดนั้น, แล้วก็เป็เหตุให้รบราฆ่าฟันเกิดสงครามเกิดมหาสงครามขึ้นก็ได้ เพราะมีมูลเหตุมาจากกามารมณ์.

เอาละ, เป็นอันว่าสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์นี้มีความร้ายกาจกลับซับซ้อนหลายชั้นหลายแขนง, แล้วมันก็มีสิ่งที่เรียกว่ากามารมณ์เป็นเครื่องล่อ, เป็นค่าจ้าง เป็นเครื่องบังคับให้สิ่งต่าง ๆ เป็นไปเพื่อการสืบพันธุ์.

อาตมาก็ได้ยกตัวอย่างมา ๕ ชนิดแล้ว คิดจะหยุดแล้ว มันเหนื่อยแล้ว ว่ากินอาหาร มันก็เกิดปัญหาเกี่ยวกับกินอาหารมากมาย, มีความกลัว ก็มีปัญหาเกี่ยวกับความกลัวมากมาย, มีการต่อสู้มันก็มีปัญหาเนื่องด้วยการต่อสู้มากมาย, มีการรักตนยังมีปัญหามากมาย มีการสืบพันธุ์ก็ยังมีปัญหามากมาย. ยังมีอีกห้าหัวข้อ เอาไว้พูดกันวันหลัง เดี่ยวมันจะมากไปทั้งผู้ฟังและมากไปทั้งผู้พูด เพราะว่าเหนื่อยแล้ว.

ขอให้เขาไปคิดนึกดูพลางเถิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ที่เรามาพูดกันเรื่องของสัญชาตญาณ; ถ้ารู้เรื่องสัญชาตญาณดีจะรู้เรื่องกิเลสดี ขอยืนยันอย่างนี้, ขอต่อรองอย่างนี้ ว่าถ้ารู้เรื่องสัญชาตญาณดีจะรู้เรื่องกิเลสดี, แล้วจะพูดเรื่องละกิเลสกันทีหลัง. ฉะนั้นก็ขอให้สนใจสังเกตศึกษา อยู่ตามปกติเป็นประจำ ให้รู้เรื่องสัญชาต-

ญาณ คือความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เอง โดยที่ธรรมชาติมันไม่มาไว้ในสิ่งที่มีชีวิต, เรียกว่าญาณของสิ่งมีชีวิตที่เกิดขึ้นได้เอง ไม่ต้องมีใครสอน, เอาละ, ขอฝากไว้ให้เขาไปสังเกตคิดนึกดูพลางก่อน, แล้วก็จะได้อะไรพุดกันที่ละชั้นตอนจนกว่าจะจบเรื่องนี้.

ในวันนี้ก็ต้องขอยุติการบรรยายไว้เพียงเท่านี้ เพราะมันรู้สึกเหนื่อย ขอเปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าได้สวดบทพระธรรมคณสาธยาย เพื่อส่งเสริมกำลังใจในการที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมสืบต่อไปในบัดนี้.

ธรรมะกับสัญญาตญาณ

-๓-

๑๘ มกราคม ๒๕๒๙

โครงสร้างของสัญญาตญาณ. (ต่อ)

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๓ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงบรรยายในชุด *ธรรมะกับสัญญาตญาณ* ต่อไปตามเดิม แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะครั้งนี้ว่า **โครงสร้างของสัญญาตญาณ (ต่อ)** เพราะว่าครั้งที่แล้วมาบรรยายไม่จบ, บรรยายได้เพียงครึ่งเดียว.

[ปรารภ และทบทวน]

แต่ก่อนอื่นก็อยากจะทำความเข้าใจเป็นพิเศษในวันนี้ เพราะว่ามีครูบา-อาจารย์มากหน้าหลายตามาร่วมฟังด้วย, ไม่ได้เคยฟังครั้งก่อนๆ จึงต้องกล่าวทำความเข้าใจเพื่อการทบทวน ตามสมควรแก่เรื่องนั้นๆ, ยิ่งกว่านั้นก็อยากจะบอกเป็นการล่วงหน้าแห่งเรื่องนี้เป็นพิเศษว่า เรื่องสัญญาตญาณนั้นเป็นคำที่ยังแปลกหู มีชื่ออยู่ในวิทยา-

ศาสตร์ส่วนชีววิทยา, คนทั่วไปแม้แต่ครูผู้สอนวิชานี้ ก็เข้าใจว่ายังไม่รู้จักมันดี ในข้อที่ว่า มันเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่ากรรมะ ๆ นั้นอย่างไร.

สิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณเกี่ยวกับกรรมะอย่างยิ่ง; เพราะว่าถ้าชีวิตนี้ ปลดปล่อยไปตามอำนาจสัญชาตญาณ มันก็ไม่แปลกจากสัตว์เท่าใดนัก, ต่อเมื่อมีกรรมะเข้ามา ควบคุมสัญชาตญาณ หรือใช้กำลังของสัญชาตญาณให้เป็นประโยชน์ โดยเปลี่ยนกระแสเวรร้ายนั้นให้ไปสู่ความถูกต้อง มันก็ยังมีประโยชน์. แต่ในที่สุด ถ้าเป็นพระอรหันต์ ก็จะสามารถตัดกระแสอำนาจกำลังแห่งสัญชาตญาณได้, ไม่มีปัญหาเรื่องจะต้อง ควบคุม หรือจะต้องเปลี่ยนกระแสของมันอีกต่อไป.

โดยสรุปสิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณนั้น คือความรู้ที่เกิดเองเกิดได้เอง; ญาณ แปลว่า ความรู้, สัญชาตแปลว่าเกิดเอง, ความรู้ที่เกิดได้เองของสิ่งที่มีชีวิต จนจะ กล่าวได้ว่า เมื่อมีชีวิตก็มีสัญชาตญาณ. ถ้าเชื่อพระเจ้ายิ่งกว่าพระเจ้าใส่มา, ถ้าเชื่อ ธรรมชาติก็ว่า ธรรมชาติใส่มาในสิ่งที่เรียกว่าชีวิต ให้มันมีสัญชาตญาณ, มันจึงเป็น ความรู้สึกที่เหนียวแน่นรุนแรง อยู่ในตัวสิ่งที่เรียกว่าชีวิต คือเราคิดนึกอะไรได้ เอง, รู้สึกได้เอง รู้ได้เอง; เช่นเรื่องความต้องการอาหาร, การสืบพันธุ์, การป้องกันตัว, อะไรเหล่านี้มันเกิดขึ้นได้เอง, ที่เป็นฝ่ายจิตใจมันก็เกิดได้เอง. พอถูกใจขึ้นมาก็พอใจ ไม่ ถูกใจก็ไม่พอใจ แสดงบทบาทอาละวาดออกมา, รู้จักเกิดกิเลสตัณหาอุปาทานโดยตัว เอง ไม่ต้องมีใครมาสอน; เพราะมันมีเชื้อของมันมาในจิตใจ, ยิ่งได้ประกอบกรวดล้อมภายนอกเพิ่มเข้าไปอีก มันก็มีแรงมาก. ดังนั้นมันจึงได้เปรียบ ในฝ่ายที่จะทำ ไปตามสัญชาตญาณ, เราจึงควบคุมความรู้สึกอันนี้ไม่ค่อยจะได้, แล้วก็ผลมันก็เกิดขึ้น เป็นความร้ายในภายใน คือต้องมีทุกข์ไปตามสิ่งที่มากระทบ : ต้องเกิดความรัก เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรัก, ต้องเกิดความโกรธ เป็นปัญหาเกี่ยวกับความโกรธ, ต้องเกิด ความเกลียดเป็นปัญหาเกี่ยวกับความเกลียด, ต้องเกิดความกลัว เป็นปัญหาเกี่ยวกับความ

กลัว, ต้องเกิดความอิจฉาริษยา. นี่ขอให้ดูให้ดีว่า ใครมาสอนให้เด็ก ๆ รู้จักอิจฉาริษยา มันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ ก็มีปัญหามากมายเกี่ยวกับการอิจฉาริษยาซึ่งกันและกัน. ต้องวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ ในสิ่งที่ตัวรักตัวพอใจหรืออะไรก็ตาม ซึ่งตัวยาก ความอาลัยอาวรณ์ กระทั่งว่ามันมีอะไรอีกมากมายที่มันเกิดได้เองภายในจิตใจ, แล้วมันก็ให้เกิดปัญหา คือ ความทุกข์ทรมานแก่บุคคลนั้น ทั้งนี้, นี่สัญชาตญาณ.

ที่นี้ที่มันเกี่ยวกับผู้อื่น มันก็ทำไม่ถูกไม่ควรกับผู้อื่น, เบียดเบียนผู้อื่น อะไรไปตามเรื่องตามราว. อย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ ความคิดเบียดเบียนผู้อื่น เอาเปรียบผู้อื่น อะไรผู้อื่นนี้มันก็เกิดได้ง่าย นี่ทั้งหมดนี้เรียกว่าฝ่ายจิตใจ.

ที่เป็นฝ่ายวัตถุหรือทางการเคลื่อนไหวทางกายทางวาจา นี้ มันก็พูดเป็น ทำเป็นขึ้นมา โดยอำนาจของสัญชาตญาณ; แม้ที่สุดแต่สัตว์เดรัจฉาน เมื่อกล่าวในแง่ของวัตถุ ทางฝ่ายวัตถุ ฝ่ายกายเห็นได้ว่า สัตว์เดรัจฉานมีอะไรเป็นไปตามสัญชาตญาณมากมาย. ทำไม่ถูกแมงมุมจึงชักใยเป็น ทั้งที่แมงมุมไม่ได้สอนเลย, หรือว่า นกกระจาบบนนั้นก็ทำรังแบบนกกระจาบ ที่นำอัสจรรย์ มีรูมีห้องมีทับ, บางชนิดในต่างประเทศ นำอัสจรรย์กว่านกกระจาบในเมืองไทยเสียอีก, หรือแมลงผึ้งทำรังได้อย่างชนิดที่มนุษย์ทำไม่ได้ ไม่มีใครสอนให้มัน มันก็ทำได้, แม้ที่สุดอย่างต่ำอย่างง่ายที่สุด พวกเขี้ยวพวกปูก็รู้จัก ชูตูดโดยไม่ต้องมีใครมาสอน, ไม่ได้เห็นตัวอย่าง หรือแม่ของมันพ่อของมันไม่ได้สอน, กระทั่งสัตว์เล็กสัตว์น้อย ก็รู้จักทำหน้าที่ทุกอย่างตามที่มันจะต้องทำ โดยอำนาจของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ. มองในส่วนดีก็มีมาก, มองในส่วนร้ายเมื่อควบคุมไม่อยู่แล้ว สัญชาตญาณบางอย่างก็เป็นพิษเป็นภัยเป็นโทษมหาดศาล. เรื่องที่ฆ่ากันตายอยู่ทั่วไปในเวลานี้ มันมาจากสัญชาตญาณอย่างสัตว์ชนิดหนึ่ง คือเห็นแก่ตน เห็นแก่ประโยชน์ของตน.

ขอภัยบันทึกเล่าเรื่องจริงไว้สักเรื่องหนึ่ง พระที่เป็นพระที่พอจะเชื่อถือได้ เขาไปอบรมครูในที่แห่งหนึ่งอย่าออกชื่อเลย พอถึงคราวที่ครูหัวหน้าประธานจะขึ้นบรรยายสรุปหรือบรรยายรวบรวมยอดอะไรทำนองนั้น *ครูคนนั้นที่เป็นหัวหน้าก็เตือนเพื่อครูทั้งหลายว่าอย่าไปหลงเชื่อที่เขาหลอกลวงเรา ว่าครูเป็นปูชนียบุคคล*. อาตมาขอรับคำค้านด้วยคน เพราะว่าได้พูดว่าครูเป็นปูชนียบุคคลนี้มาไม่รู้กี่สิบกี่ร้อยครั้งแล้ว คนอื่นก็พูด. *ครูคนนั้นเขาก็ว่า เพื่อนครูทั้งหลายอย่าได้เชื่อคำยกยอปอปั้นเราว่าเป็นปูชนียบุคคล*, เราจะเป็นการกรมกรผู้สอนหนังสือหาเลี้ยงชีพ, เราจะต้องต่อสู้ ต่อสู้ให้ได้มาซึ่งประโยชน์ที่เราต้องการ. นี่คุณคิดดูเถอะ ว่าทำไมเขาจึงถึงกับฟังคำนี้ไม่ถูกต้อง ว่าครูเป็นปูชนียบุคคลทำงานให้แก่มนุษย์มีค่าสูงสุดยิ่งกว่าเงินเดือนที่ได้รับหลายเท่านัก, ถึงกับเขาจัดเป็นปูชนียบุคคลมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์โน้น ก่อนพุทธกาลโน้น. *นี่เดี๋ยวนี้ก็มีบุคคลชั้นครูบางคนไม่ยอมรับคำกล่าวอันนี้ ว่า เป็นปูชนียบุคคล* ขอยืนยันเป็นลูกจ้าง ผู้รับจ้างสอนหนังสือ, ขอต่อสู้ให้สุดเหวี่ยง เพื่อให้ได้ประโยชน์มากที่สุดเท่าที่เราจะได้รับ, ไม่ต้องคำนึงถึงว่าครูเป็นปูชนียบุคคล.

อาตมาเคยบอกว่า *ครูนั้นเป็นผู้เปิดประตูทางวิญญาน ตามความหมายของคำว่าครู ให้สัตว์ออกมาเสียจากคอกจากถ้ำอันมืดบอด สกปรกแฉะร้อนทรมาน ออกมาสู่ที่โล่งที่แจ้งที่เป็นอิสระเสีย*, เรียกว่า เป็นผู้เปิดประตูทางวิญญาน, หรือเป็นผู้นำทางวิญญาน. อันนี้เขากล่าวตามที่สอนหรือรู้กันอยู่ในอินเดีย โดยนักศึกษาที่ค้นหาความหมายของศัพท์ของคำว่าครูนี้.

อาตมายังเสริมต่อไปอีกว่า **ครูเป็นผู้สร้างโลก**, เป็นผู้สร้างโลกโดยผ่านทางเด็ก ๆ โลกในอนาคตมันจะเป็นอย่างไร มันก็แล้วแต่ว่าคนในโลกมันจะเป็นอย่างไร. **ที่นี้คนในโลกจะเป็นอย่างไร มันก็แล้วแต่ว่าได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างไร**. ถ้าครูอบรมเด็กดีหมด โลกนี้ก็เป็นโลกที่ดีเลิศ, **นี่เรียกว่าครูเป็นผู้สร้างโลกโดยผ่านทางเด็ก ๆ**

มันเป็นเกียรติยศ หรือว่าอะไรยิ่งขึ้นไปอีก. แต่ผู้ที่มองเห็นแต่โดยทางวัตถุ อย่างคุณคนที่ว่ามาแล้วนั้น คงจะไม่ยอมรับอีกตามเคย ว่าครูเป็นผู้สร้างโลก, แม้แต่กับเด็ก ๆ อาตมาก็ยังพูดกับเขาเด็ก ๆ เวลาเขามาหา ว่าเขาเป็นผู้สร้างโลก เพราะว่าต่อไปโลกในอนาคตมันจะดีจะเลวมันก็แล้วแต่พวกเขา. จะฟังถูกหรือไม่ก็สุดแท้, แต่นั่นมันเป็นเด็ก ๆ. แต่ถ้าสำหรับครูก็น่าจะฟังถูก จะได้มีส่วนเป็นผู้สร้างโลก.

อีกทีหนึ่งมันก็น่าจะคิดว่า แม้เราจะทำหน้าที่เป็นปุชฌิยบุคคล หรือเป็นผู้สร้างโลก หรืออะไรก็ตามเถอะ ประโยชน์ที่จะได้รับมันไม่ไปไหนเสีย, มันไม่ได้ไปไหนเสีย เพราะว่าทำตามระเบียบตามหน้าที่มีเงินเดือนมีประโยชน์อะไรที่ต้องได้รับอยู่แล้ว มันไม่ไปไหนเสีย. ทีนี้ประโยชน์ทางฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณอันลึกละเอียดนั้น มันก็มีอยู่อีกส่วนหนึ่ง, จะไปตั้งข้อรังเกียจอะไรกัน; ยิ่งรู้สึกว่าเป็นปุชฌิยบุคคล หรือเป็นถึงกับผู้สร้างโลกในอนาคตด้วยแล้ว มันก็ยังอึดใจเบิกบานใจแล้วก็ทำงานสนุก, ทำหน้าที่ของตนสนุกอย่างยิ่ง มันก็ส่งเสริมให้ทำสนุก ไม่เป็นทุกข์ไม่ทนทรมาน. ถ้าถือเอาแต่ประโยชน์ที่จะได้รับเงินเดือนแล้ว มันก็หิวเป็นเปรตอยู่ตลอดเวลา, เพราะมันจะเอาเงินไปซื้อหาสิ่งบำรุงบำเรอมันก็ไม่พอ มันก็ไม่พออยู่ทุกวัน ๆ มันก็ทรมานใจอยู่ทุกวัน, มันก็มีความหิวเป็นเหมือนกับเปรตชนิดหนึ่งอยู่ตลอดเวลา, แล้วมันจะดีอะไร. ความคิดชนิดนั้นก็ควรจะเลิกเสีย, ทำงานให้สนุก เป็นสุขเสียเมื่อกำลังทำงาน แล้วเงินมันก็เหลืออยู่, เงินจะเหลือใช้เพราะมันไม่ต้องใช้.

เดี๋ยวนี้ทำงานเหนื่อยเกือบตาย สะสะสมเงินไว้ แล้วก็ไปซื้อหาความเพลิดเพลินที่หลอกลวง คือการบำเรอที่หลอกลวง ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางกาย เท่าไร ๆ ก็ไม่พอแกกิเลส, เงินเดือนก็ไม่พอ. นี่บุคคลประเภทนี้จึงหวังจะง้ออย่างยิ่ง เพื่อจะได้เงินอย่างเดียว, เกิดมาก็ไม่ต้องพบกับความสุขที่แท้จริง ถ้ามี

ธรรมะรู้ว่าหน้าที่, หน้าที่ที่ต้องทำคือธรรมะ ให้เราอยู่รอดทั้งเราเองและเพื่อนมนุษย์ของเรา; เมื่อได้ปฏิบัติหน้าที่ก็พอใจ ๆ ๆ ว่าทำถูกต้องแล้ว, ถูกต้องแล้วก็มีความสุข เป็นสุข เป็นสุข เสียตั้งแต่เมื่อกำลังทำงานในห้องเรียน, หรือว่ากำลังถือชอล์คอยู่หน้ากระดานดำนั้นแหละ มีความสุขพอใจอย่างยิ่ง, ไม่มัวพะวงวันที่เงินเดือนจะออกเพราะมันเป็นสุข เป็นสุขอย่างแท้จริง ชนิดที่ไม่ต้องใช้จ่ายเงินนี้อยู่เสียแล้ว เงินมันก็เหลือ. พูดได้ง่าย ๆ ว่า **ความสุขที่แท้จริงทำให้เงินเหลือใช้** เหลืออยู่ กองอยู่, **ความสุขที่หลอกหลวงซึ่งไม่ใช่ความสุข** มันเป็นเพียงความเพลิดเพลินเท่านั้นที่หลอกหลวง จะทำให้เงินไม่พอใช้ เงินเดือนไม่พอใช้ เท่าไรก็ไม่พอใช้. นั่นนะคนที่เขาไปก่อนนี้ก่อนสิ้นจันทำคอบรับชั้นจันถูกไล่ออกจันอะไร ก็เพราะไปบูชาความเพลิดเพลินที่หลอกหลวง, ซึ่งอันนี้เป็นอุตมคติอย่างยิ่ง ที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายจะต้องได้ทราบไว้ มันมาจากสัมมาทิฏฐิหลาย ๆ อย่าง.

สำหรับครูที่พูดว่าเราไม่ยอมรับความเป็นปุชณียบุคคลอะไร เราจะต่อสู้เพื่อให้ได้เงินมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ มันเป็นสัมมาทิฏฐิเห็นแก่ตน มีตัวตนแล้ว ก็เห็นแก่ตน, แล้วสัมมาทิฏฐิโดยเฉพาะเจาะจง ก็คือสัมมาทิฏฐิแห่งการต้องการให้มีการบำเรอตน, ความรู้สึกต้องการให้มีอะไร ๆ บำเรอตนนั้นมันขึ้นสมอง, แล้วมันก็จึงมองเห็นมุ่งหมายแต่เพียงสิ่งที่จะบำเรอตน, ก็เลยมองไปในแง่ นั้น ก็มีหลักที่จะถืออย่างนั้น. ถ้าว่าไม่เป็นทาสของความรู้สึกแห่งสัมมาทิฏฐิการบำเรอตน มันก็ **ไม่รู้สึกอย่างนั้น**, มันก็ทำงานสนุกไป เงินเดือนก็พอกินพอใช้ หรือเหลือกินเหลือใช้ เพราะมันหาความสุขได้เมื่อทำการงาน.

นี่เป็นเคล็ดลับอันหนึ่ง ขอฝากไว้แก่ท่านทั้งหลายทุกคนว่า ถ้ารู้สึกพอใจในเมื่อทำการงานเสียแล้ว มันก็ไม่ไปต้องการความสุขอะไรอีก; เพราะความสุขที่แท้จริงทางธรรมะนี้ มันมีรสเลิศกว่า, มันก็ไม่ต้องไปหาอบายมุขบำรุงบำเรอ,

ไม่ไปหากามารมณ์เรกรรมย์ที่ไหนกันอีก เงินมันก็เหลือเท่านั้นแหละ, การกินการอยู่ การแต่งเนื้อแต่งตัวอะไรมันก็จะเป็นการประหยัด, จะเป็นเรื่องมัธยัสถ์ประหยัดได้ตาม ส่วนที่มากที่สุดทีเดียว. **เดี๋ยวนี้มันขยายไปทุกอย่าง** เรื่องกิน เรื่องแต่งตัว เรื่องเป็นอยู่ เรื่องเล่นหัว เรื่องอะไรต่าง ๆ **ทำไปด้วยความโง่ของบุคคล ที่ควบคุมความรู้สึกทาง สัญชาตญาณของตนไม่ได้.**

ที่จะให้จำได้ง่าย ๆ ที่สุด ก็คือให้รู้จักสังเกตสิ่งที่มันเป็นปัญหาอยู่จริง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ปัญหาทางจิตใจ**; เมื่อเราต้องต่อสู้กับความรู้สึก ชนิดที่มัน **เผา ลนจิตใจ** จะขอยกตัวอย่างจำกันไว้ง่าย ๆ สักจำนวนหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ทั้งหมดนะ **ว่าความรัก** อย่างหนึ่ง **ความโกรธ** อย่างหนึ่ง **ความเกลียด** อย่างหนึ่ง **ความกลัว** อย่างหนึ่ง **ความ อิจฉาริษยา** อย่างหนึ่ง **ความวิตกกังวล** อลัชยาวรณอย่างหนึ่ง **ความหึงความหวง** อะไรต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นมาแล้วเป็นอย่างไร ? ขอให้ไปสังเกตจุดตั้งต้นการศึกษา- ธรรมะ ก.ข.ก.กา สำหรับการศึกษาระยะตั้งต้นที่จะนี้ คือตัวความทุกข์ที่มีอยู่จริง ในภายใน รู้จักเสียก่อน; **ถ้าเราไม่รู้จักเราก็บูชาสิ่งเหล่านี้, บูชาสิ่งเหล่านี้ บูชาสิ่งที่** แส่นจะสกปรก แส่นจะน่ารังเกียจนี้ : **ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความ** อะไรต่าง ๆ มันบูชาด้วยความโง่, แล้วมันก็**ทำความชั่วความไม่ดี** อย่างมันมือไป ที่เดียว **ด้วยความรู้สึกของสัญชาตญาณ**; เช่นมันจะเอาความเก่งทางการฆ่าคนขึ้นมา, มันจะเอาอย่างเสียอย่างอะไรก็ไม่ว่า.

แล้วที่น้อยไปกว่านั้นอีก ที่เล็กไปกว่านั้นอีก **ที่จะต้องรู้จัก** คือสิ่งที่เรียกว่า **นิรณห์ทั้งห้า**; เข้าใจว่าคงเคยบวชพระเคยอ่านผ่านนักธรรมมาแล้ว แต่ว่าจะไม่สนใจ เท่านั้นแหละ, **กลัวว่าจะไม่สนใจเรื่องที่มีนสำคัญที่สุด, นิรณห์ห้า** คือ **กามฉันทะ พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจะกุกกุจจะ วิจิกิจฉา** ห้าประการนี้ **เกิดขึ้นมารบกวน** จิตใจได้ โดยไม่ต้องมีภายนอกมาช่วยยู่ก็ได้, มันเกิดได้เองภายใน.

กามฉันทะเป็นความรู้สึกครุ่นไปในทางเพศ ครอบงอมอยู่ จิตใจไม่ปกติ, จะเขียนหนังสือก็ไม่สนุก, จะอ่านหนังสือก็ไม่สนุก, จะทำอะไรก็ไม่สนุก ถ้าความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้นครอบงอมในจิต.

พยาบาทคือไม่ชอบนั้นไม่ชอบนี้ อิดหนาระอาใจนั้นนี่ **จนกระทั่งโกรธ** ไม่รู้ว่าโกรธอะไรก็มี **คือว่ามีความหงุดหงิด ๆ**, พอเกิดขึ้นในใจแล้ว คนนั้นมันก็หมดความสุข.

ถิ่นมิธะความที่จิตแพบฟุบตกต่ำละเหยวละห้อยมีนชาง่วงงุน ง่วงนอนนี้ด้วย. จิตแพบเกิดขึ้นแล้วเป็นอย่างไร เกิดขึ้นแล้วเป็นอย่างไร อย่าเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย.

และอีกทางหนึ่งก็ตรงกันข้าม คือ **อุทธัจจะกุกกุจะ มันฟุฟลุ้งโพล่ง ๆ** ขึ้นฟุ้ง่านจนไม่รู้จะจดกันที่ตรงไหน, มันฟุ้ง่านมันพรวดไปหมดมันรำคาญ.

ที่นี้อันสุดทำวิจิกิจฉา **ความรู้สึกไม่แน่ใจในสิ่งที่มี ที่ได้ ที่กระทำ ที่อะไร** ทุกอย่าง, กระทั่งไม่แน่ใจในชีวิต ในสุขภาพ ในอะไรต่าง ๆ, มันไม่แน่ใจมันสะดุ้งหวาดเสียว, พาลไม่แน่ใจไปถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ว่าจะเป็นที่พึ่งได้จริงหรือไม่, มันไปเตลิดไปโน่น.

นิวรรณเหล่านี้ครอบงอมความปกติของจิต จนจิตไม่เยือกเย็น จิตไม่มีความสุข แล้วใครไม่สนใจ ๆ ปล่อยให้มันมีอยู่ตลอดเวลา ตลอดชีวิต ไม่สนใจที่เอาออก, แม่นิวรรณเหล่านี้ก็เหมือนกันแหละ **มันเป็นปฏิกริยามาจากสัญชาตญาณด้วยเหมือนกัน.**

ถ้าควบคุมสัญชาตญาณได้มากเท่าไร สิ่งที่เราเรียกว่านิรโรคก็จะเกิดน้อย, สิ่งที่เราเรียกว่ากิเลสหรืออุปกิเลสโดยตรงก็จะเกิดน้อย, แล้วจิตนี้ก็จะมีความเป็นอิสระ หรือความเป็นปกติแก่ตัวมากขึ้น คือโปร่ง สบาย เยือกเย็น สดใส แซ่มชื่น ว่องไว ก็ สบายนั้น เป็นความสุข แล้วจะทำงานอะไรก็ทำได้ดี. จิตที่ปกติเป็นอิสระไม่ถูกรบกวน จากสิ่งเหล่านี้ ก็ทำงานได้ดี, ทำประโยชน์ได้มาก, ที่เกี่ยวกับผู้อื่นก็ทำประโยชน์ได้ มาก ก็เลยเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ได้มากที่สุด ในการที่เกิดมาชั่วคราวหนึ่งชีวิตหนึ่งนี้.

หวังว่าจะเป็นที่ประสงค์ของเราทุกคนที่ว่า จะให้ชีวิตที่เกิดมาชาติ หนึ่งนี้เต็มไปด้วยประโยชน์, ไม่ใช่เพียงแต่ว่าจะได้เห็นแก่ปากแก่ท้องความสนุกสนาน เอร์็ดอร่อยทางเนื้อทางหนัง อย่างที่ครูคนนั้นพูด. ครูคนนั้นพูดก็พูดตามความรู้สึกของเขา จริงเหมือนกันแหละ, เราก็เชื่อว่าเขาพูดจริง, และเขารู้สึกอย่างนั้นจริง. ครูอย่างนี้ จะเป็นครูได้อย่างไร เพราะรู้สึกว่าเป็นเพียงลูกจ้างสอนหนังสือให้ได้รับ ประโยชน์ให้มากที่สุด, ก็เป็นลูกจ้างสอนหนังสือ, มันก็ไม่ใช่ครู มีอะไรโอกาสที่จะ รวยก็รวยเท่านั้นแหละ; เพราะฉะนั้นคงจะเล่นหอยสามตัวอยู่จนเงินเดือนหมดนั่นแหละ; นี่มันก็เป็นเรื่องที่น่าคิด. สัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว ต้องการให้มีความเอร์็ด อร่อย บำรุงบำเรอจิตใจของตัว มุ่งแต่เท่านั้น, มันก็ไม่ใช่ปุชนียบุคคลได้จริง เหมือนกัน.

ทีนี้ที่จะต้องมองกันอีกนิดหนึ่ง ก็ว่า อาชีพครูนี้มันประเสริฐ มันไม่ใช่ อาชีพกรรมกรซึ่งขายแรงงานกิน, แลกกันไปแลกกันมาตามประโยชน์ที่เกิดขึ้น. ครู นี้เป็นอาชีพได้ เรียกว่าอาชีพก็ได้ แต่ไม่ใช่อาชีพอย่างกรรมกรขายแรงงานกิน, แต่ เป็นอาชีพที่ว่าได้บุญด้วย. อาชีพที่ทำอาชีพแล้วได้บุญไปด้วย นี่มีไม่กี่อาชีพ ดอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพครูนี้ ทำอาชีพไปด้วยได้ ทำบุญทำกุศลพร้อมกันไป ในตัวได้, คือมีโอกาสที่จะมีเมตตากรุณา อบรมสั่งสอนเยาวชนนี้ให้เป็นมนุษย์

ที่ดีในอนาคต, สร้างสันติสุขสันติภาพไว้ในโลกนี้, มันก็ได้บุญด้วย มันอยู่ที่เหตุการณ์ด้วยเหมือนกัน; ถ้าเป็นครูก็ทำได้, แต่ถ้าเป็นกรรมกรขายแรงงานโดยตรง มันไม่มีโอกาสที่จะทำบุญพร้อมกันไปอย่างนี้ได้. ฉะนั้นครูคนนั้นก็พูดผิดเสียแล้ว เป็นกรรมกรรับจ้างสอนหนังสือ มันไม่ใช่ครู; เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่ควรจะเรียกตัวเองว่าครู. ถ้าครูต้องเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพด้วยทำบุญไปพลางด้วย, ถ้ามันมีส่วนที่ทำให้ผู้อื่นมีความสุขเพิ่มขึ้นมากกว่าเงินเดือนที่ได้รับ แล้วก็ต้องเรียกว่าทำบุญด้วยเป็นผู้ได้บุญด้วย.

เช่นผู้พิพากษา, อาชีพผู้พิพากษาที่สุจริต ทำไปอย่างสุจริตนี้ก็มีส่วนที่ได้บุญด้วย. อ้อ, ต่อให้เป็นทนายความซึ่งเป็นอาชีพที่ใคร ๆ ก็รังเกียจ ถ้าเขาเป็นทนายความที่ดี เป็นทนายความที่ดี ที่รักษาความเป็นธรรม ช่วยเหลืออย่างเป็นธรรม ให้ผู้ที่เดือดร้อนทุกข์ยากได้มีโอกาสได้รับความเป็นธรรม. อาชีพทนายความนั้นก็ยังเป็นอาชีพที่มีส่วนจะได้บุญด้วย; ฉะนั้นขอให้นึกถึงส่วนดีส่วนหนึ่งของอาชีพทั้งหลาย ว่าถ้ามันมีอยู่ก็เรียกว่าเป็นอาชีพที่ได้บุญด้วย. เดียวนี้อาชีพทนายความนี้ถูกประณามเอาเสียเลย, ไม่มีใครยอมเชื่อว่าจะทำอย่างสุจริต; ถ้าทำอย่างสุจริต มันก็เป็นอาชีพที่ต่อสู้เพื่อคนยากลำบาก คนที่ไม่มีทรัพย์สมบัติ ไม่มีอะไรจะต่อสู้ ช่วยเข้าไปต่อสู้ให้ก็ได้บุญ. ไปนึกเอาเองเถอะถ้าอาชีพอะไรทำไปแล้วมันเป็นประโยชน์แก่เพื่อมนุษย์ มากไปกว่าเงินหรือเงินเดือนที่เราได้รับตอบแทนแล้ว ก็เรียกว่ามันเป็นอาชีพที่ได้บุญด้วย; ไม่ต้องพูดถึงอาชีพของพระอรหันต์หรือของภิกษุในพุทธศาสนา, ถ้าตั้งใจทำไปด้วยดี มันก็เป็นอาชีพที่ทำบุญกุศล สร้างบุญกุศลให้แก่ทุกคนในโลก เรียกว่าอาชีพของพระพุทธเจ้า.

เอาละ, เป็นอันว่า เราสรุปความไปที่ว่า **สังฆชาตญาณเป็นตัวบงการอยู่ในภายในของสิ่งที่เรียกว่าชีวิต**, ถ้ามีชีวิตต้องมีสังฆชาตญาณ เพราะมันเป็นของคู่กันมากับชีวิต จะเรียกว่าธรรมชาติให้มาหรือพระเจ้าให้มากที่สุดแต่เถอะ ไม่ต้องสนใจก็ได้.

แต่ดูว่าที่มันกำลังมีอยู่จริง เป็นอยู่จริงในชีวิตนั้น มันมีสิ่งนี้ละ, แล้วมันคอยบงการชักนำไปตามแบบนั้น; ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ต้องควบคุมให้ถูกต้อง. อะไรจะมาควบคุมมันให้ถูกต้อง มันก็คือสิ่งที่เรียกว่าธรรมะ, ธรรมะนั้นเอง, **ระบบธรรมะทั้งหมดที่เรียกว่าหน้าที่นั้นแหละ** เมื่อมองดูในแง่หนึ่งก็จะเห็นว่า **มันเป็นระบบควบคุมความผิดพลาดในชีวิต**, ไม่ให้มีความผิดพลาด ให้มีแต่ความถูกต้อง. ดังนั้น **ธรรมะ ๆ** เมื่อกระจายออกมาเป็นเรื่อง ๆ แล้ว **แต่จะเรื่องควบคุมสัญชาตญาณ**, โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัญชาตญาณอันใหญ่หลวงที่สุด **คือตัวตนตัวกู-ของกู**. สัญชาตญาณแห่งการมีตัวกู-ของกูนี้ ธรรมะมุ่งหมายจะควบคุมก่อนทั้งหมด; ถ้าควบคุมได้คือเพิกถอนได้สิ้นเชิง ก็เป็นพระอรหันต์, ถ้าไม่ถอนได้สิ้นเชิง แต่ควบคุมไว้ได้ก็ยังเป็นพระอริยเจ้าที่รอง ๆ ลงมา กระทั่งเป็นคนดีก็ลดหยวนชนอะไรได้ตามเหตุการณ์.

ทำไมเราจึงเลิกสูบบุหรี่ไม่ได้ เลิกยาเสพติดไม่ได้ ? **เพราะเราไม่สามารถจะควบคุมสัญชาตญาณแห่งการต้องการให้มีอะไรบำเรอตน บำเรอตน, สัญชาตญาณแห่งการต้องการให้มีอะไรคอยบำเรอตน ให้เกิดความเพลิดเพลินนั้นแหละ ถ้ามันไม่ถูกเรื่อง มันก็ต้องผิดเรื่อง คือมีความทุกข์.** เมื่อได้รับสิ่งเสพติดทางวัตถุก็ดี ทางจิตใจก็ดี จิตมันได้รับการบำเรอ มันตรงกับความต้องการของสัญชาตญาณ; ถ้าเราควบคุมสัญชาตญาณเหล่านี้ไม่ได้ เราก็ทิ้งบุหรี่ไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น. **ขอให้สนใจเรื่องสัญชาตญาณ** ซึ่งอาตมาได้บรรยายมาแล้ว **๒ ครั้ง.** นี้ครูอาจารย์เหล่านี้เพิ่งมาวันนี้ ก็คงจะไม่รู้เรื่องในการที่จะพูดต่อไปเป็นครั้งที่ ๓ เสียเลย จึงขอโอกาสทบทวนเรื่อง ๒ ครั้งที่ผ่านมาแล้ว. ให้เป็นที่เข้าใจตามสมควร, และขอเน้นหนักให้มองเห็นให้ชัดลงไปในเรื่องที่ว่า **เรากำลังตกอยู่ภายใต้อำนาจของสัญชาตญาณ, และเราก็กำลังได้รับโทษจากความผิดพลาดอันนี้ คือเราจะต้องต่อสู้** จะต้องทนทรมาน ด้วยการแก้ปัญหาเรื่องความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความ

วิตกกังวล ความอาลัยอาวรณ์ ความหึงความหวงเป็นต้น, จากจุดน้อย ๆ นั้นกลายเป็นเรื่องใหญ่ เป็นถึงเรื่องฆ่ากันตาย, หรือมากกว่าฆ่ากันตาย ทำให้ประเทศชาติล่มจม.

นี่ขอให้รู้ว่ามันมีอยู่จริงเกินกว่าจริง แล้วมันก็ให้โทษอย่างแท้จริง ยิ่งกว่าจริง, ถ้าเราบังคับไม่ได้ เราก็ไม่ดีไปกว่าสัตว์. ตามคำกล่าวแต่โบราณ, โบราณก่อนพุทธกาลว่า ถ้าไม่มีธรรมะแล้ว คนก็ไม่ดีกว่าสัตว์ ไม่แปลกไปจากสัตว์ คือทำไปตามสัญญาตญาณเหมือนกัน; เรื่องกินอาหาร เรื่องขี้ขลาดหนีภัย เรื่องเมถุนธรรม เรื่องการหาความสุขจากการนอนการพักผ่อนอะไรนี้ เป็นของเท่ากันเสมอกันระหว่างคนกับสัตว์, ธรรมะเท่านั้นที่ทำให้คนผิดแปลกแตกต่างจากสัตว์ ก็คือมันควบคุมสัญญาตญาณได้.

[เริ่มบรรยายครั้งนี้.]

เอาละ, เป็นอันว่าเรื่องทบทวนครั้งที่แล้วมาก็พอกันที. ต่อไปนี้ก็จะได้บรรยายต่อจากสองครั้งที่แล้วมา, ได้พูดค้างไว้ถึงสัญญาตญาณ ๑๐ ประการ. แล้วพูดไปได้เพียง ๕ ประการ, จะพูด ๕ ประการที่ต่อท้ายจากนั้น.

สิ่งมีชีวิต มีสัญญาตญาณแห่งความมีตัวตนเป็นแม่บท

ทบทวนแต่หัวข้ออีกทีหนึ่งว่า สัญญาตญาณแม่บทแห่งสัญญาตญาณทั้งหลาย ก็คือ สัญญาตญาณแห่งความมีตัวตน, รู้สึกเป็นตัวตน เรียกภาษาวิทยาศาสตร์สากลว่า *egoism. ego* นี้ก็ความหมายว่า เป็นศูนย์กลาง เป็นตัวตนที่เป็นศูนย์กลาง, *ism* คือ ผู้ที่ถือลัทธิว่ามีตัวตนเป็นจุดศูนย์กลาง, ก็มีความเห็นแก่ตนลิ. นี่สัญญาตญาณแม่บท. ขอให้ไปสังเกตดู สิ่งมีชีวิตทั้งหลายต่อไปให้เลยไปถึงต้นไม้ด้วย, ถ้าศึกษาอย่างละเอียด

จะพบลงไปถึงแผ่นดินไฉนก็มีสัญชาตญาณแห่งตัวตน คือจะมีตัวตนอยู่ไม่ยอมตาย. นี่สัญชาตญาณแม่บทสัญชาตญาณแห่งตัวตน ตรงกับชื่อของกิเลสในพุทธศาสนาว่า อัสมีมานะแปลว่า ความรู้สึกสำคัญมั่นหมายว่า เรามีอยู่ ฉันมีอยู่, อัสมีมานะคือมีตัวตนอยู่.

ที่นี้สัญชาตญาณตัวที่เป็นแม่บทนี้มันก็คลอดสัญชาตญาณลูกน้องออกมาเยอะแยะ ซึ่งดูเหมือนในหนังสือเรื่องชีววิทยาของเมืองนอกของสากล เขาไม่ได้แยกอย่างนี้, เขาแยกเป็นอย่าง ๆ ๆ ไปเลย. อาตมามาสังเกตเอาเองตามหลักธรรมะในพุทธศาสนา ขอกล่าวอย่างนี้ ว่ามีสัญชาตญาณแม่บทตัวหนึ่ง, แล้วก็มันแยกออกไปเป็นสัญชาตญาณอีกมากมาย มันก็มีผลเท่ากันแหละ, คือว่าเราประสบกับปัญหาอันเกิดมาจากสัญชาตญาณทั้งหลายเท่านั้น. สัญชาตญาณแม่บทคือมีตัวตน มันก็คลอดลูกออกมาเป็น :-

สัญชาตญาณที่ ๑ สัญชาตญาณแห่งการต้องการอาหาร ต้องกินอาหาร, สัญชาตญาณแห่งการหาอาหารมันก็เกิดขึ้น สะสมอาหารอย่างมดปลวกทั้งหลาย. อย่างนี้มันก็มีขึ้น ไม่ใช่มีแต่คน, แล้วมันก็ต้องกินอาหาร. มันเนื่องไปถึงว่า มันยังจะต้องถ่ายอุจจาระด้วย มันก็มีความรู้สึกที่แตกแยกออกไป, อยู่ในลักษณะสัญชาตญาณอีกหลายอย่าง; เช่นว่ามันดิตรสอาหาร ทำไมอาหารนี้พอมันถูกปากถูกใจมันนำติดมันติดจนเป็นปัญหาใหญ่ ๆ สำหรับบางคน, แล้วมันก็ตระหนี่ในสิ่งที่มันชอบ มันจะตระหนี่ในสิ่งที่มันอยากกิน, มันไม่ยอมให้ผู้อื่นกิน, กิเลสเช่นการหวงอาหาร, การหวงจะกินดีอยู่ดีเลยเกิด มันก็เกิดขึ้น เป็นกิเลสชื่อต่าง ๆ : ความไม่สันโดษในอาหาร ในอะไรเหล่านี้ มันก็เกิดขึ้นเป็นกิเลส; นี้มาจากสัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร.

ที่นี้สัญชาตญาณที่ ๒ สัญชาตญาณแห่งความกลัว ให้ดูลูกสัตว์เล็ก ๆ ที่พอเกิดมาเช่นแม่ ลูกแมวนี้ มันรู้จักกลัว รู้จักงู รู้จักกลัว รู้จักวิ่งหนี, ลูกไก่ออกมาจากไข่วันที่ ๒ รู้จักวิ่งหนีนะ, พอแม่ให้สัญชาตญาณว่าอะไรอันตรายมา มันวิ่งหนีเป็นแล้ว, ลูกไก่ที่เกิดมาวันที่ ๒ ลูกไก่ที่นี้จะเป็นไก่ป่านะ มันไม่ต้องมีใครสอน, แม่ก็ไม่มีโอกาสสอน, มันก็มีการหนี แล้วมันก็มีการรู้จักหลบซ่อน มันไปอยู่ใต้ใบไม้แห้ง ๆ เด็กที่มันไปหาลูกไก่มันเหยียบตายเปล่าไม่เห็นเลย มันอยู่ใต้ใบไม้แห้ง มันรู้จักหลบซ่อน, มันก็รู้จักหวาดผวา รู้จักเตรียมพร้อม รู้จักกลัวเกินกว่าเหตุ, รู้จักให้กลัวเกินกว่าเหตุด้วยความไม่ เพราะสัญชาตญาณนั้นมันมีมาก ควบคุมไว้ไม่ได้ มันก็กลัวเกินกว่าเหตุ.

แล้วก็มีสัญชาตญาณที่ต้องการจะอยู่กับเพื่อน อยู่กับแม่อยู่กับเพื่อน, แล้วมันก็เกิดสัญชาตญาณแห่งการอยู่กันเป็นหมู่ ๆ ฝูง ๆ. หนังสือชีววิทยาที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเขียน เขาอาจจะแยกออกไปเป็นสัญชาตญาณอันหนึ่งก็ได้ ว่าการอยู่กันเป็นหมู่, อาตมาไม่เห็นด้วย เอามาไว้ที่นี้ดีกว่า มันจะได้บ่อยเข้ามันจะได้บ่อยหัวข้อเข้า, สัญชาตญาณแห่งความกลัวนั้นแหละ มันทำให้ต้องการจะอยู่กันเป็นหมู่ สัตว์ที่อยู่กันเป็นหมู่แล้วมันหายกลัว; อย่างหมูปานี้ ดูในเรื่องของสัตว์ป่ามันคุมกันเป็นฝูง มันกล้าสู้สิงห์โต มันบรรเทาความกลัวได้ด้วยการอยู่กันเป็นหมู่, เราก็เรียกว่าสัญชาตญาณแห่งความกลัว มันทำให้เกิดการอยู่กันเป็นหมู่.

ที่นี้ก็มาถึง ๓. สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ เพราะว่าสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน จะมีชีวิตของตน มันคลอดสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้, มันก็มีการต่อสู้รวมทั้งการป้องกัน การหวาดระแวง กระทั่งว่าการที่มันป้องกันเกินกว่าเหตุ มันก็เกิดความรู้สึกชนิดที่เนื่องมาจากการต่อสู้, คือหวังร้าย หวังร้ายต่ออีกฝ่ายหนึ่ง; เช่นความโกรธ ความพยาบาท ความร้ายกาจ กระทั่งอำมหิต ๆ เกิดขึ้นมาเมื่อมันไปถึงที่สุด.

ที่นี้ ๔. ก็มีสัญชาตญาณรักตนเอง รักตนเอง, อันนี้แหละสัญชาตญาณที่น่ากลัวที่สุด คือรักตนเอง, มองดูมันก็จำเป็นที่สัญชาตญาณมันต้องมีการรักตนเอง มันก็จะต่อสู้เพื่อตนอยู่ได้; แต่ที่นี้อีกทางหนึ่งมันคลอดอกออกไปเป็นความเห็นแก่ตัว, มันมีความรักตน แล้วมันก็เห็นแก่ตน. เห็นแก่ตนนี้เป็นต้นเหตุแห่งอุปัทวะเลวร้ายทั้งหลายในโลก, โลกกำลังเดือดร้อนอยู่ทุกหัวระแหง; เพราะความเห็นแก่ตนของคนคนหนึ่ง หรือคนฝ่ายหนึ่ง พวกหนึ่ง คณะหนึ่งอะไรก็ตาม มันเห็นแก่ตน มันก็ต้องการที่จะทำทุกอย่างเพื่อเห็นแก่ตน ซึ่งมันจะแตกแยกออกไปหลายอย่างหรือเนื่อง ๆ กัน, คือจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตนได้รับประโยชน์ โดยไม่ต้องนึกว่ามันถูกหรือมันผิด, แล้วเลยไปก็อิจฉาริษยาคน เพราะเห็นแก่ตน. แล้วถ้าเห็นแก่ตนอย่างโง่เขลาหนักขึ้น มันก็ขี้เกียจ, มันตั้งใจจะทำประโยชน์แก่ตน. ลองนึกดูสิ ถ้าเห็นแก่ตนมากเข้า มันก็จะนอนเสีย ว่าดีกว่าที่จะไปทำงานให้เหนื่อย, ความเห็นแก่ตนมันเล่นตลกซับซ้อนกันถึงขนาดนี้ มันก็บิดพลิ้วในความถูกต้อง เอาความต้องการของตนเป็นใหญ่, ไม่เอาความถูกต้องเป็นใหญ่, ก็บิดพลิ้วต่อกฎเกณฑ์แห่งความถูกต้อง. นี่แหละความเห็นแก่ตน ซึ่งมาจากความรักตนที่มีดมมภ์ที่เป็นอวิชชา.

ที่นี้ ๕. ถัดไป สัญชาตญาณแห่งการสืบทอด เมื่อมันรู้สึกว่ามีตนแล้วไม่อยากจะให้ตนสูญหายไปหรือสิ้นสุดลง มันก็มีความรู้สึกที่จะสืบทอดไว้. ฉะนั้น จึงดิ้นรนเพื่อไม่สูญพันธุ์. ความรู้สึกต้องการลูกหรือความรักลูก มันก็เกิดขึ้นตามมา. นี่มันเป็นเรื่องทำให้เกิดปัญหาหนัก คือว่าเรื่องสืบทอดนี้ พูดแล้วพูดอีกแต่เชื่อว่าครูบาอาจารย์เหล่านี้ยังไม่เคยฟัง ว่าการสืบทอดนั้นมันเป็นเรื่องไม่น่าทำใช่ไหม, ทำทางก็น่าเกลียดแล้วก็สกปรกแล้วก็เหน็ดเหนื่อย, แต่เขามีอะไรมาปะหน้าปิดหน้าคือกามารมณ์. ฉะนั้นเรื่องการสืบทอดกับเรื่องกามารมณ์ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน, เป็นคนละเรื่อง

อย่างเด็ดขาด, reproduction กับ sex นี้ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน, แต่คนโดยมาก จะเรียกว่าคน โดยมากในโลกที่มีการศึกษาทำให้เห็นเป็นเรื่องเดียวกัน ว่าถ้ามีการสืบพันธุ์ก็คือเรื่อง sex, ที่จริงไม่ใช่. เรื่อง sex เป็นเรื่องที่ธรรมชาติใส่มาหลอกให้สัตว์ทั้งหลายสืบพันธุ์ เพราะถ้าไม่มีเรื่องส่วนที่เป็น sex นี้แล้ว สัตว์ทั้งหลายก็จะไม่สืบพันธุ์ ซึ่งยุ่งยากลำบาก น่าเกลียดแล้วก็ไม่มีรสชาติอะไร. เดียวนี้เรามันตกอยู่ใต้อำนาจของความหลง ไปกินเหยื่อคือ sex ก็เพื่อการสืบพันธุ์. คงจะพูดได้ง่ายๆ ไม่ลึกซึ่งอะไรว่า ถ้าไม่มีเรื่อง sex ดู จะไม่มีใครแต่งงาน. ที่ว่าแต่งงานเพื่อการสืบพันธุ์ล้วนๆ นั้นคงจะไม่จริง, ถ้าไม่มีเรื่อง sex มันคงไม่มีใครแต่งงาน. นั่นธรรมชาติมันเหนือกว่า เห็นไหมธรรมชาติมันเหนือกว่า เอาเรื่อง sex มาปะหน้าเข้าไว้. สัตว์ทั้งหลายก็ต้องการเรื่อง sex แล้วก็ทำไปตาม สัตตชาตญาณ คือการสืบพันธุ์. มนุษย์ก็ทำอย่างนั้น, สัตว์เดรัจฉานก็ทำอย่างนั้น, ต้นไม้พืชพฤษภพทุกชนิดทั้งหลาย ก็มีความมุ่งหมายแห่งการทำอย่างนั้น, ไปเรียนให้ละเอียดในเรื่องของชีววิทยาเกี่ยวกับพืช เรื่องการสืบพันธุ์ของพืช จะมีพบอย่างเดียวกัน. นี่ ๕ ชนิดนี้พูดมาแล้วในการบรรยายครั้งก่อนๆ, ถ้าสนใจก็ไปหาเทพหาคะไรฟังเอาเอง.

สัตตชาตญาณแห่งการพัฒนาดน.

ที่นี้จะพูดต่อไปจากที่ไม่ได้พูด คือ ที่ ๖ สัตตชาตญาณแห่งการพัฒนาดน, พุดง่าย ๆ ก็ว่าสัตตชาตญาณแห่งความอยากจะเจริญนั้นแหละ develop นั้นแหละ อยากจะเจริญ สัตตชาตญาณแห่งการพัฒนาดน มันจึงมีความรู้สึที่ที่ต้องการจะดีกว่า จะมากกว่า จะสูงกว่า จะสบายกว่า กว่า ๆ ๆ ไม่รู้ก็อย่างต่อก็อย่าง, มันมีสัตตชาตญาณต้องการจะ ดีกว่า มากกว่า สูงกว่า สบายกว่า.

ที่นี้ในมุมมองกลับ มันก็คลอออกมาเป็นมารยา, มารยาหลอกลวงด้วยมารยา แล้วก็มัวเมาในความดีกว่า สูงกว่านั้น แล้วมันก็ลืมหืมตัว ลืมตัวมันก็พัฒนาไปพัฒนาไป จนถึงกับว่าฆ่าคนที่รู้สึกว่าจะดีกว่า, มันก็ไม่อยากให้มีคนที่ดีกว่า อะไรจะมาบังหน้า ก็อยากจะทำลาย. นี่เป็นส่วนร้ายของความดี **ยิ่งดียิ่งมีคนอิจฉาริษยา**; ข้อนี้ไม่อธิบายไปดูเอาเอง อธิบายไปเดี๋ยวมันจะเข้าตัวเอง. คุณไปดูเอาเองเถอะว่า ยิ่งดีมัน ยิ่งมีคนอิจฉาริษยา; แต่**สัญชาตญาณแห่งการพัฒนาตัวเองมันก็ยังมิอยู่, เรายังสร้าง** **สร้างความดีให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป** อยู่ด้วยอำนาจของสัญชาตญาณ ที่อยากจะดีกว่าเด่นกว่า ซึ่งมิได้ทั้งคนทั้งสัตว์ทั้งพืชพันธุ์ ที่ต้องการจะมีอะไรดีกว่า. พวก *evolutionist* ทั้งหมดนี้ มันมีลักษณะแห่งการดีกว่า, ต้องการจะดีกว่า แล้วดีกว่าได้ มันจึงจะเป็น *evolutionist* ฉะนั้นในตัว *evolution* ทั้งหมด มันมีสัญชาตญาณแห่งการที่ต้องการจะดีกว่า, ซึ่งเป็น **สัญชาตญาณแห่งการพัฒนาตนเอง. เมื่อควบคุมไว้ไม่ได้ มันก็เกิดกิเลส** **นา-** **ชนิด, เช่นมายาสาไทย เช่น มัวเมาแล้วก็ลืมหืมตัว, ความลืมหืมตัวนั้นแหละเป็นเรื่องให้** **ทำผิดทุกทิศทาง. ฉะนั้นคำว่า พัฒนา ๆ นี้เป็นสิ่งที่ต้องระวัง, ต้องพัฒนาชนิดที่** **ควบคุมสัญชาตญาณไว้ได้.**

มีผู้ค้นทางศัพท์พบว่าคำว่า **พัฒนา ๆ** นี้ ถ้าเป็นภาษาบาลี พัฒนา, วัฒนา วัฒนะ นี่มันเพียงแต่ว่า มันเพิ่มจำนวนขึ้นเท่านั้นแหละ, มันรักษาแน่นเพิ่มจำนวนขึ้น, **ไม่ได้ระบุว่าดีหรือชั่ว,** ถ้าเพิ่มมากขึ้นแล้วก็เรียกว่าพัฒนา. เช่นว่าผมบนศีรษะ มันเพิ่มมากขึ้น หนาขึ้น รกขึ้น ก็เรียกว่าพัฒนาเหมือนกัน. ในภาษาบาลีคำว่าพัฒนาแปลว่า **เพิ่มมากขึ้น** จนรกไปหมด ก็เรียกว่าพัฒนา, จึงมีคำกล่าวที่ว่าอย่าทำโลกให้พัฒนา น สียา **โลกวิทูมโน-อย่าเป็นคนทำโลกให้พัฒนา คือให้โลกมันรก. คนรกโลกนั่นเอง. คำว่า** **เจริญ ๆ** อย่างสมัยนี้ มันก็มีอะไรมากขึ้นไซ้ไหม? คำว่า**เจริญ**อย่างสมัยปัจจุบัน**คือมี** **อะไรมากขึ้น;** แต่คำว่า *progress* ไปดูคำ รากศัพท์ภาษาละตินแปลว่า**บ้า,** คำว่า

progress นี้แปลว่า บ้า, มันจะเอาจริงเอาแน่กันที่ตรงไหน, มันก็อยู่ตรงที่ว่า พัฒนา
ชนิดควบคุมสัญญาตญาณไว้ได้อย่างถูกต้อง ถูกต้อง ๆ, ถูกต้องคือไม่เกิดโทษอันตราย
 แก่ฝ่ายใด, มีแต่ประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่ทุกฝ่าย จึงจะเรียกว่าถูกต้อง.

ฉะนั้นการพัฒนาต้อง**พัฒนาให้ถูกต้อง ไม่ใช่ทำให้มันมากขึ้น** แต่
 นั้นแหละความคิดเห็นมันต่างกัน มันก็เถียงกันไม่รู้จักสิ้นสุด; เช่นว่าเดี๋ยวนี้ก้าวหน้า
 ทางประดิษฐ์กรรมต่าง ๆ นานาสารพัดอย่าง กระทั่งมีเครื่องบิน มีรถยนต์ยานพาหนะ มี
 คอมพิวเตอร์ มีอิเล็กทรอนิกส์อะไรต่าง ๆ ก็เรียกว่ามันมากและพัฒนา, แล้วดูผลของมันเป็น
 อย่างไร, มันยุ่งมากขึ้นหรือเปล่า? มันบ้ามากขึ้นหรือเปล่า? ดูกันตรงนี้สิ มันเป็นเรื่องที่
 เสียเวลามากขึ้นหรือเปล่า? อย่างวิทยุกระจายเสียงนี่ คุณไปประมวลดูผลของมันสิ ๙๐
เปอร์เซ็นต์ส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น, สิ่งที่ตั้งอยู่ทางวิทยุกระจายเสียง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ เป็น
 เรื่องส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น, สัก ๑๐ เปอร์เซ็นต์ที่ว่าเป็นความรู้ความอะไรบ้าง; แม้แต่
 การโฆษณาขายสินค้า มันก็เป็นเรื่องหลอกหลวงให้ซื้อให้หา, เป็นเรื่องส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น.

หรือว่าการพิมพ์ ถ้าไปรู้เรื่องว่ากระดาษที่ใช้พิมพ์ในประเทศไทยแห่งเดียว
 วันหนึ่งก็ร้อยตัน, กระดาษเหล่านั้นใช้ไปเพื่ออะไร? ที่เป็นเรื่องให้ถูกต้องนั้นมีนิดเดียว,
 นอกนั้นเป็นเรื่องส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น; **ส่งเสริมกิเลสความโลภบ้าง ความโกรธบ้าง**
ความพยาบาทบ้าง ความงมงายในสิ่งที่ทำให้ยุ่งบ้าง, คำว่าความเจริญคือความยุ่ง,
ไม่ใช่ความสงบ; แต่เราก็เรียกว่าโลกนี้กำลังเจริญ. ดูความเจริญในความคิดนี้ของคน
 บางชาติบางประเทศแล้ว พุทธบริษัทยอมรับไม่ได้, แต่อย่าออกชื่อเลยว่ามันมีที่
 ประเทศไหน, คือในบางประเทศที่เขาบัญญัติเป็นความเจริญ เป็นความก้าวหน้า, ความ
 เจริญก้าวหน้าอย่างนั้นพุทธบริษัทยอมรับไม่ได้ เป็นเรื่องบ้าทั้งนั้นเลย. นี่คำว่า**พัฒนา**
มาจากสัญญาตญาณถ้าควบคุมไว้ไม่ได้ มันก็เป็นอย่างนี้แหละ คือเต็มไปด้วยปัญหา,
 เต็มไปด้วยความยุ่งยากลำบาก. **ถ้าควบคุมไว้ได้** ก็เป็นไปเพื่อความสะดวกสบาย;

แต่ถ้ามันเกินไป มันก็หลงอยู่ในความสนุกสนานนั้นเองไปไหนไม่ได้, มันก็เป็นทางของความสนุกสนานต่อไปอีก.

นี่สัญชาตญาณแห่งการพัฒนา ต้องการจะให้ดีกว่ายิ่ง ๆ ขึ้นไป; เด็ก ๆ จึงทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มาก จะเรียนให้ดี จะเรียนให้ถึงที่สุด, พ่อแม่ไม่มีสตางค์ มันก็ต้องไปขายที่ดินมาให้ลูกเรียน; นี่สัญชาตญาณแห่งการพัฒนากำลังมีปัญหาอยู่ทุกหัวระแหง ในหมู่มนุษย์เรา. บ้านไหนมีตู้เย็น มีทีวี มีวีดีโออะไรเขาก็พัฒนา, แล้วก็ไปดูความรู้สึกในภายใน มันก็ไม่มีอะไรพัฒนาในทางจิตใจ, เดี่ยวนี้ก็ดูมวดยกันได้ เล่นพนันมวดยกันได้ไม่ว่าที่ไหน เพราะมีทีวี., คนหนุ่มหญิงสาวอยากจะให้เพลงยั้วกิเลสมาร้องอยู่ข้างหูตลอดคืนก็ทำได้. เมื่อก่อนทำได้เมื่อไร. เมื่อมันยังไม่วิทย์มันทำอย่างนั้นไม่ได้, เดี่ยวนี้จะเลือกสรรฟังเพลงที่ส่งเสริมกิเลสของคนหนุ่มคนสาว ได้ยินอยู่ข้างหูตลอดคืนก็ทำได้, มันมีสถานีวิทยุที่บ้าถึงขนาดนั้น. ไปลองดูเถอะ อาตมาเคยสอบดูแล้วทั้งคืน, สถานีวิทยุที่ส่งเพลงยั้วกิเลสให้ฟังมันมี, นั่นแหละ**การพัฒนาที่ควบคุมไว้ไม่ได้** แล้วก็ยังหลับหูหลับตาทยอยส่ง สรรเสริญการพัฒนาชนิดนี้กันอยู่, แล้วมนุษย์มันจะได้อะไรนอกจากความทุกข์ทรมาน.

สัญชาตญาณแห่งการได้รับการบำเรอ.

ที่นี้มาถึงอันที่ ๗ สัญชาตญาณแห่งการต้องการให้ได้รับความบำเรอ คือ ต้องการให้ผู้อื่นบำเรอนั้นแหละ เด็ก ๆ มันก็เริ่มรู้สึกที่ให้ผู้อื่นช่วย, ให้ผู้อื่นให้ความสะดวก, ให้ผู้อื่นให้ความสบายมากขึ้น จากพ่อแม่ต้องการได้รับการบำเรอจากพ่อแม่, มันมาจากสัญชาตญาณแห่งการต้องการรับการบำเรอ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป. การขับกล่อม การเลี้ยงดู การอะไรก็ตามที่**ให้มันยิ่ง ๆ ขึ้นไป** ตามความรู้สึกของสัญชาตญาณ,

ทางกายให้ได้รับการบำเรอ ให้แต่งเนื้อแต่งตัวดี ให้ลูบไล้ลูบคลำให้ประคบประหงม. ทางจิตก็ส่งเสริมความรู้สึกชนิดที่ผลิตเพลินทางจิต, ทางวิญญาณก็ให้มีสติปัญญาชนิดที่จะหาความผลิตเพลินให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป.

สัญญาตญาณแห่งการต้องการให้บำเรอนี้ มันมีอยู่ส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ต้องการอาหาร, ต้องการอาหารที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ไม่เกี่ยวข้องการบำเรอ. แต่นี่มันยังมีอะไรอีกบางอย่างที่กินเข้าไป สุกทาอะไรก็ได้ เพื่อการบำเรอ, แม้ที่สุดแต่การนั่งเล่นไฟของคนชอบเล่นไฟได้ทั้งวันทั้งคืน; นั่นมันเป็นสัญญาตญาณของการต้องการบำเรอ, จิตมันต้องการบำเรอ, การเล่นไฟมันสนุกเป็นการบำเรอ, บำเรอจิตจิตมันก็พอใจคนมันก็เลยนั่งเล่นไฟได้ตลอดคืน. อบายมุขทั้งหลายก็เหมือนกัน อบายมุขทั้งหลายมันมีส่วนแห่งการบำเรอ, แม้แต่ของเมา พอดื่มเข้าไป สุกเข้าไป อะไรเข้าไป ความรู้สึกเมานั้นเป็นการบำเรอความรู้สึกของจิต, ไม่กี่ครั้งมันก็ติดแน่นเหนียว เหนียวแน่น เป็นติดยาเสพติด หรือสิ่งเสพติด, มันมาจากสัญญาตญาณที่ต้องการการบำเรอ; ถึงเราเองก็เหมือนกันไม่ถึงขนาดนั้นแหละแต่ต้องการได้ฟังสิ่งที่ไพเราะ, ต้องการฟังคำสรรเสริญมากกว่าคำด่า. มันต้องการบำเรอ, ต้องการการร้องเพลงบำเรอกิจกรรมทางเพลงทางดนตรีทางเดินรำอะไร มันก็เกิดขึ้น ๆ ๆ เต็มไปหมดในโลก; เพราะว่าสัตว์แต่ละตนมันมีสัญญาตญาณแห่งการต้องการการบำเรอ มันก็เลยหาเงินหาอะไรมาซื้อหาการบำเรอ. แต่โดยเหตุที่ว่ามันไม่ได้จำเป็นแก่ชีวิตของผู้มีสติปัญญาท่านจึงไม่จัดไว้ในปัจจัยทั้ง ๔ ที่จำเป็น คืออาหาร เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย ทยุกยา.

แต่ที่จริงบำเรอนี้ก็เป็นปัจจัยอันหนึ่งซึ่งขาดไม่ได้; กล่าวพูดอย่างนี้ว่า ถ้าไม่มีส่วนที่เป็นการบำเรอเสียเลยนี้ คนอาจจะเป็นบ้า หรืออยู่ด้วยความทรมาน. ฉะนั้นเราจึงหาวิธีบำเรอจิตใจ ให้ได้รับการบำเรอ แต่ไม่มีอันตราย,

ให้มีลูกทาง. ฉะนั้น**โรงมหรสพทางวิญญาณนี้จึงเกิดขึ้น** โรงมหรสพทางวิญญาณนี้จึงเกิดขึ้น เพื่อคนจะได้ใช้อาศัยให้เกิดความบำเรอในทางจิตใจ, แทนที่จะไปที่โรงหนังที่ตลาด ก็มาที่โรงหนังที่นี่, ก็เพื่อความบำเรออย่างเดียวกัน, แต่มีผลคนละอย่าง เพราะรู้ว่าสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตนี้ต้องการการบำเรอ. เขาพิสูจน์ว่า**แม้แต่ม้านี้มันก็ต้องการการบำเรอ** ต้องการฟังเพลงที่กระตุ้น, **ฟังเพลงแล้วมันก็เดินรำได้** ม้านะ; ยิ่งไปกว่านั้น**กว่าต้นข้าวในนานั้นก็ต้องการการบำเรอ** ว่าในประเทศอินเดียเคยพิสูจน์ทดลองกันถึงเปิดเพลงไพเราะให้ต้นข้าวที่กำลังตั้งท้องฟัง, แล้วข้าวออกรวงมากกว่าธรรมดา พิสูจน์ได้ทุกที่ว่าต้นข้าวก็อยากฟังเพลง.

แล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ยังมีว่าต้นไม้มีความรู้สึกที่เป็นการบำเรอตน เอาต้นถั่วมาปลูกเข้า ๒ พวก ในกระถาง, แล้วให้นักเรียนพวกหนึ่งไปดำต้นถั่วกระถางหนึ่งทุกวัน ๆ, แล้วให้นักเรียนอีกพวกหนึ่งมาสวดสรรเสริญเยินยอต้นถั่วอีกกระถางหนึ่งทุกวัน, ไม่เท่าไรกระถางนั้นตาย, กระถางนี้งาม. พิสูจน์กันถึงอย่างนี้, มันก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่อ่านมาในหนังสือข่าววิทยาศาสตร์ว่าอะไร ๆ มันก็ชอบสิ่งประเล้าประโลมใจทั้งนั้น. ฉะนั้น**เอาธรรมะมาประเล้าประโลมใจ ชดเชยสัญชาตญาณแห่งการต้องการการบำเรอด้วยเรื่องของอวิชาด้วยเรื่องของกิเลสตัณหา.**

ที่นี้การบำเรอนี้ ระวัง **ประเล้าประโลมใจมากเกินไปมันก็เปลอ,** ถ้าเปลอมันก็เกิดความสะเพร่าความประมาทขึ้นมา เพราะการบำเรอซึ่งกระตุ้น**ควบคุมไว้ไม่อยู่, ความเลินเล่อเปลอของมันก็มา** มาจากการบำเรอที่**ควบคุมไว้ไม่ได้** เปลี่ยนนิสัยเป็นสะเพร่า เปลอเรอ เลื่อนลอยใจลอย, นี่มันก็มีเป็นโทษขึ้นมา. แล้วก็เป็นชื่อ**สวรรค์ชั้นสูงสุดนะ** ที่คนทั้งหลายต้องการจะทำบุญไปเกิดในสวรรค์ชั้นสูงสุด เรียกว่า**ปรนิมมิตวสวัตตี. สวรรค์ชั้นที่ ๖** ปรนิมมิตวสวัตตี อธิบายว่าใน**สวรรค์ชั้นนั้นไม่ต้องทำอะไรเอง มีคนทำให้หมด;** แต่ก็ไม่ได้เขียนให้ชัดไว้ว่า แม้แต่หยิบเข้าปากคนอื่นต้อง

หยิบหรือไม่. ปริณิมิตะ ก็แปลว่า ผู้อื่นทำให้สำเร็จ, วสวัตตี – เป็นไปในอำนาจในการที่ทำให้ผู้อื่นช่วยทำให้หมด ไม่ต้องทำอะไร. แต่เขาบอกว่าเรื่องสวรรค์ชนิดนี้อธิบายอย่างนี้ มันมีก่อนพุทธกาล; ฉะนั้นในพุทธกาลก็ยังไม่ได้ยกเลิก แล้วก็ยังเอามาพูดกันจนถึงบัดนี้ เรื่องสวรรค์ ๖ ชั้น เป็นเรื่องเก่าก่อนพุทธกาล.

เมื่อมนุษย์ชอบการบำเรอ ผู้บัญญัติเรื่องสวรรค์ก็บัญญัติให้เต็มไปด้วยการบำเรอในสวรรค์, ให้คนมันอยากไปสวรรค์ ล่อให้คนทำดี ได้จริงหรือไม่ก็ไม่รู้. แต่ว่าก็มีคนทำดี มีคนทำดีเป็นอันมากเพื่ออยากจะไปสวรรค์ ที่เต็มไปด้วยการบำเรอ. ตรงตามสัญญาตญาณของเขามืออยู่ว่า ต้องการให้มีการบำเรอ, ต้องการให้ถูกบำเรอ โดยสิ่งแวดล้อม, เราก็เห็นอยู่ว่าเดี๋ยวนี้ก็ใช้เงินกันมากมาย ในการที่จะเกิดการบำเรอแวดล้อม อยู่รอบบ้านรอบเรือนรอบที่อยู่. นี่คืออำนาจของสัญญาตญาณแห่งการบำเรอ ไม่มีเงินซื้อที่วีก็ไปผ่อนส่งมาได้ เพื่อให้มันสำเร็จประโยชน์แก่การบำเรอ. ควบคุมไม่ได้ มันก็เรียกว่าหวนรกใส่ตัวนั่นแหละ, หากความเดือดร้อนมาใส่ตัว และจะให้เกิดเป็นนิสัยยิ่ง ๆ ขึ้นไปแก่เด็ก ๆ ลูกเด็ก ๆ ก็สูญเสียความทรงจำที่จะต่อสู้กับสัญญาตญาณ มันก็มีปัญหาไปถึงลูกถึงหลานเป็นธรรมดา.

สัญญาตญาณแห่งการอวด.

ที่นี้ข้อ ๘ **สัญญาตญาณแห่งการอวด** บางคนอาจจะไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกว่าการอวดนั้นมันเป็นความรู้สึกสัญญาตญาณ, อยากจะอวด อวดอะไรก็ได้ อวดความงามก็ได้ อวดอำนาจก็ได้. มันไปกันอยู่เจ๊ยย ๆ มันอวด, มันทำทนายเรื่องความสูงความต่ำ. ต้องบินขึ้นบนก่อนบินบนต่อมาแล้วก็ขึ้นจำ, มันต้องการจะแสดงอำนาจ ต้องการจะอวดอำนาจ. สุนัขก็เหมือนกัน มันต้องการจะอวดอำนาจที่มีอยู่, มันรักษาความยิ่งใหญ่ที่มีอยู่ ตัวไหนเข้ามาก็คงต้องปะทะกัน, มันก็มีความรู้สึกอยากอวด.

สัญชาตญาณแห่งการรอดมีอยู่ มันก็เกิดความรู้สึกที่อยากจะรอด; เมื่ออยากจะรอดก็ต้องสร้างปัจจัยสำหรับการรอด, มันก็ต้องรักสวຍ เพื่อจะรอดความสวຍ อวดความงาม แล้วก็ทำสิ่งที่เรียกกันว่าดี ๆ ๆ ๆ นั้นแหละ. ที่เขากำกันว่า **ดีนั้นแหละมากเพื่อจะได้รอดดี,** จะดีจริงหรือไม่มันอีกเรื่องหนึ่ง. ถ้าดีจริงมันก็ไม่เป็นไร; ถ้าไม่ดีจริงมันก็คืออวดงั้นแหละ, มันก็รอดไปตาม**สัญชาตญาณแห่งการอยากรอด.**

เพราะฉะนั้นเราจึงได้เห็นได้ยินได้ฟังคนที่พูดอะไรเต็มไปด้วยความโอ้อวดจนน่ารำคาญ, อวดจนไม่รู้สึกรู้สึกรอดจนลืมตัว. **นี่สัญชาตญาณแห่งการรอดนั้นเมื่อควบคุมไว้ไม่อยู่** มันก็ยกตนข่มผู้อื่น แข่งดียกตนข่มผู้อื่น, มันก็มีเรื่องที่จะเกิดหัวดีหัวแข็ง ถือเนื้อถือตัว มีแ่งมีงอน ซึ่งเป็นมารยาททั้งนั้น. มาจากสัญชาตญาณแห่งการรอดตน ยกตนก็เป็นกิเลส ข่มท่านก็เป็นกิเลส. **สาเกยยะ-อวดอย่างโง่เขลา** อวดอย่างที่ว่าเขาคี่นได้ล่ะ มันก็เป็นกิเลส, แต่มันก็มีอยู่ทั่วไป, เผลอนิดเดียวมันก็แสดงออกมา. ฉะนั้น **สัญชาตญาณแห่งการรอด**มันก็มีปัญหาด้วยเหมือนกัน, บางทีเพียงแต่ไม่ได้เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวที่เขานิยมกัน เด็กบางคนไม่ไปโรงเรียน, เด็กบางคนจะไม่ยอมไปโรงเรียน จะไม่ไปสมาคมไม่ไปอะไรถ้าไม่มีชุดแต่งตัวที่มันจะรอดเขาได้, มันก็มีปัญหาทั้งนั้นแหละ.

สัญชาตญาณแห่งการอยากมีอยู่แห่งตน.

ข้อที่ ๙ จะเป็นหลักที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป นี่พูดเรื่องธรรมดามากแล้วก็จะสูงขึ้นไปสูงขึ้นไปถึงว่า**สัญชาตญาณแห่งการอยากมีอยู่แห่งตน** อยากให้ตนมีอยู่นี้มันก็จำเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าสิ่งที่มีชีวิตมันต้องอยากอย่างนี้, ไม่เช่นนั้นมันจะไม่พยายาม

เพื่อให้ตนมีอยู่, แต่มันเป็นความรู้สึกที่รุนแรงเป็นสัญญาตญาณ, ต้องรู้ว่า**ถ้าควบคุมได้ก็ดี** อยากจะให้ตัวมีอยู่ยังคงอยู่ไม่ตาย มันก็ดี; แต่**ถ้าควบคุมไว้ไม่ได้มันอยากเกินไปมันก็ฆ่าผู้อื่น**.

มันเป็นปัญหา ความทุกข์ทรมานใจชนิดหนึ่งมาตั้งแต่แรกแล้ว, **เมื่ออยากอยู่มันก็ไม่อยากตาย** เมื่อมีนิमितแห่งความตายตามปกติปรากฏมันก็เป็นทุกข์. คนที่อยากอยู่เมื่อนิमितแห่งความตายมาปรากฏมันก็เป็นทุกข์. เพราะฉะนั้นคนที่ยิ่งดีมากยิ่งขึ้น ไม่อยากตายมากจริงไหม? คนที่ไม่ค่อยมีอะไรดีมันอยากตาย หรือฆ่าตัวตายเมื่อมันเห็นว่าดีไม่ได้, แต่คนที่ดีได้มาก ๆ แล้วไม่อยากตาย.

ในบาลีมีกล่าวไว้น่าสนใจว่า **พวกพรหมบุณชนชั้นสูงสุดคือพวกที่กลัวตายที่สุด**; เพราะเมื่อกล่าวตามหลักธรรมะทั่วไป, ผู้ที่มีคุณความดี เป็นอยู่สูงสุด คือ**พวกพรหมชั้นสุดทำย** หรือชั้นอะไรก็ตาม พวกพรหมบุณชนชั้นที่สูง ๆ พวกนี้มี**สักกายะความรู้สึกว่ามีตัวกู-ของกูอย่างรุนแรงแก่กล้าที่สุด** เพื่อจะมีอยู่อย่างเป็นสุข ที่เรียกว่าเป็นสุขเลยไม่อยากตาย, ก็เลยกลัวตายมากกว่าสัตว์ทั้งหลาย, กลัวตายมากกว่าเวทดาพวกรอื่น, กลัวตายมากกว่าคน กลัวตายมากกว่าสัตว์ทั่วไปเพราะอยากมีตัวตน. คำนี้มักจะเรียกในบาลีว่า **สักกายะ** สักกายะซึ่งเป็นชื่อของสังโยชนอันแรกว่าสักกายทิฏฐิ ทิฏฐิว่ากูมีอยู่. นี่**สัญญาตญาณแห่งการอยากมีอยู่ เพราะชีวิตแปลว่าความเป็นอยู่**. มันต้องประกอบอยู่ด้วยสัญญาตญาณแห่งการอยากมีอยู่ มันจึงจะเข้ารูปกัน. ฉะนั้นสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย ต้องมีความรู้สึกอยากอยู่ทั้งนั้น, **อยากอยู่อยากอยู่ ถ้าควบคุมไว้ได้ มันก็อยากอยู่อย่างถูกต้อง, ถ้าควบคุมไว้ไม่ได้ ก็อยากอยู่อย่างอันธพาล**, เหมือนคนอันธพาลไปทำงานเห็นอชเชื่ออกไม่เอา กูไปขโมยดีกว่า, ไปปล้นจีตีกว่า. กูอยากอยู่เพื่ออยู่จะไปทำงานอชเชื่ออกไม่เอา, มันก็เลยอยากอยู่ด้วยการเบียดเบียน, อยู่ด้วยการเอาเปรียบผู้อื่น การทำลายล้างผู้อื่น, ควบคุมไม่อยู่ก็เป็นไปเพื่อโทษ เพื่อความร้ายกาจ.

แล้วมันก็มีสิ่งที่เป็นแม่บทของกิเลส ซึ่งเราเคยออกชื่อกันมาไม่รู้กี่สิบครั้งแล้ว. อยากจะให้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายจำไว้ด้วย ว่าแม่บทของกิเลสทั้งหลาย มันชื่อว่าอหังการมมังการมานานุสัย ยึดยาว; อหังการะ-อหังการ, มมังการะ-มมังการ, มานานุสัย คือความเคยชินแห่งความสำคัญว่ากูว่าของกู. ถ้าธรรมดาเรียกว่าตัวตนหรือของตน, แต่ถ้าเด็ดจัดขึ้นมาก็เรียกว่ากูหรือของกู. คำว่าอหังการะนี่ตรงกับคำว่ากู, ถ้าเป็นตนเฉย ๆ มันตรงกับคำว่าอัตตา ถ้าเป็นของตนธรรมดา ๆ เรียกว่าอัตตนิยา, ถ้าเป็นขนาดของกู-ของกูแล้วเรียกว่ามมังการะ-ความเคยชินที่มีความสำคัญอะไรก็ได้ อย่างไม่รู้ได้ว่า เป็นตัวกูบ้างเป็นของกูบ้าง, กูผู้กระทำ, กระทำเพื่อเอามาเป็นของกูหรือมีอยู่ในครอบครองเป็นของกู. ความรู้สึกอันนี้จะคลอดกิเลสใด ๆ ออกมาก็ได้เต็มไปหมด ไม่รู้ที่สิบชื่อก็ร้อยชื่อ, มันเห็นแก่ตัวตน เห็นแก่ตัวกู เห็นแก่ของกู.

เมื่อถูกใจมันก็รักหรือชอบหรือโลก, เมื่อไม่ถูกใจมันก็โกรธหรือโทสะเกลียดชัง, และอื่น ๆ ที่มันเนื่องถึงกันอีกมากมาย. ถ้ามันรู้สึกว่ามัน จะเป็นอันตรายแก่กู มันก็กลัวเท่านั้น หรือเกลียด, ถ้าจะมีอะไรมาตีกว่ากู มันก็อิฉาธิษยา, อะไรเคยถูกใจกูก็อาลัยอาวรณ์, เป็นกิเลสแม่บทซึ่งสะสมไว้ทุกคราวที่เกิดกิเลส. ถ้าเราเกิดกิเลสแล้วมันก็จะสะสมความเคยชินชนิดนี้ไว้หนึ่ง ๆ ๑ เสมอ; เช่น มีความโลกที่หนึ่งก็สะสมความเคยชินที่จะโลกไว้หน่วยหนึ่ง, โกรธที่หนึ่งก็สร้างความเคยชินที่จะโกรธไว้หน่วยหนึ่ง, ทุก ๆ กิเลสทุก ๆ ชื่อของกิเลส ถ้าเกิดขึ้นแล้วมันก็จะสร้างความเคยชินที่จะเป็นอย่างนั้นเอาไว้. นี่เรียกว่าความเคยชิน, กิเลสประเภทความเคยชินมีเป็น ๓ พวก ตามหมวดของกิเลส : ชินที่จะโลก ชินที่จะโกรธ ชินที่จะหลง มันมาจากความมีตัวกู, ความอยากมีตัวกู อยากมีอยู่แห่งตัวกู.

สัญญาตญาณแห่งความพอใจภาวนิรันดร.

อันสุดท้ายข้อ ๑๐ **พอใจในภาวะนิรันดรนิรันดร ภาวะนิรันดร- ความมีอยู่ตลอดกาล, สัญญาตญาณแห่งความพอใจที่จะมีอยู่ตลอดกาล.** อันนี้เป็นหลักสำคัญมากที่มันทำให้เข้าใจยาก หรือเข้าใจกันไม่ได้ ระหว่างพุทธศาสนากับลัทธิอื่น. **พุทธศาสนามีจุดจบคือดับแห่งตัวกู, ดับแห่งตัวกู ไม่ต้องมีตัวกูนิรันดร;** เพราะว่าจิตหลุดพ้นออกมาจากโลก หรือสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกที่เคยยึดถืออยู่ในโลกแล้ว จิตก็หลุดพ้นแล้ว. เมื่อจิตหลุดพ้นแล้วเมื่อไรมันหมดเหตุหมดปัจจัยสำหรับจิต, เช่นร่างกายดับจิตก็ดับก็เลิกกัน ก็ไม่มีอะไรจะเหลืออยู่เป็นตัวกู, ท่านจึงเปรียบเทียบ **เหมือนกับความดับแห่งไฟ,** เมื่อไฟดับมันก็หมด, แต่ฝ่ายอีกลัทธิหนึ่งซึ่งตรงกันข้าม ซึ่งเป็นคู่แข่ง เขาไม่ยอมรับ ไม่ยอมรับมติอันนี้, เขาก็ว่ามีตัวตน ตัวตนที่มีอยู่ตลอดเวลา หลุดพ้น หลุดพ้นจากโลก จากความยึดถือในสิ่งทั้งปวงในโลก แล้วไปรวมกับตัวตนใหญ่มหาตัวตนปรมาตมันตัวตนใหญ่ซึ่งเป็นนิรันดร. ฉะนั้นจุดจบของพวกนั้นจึงไปอยู่ที่ **ที่ความมีตัวตนนิรันดร** แล้วเขาก็พอแล้ว เท่านั้นพอแล้ว จบแล้ว พรหมจรรย์จบแล้ว, ได้มีตัวตนที่ไปอยู่กับตัวตนนิรันดร. **นี่เพราะสัญญาตญาณ แห่งการไม่ยอมดับสิ้นเชิง อยากจะอยู่นิรันดร** ลัทธินั้นจึงไปได้เพียงเท่านั้น, พุดมากกว่านั้นไม่ได้ เพราะสัญญาตญาณอันนี้ยังคงยึดครองอยู่ คือพอใจในภาวะนิรันดร.

ถ้าพุทธศาสนา ภาวนิรันดรก็มีแต่พวกของสังฆตธรรม เราก็ไม่ต้องพอใจ, หรือไม่ต้องไม่พอใจ, **ไม่ต้องพอใจอะไรไม่ต้องไม่พอใจอะไร; จิตที่ข้องอยู่ในความพอใจ** ข้องอยู่ในความ **ไม่พอใจนั้น เป็นจิตที่ไม่หลุดพ้น.** **ทีนี้เมื่อจิตเห็นสิ่งทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น** มันก็หลุดพ้น มันก็ปล่อยวางจากสิ่งทั้งปวง. ภาวนิรันดร มันก็เป็นของภาวนิรันดร, **อย่าเอามาเป็นตัวจิต; เป็นไปไม่ได้ที่จิตจะเป็นนิรันดร.**

แต่ลัทธิอื่นเขามีอาตมัน มีตัวตนที่จะไปเข้าอยู่ในภาวะนิรันดรเป็นตัวตนนิรันดรขึ้นมา เราเลยต้องแยกกัน. พุทธศาสนาจึงต้องแยกตัวออกจากลัทธิเดิม ๆ ที่มีอยู่ก่อน ที่ไปเป็นมีตัวตนนิรันดร เป็นปรมาตมัน จะเรียกว่าพรหมหรืออะไรก็สุดแท้, แล้วแต่เขาจะเรียกแล้วเป็นนิรันดร. นี่สัญชาตญาณแห่งความพอใจในภาวะนิรันดรมันตัวไม่ขาด มันจึงบัญญัติที่สุดของลัทธิอื่น ๆ ว่าอย่างนั้น.

ที่นี้พุทธศาสนาก็ไปต่อไปอีก เดินต่อไปอีก ไม่มีภาวะนิรันดร ที่จิตจะเข้าไปอยู่หรือเข้าไปเป็นได้. จิตก็รู้ว่าภาวะนิรันดรคือภาวะของสังขตธรรมทั้งหลายรวมทั้งพระนิพพานรวมทั้งอะไรด้วย ที่เป็นอสังขตธรรมมันมีอยู่; แต่ก็ไม่ต้องไปหลงรักไปหลงยินดีไม่ต้องเข้าไปอยู่ในนั้น; ถ้าเข้าไปอยู่ในนั้นจิตก็ยังถูกกักขังยังไม่หลุดพ้น, ถ้าจิตจะหลุดพ้นก็ต้องพ้นอำนาจของสิ่งเหล่านั้น. เพราะฉะนั้นจิตนี้จึงรู้ว่าไม่มีอะไรที่ควรจะไปติดอยู่หรือไปยึดมั่นถือมั่นอยู่ ก็ปล่อยวางสิ่งทั้งปวง; นี้ส่วนจิตนี้มันเป็นสังขตธรรม มีเหตุมีปัจจัยอาศัยร่างกายอยู่, พอปัจจัยเหล่านั้นหมด หรือร่างกายดับ จิตมันก็ต้องพลอยดับไปด้วย, แล้วก็ไม่ต้องมีการเกิดใหม่เพื่อภาวะนิรันดร. ผู้ที่ยึดถือในการเกิดใหม่เรื่อย เพราะเขาชอบภาวะนิรันดร, สนใจในภาวะนิรันดรอยากจะมีอยู่อย่างนิรันดร.

ความรู้เรื่องนี้อาจจะไม่จำเป็นก็ได้แก่ประชาชนทั่วไป หรือคนทั่วไป มันเป็นเรื่องสูงทางจิตใจ ของพวกที่ดำเนินตนมาจนหมดเรื่องของโลก ๆ แล้ว; ถ้ายังอยู่ในโลกยังมีเรื่องของโลก ก็รู้จักทำจิตใจให้เหมาะสม ที่ว่ามันมีสิ่งเปลี่ยนแปลงอยู่, ไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตาอยู่, ก็ทำให้มันเข้ารูปเข้ารอยกัน อย่าให้เกิดเป็นความทุกข์ขึ้นมา เพราะเหตุนี้. นี้เรียกว่าจิตเอาชนะได้, เอาชนะสิ่งที่ไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตานั้นได้ คือไม่เข้าไปหลงรัก ไม่ไปผูกพัน ไม่ผูกติดอยู่กับสิ่งเหล่านั้น, ให้จิตถอยออกมาเป็นอิสระ พร้อมทั้งจะแยกตัวออกมาจากกองทุกข์ หรือเหตุให้เกิดทุกข์.

ภาวะนิรันดร พอใจในภาวะนิรันดร คืออยากจะอยู่ตลอดกาล นี่ก็เป็นสัญญาตญาณอันสุดท้าย.

ตามที่กล่าวมา ๑๐ ประการนี้ไม่ตรงตามตำราชีวิตวิทยา อย่างที่ฝรั่งเขา สอนดอก แต่ว่ามันก็ตรงโดยเป็นข้อ ๆ แล้วก็โดยความหมายโดยเรื่องบางเรื่อง, และโดยความมุ่งหมายนั้น เราอยากจะให้คนนี้หลุดจากอำนาจของสัญญาตญาณ ซึ่งตำราชีวิตวิทยาของพวกฝรั่ง ที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายจะเคยเรียนมาแล้ว, **ไม่ได้มีความมุ่งหมายจะให้คนอยู่เหนืออำนาจของสัญญาตญาณ, เพียงแต่บอกให้รู้ว่า**มีอะไรบ้างหรือมีปัญหาอะไรบ้าง แต่ไม่ถึงกับว่าให้อยู่เหนืออำนาจของสัญญาตญาณ.

นี่เราชาวพุทธนี้เห็นว่า **ต้องอยู่เหนืออำนาจของสัญญาตญาณ ในที่สุด;** เมื่อยังอยู่เหนืออำนาจของสัญญาตญาณไม่ได้ เราต้องเปลี่ยนกระแสอันรุนแรงของมันนั้นให้เป็นไปในทางที่เป็นประโยชน์; **เช่นกำลังของกามารมณ์** จิตที่มุ่งหมายกามารมณ์มีกำลังมาก **ก็เปลี่ยนเอามาให้เป็นกระแสของความเมตตา กรุณาเสียเป็นต้น,** เปลี่ยนกระแสแห่งความรักอย่างกามารมณ์ เอามาเป็นความรักแห่งเมตตากรุณาเสียอย่างนี้เป็นต้น, มีคำฝรั่งที่ดีมากคำหนึ่ง คือคำว่า *sublimate* จะแปลเป็นไทยว่าอะไรก็ยังไม่ออก นอกจากว่า**เปลี่ยนกระแสของมันเสีย,** เปลี่ยนกำลังของมันเสีย **ไม่ให้มันเป็นไปในทางที่เป็นโทษเอาไว้ในทางที่เป็นประโยชน์.** เช่นไฟอย่างนี้ เราเอามาใช้ในทางที่เป็นประโยชน์. มันก็เกิดสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์. น้ำหรือลมเป็นอันตรายก็เปลี่ยนกำลังของมันมาใช้เป็นประโยชน์, ทำโรงไฟฟ้าทำให้เกิดกำลังงานอะไรเป็นประโยชน์ไปเสียไม่เป็นอันตราย. น้ำจะท่วมบ้าน ก็หมุนเอาไปใช้หมุนเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเสีย *sublimate* อย่างนี้, เราจึงรู้จักสัญญาตญาณไว้ให้ถูกต้องให้ครบถ้วนแล้ว ก็เปลี่ยนกระแส เปลี่ยนกำลัง เปลี่ยนคุณภาพให้มันเป็นไปในทางที่จะเป็นประโยชน์เสีย. นี่เรียกว่าเปลี่ยนกระแสเสีย, ถ้ายังทำไม่ได้ อย่างนี้ก็ไม่ได้ ก็คอยควบคุมให้ได้ ควบคุมอย่าให้เกิดความเลวร้ายขึ้นมา.

จึงสรุปความได้ว่า เกี่ยวกับสัญชาตญาณนั้น **หน้าที่แรกที่สุดก็ควบคุมมันให้ได้** อย่าให้มันกลายเป็นโทษขึ้นมา คือมันมากเกินไป เช่นรักการกินอาหารมากเกินไป, รักการต่อสู้มากเกินไป, รักการหนีภัยอะไรมากเกินไป, จนโง่เขลา มันก็เป็นโทษ; **นี่ควบคุมให้อยู่แต่ในภาวะที่ถูกต้อง แล้วไม่มีโทษ**. นี่เรียกว่าควบคุมสัญชาตญาณ, **ถ้าดีขึ้นไปกว่านั้นอีก ก็ลด ๆ ลดลง ลดลง เปลี่ยนกระแสไปในทางที่ให้คุณ, ถ้าดีกว่านั้นอีก ก็เลิกเลย เพิกถอนหมดเลย** ก็เป็นพระอรหันต์เท่านั้นแหละ, มีอย่างเดียวเท่านั้นแหละ ที่ว่าจะเลิกเพิกถอนกระแสแห่งสัญชาตญาณทั้งหมดทั้งสิ้นได้, **ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลงอะไรอีกต่อไป; เพราะไม่มีความเห็นแก่ตน รู้สึกว่ามีตัวตนอีกต่อไป, นั้นอันสุดท้าย**. **ถ้าเรายังทำไม่ได้ ก็อยู่ในพวกที่เปลี่ยนกระแสให้เป็นประโยชน์ หรือว่าควบคุมอย่าให้มันเป็นไปตามอวิชชาความโง่**.

นี่เพื่อจะให้ท่านทั้งหลายมองเห็นชัดว่าเรื่องสัญชาตญาณ คือเรื่องเบื้องหลัง หรืออยู่ข้างหลังของชีวิต ในลักษณะที่ทำให้ชีวิตนี้มีปัญหาอย่างยิ่ง, และมีความทนทรมานอย่างยิ่ง. เราจึงรู้จักมันให้ดีควบคุมมันให้ได้ เปลี่ยนกระแสของมันแต่ในทางที่เป็นประโยชน์, แล้วได้โอกาสเมื่อไรก็เพิกถอนมันเสียให้หมดสิ้น.

นี่เรียกว่าเรื่องของสัญชาตญาณโครงสร้างของสัญชาตญาณโดยตรง ก็มีอยู่อย่างที่ได้กล่าวมา ว่ามีแม่บท คือสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน, แล้วก็คลอลูกออกมาเป็นสัญชาตญาณนานาชนิด เอาสัก ๑๐ อย่างนี้ก็พอแล้ว สำหรับเรื่องราวของมนุษย์ที่กำลังเป็นปัญหาในโลกมนุษย์. **ขอให้รู้จักมันให้ดี ๆ** มันอยู่เบื้องหลังของชีวิตมันคอยชักใยชีวิตให้หกละเมนลงไปรกลงไปสวรรค์ไปไหน ซึ่งเป็นเรื่องวุ่นวาย, **ควบคุมมันให้ได้ ให้มันไม่วุ่นวาย ให้มันน้อยลง** กระทั่งว่ามีอิสระอยู่เหนือสัญชาตญาณเลย. นี่ขอออกชื่อมันอีกครั้งหนึ่งก่อนแต่ที่จะจบการบรรยายว่า:-

๑ **ระว่างสัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร** มันทำให้หิวโมโห และให้หาอย่างผิด ๆ มีอย่างผิด ๆ สะสมอย่างผิด ๆ อะไรอย่างผิด ๆ กระทั่งติดรสักตุนตระหนี่เหนียวแน่นมีความโลภมากเกินไป.

๒ **สัญญาตญาณแห่งความหวาดกลัว** ทำให้เกิดการหนี เกิดการหลบซ่อน เกิดการหวาดผวา. เกิดการเตรียมตัวเกินกว่าเหตุ ทำให้ต้องการมีเพื่อนแล้วอยู่กับเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเพื่อนบรรเทาความกลัว.

๓ **สัญญาตญาณแห่งการต่อสู้** มันก็มีการป้องกัน การต่อสู้ การหวาดระแวงการป้องกันเกินกว่าเหตุ มีกิเลสเกิดเป็นโทษะโกธะพยาบาทอามิตรีภัยกาจ.

๔ **สัญญาตญาณแห่งการรักตน** มันก็เห็นแก่ตน, ต้องการให้บำเรอหรือจะต้องลำบากด้วยการบริหารตน ที่เราอุตส่าห์บริหารตน ก็เพราะสัญญาตญาณแห่งการรักตนนั้นแหละ มันรักเลยเกิด เห็นแก่ตน ริษยาคนอื่น.

๕ **สัญญาตญาณแห่งการสืบทอด** มันดิ้นรนเพื่อไม่สูญพันธุ์ มันก็ต้องการมีลูก มันต้องรักลูก มันต้องทำอะไรไปตามนั้น, แล้วมันก็พ่ายแพ้แก่ความรู้สึกทางกามารมณ์ที่ธรรมชาติใส่มาปะหน้าให้สัตว์ยอมทำการสืบทอด.

๖ **สัญญาตญาณแห่งการพัฒนาตน** ควบคุมไว้ไม่ได้. พัฒนาเกินกว่าเหตุ เกิดความรู้สึกต้องการจะดีกว่าใคร จะมากกว่าใคร จะสูงกว่าใคร จะสบายกว่าใคร. แล้วมันก็มีมารยาหลอกลวง มัวเมาลุ่มหลง พัฒนาการไปจนถึงการฆ่าตัวเอง หลงในความดีของตนมากเกินไป.

๗ สัญชาตญาณแห่งการบำเรอตนทางกาย ทางจิต ทางวิญญาณ บำเรอกันใหญ่, สิ่งเสพติดทั้งหลายมีรสเลิศ คือการบำเรอตนให้ตนมันหลงอยู่ในสิ่งเสพติดเหล่านั้น พอเกิดขอบเขต มันก็สะเพราะมันก็เดินเลื้อ มันก็ทำอะไรผิดหมด.

๘ สัญชาตญาณแห่งการอวดตน อวดคนนี่ระวังให้ดี มันมีอยู่อย่างละเอียดประณีต ประณีตจนมองไม่เห็นว่าเป็นการอวดตน. ระวังให้ดี ๆ ระวังให้ดี ๆ ถ้ายังมีความรู้สึกในตัวตนอยู่แล้ว มันจะมีการกระทำที่เป็นการอวดตนไม่มากนักน้อย ระวังให้ดี ๆ มันก็อยากอวด. ที่อย่างชั้นต่ำ ๆ ก็อยากอวดเรื่องสวย เรื่องงาม เรื่องสนุกสนาน เรื่องเริ่ดอร่อย เรื่องที่เขาอวดกันได้ทุกอย่าง, แล้วมันก็จะยกตน มันก็จะตีตนเสมอ ยกตนข่มท่าน แล้วมันก็จะหัวดีคือ สารพัดอย่าง.

๙ สัญชาตญาณที่ ๙ อยากจะมีอยู่ ความอยากมีอยู่แห่งตน มันไม่อยากตาย ปัญหาเรื่องความตายจึงทรมานมากที่สุด มีกิเลสซึ่งบงการมมังการมานานุสัยเป็นประธานอยู่ตลอดเวลา.

สัญชาตญาณอันสุดท้าย ที่ ๑๐ คือ**พอใจภาวะนิรันดร** ซึ่งเข้าใจเอาเองตามสัญชาตญาณ, **ต้องการจะมีอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด**. ลัทธิศาสนา ก่อนพระพุทธเจ้า จึงมีได้เพียงเท่านั้น คือมีตัวตนที่ไปอยู่กับตัวตนใหญ่. พุทธศาสนาเลยออกไป มีจิตเข้าถึงภาวะว่าง ว่างจากตัวตน จิตจึงหลุดพ้น และดับไปเพราะความหมดเหตุหมดปัจจัยแห่งจิตนั่นเอง.

เป็นอันว่า**เรามีสัญชาตญาณแม่บทหนึ่งตัว** **ตลอดลูกออกมเป็นสัญชาตญาณลูกทั้งหลายมากมาย**, นำมาแสดงเพียง ๑๐ อย่างมันก็เพียงพอแล้ว ที่จะศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นความรู้สำหรับควบคุม สัญชาตญาณบ้าง, เปลี่ยน

กระแสแห่งสัญญาตญาณบ้าง เพิกถอนสัญญาตญาณให้หมดจดสิ้นเชิงบ้าง. นี่เป็นอันว่า โครงสร้างของสัญญาตญาณทั้งหลายมีอยู่อย่างนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายนำไปศึกษาใคร่ครวญ ให้ดี. ให้รู้จักมันให้ดี ๆ. แล้วควบคุมให้ได้ มีความสุขกายสบายใจตามแบบพุทธบริษัท คือเยือกเย็น-เยือกเย็น-เยือกเย็น อยู่ทุกทีพาราตริกกาลเทอญ.

ขอยุติการบรรยายในวันนี้ เป็นโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทธรรมะ ในแบบคนสาธยาย ส่งเสริมกำลังใจของท่านทั้งหลาย ในการประพฤติปฏิบัติธรรมะให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ณ กาลบัดนี้.

.....

ธรรมะกับสัญญาตญาณ

-๕-

๒๕ มกราคม ๒๕๒๙

สัญญาตญาณกับกิเลส.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๔ ในวันนี้ อาตมา ก็ยังคงบรรยาย เรื่องธรรมะกับสัญญาตญาณ ต่อไปตามเดิม เพราะยังไม่จบ แต่มีหัวข้อ เฉพาะการบรรยายในวันนี้ว่า **สัญญาตญาณกับกิเลส.**

ชาวพุทธเรา อุบาสกอุบาสิกา ภิกษุสามเณรอะไรก็ตาม ไม่ค่อยได้ยินคำว่า **สัญญาตญาณ**, ไม่เคยชินกับคำคำนี้ ไม่รู้จักศึกษาเกี่ยวกับคำคำนี้ ก็เพราะว่าเราไม่ได้ใช้ คำคำนี้ ในการเล่าเรียนหรือในการสั่งสอนกันภายในวัด; เมื่อเป็นของแปลกหรือเป็นคำ ที่แปลกเข้ามา ก็คิดว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกัน. นี่เป็นเหตุให้ไม่รู้เรื่อง ซึ่งเป็นเรื่อง เดียวกัน, มันยิ่งกว่าเกี่ยวข้องกัน เพราะมันเป็นเรื่องเดียวกัน, **เรื่องสัญญาตญาณกับ ธรรมะมันเป็นเรื่องเดียวกัน. ถ้าธรรมะก็คือสิ่งที่จะใช้ควบคุมสัญญาตญาณ. ถ้า**

ควบคุมสัญชาติญาณไม่ได้ มันก็เป็นอย่างสัตว์เดรัจฉาน, สัญชาติญาณอย่างสัตว์เดรัจฉาน ก็ไม่ใช่ถิ่นไกลที่ไหนมา มันคือสัญชาติญาณเดิม ๆ ของสิ่งที่มีชีวิต. **ถ้าควบคุมได้ มันก็เป็นสัญชาติญาณของคน** เป็นไปในทางดีทางสูงขึ้นมา, **ถ้าควบคุมไม่ได้ มันก็ยังเป็นสัญชาติญาณในระดับสัตว์เดรัจฉาน**, เราจึงเห็นคนทำอะไอย่างสัตว์เดรัจฉานกัน อยู่บ่อย ๆ หรือเป็นส่วนมาก, แต่เมื่อทำกันทุก ๆ คนก็เลยไม่มีใครตำหนิใคร.

[ปรารภและทบทวน.]

การบรรยายชุดนี้เป็นการบรรยายหลักธรรมะ สำหรับในขอบเขตของพุทธ-บริษัทหรือในวัด, วันนี้ก็มีครูบาอาจารย์และนักเรียนมาร่วมฟังเป็นจำนวนมาก ก็จะได้เอื้อเพื่อบรรยายให้สืบเนื่องกันให้ต่อเนื่องให้สำเร็จประโยชน์, แล้วก็ต้องทบทวนที่บรรยายแล้วในวันก่อนบ้าง เพราะส่วนมากในที่นี้ยังไม่เคยฟัง

สำหรับครูบาอาจารย์ที่ไม่โห่เกินกว่าเหตุ ลงโทษศิษย์เกินกว่าเหตุ ก็เพราะสัญชาติญาณนั้นไม่ถูกบังคับหรือควบคุมไว้ไม่ได้, นักเรียนที่ดีคือครูบาอาจารย์ ต่อสู้ครูบาอาจารย์ ก็คือสัญชาติญาณอันนั้นที่ยังบังคับไม่ได้, ไม่ได้พัฒนา. เราจึงได้เห็นภาพที่น่าดูของครูบาอาจารย์บ้างของลูกศิษย์บ้าง จึงขอให้สนใจเรื่องนี้ที่จะกล่าว คือเรื่องสัญชาติญาณกับกิเลสว่าเป็นอย่างไร.

สัญชาติญาณคือความรู้สึกเดิม ๆ ของชีวิต ติดมากับสิ่งที่เรียกว่าชีวิต, ไม่ต้องพูดว่าสัตว์เดรัจฉานหรือมนุษย์หรือต้นไม้ต้นไถ่ มันเป็นสิ่งที่มีชีวิตก็แล้วกัน, ในสิ่งที่มีชีวิตนั้นย่อมมีความรู้สึกติดมาด้วยเสร็จ มากน้อยสูงต่ำกว่ากันตามกรณี. ในที่นี้ต้องขอปฏิเสธไม่วิพากษ์วิจารณ์ไม่ถกเถียงกันกับพวกที่เขาถือว่า ต้นไม้ไม่มีวิญญาณต้นไม้ไม่มีความรู้สึก, นั่นเขาก็พูดไปตามแบบของเขา. เดียวนี้เรามีหลักเกณฑ์ที่ว่า ถ้ามันมี

ชีวิตแล้วมันจะต้องมีความรู้สึก ถ้ามันไม่มีความรู้สึก มันก็ดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้, จึงเป็นอันว่ามีความรู้สึกด้วยกันทั้งนั้น. ดังนั้นมนุษย์ก็มีความรู้สึก สัตว์เดรัจฉานก็มีความรู้สึก ต้นไม้ต้นไม้อื่นๆ พืชทุกชนิดทั้งหลายก็มีความรู้สึก, ความรู้สึกที่ติดมาแต่เดิมกับสิ่งที่เรียกว่าชีวิตโดยพื้นฐานนั้นแหละ, เราจะเรียกว่าสัญชาตญาณ แปลว่าความรู้ที่มันเกิดขึ้นเอง มีอยู่เอง มีอยู่แล้วในตัวสิ่งทีเรียกว่าชีวิต, มันจึงทำให้รู้จักมีตัวตน มีความรู้สึกเป็นตัวตน เป็นตัวกูเป็นของกู, รู้จักเห็นแก่ตัว, รู้จักเอาเปรียบ, รู้จักตามใจตัว, รู้จักต้องการอาหารแสวงหาอาหาร, รู้จักมีความกลัวสิ่งทีเห็นว่าน่ากลัว แล้วก็หนี, แล้วก็รู้จักต่อสู้ในกรณีทีจะต้องต่อสู้, แล้วก็มีความรักตัวเองยิ่งกว่าสิ่งใด, ก็มีการมุ่งหมายทีจะสืบพันธุ์, แล้วก็ต้องการทีจะพัฒนาให้ตัวดีขึ้น ๆ ขึ้นไปสูงขึ้นไป, แล้วก็มีความรู้สึกทีจะอวดต้องการทีจะอวด, แล้วก็ดำรงไว้อย่างมั่นคง ซึ่งความหมายแห่งตัวตน มีตัวมีตนซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความเห็นแก่ตน แล้วก็คลอเคล้าออกไปอีกมายมายหลายสิบอย่าง เพราะความเห็นแก่ตน กระทั่งพอใจจะอยู่นิรันดร ก็เป็นด้วยเรื่องอำนาจของความรู้สึกตามธรรมชาติทีเรียกว่าสัญชาตญาณ.

ครูบาอาจารย์ทีเคยเรียนวิทยาศาสตร์ ชีววิทยา เรื่อสัญชาตญาณก็คงจะได้ยินได้ฟังอยู่มากแล้ว บ้างแล้ว. ในทีนี้เราจะกล่าวตามหลักของพระพุทธศาสนาโดยเทียบเคียง, ไม่ได้เอาหลักของวิทยาศาสตร์ปัจจุบันนั้นมาเป็นเกณฑ์. แต่ถึงอย่างไร มันก็เข้ากันได้ไม่มีทางทีจะขัดกัน, ทีจำแนกสัญชาตญาณเป็นหลายอย่างต่าง ๆ กันนั้น ก็แล้วแต่ความมุ่งหมายหรือการทีมองเห็น. วิทยาศาสตร์ปัจจุบันอาจแจกจำแนกไปตามกฎเกณฑ์หรือตามความมุ่งหมาย, แต่เราชาวพุทธก็จักจำแนกออกไปตามเรื่องทีมันเกี่ยวข้องกับกับชาวพุทธ หรือกับมนุษย์ทีต้องการจะเป็นชาวพุทธ, จะศึกษาอย่างชาวพุทธ. ถ้ามันแจกไม่เท่ากันไม่ตรงกัน ก็อย่าเห็นว่าเป็นปัญหาเลย. ให้เอาตัวเรื่องหรือเนื้อเรื่องมาพิจารณา, และให้รู้ว่า มันมีสิ่งทีสำคัญทีสุดอยู่สิ่งหนึ่งทีเกี่ยวกับชีวิต คือสิ่งทีเรียกว่า

สัญญาตญาณนั่นเอง. ถ้าปล่อยไปตามสัญญาตญาณโดยไม่มีการควบคุมหรือไม่พัฒนา มันก็เป็นอย่างต้นไม้ ต้นไม้หรือเป็นอย่างสัตว์เดรัจฉานเป็นอย่างมาก ; แต่ถ้ามีการพัฒนาควบคุมหรือการใช้ให้ถูกต้องมันก็เป็นอย่างของมนุษย์, มันแจกออกไปได้ตามวิวัฒนาการ หรือสิ่งที่เข้ามาแวดล้อมให้เกิดความแปลกออกมา.

สัญญาตญาณแห่งการกิน อาหารอย่างนี้มันต้องมี ถ้าไม่มีมันไม่กินอาหาร มันก็ตาย, ที่นี้เมื่อมันมีการพัฒนามาก มันก็กินอาหารดีเกินไปจนเป็นปัญหา, เหมือนอย่างมีโรคภัยไข้เจ็บเป็นอันมากเกิดมาจากการกินอาหารดีเกินไป ไม่ถึงขนาดมันเป็นโรคขาดอาหาร มันก็เป็นปัญหา.

สัญญาตญาณแห่งความกลัว มันก็รู้จักวิ่งหนี มันก็รอดจากอันตราย; แต่ที่นี้เมื่อไม่ได้พัฒนา มันกลัวอย่างโง่เขลา มันก็ไปกลัวที่ไม่ควรจะกลัว มันก็เลยไม่ได้ผลดี, ที่ควรจะกลัวมันกลับไม่กลัว เพราะมันไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นสัญญาตญาณแห่งความกลัวอย่างโง่เขลาของสัตว์เดรัจฉานนั้น ถ้าพัฒนาดีแล้วดีแล้ว มันก็รู้จักกลัวสิ่งที่ควรกลัว ในที่สุดมันก็มากกลัวกิเลสอย่างยิ่ง. สิ่งที่ควรกลัวที่สุดก็คือกิเลส, เดียวนี้มันรู้จักกลัวกิเลส มันก็เลยดีถึงที่สุด ได้รับประโยชน์ถึงที่สุด ของการมีสัญญาตญาณแห่งความกลัว.

สัญญาตญาณแห่งการต่อสู้ มันก็มี มันก็ต้องมี แม้แต่ลูกแมวเกิดขึ้น ๒-๓ วันก็ขู่ฟอ ๆ เป็นแล้ว มันต่อสู้เป็นแล้ว เพื่อมันจะขู่ศัตรูป้องกันตัวไว้ก่อน ซึ่งมันก็มีผล. ที่นี้การต่อสู้ระดับนั้นมันไม่มีปัญหา ไม่มีคุณค่าอะไรนัก, มันก็ต่อสู้สูงขึ้นมา ถึงต่อสู้เข้าศึกคือกิเลส ต่อสู้ศัตรู แต่แล้วมันก็ไม่รู้จักศัตรูที่น่ากลัวคือกิเลส มันก็ไม่ค่อยต่อสู้กิเลส มันก็ยอมแพ้แก่กิเลส, ถ้ามันยังมีโชคดีมีความตั้งใจที่ต่อสู้กิเลส ก็ชนะกิเลสตามลำดับ แล้วก็เป็นอริยบุคคล.

สัญชาตญาณแห่งการรักตน ซึ่งเป็นเหตุให้เห็นแก่ตนนี้ มันก็เหมือนกัน; ถ้าปล่อยไปตามธรรมชาติมันก็เท่านั้นแหละ มันก็เลยเถิดไปเป็นเห็นแก่ตน จะเอาให้มาก หรือจะเอาเปรียบผู้อื่น กระทั่งจะเบียดเบียนผู้อื่น เพราะมันรักตนอย่างเื่องเวลา ไม่มีการพัฒนา, ถ้ามันรักตนถูกต้อง เดียวนี้มันก็มาศึกษารู้อย่างทั่วถึงว่ามันควรจะทำอย่างไร มันก็พัฒนาตนเจริญสูงขึ้นไป จนกระทั่งเป็นพระอรหันต์. ขอยืนยันว่าอย่างนี้ ถ้ามันมีความรักตนอย่างถูกต้อง ปฏิบัติอยู่ไม่หยุดหย่อน มันต้องเป็นพระอรหันต์แน่ ๆ คนเรา.

สัญชาตญาณแห่งการสืบทอด นี้มันก็เป็นธรรมชาติ มองได้ในแง่ดีตามธรรมดาทั่ว ๆ ไปก็ว่ามนุษย์จะไม่สูญพันธุ์; แต่ที่นี้ถ้าหากว่ามันทำไปด้วยความเื่องเวลา มันก็เลยเป็นเรื่องที่เกินที่ควรจะทำ มันไปเป็นทาสของกามารมณ์ ซึ่งเป็นค่าจ้างให้สัตว์สืบทอด ซึ่งเป็นกันอยู่อย่างยิ่งทั้งโลกก็ว่าได้. มนุษย์กำลังเป็นทาสของกามารมณ์ ซึ่งเป็นค่าจ้างของธรรมชาติมาปะหน้าไว้กับการสืบทอด, ถ้าไม่มีสิ่งนี้มาล่อมาจ้าง สัตว์ก็ไม่ทำการสืบทอด เพราะฉะนั้นผู้ที่มีสติปัญญา มีความรู้ ก็ทำการสืบทอดได้โดยไม่ต้องรับค่าจ้าง ไม่ต้องตกเป็นทาสของกามารมณ์. นี้ดูสัญชาตญาณของการสืบทอด มันให้ผลได้ทั้งสองฝ่าย.

การพัฒนาตนให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ก็เป็นสัญชาตญาณ, ถ้าพัฒนาเกินก็กลายเป็นเรื่องผิด.

การต้องการให้มีสิ่งบำเรอตน นี้ก็เป็นสัญชาตญาณ; ดูให้ดี ๆ เอะจะความรู้นี้ก็ตามสัญชาตญาณแท้ ๆ ต้องการให้มีสิ่งนั้นสิ่งนี้มาบำรุงบำเรอมาขับกล่อมมาอะไร ถ้าใช้ไปถูกทางก็ไม่ใช่ไร, ถ้าใช้ผิดทางก็เลยเถิด เป็นเรื่องของอบายมุข เป็นเรื่องของกิเลส เป็นเรื่องอย่างนี้ไป.

สัญชาตญาณแห่งการอดตน แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็ต้องการจะอดอะไรของมันเอง, แม้ที่สุดแต่ต้นไม้ก็จะพิสูจน์ได้ว่า มันออกดอกสววย ๆ ออกใบสววย ๆ ก็เพื่อจะ

อวด; ถ้ามันอวดเท่าที่ควรจะอวดก็ไม่ใช่ไร, ถ้ามันอวดเกินขอบเขตไป ก็กลายเป็นอวดดี ก็เลยเหลว เลยยุ่งยากลำบาก, ระวังการอวดซึ่งมาจากสัญชาตญาณ รู้จักควบคุมไว้ให้ดี.

เอาละนี่ก็เป็นตัวอย่างที่เพียงพอแล้วว่า **สัญชาตญาณมีความหมายเดียว** แล้วก็แยกออกไปได้ทั้งสองข้าง คือว่าควบคุมไว้อย่างถูกต้อง. หรือไม่ได้ควบคุมไว้อย่างถูกต้อง. แต่**ความรู้สึกเดิม**เท่านั้นเป็นอันเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นใหญ่เป็นประธานก็คือ **สัญชาตญาณแห่งการมีตัวกู มีตัวตน**, ถ้าไม่รู้จักรักษาควบคุมมันก็เป็นเรื่องของกิเลส เห็นแก่ตัว แล้วก็ทำสิ่งที่ไม่ควรทำมากมาย, ถ้ารู้จักรักษาควบคุมได้ มันก็เป็นการทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน ตัวตนตัวกูนั้นก็ไม่ได้เกิดเป็นอันตรายขึ้นมา. นี่ให้สั้นเข้ามาว่า **ความรักตนนั้นถ้าใช้ให้ถูกต้องก็ไม่ใช่ไร, ถ้าใช้ไม่ถูกต้องมันก็จะกลายเป็นเลยเถิด เป็นเหตุให้เห็นแก่ตน จนเอาเปรียบผู้อื่น หรืออะไรไปสรวปอดอย่าง ที่มันจะให้โทษ.**

นี่สรุปความว่า **สัญชาตญาณความรู้สึกพื้นฐานนั้น ถ้าไม่ได้รับการพัฒนา มันก็จะมีความรู้เพียงเท่าที่ต้นไม้ต้นไถ่มันรู้สึก, หรือสัตว์เดรัจฉานมันรู้สึก,** แต่ถ้าได้พัฒนาก็รู้ไปถึงที่คนรู้สึก หรือที่ดีกว่าคนคือมนุษย์ มนุษย์ดีกว่าคนเพราะว่ามีจิตใจสูงกว่าคน ก็จะมีรู้สึกสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป. นี่เรียกว่าชีวิตมีสัญชาตญาณเป็นเครื่องควบคุมบังคับขับไสอยู่; **ถ้าไม่รู้จักรักษาควบคุมสัญชาตญาณ มันก็เป็นไปตามสัญชาตญาณที่โง่เขลา ที่รู้ผิด ๆ เรียกว่ารู้ผิด ๆ มันก็รู้เหมือนกัน รู้อย่างนั้นรู้อย่างนี้แล้วมันก็รู้ผิด.** เช่นมันรู้ไปในทางเห็นแก่ตัว มีตัว เห็นแก่ตัว อะไร ๆ ก็เพื่อเห็นแก่ตัว, มันก็รู้ผิดถ้าอะไร ๆ ก็เพื่อความถูกต้องและเห็นแก่ผู้อื่น มันก็เป็นเรื่องที่ถูกต้อง; เพราะฉะนั้นเราจึงมีคำเรียกขึ้นมาอีกคำหนึ่งว่า **ภาวิตญาณ คือสัญชาตญาณที่พัฒนาแล้ว, สัญชาตญาณเดิม**

แท้ของสิ่งที่มีชีวิตนั้นถูกพัฒนาแล้ว **เกิดความรู้สึกที่ถูกต้องขึ้นมา** เดินไปตามทางที่ถูกต้อง ก็จะได้เรียกว่า ภาวิตญาณ, ญาณที่พัฒนาแล้ว คือทำให้เจริญแล้ว.

ทุกคนล้วนแต่มีสิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณเป็นพื้นฐานของชีวิต; ถ้าเขารู้จักมัน ก็พัฒนามันให้เจริญงอกงามขึ้นมาในทางที่ถูกต้อง มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า โภธิ, โภธิ; **ถ้าไม่ได้รับการพัฒนาหรือพัฒนาผิดมันก็เป็นกิเลส** เพราะฉะนั้น กิเลส กับ โภธิ มันก็ออกมาจากสัญชาตญาณด้วยกัน. คำว่าสัญชาตญาณ คำว่าญาณนั้น แปลว่า**ความรู้, ความรู้ที่เกิดเอง** ดุ่มดำมาเอง จนผิดจนเป็นกิเลส; นี่ก็เป็นความรู้ที่เดินมาผิด. **ที่นี้ถ้ามันเป็นความรู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมศึกษาทำให้เจริญ** เป็นความรู้ที่ถูก มันก็กลายเป็นโภธิ; เพราะฉะนั้นอย่าไปเห็นว่าเป็นของเที่ยงแท้แน่นอนจนมาแต่ดั้งเดิม, มันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณที่ว่า **ได้รับการพัฒนาหรือไม่ได้รับการพัฒนา**, หรือจะพูดให้ถูกกว่านั้นก็ว่า **ได้รับการพัฒนาผิดหรือได้รับการพัฒนาถูก.**

ถ้าได้รับการพัฒนาผิดก็กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่ากิเลส, ถ้าได้รับการพัฒนาถูกก็กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่าโภธิ, ของเดิมนั้นสิ่งเดียวกัน **คือความรู้ที่เกิดอยู่เองตามสัญชาตญาณของชีวิต.** ถ้าเด็กคนนี้ได้ได้รับการพัฒนาดี เป็นเด็กไม่ดื้อไม่มีปัญหา, ถ้าเด็กคนนี้ได้ได้รับการพัฒนาที่ถูกต้อง, เป็นเด็กที่ดื้อมีปัญหา นี่มันก็มาจากสัญชาตญาณเดิม ๆ แห่งความมีตัวตน มีตัวกู ก็อยากดี และก็ต่อสู้หรืออะไรก็แล้วแต่ ซึ่ง เป็นความรู้สึกตามธรรมชาติ. ฉะนั้นถ้าเราจะรู้จักสิ่งนี้กันให้ดี ๆ ก็มีโอกาที่จะควบคุมมันได้มาก ๆ แล้ววิถีแห่งชีวิตนี้ก็ดำเนินไปอย่างดีไม่มีปัญหาไม่ต้องฆ่าตัวตายในที่สุด; ดังนั้นขอให้สนใจเรื่องสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ.

ในพุทธศาสนาไม่มีคำเรียกตรง ๆ ว่า **สัญชาตญาณ**; ถึงคำว่าสัญชาตญาณก็เป็นคำแปลที่คิดขึ้นใหม่ เพื่อจะให้เทียบกับคำต่างประเทศที่เป็นวิชาสอนเรื่องนี้จึง

มีคำว่าสัญชาตญาณเกิดขึ้น. แต่ในทางธรรมหรือในหมู่พุทธบริษัท มีคำ ๆ หนึ่งซึ่งควรจะเอามาพิจารณาและเอาใช้เป็นคำเดียวกันได้ ก็คือคำว่า **สันดาน**, **สันดานเป็นคำเดิม** ก็เป็นไปตามการพัฒนาว่าบรรจอะไรลงไปในสันดาน บรรจสิ่งที่ถูกต้องดิ่งามลงไป มันก็มีสันดานดี มันก็ดีขึ้นมา, ถ้าไม่มีการบรรจหรือบรรจลงไปผิด ๆ ก็เป็นสันดานเลว สันดานชั่วขึ้นมา, แต่ของเดิมนั้นมีแต่สิ่งที่เรียกว่าสันดาน, **สันดาน คำนี้มีใช้ในบาลี** เรียกว่า **สันดาน**, **สันดานเป็นสิ่งที่มีความคู่กันมากับชีวิต, ชีวิตมีสันดาน.**

สันดานในที่นี้ก็พร้อมที่จะรู้, พร้อมที่จะได้รับการปรับปรุงศึกษาฝึกฝน แล้วก็ให้ดีขึ้น. พวกที่เขาพูดตามความรู้สึกของเขามีอยู่พวกหนึ่ง เขาพูดว่า **เชื่อ** แห่งความเป็นพุทธะ มีแล้วในทุกคน, **แล้วยังในทุกสัตว์ หรือในทุกชีวิตแม้แต่ต้นไม้ด้วย,** **เชื่อแห่งความเป็นพุทธะมีแล้วในทุก ๆ ชีวิต** ชีวิตสัตว์ ชีวิตคน **คือความรู้ที่จะพัฒนาไปให้ถูกต้องนั้นแหละ, ถ้าพัฒนากันได้จริงถูกต้องจริง มันก็กลายเป็นพุทธะ** ขึ้นมา.

แต่เดี๋ยวนี้สันดานไม่ได้รับการพัฒนา แล้วจะว่าอย่างไร, **ไม่รู้สักด้วยซ้ำไป** ว่ามีอยู่ แล้วจะได้รับการพัฒนาอย่างไร, **มันควรจะรู้สึกกันให้ทั่วถึงว่า มันมีอยู่ และควรจะพัฒนากันอย่างไร มันก็จะได้เป็นโพธิหรือเป็นพุทธะขึ้นมา.** เมื่อไม่ได้พัฒนามันก็เหมือนกับว่าหลับอยู่ ยังหลับอยู่; **ที่นี้ปลุกให้ตื่นและทำให้เจริญ** จึงเป็นพุทธะ **ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.** ความหมายของคำว่าพุทธะของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นั้นมีความหมายมากที่สุด **คือปลุกสันดาน ปลุกสัญชาตญาณในสันดาน หรือตัวสันดาน** นั้นแหละ **ให้มันกลายเป็นรู้หรือเป็นตื่นหรือเบิกบานขึ้นมา.**

สรุปความว่าให้รู้ว่ามันมีสิ่งที่ธรรมชาติรู้ แต่ยังไม่รู้จะต้องพัฒนา, ถ้าพัฒนาแล้วมันจะรู้, **แล้วมันจะรู้จนถึงที่สุด** จะเป็นพระพุทธเจ้าในระดับใดระดับหนึ่ง

ในความหมายใดความหมายหนึ่ง, จะเป็นพุทธะ คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ขึ้นมาได้ในระดับใดระดับหนึ่ง. เพราะฉะนั้นขอให้เรารู้ว่า มันมีสิ่งนี้อยู่แล้วเป็นพื้นฐาน, เราจะได้พัฒนา จะได้ทำให้เจริญ, จนกว่ามันจะเจริญถึงที่สุด แล้วมนุษย์ก็จะหมดปัญหา, มนุษย์คนนั้นจะหมดปัญหา จะมีความสุข เป็นชีวิตเย็นเป็นนิพพาน. คำว่านิพพานในความหมายอย่างนี้ ก็คือชีวิตที่เยือกเย็น. ไม่มีความทุกข์ไม่มีความร้อน จนกว่าจะถึงนิพพานขั้นสมบูรณ์คือหมดกิเลสสิ้นเชิงไปเลย, ในขั้นนี้โดยทั่วไปแล้ว มนุษย์จะต้องขวนขวายจนได้นิพพานในระดับธรรมดาสามัญ คือเป็นชีวิตเย็น.

เรื่องชีวิตเย็นระดับธรรมดาสามัญนี้ก็เหมือนกัน เข้าใจว่าท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยิน แล้วท่านทั้งหลายจะไม่เชื่อเหมือนกับคนหลาย ๆ คนที่เขาไม่เชื่อ, แล้วเขาว่าอาตมาพูดโกหกหรือว่าเขาเอง, ว่านิพพานหมายถึงชีวิตเย็นที่เป็นอยู่ธรรมดา; จะบอกให้รู้เสียเลยก็ได้ว่า ที่พระให้ศีลแล้วสรุปอานิสงส์ว่า สีเลนะนิพพุตังยันติ ถึงนิพพุตจะได้ด้วยศีลนั้น ก็คือคำนิพพานนั่นเอง.

คำว่านิพพุตก็คือคำเดียวกับนิพพาน, ถึงนิพพานได้ด้วยศีล. นิพพุตะนิพพุตังในที่นี้ก็เป็นเรื่องชีวิตเย็น ยังไม่ถึงกับสิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์, หรือที่พระสิทธัตถะสมัยที่ยังหนุ่มยังไม่ได้ออกบวช ก็มีคำพูดของคนที่อยู่จักเรื่องนี้กล่าวสรรเสริญพระสิทธัตถะว่า บุรุษนี้เป็นลูกของใคร แม่ของเขาก็จะนิพพุตะ คือเย็นนิพพาน, เป็นลูกของใครพ่อของเขาก็จะเป็นนิพพุตะคือเย็น, เป็นภัสดาของหญิงใดหญิงนั้นก็จะเป็นนิพพุตะหรือเย็น. คำว่านิพพุตะใช้พูดกันอยู่กลางบ้านกลางถนน คำนั้นเป็นคำเดียวกับคำว่านิพพาน, เป็นคำกริยาที่มีรูปศัพท์ต่างกันเท่านั้น แต่มีความหมายเดียวกันแท้ ๆ.

ชาวบ้าน, ประชาชนแต่กาลก่อนเขารู้จักคำว่า เย็น เย็น กันมาก่อนแล้ว, ถือว่าเป็นความหมายที่ดีที่สุด, สูงสุดก็นิพพานหรือนิพพุตะ, ขวนขวายเพื่อนิพพานหรือ

เพื่อนิพพุตะกันทั้งนั้น, นี่เป็นความเย็น. เรื่องเย็นจึงเป็นเรื่องของคนทุกคน, หรือควรจะเป็น สิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด. ถ้ามันร้อนแล้วมันก็ไม่น่าดู ไม่น่าปรารถนาอะไรที่ไหน, ถ้าอยู่อย่างเยือกเย็นไปหมด มันก็ควรจะปรารถนา; **แม้ว่าไม่ถึงกับสิ้นกิเลส** แต่อยู่อย่างไม่มีเรื่องร้อน, ไม่มีเรื่องร้อนนกร้อนใจ มีแต่ความถูกต้อง จะมีกิเลสบ้างนิดหน่อยก็ไม่ถึงกับลุกเป็นไฟโพล่ง ๆ ออกมา โดยปกติเป็นคนเย็น, บางคนมีลักษณะของความเย็น. นี่พอสังเกตได้ ว่าผิดกันกับคนอื่นอยู่นะ, ขอให้ตั้งข้อสังเกตไว้บ้าง. เขาควบคุมสันดาน หรือสัญชาติญาณไม่ได้ เขาก็ต้องเป็นคนร้อน, ทำผิดในเรื่องนี้มากก็ร้อนมาก, เติลิดเลยก็เป็นบ้าเลย ตายเลย.

เราควรจะรู้จักเรื่องนี้รู้จักสิ่งที่เรียกว่าสัญชาติญาณนี้ แล้วก็จะจัดการกับมัน ให้ได้รับผลดีที่สุดเท่าที่มนุษย์จะได้รับ, แล้วก็จะเหมือนกับที่คำที่สอนในบางลัทธิในกาย พุทธศาสนาอย่างมหายาน เขาว่าเชื้อแห่งความเป็นพุทธะมีอยู่แล้วในคนทุกคน เป็นคำพูดที่ควรจะสนใจ, แล้วก็จะเข้าใจได้ โดยการพิจารณาตามหลักของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาติญาณดังที่กล่าวแล้ว. อาตมาเห็นว่าเป็นเรื่องที่มีค่าควรแก่การศึกษา จึงนำมาพูดมาบรรยาย ตั้งใจจะบรรยายเป็นชุดใหญ่สำหรับภาคมาฆบูชา.

เมื่อได้ปฏิบัติต่อสัญชาติญาณอย่างถูกต้อง จนสัญชาติญาณไม่นำไปในทางที่พึงปรารถนา เรียกเป็นคำกว้าง ๆ ว่า สัญชาติญาณไม่อาจจะนำไปในทางที่ไม่พึงปรารถนาอีกต่อไป คือพ้นจากอำนาจของสัญชาติญาณ นี่คือสิ่งที่เรียกว่าวิมุตติ, วิมุตติ ความหลุดพ้น, หลุดพ้นจากอะไร? หลุดพ้นจากการนำไปของสัญชาติญาณ หลุดพ้นจากอำนาจจากอิทธิพลของสัญชาติญาณคือควบคุมไว้ได้หมดเลย เรียกภาษาไสกโศกว่าอยู่หมัดเลย, ควบคุมสัญชาติญาณไว้ได้อย่างอยู่หมัดเลย. นั่นแหละมันหลุดพ้นจากอำนาจของสัญชาติญาณ ก็เรียกว่า วิมุตติ, ก็อยู่เหนืออำนาจของสัญชาติญาณโดยประการทั้งปวงเช่นนี้แล้ว ก็เรียกว่า โลกอุดร. โลกุตตระ หรือโลก

อุตร อยู่เหนือโลก. ถ้ายังเป็นไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ ก็คือเป็นไปตามโลกแห่งความโง่เขลา, ไม่รู้อะไร นอกจากจะรู้ไปตามสัญชาตญาณ ซึ่งเห็นแก่ตน-เห็นแก่ตน-เห็นแก่ตน, แล้วก็ยังเป็นไปเพื่อความทุกข์ทั้งนั้น.

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้.]

ที่นี้ก็จะได้พูดกันเป็นพิเศษในวันนี้ โดยหัวข้อว่า สัญชาตญาณกับกิเลส เพื่อจะให้รู้จักสัญชาตญาณและกิเลสยิ่งขึ้นไปอย่างเพียงพอ. นี้ก็พูดมาแล้ว หยก ๆ นี้ว่าสัญชาตญาณที่ควบคุมไว้ไม่ได้ ลู่อำนาจแก่สัญชาตญาณ นั้น ก็เรียกว่า กิเลส, ถ้าควบคุมได้ เป็นความรู้ที่ถูกตั้งขึ้นมา ก็เรียกว่า โภธิ.

กิเลสกับโภธิเป็นสิ่งเดียวกัน.

ผู้มีปัญญาบางคนพูดว่า กิเลสกับโภธิเป็นสิ่งเดียวกัน; แต่ถ้าคนมันโง่เกินไปมันเชื่อไม่ได้, เข้าใจว่าคนที่ศึกษามาอย่างแคบ ๆ นั้น จะไม่ยอมเชื่อว่ากิเลสกับโภธิเป็นสิ่งเดียวกัน. ถ้ามองเห็นลึกซึ้งซึ่งอย่างที่ว่ามาแล้วก็จะเห็นว่า กิเลสก็คือสัญชาตญาณที่ควบคุมไม่ได้, โภธิก็คือสัญชาตญาณที่ควบคุมได้. ที่ว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ก็คือมันเป็นสัญชาตญาณด้วยกัน อันหนึ่งที่มันควบคุมไม่ได้หรือมันอบรมมาผิด, อันหนึ่งควบคุมได้อบรมมาถูก; ถ้ามองเห็นลึกซึ้งไปก็จะเห็นว่า กิเลสกับโภธิเป็นสิ่งเดียวกัน. พูดอย่างนี้แล้วจะถูกตำราครอบตัว ผู้รู้ในเมืองไทยไม่ยอมรับ ผู้ที่อ้างตัวรู้ธรรมะในเมืองไทยจะไม่ยอมรับ กับผู้ที่พูดว่ากิเลสกับโภธิเป็นสิ่งเดียวกัน, แล้วเขาก็จะตำ, แล้วอาตมาก็รวมอยู่ในพวกผู้ที่ถูกตำด้วยเหมือนกัน. แต่ก็ได้เอามายืนยันให้ท่านทั้งหลายยอมรับเพื่อจะเป็นผู้ถูกตำ แต่เอามาเพื่อให้เห็นว่า ให้ดูให้ดีเถอะว่าเรามีความรู้โดยสัญชาตญาณ

สำหรับจะรู้เท่านั้น, มันสำหรับจะรู้ไปตามสัญชาตญาณ ให้มันเดินถูกทาง มันก็
ไม่เป็นอันตราย, ถ้าเดินผิดทางก็เป็นอันตราย.

ยกตัวอย่างง่าย ๆ สักเพียงเรื่องเดียวสัญชาตญาณแห่งความรัก – รักตัว
- รักตัวเองนี้เป็นสัญชาตญาณที่เด่นชัด; ถ้ามันรักตัวผิด ๆ มันก็เห็นแก่ตัว, ก็เอา
เปรียบผู้อื่น ก็ข่มเหงผู้อื่น เป็นอันตรายต่อผู้อื่น; ถ้ารักตัวอย่างถูกต้อง มันก็
ไม่ทำอย่างนั้น ก็ทำให้ตัวเองเจริญรุ่งเรืองอยู่ไปได้โดยสบาย. แต่ว่าความรักตัว
นั้นเป็นพื้นฐาน เป็น ของสัญชาตญาณ, มันก็เลยมามีว่า รักอย่างถูกต้อง หรือ
รักอย่างไม่ถูกต้อง. เราจึงศึกษาเรื่องนี้ เพื่อว่าจะใช้ควบคุมกระแสแห่งสัญชาต-
ญาณ ให้เป็นไปอย่างถูกต้องทุกสัญชาตญาณเท่าที่จะนำเอามาศึกษากันได้.

ที่นี้จะพูดสัญชาตญาณฝ่ายที่เป็นกิเลสก่อน แล้ววันต่อไปก็จะพูดเรื่องสัญ-
ชาตญาณฝ่ายที่จะพัฒนาให้เป็นโพธิ์ วันนี้จะพูดเรื่องสัญชาตญาณที่เป็นฝ่ายกิเลสก่อน.

โลภะ โทสะ โมหะ มาจากสัญชาตญาณเดิม.

พอพูดว่ากิเลส กิเลส ท่านทั้งหลายถ้าเป็นผู้คงแก่เรียนแล้ว ก็รู้ได้เองว่า
คำว่ากิเลสคือ โลภะ โทสะ โมหะ, ก็ได้ยินมามากแล้ว ถ้าพูดถึงกิเลสแล้วต้องเข้าใจได้ว่า
ถึงถึง โลภะ โทสะ โมหะ, มันเป็นความรู้สึกของสิ่งที่มีชีวิต. โลภะ หรือ ราคะ ก็เรียก
นี้ตัวเดียวกัน คือมัน จะเอา, โทสะหรือโกรธนี้มันก็ตัวเดียวกันคือมัน จะทำลาย, โมหะ
นี้ มันก็เป็นเรื่องที่ไม่รู้จะทำอย่างไร สงสัยอยู่ก็ได้, วนอยู่รอบสิ่งนั้น หรือเืองต่อไป
พูดว่าอย่างนั้นก็แล้วกัน.

ถ้าเป็นเรื่องของโลกะต้องการจะเอา คือจะดึงเข้ามาหาตัวเอามาเป็นตัว เป็นของตัวเอง, กิเลสประเภทนี้ก็คือสัญชาตญาณของการมีตัว มีตัวกู้อยู่เป็น ประธาน; ถ้ารู้สึกว่ามันบ่าเธอแก่ตัวกู มันเป็นผลดีแก่ตัวกู มันเป็นอะไรแก่ ตัวกู มันก็อยากจะได้, ความรู้สึกก็เป็นไปตามสัญชาตญาณนั้น คือเอาเข้ามาหาตัว ดึงเข้ามาหาตัว, มีลักษณะดึงเข้ามาหาตัว เอามาไว้เป็นของตัวเอง.

ถ้าว่าสิ่งที่เข้ามากระทบ มาสัมผัสนั้น มันไม่เป็นอย่างนั้น มันตรงกันข้าม คือมันเป็นลักษณะที่ไม่น่าพอใจ หรือมาขัดขวางตัว จะมาทำลายตัว, ความรู้สึก ทางสัญชาตญาณมันก็เปลี่ยนเป็นอยากจะทำลาย นั่นคือพวกโกธะพวกโทสะ.

ถ้าว่านั้นมันไม่แน่ว่าจะเป็นประโยชน์แก่กู หรือไม่เป็นประโยชน์แก่กู, มัน ยังรู้สึกไม่ได้ว่า จะเป็นประโยชน์แก่กูหรือจะไม่เป็นประโยชน์แก่กู, แต่ก็น่าจะมีค่า น่าจะ สนใจ, มันก็เลย สงสัยแล้วก็วนอยู่รอบ ๆ ไม่กล้าเอาเข้ามาหรือไม่กล้าผลักออกไป.

พูดอย่างภาษาวัตถุก็คือว่า อย่างหนึ่งมันอยากจะได้เข้ามา ด้วยอำนาจ ของสัญชาตญาณคือโลกะหรือราคะ, อย่างหนึ่งมันอยากจะได้ผลักออกไปหรือทำลาย เสียให้พินาศ ด้วยอำนาจของสัญชาตญาณที่เป็นโทสะหรือโกธะ, ส่วนอีกอันหนึ่ง มันยังสงสัยคือยังงังต่อไป มันก็ได้แต่วิ่งวนอยู่รอบ ๆ ไม่มีอาการที่จะดึงเข้ามาหรือผลัก ออกไป.

ท่านทั้งหลายที่ไม่ได้เคยสนใจกับเรื่องวัตถุเรื่องวา คำพูดเรื่องวัตถุเรื่องวาแล้ว ก็ได้ยินคำว่า โลกะ โทสะ โมหะ ก็ารู้สึกว่าเป็นเรื่องของคนพวกไหนก็ไม่รู้ คนบ้าคนบอ อะไรก็ไม่รู้, เราไม่ต้องสนใจเรื่อง โลกะ โทสะ โมหะ. แต่ที่จริงมันเป็นเรื่องความงัง ของตนเอง ของตนเอง. ทุกคนที่มันแต่นั่งรู้สึกไปตามสัญชาตญาณ; สิ่งที่น่ารัก

น่าพอใจเข้ามา ก็เกิดโลภะตั้งเข้ามา, สิ่งที่ไม่น่ารักไม่น่าไว้ใจ ก็เกิดโทสะผลัดออก ไปหรือทำลายเสีย, อะไรที่ยังไม่แน่ก็สนใจอยู่นั่นแหละ สนใจอยู่นั่น วนอยู่รอบ ๆ นั้น. นี่คือคำ โภคะ โทสะ โมหะ. ถ้าพูดในแง่ของจิตวิทยาธรรมดา ๆ แล้วก็พูดได้แบบนี้ว่า **ความรู้สึกที่ดึงเข้ามาหาตัวเพราะถูกใจ คือโลภะหรือราคะแล้วแต่จะเรียก; ถ้ามันหนักไปในทางเรื่องเพศก็เรียกว่าราคะ, ถ้ามันหนักไปในทางธรรมดา ๆ ก็เรียกว่าโลภะ,** โดยหลักทั่วไปเป็นอย่างนี้, แต่ก็ไม่แน่ทีเดียวมันใช้แทนกันได้. **ถ้าว่าความรู้สึกนั้นมันไม่รู้สึกว่าจะเป็นผลดีแก่ตัว แต่จะเป็นอันตรายแก่ตัวหรือไม่น่าไว้ใจ หรือว่าทำลายประโยชน์ของตัวชัด ๆ อย่างนี้ ก็เกิดความรู้สึกโทสะ โภคะ หรือโกรธหรือประทุษร้ายขึ้นมา, ถ้าว่ายังไม่แน่ว่าจะเอาอย่างไร ก็เก็บไว้ก่อน ด้วยความความสนใจ, มีความสนใจ.**

ขอให้ทุกคนที่ นั่งอยู่ที่นี้สังเกตดี ๆ ว่า มันมีอย่างนี้หรือเปล่า? ความรู้สึกในชีวิตจิตใจของท่าน มันมีความรู้สึก ๓ ประการนี้หรือเปล่า? นั่นแหละคือสิ่งที่เรียกว่า กิเลส โภคะ โทสะ โมหะ มันก็ออกมาจากสัญชาตญาณพื้นฐานดั้งเดิม คือ**ความมีตัวตน, ความเห็นแก่ตน, ความรักตน, ความเอาเปรียบผู้อื่น,** ถ้าสัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร แห่งการหนีภัย แห่งการต่อสู้ อะไรก็ตาม มันทำให้เกิดความรู้สึกเหล่านี้ขึ้นมาตามสมควรแก่กรณี, มันแล้วแต่ว่ากรณีไหนมันมีสัญชาตญาณอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องมากที่สุด. **ขอให้มองเห็นว่า กิเลสโดยตรงเนื่องกันอยู่กับสัญชาตญาณอย่างนี้.**

สัญชาตญาณกับกรรมกิเลส.

ที่นี้ก็มาถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกันว่า **กรรมกิเลส คือศีล ๔ ข้อแรก ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พวดเท็จ,** ๔ อย่างนี้เรียกว่ากรรมกิเลส กรรมที่ทำด้วยกิเลส หรือกรรมโดยกิเลส.

ข้อที่ ๑ ฆ่าสัตว์ มันก็เป็นเรื่องของสัญชาตญาณของความรู้สึก ถ้าว่าโดยทั่วไปต่ำลงไป โดยพื้นฐาน ก็สัญชาตญาณแห่งการต้องการอาหาร อย่างนี้ถึงมันก็จับปูเปี้ยวกิน ก็เป็นการฆ่า; แต่ถ้าไม่ใช่พื้นฐานอย่างนั้น มันก็เรื่องของ**การเห็นแก่ตัว**, เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง, เห็นแก่เกียรติยศชื่อเสียงของตัวเอง. **นี่คือเป็นสัญชาตญาณที่รุนแรง** มันก็ฆ่าผู้อื่นได้โดยง่ายเหมือนว่าเล่น. **ปาณาติบาต**มาจากสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัวทั้งนั้น, สัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว, เป็นสัญชาตญาณแม่บพ เป็นที่รวบรวมแห่งสัญชาตญาณทั้งหลาย; แม้ว่าชาวนาจะต้องทำนา มันก็ต้องทำด้วยความเห็นแก่ตัว อยากจะมีชีวิตของตัวเอง อยากจะเลี้ยงตัว มันก็เป็นสัญชาตญาณและก็เป็นเหตุให้ทำนา ซึ่งจะต้องทำให้มีการฆ่าอยู่ในการทำนา, คือว่าเมื่อไถนาจะมีสัตว์ในรอยไถตายมากเหมือนกันเรียกว่า **ทำปาณาติบาตโดยไม่เจตนา ฆ่าสัตว์โดยไม่เจตนา** มันก็มาจากสัญชาตญาณ.

ข้อที่ ๒ อทินนา ลักทรัพย์ ถือเอาสิ่งที่เจ้าของไม่ได้ให้ ก็เป็นเรื่องของสัญชาตญาณแห่งตัวตนหรือของตน เห็นแก่ตน. พุดง่าย ๆ ว่าสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตน มันจึงไปลักทรัพย์ของเขามา, **เห็นแก่ตนจนชี้เกียจนอนเสียดีกว่าไม่ทำงาน** นี่ก็เห็นแก่ตนจึงได้ชี้เกียจและนอนเสียดีก. **เมื่อไม่มีอะไรจะกินขึ้นมาก็ไปขโมย** ก็เลยเป็นผลออกมาออกไป เพราะสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตน, สัญชาตญาณแห่งความต้องการอาหาร ที่ไปขโมยเขามาบำรุงบำเรอตนไม่ใช่เป็นเรื่องจำเป็นนะ มันก็เป็นเรื่องเดียวกัน เพราะมันเห็นแก่ตน.

ข้อที่ ๓ กาเมสุ มิจจาจาร, สัญชาตญาณแห่งความเห็นแก่ตัว ทำไปอย่างพรวดพราด อย่างรอไม่ได้, ไม่กลัวแก่ความชั่ว หรือสัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ที่เขาปะไว้ด้วยกามารมณ์ ที่ธรรมชาติปะไว้ด้วยกามารมณ์, หลงใหลในกามารมณ์ บุษบา

กามารมณ์ ก็ทำกาเมสุ มิฉาจาร เนื่องด้วยสัญญาตญาณแห่งกามารมณ์ในการสืบพันธุ์ หรือที่จะทำกันด้วยเรื่องอย่างอื่น มันก็เป็นเรื่องของสัญญาตญาณ. ถ้ามันโกรธมันแค้น มันจะแก้แค้น หรือจะสบประมาทคนนั้นคนนี้ พ่อแม่ของลูกสาว จูดลูกสาวไปทำอนาจาร ก็เพราะว่า สัญญาตญาณความเห็นแก่ตัวซึ่งควบคุมไว้ไม่ได้, ต้องการจะแสดงอำนาจของตัวจะอวดตัว อะไรก็มี ล้วนแต่ทำบาปข้อนี้ได้.

ข้อที่ ๔ สัญญาตญาณแห่งการมุสาวาท มันก็เป็นเรื่องให้เห็นแก่ตัว เพราะว่าการมุสาวาทนั้นทำไปเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งนี้; ถ้ามิได้ทำไปเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง เราไม่เรียกว่ามุสาวาท; เช่นเขาเป็นผู้พูดตลกคะนอง พูดเพื่อเจ้อ พูดขบขันพูดอะไรไปอย่างนี้ ไม่ใช่มุสาวาท. มุสาวาทแปลว่า ใช้คำพูดเป็นเครื่องดึงดูดหรือขโมยเอาประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตัว โดยวิธีใดก็ตาม นี่มันเห็นแก่ตัวอยู่ชัด ๆ, สัญญาตญาณของการเห็นแก่ตัวทำให้มุสาวาท เพื่อให้เกิดประโยชน์ขึ้นแก่ตัวหรือพรรคพวกของตัว, เช่นเป็นพยานเท็จ.

นักรมกิเลส ๔ ประการนี้ก็เป็นเรื่องของสัญญาตญาณที่บังคับไม่ได้, ความรู้สึกที่เป็นพื้นฐานอยู่ในจิตใจสันดานบังคับไม่ได้ ก็ทำให้เกิดการกระทำอย่างนี้ขึ้นมา, นี้เรียกว่ากรรมกิเลส ๔ ประการ.

ถ้าจะเพิ่มเข้าไปอีกอย่างหนึ่ง **ดื่มน้ำเมา**เป็นข้อที่ ๕ คือศีล ๕ ความทุกศีลทั้ง ๕ นั้น ดื่มน้ำเมานั้นคิดดูให้ดีว่า มันดื่มอยู่ได้ด้วยเหตุอะไร, บางคนก็จะสังเกตได้เองว่า ดื่มแล้วมันครึ้มใจ มันสบาย มันถูกบำเรอด้วยฤทธิ์ของน้ำเมา, มันรู้สึกเหมือนกับมีผีหรืออะไรมาขับกล่อมให้มันสบายที่สุดเมื่อมันดื่มน้ำเมา. ถ้าอย่างนี้ก็ **เป็นสัญญาตญาณแห่งการต้องการให้มีการบำเรอ** มาจากการมีตัวและต้องการให้ตัวได้รับการบำเรอ แล้วมันก็ทำอะไรคล้าย ๆ กันนี้ได้ทุกอย่าง ซึ่งจะไว้พูดถึงเรื่องอบายมุขดีกว่า

พูดกันถึงเรื่องการตีมน้ำมาแล้วก็ เป็นสัตตชาตญาณแห่งการต้องการขับกล่อมทางจิตทางวิญญาณ ซึ่งผิด ๆ ซึ่งทำไปอย่างผิด ๆ จนกลายเป็นโทษของน้ำเมา เลยวินาศไปเลย ควบคุมสัตตชาตญาณอันนี้ไว้ไม่ได้. นี้เรียกว่ากรรมกิเลสทั้ง ๔ ประการ. แล้วเพิ่มอีก ๑ เป็น ๕ เป็นทศศีลทั้ง ๕.

สัตตชาตญาณกับอุปกิเลส ๑๖.

ที่นี้ก็ขอชักชวนให้ท่านทั้งหลายมองดูให้ละเอียดลงไปอีก ถึงกิเลสระดับที่ไม่รุนแรง ก็เรียกว่าอุปกิเลส แต่ก็ยังเป็นกิเลสเหมือนกัน ถ้าเคยเรียนนักธรรมมาแล้ว ก็จะพบหมวดที่เรียกว่าอุปกิเลส ๑๖.

ข้อที่ ๑ คือ อภิชฌา วิสมะโลภะ โลกเกินควรเรียกว่าอภิชฌา, สัตตชาตญาณแท้ ๆ มันเพียงแต่ต้องการอาหารเท่าที่จำเป็น เช่นสัตว์เดรัจฉานไม่ต้องการเกินจำเป็น, เว้นแต่สัตว์เดรัจฉานบางชนิดที่มียุ่งมีฉาง เช่นมดเช่นปลวกเป็นต้น สัตว์เดรัจฉานทั่วไป เช่นวัว เช่นควายนี้นี่ไม่มียุ่งไม่มีฉาง ก็ไม่ต้องการเกินจำเป็น กินแต่พออิ่มท้อง. ความโลภเฟื่องดังในเรื่องอาหารมันก็ยังมี, แต่ครั้นคนนี่ มาถึงคนนี่มันควบคุมสัตตชาตญาณอันนี้ไว้ไม่ได้ มันก็เลยต้องการเกินจำเป็น ก็ต้องมีการสะสม มียุ่งมีฉาง. นี้ก็เลยเกิดเป็นปัญหาขึ้นมา ซึ่งทำให้แย่งชิงกัน แข่งขันแย่งชิงกัน. หรือว่าโลภเกินจำเป็นนี้ มันเป็นเพราะมีความคิดชนิดที่สูงไปกว่าสัตตชาตญาณ. นี้เรียกว่าควบคุมสัตตชาตญาณไว้ไม่อยู่ มันก็เดินไปผิดทางตามแบบของมัน แรงขึ้นกว่าธรรมดาเดินไปผิดทาง คือแรงไปกว่าธรรมดา ต้องการมากเกินกว่าความจำเป็น เป็อภิชฌา รวมถึงความยินดีอย่างยิ่งในสิ่งนั้น ๆ ด้วย.

ที่เรียกว่าโลภะ ก็คือโลภะด้วยกัน แต่ไม่มีคำว่าเฟื่องเลี้ยงเกินจำเป็น โลภะชื่อ ๆ โลภะชื่อ ๆ โลภะธรรมดาสามัญเพราะเห็นแก่ตัวก็โลภะ ต้องการการบำเรอตัว ต้องการจะอวดมั่งอวดมี จะอวดอะไรก็ตาม มันก็มีเรื่องของโลภะเข้ามา.

ข้อที่ ๒ โทสะ โกรธ ประทุษร้ายเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรที่ขัดขวางต่อประโยชน์ของตัว, เพราะมีสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว.

ข้อที่ ๓ โภคะ คือ โกรธแค้นเผาหัวใจของตนอยู่ตามลำพัง ร้อนเป็นไฟอยู่ ระวังไม่ได้ เพราะความเห็นแก่ตัว, เพราะรู้สึกว่ามันดูถูกเรา เป็นศัตรูของเรา.

ข้อที่ ๔ อุปนาหะ ผูกความแค้นไว้ ผูกความโกรธความแค้นไว้ ก็เป็นเรื่องเนื่องมาจากมีความรู้สึกเป็นตัว.

ข้อที่ ๕ มักขะ ลบหลู่บุญคุณ อันนี้มันก็เป็นเรื่องของที่เกินไปของความมีตัว จนลืมผู้ที่มีบุญคุณ.

ข้อที่ ๖ อิสสา คำว่าอิจฉาริษยา ก็รวมอยู่ในกลุ่มนี้ ทำไมจึงต้องอิจฉาริษยา เพราะว่าตัวกูไม่ยอมให้ใครดีกว่า หรือว่าตัวกูมันอยากจะดีกว่าคนอื่น ก็อิจฉาริษยาแล้วมันก็เลยไปถึง.

ข้อที่ ๗ ปลาสะ ดีเสมอ ยกตนเทียมนาน.

ข้อที่ ๘ มัจฉริยะ ความตระหนี่ ความไม่ยอมให้ปัน ก็เพราะความเห็นแก่ตัว ความอยากที่มาจากอิจฉาริษยา มันก็ป้องกันไม่ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น.

ข้อที่ ๙ มายา มารยาแสดงมารยา เพราะตัวมันหาทางออกเพื่อประโยชน์แก่ตัว หรือเพื่อป้องกันตัว หรือเพื่ออะไรก็ตาม, แสดงมารยา. อยากจะพูดว่าระวังให้ดี

คำว่ามารยา กับคำว่า มารยาทดูจะคล้ายกับตะเภาเดียวกัน. คนทำมายาก็แก่งทำ, คนรักษามายาทก็แก่งทำ, ต่อหน้าคนเท่านั้นที่มันรักษามารยาท. ระวังให้ดี มันจะเป็นเรื่องของตัวกูเสียนั้นเรื่องมารยาท. ถ้ามารยาทที่แท้จริง มันจะเป็นเรื่องของโพธิ แต่ที่นี้ถ้ามารยาทกันแต่ต่อหน้าคนเท่านั้น แล้วมันเป็นอันเดียวกับมายา, มายากับมารยาทมาตะเภาลำเดียวกัน. โดยอำนาจของสัญชาตญาณขอให้ระวังให้ดี.

ข้อที่ ๑๐ สาถะเยนะ นี้ ความโอ้อวด สัญชาตญาณแห่งการโอ้อวด มีตัวตนและต้องการจะโอ้อวดตนหรือของตน. สัตว์เดรัจฉานก็ทำเป็น, คนยิ่งทำเป็นกันใหญ่มันจึงเกิดแพ้นั้นแต่งเนื้อแต่งตัวที่แปลก ๆ สวยงามออกไปไม่มีที่สิ้นสุด, ต้องการจะอวด แม้แต่การแต่งเนื้อแต่งตัว การกินการอยู่ แม้แต่การพูดจา มันก็โอ้อวด, จนเขารำคาญ มันก็ไม่รู้สึกตัว เพราะสัญชาตญาณข้อนี้มันผลักดันมากเกินไป.

ข้อที่ ๑๑ ถัมภะ หัวดี นี้เห็นชัด เด็กหัวดีเพราะมันถือตัว มันเห็นแก่ตัว, **สัญชาตญาณแห่งการมีตัวกู** มันดันทุรังมันไม่ยอม, ผิดก็ไม่ยอม, ถูกก็ไม่ยอม, มันยืนกระต่ายขาเดียว มันเป็นเรื่องคนหัวดี.

ข้อที่ ๑๒ สารัมภะ นี้คนบิตพลี สารัมภะนี้เขาแปลกันว่าแข่งดีหรืออะไรก็ไม่ทราบ. แต่อาตมาอยากจะแปลว่าบิตพลี ถูกก็บิตพลี, ผิดก็บิตพลี, การงานก็บิตพลี หน้าที่ต่าง ๆ ก็บิตพลี เพื่อจะต่อสู้ป้องกันตัว เรียกว่า **สัญชาตญาณแห่งการป้องกันต่อสู้** มันก็บิตพลี, บิตพลีซึ่ง ๆ หน้า, แล้วก็มีมาก มีมากจนจะเป็นของธรรมดาไปในเรื่องการบิตพลี ไม่รับสารภาพ เป็นต้น.

ข้อที่ ๑๓ มานะ ถือตัว คือ ตีราคาตัว นี้ตัวเองดีตัวเองดีด้วยกิเลสของตัว มันจึงดีเกินเสมอ, มันจึงยกตัวไว้ในระดับที่ว่าสูงกว่าใคร ๆ, แม้จะอยู่ในระดับที่

ต่ำกว่า มันก็ยกตัวสูงกว่า, นี่เพราะสัญชาติญาณแห่งการมีตัว ต้องการจะยกตัว, ต้องการจะรอดตัว.

ข้อที่ ๑๔ อติมานะ ดูเป็นผู้อื่น นี้ระวังให้ดี การดูหมิ่นผู้อื่นนั้นอาจเกิดขึ้นมาโดยไม่มีเหตุปัจจัยอะไรมากมาย มันเป็นสัญชาติญาณ มันเกิดมาจากสัญชาติญาณ, มันไม่มีเหตุปัจจัยอะไรมากมาย. แต่มันก็ดูหมิ่นผู้อื่นได้ เพราะยกตัวไว้สูงเกินไป.

ข้อที่ ๑๕ มานะ เลินเล่อมัวเมา มัวเมาในเรื่องชีวิตเป็นอยู่ มัวเมาในเรื่องสบายดี, มัวเมาในสิ่งที่มัวเมากันอยู่. พุดอย่างความจริงอย่างแท้จริง ความตายมีอยู่แล้วในความเกิด แต่คนก็มัวเมาในความเกิด มัวเมาในความเกิด, โดยโง่ไปไม่รู้ว่า ความตายมันมีอยู่แล้วในความคิด มันมัวเมาในความเกิด มัวเมาในความไม่มีโรค ทั้งที่โรคมันมีอยู่แล้วในความไม่มีโรค, เป็นผู้มัวเมาในสิ่งที่ตัวเองไม่เห็น. นี้เรียกว่ามัวเมากันโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัวและเป็นมาก มัวเมาในความไม่ตาย ทั้งที่ความตายมีมาแล้วในความเกิด มัวเมาในความไม่มีโรคทั้งที่โรคมันมีอยู่แล้วในความไม่มีโรค และมัวเมาทุกอย่าง **เพราะมันมีสัญชาติญาณแห่งการมีตัว ตามความรู้สึกของมันเอง** จึงไม่มีความรู้สึกที่จะยอมตายหรือยอมเจ็บไข้ ว่าเป็นของธรรมดา คิดหวังอยู่แต่ว่าจะไม่เจ็บไม่ไข้ไม่ตาย, หรือว่าความเสื่อมลามกมันก็มีแล้วในความมีลามก มันก็มัวเมาในลามกโดยไม่รู้ว่าคุณเสื่อมลามกมันก็มีอยู่แล้วในลามกนั่นเอง และทั้งที่สิ่งเหล่านี้มันทรमान ทรमानบุคคลผู้มัวเมาอยู่เสมอ ก็ไม่มีใครรู้สึกมองเห็นและรังเกียจ นี่จึงยังคงมัวเมาอยู่ด้วยความลุ่มหลงของสัญชาติญาณแห่งตัวตน.

ข้อที่ ๑๖ ข้อสุดท้ายเรียกว่า ปมาทะ คือ ประมาท แปลกออกไปก็คือว่า ความขาดสติ ขาดสติคือไม่มีความรู้ที่ถูกต้องสำหรับจะต้องระลึกไว้เป็นสัมปชัญญะ

ความรอดความถูกต้องนั้นก็ต้องมีปัญญารู้ว่า อะไรเป็นอะไรอยู่ตามที่เป็นจริง เช่นเรื่อง
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตานั้นเป็นความจริงมีอยู่. ถ้ารู้ข้อนี้ก็เรียกว่ามีปัญญา นี่พอเหตุ
อะไรเกิดขึ้น เช่นเกิดเรื่องทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางไหนก็ตาม มันก็**ไม่มีสติ**
ที่จะไปเอาปัญญามาควบคุมสถานการณ์ มันก็เลย**ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ไม่มีสมาธิ**
ไม่มีสัมปชัญญะ ไม่มีอะไรหมดเลย.

การควบคุมจิตต้องใช้หลักธรรมะ ๔ ประการ

ตามธรรมดาข้อนี้สำคัญมาก อยากจะให้ทุกคนรู้ไว้เป็นหลัก ว่าเราจะต้องมี
ปัญญารู้ที่อยู่เป็นเดิมพันหรือเป็นต้นทุน รู้ว่าอะไร เป็นอะไร อะไรเป็นอะไรนี้, ศึกษา ๆ
อบรม ๆ ปัญญา พอพญปัญญารู้เป็นประจำ พอมันเกิดเรื่องอะไรขึ้น ซึ่งจะฉิบหายหรือ
จะเป็นตายหรือจะเสียหายอะไรก็ตาม, **มีสติไปเอาปัญญานั้นมาทันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น**
ขึ้น มาซ้าก็ไม่มีประโยชน์ ต้องมาทันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น. **ปัญญาที่สติเอามานั้นมัน**
ก็มีอาการรู้สึกตัว รู้สึกตัว รู้สึกตัว ผิดไม่ได้ คือปัญญานี้จะควบคุมอยู่อย่างแน่นนอน
แน่นแฟ้นเรียกว่า **สัมปชัญญะ**, **แล้วก็มีสมาธิ** คือมีจิตแน่วแน่ที่สัมปชัญญะนี้จะทำงาน
ทำหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ จนกว่าจะหมดเรื่อง.

ช่วยจำคำสี่คำนี้ไว้ให้ดี ๆ ว่า **สติ สัมปชัญญะ ปัญญา สมาธิ** หรือจะ
เรียงจาง่าย ๆ ว่า **สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา**ก็ได้, เวลาปฏิบัติหน้าที่การงานนั้น มัน
แล้วแต่ลำดับไหนจะลำดับอย่างไร แล้วแต่เหตุการณ์, แต่โดยหลักทั่วไปนั้น
เราจะต้อง**มีสติ** ระลึกทันควันไปเอาความรู้ที่ถูกต้องคือ**ปัญญา**มา, **ปัญญายืน**
ควบคุมสถานการณ์อันนี้อยู่ เรียกว่า**สัมปชัญญะ** รู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่, **มีสมาธิ**
ใช้กำลังใจอย่างแน่วแน่นมั่นคง คือให้**ปัญญา**ทำหน้าที่ตัดปัญหา ให้รู้ตามที่เป็นจริง

แล้วไม่ทำอะไรให้ผิดพลาด มีอำนาจของสมาธิกำลังจิตทั้งหมดทั้งสิ้น, **ทุกเรื่องจะต้องมีสื่ออย่างนี้จึงจะรอดตัว.**

ถ้าสติไม่ค่อยพอ ก็ฝึกฝนให้มีสติ; เช่นทำกัมมัฏฐานชนิดที่ทำให้มีสติ เช่นทำอานาปานสติ เป็นต้น; **เมื่อฝึกเข้าไปแล้วสติก็จะมากพอและเร็วพอ, แล้วปัญญาที่พิจารณา.** ในการทำกัมมัฏฐาน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ถ้าไม่พอก็ปฏิบัติสมาธิ ฝึกกัมมัฏฐานที่ทำให้มีสมาธิ; แต่โดยธรรมชาติมันมักจะพอของมันเอง, ถ้ามีปัญหาเท่าไรสมาธิก็จะมีเท่านั้น, มีสมาธิเท่าไรก็มีปัญญาเท่านั้น, ความเข้มแข็งแห่งจิตก็พอทำหน้าที่ **ถ้าไม่พอก็ต้องฝึกเฉพาะสมาธิ,** การใช้สัมปชัญญะนั้นก็เพื่อความฉลาด, **การทำให้มีสัมปชัญญะอยู่ตลอดเวลาก็เป็นอุบาย** ก็ต้องฝึกด้วยเหมือนกัน. ครั้งแรกหรือครั้งที่หนึ่งอาจพ่ายแพ้หรือล้มละลาย, ครั้งที่สองก็ไม่ให้พ่ายแพ้ ถ้ากำลังของสติมันมากพอ มันก็สร้างสัมปชัญญะขึ้นมามากพอ.

ขอยืนยันว่า เหตุการณ์เลวร้ายทั้งหลายทั้งปวงป้องกันได้ด้วยธรรมะสี่ประการนี้, เผลอว่าธรรมะทั้งสี่ประการนี้ ฝึกเอาได้จากการปฏิบัติระบบที่เรียกว่าอานาปานสติ ๑๖ ชั้น. อานาปานสติภาวนามีหลายชนิด อย่างอานาปานสติในมหาสติปัฏฐานสูตรนั้นไม่พอ ต้องอานาปานสติชนิดที่มาจากอานาปานสติสูตรโดยตรงมี ๑๖ ชั้น; ถ้าปฏิบัติอานาปานสติ ๑๖ ชั้นนี้แล้ว จะมีครบหมด มีพอและมีเหลือใช้ด้วยซ้ำไป, **จะมีสติสัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญา อบรมไว้มากพอที่จะใช้ในทุกเหตุการณ์.**

ฉะนั้นการที่จะมาทำสมาธิวิปัสสนานั้น ถ้าทำถูกต้องแท้จริงมันมีผลมหาศาล, ไม่ใช่เป็นเรื่องสำหรับหัวเราะเยาะกันเล่น, ขอให้เข้าใจ. ถ้าเขาไม่มีสติหรือสติไม่พอ หรือสติมันซุ่มง่ามอย่างนี้ ก็**ต้องฝึกอานาปานสติ, ถ้าไม่มีสัมปชัญญะ**

ก็ฝึกอานาปานสติ, เพราะการฝึกอานาปานสตินั้นต้องใช้สัมปชัญญะตลอดเวลา มันคุ้นเคยกันกับการใช้สัมปชัญญะ, **ถ้าไม่มีสมาธิก็ฝึกอานาปานสติ** เพราะมันฝึกสมาธิอยู่ตลอดเวลาในแง่ของสมาธิ, แล้วในแง่ของปัญญานั้นก็มียุบางขั้นตอน **ขั้นตอนที่พูดถึงปัญญา** อนิจจัง ทุกขัง อนัตตานั้นก็มีอยู่เต็มที. พระพุทธเจ้าท่านทรงแนะนำ อานาปานสติภาวนานี้ถูกต้อง เหมาะสมดีกว่าระบบใดหมด, และพระพุทธเจ้าเองก็ปฏิบัติระบบนี้ : ระบบอานาปานสติภาวนา.

นี่เราพิสูจน์ดูตัวเราเองว่า มีไหม มีพอไหม มีเร็วทันတွ่งที่ไหม? ไม่พอก็ใช้ไม่ได้ มาช้าก็ใช้ไม่ได้, มีน้อยไปก็ใช้ไม่ได้.

นี่จะทำอย่างไร? สำหรับคนทั่วไปที่อยู่ที่บ้าน ก็ฝึกฝนอยู่ในตัว ๆ ที่จะต้องกระทำกิจการงานที่ทำอยู่, **จะเป็นนักเรียน จะเป็นครูบาอาจารย์ จะเป็นชาวไร่ชาวนาพ่อค้า ขอให้รู้จักสิ่งทั้ง ๔ นี้** แล้วมันจะเรียกเรื่องมา แล้วก็จะมีมากขึ้น : **สติระลึกไม่ได้** ระลึกเข้าไป เข้า ฉิบหายหมด, หรือสติระลึกมาได้แต่มันไม่อยู่, สัมปชัญญะมันไม่มีก็หายหมด ความรู้ไม่พอนั้นก็ยิ่งลำบาก ต้องศึกษาไว้ให้เป็นประจำให้ความรู้มันเพียงพอ. **ที่นี่ ถ้ามีปัญญาพอ สมาธิก็จะพอ** อยู่ด้วยอำนาจของปัญญา. **ความเป็นสมาธินี้มันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งด้วยเหมือนกัน.** ความที่มันจะรวมกำลังจิตเป็นอย่างเดียวเพื่อต่อสู่สถานการณ์อย่างนี้ มันก็มีอยู่ในสัญชาตญาณเอามาปรับปรุงให้มันมากพอ, ให้มันมากพอ; แม้แต่สัตว์เดรัจฉานเมื่อมันจะทำอะไรจริงจัง, มันก็มีการทำด้วยสมาธิ ดูให้ดีซิ. แม้แต่ควายแท้ ๆ ที่มันจะชนกัน มันก็ชนกันด้วยกำลังของสมาธิ, แต่มันเป็นสมาธิของควาย, มันไม่พอใช้ มันจะต้องทำให้เป็นของคน.

เด็ก ๆ ที่จะเล่นหยอดหลุมทรายกอง ต้องใช้สิ่งที่เรียกว่าสมาธิทั้งนั้น จึงจะโยนลงหลุมได้, หรือมันจะยิงธนูยิงศรยิงอะไร มันก็ต้องมีสมาธิตามธรรมชาติมาช่วย

อย่างเพียงพอ, อย่างจะยิ่งหวังสะตึกนี้ถ้าไม่มีสมาธิอย่างเพียงพอมันยิ่งไม่ได้. แต่ถ้าลงมือ ยิ่งสมาธิตามธรรมชาติมันมาเอง; ถ้าไม่พอก็ต้องฝึก ๆ ๆ จนพอ, สมาธิตามธรรมชาติอย่างนี้ก็^๑เป็นสัญญาตญาณด้วยเหมือนกัน เพราะมันมาเอง; แต่ยังไม่พอใช้ในการที่จะต่อสู้กับกิเลสและความทุกข์, ดังนั้นจึงต้องฝึกฝนโดยเฉพาะให้มันดี ให้มันมากยิ่งขึ้น.

สมาธิไม่พอ สติไม่พอ สัมผัสสัญญาะไม่พอ ปัญญาไม่พอ คนนั้นจะตกนรกทั้งเป็น, นี่กล้ำพุดอย่างนี้เลย ถ้าอยู่อย่างสติไม่พอ สัมผัสสัญญาะไม่พอ สมาธิไม่พอ ปัญญาไม่พอ มันจะมีเรื่องไม่มีที่สิ้นสุด จะมีเรื่องยุ่งยากลำบาก ซึ่งเป็น ๆ กันอยู่โดยมาก; ลืมนั่นลืมนี่ ลืมปิดประตู ลืมลูกกุญแจไว้ในห้อง, ออกมาแล้วเข้าไม่ได้ต้องจับประตู มันเป็นเรื่องที่ไม่พอหรือมันขาดสติ ขาดสมาธิ ขาดสัมผัสสัญญาะ. ฉะนั้นเมื่อทำอะไรผิดพลาดไปแม้แต่นิดหนึ่ง ก็อย่าพูดว่าไม่เป็นไร; ไม่เป็นไรนั้นเขาไว้พูดในกรณีอย่างอื่น. แต่ในกรณีข้อแก้ตัวอย่างนี้อ่าใช้เลย, ทำด้วยแก้วตบแตกใบหนึ่งก็ว่าไม่กี่สตางค์ ไม่เป็นไร, นั้นมันจะจับใส่ลงไปนรก, ความไม่เป็นไรมันจะมากขึ้น ๆ จนมันทำอะไรไม่ได้; แม้ที่สุดแต่จะทำแก้วน้ำตบแตกใบหนึ่งต้องเสียใจให้มาก ๆ, ถ้าเสียใจมาก ๆ แล้วมันจะดีขึ้น ละอายให้มาก ๆ, แล้วมันจะดีขึ้น. แต่คนไม่ละอายมันกลับแก้ตัว, มันกลับเถียง มันไม่ละอาย อย่างนี้มันก็มากขึ้น ความประมาท ความสะเพร่า ความเลินเล่อ มันก็มากขึ้น คือสติมันไม่มี, ฉะนั้นเรื่องลืมเล็กลืมน้อยอย่าเห็นว่าเป็นเรื่องลืมเล็กลืมน้อย ถ้าไม่ลืมมันจะดีกว่า คือมันมีสติมีสัมผัสสัญญาะ ถ้ามี

ปัญญาด้วย มันก็จะรู้จักวิธีที่จะป้องกันไม่ให้ลืม.

ชีวิตอยู่ด้วยสติ สัมผัสสัญญาะ สมาธิและปัญญาอย่างยิ่ง; แต่คนทั่วไปไม่ยอมรับ, ว่าเป็นเรื่องของคนอยู่วัด เป็นเรื่องของคนแก่ เป็นเรื่องของคนบ้า ๆ บอ ๆ คนโง่, ไปกินเหล้าดีกว่า มันตบตบกันเสียอย่างนี้, ไม่ได้ฝึกไม่ได้ทำอะไร

ชนิดที่จะให้เจริญ ในทางที่จะควบคุมสัญชาตญาณ, ควบคุมไม่ได้สัญชาตญาณมันก็แสดงบทบาทเต็มที่ จนคนนั้นเหมือนกับตกรกทั้งเป็น. ลองอยู่อย่างขาดสติสัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา เถอะ มัน จะเหมือนกับตกรกทั้งเป็นแหละ. ขอฝากไว้ด้วย; นี่คือเรื่องสัญชาตญาณกับกิเลสมันเป็นอย่างนี้.

สัญชาตญาณกับกิเลสถาม.

ที่นี้ก็อยากจะพูดถึง กิเลสถาม คำว่า กามมี ๒ ความหมาย คือ วัตถุถาม และกิเลสถาม กิเลสถาม นั้นแหละเป็นตัวถาม วัตถุถามไม่ใช่ตัวถาม, เป็นอุปกรณ์ แต่มันมีความหมายขึ้นมาด้วยอำนาจของกิเลสถาม. **สัญชาตญาณแห่งการต้องการ การบำเรอตน** ต้องการให้มีการบำเรอตน ก็แสวงหา ก็ไปติดพันพอใจหมายมันในสิ่งซึ่งเป็นอุปกรณ์ของความรู้สึกทางถาม, โดยส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ สิ่งนี้เรียกว่ากิเลสถาม นั้นส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับทางเพศ, ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้คนตกอยู่ในอำนาจแล้วก็พอใจที่จะทำ; เพราะฉะนั้นคนจึงบูชาถาม บูชาความรู้สึกทางถามเหมือนกับบูชาพระเจ้า, หรือยิ่งกว่าบูชาพระเจ้า ก็ลองถามตัวเองดูตรง ๆ คนหนุ่มคนสาวทั้งหลายถามตัวเองตรง ๆ ว่าจะเลือกเอาพระเจ้าหรือจะเลือกเอากิเลสถาม. ถ้าเขาให้เลือกจะเลือกเอาพระเจ้าหรือเลือกเอากิเลสถาม นั้นแหละมันเป็นเครื่องแสดงชัดอยู่แล้วว่า **คนทั่วไปที่ไม่มีความรู้เรื่องนี้ ตกอยู่ใต้อำนาจของอวิชชา** ของเรื่องนี้ แล้วก็บูชากิเลสถาม หรือบูชาถามยิ่งกว่าพระเจ้า เขาจึงทำไปตามอำนาจของกิเลสถาม, ทำความวินาศให้แก่ตัวเอง. เขาจะพอใจในความลุ่มหลงในถาม ยิ่งกว่าที่จะมาลุ่มหลงในธรรมะ เรื่องมันจึงต้องกลับกันว่า จะบูชาธรรมะคือความถูกต้องแล้วไม่บูชากิเลสถาม.

สำหรับผัสдукามผัสдукาม คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เหล่านี้มัน เป็นของที่มีอยู่ตามธรรมชาติ; ถ้าไม่มีสัญชาติญาณแห่งการบูชาการมณมาแล้ว มันก็ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร, ก็ขอให้สังเกตเถอะว่า รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะเหล่านี้มัน ก็มีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง. แต่ถ้าไม่มีกิเลสกามเกิดขึ้นตามสัญชาติญาณนั้นแล้ว มันก็ ไม่มีฤทธิ์ไม่มีเดชอะไร. รูปสวยหรือรูปไม่สวยก็ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร, เสียงเพราะหรือไม่เพราะก็ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร, กลิ่นหอมหรือเหม็นก็ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร. **ทุกอย่างจะไม่มี ความหมาย ถ้าไม่มีกิเลสกามเข้ามาเป็นสิ่งที่ต้องการ.**

นี่อำนาจของสัญชาติญาณที่มากอยู่ด้วยอวิชาคือความไม่รู้ ก็ทำให้ เลือกพอใจเลือกไม่พอใจ. **พอใจในสิ่งที่ตรงกับสัญชาติญาณต้องการ, ไม่พอใจ ในสิ่งที่ไม่ตรงกับที่สัญชาติญาณต้องการ :** ในที่นี้เรียกว่ากิเลสเสียดีกว่า **สัญชาติญาณ ในรูปนี้ก็คือกิเลส**นั่นเอง ก็มาช่วยทำให้วัตถุตามธรรมดาไม่มีอะไรมาก่อนเกิดมีความ หมายขึ้นมา, รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมชาติ ธรรมดาเป็นอัพยากฤต **ไม่มี ความหมายว่าดีว่าชั่ว ว่าสุขว่าทุกข์อะไร, แต่พอกิเลสกามเข้ามาเกี่ยวข้อง** มันก็มี ความหมายเป็นอย่างรุนแรงขึ้นมา, แล้วแต่ว่ามันตรงกับความต้องการของกิเลส หรือ ไม่ตรงกับความต้องการของกิเลส. **ถ้าตรงก็เกิดความรัก ความพอใจ ความหลงใหล, ถ้าไม่ตรงก็เกิดโทสะ โกรธะ โหดร้ายรุนแรงอะไรขึ้นมา,** มันก็เนื่องมาจากสัญ- ชาติญาณเดิมเดิมที่มีอยู่ในสันดาน. ที่มันประกอบด้วยอวิชาแล้วก็ทำไปอย่างหนึ่ง, ถ้าประกอบขึ้นด้วยวิชา อบรมเสียงใหม่ให้ประกอบด้วยวิชามันเป็นไปอีกอย่างหนึ่ง. เพราะฉะนั้นเราจึงรู้จักความจริงข้อนี้ว่า **เรามีปัญหาเรื่องกิเลสกามและผัสдукามนี้กัน อยู่** ทุกคนตลอดเวลา; เพราะเราควบคุมสัญชาติญาณอันนี้ไม่ได้ **จึงควรจะหยิบ ขึ้นมาค้นคว้าศึกษาพิจารณาอยู่จนรู้จักมันดี.**

มันน่าประหลาดที่ว่า สิ่งเหล่านี้มันสิงอยู่ในสันดาน, มันสิงอยู่ที่ไหน มันสิงอยู่ยิ่งกว่าในจิตใจ ต้องใช้คำว่าสันดาน สันดานมันไม่รู้จะแปลว่าอะไร แต่จะพอจำกัดความหมายได้ว่าส่วนลึกสุดของระบบจิตใจ ส่วนลึกสุดของระบบจิตใจเรียกว่าสันดาน เป็นที่กักตุน เป็นที่รวบรวม เป็นที่อะไรสำหรับเป็นคุณสมบัติของจิตใจเรียกว่าสันดาน, **สันดานอยู่ที่ไหน** มันไม่มีคำที่จะพูดให้สมกันกับที่ว่ามันมีอยู่ในตัวตน, ในส่วนลึกของคน อยู่ในสิ่งที่เรียกกันอย่างหายาบคายว่าในห้วงกะโหลก ในกระบาลในอะไรนั่นแหละ; แต่มันก็ยังไม่พอ, มันควรจะพูดให้ลึกกว่านั้น แล้วเราก็ไม่รู้จ้กกก็แปลว่า **จิตนี้ไม่ได้รับการศึกษาฝึกฝนอบรมพอ ที่จะให้รู้จักสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอยู่กับจิต** หรืออยู่ในสันดาน หรือส่วนลึกของจิต. เราจึงแก้ไขอะไรไม่ได้; **แม้แต่จะทิ้งบุญหรือก็ได้ แม้แต่จะทิ้งเหล่านี้ก็ได้** ถ้ามันไม่รู้ความจริงของสิ่งเหล่านี้.

หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะเพิ่มความสนใจกันขึ้นในสิ่งที่เรียกว่า **สัญชาตญาณ** เมื่อควบคุมมันไม่ได้ มันก็เกิดความเลวร้าย ก็ควรจะละเอียดใจมาก กลัวให้มากละเอียดให้มาก กลัวให้มาก เมื่อควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้ ไปทำสิ่งที่ไม่ควรทำ. **นี่คือหิริ โอตตูปปะ** ชั้นสูงสุด ชั้นแท้จริงและสูงสุด คือละเอียดเมื่อควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้ กลัวอันตรายเมื่อควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้, ไม่ต้องเกี่ยวกับคนภายนอก, เรื่องคนภายนอกเป็นเรื่องเล่นละคร; **หิริโอตตูปปะเล่นละครนั้นใช้ไม่ได้ ต้องเป็นหิริ โอตตูปปะแท้จริง** รู้สึกอยู่ภายในจริง ๆ ละเอียดเมื่อควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้, แล้วกลัวอันตรายเมื่อควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้ ถ้าทำอย่างนี้ได้ไม่เท่าไรก็จะเลื่อนชั้นเลื่อนชั้น เลื่อนชั้นจนเป็นพระอรหันต์ไม่ทันรู้ตัว, คือจะไม่มีการทำที่มันผิดหรือชั่วร้ายได้อำนาจของสัญชาตญาณ. ถ้าจะรู้จักควบคุมสัญชาตญาณให้จิตนี้อยู่เหนือความรู้สึกอย่างสัญชาตญาณที่ควบคุมไม่ได้คือกิเลส. แล้วมันกลายเป็นโพธิมากขึ้น ๆ เรื่องก็จบลงไป เพราะการควบคุมจิตใจได้ทุกอย่างทุกประการตามที่ควร

ควบคุม, เรียกว่า **ควบคุมจิตได้ ฝึกฝนจิตได้ ใจจิตอย่างถูกต้อง ตั้งดำรงจิตไว้อย่างถูกต้อง** เพราะว่าเรารู้เรื่องนี้.

นี่หวังว่าเรื่องเกี่ยวกับสัญญาตญาณนี้คงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านทั้งหลายที่ไม่เคยสนใจ. อาตมาพูดไม่ใช่ดูถูกท่านทั้งหลาย ว่าไม่รู้จักและไม่เคยสนใจ, มันก็จะเป็นจริงอย่างนั้นด้วย ไม่เคยรู้และไม่เคยสนใจ แล้วก็พาลหาผิด ๆ ไป ว่าธรรมเป็นเรื่องครึคระ. ธรรมะนั้นแหละเป็นเครื่องที่จะควบคุมสัญญาตญาณ ให้มีธรรมะไว้ให้เพียงพอสำหรับควบคุมสัญญาตญาณ แล้วกิเลสและอันตรายทั้งหลายที่จะเกิดจากสัญญาตญาณก็จะหมดไป. จะอยู่กันอย่างผาสุก มีชีวิตเป็นนิพพาน เย็นอยู่ตลอดเวลาในที่ทุกสถาน.

การบรรยายในวันนี้เป็นการสมควรแก่เวลาแล้ว ต้องขอยุติการบรรยาย, และขอร้องให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติต่อเรื่องเหล่านี้เอาเอง; เพราะอาตมาจำเป็นจะต้องบรรยายไปตามแนวที่ได้วางไว้. บางทีฟังครั้งท่อนครั้งเดียวมันไม่พอ ก็ไปปะติดปะต่อเข้าใหม่, หวังว่าท่านทั้งหลายจะมีความสามารถ ที่จะควบคุมสัญญาตญาณได้มากยิ่งขึ้นไป.

ขอยุติการบรรยาย เป็นโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลายสวดบทพระธรรม สำหรับเป็นเครื่องส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติธรรม เพื่อควบคุมสัญญาตญาณนั่นเอง สืบต่อไปในกาลบัดนี้.

ธรรมะกับสัญญาตญาณ

-๕-

๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

สัญญาตญาณกับกิเลส. (ต่อ)

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจ ในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๕ ในวันนี้ อาตมา ก็ยังคงกล่าว เรื่อง ธรรมะกับสัญญาตญาณ ต่อไปตามเดิม, และมีหัวข้อย่อยเฉพาะในวันนี้ว่า สัญญาตญาณกับกิเลส ซ้ำกับหัวข้อที่แล้วมา เพราะว่าเรื่องนี้ยังไม่จบ, คือเรื่อง สัญญาตญาณกับกิเลสยังไม่จบ, ต้องการจะพูดให้จบ จึงต้องขอพูดอีกครั้งหนึ่ง.

[บททวน ปรึบความเข้าใจ.]

ที่นี่ ก็อยาก จะปรึบความเข้าใจกับท่านทั้งหลายส่วนมาก ที่ไม่ได้ฟัง มาตั้งแต่ต้น เพิ่งจะมาจับฟังเอาในครั้งนี้ ก็จะมีสงสัยเรื่องเกี่ยวกับสัญญาตญาณ ว่าทำไมต้องเอาเรื่องสัญญาตญาณมาพูด, อย่างนี้เป็นต้น. นี้ก็ขอตอบว่า เรื่องสัญญาตญาณนั้นแหละเป็นตัวการแห่งปัญหา ที่เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ มันมาอยู่ใน

รูปของสิ่งที่เราเรียกว่ากิเลส, สัญชาตญาณที่เราควบคุมไว้ไม่ได้ นั่นแหละ คือสิ่งที่เรียกว่ากิเลส แล้วกิเลสมันมีปัญหาวางไรก็คิดว่าคงจะรู้จักดี. ดังนั้นจึงพูดด้วยคำธรรมดาที่ชาวบ้านทั่วไปเขาพูดกัน และค่อนข้างจะเป็นภาษาทางวิทยาศาสตร์ว่าสัญชาตญาณ. ขอให้เข้าใจสิ่งที่เรียกว่า สัญชาตญาณ ในฐานะที่เป็นปัญหาของมนุษย์; ถ้าควบคุมไม่ได้ มันก็มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นไม่รู้จักหยุดจักหย่อน, ถ้าควบคุมได้ก็จะสบายดี และดียิ่ง ๆ ขึ้นไป, ถ้าตัดขาดได้ก็เป็นพระอรหันต์; นี่เรื่องของสัญชาตญาณมันมีใจความสำคัญอย่างนี้.

ที่นี้ก็จะยกตัวอย่าง ที่มันเป็นปัญหาให้ท่านทั้งหลายที่มาใหม่ ๆ นี่ฟังว่า เรามีสัญชาตญาณ คือความรู้ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เนื่องมาในชีวิต ติดอยู่ในชีวิตมาด้วยกันกับชีวิต, **ไม่ต้องมีใครมาสอนก็ทำเป็น, ก็ทำเป็น นั่นแหละเรียกว่าสัญชาตญาณ.** ดูอย่างต่ำ ๆ ที่สัตว์เดรัจฉานทั้งหลายมันก็ทำอะไรเป็น โดยไม่ต้องมีใครสอน; อย่างแม่ไก่ไม่ได้สอนลูกไก่ ลูกไก่เกิดมา ๒-๓ วัน ก็เขี่ยเป็น อย่างนี้เป็นต้น, หรือลูกแมวเกิดมาได้ ๒-๓ วันก็ขูฟอ ๆ เป็น เมื่อใครเข้าไปหาเข้าไปดู มันต่อสู้ มันเป็นสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้, หรือว่านกมันทำรังเป็น โดยไม่ต้องมีใครสอน ทำสวยเสียด้วย แล้วทำเหมือนกันหมดแหละ. นกชั้นพิเศษ เช่น นกกระจาบที่ทำรังเป็นเหมือนกับห้องหับนั้น มันก็ไม่ต้องมีใครสอนมันก็ทำได้ นี่เป็นตัวอย่างของสัญชาตญาณอันมากมาย ว่ามันทำได้เอง มันคิดได้เอง.

สัญชาตญาณที่เป็นหลักสำคัญที่สุด ก็คือความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาได้เอง ว่ามีตัวเรา ว่ามีตัวเรา, สัญชาตญาณแห่งตัวตน มันคิดนี้กรู้สึกได้เอง ว่ามีตัวเรา. เด็กทารก นี่พอโตขึ้นพอสมควร ก็มีความคิดนี้กรู้สึกได้ว่าตัวเรา ถ้าใครจัดเข้าก็ตัวกู ตัวเราของเรา ตัวกู-ของกู **ไม่ต้องมีใครมาสอน;** ครั้งนี้มีเรื่องมาให้รัก คือมันมีตัวกู แล้วมันก็เห็นแก่ตัวกู, ถ้าอะไรมาดี มาทำดี ก็อุกแกตัวเราตัวกู มันก็รัก, รักได้

โดยสัญชาตญาณ; เช่นสัตว์เดรัจฉานที่เราเลี้ยงไว้ มันรักเจ้าของได้โดยที่ว่ามันได้รับประโยชน์แก่ตัวมัน มันก็รักได้, ถ้ามีอะไรที่มาทำให้โกรธ มันก็โกรธได้หรือโกรธเป็น **เด็กทารกก็โกรธเป็น** โดยไม่ต้องมีใครสอน ถึงสอนก็สอนไม่ได้ มันก็โกรธเป็น เด็กทารกน้อย ๆ, แล้วก็มีอะไรมาทำให้เกลียด มันก็เกลียด, มีอะไรมาทำให้กลัว ที่น่ากลัว **มันก็กลัว** โดยที่มันไม่ต้องมีใครมาสอน; ฉะนั้นเด็กทารกจึงกลัวสิ่งที่น่ากลัว ได้มากขึ้น มากขึ้น. เพียงเท่านี้มันก็เป็นปัญหายุ่งยากแล้ว. สิ่งที่มาทำให้รักก็รัก, ที่ทำให้โกรธก็โกรธ, ทำให้เกลียดก็เกลียด, ทำให้กลัวก็กลัว, มันมีปัญหาสักเท่าไร. ที่นี้มันยังมี**ที่จะทำให้วิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หึงหวง**

คำเหล่านี้เป็นคำสำคัญคือคำง่าย ๆ แสดงสิ่งที่มีอยู่ทั่วไป รู้สึกกันอยู่ทั่วไป, คือความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวลอาวรณ์ ความอิจฉาริษยาความหึงความหวง. เขาเป็นตัวอย่างสำหรับการศึกษา **ว่าทำไมเราจึงควบคุมมันไม่ได้**, เราไม่อยากจะโกรธ, แต่แล้วมันก็ควบคุมไม่ได้ มันก็ต้องโกรธ, มันเข็ดฟันต่อความโกรธ แต่แล้วมันก็ห้ามความโกรธต่อไปไม่ได้ **ก็เพราะว่าอำนาจของสัญชาตญาณ.**

มีคนมาถามปัญหาถามาก **ว่าทำไมจะละความโกรธได้ ? เพราะไม่รู้จักควบคุมสัญชาตญาณอันนี้มันก็ไม่ได้**; ฉะนั้นจะต้องฝึกกันให้ควบคุมได้, คือรู้จักมันให้ดี, **สัญชาตญาณที่ทำให้รัก ให้โกรธ ให้เกลียด ให้กลัว ให้วิตกกังวล ให้อาลัยอาวรณ์ วิตกกังวลอาลัยอาวรณ์มันทรมาณจิตใจเหลือประมาณ, แต่แล้วก็ละไม่ได้ เพราะมันมีอยู่ในสัญชาตญาณแห่งตัวตน** มันมีตัวตนมันเห็นแก่ตน ต้องการจะพิทักษ์ถนอมตน ทำความปลอดภัยให้แก่ตน นั่นแหละปัญหาของสัญชาตญาณ

นี่ถ้าเราควบคุมมันไม่ได้ มันก็เกิดรุนแรง จนเหมือนกับว่ามีไฟมาเผา เต็มความรักเกิดขึ้นเป็นปัญหา, เต็มความโกรธเกิดขึ้นเป็นปัญหา เป็นความร้อน, แล้วความเกลียดความกลัวเกิดขึ้นเป็นปัญหา; ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ของคนแก่ เป็นปัญหาสักเท่าไร คนแก่ ๆ ก็คงจะรู้จักดี. ความอิจฉาริษยา นี่ มักจะไม่ค่อยมองว่า มันเป็นนรกชนิดหนึ่ง เกิดง่ายที่สุด เกิดไม่ทันรู้, มันเป็นสัญชาติญาณ ซึ่งแม้แต่สัตว์เดรัจฉานมันก็มีนะ. สังเกตดูให้ดี ๆ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานมันก็อิจฉาริษยากันเป็น, แล้วมันก็หึงหรือหวงเป็น มันไล่ตีผู้อื่นไม่ให้มาแสดงอาการเป็นใหญ่เป็นโตอยู่ที่นี่. อย่างนี้ทำเป็นแม่แต่ไก่ แม่แต่แมว แม่แต่สุนัข; นี่ก็เรียกว่าด้วยอำนาจของสัญชาติญาณ

ขอให้ดูให้ดี ๆ ให้ละเอียดลออ ให้เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องปัญหาของชีวิต โดยหลักพื้นฐาน อยู่อย่างนี้; ถ้าควบคุมไม่ได้ มันก็ยิ่งเป็นมากกว่าธรรมดา, มีความรักมากกว่าธรรมดา มันก็เป็นบ้าชนิดหนึ่ง, โกรธเกินกว่าธรรมดา มันก็เส้นโลหิตแตกตาย, ความเกลียดความกลัวที่มากกว่าธรรมดา ก็หาความสุขไม่ได้, ความอาลัยอาวรณ์มันทรมานคนมาแล้วสักเท่าไร. จงศึกษาจากสิ่งนั้น ๆ โดยตรง ไม่ใช่ศึกษาจากหนังสือ ไม่ใช่ศึกษาจากคำพูด, จะต้องศึกษาจากสิ่งนั้น ๆ โดยตรงให้รู้จักมัน ว่าถ้าควบคุมมันไม่ได้จะเป็นอย่างไร, นี่ถ้าควบคุมได้ มันก็ไม่เป็นมาก, มันก็เป็นแต่พอกทนได้ หรือพอรำคาญนิดหน่อย, ถ้าควบคุมได้ถึงที่สุด มันก็สบายดี.

นี่ถ้าเปลี่ยนกระแสของมันเสียได้ มันก็ยิ่งดี ยิ่งขึ้นไปอีก; เช่น สัญชาติญาณที่มีตัวตน ก็รู้จักให้มีตัวตนในสิ่งที่จะเป็นที่พึงได้ ที่ควรจะเป็นประโยชน์ได้, หรือว่ามันจะรัก แทนที่มันจะไปรักในเรื่องของกิเลส ก็มารักในเรื่องที่ควรรัก, รักบิดามารดา ครูบาอาจารย์ รักพระพุทธเจ้า รักอะไรให้ถึงที่สุด เหมือนกับที่มันมีความรักในเรื่องกิเลส

ความโกรธก็เหมือนกัน มันควรจะพัฒนา หรือใช้กระแสของความโกรธไปโกรธศัตรูที่แท้จริง ไม่เพียงแต่ไปโกรธเพื่อนมนุษย์ที่จะต้องอยู่ร่วมโลกกัน, **ศัตรูที่แท้จริงก็คือพญามาร**. พญามารนี้ให้ความยุ่งยากลำบากทรมานอยู่ตลอดเวลา ควรจะโกรธพญามารนั้นแหละให้ถึงที่สุด แล้วจงล้างจงบาปพญามารเสียให้ได้.

ความเกลียดก็เหมือนกัน ทำไมจะต้องไปเกลียดสิ่งที่ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร, ทำไมไม่เกลียดสิ่งที่น่าเกลียดที่สุด คือกิเลสที่มีอยู่ในตน, **ความผิดความบกพร่องของตน** นั้น มันเป็นสิ่งที่น่าเกลียดที่สุด.

ความกลัวทำไมจะไปกลัวเรื่องผีสงสารชนิดที่ว่ามันหลอกไม่มีตัว **ที่น่ากลัวจริง ๆ คือกิเลส** ทำไมไม่กลัว, ความทุกข์ทำไมไม่กลัว ใช้สัญชาตญาณแห่งความกลัวให้ถูกต้อง มากกลัวสิ่งที่ควรกลัวมันก็มีผลขึ้นมา.

ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ก็เหมือนกันแหละ ทำไมต้องไปวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ในสิ่งที่ทำให้เป็นทุกข์, **เปลี่ยนไปวิตกกังวลในสิ่งที่พึงได้เสียซี,** หรือความดี อาลัยอาวรณ์ในความดี ที่ได้ทำขึ้นมา แล้วมันกำลังจะเปลี่ยนไป ก็ดึงเอาไว้ให้ได้อย่าให้มันไป.

ความอิจฉาริษยา นี่มันเป็นเรื่องของความโง่เขลาที่สุด พอเกิดขึ้นก็เผาผลาญคนนั้น โดยที่คนถูกอิจฉาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไป, ก็เปลี่ยนมาอิจฉาริษยาสิ่งควรอิจฉาริษยา โดยเฉพาะก็คือกิเลสนั้นอีกแหละ, หรือพญามาร **ควรอิจฉาริษยาพญามาร** ที่มาเป็นคู่แข่ง คู่ทำความลำบากยุ่งยากให้แก่เรา.

ถ้าจะหึงจะหวง ก็ควรจะหวง สิ่งที่มีมันควรจะหวง **คือสิ่งที่จะเป็นที่พึงได้** เอาไว้ก่อนนี่; หมายความว่ามันจะได้มีแรงมากขึ้น, ความรักเรื่องของกิเลสมัน

แรงมาก ดึงเอาใช้เป็นความรักในสิ่งที่ควรจะรัก, มันก็จะได้รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักซู้รักแฟน. ความรักที่มันแสนจะมากนั้นเปลี่ยนเอามาใช้รักในสิ่งที่ควรจะรัก, โกรธเกลียดกลัวก็เหมือนกัน ในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เป็นอันตราย ทรมานเราอยู่ทุกวัน. **นี่ควรจะโกรธจะเกลียดจะกลัว จนถึงกับทำลายล้างให้หมดไป.** นี่เรียกว่าเป็นการเปลี่ยนกระแส หรือ sublimate กระแสอันรุนแรง **ของสัญชาตญาณ** ให้มาในฝ่ายที่จะถูกต้อง ซึ่งจะเห็นได้ทั่วไปว่า สิ่งที่เป็นอันตรายเขาเอาใช้ให้เป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์.

เช่นน้ำท่วม ถ้ามันท่วมมันก็วินาศ; แต่ถ้าเปลี่ยนมาใช้หมุนเครื่องไฟฟ้าเสีย มันก็กลายเป็นมีประโยชน์ อย่างนี้เป็นต้น. **สิ่งที่มีอำนาจร้ายกาจรุนแรงนั้นแหละ เราเปลี่ยนเสีย ให้มันมาทำกันกับสิ่งที่ทำแล้วจะมีประโยชน์;** ถ้าทำผิดไป มันก็เป็นเรื่องของกิเลส มันก็เกิดทุกข์เกิดโทษเหลือประมาณ. ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ เป็นศิลปสูงสุดที่ควรจะมี, **คือเปลี่ยนกระแสของสิ่งที่บ่งสัญชาตญาณ ให้มาถูกต้องกับกระแสแห่งธรรมะ,** มีกำลังของสัญชาตญาณทั้งหมดทั้งสิ้น มาใช้ในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่ชีวิต.

นี่ดู ๆ แล้วมันก็น่าหัว ที่ว่า **สัญชาตญาณทั้งหลายมันเป็นสิ่งที่คู่กันมา** กับชีวิต, ชีวิตไม่มีสัญชาตญาณแล้วมันมีมาไม่ได้. มันเป็นมาไม่ได้ ถ้ามันไม่มีสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว มันก็ไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ได้, มันก็ทำซะเพราะพลังผลจอนชีวิตแตกสลายไป. **เดี๋ยวนี้มันมีสัญชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว มันก็ถนอมชีวิตไว้ได้.**

สัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร มันต้องกินอาหาร, ถ้าควบคุมไว้ได้ มันก็กินแต่พอดี, มันไม่กินอาหารชนิดที่ทำให้ผู้กินนั้นเดือดร้อนที่หลัง. **สัญชาตญาณที่เกี่ยวกับอาหาร จะสะสมอาหาร จะมีอาหาร จะอะไรทุกอย่างที่มันเกี่ยวกับอาหารนี้** ทำเสียให้มันถูกต้อง ก็เรียกว่าควบคุมไว้ได้, หรือเปลี่ยนกระแสของมันให้เดินถูกต้อง.

สัญชาตญาณแห่งความกลัวก็กลัว, ก็กลัวสิ่งที่ควรกลัวสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ ก็เอามาใช้ต่อสู้กับสิ่งที่ควรจะต่อสู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกิเลส, **ไม่ใช่ไปตามอำนาจของกิเลส แล้วไปพิจารณาใคร,** แล้วก็ก่อเวรขึ้นแล้วก็ต่อสู้ อย่างนี้มันก็วินาศกันทั้งสองฝ่าย.

สัญชาตญาณแห่งการรักตน ก็รักตนให้มันถูกต้อง อย่าให้ตามใจตน อย่าให้บารุงบำเรอตนด้วยอำนาจของกิเลส รักตนให้ถูกต้องให้ถูกต้อง.

สัญชาตญาณแห่งการพัฒนาตน, อย่าพัฒนาจนเป็นบ้า. คำว่าพัฒนา ๆ นี้มันมีความหมายกำกวม คือมันแปลว่ามากขึ้น ๆ เท่านั้นแหละ เรียกว่าพัฒนา, ในภาษกรีกคำว่าพัฒนาคือ *progress* นั้นแปลว่าบ้า. คำว่า *Progress* แปลว่าบ้า นักเรียนนักศึกษาช่วยกันจำไว้ด้วย *progressive* คือขี้บ้ามักบ้า; ฉะนั้นก็ต้องรู้จักพัฒนามากขึ้นในลักษณะที่เป็นประโยชน์; ถ้าไม่เป็นประโยชน์ก็อย่าให้มันมากดีกว่า มันเท่าเดิมดีกว่า. แต่เดี๋ยวนี้เอาละเป็นอันว่าจะพัฒนา ก็พัฒนาชนิดที่มันไม่ต้องเกิดปัญหา, แต่ให้มันเกิดความสงบสุข

สัญชาตญาณแห่งการบำเรอตนนี้ มันเป็นสัญชาตญาณติดมาในชีวิต ต้องการให้มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาบำเรอตน, เด็กคลอดออกมาเท่านั้นแหละ มันต้องการ การบำเรอตนโดยธรรมชาติ มันต้องการบำเรอการขับกล่อมการอะไรเรื่อยมา จนมันเติบโตก็ยังต้องการบำเรอตนอยู่นั่นแหละ. **ที่นี่เราก็รู้จักบำเรอในลักษณะที่ถูกต้อง,** อย่าให้บำเรอชนิดที่ได้เปรียบแก่กิเลส คือสัญชาตญาณที่มันเจริญอยู่ด้วยอวิชา, ให้มันเป็นสัญชาตญาณที่เจริญด้วยปัญญา หรือด้วยวิชา, มันก็จะรู้จักหาสิ่งบำเรอตน ประเล้าประโลมตนถูกต้องและมีประโยชน์.

ขอโฆษณาอีกหน่อยโฆษณาบ่อยๆ เรื่องโรงมหรสพทางวิญญาณที่มีอยู่
 ที่นี่, ที่รู้จักกันดีว่าโรงหนัง. นี่เราก็มุ่งหมายจะให้สนองสัญชาติญาณแห่งการประเล้า
 ประโลมใจ คือจิตต้องการประเล้าประโลม ช่วยไม่ได้ ต้องมีแน่นอน มันช่วยไม่ได้,
 การประเล้าประโลมใจหรือสิ่งประเล้าประโลมใจนั้น มันเป็นปัจจัยอันหนึ่งที่ขาดไม่ได้
 เดียวนี้เขาพูดกันแต่ปัจจัย ๔ เท่านั้น; เรื่องอาหารเรื่องนุ่งห่มเรื่องที่อยู่อาศัย เรื่อง
 ทยุกยาแก้ไข้ พูดกันแต่ปัจจัย ๔. อาตมาบอกไม่พอไม่ครบ ปัจจัยที่สำคัญอีกอย่าง
 หนึ่งซึ่งขาดไม่ได้ ก็คือสิ่งประเล้าประโลมใจ; ถ้าขาดเสียมันก็ไม่มีความสุข
 มันจะกระวนกระวาย; ฉะนั้น ต้องได้สิ่งประเล้าประโลมใจเข้ามาเป็นปัจจัยที่ ๕.

ที่นี้เขาก็มีสิ่งประเล้าประโลมใจชนิดที่ส่งเสริมสัญชาติญาณฝ่ายต่ำฝ่ายความ
 รู้สึกที่เป็นกิเลส, ก็ประเล้าประโลมใจกันแต่เรื่องกามารมณ์. เดียวนี้เราจะมีสิ่งประเล้า
 ประโลมใจชนิดที่มีใช้กามารมณ์, แต่เป็นสิ่งที่ทำความพอใจให้ได้มากเท่ากัน คือ
 สิ่งที่ทำให้จิตใจสะอาด สว่าง สงบขึ้นมา, เป็นความสุขเป็นความพอใจชนิดใหม่
 นี้คือสิ่งประเล้าประโลมใจ. ฉะนั้นถ้ารู้จักใช้โรงมหรสพทางวิญญาณให้ถูกต้อง
 ท่านก็จะได้รับสิ่งประเล้าประโลมใจอย่างเพียงพอแล้ว, ไม่มีอันตรายมีแต่คุณ
 ประโยชน์โดยส่วนเดียว; เป็นไปเพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงยิ่งๆ ขึ้นไปเป็นปัจจัยแก่พระ
 นิพพานไปเลย, เป็นสิ่งประเล้าประโลมใจที่ถูกต้อง.

เดี๋ยวนี้เรามันมุ่งหรือรู้จักกันแต่ในสิ่งประเล้าประโลมใจเพื่อกิเลส,
 มันก็เป็นอย่างไร เงินก็ไม่พอใช้, แล้วก็เดือดร้อนอยู่ตลอดเวลา ไม่รู้จักอิ่มไม่รู้จักพอ;
 เพราะว่าการประเล้าประโลมใจทำนองนั้นไม่รู้จักอิ่มจักพอ, ไม่มีวันอิ่มวันพอ เงินก็
 ไม่พอใช้, แล้วก็ต้องคดโกง ในที่สุดก็ต้องไปอยู่ในคุกในตารางเป็นอันมากด้วย ฉะนั้น
 มีสิ่งประเล้าประโลมใจที่ถูกต้อง คือความสุข แต่มันขมขื่น ของสิ่งนี้หรืออาหารนี้

ชิมได้ยาก; แต่ถ้าชิมได้แล้ว ชิมได้จริงแล้ว ก็จะไม่กลับไปชอบสิ่งเลวร้าย
เรื่องของกิเลสอีกต่อไป.

มีคนพูดว่า พวกที่ติดเฮโรอีน ติ่งมาได้แล้ว ไม่เท่าไรมันก็กลับไปเสพเฮโรอีน
อีก, มันบังคับไว้ไม่ไหว เพราะมันไม่มีสิ่งอื่นทดแทน. สิ่งประเล้าประโลมคือเฮโรอีน
นั้น มันมีความหมายมาก มีกำลังมาก พอละมันเสียแล้วไม่เอาอะไรมาทดแทน มันก็ต้อง
กลับไปหาอีก; เพราะฉะนั้นรักษากันไม่หวาดไหว. ถ้าหากว่าได้มาทำจิตใจให้สงบ
สุขเป็นปกติโดยสมาธิพื้นฐานทั่วไป ให้จิตใจมันสงบเย็นเป็นปกติ เป็นที่พอใจ
อย่างยิ่ง มันก็พอใจอยู่กับความสุขชนิดนี้, แล้วมันก็ไม่กลับไปเสพเฮโรอีนอีก.
นี่เห็นได้ไหมว่าสิ่งประเล้าประโลมใจนั้น มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย, มันต้องมี เพราะว่ามัน
เป็นความรู้สึกของสัญชาตญาณ.

ฉะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลาย รู้จักสิ่งประเล้าประโลมใจ ที่ไม่เป็น
อันตราย แล้วที่เกื้อกูลความเจริญจริง ๆ หรือหนทางแห่งพระนิพพานนั้นกันให้มาก ๆ
เข้าไว้. ถ้าพอใจในธรรม, มีความพอใจในรสของพระธรรมนั้นแหละจะปลอดภัย,
มันจะเป็นสิ่งประเล้าประโลมใจที่ยึดเหนี่ยวไว้ ในหนทางแห่งความดับทุกข์.

เรื่องเกี่ยวกับการอดทน ก็เป็นสัญชาตญาณ, ฉะนั้นอยากจะพูดว่า
ทุกคนมันอยากจะอดทนโดยสัญชาตญาณเก็บอยู่ในความรู้สึก, มันอยากจะอดมันไม่มี
อะไรอด มันก็ยังอดกลั้นไว้ ถ้ามีอะไรจะอดมันอดทันที. แต่โดยมากไม่เป็นอย่างนั้น
มันอดทั้งที่ไม่มีดีจะอด, มันอดทั้งที่ไม่มีดีจะอด, มันเลยหมด หมดทุนหมด
เดิมพัน. ฉะนั้น **จะต้องมีความดี**; ถ้าอยากจะอดทนก็ต้องมีความดีที่แท้จริงสำหรับ
จะอด, เพียงแต่แสดงให้คนอื่นเห็นก็ได้ ไม่ต้องอด มันเข้ากันได้กับสัญชาตญาณ
ที่มันต้องการจะอดทน แล้วก็ไม่ต้องให้มันบีบคั้นหรือกดดันอะไรมาก, แล้วก็ทำให้มันมี

สิ่งที่จะรอด คือความดีอันแท้จริง. ดังนั้นรีบแข่งขันทำความดีอันแท้จริงกันไว้มาก ๆ แล้วทำไว้เหลือไว้ส่วนหนึ่งเผื่อไว้ว่า สำหรับจะได้รอด คือแสดงให้เห็นว่าเรามีดี; ถ้าว่าเรามีดีรอดจริง มันไม่ใช่ อวดติดอก.

คำนี้มันเล่นตลกคำพูดมันเล่นตลก **ที่ว่าอวดดี ๆ นั้นคือมันไม่มีดีจริงที่จะรอด, หรือมันไม่มีดีเสียเลย แล้วมันไปอวดเข้ามันก็เป็นอวดดี.** แต่ถ้าว่ามันมีจริง มีดีจริง ๆ อยู่ในตัว ไปอวดเข้า มันก็ไม่ใช่อวดดี มันเป็นการประกาศความดีให้ผู้อื่นรู้ ความหมายคนละอย่าง **เรื่องอวดดีนี้มันเป็นเรื่องเหลวไหลที่สุด โง่เขลาที่สุด; แต่ถ้าเรื่องประกาศความดีที่มีอยู่จริงให้ผู้อื่นรู้ มันก็ใช้ได้ไม่เป็นไร, สัญชาตญาณมันมีอยู่ อย่างที่ยกเว้นไม่ได้ มันต้องการจะรอด; แม้แต่สัตว์เดรัจฉานมันก็มีลักษณะอาการที่ต้องการจะรอดสวย อวดดี อวดเก่ง อวดอะไรของมัน, เรียกว่ามันเป็นสัญชาตญาณชนิดที่มีอยู่จริงในชีวิต; ดังนั้นจะต้องแก้ปัญหาข้อนี้ให้ลุล่วงไปด้วยดี.**

สัญชาตญาณอย่างอื่น ก็อย่างเดียวกันแหละ. **สัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ ถ้าควบคุมไว้ไม่ได้ มีปัญหามากที่สุด, มันไปหลงไหลเหยื่อของธรรมชาติที่จ้างคนให้สืบพันธุ์, แล้วมันก็หลงอยู่แต่สิ่งที่หลอกลวงเหล่านั้น มันไม่ได้ตั้งใจจะมีพืชพันธุ์อันบริสุทธิ์อันแท้จริง, นี่มันปัญหาเต็มไปทั่วโลก. กามารมณ์นั้นธรรมชาติมิไว้สำหรับล่อหรือจ้างคนโง่ให้ทำการสืบพันธุ์** ซึ่งมันยุ่งยากลำบาก มันสกปรก มันน่าเกลียด มันอะไรหลาย ๆ อย่าง, เรื่องการสืบพันธุ์มันต้องมีของที่ล่อลวงใจที่สุดคือกามารมณ์ มาปะหน้าไว้ให้สัตว์มันยอมทำการสืบพันธุ์. **ถ้าเรารู้เท่าทันอันนี้เราก็จะต้องควบคุมให้ได้ จะควบคุมให้ได้** คือว่าไม่เกินเหยื่อที่ล่อนั้น, แล้วก็สืบพันธุ์โดยบริสุทธิ์ โดยความมุ่งหมายว่าจะมีพืชพันธุ์ที่ควรจะมี ตามความรู้สึกของสัญชาตญาณ ที่มันต้องการจะมีพืชพันธุ์ แล้วก็รักพืชพันธุ์, **ทำให้ถูกต้อง แล้วปัญหามันก็ไม่มีเกี่ยวกับเรื่องนี้.**

เดี๋ยวนี้มันไม่ทำอย่างนั้น, ไม่ได้เป็นการสืบทอดที่บริสุทธิ์ แต่เป็นการส่งเสริมกิเลส กิเลสได้เหยื่อ, แล้วก็หลงไหลในเหยื่อของกิเลส มันก็ลืมหืมตา, มันก็ทำผิดพลาดได้อีกมากมาย. นี่ปัญหาเกี่ยวกับกามารมณ์นี้เป็นปัญหาใหญ่ในโลก, ลองคิดดูเถิด; เพราะมันควบคุมสัญชาตญาณอันนี้ไว้ไม่ได้ หรือจะเปลี่ยนกระแสของมันไปในทางที่ดีกว่าไม่ได้ มันก็ต้องได้รับปัญหาเช่นนี้.

นี่เรารู้จักสัญชาตญาณกันขึ้นมาให้เพียงพออย่างนี้ คุณค่าคุณยายจะไม่เคยได้ยินคำ ๆ นี้ก็ไม่เข้าใจ; แต่ไม่เป็นไรก็จะบอกให้รู้กันเดี๋ยวนี้ก็ได้ว่า **ความรู้สึกที่มันรู้สึกได้เองประจำมาในสันดานในชีวิตนั่นแหละคือสัญชาตญาณ**, ไม่ต้องมีใครมาสอนมันก็ทำเป็น. ถ้าควบคุมไว้ไม่ได้ มันก็ทำเกินพอดี แล้วกลายเป็นกิเลสขึ้นมา ทำให้เกิดทุกข์, ถ้าทำถูกต้องพอดีมันก็ไม่ถึงกับเกิดทุกข์ แต่มันก็ยังไม่น่าพอใจ จะต้องใช้สัญชาตญาณนั่นแหละ ให้เจริญ ให้ก้าวหน้า ให้สูงขึ้นไปในทางที่ถูกต้องจนเปลี่ยนชื่อใหม่่ว่าโพธิ. สัญชาตญาณที่ไม่มีความถูกต้อง ไม่ได้รับการบำรุงอย่างถูกต้อง เป็นไปอย่างแรงกล้า นั้นเรียกว่ากิเลส; แต่ถ้าสัญชาตญาณนั้นได้รับการอบรมควบคุมอย่างถูกต้อง เป็นไปอย่างถูกต้อง มันเรียกว่าโพธิ.

กิเลสกับโพธิมันตรงกันข้ามคนละทิศคนละทาง ไกลกันยิ่งกว่าฟ้าและดิน แต่แล้วมันก็เป็นเรื่องของสัญชาตญาณทั้งนั้น, เป็นเรื่องของสัญชาตญาณทั้งนั้น, ฉะนั้นดูให้ดีว่า **ความรู้สึกพื้นฐานเดิม ๆ แห่งจิตใจของเรา** ปล่อยไปตามเรื่องไม่มีการควบคุม มันก็กลายเป็นกิเลส, แต่ถ้าควบคุมไว้อย่างถูกต้อง มันก็กลายเป็นโพธิ. กิเลสก็เป็นเรื่องเศร้าหมอง เป็นเรื่องเผาลน เป็นเรื่องทำลาย, โพธิก็เป็นเรื่องทำให้รู้ตามที่เป็นอย่างจริงว่าควรจะทำอย่างไร, แล้วก็ประพฤติปฏิบัติให้สำเร็จประโยชน์ตามนั้นคือดับทุกข์ได้.

นี่ขอยุติอีกทีหนึ่งว่า กิเลสกับโพธิ์นั้นไม่ใช่สิ่งไหนก่อนกัน, กิเลสกับโพธิ์นั้นไม่ใช่สิ่งไหนหลังกัน; ถ้าได้รับการพัฒนาไม่ถูกต้อง มันก็กลายเป็นกิเลส, ถ้าได้รับการพัฒนาถูกต้อง มันก็กลายเป็นโพธิ์, ซึ่งมันก็ล้วนแต่เป็นสัญชาตญาณด้วยกัน. ฉะนั้นขอให้นักเรียนนักศึกษาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย สนใจเรื่องนี้, ที่อาตมานำมาพูด ก็เพื่อจะให้เข้าใจธรรมชาติมากขึ้นธรรมชาติขึ้น.

เราต้องการจะศึกษาธรรมชาติที่ดับทุกข์ได้; แต่หาว่าไม่รู้เรื่องทั้งหมดนั้นมันเป็นเรื่องของการทำงาน จัดการลงไปกับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ, เข้าไปควบคุม เข้าไปจัดการ เข้าไปพัฒนา เข้าไปอะไรก็ตาม กับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ, อย่างที่ยกตัวอย่างมาแล้ว ว่าสัญชาตญาณแห่งความรัก ก็ควบคุมให้มันรักชนิดที่ปลอดภัยที่ควรรัก รักถึงที่สุดก็ไม่มีอันตรายอะไร, สัญชาตญาณแห่งความโกรธ ก็ไปรู้จักโกรธสิ่งที่ควรโกรธโดยเฉพาะความทุกข์. เกิดขึ้นมาที่ไร กิเลสเกิดขึ้นมาที่ไร ความทุกข์เกิดขึ้นมาที่ไร ก็รู้จักโกรธ รู้จักเกลียด รู้จักกลัว มันให้มาก ๆ ซิ. นี่สัญชาตญาณก็จะมีประโยชน์. เดียวนี้เอาไปโกรธเกลียดกลัวเพื่อมนุษย์ด้วยกันชนิดที่ตัวเองไปสร้างเรื่อง สร้างเวร สร้างกรรม สร้างอะไรขึ้นมา แล้วก็ทำลายล้างกัน มันก็เป็นเรื่องโง่เท่าไร จะให้คะแนนมันโง่เท่าไร คุณมันจะไม่มีตัวเลขนั้น.

เป็นอันว่าได้พูดให้เข้าใจพอสมควรแล้ว ว่าศึกษาธรรมก็คือศึกษาสิ่งที่จะควบคุมสัญชาตญาณ. โดยหลักจริยธรรมทั่วไป เขาก็แบ่งความรู้สึกออกเป็น ๒ ฝ่าย คือความรู้สึกฝ่ายต่ำ มันก็เดินไปฝ่ายต่ำ, กับความรู้สึกฝ่ายสูง มันก็เดินไปฝ่ายสูง, มันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณที่ไม่ได้ควบคุมอย่างถูกต้อง มันก็เดินไปฝ่ายต่ำ, ถ้าได้รับความควบคุมถูกต้อง มันก็เดินไปฝ่ายสูง. แล้วจะว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญอย่างไร, มันเป็นเรื่องทั้งหมดทั้งสิ้นของมนุษย์ ที่จะต้องไม่เดินไปฝ่ายต่ำ แล้วก็เดินไปในฝ่ายสูง ฉะนั้นถ้าเราจะรู้เรื่องธรรมะให้ถึงรากถึงเหง้า ก็ต้องรู้เรื่องที่เราเรียกว่าสัญชาตญาณ;

แม้ว่าคำ ๆ นี้จะไม่มีในคัมภีร์ของพุทธศาสนา แต่มันก็มีคำชื่ออื่น, ชื่ออื่นซึ่งเป็นสัญชาตญาณ คือคำว่ากิเลสหรือโศติ เป็นต้น.

สัญชาตญาณที่เดินไปผิดเป็นกิเลส, สัญชาตญาณที่เดินไปถูกเรียกว่า โศติ, มันมีเชื้อสำหรับที่จะวิวัฒนาการเป็นอโรอยู่อย่างครบถ้วน. เชื้อแห่งความเป็นพระพุทธเจ้า ก็มีอยู่ในสัญชาตญาณ คือความต้องการจะรู้ ต้องการจะดี ต้องการจะปลอดภัย ต้องการจะหลุดพ้น มันมีอยู่ในสัญชาตญาณ. แต่มันเป็นเหมือนกับพืช เมล็ดพืชที่ไม่ได้เพาะไม่ได้หวาน แล้วมันก็ล่องสมัย มันก็เพาะไม่ขึ้น มันก็ตายไปเสียก่อน, แต่ทุกคนมีเชื้อแห่งโศติอยู่ในสัญชาตญาณ. ฉะนั้นรีบจับฉวยเอามาให้ได้ เอามาเพาะ, เอามาเพาะเหมือนกับเราเพาะเมล็ดพันธุ์ไม้, แล้วก็หล่อเลี้ยงไว้ให้ดี จนเจริญเติบโตออกเป็นต้นเป็นใบเป็นดอกและเป็นผล สมตามความปรารถนา.

เดี๋ยวนี้เชื้อแห่งความเป็นพุทธะ ที่มีอยู่ในสัญชาตญาณ มันไม่ได้รับการบำรุงส่งเสริมมาในทางนี้, มันปล่อยไปตามบุญตามกรรม มันก็เลยเป็นเรื่องของกิเลสหมด, แล้วมันก็ตายไปกับกิเลสนั่นเอง. คน ๆ นั้นก็เกิดมา มีสัญชาตญาณของกิเลสแน่นหนา ๆ ๆ แล้วมันก็ตายไปกับกิเลสนั่นเอง, มันน่าสังเวช. แต่ถ้าว่าคนหนึ่งเผชิญได้รับสิ่งแวดล้อมดี จนได้รับการศึกษาดีถูกต้อง สามารถจะเพาะหรือเลี้ยงเมล็ดพืชแห่งความเป็นพุทธะ หรือความดีให้เจริญงอกงาม มันก็เจริญในทางจิตใจ จนเอาชนะความทุกข์ทั้งหลายได้ แล้วมันก็ตายไปก็ไม่เป็นไร, มันก็ไม่เสียที่ที่เกิดมา เพราะว่าได้รับสิ่งที่ดีที่มนุษย์ควรจะได้รับ.

ฉะนั้น จึงขอยืนยันว่า คำ ๆ นี้เป็นสิ่งที่ต้องรู้จัก แม้คุณย่าคุณยายคุณป้าทั้งหลายที่ไม่เคยได้เล่าเรียนอย่างโรงเรียน ไม่เคยได้ยินคำว่าสัญชาตญาณ ก็รู้เถอะว่า มันมีสิ่งนี้อยู่ คือความรู้ที่มันเกิดได้ของมันเองในตัวมันเอง ติดอยู่กับสิ่งที่เรียกว่า

ชีวิต. สิ่งที่เราเรียกว่าชีวิตจะต้องมีสัญชาตญาณอย่างที่กล่าวมาแล้ว, เป็นสัญชาตญาณหลาย ๆ อย่าง, มีสัญชาตญาณแม่ ก็คือว่าสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน รู้สึกว่ามีตัวตน เป็นตัวเป็นตน และมีของ ๆ คน, นี่เป็นสัญชาตญาณแม่ แล้วก็คลอดลูกออกมาเป็นสัญชาตญาณอีกมากมาย. นึกดูก็ได้ นึกดูเองก็ได้. ความรู้สึกอะไรที่มันเกิดขึ้นได้เองนี่. เดียวนี้เรายกตัวอย่างมาเพียงเป็นเครื่องสังเกตเท่านั้น : สัญชาตญาณแห่งการต้องการอาหาร ต้องกินอาหาร ต้องแสวงหาอาหาร. สัญชาตญาณแห่งความกลัว ต้องมีความกลัว, ต้องกลัวสิ่งที่มีลักษณะชวนให้กลัว, แล้วมันก็ต้องมีสัญชาตญาณแห่งการหลบหนี หลีกหนีหลบซ่อน, มีความรู้สึกที่จะต้องหวาดผวาวินิจฉัยที่จะต้องระแวง ที่จะต้องเตรียมพร้อม, แล้วมันก็มีความรู้สึกเกินกว่าเหตุ มันก็ต้องการเพื่อน, มันต้องการการอยู่อย่างเป็นเพื่อน อยู่อย่างเป็นหมู่เป็นฝูง เพื่อบรรเทาความกลัว. นี่มันเกิดได้เอง มันเกิดได้เอง, เห็นได้ง่ายในสัตว์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ.

สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ ที่นี้มันไม่ยอมแพ้ มันมีสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ อย่างไม่ยอมแพ้ มันจึงมีการต่อสู้, รู้จักความคิดที่จะต่อสู้ ลูกหมาลูกแมวลูกไก่ ลูกอะไรก็มันรู้จักคิดต่อสู้ กระทั่งลูกคนก็ค่อย ๆ คิดในทางต่อสู้มากขึ้น, แล้วมันก็มีการป้องกัน มีสัญชาตญาณแห่งการป้องกัน ซึ่งเป็นการต่อสู้ชนิดหนึ่งด้วยเหมือนกัน. ดูให้ดี ๆ มองให้ดี ๆ ว่า การป้องกันมันก็คือต่อสู้ชนิดหนึ่งด้วยเหมือนกัน, แล้วมันก็ต้องเกิดการแห่งโทษะโกรธแค้นพยาบาทประทุษร้าย, หรือการกระทำที่โหดร้ายที่อำมหิตให้สาสมกันอย่างนี้ มันมาจากสัญชาตญาณอันนี้ ที่ควบคุมไม่ได้.

แล้วมันก็มีสัญชาตญาณที่รักตน แล้วมันก็เห็นแก่ตน มันต้องการให้ได้รับการบำเรอ; เมื่อมีความรักตนเห็นแก่ตน มันก็ต้องอิจฉาริษยาคลอดลูกออกมาเป็นความรู้สึกที่เป็นการอิจฉาริษยา, ที่นี้ถ้ามันรักเกินไป มันเห็นแก่ตน

มากเกินไป มันก็ลบหลู่ดูหมิ่นผู้อื่น, เห็นแก่ตนเกินไป มันก็นำหัวแหวะที่มันจะทำชนิดที่เรียกว่า ทำลายตนโดยไม่รู้สึกรู้ตัว; เช่นมัน รักตนเห็นแก่ตน แล้วมันก็เกียจมันนอนเสีย มันไม่ทำงาน. ที่มันก็เกียจนอนเสีย มันก็คือรักตนนั่นเอง มันเอาข้างรักตนโดยไม่ต้องทำงานก็เกียจนอนเสียไว้ทีก่อน, ทั้งที่มันมีความรู้สึกรักตนเห็นแก่ตน, มันเล่นตลกกันอยู่อย่างนี้ สังเกตดูให้ดี ๆ.

สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์นั้น ก็ขอให้ระวังกันไว้ทุกคนเถอะ ว่ามันมีโอกาสที่จะถูกหลอกลวงด้วยเหยื่อ ที่ธรรมชาติวางไว้สำหรับหลอกคนให้สืบพันธุ์. คนรู้ไม่เท่าไม่ทัน มันก็ต้องตกไปสู่การสืบพันธุ์ เพราะต้องการกินเหยื่อคือ กามารมณ์.

สัญชาตญาณแห่งการพัฒนาตน คืออยากจะได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่หยุดอยู่กับที่. นี่มันเห็นได้ชัดว่ามีแม่ต้นไม้ต้นโตแม่สัตว์เดรัจฉาน มันก็พัฒนาตนให้ดีกว่าให้มากกว่า ให้สูงกว่า ให้สบายกว่า, แล้วมันก็เลยกลายเป็นผลิตเปิดเปิงเป็นเรื่องมายาสาไทย, มันก็สะเพร่าเดินเลอะอะไรขึ้นมาก็ได้ เพราะความที่มันอยากดี จนควบคุมไว้ไม่ได้ ควบคุมไว้ไม่ทัน.

สัญชาตญาณที่ว่าต้องมีอะไรมาแวดล้อมเราและบำเรอเรา; เห็นได้ง่าย ๆ เกือบจะไม่ต้องพูดก็ได้ ความรู้สึกอย่างนี้มันเป็นความรู้สึกเกิดเองเกิดได้เอง. สังเกตดูให้ดีมันมีมาตั้งแต่เล็กจนบัดนี้ มันก็ยังมีความรู้สึกอันนี้ ต้องการให้อยู่ในท่ามกลางการบำรุงเอาอกเอาใจอะไร ของสิ่งที่แวดล้อมคือของผู้อื่น; ถ้าเขาเฉยเมยไม่เอาอกเอาใจ ก็หาว่าเขาดูถูกแล้ว หรือว่าเสียเกียรติแล้ว ซึ่งมันเป็นความรู้สึกได้เอง เกิดความรู้สึกได้เอง ไม่ต้องมีใครมาสอนว่ามึงจงรู้สึกอย่างนั้น, มันรู้สึกได้เอง นี่จึงเรียกว่าสัญชาตญาณ.

สัญชาติญาณอวด มันก็เป็นเรื่องที่น่าหัว ยอมลำบากยอมเสียเงินยอมอดกลั่นอดทน ยอมอะไรเพื่อจะได้อวด. นี่อำนาจของสัญชาติญาณที่มันเป็นไปผิด. ฉะนั้นควบคุมให้มันเดินไปถูกซึ ให้ทำดีเข้าไว้ก็แล้วกัน, แสดงให้คนอื่นเห็นได้ ไม่เรียกว่าอวด.

สัญชาติญาณแห่งการมีอยู่แห่งตน อย่างไม่รู้ เอาดัตตนไว้ก่อนเสมอ ข้อนี้เกิดความคิดหรือเกิดกิเลสอะไรได้มากมาย ซึ่งจะได้กล่าวกันต่อไปในข้างหน้า. ในที่สุดมันก็มีความรู้สึกต้องการมีอยู่อย่างนิรันดร, ตัวกูต้องการจะมีอยู่อย่างนิรันดร ก็เป็นความคิดที่เกิดได้เอง, เกิดได้เองไม่ต้องมีใครมาสอน เมื่อมันเห็นแก่ตัวมากเข้ามันก็ไม่ต้องการจะดับ มันก็ต้องการจะมีอยู่ แล้วก็เห็นว่าดีที่สุดก็คืออยู่กันนิรันดรเลย.

ฉะนั้นความคิดที่จะมีอยู่นิรันดรนี้ มันเป็นความคิดลึก, เป็นความคิดพื้นฐานรากฐานของสติปัญญา สำหรับจะได้ค้นหากันต่อไป ว่าทำอย่างไรจึงจะพบชีวิตนิรันดร ซึ่งเป็นต้นปัญหาหรือเป็นตัวปัญหาของศาสนาทั้งหลาย ที่เสนอกันเข้ามา แข่งขันเข้ามาเสนอว่าทำอย่างไรจึงจะมีชีวิตนิรันดร. นั่นแหละมันขึ้นกันอยู่กับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาติญาณไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง.

เอาละ, เป็นอันว่าอาตมาก็ได้บอกให้ทราบถึงสิ่งที่เรียกว่าสัญชาติญาณ, และบอกให้ทราบถึงความประสงค์ของการที่จะต้องเทศน์ ต้องพูด ต้องสอนเรื่องนี้ ว่ามีอยู่อย่างไร, แล้วก็จะได้พูดต่อไป ต่อจากเรื่องทีพูดไว้แล้วในครั้งก่อน. คงจะช่วยบรรเทาข้อขัดข้องให้แก่ผู้ที่เพิ่งมาฟังเป็นครั้งแรกนี้ได้มาก.

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้.]

เข้า, ทีนี้ก็จะพูดกันถึงเรื่องสัญชาติญาณที่ควบคุมไว้ไม่ได้ แล้วกลายเป็นกิเลส. กิเลสทั้งหลายมองดูแล้วก็จะได้พบรากฐานอยู่ที่สัญชาติญาณที่ควบคุมไว้

ไม่ได้. ในครั้งที่แล้วมาก็ได้พูดถึงกิเลสโดยตรง เช่น โภคะ โทสะ โมหะ, กิเลสเล็ก ๆ เช่น อุปกิเลสทั้งหลาย, แล้วก็พูดถึงอาการของกิเลสหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ อย่าง กระทั่งว่าเรื่องของนิวรรณ์ ซึ่งเป็นกิเลสเพียงกลุ่ม ๆ.

สัญชาตญาณกับตัณหา ๓.

ที่นี้ก็เหลืออยู่ที่จะพูดต่อไป ก็คือเรื่องกิเลสที่จริงจางขึ้นมา คือจะพูดถึง **ตัณหา ๓**, เรื่องอริยสัจจะจะมีเรื่องทุกข์ เรื่องเหตุให้เกิดทุกข์. แล้วเหตุให้เกิดทุกข์ก็แจกเป็นตัณหา ๓. **ตัณหานั้นคือความอยาก, ความอยากความต้องการนั้น เป็นเรื่องของสัญชาตญาณ** เพราะชีวิตมันรู้จักอยากรู้จักต้องการ ให้ตัวมีอยู่ ให้ได้ปัจจัยสำหรับหล่อเลี้ยงให้ตัวมีอยู่. ให้ได้รับสิ่งบำรุงบำเรอให้ได้ความเจริญความก้าวหน้า หรือกระทั่งได้สิ่งที่มันรู้สึกว่ามันถูกกับความรู้สึกหรือกิเลสนั่นเอง.

อ้อ, เดี่ยวจะขอพูดให้ชัดเสียหน่อยว่า คำว่า **ตัณหา ๓** นี้แปลว่า **ความอยาก** ที่มาจากความโง่, โดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษาทั้งหลาย ช่วยจดจำข้อความนี้ไว้ให้ชัดเจนว่า **ความอยากที่มาจากความโง่ จึงจะเรียกว่าตัณหา**. เขามักจะพูดกันว่าความทะยานอยากความดิ้นรนอย่างแรง เป็นตัณหานั้นไม่ถูกต้อง, ถูกน้อย. **ความอยากที่มาจากความโง่จึงจะเรียกว่าตัณหาหรือโภคะก็ได้ ตัณหาก็คือได้**, แล้วมันก็รุนแรงเป็นธรรมดา. นี่ถ้าว่าความอยากหรือความต้องการหรือ**ความประสงค์ที่ไม่ได้มาจากความโง่ ไม่ได้มาจากอวิชา แต่มาจากสติปัญญา** รู้ว่าควรต้องการอะไร ควรอยากอะไรอย่างนี้ **ไม่เรียกว่าตัณหา**. ฉะนั้นอย่าไปแปลคำว่าตัณหาว่า ความทะยานอยาก มันต้องให้ชัดลงไปว่า **เพราะความโง่ มันจึงจะเป็นตัณหา**.

ที่นี้สิ่งที่เรียกว่า**ตัณหา**นั้นมันมีว่า **มีความอยากในกาม** คือสิ่งที่น่ารัก น่าใคร่ เรียกว่า **กามตัณหา**, **แล้วก็มีตัณหาในความเป็น** ในความเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ที่น่าเป็น ก็เรียกว่า **ภวตัณหา**, **แล้วก็มีความอยากที่จะไม่เป็น** ในบางกรณีมันหมุนกลับ **อยากที่จะไม่เป็น** รวมกระทั่งอยากตาย ก็เรียกว่า **วิภวตัณหา**; จำกัลดความง่าย ๆ ว่า **อยากได้เป็นกามตัณหา, อยากได้หรืออยากมีเป็นกามตัณหา, อยากเป็นเป็นภว-** **ตัณหา ภวะแปลว่าเป็น ถ้าอยากสูญ เรียกว่า วิภวตัณหา. อยากได้ อยากเป็น** **แล้วอยากสูญ** **นี่ความอยากของคนใจ, จะไม่มีอะไรมากไปกว่านี้. นี้อยากเป็น** **คนใจหรืออยากเป็นคนฉลาด** ก็ไประวังเอาเอง, **อยากได้ในสิ่งที่จะสนองความใคร่,** **อยากเป็นก็เป็นในลักษณะที่จะได้สิ่งที่ตัวใคร่, อยากสูญ** **นั่นเมื่อมันหมด หมดท่าขึ้นมา.**

เมื่อความใจมันถึงสุดเหวี่ยง เลยเห็นว่าความสูญไป ความตายไป ความไม่มีอยู่นั้นแหละดี มันก็เลยอยากตายหรืออยากสูญ; แต่ไม่ค่อยมีใครอยาก, มีเป็นส่วนน้อย, แต่มันก็มีได้. ถ้าว่าพรรณา พรรณนาความเลวของควมมีชีวิตอยู่ ตายเสียดีกว่า, พรรณาพรรณากันทั้งเข้าทั้งเย็นก็จะมีคนเชื่อ และอยากตายก็ได้.

คราวหนึ่งมีข่าว ที่ประเทศไหน หรือสำนักงานจะอยู่อาฟริกา หรือประเทศไหน **ของพวกลัทธิสังคมนิยมของมิชชันนารี** **นัดพร้อมกันหมด** **ทั้งอาจารย์ทั้งลูกศิษย์ลูกเด็กเล็กแดง** **กินยาไซยาไนด์** **ตายคราวเดียว ๒-๓ พันคน** **เพราะได้รับคำสั่งสอนว่า** **ตายดีกว่า.** **เราได้ทำดีที่สุดแล้ว** **พอตายแล้วเราไปอยู่กับพระเป็นเจ้าทันที** **แล้วจะมาทนทุกข์ทรมาน** **อะไรกันอยู่ที่นี่,** **ก็เลยสมัครตายกันหมด ๒-๓ พันคน,** **แล้วหัวหน้าก็ให้กินยาตาย** **พร้อมกันหมด.** **นี่เมื่อมันอยากตายมันก็มีได้เหมือนกัน** **แล้วมันก็อยากอย่างแรงนะ** **เพราะว่าตายไปได้ดีกว่าก็เลยอยากตาย.**

นี่เรื่องอยากได้ อยากได้เหมือนใจจะขาด-ที่ตรงกับกิเลส ก็อยากเป็นนั่น เป็นนี่ ที่สามารถจะเรียกร้องหรือบังคับ เอาสิ่งที่ต้องการได้ตามที่ปรารถนา ก็อยากเป็น เป็นใหญ่เป็นโตมีอำนาจวาสนานี้มันก็อยากเป็น แล้วถ้าว่ามันหมดทำหรือเหตุการณ์มัน แวดล้อม มันแสดงว่าไปไม่รอด แล้วมันก็อยากตาย เป็นเรื่องผิดเหมือน ๆ กันทั้งหมด อย่าเข้าใจว่าอยากตายนั้นเป็นเรื่องเก่ง เป็นคนเก่งหรือเป็นคนพิเศษ มันก็โง่เท่ากัน นั่นแหละ, อยากได้ หรือ อยากเป็น หรืออยากตายนี้มันก็โง่เท่า ๆ กัน เพราะว่า มันอยากด้วยความโง่.

นี่ความอยากที่รุนแรงอย่างนี้ มันมาจากสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน ซึ่งมีสัญชาตญาณแห่งการจะพัฒนาให้ดีที่สุด ให้ได้สิ่งที่ดีที่สุด มันก็เลยอยากไปตาม ความรู้สึกของตัวเอง, มันก็เกิดความอยาก ๓ ชนิดนี้ขึ้นมา : เห็นแก่ตน มันก็อยาก ได้กามารมณ์สูงสุด เป็นกามตัณหา, เห็นแก่ตน อยากให้ตนเป็นนั่นเป็นนี่ เป็น ดีที่สุดจะได้สบาย, หรือว่าได้เป็นผู้มีอำนาจวาสนา แล้วก็จะได้กอบโกยเอาปัจจัยของ กามารมณ์ของอะไรที่นำปรารถนามาได้โดยง่าย เพราะความเป็นนั่น ๆ, หรือบางทีก็จะนึก เอาเป็นโดยไม่ต้องกินอะไร ไม่ต้องทำอะไร ให้ได้อยู่เป็นอย่างของทิพย์ของสวรรค์, ไม่ต้องกินต้องใช้อะไร ก็อยู่เป็นสุขเหมือนพวกพรหมอย่างนี้ มันก็เรียกว่าอยากเป็น อยากเป็น. ทีนี้ถ้าในบางกรณีมันหมดหนทาง มันก็ฆ่าตัวตาย ชนิดที่มีอยู่โดยมาก ไม่น้อยเหมือนกัน; การฆ่าตัวตายเดี๋ยวนี้ยิ่งมากขึ้น เพราะปัญหาในโลกนี้มันมีมากขึ้น แต่ว่าอยากตายนี้ยังมีความหมายว่า อยากเพื่อไม่เป็นอยู่, อยากเพื่อไม่ ๆ ๆ ไม่อะไรก็แล้ว กัน เรียกว่าวิภวตัณหาได้เหมือนกัน. ความอยากได้หรืออยากเป็นนั่นมันมาจาก สัสสตทิฏฐิ, ส่วนความอยากตายนั้นมาจากอุจเฉททิฏฐิ. ความรู้สึกส่วนลึกมันต่างกัน อุจเฉททิฏฐิอยากสูญนั้น ก็เพราะมันเห็นแก่ตนไปในทางกลับตรงกันข้าม ว่าอยู่ที่นี่ ไม่ถูกต้องแล้ว, ตายถูกต้องของตน, ความตายเป็นความถูกต้องแก่ตน มันก็เลยอยาก ตาย.

นี้จะมองดูให้เห็นว่า **ต้นเหตุทั้ง ๓** มันมาจากสัญชาติญาณแห่งการเห็นแก่ตน, มันก็เลยเกิดความอยากตามสมควรแก่กรณี. นี่เรียกว่า**สัญชาติญาณมันออกมาเป็นกิเลส**, สัญชาติญาณได้รับการปรุงโดยสิ่งแวดล้อม ออกมาเป็นรูปของกิเลส : สัญชาติญาณแห่งการเห็นแก่ตน, แห่งการรักตน, แห่งการต้องการบำเรอตน, หรือ**ต้องการอวดตน** อะไรก็ตาม มันรวมกำลังกันเข้าแล้วทำให้เกิดความอยาก ๓ ประการนี้ ซึ่งเป็นกิเลส.

สัญชาติญาณกับอุปาทาน.

ที่นี้คู่ต่อไปอีกถึงหมวด **อุปาทาน** อุปาทานคือ**ความยึดมั่นถือมั่น** มันก็แสดงว่าเป็นเรื่องของตนอย่างยิ่งอยู่แล้ว, อุปาทานมันยึดมั่นเรื่องตนเรื่องของตน

อุปาทานที่ ๑ เป็นกามอุปาทาน - ยึดมั่นโดยความเป็นกาม เป็นของน่ารักน่าใคร่ ก็ความใคร่ของตน แล้วก็**เฟื่องได้แก่ตน** เป็นการบำเรอตน ตามความต้องการของสัญชาติญาณ.

แล้วอุปาทานที่ ๒ **ทิฏฐูปาทาน-ความยึดมั่นด้วยทิฏฐิ** ด้วยความเห็นว่าเป็นอย่างไร, มันก็เป็นเรื่องของตัวตนที่หัวแข็ง เป็นตัวกู. ถ้าเป็นกามอุปาทานเป็น**ตัวตนชนิดของกู**, ถ้าเป็นทิฏฐูปาทานมันเป็นเรื่องตัวตน ประเภทตัวกู ตัวกู ไม่ยอมใคร. กิเลสที่เป็นเหตุให้ถือมั่นไม่ยอมใครนี้ คือสิ่งที่เรียกว่าทิฏฐูปาทาน, เป็นเรื่องของตัวกู มีความเห็นแก่ตน แล้วก็ยืนยันในความรู้สึกอันนี้

ที่นี้ อุปาทานที่ ๓ **สีลัพพตอุปาทาน-ยึดมั่นศีลและพรต** คำนี้จะบอกให้รู้ว่า **อธิบายกันผิด ๆ** คือเข้ามักจะอธิบายกันว่า ไปยึดมั่นระเบียบปฏิบัติศาสนาอื่น;

ไปยึดมั่นระเบียบปฏิบัติของเดี๋ยวยี่อื่น. ทำผิด ๆ ตามลัทธิอื่นจึงจะเรียกว่าลัทธิผิดๆ. เช่นไปทรมานตนบ้าง, ไม่กินอาหารกินหญ้าบ้าง, กินอุจจาระบ้าง, อะไรก็ตาม, ไปถืออย่างนั้น ประพฤติอย่างสูงนั้ ประพฤติอย่างต่ำ ก็เรียกว่าลัทธิผิดๆ **ที่จริงไม่ใช่** อย่างอธิบายอย่างนั้น. ขอยืนยันว่าอย่าอธิบายอย่างนั้น, จงอธิบายว่า ยึดมั่นศีลวัตรของตนเองที่มีอยู่ที่นี้ ที่กำลังประพฤติอยู่นั้นผิด, ยึดมั่นผิด ไม่ตรงตามความจริง ไม่ตรงตามเหตุผล; เช่นว่าเราถือศีลอย่างนี้ ประพฤติวัตรปฏิบัติอย่างนี้ แทนที่จะคิดว่าขุดเกลากิเลส, ขุดเกลากิเลสเพื่อความหมดกิเลส, มันไปยึดมั่นว่าเพื่อความดี **ความศักดิ์สิทธิ์ หรือเพื่อความมีอำนาจพิเศษ วิเศษ มีปาฏิหาริย์มีอะไรไปทำนองนั้น.** มันไม่ถูกเรื่อง, ศีลไม่ใช่เพื่ออย่างนั้น.

ศีลเพื่อขัดเกลากิเลสทางกายทางวาจา, วัตรปฏิบัติทั้งหลาย ก็เพื่อขัดเกลากิเลสทั้งหลายทั้งปวง, มันมีเรื่องของมันโดยเฉพาะ ไม่ต้องมงาย ไม่ต้องคาดคะเนหรือไม่ต้องอะไรหมด. ที่นี้มันไม่เห็นตามที่เป็นจริงอย่างนั้น มันก็มีความรู้สึกไปในทางขลัง หรือ ศักดิ์สิทธิ์, รักษาศีลให้มีความขลังให้มีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา; พอได้ทำพิธีรับศีลแล้วก็รู้สึกว่าขลังขึ้นมา, มันก็สักว่าพิธีเท่านั้นแหละ มันก็หลอกกันเป็นทอด ๆ ไป. **นี่อย่างนี้เรียกว่าลูปคล้ำศีลและวัตรให้โง่ไปตามความโง่ของคน ๆ นั้น,** เอาความโง่มาลูปคล้ำศีลและวัตรที่ปฏิบัติอยู่นั้น ให้กลายเป็นของโง่ไปตามความโง่ของคนนั้น ๆ. เราฉะนั้น ขอระวังให้ดี ที่ปฏิบัติอยู่ในพุทธศาสนานี้แหละ ศีลข้อไหน, วัตรปฏิบัติข้อไหน, จงเข้าใจให้ถูกต้อง ว่ามีเหตุผลอย่างไร, ทำเพื่ออะไร ให้ได้ผลอย่างนั้นจริง ๆ. **อย่าให้กลายเป็นเรื่องขลังเรื่องศักดิ์สิทธิ์เหมา ๆ** เอาว่า ต่อไปนี่ก็เก่งทั้งหมด ดีทั้งหมด ได้ทั้งหมด มีปาฏิหาริย์ มีอะไรไปเสีย. ลัทธิผิดๆปรมาสก็เรียกว่าตัวตนที่เป็นบ้านั่นเอง, มันเป็นสัญชาตญาณแห่งการอยากดีอยากเด่น **อยากดัง** **อยากอวดอยากอะไร** มันก็เลยเตลิดออกไป เป็นเรื่องของความมงาย

อุปาทานที่ ๔ อันสุดท้ายที่เรียกว่า **อัตตวาอุปาทาน-ความยึดมั่นถือมั่นด้วยวาตะว่าตน** ด้วยคำพูดว่าตน แต่มันไม่ใช่เรื่องของคำพูด; มันมีทิวฐิตุความคิดความเห็นที่ทำให้พูดออกมาเช่นนั้น. **ทิวฐิตุความคิดความเห็นที่ทำให้พูดออกมาว่าตัวตน** ตัวกู ของกู ของตน, ทิวฐิตุอันนั้นมันทำให้พูดออกมาอย่างนั้น. ท่านก็เล็งเอาถึงตอนที่ทิวฐิตุมันทำให้พูดออกมาว่า ตัวตน **อัตตวาหะ-วาตะว่าตน, อุปาทานยึดมั่นด้วยวาตะว่าตน; เพราะสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตนนั้น มันบีบบังคับหรือว่ามันทำให้ต้องรู้สึกคิดนึกอย่างนั้น, เราจึงมีความรู้สึกว่ามีตัวตน.**

ถ้ามีตัวตนมันก็ต้องมีของ ๆ ตน มันคู่กันมันแยกไม่ได้, มีตัวตนนั้นนะเป็นของตนก็ได้, หรือมีสิ่งอื่นว่าเป็นของตนก็ได้, ความสุขความทุกข์ ความได้ความเสีย ความแพ้ความชนะ บุญกุศล สุขทุกข์อะไรก็ตามว่าเป็นของตน. ที่จริงโดย**ธรรมชาติ** ตามกฎของอิทัปปัจจยตา; แต่ถ้าความโง่ด้วยอวิชชาเกิดขึ้นแล้ว มันไปเอาสิ่งที่มีใช่ตัวตน มันคิดเป็นตัวตน ยึดถือเป็นตัวตน เป็นของตน. ดังนั้น**สิ่งที่เรียกว่าตัวตนมันเป็นเพียงความคิด** ความสำคัญมันหมายด้วยความโง่; ถ้าไม่มีความโง่ มันก็ไม่สำคัญมันหมายว่ามีตัวตน. นี่แปลว่าในสัญชาตญาณที่มีมาตามธรรมชาติแท้ ๆ นั้น ยังไม่มีความฉลาด มันจึงให้เกิดความรู้สึกว่ามีตัวตนอยู่ในสัญชาตญาณซึ่งเกิดได้เอง ว่ามีตัวตน มีตัวตน.

นี่อุปาทานทั้ง ๔ นี้ เป็นเรื่องผูกมัดร้อยรัดให้คนที่เรียกว่า คนสมมติเรียกว่าคน **ต้องติดอยู่ในกองทุกข์** คือติดอยู่ในกามที่ตนชอบใจ, ติดอยู่ใน**ทิวฐิตุ**ที่ตนถือรั้น, ติดอยู่ใน**ศีลพรต**ที่ตนคิดว่าดีวิเศษขลังศักดิ์สิทธิ์, แล้วก็**ติดอยู่ในวาตะว่าตน** จะยืนยันว่าตน จะยึดมั่นว่าตน. คิดดูสิแล้วมันจะมีปัญหามากน้อยเท่าไร. อะไร ๆ ก็เป็นตนไปเสียหมด, แล้วธรรมชาติไม่ยอมให้เป็นตน มันก็ต้องนั่งร้องไห้อยู่บ่อย ๆ

โดยไม่รู้สีกตัว ฉะนั้นคนจึงนั่งร้องไห้อยู่ด้วยความโง่อันนี้ โดยไม่รู้สีกว่ามันเป็นความโง่อันนี้, หรือเป็นความยึดถืออย่างนี้ นี่แหละเรียกว่าเป็น**ทุกข์เหลือประมาณ** โดยที่**ไม่รู้ว่ามันเพราะเหตุอะไร**.

ขอให้สังเกตดูให้ดี ๆ ว่าบางที**มันตัวเรานั้นแหละ** เราเองนั่นแหละเป็น**ทุกข์ เสียเหลือประมาณ โดยไม่รู้ว่าเพราะเหตุอะไร**; ถ้าได้ศึกษาเรื่องนี้เพียงพอ มันก็จะรู้ว่าอ้าว, เพราะเหตุของตน เหตุของความมีตัวตน ความยึดถือความโง่ ความหลง ความสำคัญมั่นหมายว่ามีตัวตน, แล้วมันไม่ได้อย่างที่ตนต้องการ, แล้วบางทีมันจะทำลายตน มันจะสูญเสียตน คือตนมันจะต้องพินาศ จะต้องฉิบหาย จะต้องตาย จะต้องอะไรเป็นต้น. **เพียงแต่กลางสังขรณ์** มาเท่านั้นแหละ **ว่าจะต้องตาย มัน ก็เป็นทุกข์ยิ่งกว่าตาย** ด้วยซ้ำไป; ถ้าตายเสีย มันก็ตายพ้นไปเลย มันไม่รู้สีกคิดนึก มันก็ไม่ต้องเป็นทุกข์. แต่ถ้ามันไปยึดถือในความตาย ยึดถือในลักษณะหรือสิ่งที่แสดงว่าจะต้องตาย มันก็เป็นทุกข์. ฉะนั้นจึงเป็นทุกข์ของคนโง่ จะเรียกว่าทุกข์ฟรีก็ได้ ทุกข์โดยไม่ต้องเสียสต่างค์ ทุกข์ฟรี ทุกข์หรือกันอยู่ทุกคน โดยที่ไม่ต้องทุกข์ มันก็เป็นทุกข์จนได้

นี่ระวังให้ดี มันจะขาดทุนยิ่งกว่าการขาดทุนใด ๆ แล้วมันจะยิ่งกว่าความตายด้วยซ้ำคือมันเป็นทุกข์; ถ้าความตายมันไม่รู้สีกเป็นทุกข์. **แต่นี้มันไม่ตายมันรู้สึกเป็นทุกข์ทรมาน** เหมือนกับไฟชนิดหนึ่งเผาผลาญอยู่ตลอดเวลา, แล้วเป็นไฟที่ไม่ร้อนเสียด้วย, ที่ไม่ร้อนเหมือนกับไฟธรรมดา แต่มันร้อนยิ่งกว่าไฟธรรมดา ทำให้เกิดความทุกข์.

นี่**สัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน** หรือต้องการจะสงวนตน จะหวดตน จะอะไรตน ออกมาเป็นสิ่งที่เรียกว่ากิเลส ในนามว่าอุปาทานทั้ง ๔ : กามอุปาทาน ทิฏฐูปาทาน สิล্পพัตตูปาทาน อตตวาหูปาทาน. ขอให้นักศึกษาทั้งหลายอย่าเห็นว่า เป็นคำพูดเล่น ๆ คร่ำ ๆ ครี ๆ อยู่ในวัด, มันเป็นเรื่องจริง จริงที่สุด จริงของธรรมชาติ,

จริงอย่างวิทยาศาสตร์. เรื่องอุปาทานทั้ง ๔ นี้ มันมีอยู่แก่เราโดยที่เราไม่รู้สีกตัว เราจึงทำลายมันไม่ได้.

ไปศึกษาเสียให้รู้ซึ่ว่า กามอุปาทาน ยึดมั่นในกาม, คำพูดสั้น ๆ ว่ายึดมั่นในกาม นี่ปัญหาท่วมโลก ปัญหาเต็มโลกเลย, คนทั้งโลกมันก็ยึดมั่นในกาม.

ทิฏฐูปาทาน-ยึดมั่นในทิฏฐิความคิดความเห็นของตน มันก็ไม่ยอมใคร มันก็มีกันอยู่ทั้งโลกเหมือนกัน, แต่ละคนก็มีความคิดความเห็นของตนไม่ยอมฟังเสียงของใคร.

สีลัพพตูปาทาน ทำอะไรอยู่, ทำอะไรอยู่เพื่อประโยชน์แก่การดับทุกข์โดยตรงนั้น มันไปเห็นเป็นของพิเศษ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เป็นของผิดธรรมชาติ เหนือธรรมชาติ เลยธรรมชาติไปเสีย.

แล้วอันสุดท้ายก็ว่า อัตตวาหุอุปาทาน-ความรู้สึกว่ากูมีอยู่ กูเป็นอยู่, ของกูมีอยู่ ของกูเป็นอยู่ ความรู้สึกอันนี้ทรมานใจเหมือนกับว่าแบกของหนักอย่างยิ่ง แล้วก็เอาลงไม่ได้, เหมือนกับแบกก้อนหินอย่างใหญ่หนักเหลือประมาณแล้วเอาลงไม่ได้, คือแบกตัวตนเพราะสัญชาติญาณ ที่ไม่ได้รับการเพาะหรือพัฒนาให้มันเป็นโพธิ แต่มันกลับผิดไปเป็นกิเลส, เป็นกิเลสคือมีดมันเศร้าหมอง มันจึงได้เป็นทุกข์, ถ้าเป็นโพธิ มันก็สว่างไสวแจ่มแจ้ง, รู้ตามที่เป็นจริง มันก็ไม่อาจจะเกิดความทุกข์

นี่สัญชาติญาณที่มาอยู่ในรูปของกิเลสเป็นอย่างนี้, แล้วสัญชาติญาณเดิวนั้นแหละที่มันไปอยู่ในรูปของโพธิ มันเป็นอย่างอื่น แต่เราไว้พูดกันคราวอื่น. วันนี้พูดเรื่องสัญชาติญาณที่เป็นกิเลสกันเสียให้เพียงพอก่อน.

สัญชาตญาณกับกิเลสละเอียดชื่อมานะ

ที่นี้มันมีกิเลสละเอียดประเภทหนึ่ง เรียกว่า มานะ, มานะ-ความสำคัญ, ในภาษาไทยคำว่า มานะ แปลว่า ทิฏฐิ คือความจองหองพองชน เรียกว่ามานะ; แต่ในภาษาบาลี ภาษาดรรมะนั้น คำว่ามานะไม่ได้หมายความว่าเพียงเท่านั้น หมายความว่าสำคัญมันหมาย, จะพูดง่าย ๆ ก็ว่า มันให้มาตรฐานแก่ตนเอง, มันให้มาตรฐาน standard แก่ตนเอง ว่าเป็นอย่างไร เป็นอย่างไร เป็นอย่างไร; ถ้ามันไม่มีความรู้สึกว่าเป็นตัวตนตามสัญชาตญาณ มันก็ไม่รู้จะให้มาตรฐานอะไร. เดียวนี้มันมีความรู้สึกว่าเป็นตัวตน, ตัวตนขึ้นมาเสียแล้ว, มันก็ให้มาตรฐานแก่ตัวตน ตามความรู้สึกคิดนึกของมัน. ดังนั้นมันจึงให้เกิดมานะ คือความสำคัญมันหมาย โดยมาตรฐานนั้น ๆ เรียกว่ามานะมานะ แบ่งเป็น ๓ ชนิด : สำคัญมันหมายว่าดีกว่า, สำคัญมันหมายว่าเสมอกัน, สำคัญมันหมายว่าเลวกว่า, นี้มีอยู่ ๓ ชนิดเท่านั้น.

ขอให้เอาความคิดของตัวเองนั่นแหละ, ความรู้สึกของตัวเองแหละเป็นหลัก, เมื่อไรเรารู้สึกว่าเราดีกว่าคนนั้นแล้วระวังเถอะ, นี้มานะคือ กิเลสมันครอบงำเอาแล้ว มันรู้สึกว่าคุณดีกว่าคนนั้น บางทีก็รู้สึกว่าคุณพอ ๆ กันเท่านั้น ก็มานะนั้นแหละให้มาตรฐานว่าเท่ากัน, บางทีมันก็เลวกว่า เลวกว่า รู้สึกเศร้ารู้สึกเสียใจลงไปทีเดียวว่าเรามันเลวกว่า. นี้ดีกว่าหรือเสมอกันหรือเลวกว่า, เป็นกิเลสเกิดขึ้นเพราะมีสัญชาตญาณแห่งตัวตน ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งการวัด หรือกำหนด หรือประมาณ, ถ้าไม่มีตัวตนมานะเหล่านี้มีไม่ได้.

ที่นี้มานะนี้มันยังเล่นตลกนะ มันเป็นเรื่องสำคัญ สำคัญมันหมายเท่านั้น ที่จริง เราอาจจะดีกว่าเขา โดยอะไรก็ตาม โดยชาติโดยกำเนิดโดยวิชาความรู้โดยสมรรถภาพอะไรเราดีกว่าเขา; แต่เราไม่รู้สึกตัว, เราไปเข้าใจว่าเราเลวกว่าเขาก็ได้ อย่างนี้

มันเป็นมานะอีกชั้นหนึ่งที่สำคัญผิด ขาดทุนสองชั้นเลย. เราดีกว่าเขานะ เรียกว่า เราดีกว่าเขาอยู่โดยแท้จริงนะ เราอาจจะคิดว่าเราดีกว่าเขาก็ได้, เราอาจจะคิดว่าเราเท่ากับเขาก็ได้, เราอาจจะโง่คิดว่าเราเร็วกว่าเขาก็ได้ ในกรณีที่เรารู้ว่าเขา เราเหนือเขา, เราก็ยังคิดได้ ๓ อย่างนั้นแหละ ว่าดีกว่า เสมอกัน หรือเร็วกว่า. **ที่นี้ในกรณีที่มีมันเท่ากัน** อะไร ๆ มันก็เท่ากัน เรียกว่าอยู่ในระดับเดียวกัน สติปัญญาความคิดความสามารถสมรรถภาพ สุขภาพอะไรเท่ากัน; แต่เราอาจจะโง่ไปคิดว่าเราดีกว่าเขาก็ได้, เราเท่ากับเขาก็ได้, เราเร็วกว่าเขาก็ได้. **ที่นี้อันสุดท้ายเรามันเร็วกว่าเขา** ด้อยกว่าเขาโดยประการทั้งปวง; แต่เราอาจจะมีความคิดว่าเราดีกว่าเขา เหนือเขาก็ได้, หรือเสมอกับเขาก็ได้ เร็วกว่าเขาก็ได้, ได้สามคุณสามได้แก้ว, ได้แก้วชนิด,

มานะทั้ง ๙ ชนิดนี้มันมาจากอุปาทานว่ามีตัวตน ซึ่งเป็นสัญชาติญาณ เกิดขึ้นว่ามีตัวตน, เอาตัวตนเป็นที่ตั้งแห่งการวัด แห่งการวางมาตรฐาน. **ที่นี้ สติปัญญาความคิดความนึกมันโง่, มันโง่เกินไปบ้าง หรือมันโง่ผิดหลงผิด** กลับกันอยู่บ้าง, มันก็เกิดความสำคัญมันหมายต่างกันอย่างนี้ ซึ่งเป็นกิเลส. **ถ้าสำคัญว่าดีกว่าเขา** มันก็เกิดความรู้สึกทำนองหนึ่ง, ถ้าเท่ากันกับเขา ความรู้สึกก็เป็นทำนองหนึ่ง, เร็วกว่าเขาที่รู้สึกทำนองหนึ่ง.

ถ้าดีกว่าเขาก็ดูถูกเขา หรือว่าอะไร ๆ ชนิดที่มันทำไปเพราะคิดว่าดีกว่าเขา ถ้าเสมอกันบางที่มันก็ **จะเป็นเพื่อนกันก็ได้, หรือว่ามันจะเป็นคู่แข่งกันก็ได้** มันมีปัญหาคือมันแหละ, **ถ้าเร็วกว่าเขาที่มันก็น้อยเนื้อต่ำใจ, น้อยเนื้อต่ำใจแทบจะไม่มีแรง** ทำอะไร. แล้วทั้งหมดนั้นไม่ใช่ความจริง, ทั้ง ๙ ชนิดไม่ใช่ความจริง เป็นเพียงความสำคัญมันหมายด้วยความโง่. กิเลสพวกนี้ ชนิดนี้เรียกว่ามานะ, มานะมี ๓ กลุ่ม, กลุ่มละ ๓, เลยได้เป็น ๙ ตัว.

มันมาจากสัญชาตญาณแห่งความรู้สึกว่ามีตัวตน, แล้วยึดมั่นตัวตน, แล้วเห็นแก่ตนเห็นแก่ประโยชน์ของตน, มันก็ทำให้ความคิดคับคูลาน ออกไปในทางที่จะเปรียบเทียบ แล้วมันก็เปรียบเทียบ. นี่ตัวตนเป็นที่ตั้งแห่งการเปรียบเทียบ ตามอำนาจของสัญชาตญาณ; ถ้าอย่างมีสัญชาตญาณว่าตัวตน มานะเหล่านี้ก็ไม่เกิด ปัญหาที่ไม่มี. เดียวนี้มานะมี ปัญหามันก็มีตามแบบของมีมานะ.

พระพุทธเจ้าทรงมีมานะดุจธงอันพระองค์ทรงลดลงได้แล้ว. เมื่อตะกี้ได้ยินหรือเปล่า, พระเขาสวดเมื่อตะกี้มีอยู่บทหนึ่งคำหนึ่ง มีมานะดุจธงซึ่งพระองค์ลดลงได้แล้ว. พวกเรามีมานะดุจธง ยกชูขึ้นไม่ยอมลด, ไม่ยอมลดธง เป็นผู้ชนะเรื่อยไป ยกธงเรื่อยไป, มีมานะดุจธง ธงที่เขายกขึ้นโชว์. นี่ถ้าว่าเป็นพระพุทธเจ้า ก็มีมานะดุจธงซึ่งลดลงได้แล้ว, คือพระอรหันต์ทั้งหลายไม่ใช่เฉพาะพระพุทธเจ้า ท่านไม่มีมานะที่จะยกธง.

นั่นแหละ มานะ นั่นแหละ แม้ว่ามันจะไม่รุนแรงร้ายกาจ เหมือนนาคะ โลกะ โทสะ โมหะ ก็ตามเถอะ, แต่มันก็สร้างปัญหาสารพัดอย่าง ทรมานใจเหลือประมาณ. ความจริงตัวเองจะดีกว่าเขา หรือเสมอเขาหรือเลวกว่าเขาก็ไม่รู้ณะ; ถ้าไปรู้สึกสำคัญมันหมายความว่าเลวกว่าเขา แล้วมันก็นอนไม่หลับ, แล้วมันก็ทรมานใจ เหมือนกับตกนรกชนิดหนึ่ง, ตกนรกชนิดหนึ่ง. นรกนี้มีหลายร้อยชนิด คือความร้อนใจในรูปแบบต่าง ๆ กัน, เดียวนี้เราก็ต้องตกนรกชนิดหนึ่ง มันน้อยใจกว่าเรามันเลวกว่าเขา ทั้งที่โดยที่แท้เรามีอะไรดีกว่าเขาก็ออยู่หลายอย่างหลายประการ. ฉะนั้น มานะมันเกิดขึ้นได้ตามสิ่งแวดล้อมที่ผิด ๆ , หรือว่าเพราะไม่รู้จักสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น มันก็เกิดความสำคัญมันหมายขึ้นมาในใจอย่างผิด ๆ , แล้วมันก็ได้มีความรู้สึกอย่างนี้.

ช่วยคิดดูสักหน่อยได้ไหม? คำนวณดูสักหน่อยได้ไหม? ว่าถ้าเราอย่ามีความรู้สึก ๓ ประการนี้ หัวใจมันจะโล่งจะเกลี้ยงสักเท่าไร; ถ้าเราอย่ามีความรู้สึก

คิดนี้ว่าถูกต้องว่า ภูเสมอกับมิ่ง ภูเลวกว่ามิ่ง, ถ้าอย่ามีความคิด ๓ ประเภทนี้ มันจะสบายใจ จะมีจิตใจสงบเย็นได้สักเท่าไร, ฉะนั้น **มานะ**นี้มันเป็นผลของสัญชาตญาณแห่ง **ความมีตัวตน**, แล้วก็จะ **สงวนตน** แล้วก็จะ **ยกตน** แล้วก็จะ **อวดตน** อะไรต่าง ๆ, มาจากสัญชาตญาณ เป็นสัญชาตญาณ **ที่ออกมาเป็นกิเลสประเภทที่เรียกว่ามานะ**.

เข้า, พูตกันอีกสักอย่างสองอย่าง ให้มันเข้าใจได้ง่ายขึ้น, ให้มันครบ ให้มันเข้าใจได้ง่ายขึ้น ว่าสัญชาตญาณมันออกมาเป็นกิเลสประเภทไหนได้บ้าง? ทีนี้ก็ **กิเลสชั้นละเอียดนั้นเข้าใจยาก**, กิเลสชั้นละเอียดเข้าใจยาก เห็นได้ยาก ตัดได้ยาก มันก็มีอยู่ เรียกว่า **อนุสัย** ก็มี, เรียกว่า **สังโยชน** ก็มี.

สัญชาตญาณกับอนุสัย.

ที่เรียกว่า **อนุสัย** ยกตัวอย่างสัก ๓ อย่าง ว่า **ราคานุสัย** **ปฏิฆานุสัย** **อวิชชานุสัย** ชื่อบาลีจำยากไม่ขอร้องให้จำ; แต่ให้รู้ความหมายของมัน. **อนุสัย** คือ **ความเคยชินที่จะเกิดความรู้สึกผิด ๆ**, ความเคยชินที่จะเกิดความรู้สึกผิด ๆ ขึ้นมาเป็น ๓ พวกนั่นแหละ **โลภะ โทสะ โมหะ**. ถ้ามันเกิด **ความเคยชินชนิดที่จะเอาที่จะเอา พวกโลภะ พวกราคะ** เรียกว่า **ราคานุสัย**, สัญชาตญาณแห่งความรู้สึกคิดนึกที่จะเอา จะเอาเข้ามา ดึงเขามาหาตัว เรียกว่า **ราคานุสัย**. ทีนี้อีกอันหนึ่งมันไม่ชอบมันไม่ถูกกัน; นี่หมายความว่ามันถูกกัน มันก็จะดึงเอาเข้ามาหาตัว. นี่ถ้ามันไม่ชอบไม่ถูกกัน, มันจะตีให้ตายไป หรือมัน **จะผลักออกไป** ก็เรียกว่า **ปฏิฆานุสัย** คือเป็นพวก **โทสะ โภคะ**. ถ้ามัน **ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร** แต่มันก็ยังทิ้ง **ยังสนใจวนเวียนอยู่** ที่นั่น ก็เรียกว่า **อวิชชานุสัย**.

ไม่ใช่คำสำหรับพูดครีคระอยู่ในวัดนะ; แต่มันเป็นสิ่งที่^๑มีอยู่จริงในหัวใจของคนทุกคนแม้ที่บ้าน มันมีความรู้สึกอย่างเหนียวแน่น ที่คอยแต่จะเกิดขึ้นมา, หรือสะสมไว้ให้มาก สำหรับจะเกิดขึ้นมา สะสมไว้ในใจ.

อันที่หนึ่งเกิดขึ้นมาเป็นราคาคือความรัก; ฉะนั้นมันจึงเป็นสิ่งที่บังคับยาก เรื่องความรัก ใคร ๆ ก็พอจะรู้ว่าบังคับยากสักก็มากน้อย. นี่ก็เพราะสิ่งที่เรียกว่าอนุสัยราคานุสัยที่สะสมไว้เต็มลงไว้ เต็มลงไว้ในสัญชาตญาณแห่งมีตัวตน. ต้องการจะได้ ต้องการจะมี ต้องการจะเห็นแก่ตน ต้องการจะให้ใครบำเรอตน, มันก็มีราคานุสัย คือง่ายที่จะรัก, จึงไม่มีใครเอาชนะมันได้ง่าย ๆ; มีแต่อกใหม่ได้ขมไปทั้งนั้นแหละเรื่องของความรักนะ เพราะมันง่ายที่จะเกิด. ครั้นเกิดขึ้นแล้วก็เอาออกไม่ได้เพราะมันมีสิ่งนี้ คือสัญชาตญาณแห่งการที่มีตัวตน, และต้องการให้ได้รับการบำเรอจากสิ่งแวดล้อม, ต้องการจะถนอม ต้องการจะหวด ต้องการจะอะไรต่าง ๆ.

อันที่สอง เรียกว่า ปฏิฆะ ปฏิฆะคือในกรณีที่ไม่ชอบ, ในกรณีที่จะไม่เอา, มันจะทำลาย มันจะตีกลับออกไป. อันที่ ๑ ดิ่งเข้ามา, อันที่ ๒ ตีกลับออกไป.

อันที่สาม อวิชชานุสัย วนเวียนอยู่รอบ ๆ ด้วยความโง่ ความรู้สึกที่เป็นกิเลสโดยใจความมีอยู่อย่างนี้.

รู้จักกิเลสกันไว้โดยใจความ ว่ามีอยู่ ๓ พวกเท่านั้นแหละ; พวกหนึ่งจะดิ่งเข้ามาหาเป็นความรัก ความกำหนัดยินดี เป็นความโลภ เป็นราคาเป็นโลภะ, พวกนี้จะดิ่งเข้ามา. ทีนี้อีกพวกหนึ่งไม่ถูก คือเป็นฝ่ายปฏิบัติ มันก็จะผลัดออกไป หรือจะตีเสียให้ตาย. อันที่สามนั้นโง่ไม่รู้อะไรดี ก็เลยวิ่งอยู่รอบ ๆ. เป็นภาพพจน์ที่จำได้ง่าย เข้าใจได้ง่าย สำหรับจะรู้จักกิเลส หรือสำหรับจะเอาไปจัดหมวดหมู่กิเลส, กิเลสมันมีกล่าวไว้เป็นชื่อมากมายหลายสิบชนิดเต็มที.

ถ้าเราอยากจะรู้ว่ากิเลสตัวนั้นมันอยู่ในพวกโลภะ, หรืออยู่ในพวกโทสะ, หรืออยู่ในพวกโมหะ, ก็ศึกษาให้รู้สิว่า กิเลสตัวนั้นมันมีอาการอย่างไร. ถ้ากิเลสตัวนั้นมันมีอาการจึงดึงเข้ามาสู่ตนเอง กิเลสตัวนั้นก็อยู่ในพวกโลภะหรือราคะ, ถ้าศึกษาดูแล้วกิเลสตัวนั้น มันมีอาการผลักออกไป หรือตีเสียให้ตาย ทำลายเสีย มันก็อยู่ในพวกโทสะ, ถ้ามันโง่ไม่รู้อะไรวิ่งวนอยู่รอบ ๆ มันก็อยู่ในพวกโมหะ, นี่กิเลสมันมี ๓ กลุ่ม ๓ กองเท่านั้นแหละ. นี่กิเลสก็คือเกิดขึ้นเต็มที.

ที่นี้ความเคยชินของกิเลสที่จะเป็นอย่างนั้นอีก ก็เรียกว่าอนุสัย, ร้ายกาจเหลือเกิน; ฉะนั้นเราจึงบังคับยาก บังคับไม่ให้ออกนี่บังคับไม่ได้, บังคับให้ไม่โกรธนี่บังคับไม่ได้, บังคับไม่ให้กลัว ไม่ให้อะไรนี่, บังคับไม่ได้ ก็เพราะว่ามันสะสมอนุสัยไว้มาก, ความเคยชินที่จะเกิดกิเลสนั้นสะสมไว้มาก. สะสมไว้ที่ไหน? มันก็สะสมไว้ที่สัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน ที่มีอยู่ในสันดาน. มันคล้าย ๆ กันที่จะเรียกในบาลีว่าอนุสัย, อนุสัยคือสัญชาตญาณที่ถูกบวกเพิ่มเข้าไปในรูปของสัญชาตญาณ; เพราะว่าเราได้สร้างความรู้สึกลับนั้นเพิ่มเข้าไว้ เพิ่มเข้าไว้ เพิ่มเข้าไว้, มันก็ง่ายที่จะรักบ้าง ง่ายที่จะโกรธบ้าง ง่ายที่จะโง่บ้าง มันรักหรือมันโกรธหรือมันโง่ มัน ๓ อย่างนี้ เพราะมีสัญชาตญาณ.

สัญชาตญาณกับสังโยชน์.

เฮ้, ที่นี้ถ้าจะพูดกันให้หมดอีกสักที ก็อยากจะพูดไปถึงสังโยชน์ ๑๐ ประการ. อย่าเพื่อให้สัญชาตญาณที่จะโกรธขึ้นมาจะ จะไม่ทนฟัง, สัญชาตญาณที่จะโกรธที่จะไม่ยอมฟัง อย่าเพื่อให้เกิดนะ. ขอดทนหน่อย อดทนต่อไปหน่อย; เพราะว่าเรื่องสังโยชน์ ๑๐ ประการนี้ มันก็เป็นเรื่องที่สำคัญมาก, สังโยชน์แปลว่าเครื่องผูก-เครื่องผูก

เครื่องล้าม, เหมือนกับไซ้หรือตรวนหรือช้อนหรือคานหรืออะไรนี่, เครื่องล้ามเครื่องผูกเครื่องจำเรียกว่าสังโยชน์. สิ่งที่มีผูกจิตใจไว้ ให้ติดอยู่ในกิเลสในความทุกข์ ในวัฏฏะนี่คือสังโยชน์ ก็คือมันผูกให้ติดไว้กับสิ่งที่จะเป็นทุกข์. สิ่งที่จะทำให้เกิดทุกข์ มันมีสังโยชน์ผูกติดไว้กับสิ่งนั้น. ถ้าตัดสังโยชน์ได้หมดก็เป็นพระอรหันต์, ถ้าตัดสังโยชน์บางส่วนได้ ก็เป็นพระอริยเจ้าที่ลด ๆ รอง ๆ ลงมา, ถ้าตัดไม่ได้เลยเป็นปุถุชนเต็มขั้น, ถ้ามันตัดสังโยชน์ไม่ได้เสียเลย มันเป็นปุถุชนเต็มที. นี่คอยฟังดูว่า เรามันเป็นปุถุชนเต็มทีหรือว่า เรามันจะอะไรได้บ้าง.

สังโยชน์ข้อที่ ๑ เรียกว่าสักกายทิฏฐิ ความเห็นว่ากายของตน, ความเห็นว่ากายของตน ทั้งที่ไม่รู้จักว่ากายคืออะไรโดยแท้จริง, แต่มันเกิดความคิดความเห็น อันนี้ได้ว่ากายนี้, กายนี้เท่าที่เด็กทารกนั้นมันจะรู้สึกได้ว่า กาย ๆ นั้นนั่นแหละของตน, เด็กที่โตแล้วอย่างนี้ก็ได้, คนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่าก็ได้, ที่เขารู้สึกว่าอะไรเป็นกาย-เป็นกาย **เอาเป็นของตน** นั่นคือสังโยชน์ข้อแรก.

คำว่ากาย ๆ นี้แปลว่าหมู. คำว่ากายโดยแท้จริงไม่ได้แปลว่าร่างกาย คำว่ากาย มันแปลว่าหมู. แต่โดยเหตุที่ว่าร่างกายของคน ๆ หนึ่งมันมีของหลายอย่าง **รวมกันเป็นหมู**, เช่นผม ขน เล็บ ฟัน หนัง อะไร ๓๒ อย่าง หลายอย่างมันรวมกันเป็นหมูนี้ ก็เลยเรียกว่ากาย. คำว่ากายนี้ แปลว่าหมู, ไม่ได้แปลว่าร่างกาย. แต่เพราะเหตุที่ร่างกายนั้นประกอบด้วยของหลายอย่างเป็นหมู ก็เลยเรียกว่าร่างกาย. คำว่ากายแปลว่าหมู; เช่นผลกายนี้แปลว่าหมูแห่งทหาร, หมูแห่งพล หมูแห่งเสนา นี่ผลกาย กายนั้นจะแปลตามเดิมคำเดิมว่าหมู กลุ่ม, หมู กายแห่งทหารเรียกว่าผลกาย.

เรามีสัญชาตญาณแห่งความยึดถือว่าตัวตนอยู่ในสันดาน พอมีความรู้สึกเจริญขึ้น, พอเด็กทารกมันเจริญขึ้นพอที่จะรู้ว่ามีอะไร มัน ก็ยึดเอาสิ่งนั้นเป็นกาย

เป็นตัวกู; เด็กไม่มีความรู้มาแต่ในท้อง เรื่องธรรมชาติธรรมอะไรไม่รู้ทั้งนั้น; ดังนั้นเด็กรู้ได้แต่เพียงตามที่สัญชาตญาณมันจะชวนให้รู้ ชวนให้รู้สึกแล้วชวนให้สำคัญมันหมาย. **ฉะนั้นเมื่อเด็กโตขึ้นก็มีความรู้สึกประเภทตัวตนตัวกูได้เอง,** แล้วมันเกิดมาจากผัสสะที่มากระทบของออรอย ก็รู้สึกว่ารวย, แล้วมันมีความรู้สึกเกิดเขยิบต่อไปถึงว่ารวย, แม้จะไม่ออกเสียงว่ารวย แม้จะพูดว่ารวยไม่เป็น, พูดคำว่ารวยมันพูดไม่เป็นก็ตามเถอะ, **แต่มันมีความรู้สึกในความหมายของกู กูออรอย กูไม่ออรอย** อย่างนี้มันก็เพิ่มมากขึ้น ๆ, จนอายุมันมากขึ้น **ความรู้สึกที่เป็นตัวกูก็เข้มข้นขึ้น** เข้มข้นขึ้น, ที่นี่อะไร ๆ ที่มันเนืองกันอยู่หมดนี้ ทั้งร่างกายนี้มันก็เป็นของกู. **ฉะนั้นเด็กจะรู้สึกได้เองโดยไม่ต้องมีใครสอนว่าทั้งหมดนี้ของกู.** ไปคิดเอาเอง, ไปสังเกตเอาเองว่าเด็ก ๆ มันจะรู้สึกของมันได้เอง ว่าทั้งหมดนี้เป็นของกู. **เรียกว่าเป็นความงังข้อแรก** ความงังนมเบอร์หนึ่ง **ที่มันจะเกิดขึ้นในความรู้สึกนึกคิดของเด็กนั้น, เรียกว่าสักกายทิฎฐิ-สักกายทิฎฐิ.** ทิฎฐิแปลว่า**ความคิดเห็น** สักกายะว่า**กายของกู-ว่ากายของกู, ความคิดเห็นว่ากายของกู** เด็กก็มีความรู้สึกอย่างนี้ตลอดชีวิตแหละ.

นี่อันแรกนี้ มันก็ลำบากสักเท่าไรที่เอาอะไร ๆ เป็นของกู, แต่แล้วไม่เป็นได้ มันเป็นไปไม่ได้, มันเป็นไปตามเหตุปัจจัยของมัน, เรียกว่ามันเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ, ตามกฎของอิทัปปัจจยตา. **นี่คนเราก็ต้องเป็นทุกข์** เพราะว่ามันเหล่านั้น **ไม่เป็นไปตามที่เราต้องการ,** ทั้งที่เราคิดว่าของกู ทั้งที่เราคิดว่าตัวกู, ตัวกูก็ไม่เป็นไปตามต้องการของกู, ของกูก็ไม่เป็นไปตามที่กูต้องการ. **นี่คือความทุกข์พื้นฐาน** ความงังนมเบอร์หนึ่ง **เรียกว่าสังโยชน์** ทำให้ผูกติดกันอยู่กับความทุกข์, หรือผูกติดกันอยู่กับกระแสแห่งความทุกข์ คือ**ปฏิบัติสมุปปาทแห่งความทุกข์,** มีกระแส, มีวง มีห่วง แล้วมันก็ผูกจิตให้ติดไว้กับห่วงนั้นแหละ **โดยสักกายทิฎฐิความเห็น**ว่าของกู. ถ้าฟังไม่เข้าใจ มันก็จะไม่สนใจ. จะไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่มีความหมายอะไร.

ถ้าฟังออกแล้วจะสะดุ้ง ว่ามันเป็นเรื่องของเราโดยเฉพาะ **ที่ทำให้เราติดอยู่กับความทุกข์ ออกมาไม่ได้ เพราะมันมีสิ่งนี้ผูกพันไว้**, ผูกพันไว้เหมือนกับล่ามไว้หรือเย็บติดเข้าไว้ ออกไม่ได้.

ข้อที่ ๑ เรียกว่า **สักกายทิฏฐิ** เป็นสัญชาตญาณพวกแม่บท ว่ามีตัวตน มีเป็นของตน แต่ไม่ต้องถึงถึงตัวสัญชาตญาณแม่บทก็ได้, เป็นสัญชาตญาณลูกที่คลอออกมาเป็นความเห็นแก่ตน ว่ามีตัวตน แต่ความหมายเดียวกันหมด, ความหมายว่ามีตัวตนของตนในระดับโง่ที่สุด. ต่อมามันก็มี**ความรู้สึกว่าตัวตนของตนสูงขึ้นไปละเอียดยิ่งขึ้นไป, จนเอาธรรมะเป็นตัวตน, จนเอาปรมาตมันสิ่งสูงสุดอะไร เป็นตัวตน**โน่น มันไม่ยอมขาดออกง่าย ๆ, แต่นี้โดยพื้นฐานสำหรับบุุชชนทั่วไป ก็มี**ความรู้สึกว่าตัวกูหรือของกูนั้นแหละ เป็นเครื่องผูกให้ติดไว้กับสายโซ่ของความทุกข์** ที่เรียกว่า**ปฏิบัติสมุปบาท**.

เครื่องผูก **ข้อที่ ๒** เรียกว่า **วิจิกิจฉา** ความลังเลไม่แน่ใจว่ามันถูกต้องแล้ว. ที่เขาจะพูดหรือเขาจะอธิบายกันตามธรรมดา ก็**จะว่าความลังเลสงสัยความ**อะไรอีกหลาย ๆ อย่าง. แต่ขอระบุว่า **ความลังเลว่ามันไม่ถูกต้อง** ซึ่งเกิดได้ตามสัญชาตญาณ คือเกิดเองนั่น, **เราไม่รู้เราก็ลังเลว่ามันจะไม่ถูกต้อง**. นี่ถ้าเขาสอนให้รู้ เราก็ลังเลว่าคำสอนนั้นมันไม่ถูก, ยังผิดอยู่นั้นแหละ คือไม่ถูกต้องอยู่นั้นแหละ. **ไม่มีความแน่ใจเด็ดขาดลงไปว่ามันถูกต้องแล้ว**. นั่นตั้งแต่ว่าเรื่องสุขภาพอนามัยของเราเนี่ย เราก็ไม่ได้แน่ใจว่ามันถูกต้องแล้ว; ปลอดภัยแน่แล้ว, **มันยังมีสิ่งที่จะต้องเป็นทุกข์เจ็บไข้**ได้ป่วยอะไรซ่อนอยู่ในนั้น. ความปลอดภัยอย่างอื่น ๆ ก็เหมือนกัน **มันไม่แน่ใจว่าปลอดภัย** : ความปลอดภัยทางการเงิน, ความปลอดภัยทางการคุ้มครอง, ความปลอดภัยทางอะไร, กระทั่งว่าสิ่งที่เรากระทำอยู่ทุกวันนี้, เราก็ไม่ได้แน่ใจว่าเราจะทำได้ หรือว่าเราจะทำไม่ได้, มันก็สงสัยอยู่ **ว่ามันจะถูกต้องหรือไม่ ? มันจะตัดปัญหาทั้งหลายทิ้งปวง**

ได้หรือไม่? แต่ถ้าเราโง่ให้มาก ๆ เราจะพูดว่าเงินจะตัดปัญหาทั้งปวงได้, เราก็จะคิดว่าอย่างนั้น, เราก็คิดแต่จะหาเงิน, แต่ส่วนลึกมันก็ยังสงสัยอยู่ว่า แม้แต่เงินหรือแม้แต่พระเจ้า มันก็ยังไม่แน่ว่าจะคุ้มครองได้. นี่เป็นเหตุให้สงสัยในพระพุทธ, สงสัยในพระธรรม, สงสัยในพระสงฆ์ ว่าจะเป็นที่พึ่งได้จริงหรือไม่? มันสงสัยอย่างนั้น. มันก็ดี มันก็มีประโยชน์นะ ถ้าว่าสงสัยไว้ก่อนไม่เชื่อเสียทีเดียว; แต่ถ้ามันยังมีอยู่แล้วมันก็ต้องมีปัญหา ต้องมีความทุกข์. ฉะนั้นอย่ามีให้มากจนมีความทุกข์; ถ้ายังไม่เชื่ออย่างที่กำลังพูดนี้ ยังไม่อยากจะเชื่อก็ได้, แต่อย่าเอาไปสงสัยให้เป็นทุกข์, อย่าเอาไปลังเลให้เป็นทุกข์. ขอให้สังเกตดู, พังดูพังดู, ถ้าเห็นว่ามีเหตุผลคงจะดับทุกข์ได้ ก็ลองปฏิบัติดู; ถ้ามันดับทุกข์ได้แล้วก็เชื่อ, แล้วก็หมดความลังเล, หมดความสงสัย.

เดี๋ยวนี้ เรายังมีหวาดผวอยู่ในส่วนลึก ที่เรียกว่า *subconscious* ในส่วนลึกที่เราไม่ต้องรู้สึก หรือไม่รู้สึกเรายังมีความหวาดผวอยู่ในส่วนนั้น ว่ายังไม่ปลอดภัย ยังมีอันตราย. นี่เรียกว่า **วิจิจิจฉา**, มันวิจิจิจฉาไปได้หมดแหละ, บางทีจะวิจิจิจฉาว่า พ่อแม่นี้จะรักเราจริงหรือไม่? ก็คือไว้ก่อนดีกว่า เพื่อพ่อแม่ไม่ได้รักเราจริง. นี่มันมีได้สารพัดอย่างความลังเลไม่แน่ใจลงไปในทุกสิ่ง ที่หวังว่ามันจะมีประโยชน์. หรือจะปลอดภัย, มันยังลังเลสงสัย. ฉะนั้นเรามีความหวาดผวาได้เมื่อไรก็ได้ ถ้ามันแสดงออกมาให้เห็นสักนิดหนึ่ง ว่ามันเป็นอันตรายหรือมันไม่ได้อย่างที่ตั้งใจไว้. วิจิจิจฉาจึงเป็นสิ่งที่ธรรมชาติอยู่ในส่วนลึกได้สำนึก, มันก็ช่วยไม่ได้เพราะมันมีสัญชาตญาณแห่งตัวกู ที่ยังไม่ไว้ใจ ที่ยังหวาดผวาอยู่ว่าจะไม่สำเร็จประโยชน์แก่ตัวกู.

ที่นี้สังโยชน์ที่ ๓ **สีลัพพตปรามาส**, ตะกี้พูดไปแล้ว เรื่องอุปาทานสีลัพพตปรามาส เราไม่มีความรู้โดยประจักษ์โดยถูกต้องกับสิ่งนั้น ๆ, แล้วเราก็เข้าใจผิด

ต่อสิ่งนั้น ๆ, แล้วเราก็มืดถื่อไว้อย่างผิด ๆ. นี่เรียกว่า **สัญพัตตปรามาส** เป็นเรื่องของ **ธรรมชาติอยู่เหมือนกัน ที่จำเป็นจะต้องมีสิ่งนี้**; เพราะว่าเรายังเข้าใจไม่ได้, เพราะว่าเรายังเข้าใจไม่ได้. **ถ้าเราเข้าใจเรื่องฟ้าร้อง ฟ้าผ่าไม่ได้**, เราก็ต้องคิดเอาเองอย่างว่าเป็นอะไร. **ถ้าเราคิดได้แต่เพียงว่ามันเป็นเรื่องของรามสูรกับเมฆขลา** มันก็เป็นเรื่องของรามสูรกับเมฆขลาไป, มันเป็นความจริงเพราะเราคิดอย่างนั้น เพราะเราเชื่ออย่างนั้น, อะไร ๆ อีกมากอย่าง ที่เราไม่เข้าถึงความจริง, แต่เราก็มืดถื่อตามที่ยังปรากฏแก่ความรู้สึกของเรา; **นี่เรียกว่าเรามันโง่ตลอดเวลา.**

ที่นี้เรามองดูเฉพาะสิ่งที่เรากำลังต่อสู้ **โดยสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้**, เราคิดว่าจะต่อสู้ความทุกข์ได้ด้วยเหตุนี้ ด้วยเหตุอย่างนี้ ด้วยพิธีรีตองอย่างนี้. เหมือนใครแขวนพระเครื่อง, **ถ้าแขวนพระเครื่อง ก็คิดว่าพระเครื่องนี้จะคุ้มครอง**, ไม่ได้คิดว่าเราจะปฏิบัติให้ถูกต้องมันจึงจะคุ้มครอง. จึงจะไม่ใช่ทุกข์. เราก็มืดถื่อเสียว่า เพียงแต่เอาพระเครื่องมาแขวนคอ มันก็คุ้มครองได้หมด, ไม่มีความทุกข์. **นี่ความคิดของเรามันมีเพียงเท่านั้น คือโง่**, แล้วเราก็มืดถื่อจะรู้ว่าพระพุทธรูปเจ้า นั่นคือใคร, แล้ว **พระพุทธรูปที่เป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธรูปเจ้า นั่นคือใคร**. ก็เราเอามาแขวนไว้เพราะว่ามีคนบอกว่าคุ้มครองได้, คุ้มครองได้; อย่างนี้ยังเป็น **สัญพัตตปรามาสอยู่**. ฉะนั้นตลอดเวลาที่เรายังเป็นบุญชนอยู่ เราจะต้องมีความคิดนึกอย่างนี้, จะต้องรู้ลึกอย่างนี้. เพราะฉะนั้นเขาจึงแขวนพระเครื่องกัน ทั้งบ้านทั้งเมือง, **จนกว่าเขาจะรู้ว่า พระเครื่องนี่คืออะไร, พระพุทธรูปเจ้าคืออะไร**, แล้ว **ปฏิบัติตามพระพุทธรูปเจ้าแล้วดับทุกข์ได้** นั่นแหละมันจึงจะพ้นจากสัญพัตตปรามาส.

เดี๋ยวนี้ก็ได้แต่ว่า **เชื่อว่าปาฏิหาริย์ ฤทธิเดช บารมีอะไรของพระพุทธรูปเจ้า** ที่ใครเขาเสกเป่าไว้ในพระเครื่อง เอามาแขวนเข้าแล้วก็จะคุ้มครอง; อย่างนี้มันผิดจากความจริง, มันผิดจากเหตุผลแห่งความจริง, อย่างนี้ก็เรียกว่า มันลุ่มคล้ำ

ความจริงผิด ๆ, ทำความจริงให้เป็นของไม่จริงเพราะความเข้าใจผิด. นี่ต้องมีกันอยู่ทุกคน; เพราะฉะนั้นจึงต้องเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์กันไปก่อน. เราจะพูดว่าไสยศาสตร์นี้ต้องเก็บไว้ก่อน, เก็บไว้ให้คนปัญญาอ่อน ซึ่งมันมีอยู่มากในโลก ยังเลิกไม่ได้ ตลอดเวลาที่ยังต้องพึ่งไสยศาสตร์อยู่ มันก็ยังเป็นสัจพัตตปราคมาสอยู่. นี่เพราะสัญชาตญาณแห่งตัวตนมันมีอยู่, แล้วมันรู้เพียงเท่านั้น มันรู้มากกว่านั้นไม่ได้, มันก็คิดอย่างนั้นเพราะความรักตน, เพราะมันรักตน มันอยากให้ตนปลอดภัย. นี่คนเราจึงมีสัจพัตตปราคมาส กันอยู่ทั่วไป, ทำพิธีรีตองต่าง ๆ นานา; แม้จะเล่าเรียนศึกษากันมาอย่างไรก็ยังไม่พ้นที่จะเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยไม่มีเหตุผล, ไม่เข้าถึงความจริงของสิ่งนั้น ๆ, แล้วก็ยอมรับเอาสิ่งนั้นเข้ามาอย่างไม่มีเหตุผล, เพื่อเป็นที่พึ่งบ้าง เพื่อเป็นเครื่องคุ้มครองบ้าง, เพื่อประโยชน์อย่างอื่นบ้าง ก็ตามใจเถอะ.

ถ้าไม่ทำด้วยเหตุผลที่แท้จริงของสิ่งนั้น เอาเข้ามาปฏิบัติอยู่ แล้วก็ เป็นสัจพัตตปราคมาส จึงเต็มไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง, ไม่ว่าคนไทยหรือคนฝรั่งหรือคนจีนคนแขกเขาก็มีไปตามแบบของเขา, เรียกว่าสัจพัตตปราคมาส คือลูปคาลาศิลและวัตร, นี่ใช้ภาษาศาสนาภาษาวัด ศีลคือข้อปฏิบัติในสวนศีล, วัตรคือข้อปฏิบัติที่เป็นวัตรยิ่งขึ้นไป, ไม่รู้เหตุผลตามที่เป็นจริงของสิ่งนั้น ๆ แล้วก็จับเอามาถือไว้ด้วยเหตุผลที่ผิด ๆ คือไม่มีเหตุผล เอามาถือไว้ด้วยความโง่ของตนอย่างนั้น อย่างนั้น อย่างนั้น, นี่คือ สัจพัตตปราคมาส อันนี้ก็ ออกมาจากสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน, ยึดถือตัวตนเป็นหลัก ยึดถือความรู้สึกนึกคิดของตัวตนเป็นหลัก, มันก็เกิดขึ้นมาอย่างนี้ เรียกว่า นี่ก็มาจากสัญชาตญาณ.

ที่นี้สังโยชน์ที่ ๔ เรียกว่า กามราคะ คือยินดีในสิ่งซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความรักใคร่. นี่เด็ก ๆ มันก็ทำเป็น อะไรถูกใจมันก็ต้องยินดีในสิ่งนั้น, แล้วสิ่งที่มาทำให้เกิดความยินดีขึ้นทุกที มากขึ้นทุกที, สูงสุดและรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที จนถึงระดับสูงสุดของสิ่งที่เรียกว่า กามะ, - กามะคือความใคร่ หรือวัตถุเป็นปัจจัย

แก่ความใคร่, มันก็มีความยินดีอย่างแรงในสิ่งเหล่านั้นเพิ่มขึ้น-เพิ่มขึ้น-เพิ่มขึ้น ตั้งแต่ทารกเริ่มรู้สึกต่อเวทนา, รู้จักแยกแยะเป็น สุขเวทนา ทุกขเวทนา มันก็มีความพอใจในส่วนที่เป็นสุขเวทนา ที่น่าปรารถนา แล้วที่เป็นการจับกลุ่ม เลยความจำเป็น ไปเป็นเรื่องของกิเลส, คือว่าเลยสิ่งที่จำเป็นของชีวิต กลายเป็นเรื่องของกิเลส.

เช่นว่าอาหารอย่างนี้ที่แรกมันก็กินแต่เพียงเป็นเพียงอาหาร, แต่ที่นี้มันมีการปรุงให้เอร็ดอร่อย ให้ช่วยวนแก่การกิน เลยระดับของอาหาร มันก็กลายเป็นเหยื่อของกิเลส. ถ้าเรากินสิ่งที่กินเพียงเป็นอาหาร ไม่มีโทษ; แต่ถ้าเรา กินเป็นเครื่องอร่อย แก่จิตใจแก่กิเลส นี่มันไม่ใช่อาหารแล้ว, มันกลายเป็นกาม ชนิดหนึ่งแล้ว, เรียกว่ากามได้เหมือนกัน รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นกามได้ทั้งนั้น ถ้ามันถูกใจแก่กิเลส. นี่เราก็มีความรู้สึกในสิ่งชนิดนี้มากขึ้น ๆ เป็นนิสัย เรียกว่ากามราคะ-ชอบเอร็ดอร่อย ซึ่งเป็นการบำรุงบำเรอในความหมายของ กิเลส แทนที่จะเป็นความจำเป็นแก่ชีวิต.

ฉะนั้นระวังให้ดี เรื่องรูป เรื่องเสียง เรื่องกลิ่น เรื่องรส เรื่องสัมผัส ผิวหนังอะไรก็ตามเหล่านี้ มันควรจะมียู่อย่างถูกต้องเท่าที่จำเป็นที่จะต้องมี; ถ้ามีเลยนั้นเป็นเรื่องของกิเลสคือเป็นกาม ที่เป็นวัตถุอยู่ข้างนอกเรียกว่าวัตถุกาม, ที่เป็นความรู้สึกรุนแรงอยู่ข้างใน เรียกว่ากิเลสกาม. วัตถุกามกับกิเลสกามรวมกัน นั่นแหละคือกาม ก็มีความยินดีในสิ่งที่เป็นกาม หรือเป็นปัจจัยแก่กาม มาตั้งแต่อ่อนแต่ ออก จนใหญ่จนโต มันก็ผูกพันกันไว้ให้ติดกันอยู่กับสิ่งนั้น ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นเหยื่อแก่ กิเลส, ไม่ใช่เป็นอาหารที่จำเป็นแก่ชีวิต.

รู้จักแยกแยะกันให้ดี ๆ นะ เหยื่อของกิเลส กับอาหารที่จำเป็นแก่ชีวิต แล้วมันจะเห็นได้ง่าย ๆ ไม่ยากนัก; ที่มัน ทำให้อร่อยมากขึ้นไปเกินกว่าจำเป็น นั่น

มันจะเป็นเหยื่อของกิเลส, ถ้าเท่าที่จำเป็นแก่ชีวิต ก็ยังคงเป็นอาหารที่จำเป็นแก่ชีวิต, ถ้าเป็นเหยื่อของกิเลสแล้วมันก็เป็นเรื่องเข้าไปในขอบเขตของความโง่ ซึ่งจะต้องใช้เงินมากจนเงินไม่พอใช้ นั่นเป็นเรื่องของกิเลส เป็นความหลอกลวงของกิเลส ถ้าเราไม่รู้สึกรู้ตัว เราก็ถลံเข้าไปในขอบเขต ของเหยื่อของกิเลสมากขึ้น ๆ จนเป็นนิสัย.

จะเห็นได้ง่าย ๆ ว่า กินเพื่ออร่อย นั้นแหละมัน จะเพื่อกิเลส, ถ้ากินเพื่ออยู่ได้พอสบายนั้นแหละเป็นกินอาหาร, กินอาหารกินเพื่ออยู่ได้ตามสบาย ชีวิตอยู่ได้ตามสบาย. ถ้าเพื่อเอร็ดอร่อยเกินจำเป็น เป็นเรื่องของกิเลส, แล้วมันก็กลายเป็นเหยื่อของกิเลส. ระวังอย่าได้อยู่ด้วยเหยื่อของกิเลส, อยู่ด้วยอาหารเท่าที่จำเป็นแก่ชีวิต นี้ว่ากามราคะก็หมายความว่า พอใจกำหนดยินดีในสิ่งที่เป็นที่ตั้งแห่งความเอร็ดอร่อยแก่กิเลส ที่เรียกว่ากาม แล้วก็มีกันทุกคน.

มีเรื่องที่จะต้องพิจารณาดูอย่างพอเกรณนะ ว่าสัตว์เดรัจฉานมันไม่เคยกินเพื่อเป็นเหยื่อของกิเลสนะ; แต่พวกเรานี้มันไปกินเพื่อเป็นเหยื่อของกิเลสแล้วแพง ๆ ทั้งนั้นเลย, เปิดร้านอาหารไต่รุ่งเพื่อเอร็ดอร่อย อิ่มแล้วก็ยังจะกินไช้ใหม่? ถ้ามันอร่อยนะอิมแล้วมันก็ยังอยากจะกินอยู่นั้นแหละ, สัตว์เดรัจฉานทำไม่เป็นนะ, สัตว์เดรัจฉานกินอิมแล้วมันก็เลิกกันแหละ. นั้นแหละดูให้ดี ๆ ว่าอย่าให้สัตว์เดรัจฉานมันดีกว่าคนโวย, มันไม่ตกไปในเหยื่อของกิเลสมากเหมือนคน. ถ้าถือข้อนี้ได้มันจะประหยัดเงินได้มากนะ มันจะมีความทุกข์น้อยกว่านี้มากนะ. นี้สังโยชน์ตัวที่ ๔ เรียกว่ากามราคะ.

สังโยชน์ที่ ๕ เรียกว่า ปฏิฆะ - ความรู้สึกไม่ชอบใจ หงุดหงิด กระทบกระทั่งแห่งจิต จะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟก็ได้, หรือแม้แต่โกรธอยู่เล็กน้อยหงุดหงิดหงุดหงิดนิด ๆ อยู่ในใจก็ได้ เรียกว่าปฏิฆะทั้งนั้นแหละ คือความโกรธทั้งนั้นแหละ. ความกระทบกระทั่งแห่งจิต คือจิตไม่ชอบ, คือจิตดิ้นรนด้วยสิ่งที่มากระทบกระทั่ง

เรียกว่า**ปฏิฆะ** บางทีไม่มีเหตุผลอะไรก็เกิดปฏิฆะขึ้นมาได้ด้วยความคิดที่ผิด ๆ, **ความจำ** แต่หนหลังนานแล้วก็เอามาคิดนึกในจิตเกิดปฏิฆะ กระทบกระถังอย่างนี้ก็ได้อีก ที่เป็นปัญหาโดยมากมันเป็นอย่างนั้น, มันเรื่องของ**สัญญาในอดีต** เอามาคิดให้ กระทบกระถังในจิตใจให้มันมากกว่าที่จะมีเรื่องจริงเฉพาะหน้าเข้ามากระทบ, ถึงเรื่องจริงเข้ามาเฉพาะหน้ากระทบ มันก็ปฏิฆะเหมือนกัน; แต่ดูมันจะหายไปเร็วกว่าที่ว่าจะไปเอาเรื่องเก่า ๆ ในอดีตในความจำมาคิดมานึกแล้วเกิดปฏิฆะ. แล้วเราก็อยู่ด้วยความปฏิฆะ ไม่พอใจได้ง่าย, เดียวก็ด่าฝน, เดียวก็ด่าแดด, เดียวก็ด่าลม, เดียวก็ไม่พอใจในอะไร ๆ ที่มันเข้ามาเกี่ยวข้องมาถูกต้อง; นี่มันปฏิฆะ. อยู่ที่กรุงเทพฯ คงจะปฏิฆะด้วยยุ่งมากกว่าที่นี่, **ไม่มีความปกติแห่งจิต** มันปฏิฆะมันหงุดหงิด หงุดหงิด, ถ้ามีจิตใจสูงพอมันก็ไม่ต้องเป็น.

เดี๋ยวนี้มันมีความเห็นแก่ตน พอไม่ได้อย่างตนต้องการมันก็ปฏิฆะ, แล้วมันโกรธหรือปฏิฆะมากกว่าความเป็นจริง. เรามักจะโกรธอะไรมากเกินกว่าความเป็นจริง; เช่นยุงกัดนิดเดียวมันโกรธตั้ง ๑๐ เท่า ๑๐๐ เท่า เหมือนกับเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต. นี่มันเป็นสัญชาตญาณอันหนึ่ง มีการกระทบกระถังแห่งจิต เพราะมี**สัญชาตญาณตัวตน** ไม่อยากให้อะไรมาลบหลู่ ดูหมิ่นคน, ไม่อยากให้มากระทบกระถังตน, ไม่อยากให้มาทำความเจ็บปวดแม้แต่รำคาญให้แก่ตน; แมลงวันหรือแมลงหวี่มาตอมที่ตา ก็โมโหโทโสเป็นยักษ์เป็นมาร, ถึงขนาดเป็นยักษ์เป็นมารก็ได้นะ แมลงหวี่มาตอมที่ตา. คิดดูให้ดีว่าปฏิฆะนี่ก็ไม่ใช่ของเล่น, มันเป็นของที่ทำลายความสงบสุข ความเยือกเย็นแห่งจิต.

ที่นี้สังโยชน์ข้อที่ ๖ รูปราคะ. ข้อที่ ๗ อรูปราคะ เคี้ยวเดียวกัน. กามราคะ มันไปพอใจติดแน่นในวัตถุปัจจัยของกาม, นี่ รูปราคะมันพอใจติดแน่นในรูปล้วน ๆ ไม่เกี่ยวกับกาม, ไม่เกี่ยวกับความรู้สึกทางกาม. ธรรมดาเขาอธิบายไว้ว่าในพรหมโลก ที่เป็นรูปพรหม, ในเทวโลกที่เป็นกามาวจรมีกามารมณ์ มีอะไรนั้นก็เรียกว่า

กามโลก. ถ้าว่าในชั้นพรหมไม่มีกามอย่างนั้นก็มีแต่ รูปปริสุทธฺิเรียกว่ารูปโลก, แล้วในพวกที่ไม่มีรูปเรียกรูปพรหมนี้ก็รูปโลก แต่มันไกลตัวไป, จะพูดอย่างนั้นก็ได้เหมือนกัน.

เราจะพูดใกล้ ๆ ตัว ก็คือกำหนดพอใจยินดีในสิ่งที่เป็นรูป, แต่ไม่มี ความหมายแห่งกาม คนที่เขาชอบใจของบางอย่าง, เช่นว่าชอบเครื่องลายคราม ชอบ เครื่องมือเครื่องใช้อะไรที่ไม่ได้เกี่ยวกับกาม ไม่ได้เกี่ยวกับเพศ, ชอบเล่นต้นไม้ เล่นโกศล เล่นบอน นกเขา ปลากัด อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เรียกว่าเป็นพวกรูปได้เหมือนกัน คือไม่มี เกี่ยวกับกาม, แล้วก็มีปัญหาได้มากเหมือนกัน, มันเป็นได้ถึงกับว่าบางคน รักนกเขา ยิ่งกว่าลูกกว่าเมีย, บางคนมัน รักไก่ชนยิ่งกว่าลูกกว่าเมีย. นี่มันเป็นเรื่อง ไม่ใช่กาม แต่มันบ้ำถึงขนาดเดียวกัน ก็ได้, นี้เรียกว่า พวกรูปราคะ - กำหนดยินดีในสิ่งที่เป็นรูปล้วน ๆ ไม่เกี่ยวกับกาม ก็มีอยู่โดยมาก, โดยเฉพาะพวกสะสมของเล่น-สะสม ของเล่นใครสะสมของเล่น มันตกอยู่ในข้อนี้.

นี้ข้อถัดไป อรูปราคะ - สิ่งที่ไม่มีรูปเป็นนาม กำหนดยินดี ที่จะเห็น ได้ง่าย ๆ ก็ยินดีในชื่อเสียง, ยินดีในเกียรติยศ ชื่อเสียง เป็นบ้ำเป็นหลัง หลงใหลใน เกียรติยศชื่อเสียง ไม่ได้ก็ฆ่าตัวตายเลย. นี้ชื่อเสียงเกียรติยศเป็นต้นนี้ แม้แต่บุญกุศล เป็นต้นนี้ ไม่มีตัวตนเป็นรูป, จัดเป็นพวกอรูป ก็เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนดยินดี ด้วยราคะได้เหมือนกัน จึงเรียกว่าอรูปราคะ. ใครมันบ้ำชื่อเสียง บ้ำเกียรติ บ้ำอะไร จนตัวตายก็ไม่ว่า, นี้คือพวกอรูปราคะ. พวกเรานักเรียนก็คงจะมี จะไปหาชื่อเสียงให้แก่ ทีมฟุตบอล, หรือหาชื่อเสียง ให้ทีมอะไรต่าง ๆ ซึ่งมันเป็นเพียงอรูป ก็กำหนดพอใจยินดีอย่างยิ่งเหมือนกับเรื่องกามก็ได้, นี้เรียกอรูปราคะ.

กามราคะก็ดี รูปราคะก็ดี อรูปราคะก็ดี ทั้ง ๓ อย่างนี้มาจากสัญชาติญาณแห่งความมีตัวตน สำหรับจะไปรักใคร่ยึดถือยินดีในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยอำนาจ

ความโง่ คืออวิชชา. **ราคาความยินดีต้องมาจากอวิชชาคือความโง่**; ถ้าไม่มีความโง่ไม่มีอวิชชา มันก็เป็นเพียงความต้องการหรือความประสงค์ที่บริสุทธิ์ ไม่มีโทษไม่มีความเลวร้ายอะไร, แต่ถ้ามันต้องการด้วยอวิชชา คือความโง่แล้ว มันก็เป็นกิเลสหมด.

นี่เรียกว่ารู้จักแยกกันเสียบ้าง กำหนดยินดีด้วยกิเลส ด้วยอวิชชา ด้วยโมหะ มากจนถึงเรียกว่าราคา; แต่ถ้าว่ารักษัธรรมะถึงขนาดนั้น เรียกว่าธรรมราคาก็เคยมี; แต่เป็นคำที่ไม่ใช่ใช้ประจำ เป็นคำพิเศษใช้ในบางครั้งบางกรณี เรียกว่าธรรมราคา. ถ้าเป็น**ธรรมราคาที่ถูกต้องก็ไม่มีโทษอะไร**, แม้จะมีคำว่าราคา ๆ ต่อท้าย.

เดี๋ยวนี้เรามีกามราคา-กำหนดยินดีในกาม, รูปราคา-กำหนดยินดีในสิ่งที่มีรูป แม้ไม่เกี่ยวกับกาม, แล้วกำหนดยินดีในสิ่งที่ไม่มียุขแม้ไม่เกี่ยวกับกาม **สามราคานี้ทำไปด้วยอวิชชา** ดูให้ดีนะว่ายินดีในกามก็ได้, ยินดีในสิ่งรูปล้วน ๆ เช่นของเล่นเป็นต้นก็ได้, ยินดีในเกียรติยศชื่อเสียงอะไรก็ได้ เป็นอรูป มาจาก**สัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน**, **อยากจะมีสิ่งสนับสนุนบำรุงบำเรอ** **อยากมีไว้รอดเป็นต้น** มาจาก**สัญชาตญาณ**.

สังโยชน์ข้อที่ ๘ **มานะ** มานะมาอีกแล้วเมื่อตะกี้พูดไปที่หนึ่งแล้ว เรื่องมานะ, มาตอนนี้อีกทีมาเป็นสังโยชน์ข้อที่ ๘ **มานะ** **ความสำคัญมั่นหมายแห่งตัวกู่ว่าดีกว่า ว่าเสมอกัน ว่าเลวกว่า** นี่พูดแล้ว ไม่ต้องพูด เมื่อตะกี้พูดไปหยก ๆ มันก็มีปัญหาแก่จิตใจ เกิดความสำคัญมั่นหมายอย่างนั้นขึ้นมา ก็มีความดิ้นรนทุรนทุรายในความหมายใดความหมายหนึ่งแน่นอนละ. **สำคัญว่าดีกว่าเขาก็ทุรนทุรายไปอย่างหนึ่ง, สำคัญว่าเสมอกับเขาก็ทุรนทุรายไปอย่างหนึ่ง, สำคัญว่าเลวกว่าเขาก็ทุรนทุรายไปอย่างหนึ่ง เป็นเครื่องผูกให้ติดอยู่กับความทุกข์อย่างนี้** นี่เรียกว่ามานะ. เป็นเครื่องผูกข้อที่ ๘ **มาจากสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน**, แล้วมันมี**สัญชาต-**

ญาณแห่งการที่จะยกหูชูหาง คือสัญชาตญาณแห่งการรอดตน มีอาการจะยกหูชูหาง มันจึงเป็นปัญหา.

ที่นี้สังโยชน์ข้อที่ ๙ อุทธัจจะ-ความที่จิตฟุ้งขึ้น ฟุ้งชานอย่างเลวร้าย ฟุ้งชานอย่างคนฟุ้งชานนั้นก็เรียกว่าอุทธัจจะ. แต่เดี๋ยวนี้ฟุ้งชานเพียงว่าจิตหวั่นไหวแม้นิดเดียว, แม้นิดเดียว ก็เรียกว่าอุทธัจจะ คือจิตไม่ปกติ จิตพลุ่ง จิตรู้สึกขึ้นมา เป็นความหวั่นไหวผิดจากปกติ. ยกตัวอย่างว่าเหมือนอย่างว่าบุรุษไปรษณีย์ เขาถือจดหมายเดินเข้ามาจะส่งให้เรา พอเข้ามาในบ้าน จิตของเราก็เป็นอุทธัจจะ เพราะหยุดอยู่ไม่ได้ สงสัยว่าจะเป็นจดหมายร้าย จดหมายดี ชาวร้ายชาวดีอะไรก็ตาม, ยิ่งบุรุษถือโทรเลขเข้ามาในบ้าน จิตก็เป็นอุทธัจจะ, ไม่รู้จะเรื่องดีเรื่องร้ายอะไร. นี่คือการที่จิตมันผิดจากปกติแล้วก็เรียกว่าอุทธัจจะ พลุ่งขึ้นมา ลุกขึ้นมา ซึ่งเป็นธรรมดา, แล้วมีมากเรื่องมากราว ได้ยินได้ฟังได้อะไรก็ตาม จิตมันผิดจากปกติ สงบอยู่อย่างเดิมไม่ได้ เพราะเป็นบุรุษชน มีสัญชาตญาณแห่งตัวตน ระวังอยู่ซึ่งประโยชน์แห่งตน หรือว่าความได้ ความเสียของตน; โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่กำลังแข่งขัน เล่นการพนัน มีการแข่งขันอะไรกันอยู่ เช่นเล่นการพนันเป็นต้น จิตจะมีอุทธัจจะตลอดเวลา เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ มันอาจจะมีความสุขสำหรับคนโง่ ที่นั่งเล่นไฟได้จนสว่าง, หรือว่าตีปิงปอง แทงบิลเลียดได้จนสว่าง มันอาจจะเป็นคนโง่พอใจ. แต่ที่จริงมันเป็นความไม่สงบของจิตเรียกว่าอุทธัจจะ.

ที่นี้อันสุดท้าย สังโยชน์ข้อที่ ๑๐ อันสุดท้าย เรียกว่า อวิชชา คำนี้ตัวหนังสือแปลว่า ไม่มีความรู้ คือไม่มีวิชชานั้นแหละเรียกอวิชชา. แต่คำว่า วิชชา ๆ นี้เขาหมายความเฉพาะความรู้ที่ถูกต้อง, ที่ใช้ประโยชน์ได้ ที่ดับทุกข์ได้ จึงจะเรียกว่าวิชชา. ที่นี้มันไม่มีวิชชาอันนี้มันจึงเป็นอวิชชา, แม้จะมีความรู้มาก แต่มันไม่มีประโยชน์ ไม่ดับทุกข์ได้ ก็ไม่เรียกว่ามีวิชชา, ถ้าไม่มีความรู้ที่จะดับทุกข์ได้

แล้วก็ไม่เรียกว่ามีวิชา ยังมีค่าเท่ากับอวิชาอยู่. เขาจะไปเรียนเรื่องต่าง ได้ปริญญา มาไม่รู้ก็สืบปริญญา แต่ไม่มีเรื่องดับทุกข์เลย ในทางธรรมะไม่เรียกว่าวิชา, ต่อเมื่อมันมีส่วนแห่งการดับทุกข์ได้ จึงจะเรียกว่าวิชา. นี่คือสัญชาตญาณเดิมแท้ ที่ไม่ได้ประกอบมาด้วยวิชา, มันประกอบมาด้วยความไม่มีวิชา มันจึงเฉยไปเป็นกิเลส. แต่พอสัญชาตญาณอันนี้แหละ ความรู้มีลักษณะรู้ อากาการแห่งความรู้ อบรมให้เจริญ ทำให้ดีให้มาก จนมีความรู้ที่มีประโยชน์ที่ดับทุกข์ได้เกิดขึ้น จึงเรียกว่ามีวิชาเลยรอดตัว. ถ้าเราไม่สนใจเรื่องนี้ไม่รู้เรื่องนี้, เราก็มีอวิชาอยู่ตลอดเวลา.

ข้อย้าอีกที่หนึ่งว่า การศึกษาหมาหางด้วน มันรู้มาก รู้มาก รู้มากแต่เรื่องหนังสือกับวิชาชีพ, แต่ไม่มีความรู้เสียเลยว่าจะดับทุกข์ในจิตใจกันอย่างไร ฉะนั้น การศึกษาทั่วโลกเวลานี้เป็นการศึกษาหมาหางด้วน เพราะไม่ประกอบไปด้วยวิชาที่ดับทุกข์ได้, มีแต่วิชาที่จะทำอะไรเพื่อปากเพื่อท้องเพื่ออาชีพ, พอแผลงเข้า ควบคุมไม่ได้, อันนั้นเกิดเป็นพิษขึ้นมา, เกิดปัญหาเกิดความทุกข์อะไรขึ้นมา เพราะวิชาชนิดนั้น ไม่ควบคุมความโลภได้, ไม่ควบคุมความโกรธได้, ไม่ควบคุมความหลงได้; นี่เราไม่เรียกว่าวิชา, มีค่าเท่ากับอวิชา, ตลอดเวลาที่เรายังไม่มีวิชา เราก็ตกอยู่ใต้อำนาจสัญชาตญาณที่ปราศจากวิชา, สัญชาตญาณเดิม ๆ มีตัวตน แล้วก็เห็นแก่ตัวตน ยิ่งเห็นแก่ตัวตนก็ยิ่งไม่มีวิชา ยิ่งมีอวิชา, อวิชามาจากสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตนที่ไม่ได้รับการอบรม.

เป็นอันว่า สังโยชน์ทั้ง ๑๐ ประการ ที่แสนจะร้ายกาจนี้ มันมาจากสัญชาตญาณ โดยเฉพาะสัญชาตญาณที่ยังไม่ได้รับการอบรม เป็นไปตามลำพังสัญชาตญาณที่ปราศจากวิชา ก็เท่ากับมีอวิชาจึงเต็มไปด้วยความทุกข์. กิเลสทั้งหลายเป็นอย่างนี้. นี่เฉพาะกิเลสที่ละเอียดที่ประณีตที่เป็นปัญหา เรียกว่าสังโยชน์ ๑๐

ประการ; ถ้าละได้ก็เป็นพระอรหันต์, ละได้บางส่วนก็เป็นพระอริยเจ้าชั้นรอง ๆ ลงมา, ละไม่ได้เลยก็เป็นบุญชนเต็มขั้น, หรือว่าถ้ามันไปส่งเสริมให้หงอกงามไปทางโน้น ก็เป็นบุญชนเกิดขึ้น มันจะบ้า แล้วมันจะเป็นสัตว์นรกไม่ทันรู้ตัว; ฉะนั้นอย่าทำเล่นกับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาติญาณเลย.

เอาละ, นี่มันก็เลยเวลาไปมากแล้ว เดี่ยวสัญชาติญาณอะไรจะพุ่งขึ้นมา แล้วก็จะโกรธผู้บรรยาย ต้องยุติกันทีแล้ว, ต้องยุติกันทีแล้ว. นี่มันเป็นสองชั่วโมงแล้วที่พูดมา เอาละ, ต้องขอยุติแน่แม้เรื่องจะยังไม่จบดีต้องเก็บไว้ก่อน, คราวต่อไปพูดเรื่องอื่น. ในที่สุดนี้ขอยุติการบรรยาย, หวังว่าท่านผู้ฟังทั้งหลายจะได้นำไปคิดพิจารณาพิจารณา ให้มีความแจ่มแจ้งเข้าใจถูกต้องจนใช้ให้สำเร็จประโยชน์ได้, แล้วก็ควรจะลองปฏิบัติดู ให้เต็มความสามารถของตนในส่วนที่จะปฏิบัติได้, แล้วก็รู้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปเอง คือว่าการปฏิบัติ นั้นแหละมันสอน การทำลงไปเลย การปฏิบัติลงไปเลย สอนดีกว่าคนสอน, ดีกว่าการนั่งพูดบนธรรมมาสน์ ไปลงมือปฏิบัติเถอะ มันจะสอนอย่างยิงสอนอย่างดี, จึงขอร้องว่าทุกคนจะได้พิจารณาใคร่ครวญ ว่าควรจะลองปฏิบัติอย่างไร แล้วก็ลองปฏิบัติ อย่างนั้น, แล้วก็มีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะสามารถควบคุมสัญชาติญาณได้.

ขอยุติการบรรยาย เป็นโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทพระธรรมในรูปคนสาธยาย ชนิดที่จะเป็นการส่งเสริมกำลังใจ ให้ท่านทั้งหลายมีกำลังใจในการปฏิบัติธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป ในกาลบัดนี้.

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

-๖-

๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

สัญชาตญาณกับโพธิ.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๖ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงบรรยายเรื่อง **ธรรมะกับสัญชาตญาณ** ต่อไปตามเดิมและมีหัวข้อการบรรยายเฉพาะในวันนี้ว่า **สัญชาตญาณกับโพธิ** ใน ๒ ครั้งที่แล้วมา ได้บรรยายเรื่องสัญชาตญาณกับกิเลส ครั่งนี้สัญชาตญาณกับโพธิ

[ปรารภและทบทวน.]

ปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ มีอยู่เสมอว่า บางคนจะคิดว่า ทำไมจะต้องเอาเรื่องสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นวิชาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มาพูดในลักษณะเป็นธรรมะ, ผู้ที่เคยฟังการบรรยายครั้งก่อน ๆ มาแล้ว ก็ย่อมเข้าใจได้ดี; แต่ผู้ที่ยังไม่เคยฟังเลยก็ยังคงนอนนิ่งแหละ จึงขอพูดในข้อนี้อยู่ เรียกว่าเป็นประจำก็ได้ คือข้อที่ว่า เรื่องของ**สัญชาตญาณ**

หรือ instinct นั้น เป็นเรื่องของธรรมชาติ, ธรรมชาติโดยตรง. ถ้าเป็นเรื่องของธรรมชาติ มันก็เป็นเรื่องของธรรมชาติ สัญชาตญาณก็เป็นเรื่องของธรรมชาติ.

ที่ว่าเรื่องของธรรมชาติเป็นเรื่องของธรรมะนั้น ได้อธิบายกันมามากมายหลายสิบครั้งแล้วว่า คำว่า ธรรมะมีความหมาย ๔ ความหมาย : ความหมายที่ ๑ หมายถึงตัวธรรมชาติ นั่นเอง ก็เรียกว่าธรรมหรือธรรมะในภาษาบาลี, ความหมายที่ ๒ หมายถึง กฎของธรรมชาติซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติ กฎธรรมชาตินี้ก็คือธรรมะ. ที่นี้หน้าที่ตามกฎของธรรมชาติ ความหมายที่ ๓, สิ่งที่มีชีวิตจะต้องทำหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎของธรรมชาติ มิฉะนั้นมันจะต้องตาย. นี้เรียกว่ากฎของธรรมชาติก็เป็นธรรมะ. ที่นี้ความหมายสุดท้ายหรือความหมายที่ ๔ ก็คือผลที่จะได้รับจากหน้าที่ที่ทำอย่างถูกต้องตามกฎของธรรมชาติ, นี้เป็นหลักทั่วไป ถ้าเข้าใจแล้วจะมีประโยชน์มาก คือจะศึกษาธรรมะต่างๆ ได้โดยสะดวก เข้าใจได้โดยง่าย คิดออกเองได้. สรุปความว่าธรรมะคือธรรมชาติ, ธรรมะคือกฎของธรรมชาติ, ธรรมะคือหน้าที่ตามกฎของธรรมชาติ, ธรรมะคือผลอันเกิดจากหน้าที่ที่ถูกต้องตามกฎของธรรมชาติ, มีอยู่ ๔ ความหมายด้วยกัน.

ที่นี้เรื่องของสัญชาตญาณนั้น ก็เป็นเรื่องของธรรมชาติโดยตรง; เพราะว่าสัญชาตญาณนั้นมันเป็นธรรมชาติโดยตรง, แล้วในสัญชาตญาณนั้นมันเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ หรือมันมีกฎเกณฑ์ที่เขียนขาดอยู่ตามแบบที่เป็นกฎของธรรมชาติ. เราจะต้องรู้เรื่องของสัญชาตญาณ, แล้วต้องประพฤติปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ อันเกี่ยวกับสัญชาตญาณ, แล้วเราก็จะสามารถควบคุมสัญชาตญาณได้. นี้เรียกว่าเราปฏิบัติถูกต้องต่อสัญชาตญาณ แล้วก็ได้รับผลจากการที่ควบคุมสัญชาตญาณได้ เป็นความสงบสุข.

นี่จะเห็นได้ชัดว่า เรื่องของสัญชาตญาณนั้นมันเกี่ยวกับธรรมะโดยตรง; เพราะว่าสัญชาตญาณเป็นธรรมชาติ, มีกฎของธรรมชาติ, มีหน้าที่เกี่ยวกับสัญชาตญาณตามกฎของธรรมชาติ ที่เราจะต้องประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง, แล้วก็ได้รับผล. ฉะนั้นจึงขอให้สนใจฟังเรื่องสัญชาตญาณในฐานะเป็นเรื่องธรรมะ, เป็นเรื่องธรรมะโดยตรง ให้เข้าใจจนเอาไปใช้เป็นประโยชน์ได้. เราอาจจะกล่าวได้ว่า เรื่องธรรมะทั้งหมดทั้งสิ้นเป็นเรื่องกล่าวไว้สำหรับรู้จักสัญชาตญาณ, สำหรับควบคุมสัญชาตญาณ, หรือสำหรับใช้สัญชาตญาณให้เป็นประโยชน์. นี่ธรรมะในพระไตรปิฎกนั้นแหละ เป็นเรื่องที่มีไว้สำหรับใช้ควบคุมสัญชาตญาณ, ให้เป็นไปแต่ในทางถูกต้องและมีผลดี. ดังนั้นก็เป็นเรื่องเดียวกัน หากแต่ว่าในคัมภีร์ในบาลี ไม่ได้ใช้คำว่าสัญชาตญาณใช้คำอย่างอื่น เช่น คำว่า กิเลส, เช่นคำว่าโพธิ เป็นต้น. สัญชาตญาณเป็นคำกลาง ๆ ทำไม่ได้ก็ออกมาเป็นกิเลส, ทำถูกต้องก็ออกมาเป็นโพธิ, เชื้อแห่งกิเลสก็มีอยู่ในสัญชาตญาณ, เชื้อแห่งโพธิก็มีอยู่ในสัญชาตญาณ, เราผู้รู้จักปฏิบัติต่อสัญชาตญาณทั้งในทางที่จะไม่ให้เกิดกิเลส และทั้งในทางที่จะให้เกิดโพธิ.

ถ้าบังคับควบคุมสัญชาตญาณไว้ไม่ได้ มันก็ออกมาออกมาเป็นกิเลส มีวิชชาเป็นแม่บท มีกิเลสลูกน้องมากมายหลายประการ แล้วก็ทำไปชนิดที่ว่า เป็นกิเลสนานาชนิด, แล้วก็ไปทุกข์แก่ตัวผู้มันเอง, นี่ข้อแรก. แล้วก็ไปภัยแก่สังคมทั้งหลายด้วย. ถ้าควบคุมสัญชาตญาณไว้ไม่ได้ มันอาละวาดขึ้นมาเป็นกิเลส แล้วมันก็เป็นทุกข์แก่ผู้มันเอง และเป็นภัยแก่สังคม ทั้งหลายรอบข้างด้วย, จึงเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาให้ดี, ให้รู้อย่างทั่วถึงและควบคุมไว้ให้ได้. ถ้าควบคุมได้ก็จะเป็นประโยชน์ นับตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย, เรียกว่าจนวินาทีสุดท้าย; ถ้าถึงกับตัดอำนาจของสัญชาตญาณได้เด็ดขาด ก็เป็นพระอรหันต์, เป็นพระอรหันต์. นี่ขอให้เข้าใจให้ดี ๆ อย่างนี้. ที่ต้องพัฒนา, พัฒนา, พัฒนาสัญชาตญาณให้ถูกต้องตามแบบของโพธิ ก็จะมีโพธิ, ก็จะเป็นโพธิขึ้นมา, สามารถที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้องค์หนึ่งทีเดียว. ฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อ.

ข้อนี้เราไม่ค่อยจะได้พูดกันในเรื่องอย่างนี้ ว่าเชื่อหรือพิชพันธุแห่งความเป็นพุทธะนั้น มีอยู่แล้วในสัญชาติญาณ ในความรู้สึกคิดนึกในสันดานของสัตว์นั้นแหละ ซึ่งจะเรียกว่าจิตก็ได้, ในจิตตามธรรมชาติธรรมดานี้ มันก็มีเชื่อแห่งความเป็นพุทธะหรือว่าเชื่อแห่งโพธิก็ได้, โพธิก็คือเครื่องที่จะทำให้เป็นพุทธะ มันมีมาแล้วในฐานะเป็นเมล็ดพืช หรือเรียกว่าเชื่อ. ถ้าพูดว่าเชื่อ มันก็ต้องเอาไปหมักไปพัฒนา ไปทำให้มันเจริญงอกงาม ขึ้นมาเป็นสิ่งที่ต้องการ, นี้ก็เรียกว่าเชื่อ. ถ้าเรียกว่าเป็นพืชมันก็ต้องเอาไปปลูกไปเพาะ, เอาไปเพาะ ไปหว่านไปปลูก ไปบำรุงรักษา เป็นต้นเป็นลำเป็นดอกเป็นผลขึ้นมา; จะเรียกว่าเป็นเชือกก็ได้เป็นพืชก็ได้. สัญชาติญาณนั้นมันมีพืชแห่งความเป็นพุทธะมาแล้ว ก็จิตดวงนี้มันจะเป็นกิเลสเป็นฝ่ายเลวฝ่ายชั่วก็ได้, จะเป็นฝ่ายดีฝ่ายถูกต้องฝ่ายหลุดพ้น เป็นพระพุทธรเจ้า ก็ได้.

ฝ่ายเถรวาทเราไม่ค่อยจะพูดกันถึงประโยคนี้ คือประโยคที่ว่า ทุกคนมีเชื่อแห่งความเป็นพุทธะมาแล้ว, ฝ่ายมหายานเขาพูดกันมากที่สุด ว่าทุกคนมีเชื่อแห่งความเป็นพุทธะมาแล้ว, ขอให้สนใจ ให้ปลูกให้เพาะ ให้พัฒนาให้เป็นพุทธะขึ้นมาให้ได้. คำว่าพุทธะ ๆ อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นพระพุทธรเจ้าได้เหมือนกัน แต่ไม่ถึงขนาดที่จะเป็นสัมมาสัมพุทธะ; นั้นเป็นสมบุรณ์ที่สุดและเป็นด้วยตนเอง, สมบุรณ์ที่สุด สามารถจะสอนโลกทุกโลกได้ และก็ตรัสรู้ขึ้นมาได้ด้วยตนเอง, อย่างนี้เรียกว่าสัมมาสัมพุทธะ แต่ก็พระพุทธรเจ้าองค์หนึ่งเท่านั้น พระพุทธรเจ้าองค์หนึ่งเหมือนกัน ที่นี้ไม่ถึงขนาดนั้น เป็นผู้รู้เรื่องดับทุกข์ได้ ก็เรียกว่าเป็นพุทธะ พุทธะด้วยเหมือนกัน ก็เป็นพระพุทธรเจ้าองค์ระดับน้อย ๆ ไปองค์หนึ่ง ก็เป็นพุทธะ, นี้แหละถ้าว่าพัฒนาสัญชาติญาณได้ถึงที่สุด ก็จะเกิดเป็นพระพุทธรเจ้าองค์หนึ่งขึ้นมา, น่าสนใจหรือไม่่าสนใจ.

ฟังทีแรกก็คงไม่เชื่อ ว่าถ้าอย่างนั้นก็**เป็นพระพุทธเจ้ากันหมด**, ก็จริง **พระอรหันต์**ทุกคนก็เรียกว่า**พระพุทธเจ้า**ได้ทั้งนั้น, พระอรหันต์จะมีมากมายเท่าไร ๆ ก็เรียกว่า**เป็นพุทธะ** ๆ องค์หนึ่งได้ทั้งนั้น; แต่**เป็นอนุพุทธะ คือรู้ตามพระพุทธเจ้า**, ไม่ได้คิดค้นเรื่องนี้ขึ้นมาได้ด้วยตนเอง, แต่ได้ยินได้ฟังมาจาก**พระพุทธเจ้า** คือ พระสัมมาสัมมา**พุทธเจ้า** แล้วก็เอาปฏิบัติจนหมดกิเลส หมดทุกข์ได้อย่างเดียวกัน, **เป็นพุทธะ-ธรรมตา**ทั่ว ๆ ไป **ไม่ถึงกับเป็นสัมมาสัมพุทธะ** ซึ่งสมบูรณ์และได้ด้วยตนเอง.

เอาเป็นว่า เรามองเห็นชัดแล้วว่า **สัญชาตญาณ**นั้นแหละ**เป็นเรื่องของธรรมะ** คือเป็นเรื่องของธรรมชาติในทุกแง่ทุกมุม, จะต้องจัดการกับสิ่งที่เป็นธรรมชาตินี้ให้ถูกต้องที่สุด ให้มันได้รับผลดีที่สุดในการที่มันมีธรรมชาติชนิดนี้อยู่. ดังนั้นเราก็จะได้กล่าวกันถึงเรื่อง**สัญชาตญาณ**ต่อไป, ซึ่งในวันนี้ก็จะพูดถึง **สัญชาตญาณกับสิ่งที่เรียกว่าโพธิ** ๆ จะต้องนึกถึงการบรรยายครั้งที่แล้วมาว่า**สัญชาตญาณกับกิเลส คือสัญชาตญาณที่ควบคุมไว้ไม่ได้** ออกมาในรูปกิเลสต่าง ๆ นานา, ต้องบรรยายถึงสองครั้ง

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้.]

เดี๋ยวนี้จะพูดถึง**สัญชาตญาณ**ที่พัฒนาได้ แล้วก็กลายเป็น**โพธิ**, มีแนวทางมีลู่วางที่แสดงให้เห็น ว่า**สัญชาตญาณ**จะกลายเป็น**โพธิ**ขึ้นมาได้อย่างไร.

แนวทางที่จะพัฒนาสัญชาตญาณ.

สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน.

ข้อแรกที่สุด ก็**สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน**นี้เป็น**สัญชาตญาณ**แม่บท, คลอด**สัญชาตญาณ**ลูก ๆ มากมายหลายอย่างหลายชนิด. **สัญชาตญาณ**แม่บทคือ**สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน** ในสิ่งที่มีชีวิตรู้สึกคิดนึกได้ มันต้องมีความรู้สึกที่

มีความหมายว่าตัวตน ๆ ด้วยกันทั้งนั้น. มนุษย์ก็ดี สัตว์เดรัจฉานก็ดี, แม้ที่สุดแต่ว่าต้นไม้ถ้ามันพูดได้ มันแสดงอะไรออกมาได้ มันก็จะแสดงให้ได้ยินเหมือนกันว่า มีตัวตน. **ความรู้สึกที่เป็นชีวิตอยู่ได้** นั่นแหละมันตั้งอยู่บนรากฐานของ**ความรู้สึกว่ามีตัวตน, ความรู้สึกว่ามีตัวตน** อย่างนี้มันยังไม่ช้ำหรือดึกก่อน, มันยังไม่เลวหรือมันยังไม่ร้ายก่อน, มันตั้งอยู่เป็นแกนกลาง, แล้วแต่ว่ามันจะหันไปทางไหน, มันถูกอบรมให้หันไปทางไหน.

เด็ก ๆ เกิดมาก็มีตัวตน แต่แล้วตัวตนมันถูกแวดล้อมอบรมให้มีตัวตนชนิดไหน คือมีตัวตนของกิเลส, หรือตัวตนของโพธิ. แต่ตามปกติแล้วมันก็เป็นธรรมดาเหลือเกิน ช่วยไม่ได้, เป็น**ธรรมดาเหลือเกิน** ที่มันจะต้องถูกอบรมให้กลายเป็น**ตัวตนแห่งกิเลส**; เพราะว่าพ่อแม่ก็ไม่รู้เรื่องนี้ ลูกเกิดมาไม่ได้มีความรู้เรื่องนี้ติดมาแต่ในท้อง. พอออกมาจากท้องแม่ ก็ได้รับการประคบประหงมแวดล้อมทุกอย่างทุกประการที่เกิด**ความรู้สึกเป็นตัวกู เป็นของกู**. พอกินอะไรอร่อยครั้งแรกมันก็เกิด**รู้สึกว่าการอร่อย**, นี่**ความรู้สึกว่าตัวกูมันเพิ่งเกิดหลังจากความรู้สึกการอร่อย**, แล้วก็อยากที่จะมีความอร่อยให้ยืนยาวออกไป, มันก็เริ่มมีความรู้สึก**ว่าตัวตน** นี่พ่อแม่พี่น้องแวดล้อมต่าง ๆ ก็มาพูดให้ได้ยินได้ฟังแต่ในเรื่องที่เป็นตัวตน จนเด็ก ๆ มีความรู้ว่า แม่ของกู พ่อของกู บ้านของกู ตุ๊กตาของกู ขนมของกู อะไรของกู, ของกู ๆ ออกไปจนเต็มบ้านเต็มเรือนเต็มบ้านเต็มเมือง. นี่เรียกว่า**สัญชาติญาณตัวตนล้วน ๆ** มาแต่กำเนิดนั้นมันก็ถูก**แวดล้อมให้เป็นตัวตนแห่งกิเลส** เป็น**ตัวตนแห่งกิเลส**.

ที่นี้มันก็เจ็บปวด, มันก็**เจ็บปวด** เพราะ**มีตัวตนแห่งกิเลส, มีกิเลสทำไปตามกิเลส** มันก็มีความทุกข์ มันเจ็บปวด หลาย ๆ ครั้งเข้า โทมากพอแล้ว มันก็เข็ดฟุ้ง มันเข็ดพิน มันไม่อยากจะเอาอย่างนี้, มันอยากจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น, **นั่นแหละจึงรู้ว่าโอ, อย่างนี้ไม่ไหวแล้ว มีแต่ความทุกข์** ก็พยายามหาความรู้ความเข้าใจ

ใจในทางที่ตรงกันข้าม, มันก็เลยมีความคิดนึกที่จะควบคุมกิเลส จะกำจัดกิเลส ก็ทำไปทำไป ตัวตนมันก็ค่อย ๆ กลายมาเป็นโพธิ, เป็นตัวของโพธิ คือตัวตนของความรู้. เกิดมาเป็นตัวตนของความโง่ มันก็ต้องมีความทุกข์เพราะความโง่ มากเข้าก็เข็ดพัน ก็เมื่อระอา จึงหันมาในทางที่ตรงกันข้าม มันก็มาในทางของโพธิ.

นี่เราจะต้องรู้จักว่า ตัวตนเฉย ๆ นั้นยังเป็นกลางอยู่ ถ้าว่ามัน ทำไปผิด ก็เป็นตัวตนของกิเลส, ถ้าว่าทำถูก มันก็เป็นตัวตนของโพธิ, และถ้ามันถูกถึงที่สุด ระวังให้ดี ฟังให้ดี ว่าถ้ามันถูกถึงที่สุด มันก็จะหมดตัวตนเลย มันจะหมดความรู้สึก ยึดถือว่าตัวตนเลย. ตัวตน มันจะต้องวิวัฒนาการถึง ๓ ขั้นตอน : เป็นตัวตนของกิเลสเป็นทุกข์ไป เพื่อเข้าก็รู้ เปลี่ยนเสียก็ทำเป็นตัวตนของโพธิ, ครั้นหนักเข้า ๆ ถึงที่สุดแล้ว โพธิไปถึงที่สุดแล้วก็เลิกตัวตน ไม่ต้องมีตัวตน.

นี่สัญชาตญาณแห่งตัวตน สามารถที่จะพัฒนาให้เป็นโพธิได้แบบนี้ มันก็เหมือนกับว่า รู้จักทำตัวตนให้เป็นที่พึ่งแก่ตัวตน. นี่พูดว่าตัวตนเป็นที่พึ่งแก่ตัวตน นี่พูดสำหรับคนที่ยังมีตัวตน, ไม่ได้พูดสำหรับคนที่สกัดตัวตนได้แล้ว. ก็คนธรรมดา นั้นแหละมันยังมีตัวตนในความรู้สึกคิดนึก ให้มันฉลาดถึงกับรู้จักใช้ตัวตนให้เป็นที่พึ่งแก่ตัวตน, เพราะว่าใครจะมาเป็นที่พึ่งให้ไม่ได้ อะไร ๆ มันสำเร็จอยู่ที่ตัวตนของตน. ฉะนั้นต้องใช้ตัวตนนั้นแหละเป็นเครื่องแก้ หนามยอกเอาหนามบ่ง ในทางที่จะสลัดออกไป หรือว่าเอาเนื้อเต่าฆ่าเต่านั่นแหละ มันก็ได้ผลดี, มันก็ได้ผลดี มันก็ได้ผลแปลกออกมาได้ผลที่อร่อยหรือที่ถูกต้องที่ถูกต้องใจขึ้นมา จนกว่าจะเลิกตัวตน, จนกว่าจะไม่ต้องมีตัวตน.

นี่เรียกว่า จะต้องพัฒนาสัญชาตญาณตัวตนแห่งกิเลส เป็นตัวตนแห่งโพธิ, ให้เป็นที่พึ่งได้แก่ตนด้วย, เป็นที่พึ่งแก่ใคร ๆ ก็ได้ด้วย กระทั่งถึงขั้นที่ว่าหมดตัวตน หมดความรู้สึกว่าตน. มันก็ไม่มีปัญหาอะไร, ไม่มีหน้าที่อะไรที่จะ

ต้องทำ ก็เรียกว่าจบกิจจบพรหมจรรย์, จบพรหมจรรย์คือหมดหน้าที่ที่จะต้องทำ เพื่อละเสียซึ่งตัวตน. เดียวนี้มันละหมดแล้ว, ก็จบหน้าที่หรือจบกิจของพรหมจรรย์ เป็นมนุษย์ถึงที่สุด สูงสุดจนไม่อาจจะเป็นมนุษย์อะไรยิ่งไปกว่านั้น คือเป็นพระอรหันต์, นี่สัญญาตญาณแห่งตัวตน.

ที่นี้ก็มาพิจารณาถึงสัญญาตญาณลูกน้องอีกหลายชนิดต่อไปอีก ว่าสัญญาตญาณแห่งตัวตนนี้ คลอดสัญญาตญาณชั้นรอง ๆ ลงมาอีกมากมายหลายชนิด จะยกมาพอเป็นตัวอย่างก็พอแล้ว, เท่าที่เป็นตัวอย่างนี้ก็พอแล้ว.

สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร.

สัญญาตญาณแห่งการกินอาหาร นี้เรียกว่ามันมีตัวตนแหละ แล้วมันก็รู้จักต้องการอาหาร, แล้วก็จะต้องหาอาหาร แล้วก็ต้องมีอาหาร แล้วจะต้องกินอาหาร, ถ้าดีกวานี้ มันก็ต้องรู้จักแจกปันให้ผู้อื่นด้วย. ถ้าว่าสัญญาตญาณนี้ไม่ได้รับการพัฒนา มันก็จะกินคนเดียว, ยังหวังยังอิจฉาริษยา, แล้วยังกินตะกณะ ตะกลาม กินจนเป็นโทษเพราะการกิน, นี่ถ้าพัฒนาสัญญาตญาณแห่งการกินไม่ได้ มันจะให้โทษอย่างนี้, จะกินตะกณะ จะกินจนเป็นโทษแก่ตัวเอง มันจะหวัง จะแย่งชิง หรือจะทำอะไรที่ไม่ควรทำอีกมากมายหลายอย่าง เพราะเหตุแห่งการกิน, ไปคิดดูเอาเองก็แล้วกัน ว่าบาปที่ทำเพราะการกินเป็นเหตุมีอะไรบ้าง, บาปที่ทำกัน เพราะการกินเป็นต้นเหตุนี้มีอะไรบ้าง, แล้วก็รู้ดีมันมากมาย อาตมาก็ไม่อาจจะเอามาแจงรายละเอียด, แต่ไปรู้เอาเอง เพราะมันก็รู้อยู่แก่ใจทุกคน.

ถ้าควบคุมสัญชาตญาณอันนี้ได้ ไม่กินด้วยกิเลส แต่กินด้วยสติปัญญา เป็นโพธิ, เป็นโพธิขึ้นมา, มันก็กินอย่างถูกต้อง กินอย่างดีกินอย่างไม่มีโทษ, ในการแสวงหามากิน ก็แสวงหาอย่างไม่มีโทษ, ในการเก็บไว้กิน มีไว้กิน มันก็เก็บ มีไว้อย่างที่ไม่ทรمانจิตใจ. ทีนี้เมื่อกินก็กินอย่างถูกต้องไม่ส่งเสริมกิเลสแต่ประการใด เป็นผลดีแก่ชีวิต; ถ้ากินไม่ดีมันให้โทษแก่ชีวิต, กินดีกินอย่างถูกต้องมันมีผลดีแก่ชีวิต.

แล้วทีนี้ก็แบ่งปันเรื่องกินนั้น ถ้าแบ่งปันได้ก็เป็นการดี มีคำกล่าวแต่โบราณโบราณเหลือจะโบราณว่า กินคนเดียวไม่มีความสุข เอกาสี ลมเต สุขุ-กินคนเดียวไม่ได้ความสุข. นี้รู้จักทำให้มีความสุข เพราะการกิน, เพราะการแผ่เผื่อเจือจาน, สัญชาตญาณแห่งการกินกลายเป็นฝ่ายโพธิ ไม่ใช่กินอย่างกิเลส แต่มากินอย่างโพธิ. ขอให้ชำระสะสาง สัญชาตญาณแห่งการกินของตน ๆ ทุกคน ๆ ก็ข้อก็อย่างที่ควรจะต้องให้รู้ไว้ สังเกตให้รู้ไว้ แล้วควบคุมไว้ให้ได้ จนไม่มีโทษแห่งการกินแต่ประการใด, มีแต่คุณมีแต่ประโยชน์อันเกิดจากการกิน โดยประการทั้งปวง.

สัญชาตญาณแห่งความกลัว.

ทีนี้ก็มาถึง สัญชาตญาณแห่งความกลัว-การกลัว, คนมีความรู้สึกกลัวได้เอง เป็นสัญชาตญาณคือความรู้สึกที่รู้สึกได้เอง. ลูกเด็ก ๆ ทารกเกิดมา มันก็รู้จักกลัว เห็นอะไรแปลกมันก็กลัว, ลูกหมาลูกแมว มันก็รู้จักกลัวมาตั้งแต่พอลอดหรือพอเกิด, พอออกมาจากไข่วันสองวัน มันก็รู้จักขู่รู้จักกลัว รู้จักแสดงอาการกลัว.

อยากจะพูดเลยไปถึงต้นไม้ ที่ว่าคงจะไม่มีใครเชื่อก็คนนัก ว่าแม้แต่ต้นไม้ ต้นไผ่ มันก็มีความรู้สึกกลัว, มีสัญชาตญาณแห่งความกลัวเพราะมันมีชีวิต เพราะมัน

มีความรู้สึก. ต้นไม้ก็กลัวตาย อย่างที่เคยเล่ามาให้ฟังแล้วว่า มีการค้นคว้าพิสูจน์ทดลอง ในทางนี้เกี่ยวกับต้นไม้ มันรู้สึกกลัว เมื่อมาแข่งด่าทุกวัน ๆ, หรือเมื่อเอาขวานเอามีด มาลับ ๆ ทุกวัน, วันละครึ่งทุกวัน ๆ, หรือเอาไฟมาลน มันก็แสดงทางเครื่องวัดว่าต้นไม้ รู้สึกกลัวได้, จนพูดได้เลยว่า ถ้ามีชีวิตมีความรู้สึกแล้วก็มันต้องมีสัญชาตญาณเหล่านี้ เพราะฉะนั้นมันจึงมีความกลัว. ความกลัวจึงเป็นปัญหาพื้นฐานทั่วไป **ทำไมจึงกลัว** เพราะมันโง่ **เพราะมันยังโง่** **ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร** มันก็ต้องกลัว เช่นเด็ก ๆ เห็น รูปที่น่ากลัวก็กลัว เห็นคนที่น่ากลัวก็กลัว, เด็กเล็ก ๆ เห็นแขกมารุ่มร่ามมาแล้วก็กลัวทั้งนั้นแหละ, เห็นรูปยักษ์ก็กลัวเห็นรูปผีก็กลัว อะไรก็กลัว.

ที่นี้ว่า **กลัวเลยขอบเขต** จนกลัวสิ่งที่ไม่ต้องกลัว : **กลัวกิ่งก็กลัว** **กลัวจิ้งจก** **กลัวตุ๊กแก** **กลัวสิ่งเหล่านี้อย่างไร้เวลา; เพราะสัญชาตญาณแห่งความกลัวมันไม่ได้** **ถูกบังคับอบรมอะไรเสียเลย** มันก็กลัวจนมีความทุกข์, แต่มันก็ดี มีผลดีเพราะกลัว มันจึงทำให้รอดอยู่ได้; ถ้ามันไม่กลัว มันก็เข้าไปหาสิ่งที่เป็นอันตรายเป็นความตาย. เพราะฉะนั้น**สิ่งที่เป็นความกลัวมันก็มีประโยชน์** คือให้มันคอยถอยห่างจากสิ่งที่เป็นอันตรายอยู่เสมอ. แต่เดี๋ยวนี้มันโง่ **มันไม่ได้พัฒนา** ก็เลยกลัวสิ่งที่ไม่ควร จะกลัว, แล้วก็มี ความทุกข์ มีปัญหาเกิดขึ้นดังที่กล่าวแล้ว, แล้วส่วนมากก็เป็นการกลัวอย่างไม่มีเหตุผล, กลัวอย่างที่ไม่ต้องกลัว เรียกว่ากลัวเสียเปล่า ๆ กลัวฟรีเสียเปล่า ๆ, อย่างเดี๋ยวนี้มันก็มีอยู่มากที่**กลัวฟรีเสียเปล่า ๆ** กลัวระเบิดปรมาณูจะมาเมื่อไรก็ไม่รู้ มันก็กลัว, หรือแม้แต่สิ่งที่เล้าลือกันก็กลัว มันยังไม่มีตัวจริงเลยก็ได้, หรือมันยังไม่มาถึงก็กลัว, เรื่องดาวหางจะมาก็กลัว. เรื่องทุกเรื่อง**ที่กลัวอยู่เป็นประจำเฉพาะบางคนก็มี** บางคนก็**กลัวผี** บางคนก็**กลัวตาย** บางคนก็**กลัวความมืด** บางคนก็**กลัวนั้นกลัวนี่,** **ล้วนแต่ความโง่ของสัญชาตญาณแห่งความกลัว** ที่ไม่ได้รับการพัฒนา, **กลัวอดอยากก็คือกลัวตาย,** **กลัวอะไร ๆ** มันก็จะไปรวมอยู่ที่**กลัวตาย**นั้นนะ, **กลัวเจ็บ**

กลัวใช้มันก็ไปรวมอยู่ที่ความตาย, กลัวไม่มีอะไรจะกิน มันก็ไปรวมอยู่ที่ความตาย. แม้แต่ **กลัวจะเสียชื่อเสียง มันก็ไปรวมอยู่ที่ความตาย**; เพราะว่าถ้าเสียชื่อเสียงแล้วจะค่อย ๆ เสียอะไรไปจนหมดสิ้น, จนกระทั่งไม่มีอะไรจะกิน แล้วมันก็จะต้องตาย. **ที่รวมแห่งความกลัวคือความตาย** ตัวความตายก็น่ากลัว นิमितเครื่องหมายแห่งความตายก็น่ากลัว ก็ทรมานจิตใจสักเท่าไร, คิดดูเอาเอง.

ที่นี้ก็มารู้เรื่องนี้ให้ถูกต้อง ว่าเรามันโง่จนถึงคิดนึกไปในทางที่ให้ตัวเองต้องกลัว, **อย่าคิดให้โง่** มันก็ไม่คิดไปในทางที่ให้ตัวเองต้องกลัว. เดียวนี้มันโง่ถึงขนาดที่ว่า แม้แต่ทำขึ้นเอง ประชุนขึ้นมาเองแท้ ๆ ก็ล้มไปแล้วก็กลัว; อย่างจะยกตัวอย่างว่า **เขียนรูปยักษ์ขึ้น**สักรูปหนึ่ง หรือว่าเขียนรูปผีที่น่าเกลียดน่ากลัวขึ้นสักรูปหนึ่ง แล้วก็ระบายสีให้ดี ลงอะไรให้ดีให้มันชัดเจนเหมือนของจริงที่สุด, แล้วตัวผู้เขียนก็ค่อย ๆ **รู้สึกกลัวขึ้นมา**, ตัวผู้เขียน คนเขียนนั้นแหละจะรู้สึกกลัวขึ้นมา, ถ้าเขียนยิ่งเหมือนเท่าไร มันก็จะยิ่งกลัวเท่านั้น, นี้เรียกว่ามันโง่ก็มากน้อย. **ความคิดนึกต่าง ๆ นี้เราคิดนึกทั้งนั้นแหละ**, แวดล้อมกันเข้ามา แวดล้อมกันเข้ามา แล้วก็เกิดความกลัว รวมกันเป็นสิ่งที่น่ากลัว, แล้วก็มานอนกลัวอยู่, เมื่อผู้ใหญ่เป็นอย่างนี้เด็ก ๆ ก็เป็นอย่างนี้ มันก็ติดโรคกลัวกันมา ไม่มีขาดสาย ไม่มีขาดตอน. **นี้สัญชาตญาณแห่งความกลัว ไม่ได้รับการควบคุม ไม่ได้รับการพัฒนาที่ถูกต้อง** มันออกไปเป็นสัญชาตญาณฝ่ายกิเลส, ให้เกิดความกลัว แล้วก็ทรมานกันเป็นอย่างยิ่ง.

นี้ถ้าว่ารู้จักมัน รู้จักควบคุมมัน รู้จักพัฒนามัน รู้จักการศึกษาทางจิตทางวิญญาณนั้น ในโรงเรียนคงไม่มีใครสอน, โรงเรียนไหนไม่มีสอน. **ต้องโรงเรียนของพระพุทธเจ้า จึงจะค่อยสอน, ค่อยสอนให้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร อะไรเป็นอะไร, เป็นธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ อย่างไร เป็นสังขารอย่างไร, ในที่สุดมันก็ค่อยรู้ว่าอะไรเป็นอะไร อะไรเป็นอะไร. คืออะไรมันก็เป็นเช่นนั้นเอง มันจึงจะค่อยลดความกลัว. อย่างไป**

คู่มือ คูศพ เด็ก ๆ ไปคูศพ ไม่มีความรู้อะไร มันก็ต้องกลัว, มันก็ต้องกลัวจนมานอนไม่หลับ กลัวจนเป็นไข้. แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่อยู่สักหน่อย มันก็กลัวน้อยกว่านั้น, ถ้าเป็นหมอเป็นแพทย์ที่ชำแหละศพอยู่เรื่อย มันก็ไม่ได้กลัวเลย, หรือแม้ว่าศพที่กำลังพออืดน่ากลัว ถ้าพระโยคาวจรไปพิจารณาซากศพนี้ เห็นโดยความเป็นธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ วิญญาณ, รู้จริงถึงขนาดนั้นแล้วก็ไม่กลัว ก็ไม่กลัวไม่กลัวภาพที่น่ากลัว, **ภาพที่น่ากลัว ก็กลายเป็นเช่นนั้นเอง, มันเป็นภาพเช่นนั้นเอง, มันต้องเป็นเช่นนั้นเอง.** เมื่อร่างกายนี้ตายลงแล้ว มันก็เป็นเช่นนั้นเอง, เช่นนั้นเอง *ตถตา* มันช่วยให้ไม่ต้องกลัว, เพราะฉะนั้นจึงไม่กลัว.

ถ้าสิ่งน่ากลัวอย่างอื่นก็เหมือนกัน **จะกลัวเสียกลัวอะไรที่น่ากลัว มันก็รู้ว่ามันเป็นเช่นนั้นเอง มันก็ไม่ต้องกลัว,** มันจึงสามารถที่จะเผชิญกันได้โดยไม่ต้องกลัว; แม้จะต้องวิ่งหนี ก็วิ่งหนีโดยไม่ต้องกลัว. พุดไปแล้วก็เหมือนกับบ้า, เห็นเสือมา แล้วไม่กลัว แต่เห็นว่าควรวิ่งหนี ก็วิ่งหนี, แต่วิ่งหนีโดยไม่ต้องกลัว. ขึ้นต้นไม้ก็ขึ้นต้นไม้โดยไม่ต้องกลัว นี่มันจะเป็นผู้ที่มีจิตใจพิเศษ, ปัญหาเรื่องความกลัวมันก็ไม่มีความกลัวเลยเห็นสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมดา ที่เขากลัวกันนัก กลัวไข้ กลัวเจ็บ **กลัวโรคภัยไข้เจ็บ กลัวโจรกลัวขโมย กลัวไฟไหม้บ้าน** กลัวอะไรมันก็มองเห็นเป็นธรรมดา. ที่ทำไว้ไม่ดี มันก็ต้องเกิดขึ้นอย่างนั้น, ถ้าทำไว้ดีมันก็ไม่เกิด. แต่แม้ว่าจะทำไว้ดีแล้วมันยังเกิด **มันก็เช่นนั้นเอง,** ในโลกนี้มันเช่นนั้นเอง, จะมากลัวให้เป็นทุกข์ทำไม, ทำให้ถูกต้องรักษาไว้ให้ถูกต้อง **เกิดเรื่องขึ้นมาก็แก้ไขมันให้ถูกต้อง โดยที่ไม่ต้องกลัว.** นี่เห็นไหมว่าสัญชาติญาณที่พัฒนาถึงที่สุดแล้ว มันกลายเป็นอย่างนี้. มันกลายเป็นไม่ต้องกลัวอะไร, ไม่มีอะไรที่ต้องกลัว อย่างที่เขากลัว ๆ กัน.

สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้.

ที่นี้มันก็พัฒนาต่อขึ้นไปอีก สูงขึ้นไปอีก คือมันไปกลัวสิ่งที่ควรกลัว ก็คือว่า ธรรมดาสามัญทั่ว ๆ ไปแล้ว ก็เลสความทุกข์นั้นแหละเป็นสิ่งที่ควรกลัว เพราะว่ากลัวทางภายนอก วัตถุประสงค์ของนี้ก็มาจากความโล่ง คือกิเลส, มันไปรวมอยู่ที่กิเลส เป็นเหตุสร้างสิ่งที่กลัวขึ้นมา. เราก็เลยกลัวกิเลส และกลัวความทุกข์ที่เป็นผลของกิเลส ไม่มากกลัวของเด็กเล่นที่เด็ก ๆ กลัว, ก็เลยจัดการกับกิเลส, ก็มาถึงสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ มันก็รู้ว่าเป็นสิ่งที่ควรต่อสู้ ต่อสู้กับกิเลสนั้นแหละ, จะไปต่อสู้ชนิดที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ก็ไม่จำเป็น. ถ้าจำเป็นจะต้องต่อสู้, ถ้าจำเป็นจะต้องต่อสู้ก็ต้องสู้อย่างฉลาด ไม่ต่อสู้อย่างโง่เขลาเหมือนแต่ก่อน, คือเมื่อความกลัวและการต่อสู้มันพัฒนาขึ้นมาดีแล้ว ก็รู้จักสิ่งที่ควรกลัว, มันก็รู้จักสิ่งที่ควรต่อสู้ รู้จักเวลาที่ต้องต่อสู้ รู้จักวิธีที่ต้องต่อสู้, แล้วมันก็ชนะเด็ดขาด ชนะเด็ดขาด ชนะชนิดที่เรียกว่าชนะเด็ดขาด คือชนะในภายใน, ชนะกิเลสที่เป็นต้นเหตุ มันก็ชนะเด็ดขาดไป. มันไม่มาทำให้รัก โกรธเกลียด กลัวได้อีกต่อไปเรื่องมันก็จบ. นี่สัญชาตญาณแห่งความกลัว สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ได้รับการพัฒนาเป็นอย่างดีเช่นนี้ จะประสบกับชัยชนะเด็ดขาด สูงสุดคือชนะกิเลสแล้วมันก็เป็นการชนะทุกอย่าง, ชนะทุกอย่างหรือชนะเด็ดขาดนั้นคือการชนะกิเลส มันจะไม่มีปัญหาอะไรเหลืออยู่. ควรจะรู้จักกันไว้ให้ดี ๆ เป็นมนุษย์ที่มีเกียรติ ต่อสู้กับสิ่งสูงสุดที่เป็นข้าศึก คือกิเลสหรือความทุกข์ แล้วก็ชนะเด็ดขาด กลายเป็นนิพพาน.

สัญชาตญาณแห่งการรักตน.

ที่นี้ก็ดูถึงสัญชาตญาณแห่งการรักตน นี่ก็ถึงสัญชาตญาณแห่งการรักตน ใครบ้างที่ไม่รักตัวเอง, แล้วใครบ้างที่จะไม่รักตัวเองที่สุดยิ่งกว่าสิ่งใด. ปากมันอาจจะ

โกหกว่ารักนั่นรักนี่ยิ่งกว่าตัว, ปากมันจะพูดหลอกก็ได้ ว่ารักลูกรักเมีย รักเกียรติรักอะไร ยิ่งกว่าตัว; แต่**แท้ที่จริงมันรักตัว**. ภาชิตกลางบ้านมีว่า ถ้าอยากให้เห็นคนที่รักเราที่สุด ก็ให้ไปมองดูในกระจกเงา, มันก็เลยพบว่าตัวเองแหละรักตัวเองที่สุด ไม่มีใครที่จะรักเราที่สุดเหมือนตัวเราเอง.

ที่นี้มันกลายเป็นว่ารักตน รักตน รักตนยืนอยู่เป็นกลาง คือจะต้องแยก ออกไปเป็นสองทางว่าตน ๆ **นี่ตนของอะไร**. ถ้ามันรักตนที่กำลังเป็นตนของกิเลส แล้วมันฉิบหายหมดแหละ, มันเป็นทุกข์ท่วมหัวท่วมหู เพราะมันไปรักตนที่เป็นตนของกิเลส. แต่ถ้ามันหันมารักตนที่เป็นตนของโพธิ ผลมันก็ตรงกันข้าม; ก็พูดมาแต่ต้นแล้วว่า มีตนอยู่สองฝ่ายเสมอ ตนของกิเลส, หรือตนของโพธิ, หรือตนของธรรมะก็ได้, ตนของกิเลสมันก็ไปตามแบบของกิเลส, ถ้าตนของธรรมะหรือโพธิ มันก็ตรงกันข้าม. ฉะนั้นถ้าจะรักตน คือจะมีตน ยังมีตน ละตัวตนไม่ได้ **ต้องมีตน ก็ขอให้ มีตนของโพธิ คือตนของธรรมะ** แล้วก็รักตนชนิดนี้ไว้ก่อนเพราะถ้าว่ารักตนชนิดนี้ มันทำให้ฉลาดเป็นโพธิ, แล้วโพธิมันก็ยิ่งขึ้นไป ยิ่งขึ้นไป จนเห็นว่าไม่มีตน โดยแท้จริง ไม่มีตนโดยประการทั้งปวง, มันก็รักตนของความไม่มีตน, พูดแล้วฟังไม่ถูกใช่ไหม, **รักตนของความไม่มีตน นั่นคือนิพพาน** มันก็เลยหมดปัญหาเรื่องความรักตน, ไม่เป็นของหนักอกหนักใจอีกต่อไป เหมือนกับที่เคยรักมาแต่ก่อน ซึ่งเป็นตนของกิเลสทั้งนั้นเลย.

สัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์.

เฮ้อ, ที่นี้ก็ดูไปถึงสัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ การสืบพันธุ์นี้ ปัญหาใหญ่มาก ซับซ้อนกันอยู่หลายชั้น. ธรรมชาติไม่ได้เพียงแค่ใส่สัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ไว้อย่างเดียว, มันได้ใส่อุปกรณ์ อวัยวะเป็นอุปกรณ์แก่การสืบพันธุ์มาด้วย

เสรีจ คืออวัยวะเพศหรือระบบทั้งหมดที่เกี่ยวกับเพศ ต่อมเกลน็ดทั้งหลาย, ให้มีความรู้สึกอย่างนั้นอย่างรุนแรง เหลือที่คนธรรมดาที่โง่เขลาจะรู้เท่ารู้ทัน. เพราะฉะนั้นจึงมีความรู้สึกได้ด้วยตัวเองแบบสัญชาตญาณ; **แม้แต่ที่ไม่มีใครสอนมันก็รู้ได้เอง**, จะจับสัตว์เดรัจฉานหรือว่าจับคนคนหนึ่งเอาไปทิ้งไว้ในที่ไหนเสียตั้งแต่เด็ก ๆ โตขึ้นมันก็รู้จักสืบพันธุ์เอง; เพราะว่าธรรมชาติมันใส่สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ และมีอุปกรณ์แห่งการสืบพันธุ์ อวัยวะที่อาจจะรู้สึกขึ้นมาได้เองตามลำดับตามลำดับ, มันก็มีการสืบพันธุ์. นี่เป็นปัญหาอันหนึ่งที่จะต้องมีการสืบพันธุ์.

ที่นี้ที่มันมีอะไรพิเศษกว่านั้น ก็คือว่า **ธรรมชาติมันเก่งกว่ามาก มันใส่ของล่อหลอกหรือค่าจ้างแห่งการสืบพันธุ์มาด้วยในตัวเสรีจ, นี่คือการอารมณ์, ความรู้สึกทางกามารมณ์.** เรื่องสืบพันธุ์เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนละเรื่องกับเรื่องกามารมณ์, เรื่องกามารมณ์นี้เป็นความรู้สึกเอริคอรอยทางอวัยวะ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ, เป็นความรู้สึกสูงสุด เป็นความรู้สึกสูงสุดในการกระตุ้นระบบประสาท สิ่งกระตุ้นระบบประสาทเกินธรรมดาสามัญ, ก็เป็นความรู้สึกทางกามารมณ์, แล้วเขาใส่ไว้ข้างหน้า เป็น **ค่าจ้างให้คน** ทำการสืบพันธุ์, **ให้สัตว์** ทำการสืบพันธุ์. **ให้ต้นไม้** ทำการสืบพันธุ์, มิฉะนั้นมันไม่สืบพันธุ์. เพราะเรื่องการสืบพันธุ์ล้วน ๆ นั้นมันเจ็บปวด มันสกปรก มันน่าเกลียดน่าชัง มันยากลำบากที่จะต้องเลี้ยงลูกอ่อนอะไรมากมาย ในส่วนของการสืบพันธุ์, แต่ธรรมชาติมันเหนือกว่า มันใส่ค่าจ้าง สิ่งล่อลวงมาไว้เสรีจ จนคนต้องสืบพันธุ์; ฉะนั้นคนที่มัวเมาหลงใหลความรู้สึกทางกามารมณ์ จึงได้สืบพันธุ์ จึงได้ยอมทำการสืบพันธุ์. ลองถามกันดูตรง ๆ เถอะว่า ถ้าไม่มีเรื่องกามารมณ์เรื่องเพศนี้อยู่ด้วยแล้ว ไม่มีใครสมรสแต่งงานดอก. ถ้าสมรสแต่งงานเพื่อการสืบพันธุ์อย่างเดียว ไม่มีใครเอา สิ้นหัวหมด, แต่เพราะเหตุที่มันมีเรื่องกามารมณ์ปะหน้าเข้าไว้ หลอกลวงเข้าไว้ คนก็ยินดีทำการสมรส, ส่วนแรกที่สุดก็เพื่อกามารมณ์.

เรื่องการสืบทอดนั้นมันเป็นเรื่องที่บริสุทธิ์ ไม่หลอกลวงอะไร เพราะว่ามันเป็นธรรมชาติที่ต้องการจะไม่ให้สูญพันธุ์, ต้องการจะไม่ให้สูญพันธุ์; ฉะนั้นถ้าเป็นเรื่องสืบทอดโดยบริสุทธิ์ มันก็ไม่มีปัญหาอะไร ไม่มีบาปมีกรรมอะไร. **แต่เรื่องทีไปหลงไหลในกามารมณ์** จงเห็นแก่ตัวจนฆ่าคนอื่นตาย อันนี้แหละเป็นเรื่องเสียหาย; แต่แล้วก็ไม่พ้นไปได้, เพราะว่าธรรมชาติมันเหนือกว่า ฝากกามารมณ์ไว้กับเรื่องของการสืบทอด ในฐานะที่เป็นสัญชาตญาณ. สัตว์รู้สึกคิดนึกได้เอง, แล้วก็มีอวัยวะระบบประสาทในร่างกายที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริม ที่ทำให้รู้สึกได้เองอย่างยิ่ง, มันก็เลยสำเร็จประโยชน์ของธรรมชาติ ทำให้สิ่งที่มีชีวิตมีการสืบทอด แล้วก็สูญพันธุ์. แม้ว่าเดี๋ยวนี้จะมีการคุมกำเนิด ต้องการจะไม่ให้สืบทอด แต่ก็ยังคงมีการกระทำทางกามารมณ์. มันก็ยังเป็นเรื่องเล็กน้อย มันยังเป็นเรื่องเอาชนะไม่ได้, **ถึงอย่างไรมันก็ยังคงเป็นปัญหายุ่งยาก และเป็นความทุกข์อยู่แน่นอน.**

ทีนี้เราจะทำอย่างไรเกี่ยวกับสัญชาตญาณแห่งการสืบทอด หรือจะเรียกว่าการสมรสก็ได้; อยากจะพูดเสนอแนะให้ใครจะเอาหรือไม่เอา, ใครจะไม่เอาหรือไม่เอา, ใครจะว่าไม่เอาหรือไม่เอา; **คือว่าการสมรสนี้มันมีได้ ๒ ประเภท คือ สมรสกันโดยทางร่างกาย** เหมือนกับสมรสกันตามธรรมดา, แล้วก็**สมรสกันแต่โดยทางจิต** ไม่มีการเกี่ยวข้อแต่ต้องทางร่างกาย นี่ก็ยังมีอยู่. **เราจะรักใครให้สุดชีวิตจิตใจ โดยที่ร่างกายไม่เคยแตะต้องกันเลย** อย่างนี้มันก็ทำได้, แล้วมันก็ไม่มีความทุกข์ด้วย, แล้วมันยังมีประโยชน์ตรงที่ว่า **ความรักความสามัคคี** มันให้บำเพ็ญประโยชน์อันใหญ่หลวง, พูดแล้วจะตกใจว่า สมรสกับพระพุทธเจ้าก็ได้ ใครกล้าบ้าง ใครกล้าคิดกล้านี้กล้าพูดบ้าง แล้วใครไม่คิดว่าอาตมากำลังบ้าแล้ว. พูดอย่างบ้า ๆ บอ ๆ แล้ว **ว่าเราสมรสกับพระพุทธเจ้าก็ยังได้, คือโดยทางจิตใจทั้งหมดทั้งสิ้น** โดยทางร่างกายไม่ต้องแตะต้องกันเลย.

ที่นี้แม้คนด้วยกันนี้แหละ ไม่ต้องกับพระพุทธเจ้า กับมนุษย์ธรรมดา สามัญด้วยกัน, เมื่อมีจิตใจตรงกัน ก็เรียกว่าสมรสได้ทั้งนั้น. สมรส สะมะรส, สมรสแปลว่ามีรสอันเสมอกัน, มีรสเสมอกันเรียกว่าการสมรส ถ้าต้องการอย่างเดียวกัน มีจิตใจเหมือนกัน อะไรตรงเป็นอันเดียวกัน แล้วก็เรียกว่าสมรสทางจิตทางวิญญาณแล้ว แม้ร่างกายยังไม่ได้ถูกต้องกัน. ถ้าว่ามีโพธิมากพอ มันก็ไม่ต้องไปสมรสทางกาย ให้มันเหน็ดเหนื่อยให้มันสกปรก ให้มันน่าเกลียดน่าชัง ให้มันน่าทุเรศเวทนา แล้วก็ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้น นอกจากความยุ่งยาก. ฉะนั้น เรียกว่า มีการสืบพันธุ์ทางวิญญาณ, **ได้รับความพอใจในคำสั่งสอนหรือในธรรมะอะไร แล้วก็รับช่วงต่อ ๆ กันไปโดยทางวิญญาณ** อย่างนี้ก็ได้.

เช่นพระพุทธเจ้านี้มีบุตร มีบุตรแยะเลยนับไม่ไหว คือพระสงฆ์ทั้งหลาย, มีบุตรมีโอรสเกิดแต่ปาก. พระพุทธเจ้าทำด้วยปาก แล้วเกิดโอรสคือพระสงฆ์ทั้งหลายออกมามากมายมหาศาล; อย่างนี้มันมีประโยชน์กว่าเห็นไหม, มันไม่ยุ่งวាយ มันสงบเรียบร้อย มันไม่สกปรก มันไม่โกลาหล มันไม่อะไร, แล้วมันก็มีการสืบพันธุ์เหลืออยู่. **ความรู้ของพระพุทธเจ้า การกระทำของพระพุทธเจ้า** อะไรอย่างของพระพุทธเจ้า ก็ยังมีเหลืออยู่จนกระทั่งบัดนี้, คือลูก ๆ ของพระองค์ที่คลอดกันมาทางวิญญาณ สืบต่อกันมาทางวิญญาณเรื่อย ๆ มา. อาจารย์สอนให้ลูกศิษย์ ลูกศิษย์สอนให้ลูกศิษย์, ลูกศิษย์สอนให้ลูกศิษย์, มันมีการคลอดลูกชนิดทางวิญญาณ อย่างนี้มันไม่ต้องลำบากยุ่งยาก ไม่เหน็ดเหนื่อย ไม่สกปรก ไม่น่าเกลียดเหมือนกับการสมรสในทางร่างกาย.

นี่ถ้าว่าสัญชาตญาณทางฝ่ายกิเลส มันควบคุมไว้ได้, ถูกควบคุมไว้ได้ มันก็เกิดสัญชาตญาณฝ่ายโพธิ, รู้จักทำอะไร ๆ สำเร็จประโยชน์อย่างดีเลิศได้ โดยไม่ต้องยุ่งยากลำบาก. นี่ขอให้นึกถึงว่า **สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ ถ้าปล่อยไป**

ตามความโง่เขลา ก็เป็นเรื่องของกิเลส, ก็อย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ ไม่ต้องพูด. ถ้ามีสติปัญญาควบคุมได้ มันก็มาในทางจิตในทางวิญญาน, ตัดปัญหาออกไปได้หมด เหลือแต่ประโยชน์ที่ควรจะได้รับ, เรียกว่ามีการสืบพันธุ์ในทางวิญญาน, ทางฝ่ายวิญญานไม่ขาดสูญ, อีกรู้แสนปีล้านปีถ้าพุทธศาสนาไม่สาบสูญ ก็คือพืชพันธุ์ของพระพุทธเจ้าก็ยังมีอยู่ เรียกว่าการสืบพันธุ์ทางวิญญาน มันก็ยังมีอยู่ อย่างนี้ก็ควรจะนึกกันดูให้ดี ๆ ว่าเราจะควบคุมสัญญาตญาณไว้ให้ได้ คือให้มีเรื่องยุ่งยากลำบากน้อยที่สุด, หรือว่าจะให้มันเป็นเรื่องที่โง่เขลาน้อยที่สุด หรือไม่โง่ไม่เขลาเลย ให้มันมีแต่ความเฉลียวฉลาด ไม่มี ความยากลำบาก, แล้วก็คงได้ผลตามที่ควรจะได้ที่สุด ได้มากที่สุดได้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป.

นี่ขอให้ตั้งใจว่าจะมีการสืบพันธุ์ที่บริสุทธิ์ เป็นพันธุ์ที่บริสุทธิ์ เป็นพันธุ์ที่ดีที่สุด ทั้งทางกายและทั้งทางวิญญาน. ทางกายถ้าต้องการก็ทำไปอย่างที่ถูกต้องควร อย่าโง่อย่าหลงถึงกับบูชา ไปกินเยือกินค่าจ้างที่ธรรมชาติมันหล่อไว้, ทำไปด้วยสติสัมปชัญญะ มันก็ยังพอจะนับว่าเป็นการสืบพันธุ์ตามธรรมดา ไม่โง่ไม่เขลาอะไร. ทีนี้ถ้าไม่ต้องการ มันก็มีการสืบพันธุ์ในทางวิญญาน คลอดลูกทางฝ่ายวิญญานไว้เยอะแยะไปหมด เต็มบ้านเต็มเมืองหรือทั่วโลกก็ยังได้, อย่างเช่นที่พระพุทธเจ้าได้ทรงทำมาแล้ว นี่เรียกว่าสัญญาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ถูกพัฒนาดีแล้ว ไม่เป็นไปอย่างกิเลส แต่เป็นไปอย่างโพธิปัญญา.

สัญญาตญาณแห่งการพัฒนา.

ทีนี้ก็ดูถึงสัญญาตญาณแห่งการพัฒนา พัฒนาคือทำให้มากขึ้น ตัวหนังสือแปลว่า ทำให้มากขึ้น แต่ว่าโดยความหมายก็แปลว่า ทำให้ดีกว่า ให้มันสูงกว่า ให้มันประเสริฐกว่า ให้มันมีประโยชน์กว่า, อะไร ๆ ที่มีประโยชน์ตามธรรมดา เราทำให้มันมีประโยชน์มากกว่าธรรมดา นี่ก็เรียกว่าเป็นการพัฒนา. ถ้าจิตนี้ไม่ได้พัฒนา

มันทำประโยชน์ง่าย ๆ น้อย ๆ ตื้น ๆ ตามธรรมดา, ถ้าจิตนี้ได้รับการพัฒนา มันทำประโยชน์ได้มากมายมหาศาล แล้วก็สูง แล้วก็ประเสริฐ, **รู้จักพัฒนาให้ถูกต้องตามธรรมชาติที่ควรพัฒนา**; เพราะคำว่าพัฒนา ๆ แปลว่าทำให้มากขึ้นก็แล้วกัน. ปล่อยให้ผมรกบนศีรษะ ก็เรียกว่าพัฒนาผม, ที่นี้ก็**พัฒนาชนิดที่ให้มันน่าดู** มันต้องตัด หรือมันต้องทำอย่างนั้น ต้องทำอย่างนี้ พัฒนาผมบนศีรษะ **ในความหมายของโพธิ** อย่าปล่อยให้พัฒนาไปตามความหมายของกิเลส.

สัญชาตญาณแห่งการพัฒนาฝ่ายกิเลสที่กำลังครอบงำโลก, **โลกนี้พัฒนากันแต่เรื่องส่งเสริมกิเลส**. ดูสิสินค้าที่โฆษณาขาย เต็มไปทั้งหน้าหนังสือพิมพ์ทั้งหมดนั้น เรื่องไม่จำเป็นเรื่องช่วยส่งเสริมกิเลส, **ที่จำเป็นแก่ชีวิตจริง ๆ ไม่ค่อยมีอะไรนัก** ที่มันเต็มไปหมดที่ต้องเอาเงินมาซื้อมากมายไม่พอ รกบ้านรกเรือนนั้น เป็นเรื่องพัฒนาส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น, อะไร ๆ ก็พัฒนาส่งเสริมกิเลส โดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว, **พัฒนาเพื่อกำจัดกิเลสนั้นไม่รู้สึกรู้สีก** แล้วก็ไม่ได้พัฒนา.

เช่นมีวิทยุอย่างนี้เอามาฟังเพลง เปิดเพลงที่ประเล้าประโลมใจอยู่ข้างหมอนจนนอนหลับไป, นี่คนหนุ่มคนสาวเขาทำกันอย่างนี้. ได้ยินว่า แทนที่จะใช้วิทยุฟังเทศน์หรือใช้วิทยุฟังเรื่องที่เป็นประโยชน์ **สิ่งที่เขาพัฒนาขึ้นมาได้** เช่นอย่างเครื่องวิทยุนี้ ก็ยังถูกใช้ไปในการส่งเสริมกิเลส ส่งเสริมสัญชาตญาณฝ่ายกิเลส, **ไม่ได้มาใช้เพื่อจะขัดเกลากำจัดกิเลสให้เกิดสัญชาตญาณฝ่ายโพธิ**.

ที่นี้เรื่องมันก็มากออกไป มากออกไปทุกเรื่องทุกราว จนต้องกลายเป็นเรื่องสำหรับแข่งขันแย่งชิงกันของมนุษย์, แย่งชิงที่จะมีอำนาจ อำนาจอาวุธ อำนาจเงิน อำนาจอะไรต่าง ๆ, กระทั่งแย่งชิงกันเพื่อจะครองโลก, เพื่อจะครอบครองโลกทั้งหมด

ที่เป็นปัจจัยแก่กิเลสนั้นมาเป็นของเรคนเดียวนั่นคือการพัฒนาที่ปล่อยไปตามสัญญาตญาณแห่งความโง่เขลา, อวิชชาเป็นเรื่องของกิเลส. ถ้าพัฒนาถูกต้องมันไม่เป็นแบบนี้, ปัญหาความเดือดร้อนมันก็จะไม่มี ถ้าพัฒนาไปถูกต้องทางกายทางจิตใจ มนุษย์จะเป็นมนุษย์ถูกต้อง มีความรักผู้อื่น เป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน. นี่มนุษย์พัฒนาไม่ถูกต้องเอง แล้วก็ไปโทษพระเจ้า, ว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์มาให้ยุ่งยากลำบาก.

พระเจ้า, พระเป็นเจ้าไม่ได้สร้างมนุษย์มาให้ยุ่งยากลำบาก แต่ก็ว่าเพื่อช่วยตัวเอง, นี่มันก็น่าหัวอยู่เหมือนกัน. พระเป็นเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาให้ช่วยตัวเอง ก็หมายความว่า พระเจ้าไม่สร้างอะไรมาจนครบหมด จนไม่ต้องช่วยตัวเอง. ข้อที่ต้องช่วยตัวเองนั่นแหละ คิดว่ามันตรงกับที่เราต้องพัฒนาสัญญาตญาณล้วน ๆ

ให้เป็นสัญญาตญาณของโพธิ; ถ้ามนุษย์ไปเอาสัญญาตญาณอย่างกิเลสแล้วก็ พระเจ้าก็ช่วยไม่ได้, ก็วินาศก็เสียหายล่มจมกันไปหมด. นี่ถ้าว่าถือพระเจ้าเป็นธรรมชาติ, ถือธรรมชาติเป็นพระเจ้าแล้ว, ก็ต้องพัฒนาให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ตามที่มันมีอยู่อย่างไร, นี่เรียกว่าพัฒนา-พัฒนา.

พัฒนาที่ควรพัฒนา แต่ในทางที่ควรพัฒนา จนกว่าถึงระดับสุดท้าย สูงสุดที่ไม่ต้องพัฒนาอีกต่อไป ก็คือจบเรื่องที่เป็นทุกข์ ไม่มีเรื่องที่เป็นทุกข์ ก็ไม่ต้องพัฒนาอะไรอีกต่อไป. เดี่ยวนี้มันโง่ ขยายเรื่องที่จะให้เป็นทุกข์ยืดยาวต่อไป ยืดยาวต่อไป จนตัวเองก็พัฒนาไม่ทัน พัฒนาตามไปไม่ทัน, ความทุกข์มันก็เหลืออยู่มากมายหลายอย่างหลายชนิด เต็มไปทั่วโลกเลย; แต่เขาก็พูดกันว่าโลกนี้พัฒนา บางทีพูดถึงกับว่าประเทศพัฒนา; อาตมาารู้สึกว่าบ๊ายบ๊ายที่สุด, ถ้าพัฒนาจริงมันก็ต้องสงบ ประเทศไหนที่เป็นประเทศพัฒนาแล้วมันต้องเป็นสุขเป็นสงบ. เดี่ยวนี้ประเทศที่ว่าพัฒนาแล้ว มันกลับมีปัญหายุ่งยากยิ่งกว่าประเทศที่ด้อยพัฒนาไปเสียอีก; นี่ความเข้าใจผิดต่อความหมายถ้อยคำมันมีอยู่มากอย่างนี้. แต่สัญญาตญาณแท้ ๆ มัน

ต้องการให้ดีขึ้นมากขึ้น เราก็มีหน้าที่ที่จะต้องทำดีให้ถูกต้อง มากขึ้นให้ถูกต้อง พัฒนาให้มันถูกต้อง คือพัฒนาไปในทางที่มีความสงบเย็น, เป็นชีวิตที่สงบเย็น เป็นโลกที่สงบเย็น.

เช่นว่า พัฒนาจิตใจ, พัฒนาจิตใจถึงที่สุด รู้ความที่ไม่ต้องการอะไร มันก็หยุดพัฒนาเอง. ถ้าว่าจิตใจมันสูงที่สุดเสียแล้ว มันไม่มีการพัฒนาอีกก็ได้; เพราะว่าจิตใจมันวางเฉย หรือมันว่างจากความรู้สึกจากความยึดมั่นถือมั่นใด ๆ มันก็หยุดพัฒนาเอง; นี้เรียกว่าถึงที่สุด จุดสูงสุดของการพัฒนา. **ถ้ายังไม่ถึงที่สุด** อันนี้ อยู่ **จิตมันก็ต้องการพัฒนาเรื่อยไป** มันต้องการพัฒนาเรื่อยไป, มันยังเฝ้าว่ามีอะไรดีกว่าอยู่เรื่อยไป จนกว่าจะไปถึงจุดที่ไม่มีอะไรดีกว่า แล้วมันรู้มันจึงจะหยุด. ฉะนั้น **เรื่องสูงสุด** เช่น **เรื่องนิพพาน** ไม่มีอะไรจะเหนือไปกว่าดีไปกว่า **จึงเป็นที่จบ** เป็นที่หยุด เป็นที่สิ้นสุด แห่งอะไรทุก ๆ อย่าง, สิ้นสุดแห่งสังขาร สิ้นสุดแห่งการปรุงแต่ง. ขอให้มีการพัฒนาที่มีหลักเกณฑ์อย่างนี้ ชัดเจนอย่างนี้ เป็นไปในลักษณะอย่างนี้.

สัญชาตญาณแห่งความต้องการบ่าเรอ.

เฮ้า. ที่นี้ก็ดูต่อไปถึงสัญชาตญาณแห่งความต้องการการบ่าเรอ สัญชาตญาณแห่งการต้องการการบ่าเรอ, **ชีวิตนี้มีสัญชาตญาณ คือความรู้ที่เกิดขึ้นเองอยู่ในสันดาน ต้องการให้มีการบ่าเรอแก่กู.** พอออกมาถึงมันก็ได้รับ พอเด็กคลอดมาจากท้องแม่ ก็ได้รับการบ่าเรอทุกสิ่งทุกอย่าง จากพ่อแม่พี่น้องคนเลี้ยงดู, ชิน ๆ ๆ ชิน ต่อการที่ได้รับการบ่าเรอ เข้ากับสัญชาตญาณเดิม ๆ ที่ยังเฝ้าอยู่, แล้วมันก็**ต้องการการบ่าเรออันไม่มีขอบเขต** มันก็เลยขอบเขต, เป็นการบ่าเรอชนิดที่ไม่ถูกต้อง เป็นการบ่าเรอของกิเลส, ต้องการสิ่งประเล้าประโลมใจจากกิเลส เพื่อจะบำรุงบ่าเรอกิเลสยิ่งขึ้น

ทุกที ๆ, ยิ่งโตขึ้นมา มันก็ยิ่งต้องการให้ได้รับการบำเรอที่ยิ่ง ๆ ขึ้นไป, เรื่องกินเรื่องอยู่ เรื่องนุ่งเรื่องห่ม เรื่องใช้เรื่องสอย เรื่องเล่นเรื่องหัว **เรื่องอะไรก็ตาม ต้องการให้ได้รับการบำเรอยิ่ง ๆ ขึ้น ๆ ไป, แล้วมันสิ้นสุดไม่ได้** เพราะมันเป็นเรื่องของความโง่ เป็นเรื่องของอวิชชา เป็นเรื่องของกิเลสตัณหา ซึ่งมันขยายตัวออกไปได้เรื่อย **ไม่มีที่จุดจบ**, มันก็เลยไม่รู้จุดจบของการบำเรอ, ก็พ่ายแพ้แก่สัญชาติญาณอันนี้ **จนมีความทุกข์ทรมานแต่เกิดจนตาย** แก่เกิดจนตาย, มีปัญหาอยู่ด้วยเรื่องเงินไม่พอใช้, เงินไม่พอใช้แก่ความต้องการที่จะบำเรอตัวเอง. **นี้ถ้าว่ารู้เรื่องนี้** ว่าเป็นความโง่ เป็นสัญชาติญาณฝ่ายกิเลส, มาทำกันเสียใหม่ ให้เป็นสัญชาติญาณฝ่ายโพธิ ต้องการบำเรอที่ถูกต้อง, **ต้องการสิ่งประเล้าประโลมใจที่ถูกต้อง** คือ ให้เป็นไปเพื่อความสงบ.

การบำเรออย่างโลก ๆ มันกระตุ้น, กระตุ้นให้ฟุ้งซ่านอย่างไม่รู้จักจบจักสิ้น ไม่มีความสงบ. แต่ถ้าว่าการบำเรออย่างถูกต้อง **เป็นการบำเรอของโพธิของธรรมะแล้ว** มันบำเรอให้มันมีจุดจบ ให้มันไปถึงจุดจบ และอยู่ด้วยความสงบ **เย็นตลอดเวลา; นั่นนะคือการมีธรรมะเป็นสิ่งบำเรอ**, ฝ่ายโน้นมันมีเหยื่อของกิเลสเป็นสิ่งบำเรอ, ฝ่ายนี้เอาสิ่งที่ไม่ใช่เหยื่อ ไม่ใช่ของกิเลสแต่เป็นของธรรมะเป็นของโพธิ เป็นเครื่องบำเรอ เรียกว่าสิ่งประเล้าประโลมใจ. **มนุษย์ต้องอยู่ด้วยสิ่งประเล้าประโลมใจ** เพราะว่ามันเป็นสัญชาติญาณ เพียงแต่มีอาหารกิน มีเครื่องนุ่งห่ม มีที่อยู่อาศัย มียาแก้โรค เท่านั้นมันไม่พอ. มันไม่พอ, มันยังต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งรุนแรงมาก คือ**ต้องการสิ่งประเล้าประโลมใจ**; นี่อาตมาอยากจะเรียก **ว่าเป็นปัจฉัยที่ ๕**

ท่านทั้งหลายอย่ารู้เพียงปัจฉัย ๔, **ปัจฉัย ๔** อย่างที่รู้ ๆ กันเลย, เพียง**อาหารเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยาแก้โรค**นั้น มันก็เพียงรอดชีวิต. แต่จิตมันยังโง่ **ยังต้องการ**

ปัจจัยอย่างหนึ่งคือการบำรุงบำเรอ. นี่ก็คือสิ่งที่อาจจะประเล้าประโลมใจ กระตุ้นสิ่งกระตุ้น แล้วก็พอใจ แต่มันก็ไม่มีจุดจบ, มันไม่มีขอบเขตที่จะจบ; ฉะนั้น ถ้าเราจะมีความรู้ที่ถูกต้อง เราหาพบสิ่งประเล้าประโลมใจที่มีจุดจบ คือธรรมะ, ถ้าเราเอาธรรมะมาประเล้าประโลมใจ มันจะมีจุดจบ คือมันจะรู้จักจุดที่พอ.

ฉะนั้น ขอให้รู้จักใช้ธรรมะในฐานะเป็นปัจจัยที่ ๕ คือสิ่งประเล้าประโลมใจ, ช่วยกันทำให้มีให้มาก ให้มีการประเล้าประโลมใจด้วยธรรมะทั่วไปในที่ทุกหนทุกแห่ง; แม้จะพูดจาหรือนั่งคุยกันเป็นประจำวันที่บ้านที่เรือนที่ไหนก็ตาม จงพูดกันด้วยเรื่องธรรมะที่จะเป็นสิ่งที่ประเล้าประโลมใจ.

ขอพูดซ้ำอีกทีหนึ่งว่าตึกหลังใหญ่ที่เรียกว่าโรงหนัง โรงมหรสพทางวิญญาณนี้ ความมุ่งหมายที่แท้จริงก็เพื่อจะเป็นสิ่งประเล้าประโลมใจ ทางจิตใจหรือทางวิญญาณ จึงเรียกว่าโรงหนัง เพราะมันจะเป็นสิ่งประเล้าประโลมใจ เหมือนกับโรงหนังที่ตลาด เป็นโรงหนังทางวัตถุ ทางร่างกาย ทางกิเลส. เดียวนี้เราจะมีโรงหนังทางวิญญาณที่เป็นทางธรรมะ เป็นฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณ; เมื่อเข้าไปในโรงหนังชนิดนี้ แล้วได้รับสิ่งประเล้าประโลมใจ, แต่เป็นฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณฝ่ายธรรมะ ไม่มีอันตราย.

ฉะนั้น ถ้าว่าจะสนใจธรรมกันแล้ว ก็ขอให้สนใจธรรมะในลักษณะอย่างนี้กันบ้าง มันจะช่วยให้จบเร็ว, มันจะช่วยให้เรื่องจบเร็ว คือได้สิ่งที่ทำให้เกิดความสงบเย็นในชีวิตโดยเร็ว, สนทนาพูดจากัน ด้วยเรื่องที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลินในทางจิตวิญญาณ คือเรื่องของธรรมะ, ประเล้าประโลมใจอย่างสูงสุด แต่ไม่มีพิษร้ายไม่มีอันตราย เหมือนสิ่งประเล้าประโลมใจของโลก ๆ ซึ่งเป็นเหยื่อล่อ, อันนี้ไม่มีเหยื่อ ไม่มีความเป็นเหยื่อล่อ, เป็นความจริง. จิตมันเยือกเย็นโดยไม่มีอาการหลอกล่อ

แต่เราก็ไม่ค่อยรู้จักกัน เราก็ไม่ค่อยชอบกัน ก็ไม่ค่อยได้ทำกัน. ฉะนั้นจึงไปที่ไหน ๆ มันก็ไม่เห็นเรื่องการต้อนรับด้วยธรรมะ, ทั้งที่ในพระคัมภีร์ก็มีไว้เป็นสองอย่าง เรียกว่า อามิสปฏิสันถาร, อันหนึ่งเรียกว่า ธรรมปฏิสันถาร.

ถ้าอามิสปฏิสันถาร ไปที่ไหนก็ชวนกินข้าวกินขนม ให้กินเหล้าแล้วกินอะไรต่อ ๆ ไป, นี่เป็นอามิสปฏิสันถาร, ถ้าเป็นธรรมปฏิสันถาร ก็พูดสิ่งที่มีประโยชน์ให้ฟัง คือพูดในสิ่งที่จะทำให้จิตใจเยือกเย็นนั้นแหละให้ฟัง. แยกมาบ้านเรา เราต้อนรับด้วยธรรมะ คือพูดเรื่องที่จะให้เกิดความเย็นอกเย็นใจ ประเล้าประโลมใจให้ฟัง อย่างนี้เรียกว่าธรรมปฏิสันถาร. นี่หาดูบ้านไหนบ้าง บ้านไหนบ้าง, บ้านที่มาถึงชวนให้กินหมาก ชวนให้กินขนม ชวนให้กินเหล้า นี่มีมากจะเต็มทั่วไปหมด แต่ที่มานั่งคุยกันเรื่องธรรมะเป็นความหยุด ความเย็น ความสงบ ความปลดปล่อยแห่งจิตใจนี้มันไม่มีนี่; แล้วจะไปโทษใคร. **คนไม่รู้จักธรรมะ ไม่ช่วยกันสนับสนุนส่งเสริมความแพร่หลายของธรรมะ** ก็ส่งเสริมแต่เรื่องของกิเลส ส่งเสริมกันแต่เรื่องของเหยื่อล่อ, ก็มีแต่จะปรึกษาหารือกันแต่เรื่องจะสร้างสรรคกิเลส ไม่มีเรื่องที่จะพัฒนาให้จิตใจมาทางธรรมะ; นี้เรียกว่า ไม่รู้จักสิ่งที่ควรบำเรอ ควรหามาบำเรอตน หรือต้องการให้เขาบำเรอด้วยสิ่งที่มันถูกต้อง.

สัญญาตญาณแห่งการอวด.

ที่นี้ก็มาถึงสัญญาตญาณแห่งการอวด เกือบจะไม่ต้องพูดกันอีกแล้ว; เพราะพูดกันมาแล้วว่า ลักษณะของสัญญาตญาณนั้นเป็นอย่างไร; **สัญญาตญาณแห่งการอวดนั้นมีอยู่จริงมีอย่างรุนแรง.** แต่คนมองข้าม ไม่ค่อยคิดไม่ค่อยนึกไม่ค่อยสังเกตแม้แต่เรื่องของตัวเอง ว่าตัวเองตั้งแต่เกิดมาเป็นทารกโตขึ้นมา มันมีจิตใจชนิดที่อยากจะอวดอะไรอวดอะไรแก่ใครก็ครั้งก็สิบครั้ง. เมื่อเป็นลูกเด็ก ๆ ยังไม่นุ่งผ้า มัน

อยากจะอดอะไรแก่ใครก็ครั้งก็สิบครั้ง, แล้วมันโตขึ้นมามันรู้จักนุ่งผ้า รู้จักแต่งตัวรู้จักอะไรมากมายขึ้น มันมีอะไรสำหรับที่จะอด และ**ต้องการที่จะอด** **ผลไม่ได้เป็นอด** เรียกว่าสัญชาตญาณแห่งการอด.

เมื่อควบคุมไม่ได้มันก็อดเรื่องฝ่ายกิเลส, กิเลสมันก็ได้เปรียบเพราะมันมีคนชอบมีคนสนับสนุน อดแต่เรื่องของกิเลส อดแต่เรื่องของความโง่ ไม่รู้ว่าอดเรื่องของความโง่ คิดว่าเป็นเรื่องอดดี ก็เลยได้เรียกว่าอดดีอดดี ยิ่งอดดียิ่งหมดดี, ยิ่งอดดียิ่งโง่. นี่สัญชาตญาณแห่งการอด **เมื่อไม่ควบคุมไว้ได้มันก็นำมาสู่สถานะเลวร้ายขนาดนี้.**

พูดกันให้ชัดว่า มันยังมีแม่แต่ในหมู่อุบาสกอุบาสิกา บางคนแกลั้งสวดร้องสวดมนต์ให้ดัง **ให้ดังกว่าคนอื่น, แล้วไม่ให้พร้อมเพื่อน เพื่อจะได้รู้ว่าตัวจำได้ ตัวเสียดี ตัวสวดเก่ง;** อย่างนี้มันก็ยังอยู่ในหมู่อุบาสกอุบาสิกาที่สวดมนต์ไหว้พระนั่นแหละ ก็เรียกว่ามันมากพอใช้แล้ว, นี่สัญชาตญาณแห่งการอด. ถ้าจะสวดพร้อมเพื่อนเสีย มันก็**ไม่รู้ตัวว่าเก่ง หรือไม่รู้ตัวว่าเสียดี** มันก็มีสัญชาตญาณแห่งการอด; อย่างนี้มันส่งเสริมกิเลส, ถ้าทำอย่างนี้มันส่งเสริมกิเลส, **ความคิดที่จะชูดเกลากิเลสมันก็เป็นหมัน.**

สัญชาตญาณแห่งการอด จะต้องมาพัฒนาให้รู้ว่าอะไรควรอดอะไรไม่ควรอด, อะไรยิ่งอดแล้วก็ยิ่งส่งเสริมกิเลส, เท่ากับเปิดเผยความชั่วของตัวเอง ยิ่งอดยิ่งเปิดเผยความเหลวไหลของตัวเอง; นี่จะต้องเรียกว่าระวังสัญชาตญาณแห่งการอด ที่มันปล่อยอะไรออกมาอย่างน่าหัวเราะน่าสงสาร. มันก็มาจากสัญชาตญาณแห่งการอด ที่ควบคุมไว้ไม่ได้, แล้วมันก็ควบคุมสิ่งที่ตัวเองก็ไม่มีจะอดมันก็อด **น่าหัว, ถ้ามันเป็น**

เรื่องอวดแล้วมันอวดสิ่งที่ไม่มีทั้งนั้นแหละ; อย่างคนอวดดีนั้น มันไม่มีดีเลย แต่ก็อวดดี.

ฉะนั้น ระวังเรื่องอวด ๆ มันจะอวดสิ่งที่มีได้มีอยู่จริง, **สิ่งที่มีอยู่จริงมันก็ไม่ต้องอวด** หรือถ้าอวดมันก็ไม่เป็นการอวด ถ้ามันมีอยู่จริง. ขอให้มัน**มีอยู่จริง**เถอะ มันเป็นการเปิดเผย มันเป็นการแสดง มันเป็นการอะไรบริสุทธิ์ **ไม่ใช่เป็นการอวดของกิเลส** ของสัญชาตญาณแห่งการอวด. **ดังนั้นถ้าไม่อวดเสียได้มันก็ดี**, ถ้าไม่อวดเสียได้มันก็จะสบาย.

ถ้าอยากจะอวดแล้วมันก็ต้องลงทุนมาก ต้องสะสมมาก ต้องลงทุนมาก นั่นนี้มากมายสำหรับมีไว้อวด แล้วความคิดที่จะอวดนะคิดดูเถอะ เป็นความคิดที่ฉลาดหรือเป็นความคิดโง่เขลา, จะมาซื้อของแต่งเนื้อแต่งตัวให้สวยหรูสำหรับจะอวดอย่างนี้ คิดดูเป็นความคิดที่โง่หรือเป็นความคิดที่ฉลาด ?

ที่นี้มันก็มี**สิ่งที่จะอวด**ที่มีประโยชน์, อวดแล้วมีประโยชน์แก่มนุษย์ อวดแล้วมีประโยชน์แก่โลก นั่นคืออวด**ธรรมะที่มีอยู่จริง**. **ธรรมะที่มีอยู่จริง ประพฤติได้จริง** ประพฤติได้จริง **กล่าวพูดว่า เอหิภัสสิโก-เอหิภัสสิโก- มาดู-มาดู-มาดู, อันมีอยู่จริง ธรรมะนี้อันมีอยู่จริง**; ถ้าอย่างนี้มันก็ไม่เป็นการอวด แต่ก็มีอาการอย่างเดียวกับที่คนโง่เขลาอวด. นี่เรากลายเป็น**ประกาศสิ่งที่ดี ที่มีประโยชน์ ที่มีอยู่จริง** เพื่อจะเปิดเผยให้แพร่หลายไปในหมู่คนทั้งหลาย, การอวดนี้ไม่ใช่อวดเพื่อกิเลสของตัวเอง, อวดเพื่อประโยชน์แก่คนทั้งบ้านทั้งเมือง, อย่างนี้ไม่เรียกว่าอวด ไม่เรียกว่าอวดดี; แต่ก็มาลำเค็ญกันแหละกับสัญชาตญาณแห่งการอวด, อันโน้นมันอวดของกิเลส อันนี้มันอวดของโพธิ อวดของโพธิคือสติปัญญา **ก็ไม่ควรจะเรียกว่าเป็นการอวดดี** เพราะมันไม่ได้อวดดี มันเป็นการเปิดเผยสิ่งที่ควรจะรู้ควรจะเปิดเผย ได้ให้รับรู้

กันไปมาก ๆ แล้วก็จะมิประโยชน์แก่ทุกคน. นี่ควบคุมสัญชาตญาณแห่งการอวดไว้ให้ได้ ในลักษณะอย่างนี้ แล้วก็จะสบาย.

สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน.

ที่นี้มาถึง สัญชาตญาณแห่งการมีอยู่แห่งตัวตน. นี่สัญชาตญาณนี้มันก็เป็นของลึกคล้าย ๆ กับข้อแรก ๆ, สัญชาตญาณแห่งความรู้สึกว่าต้องมีอยู่แห่งตัวกู นี่มันก็ดีมันเพื่อถนอมชีวิต, แต่ขอให้มันมีตัวกูหรือชีวิตชนิดที่ควรจะมีอยู่; มีชีวิตบางชนิดตายเสียดีกว่า มีชีวิตอยู่บางชนิดบางคนตายเสียดีกว่า; แต่มันก็ไม่ยอมตาย มันก็อยากจะมีอยู่มันก็ต่อสู้เพื่อจะอยู่. ถ้าว่าต้องการจะอยู่มันก็ควรจะถูกต้อง หรือสมควรที่มันจะอยู่; ฉะนั้นเราจึงมีระบบที่ถูกต้องสำหรับการอยู่. เคยบรรยายชุดใหญ่ชุดหนึ่งจบไปแล้ว เมื่อไม่กี่เดือนมาแล้ว เรื่องธรรมะซีวี, ธรรมซีวี ใครสนใจไปหาฟังดูหาอ่านดูเอาใหม่; ถ้าอยู่อย่างธรรมซีวี มีชีวิตเป็นธรรมะ, มีธรรมะเป็นชีวิต นั่นแหละเหมาะสำหรับการมีอยู่ มีอยู่แห่งตัวตน, เป็นชีวิตที่ไม่มีปัญหา เป็นชีวิตที่มั่นคง, เพราะว่ามีความรู้ถูกต้อง ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความถูกต้อง ไม่มีคามผิดพลาด ไม่มีคามทุกข์ เป็นธรรมซีวี.

ถ้าว่าที่แท้มันก็มีตัวตนนะตอนนี้ ถ้ารู้มาถึงตอนนี้แล้ว มันไม่มีตัวตน, มีแต่จิตที่อยู่กับธรรมะอันเป็นอมตะ, เป็นธรรมะระดับสูงหรือระดับที่เป็นอมตะซึ่งมีอยู่ตามธรรมชาติ, เดี่ยวนี้จิตได้เข้าถึงธรรมะชนิดนี้แล้วมีอยู่. มองดูให้ดีจะเห็นว่ามันมีอยู่แต่จิตประกอบอยู่ด้วยธรรมะชนิดอมตะ ไม่มีตัวกูไม่มีตัวตน, ไม่ควรที่จะเรียกว่าตัวกูหรือตัวตน แต่ถ้าจะเรียกก็เรียกแต่ปาก ปากเรียกว่าตัวตน แต่จิตไม่มีตัวตน, จิตรู้ความหมาย ว่ามันมีแต่จิตที่รู้ธรรมะอันเป็นอมตะ อย่างนี้เรียกว่าเป็นธรรมซีวี.

สัญชาติญาณแห่งการมีอยู่แห่งตัวตน ต้องได้รับการพัฒนามาจนถึงระดับนี้, แล้วก็ต้อง
แล้วก็ปลอดภัย, ไม่มีโทษอะไรไม่มีเงาไหนที่จะต้องตำหนิติเตียน

สัญชาติญาณแห่งความพอใจสิ่งเป็นนิรันดร.

อ้อ, อันสุดท้ายสัญชาติญาณแห่งการพอใจสิ่งเป็นนิรันดร, ใคร ๆ ก็
ชอบสิ่งที่เป็นนิรันดร คือสิ่งที่ไม่รู้จักตาย ไม่รู้จักสูญหาย ไม่รู้จักเปลี่ยนแปลง, ให้มัน
เป็นสิ่งที่อยู่กะเราเรื่อยไปเป็นนิรันดร นี่ก็เป็นสัญชาติญาณอันหนึ่ง แต่ถ้าว่ามันงี้มันนั้นก็
ไปเอาสิ่งที่ไม่เป็นอย่างนั้นมาเป็นอย่างนั้น, มันเข้าใจเอาเอง.หรือถ้าปัญหา มันฉลาด
บ้าง แต่มันฉลาดไม่ถึงที่สุด มันก็โหมเมฆมิมิบสมมุติเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นนิรันดร ว่า
เป็นสิ่งนิรันดร, พอใจจะอยู่กับสิ่งที่นิรันดร. นี้เรียกว่าสัญชาติญาณนี้ยังมีความโง่
เหลืออยู่; ถ้าว่าพัฒนาอันนี้จนเป็นสัญชาติญาณแห่งโพธิ จะรู้จักสิ่งนิรันดร
ว่ามันก็มีแต่ภาวะนิรันดรของธรรมชาติ คือภาวะแห่งการไม่ปรุงแต่งแห่งสังขาร
ทั้งปวง, ภาวะนั้นว่างเพราะไม่มีการปรุงแต่ง ไม่มีการเปลี่ยนแปลง มันก็เลยเป็นภาวะ
ที่ว่าง; ฉะนั้นสิ่งที่^๑เป็นนิรันดรคือความว่าง. คนที่เขาถือพระเจ้าเขาก็ว่าพระเจ้า
เป็นนิรันดร, แต่เขาก็ไม่ได้อธิบายว่าพระเจ้านั้นคืออะไร. แต่เราจะอธิบายว่า สิ่ง
ที่เป็นนิรันดรได้ก็คือสิ่งที่ไม่มีการปรุงแต่ง; ถ้ายังมีการปรุงแต่งอยู่ มันต้อง
เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ, ถ้าจะเป็นภาวะนิรันดรตลอดไป มันก็ต้องเป็นภาวะที่
ไม่มีการปรุงแต่ง, ในพระบาลีเรียกว่า วิสังขาร; สังขาร แปลว่า การปรุงแต่ง, วิสังขาร
แปลว่า ปราศจากการปรุงแต่ง, วิ ๆ ๆ แปลว่า ปราศจาก, วิสังขารปราศจากการปรุงแต่ง,
นั่นแหละจะนิรันดร; เรียกอีกทีหนึ่งว่าอสังขตะ, อสังขตะ อสังขตธรรม-สิ่งที่
ไม่มีการปรุงแต่ง อสังขตะ แปลว่า ไม่มีการปรุงแต่ง, นั่นแหละจะเป็นภาวะนิรันดร

หรือว่าสัจจะของธรรมชาติ กฎสัจจะความจริงของธรรมชาติ อันนี้ก็เป็นนิรันดร. นิพพาน เรียกโดยสมมติว่านิพพานก็คือ ภาวะที่ปราศจากการปรุงแต่งเปลี่ยนแปลง เรียกว่า นิพพาน, นี่ก็เป็นนิรันดร อยู่ในจำพวกที่ว่าปราศจากการปรุงแต่ง.

ที่เราสวดมนต์บทพิเศษที่ว่า วิสขุขารคตํ จิตฺตํ-จิตนี้ถึงสภาพไม่มีการปรุงแต่งหรือวิสังขารเสียแล้ว ก็เอามาสวดอยู่บ่อย ๆ, คำว่าวิสังขารคำนี้แหละ เล็งถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร เพราะมันไม่มีการปรุงแต่ง มันก็ไม่มีการเกิด ไม่มีการตั้งอยู่ ไม่มีการดับไป. ฟังดูแล้วก็จะเข้าใจไม่ได้ แล้วก็หาว่าเอาเปรียบ พุดเอาเปรียบ, ไม่ได้มีการเกิดขึ้น ไม่ได้มีการตั้งอยู่ มิได้มีการดับไป, แล้วจะเรียกว่าอะไร มันก็ต้องเรียกว่าว่าง เรียก ว่าความว่าง เพราะไม่มีการเกิดขึ้น ไม่มีการตั้งอยู่ ไม่มีการดับไป จึงต้องเรียกว่าความว่าง. เพราะฉะนั้นสิ่งที่เรียกว่าความว่างหรือเป็นความว่างนั้นแหละ คือสิ่งนิรันดร, ไม่มีเกิดขึ้นไม่มีตั้งอยู่ ไม่มีดับไป; เพราะไม่มีเหตุปัจจัยที่จะทำให้เป็นเช่นนั้น. นี่ก็เรียกว่า ถ้าสัญชาตญาณมันต้องการสิ่งที่เป็นนิรันดร แล้วก็รีบเถอะรีบ ๆ ๆ พัฒนาให้มันเป็นโพธิ, ให้รับรู้จักสิ่งที่ไม่มีความปรุงแต่งเสียโดยเร็ว ก็ จะสมหวังของสัญชาตญาณ ที่จะอยากมีสิ่งนิรันดร.

นี่จบแล้ว สัญชาตญาณอันสุดท้าย สัญชาตญาณแห่งการที่อยากจะมีความที่เป็นนิรันดร ขอให้มันเป็นนิรันดรโดยแท้จริง ลัทธิไหน ๆ ก็อ้างถึงสิ่งนิรันดร ทั้งนั้นแหละ, ในสมัยพระพุทธเจ้าในอินเดีย ก็ล้วนแต่สอนสิ่งนิรันดรกันหลาย ๆ ลัทธิ; แต่มันนิรันดรไปตามแบบของเขา เขาว่าเองเอง. ถ้าตามแบบของเราชาวพุทธนี้ มันต้องเป็นสิ่งที่ไม่มีเหตุปัจจัยปรุงแต่ง จึงจะเป็นนิรันดร. ฉะนั้น ความรู้ในทางพุทธศาสนานี้ จะช่วยให้พัฒนาสัญชาตญาณแห่งโพธิ ได้มากที่สุด, เพราะเป็นหลักคำสอนที่อธิบายไว้ครบถ้วนแล้ว ว่านิรันดรอย่างไร ไม่นิรันดรอย่างไร ปรุงแต่งอย่างไร ไม่ปรุงแต่งอย่างไร, มีการเกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไปอย่างไร, ไม่มีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

อย่างไร. นี่คือภาวะนิรันดร แล้วก็เรียกว่าว่าง, **ถ้าจิตถึงสิ่งนี้ก็**เป็นจิตว่างในระดับสูงสุด.

เออาละ, เป็นอันว่า วันนี้เราก็ได้พูดถึงพัฒนาสัญชาติญาณให้เป็นโพธิ, ลำดับของการพัฒนาตามธรรมชาติก็ยังมีอยู่ อย่างที่พูดมาแล้วข้างต้นว่า พอเด็กคลอดออกมา มีสัญชาติญาณกลาง ๆ แต่มีความหมายอย่างนี้นะ มีความหมายมีตัว มีความหมายต้องการอาหาร มีความหมายกลัว มีความหมายหนีภัย มีความหมายทุก ๆ ความหมายของสัญชาติญาณ เด็กเขามีมากเป็นกลาง ๆ, พอเกิดมาแล้วได้รับสิ่งแวดล้อมที่เป็นไปในทางที่ยึดมั่นถือมั่นเป็นเรื่องของกิเลส. สัญชาติญาณเลยเป็นสัญชาติญาณของกิเลสไปพักหนึ่งแหละ จนกว่าเด็กคนนั้นจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผ่านชีวิตผ่านโลกมาซ้ำๆด้วยความทุกข์ด้วยความทนทรมาน. ทีนี้มันก็เกิดเปื่อย เกิดเซ็ดฟัน **ไม่**อยากจะทำอยากจะทำเปลี่ยนแปลง มันจึงจะตั้งต้นเปลี่ยนสัญชาติญาณมาฝ่ายโพธิ เริ่มรู้จักสิ่งทั้งหลายทั้งปวงว่า **ไม่ควรหลงไหล** **ไม่ควรหลงไหลยินดี** **ไม่ควรอะไรต่าง ๆ** มันก็มาฝ่ายโพธิ. ถ้าว่าเผชิญโชคดีมันโพธิได้สูงสุดก่อนตาย ก็นับว่าดีมาก โชคดีมาก, ถ้าโพธิไม่ไปถึงแค่นั้น มันตายเสียก่อน มันก็ได้เท่านั้น แต่น่าสงสารที่ว่า สัญชาติญาณกิเลสของบางคนไม่ได้รับการพัฒนาเป็นโพธิเลย ตายเสียก่อน อย่างนี้ก็มิ, ระวังจะตายเสียก่อนก็มี ไม่ได้ล้มหลวมตา ไม่ได้มีแสงสว่างอะไรเสียเลย.

พูดเป็นเหมือนอุปมาง่าย ๆ ก็ว่าเกิดมา **เกิดมาในโลกพร้อมด้วยสัญชาติญาณทั้งชุด** แล้วก็เรียนโลกศึกษาโลก, ถ้าเรียนผิดก็หลงไหล ไปจมโลก, ถ้าเรียนถูกมันก็รู้จักโลกตามที่เป็นจริงว่ายึดถือไม่ได้, แล้วก็ปลดปล่อยความยึดถือที่มีอยู่ ที่เคยโง่มาตั้งแต่แรก ๆ ออกไป หลุดพ้นจากความยึดถือเป็นวิมุตติ เป็นวิมุตติ หลุดพ้น เข้าถึงก็รู้สึกหรือ **รู้จักสิ่งที่เรียกว่านิพพานเป็นว่าง.**

จะพูดให้เป็นภาพพจน์มากกว่านี้อีกหน่อยก็ว่า เด็ก ๆ มันเกิดมาไม่รู้อะไร มันก็ถล่ำเข้าไปในกองไฟ แล้วมันก็ร้อนร้อนเป็นทุกข์ทรมาน, เป็นทุกข์ทรมานจนไม่ไหว จนรู้สึกตัว แล้วมันก็อยากจะออกมา, มันก็ดิ้นรนจนออกมาได้. **นี่มนุษย์เราที่เกิดมาเหมือนเด็ก ๆ ไม่รู้อะไร เกิดออกมาก็ถล่ำเข้าไปในกองทุกข์, ซึ่งที่แท้มันไม่ต้องเป็นอย่างนั้นก็ได้, ถ้ารู้มีความรู้อย่างถูกต้อง มันไม่ต้องเป็นอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้มันไม่รู้มันก็ต้องเป็นอย่างนั้น มันก็เลยถล่ำเข้าไปในกองไฟ; เมื่อได้รับทนทุกข์ทรมานมากพอแล้ว มันจึงรู้สึกไม่อยาก ดิ้นรนจะออกจากกองไฟ มันก็รู้สึกตัวว่าไม่ไหว ไม่ไหว ไม่ไหว มันก็ดิ้นหลุดออก. **นี่อุปมานี้ควรจะเข้าใจ เข้าใจกันให้ดี ๆ ว่าคนเรากำลังเป็นอย่างนี้ทุกคนนะ : เกิดมาโง่ถล่ำเข้าไปในกองไฟบางคนก็รู้สึกตัวก็ตายไปในไฟ, บางคนก็รู้สึกตัว ดิ้นรนหลุดออกมาได้จากกองไฟ, มันก็เรียกว่าถูกต้อง.****

ขอให้สนใจเรื่องของสัญชาตญาณ ในฐานะเป็นเรื่องจริง จริงยิ่งกว่าจริงจริงอยู่แก่เราทุกคน. ฉะนั้น **รู้สึกตัว กลับตัวกันเสียให้ทันเวลา อย่าให้ตายในกองไฟเลย, ให้กลับตัวออกมาเสียได้ทันเวลา ออกมาเสียได้ทันเวลา อย่างที่เรียกว่าแม้จะมามีตเกิดมามีตก็ขอให้ตายสว่าง; ถ้าเกิดมามีตก็ขอให้ตายสว่าง เหมือนอย่างพระพุทธเจ้า. พระพุทธเจ้าก็เกิดมาอย่างบุคคลธรรมดา ไม่รู้อะไรเหมือนกัน. แต่พอได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า แล้วนิพพานคือตาย ก็อยู่ในพวกที่วามามีตแล้วก็ตายสว่างด้วยเหมือนกันเราเป็น พุทธบริษัท ก็น่าจะยึดหลักนั้นโดยแน่นอน ว่าเกิดมาเกิดมาเหมือนคนทั่วไป แต่เวลาตายขอให้ตายอย่างพระพุทธเจ้า, เกิดมาเหมือนเพื่อนทั่วไป แต่ตายก็ให้ตายอย่างพระพุทธเจ้า คือมีแสงสว่างถึงที่สุดอยู่เหนือความทุกข์ทั้งปวง.**

นี่เป็นสิ่งที่ทำได้, ทำได้เพราะว่าในสัญญาตญาณนั้นมันมีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะมาด้วยแล้ว, ไม่ใช่มีแต่เชื้อแห่งความเป็นกิเลสอย่างเดียว, ในเมล็ดพืชนี้มันมีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะมาด้วยแล้ว. แต่ถ้าปล่อยให้ผิวดินไปในทางผิ ดมันก็ไปฝ่ายกิเลสมันก็วินาศไป, แต่ถ้าว่าได้รับการเพาะหว่านที่ดี เชื้อแห่งความเป็นพุทธะก็งอกงามขึ้นมา เป็นบุคคลประเภทพุทธะด้วยคนหนึ่ง, ไม่ใช่เรื่องอวดดี ไม่ใช่เห่อเกินความเป็นจริง ไม่ใช่ มันเป็นอย่างนั้น. จิตใจนี้เป็นสัญญาตญาณ มีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะมาสำหรับ ให้ปลูก ให้เพาะ ให้หว่าน ให้บำรุงรักษาให้เกิดดอกเกิดผลออกมา คือเป็นสติปัญญาเป็นโพธิ แล้วก็ดับทุกข์ได้โดยประการทั้งปวง ขอให้ทุกท่านดำเนินตน ชนิดที่ไม่เสียทีที่ได้เกิดมา โดยรู้จักพัฒนาสัญญาตญาณให้ไปในวิถีทางแห่งโพธิ.

การบรรยายวันนี้ก็สมควรแก่เวลา, หวังว่าท่านทั้งหลาย คงจะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่ติดอยู่กะเนื้อกะตัว คือเรื่องสัญญาตญาณนั้นได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน ลึกซึ้งยิ่งขึ้น, จนสามารถพัฒนาสัญญาตญาณให้เป็นโพธิยิ่งขึ้น จะได้มีความสงบเย็น เป็นชีวิตอย่างมีนิพพานอยู่ทุกทีพาราตริกาล.

ขอยุติการบรรยาย เปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทพระธรรม ในลักษณะคนสาธยาย มีข้อความส่งเสริมกำลังใจ ในการปฏิบัติธรรมะให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ณ กาลบัดนี้ฯ

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

-๗-

๑๕ กุมภาพันธ์ ๑๕๒๙

การพัฒนาสัญชาตญาณ.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๗ ในวันนี้ อาตมาก็จะได้บรรยายเรื่อง ธรรมะกับสัญชาตญาณต่อไปตามเดิม เพราะยังไม่จบ แต่มีหัวข้อย่อย เฉพาะในวันนี้ว่า การพัฒนาสัญชาตญาณ. การบรรยายที่แล้วมาได้พูดถึงลักษณะของสัญชาตญาณ มีคุณมีโทษอย่างไร เพื่อให้สำเร็จประโยชน์ มีแต่คุณไม่มีโทษ จึงต้องพัฒนาสัญชาตญาณ.

จะขอพูดสำหรับผู้ที่ไม่เคยฟังมาก่อน เพิ่งจะมาฟังในวันนี้สักเล็กน้อย ว่าทำไมต้องพูดเรื่องสัญชาตญาณ; เพราะความจริงอันลึกซึ้งมีอยู่ว่า จิตใจของมนุษย์ เป็นไปตามสัญชาตญาณ; ถ้าไม่มีการฝึกฝนปรับปรุงอบรมอะไร มันเป็นไปตามสัญชาตญาณ, แล้วมันก็เกิดกิเลสได้โดยง่าย, จะเป็นกิเลสประเภทโลภะ, โทสะ, โมหะ

หรืออะไรก็ตาม; นั่นเพราะว่ามันเป็นไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ เราไม่รู้ ก็ไม่รู้ว่าจะแก้ไขกันอย่างไร ที่ตรงไหน.

ทำไมจึงใช้คำ ๆ นี้ ซึ่งเป็นคำแปลกhususสำหรับคนอยู่วัดหรือพุทธบริษัท; เป็นคำในเรื่องทางวิทยาศาสตร์ของคนพวกอื่น. ข้อนี้ขอตอบว่า ไม่ใช่ไร มันเป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับมนุษย์ก็แล้วกัน, ถ้าเอามาพูดบ้างจะได้เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่เคยเข้าใจได้ง่ายขึ้น, มันจำเป็นที่จะต้องทำให้รู้เรื่องจิตใจอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ลึกซึ้งยิ่งขึ้น, ครอบคลุมยิ่งขึ้น, จึงต้องพูดเรื่องที่เราเรียกว่าสัญชาตญาณ. ขอให้ฟังดูต่อไปให้ดี ๆ จำเป็นสำหรับพุทธบริษัท ที่จะต้องรู้จักสัญชาตญาณของตน ให้ลึกซึ้งถึงที่สุด, แล้วก็เหมาะสมสำหรับพุทธบริษัทที่เป็นผู้มีปัญญา, ไม่ใช่เรื่องแปลก ไม่ใช่เรื่องนอกศาสนา ไม่ใช่เรื่องนอกจากความจำเป็นของมนุษย์ที่จะต้องรู้.

สัญชาตญาณเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เอง.

นี่ขอให้จำคำว่าสัญชาตญาณคือความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาได้เอง, หรือความรู้ที่เกิดขึ้นมาได้เอง หรือการกระทำที่มันจะเกิดขึ้นมาได้เอง โดยอำนาจความที่มันรู้ขึ้นมาเอง, คือไม่ต้องเจตนาอะไรก็ได้, แล้วเราก็มีปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ อยู่เป็นประจำ. เช่นเราไม่อยากจะโกรธมันก็โกรธ, เช่นเราไม่อยากจะกลัวมันก็กลัว, ไม่อยากจะเกลียดใครมันก็เกลียด, ไม่อยากจะอิจฉาริษยาใครมันก็อิจฉาริษยา. นี่เพราะไม่รู้เรื่องธรรมชาติของสัญชาตญาณ; ถ้าไม่มีอะไรไปบังคับให้ถูกต้อง มันก็เป็นอย่างนั้น. ดังนั้น เราจึงเต็มไปด้วยปัญหา ของความรักบ้าง ความโกรธบ้าง ความเกลียดบ้าง, ความกลัวบ้าง, ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์บ้าง, ความอิจฉาริษยาบ้าง

ความหึงความหวงบ้าง เหลือที่จะกล่าว. ถ้าเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งไม่พึงปรารถนา
รบกวนความสงบสุข ก็ควรจะรู้จักเรื่องที่จะแก้ไข, หรือว่าควบคุมสิ่งเหล่านั้นได้
เป็นอย่างน้อย.

ปัญหาที่ลึกลงไปกว่านี้อีกก็คือว่า เราหรือ **ชีวิตนี้** ก็ตามเถอะ มันผจญกัน
อยู่กับปัญหา ที่เกิดมาจากสัญชาตญาณที่ไม่ได้รับการพัฒนา, คือสัญชาตญาณล้วน ๆ
ไม่มีการพัฒนาให้เป็นสติปัญญาหรือเป็นโพธิ มันก็มีอาการรัก โกรธ เกลียด กลัว
เป็นต้นอยู่เป็นประจำ.

เราเกิดมาแล้ว ก็ปฏิเสธไม่ได้ เพราะมันเกิดมาแล้ว; เมื่อเกิดมาแล้ว
มันมีปัญหามาอย่างไรมันก็ปฏิเสธไม่ได้ ก็ต้องแก้ไขปัญหาเหล่านั้น. **ชีวิตนี้** มัน
มีสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณติดมาด้วยเสรี; ดังนั้น**ชีวิต**ล้วน ๆ ที่ไม่ได้รับการ
อบรมอะไร มันก็จะคิดจะทำไป ตามอำนาจของสัญชาตญาณ ซึ่งปราศจากความรู้
ที่ถูกต้อง ดังนั้นมันจึงทำไปอย่างไม่รู้ ทำไปอย่างหลับตา, มันก็ผิดจากที่ควรจะทำ
มัน ก็เกิดเป็นความทุกข์ หรือ เกิดเป็นปัญหาขึ้นมา.

เราหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ แม้ว่าที่แท้เราก็ไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา, แต่
ครั้นเกิดมาแล้ว มันก็มีปัญหา เราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้; ดังนั้นจึงต้องรับกับปัญหา
รับหน้า เผชิญหน้ากับปัญหาเหล่านั้น ซึ่งจะต้องแก้ไขให้ลุล่วงไปให้ได้, จึงเป็นอันว่า
ชีวิตที่เกิดมานี้ มันต้องจำยอม จำยอมที่จะต้องต่อสู้ความทุกข์และปัญหา; จะ
พูดว่าไม่รู้ ฉันไม่รู้ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา อย่างนี้มันเป็นไปไม่ได้, มันเกิดมาเสีย
แล้ว แล้วก็มีอะไร ๆ ที่จะเป็นปัญหานั้นแหละ ติดมาแล้วเสรีในชีวิตนั้น,
ก็คือสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ. ดังนั้นเราจะต้องรู้จักสิ่งนั้น แล้วจัดการกับ

มันให้ดี ๆ ตามที่สมควรจะทำ. การกระทำให้สัตถุชาตญาณนั้น เป็นไปแต่ในทางที่ไม่เกิดความทุกข์นี้เราจะเรียกว่าพัฒนา ในความหมายที่พึงปรารถนา, หรือพัฒนาให้เป็นคุณเป็นประโยชน์ ไม่มีปัญหาใด ๆ เหลืออยู่; ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ชีวิตนี้จะเป็นของที่มีแต่ความทุกข์, มีแต่ความทุกข์ คือมีแต่ความผิดพลาดไม่มีความถูกต้อง, แล้วก็เกิดปัญหาและความทุกข์.

เรื่องของพุทธศาสนาทั้งหมดเกี่ยวกับสัตถุชาตญาณ.

นี่ถ้าจะกล่าวอีกอย่างหนึ่ง ก็ยังกล่าวได้ลึกลงไปอีกว่า เรื่องของพระพุทธศาสนาทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นเรื่องของสัตถุชาตญาณ, เกี่ยวกับสัตถุชาตญาณโดยตรง. นี่คนที่เคยอ่านแต่พระไตรปิฎกหรือเคยแต่ฟังเทศน์ตามธรรมดาสามัญทั่วไป หลายสิบปีมาแล้วไม่เคยได้ยินคำว่าสัตถุชาตญาณ. เดี่ยวนี้อาตมาบอกว่า เรื่องของพุทธศาสนาทั้งหมด นั้นแหละ มันเป็นเรื่องของสัตถุชาตญาณ, เกี่ยวกันอยู่กับสัตถุชาตญาณ ก็จะไปคิดว่า เอาเรื่องไม่จริงมาพูด, เอาเรื่องอะไรมาหลอกกันแล้ว. ไม่ได้เอาเรื่องอะไรมาหลอก, แต่ว่าเอาคำที่ไม่เคยได้ยินมาพูด ซึ่งที่แท้มันเป็นเรื่องของทุกสิ่งที่เราพูด เราสอนอะไรกันอยู่ในพระพุทธศาสนานี้, คือพูดได้อีกทีหนึ่งว่า เรื่องทั้งหมดตั้งแต่เรื่องความทุกข์ จนถึงเรื่องความดับทุกข์สิ้นเชิง มันไม่มีอะไรมากหรือนอกเหนือออกไปกว่าเรื่องของสัตถุชาตญาณ.

ไม่มีใครใช้คำนี้ หรือพูดคำ ๆ นี้ ก็ตามใจเขาซิ แม้จะยังไม่มีใครพูด มันก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ว่า ไม่ควรจะทำมาพูด ที่ยังไม่มีใครพูดนั้นแหละ มันน่าจะมีเหตุผล

ว่าควรจะทำอย่างไรให้มันครบถ้วน; แต่ไม่ใช่อย่างนั้น. **ที่เอามาพูดนี้เพื่อให้เข้าใจง่าย ๆ เพื่อให้เข้าใจได้ง่าย ๆ , เพื่อเข้าใจได้ครบถ้วน ครบถ้วน. และเพื่อให้เข้าใจได้รวดเร็ว, รวดเร็ว และสะดวก.**

เรื่องความทุกข์เกิดขึ้นนี้เป็นไปตามสัญชาตญาณที่ไม่ได้รับการพัฒนา, ปราศจากวิชา ปราศจากสติปัญญา ทำไปอย่างปราศจากสติปัญญา. ที่นี้ก็ดับทุกข์กัน มันต้องมีสติปัญญาพัฒนาสัญชาตญาณนั้นพัฒนาในแง่ของการควบคุม, ก็ควบคุมไว้อย่างไรให้เกิดกิเลส. พัฒนาในการที่จะให้เกิดมีอะไรขึ้นมา, ก็คือพัฒนาให้เกิดสิ่งที่เรียกว่าโพธิ, การพัฒนามันจึงมีอยู่ เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ อบรมจิตใจให้สว่างไสวแจ่มแจ้งด้วยพระธรรมกัมมัฏฐานอะไรก็ตาม, นั่นแหละคือการพัฒนาสัญชาตญาณโดยตรง.

นี่ให้เห็นว่า เรื่องตั้งแต่ความทุกข์จนไปถึงความดับทุกข์ทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องของพระพุทธศาสนานั้นแหละ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณ. **อย่าลืมเสียว่าพระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้ว่า เราไม่พูดเรื่องอื่น แต่ก่อนก็ดี เดียวนี้ก็ดี เราพูดแต่เรื่องความทุกข์กับเรื่องความดับไม่เหลือแห่งทุกข์เท่านั้น, เรื่องอื่นมันไม่จำเป็น. แต่คนก็ชอบเอามาพูดมาถาม นั่งอยู่ที่นั่นแต่ละวันละวัน มีคนมาจากที่ไกลมาถามปัญหา, ก็ถามแต่เรื่องที่ไม่จำเป็นทั้งนั้น : เรื่องเกิดหรือเรื่องไม่เกิด หรือเรื่องอะไรไปเกิด, หรือเรื่องไสยศาสตร์ เรื่องอะไรไปเสียหมด, ไม่เคยถามว่าจะดับทุกข์อย่างไร, จะดับทุกข์ในเรื่องนี้อย่างไร ดับทุกข์ในเรื่องนั้นอย่างไร ไม่ค่อยมีใครถาม, แล้วยังให้ดับทุกข์ด้วยการเป่าหัวรดน้ำมนต์ขอร้องให้ได้ลาภ, ขอร้องให้ได้ลาภ, นำหัวที่ว่า ขอร้องให้ได้ลาภโดยไม่ต้องทำอะไร, นี่มันนำหัวอย่างนี้; นี้ฤๅจะพุทธบริษัทเป็นอย่างนี้แล้วก็บ้าเลย ไม่ใช่เป็นพุทธบริษัท. ขอให้ทำกันเสียใหม่ให้ดี ๆ ให้ถูกต้อง.**

พุทธศาสนามีจุดหมายเป็นวิมุตติและโลกุตตระ.

ที่ว่าเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดในพระพุทธศาสนา ก็คือว่า ถ้ายังมีสัญชาตญาณครอบงำจิตใจของเราอยู่ เรายังต้องรัก โกรธ เกลียด กลัว วิตกกังวล อาลัย-อาวรณ์ อิจฉาริษยาหึงหวงเป็นต้น, อยู่ภายใต้ความบีบคั้นของสิ่งเหล่านี้. ที่นี่เราก็จะทำให้มันหลุดเป็นวิมุตติ; คำว่าวิมุตติ วิมุตติหลุดพ้น หลุดพ้น มันก็หลุดพ้นมาจากการบีบบังคับด้วยอำนาจสัญชาตญาณ, พุทธศาสนามีวิมุตติเป็นจุดหมาย. หลุดพ้นจากความทุกข์ กล่าวคือความบีบคั้นของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ นำไปให้ทำในสิ่งที่จะต้องเกิดทุกข์.

ที่นี้อีกคำหนึ่งว่าโลกุตตระ,โลกุตตระ, โลกุตตรธรรม มันก็มีความหมายว่าเหนือโลก เหนือโลก. คำว่า เหนือโลก คือเหนืออำนาจบีบคั้นของสัญชาตญาณในโลกหรือวิสัยโลก, การเป็นไปอย่างวิสัยโลก คือกาเป็นไปในอำนาจของสัญชาตญาณ แต่เราจะอยู่เหนือโลก คืออยู่เหนืออำนาจบีบคั้นของสัญชาตญาณ. เรื่องวิมุตติก็ดี, เรื่องโลกุตตระก็ดี, เหล่านี้เป็นเรื่องที่ว่า เอาชนะสัญชาตญาณได้ถึงที่สุด, จึงเห็นได้ว่า เรื่องของพุทธศาสนาทั้งหมดนี้ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณ. ความทุกข์มันเกิดมาจากการทำผิดพลาดเกี่ยวกับสัญชาตญาณ, เหตุให้เกิดทุกข์ก็คือสัญชาตญาณ ที่คอยบีบคั้นหรือส่งเสริมให้เป็นอย่างนั้น, จะดับทุกข์ก็ต้องดับเหตุให้เกิดทุกข์นี้เสีย. ตัณหาจากความรู้สึกอย่างสัญชาตญาณ ก็ต้องขจัดไปเสีย, อย่าให้มีความรู้สึกชนิดที่เรียกว่าตัณหา ก็จะดับทุกข์ได้, แล้วก็เป็นอย่างถูกต้อง ตามอริยมรรคมีองค์ ๘ นั่นแหละคือเป็นอยู่อย่างไม้อยู่ภายใต้อำนาจของสัญชาตญาณ. นี่เรื่องอริยสัจ ๔ มันก็เป็นเรื่องของสัญชาตญาณ หรือเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณไปเสียทั้งนั้น.

จะดับทุกข์ได้ต้องควบคุมสัญชาตญาณ.

นี่ปัญหาที่เหลืออยู่แต่ว่า ทำอย่างไรจึงจะควบคุมสัญชาตญาณนั้นได้, สัญชาตญาณที่มาทำงานในหน้าที่ที่สำคัญที่สุด คือเมื่อมีผัสสะเกิดขึ้น : ผัสสะเกิดขึ้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มีผัสสะ แล้วมันไม่มีปัญญา ไม่มีวิชา ไม่มีแสงสว่าง ก็คือทำไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ. ผัสสะก็ให้เกิดเวทนา-เวทนาเกิดแล้วก็ให้เกิดตัณหา เพราะไม่มีปัญญามาควบคุมเวทนา, เวทนาจึงเป็นไปตามสัญชาตญาณ มันก็ให้เกิดตัณหา ที่น่ารักน่าพอใจก็ให้เกิดความอยากได้ อยากเอา อยากเป็น, ที่ไม่น่ารู้ก็ทำให้เกิดความไม่อยากได้ หรืออยากที่จะไม่ได้ คืออยากที่จะทำลายเสีย, นี้ดูให้ดีเถอะว่า ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทำงานสืบต่อกันไปเคลื่อนไหวต่อไป ตามอำนาจของสัญชาตญาณ ตลอดเวลาที่เรายังไม่มีธรรมะ **ไม่รู้ธรรมะ** สำหรับจะควบคุมมัน มันก็เกิดความทุกข์, แล้วทำอย่างไรจึงจะไม่ต้องเกิดความทุกข์ ก็ต้องควบคุมมันให้ได้, ควบคุมผัสสะ ควบคุมเวทนา ควบคุมตัณหา โดยเฉพาะ ๓ อย่างนี้ได้ ก็แน่นอน ก็ไม่มี ความทุกข์.

การควบคุมและพัฒนา ต้องมีสติ ใช้ปัญญา ทันเวลา.

เ้า, จะพัฒนา พัฒนา คือให้มันเป็นสัญชาตญาณที่ควบคุมได้ ให้อยู่ในการควบคุม คือเป็นมาในทางแห่งความถูกต้อง คือมีวิชา มีปัญญา มีแสงสว่าง. **พัฒนา** มีความหมายกว้าง จำกัดให้แคบเข้ามาเหลือเพียงสองอย่าง : **หนึ่ง**พัฒนามิให้ปรุงเป็นกิเลส, พัฒนามันมิให้มีการปรุงเป็นกิเลส. และ**สอง**พัฒนามันให้เกิดเป็นโพธิขึ้นมา, สองอย่างนี้มันเนื่องกัน ถ้ามันเป็นกิเลสมันไม่เป็นโพธิได้, หรือถ้ามันเป็นโพธิแล้วมันไม่เกิดเป็นกิเลสได้. ถ้ามีสติสัมปชัญญะเพียงพอเมื่อผัสสะ มันก็เอาสติปัญญามาควบคุมไว้ เกิดกิเลสไม่ได้ ก็เกิดแต่โพธิ คือความรู้ที่ถูกต้องว่า เราควรจะทำ

ทำอย่างไรกับสิ่งเหล่านี้, อย่ามามัวยินดียินร้ายมีโลก โกรธ หลง อะไรอยู่กับสิ่งเหล่านี้. **นี่เรียกว่าพัฒนาให้เกิดโพธิได้, แล้วทั้งหมดนี้ต้องทันแก่เวลา** ถ้าไม่ทันแก่เวลา รุ่มง่ามอยู่ มันก็เกิดกิเลสเสียก่อนแล้ว, ไม่ให้เกิดกิเลส แล้วก็ต้องทันเวลาที่มันจะเกิด กิเลส.

พอดูเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกได้กลิ่น เป็นต้น **เป็นผัสสะตอนนี้รวดเร็ว** มาก, **เป็นผัสสะแล้วมันก็จะเกิดเวทนา** ถ้าผัสสะโง่มันเกิดเวทนาโง่ คือให้เกิดเวทนา ที่เป็นที่ตั้งแห่งความยินดียินร้าย, **ถ้าผัสสะมีการควบคุมด้วยสติสัมปชัญญะ มันก็ให้เกิดเวทนาชนิดที่ารู้สึกตัว, ไม่ถึงกับยินดียินร้าย.** แต่รู้สึกตัว ว่าเราจะต้องทำ กับมันอย่างไร เวทนาที่เกิดขึ้นแล้วอย่างนี้ มันคืออะไร, เราจะต้องทำกับมันอย่างไร, **ถ้ามันมีโพธิเพียงพอ ก็โอ, มันเช่นนี้เอง, มันเช่นนี้เองตามธรรมชาติ** อย่าไป ยินดียินร้ายกับมัน. ดูแต่ว่าในกรณีนี้ เราจะต้องทำอย่างไรบ้าง; **ถ้าต้องทำอย่างไรบ้าง ก็ทำ** ถ้าไม่ต้องทำอย่างไรก็ไม่ต้องทำอะไร, มันก็ไม่มีปัญหาใดๆ เกิดเพราะเวทนานั้น แล้วตัณหาก็คงเกิดไม่ได้ เพราะเวทนามันฉลาดเสียแล้ว. **ที่ว่าเวทนาให้เกิดตัณหานั้น หมายถึงเวทนามันโง่มาแล้ว และมันโง่มาแล้วตั้งแต่ขณะผัสสะ, เวทนาโง่จะให้ เกิดตัณหา คือความอยากไปตามความโง่ : น่ารักก็รัก น่าเกลียดก็เกลียด, น่ากลัวก็กลัว, น่าโกรธก็โกรธ เป็นตัณหาอย่างใดอย่างหนึ่งเสียแล้ว, ไม่ทันแก่เวลา มีเวทนาแล้วก็เกิด ยินดียินร้าย เร็วเหมือนกับสายฟ้าแลบเสียแล้ว ห้ามไว้ไม่ได้, ห้ามไว้ไม่ทันแก่เวลา, นี้เรียกว่าไม่ทันแก่เวลา. ต้องพัฒนาให้เร็วทันแก่เวลา ไม่ให้เกิดกิเลส ก็ทันแก่เวลา, ให้เกิดโพธิขึ้นมาก็ให้ทันแก่เวลา จึงจะปลอดภัย.**

สำหรับคำว่าทันแก่เวลา ทันแก่เวลานี้ มันไม่ได้มีนาฬิกาวัดดอก, แต่มัน รู้ว่าถ้าไม่ทันแก่เวลา มันก็ต้องเกิดทุกข์เท่านั้นแหละ; ถ้าว่าทันแก่เวลา มันก็ ระวังหยุดยั้งไว้ได้ ในขณะที่แห่งผัสสะ คือมันจะปรุงให้เป็นเวทนา, ระยะเวลาอันเป็น

เวลาที่สำคัญ. ถ้าทันแก่เวลานั้นแล้วก็ระงับไว้ได้, หยุดไว้ได้ ไม่เป็นกิเลส. ถ้าไม่รู้สึกตัวหรือควบคุมไว้ไม่ได้ในระยะนั้น มันก็ต้องเกิดกิเลส, เรียกว่ามันเกิดกิเลสเสียแล้ว เพราะเราควบคุมไม่ได้ ไม่ทันแก่เวลา, ถ้าควบคุมได้ทันแก่เวลา มันก็ไม่เกิดกิเลส. ทีนี้โพธิมันเกิดขึ้นเพราะว่า**สติมันไปเอาโพธิคือปัญญามาควบคุมผัสสะนั้น**, ปัญญาเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ตถตา สุธญญตา, **ปัญญาเรื่องอะไรก็ตามที่เราทำไว้เป็นประจำ** อบรมกันเป็นประจำนั้นแหละ **สติมันไปเอามา**. คือมันระลึกขึ้นมาได้ทันเวลานั้นแหละ, แต่ใช้คำพูดเป็นรูปธรรม ก็เหมือนกับมันไปเอามา. **สติระลึกขึ้นมาได้เอาปัญญามาทันแก่เวลาที่ทำหน้าที่เป็นโพธิ**, เป็นโพธิ รู้ว่าควรทำอย่างไร ก็ไม่เกิดกิเลส. ถ้าแสงสว่างเข้ามา **ความมืดก็ออกไป**, ถ้าแสงสว่างออกไป**ความมืดก็เข้ามา**, มันเป็นเรื่องที่ไม่ต้องเป็นคนละเรื่อง เรียกว่าเรื่องเดียวกันก็ได้. ถ้าโพธิเข้ามาก็เลสก็ออกไป, กิเลสเข้ามาโพธิก็ออกไป, พร้อมกับที่โพธิเข้ามาก็เลสมันก็ออกไป.

นี่เราจงฝึกฝนให้มี**สติรวดเร็วที่สุด**, แล้วอบรมปัญญาไว้อย่างเพียงพอด้วย; สองอย่างนี้สำคัญที่สุด **ศึกษาอบรมเรื่องของปัญญา** ว่า เป็นอย่างนั้นอย่างนั้น, ความจริงเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนั้น อยู่เสมอ, **แล้วมีสติเร็วพอที่จะไปชนเอามา** คือระลึกได้ ระลึกปัญญามาได้ทันเวลา ที่ว่ามันเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นมา, นี้เรียกว่าทันเวลา. ถ้าไม่ทันเวลา ก็ไม่มีประโยชน์ ความรู้ที่ไม่ได้ใช้ หรือใช้ไม่ทันเวลาเป็นหมันเหมือนกันแหละ, จะเรียนไว้มากเท่าไร ๆ มันก็ไม่มีประโยชน์ดอก ถ้าไม่ได้เอามาใช้หรือเอาใช้ไม่ทันแก่เวลา. ขอให้เข้าใจไว้อย่างนั้น.

ฉะนั้นเราจะต้องฝึกเรื่อง**สติ**, ที่ว่าทำกัมมัฏฐานทำวิปัสสนาอะไร ก็เป็นเรื่องฝึกสติ **ให้มีสติเร็วสติพอ ที่จะไปชนเอาปัญญามาทันแก่เหตุการณ์**, นี้เรียกว่าทันเวลา.

จิตตภาวนาทุกแบบเพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ.

เถ้า, จะพูดให้มันกว้างทีนี้ ให้มันกว้างไกลออกไปอีก ก็จะถูก, ฟังให้ดี ว่าจิตตภาวนาทุกชนิดในพระพุทธศาสนานั้นก็มีเพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ จิตตภาวนาคือ การกระทำทางจิต ทำจิตให้ยิ่ง ทำจิตให้เจริญ ทำจิตให้ดี นี่ก็เรียกว่าเป็นจิตตภาวนา, มีหลายสิบบรรูปแบบ โดยสรุปมี ๒ รูปแบบ คือ สมาธิอย่างหนึ่ง, ปัญญาอย่างหนึ่ง. จิตตภาวนาเหล่านี้มีเพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ โดยวิธีทั้งสองนั้นแหละ คือ ไม่ให้เกิดกิเลส แต่ให้เกิดโพธิ. เราปรับปรุงกันภายในในทั้งหมดทุกอย่างที่มันเกี่ยวข้องกัน จนสามารถที่จะเกิดโพธิ แล้วก็ไม่เกิดกิเลส แล้วก็ทันแก่เวลา. เดี่ยวก็จะได้พูดยกตัวอย่างให้เห็นชัด แต่เดี๋ยวนี้เป็นใจความโดยสรุปว่าจิตตภาวนาทั้งหลายทุกชนิดในพระพุทธศาสนานั้น มีเพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ ไม่ให้มันเกิดกิเลส แต่ให้มันเกิดโพธิ.

จิตตภาวนาโดยธรรมะ ๔ เกลล.

ที่จำเป็นจะต้องเข้าใจ หรือใช้ให้เป็น ใช้ให้เป็น ใช้ให้ถูกวิธี ให้ทันแก่เวลา ก็ขอย้าคำ ๔ คำ ที่พูดบ่อย จนคนจะรำคาญอยู่แล้ว ว่า ๔ อย่างนั้นคือ สติ อย่างหนึ่ง, สัมปชัญญะ อย่างหนึ่ง, สมาธิอย่างหนึ่ง, ปัญญาอย่างหนึ่ง, ไม่จดก็ได้ถ้าจำได้. เพราะมัน ๔ อย่าง สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา ธรรมะ ๔ อย่างนี้แหละมันเป็นเรื่องจำเป็นที่สุดสำคัญที่สุด จะช่วยให้รอดได้มากที่สุด. พอมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เช่น ตาเห็นรูปมีสัมผัสเป็นต้นนี้ ต้องมีสติ, ต้องมีสติข้อแรก, มีสติไปเอาปัญญา เอาปัญญามาเป็นสิ่งที่สอง, และปัญญา นั้นไม่ใช่เอามาถึงแล้วก็แล้วกัน ต้องเอามาควบคุมอยู่ ควบคุมอยู่ ควบคุมอยู่ซึ่งเหตุการณ์นั้น ๆ นี้เรียกว่าสัมปชัญญะ. สติ กับ สัมปชัญญะต่างกันมาก; สติไประลึกเอามา สัมปชัญญะทำหน้าที่เอา

ปัญญาที่เอามานั้น ให้มาทำหน้าที่อยู่เฉพาะหน้า, ควบคุมเหตุการณ์นั้นอยู่ นี้เรียกว่าสัมปชัญญะ. ที่นี้ถ้าว่าแรงมันน้อย กำลังมันน้อยให้ใช้สมาธิ สมาธิลงไปในสัมปชัญญะ คือ ให้ปัญญาทำหน้าที่ของปัญญาอย่างยิ่งอย่างเต็มที่ ด้วยอำนาจของสมาธิ.

เอ้า, ทบทวนอีกทีนะ ฟังให้ดีอย่าเห็นเป็นเรื่องเล่น ๆ, หรือเป็นเรื่องไร้สาระ, เป็นเรื่องสาระที่สุด ของเรื่องที่เราจะต้องประพฤติกกระทำ. เรามีสติสำหรับระลึกได้, ไประลึกเอาปัญญาความจริงหรืออะไรก็ได้ศึกษาอบรมไว้ มาทันในกรณีที่มีเรื่อง. นี่สติเอาปัญญามา, ปัญญาก็กลายเป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมสถานการณ์นี้ เปลี่ยนชื่อเสียหน่อยเรียกว่าสัมปชัญญะ. ที่จริงสัมปชัญญะมันก็คือปัญญานั้นเอง มารู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่, หมายความว่ามันทำหน้าที่ตรงตามหน้าที่ เรียกว่าสัมปชัญญะ ที่นี้หน้าที่นี้มีกำลังอ่อนไม่พอ ก็ต้องใช้กำลังของสมาธิจิตที่ได้ฝึกฝนไว้เหมือนกัน เพิ่มกำลังให้แก่สัมปชัญญะ, มันก็พอ มันก็พอที่จะรู้ ที่จะทำให้เกิดความรู้ อันเด็ดขาดเฉียบขาด แน่นอกลงไปได้.

นี่เรามีสติ คือไปชนเอาปัญญามา, เราชนเอาปัญญามา เพื่อจะให้สติเอามาใช้ในขณะที่เกิดเรื่อง, ชนเอาปัญญามาแล้ว ให้มันทำหน้าที่เป็นสัมปชัญญะ, ถ้าว่ากำลังมันอ่อนไป ก็ใช้สมาธิเพิ่มกำลังให้แก่ สัมปชัญญะ, ปัญญาหรือสัมปชัญญะ มันทำหน้าที่เต็มที่ ในการที่จะตัดความโง่ ตัดความหลง ตัดอะไรตามเรื่องที่มีมันจะเกิดขึ้น. มันก็เลยสำเร็จได้ เพราะธรรมะ ๔ อย่างทำหน้าที่ครบถ้วน, หรือว่าธรรมทำหน้าที่ครบถ้วน ทั้ง ๔ ชนิด ๔ ขณะก็ได้, จะเป็นธรรม ๔ อย่างก็ได้ ธรรมะอย่าเดียวทำหน้าที่ ๔ อย่างก็ได้. คำพูดนี้มันไม่สำคัญอะไรนัก ขอแต่ว่าให้มันได้มันได้สิ่งที่เรียกว่าสติ สัมปชัญญะ สมาธิ และปัญญา มาทำหน้าที่ทันแก่เวลา เมื่อเหตุการณ์อะไรมันเกิดขึ้น นี่คือความสำคัญ, เป็นเรื่องจิตตภาวนา เพื่อจะแก้ปัญหาลักษณะเฉพาะหน้า ในคราวฉุกเฉินที่สุด. อารมณ์มันกระทบอายตนะแล้ว, ยังเหลือแต่จะเกิดกิเลสและเป็นทุกข์แล้ว.

สื่ออย่างนี้ทำหน้าที่กันอย่างครบถ้วน มันก็สกัดกั้นออกไปได้; เรียกว่าแก้ปัญหาออกไปได้ หรือดับความทุกข์ที่เกิดขึ้นเสียได้. นี้เรียกว่า จิตตภาวนาอย่างยิ่ง มีสิต สัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญา นี้ เป็นเรื่องของจิตตภาวนา ทำให้เกิดแล้วเอามาใช้ให้ทันแก่ เวลา, นี้ก็เพื่อแก้ปัญหา.

จิตตภาวนาโดยอัฐังคิกมัคค์.

ที่นี้จิตตภาวนาที่กว้างใหญ่ออกไปอีก ก็จะมีเรื่องอัฐังคิกมัคค์หรือ อริยมรรคมีองค์ ๘ ทำไมเรียกเป็นจิตตภาวนา, ก็เพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิต. ใน อริยมรรคมีองค์ ๘ มีเรื่องวาจา มีเรื่องกายอะไรอยู่ด้วย, แต่มันเป็นไปตามอำนาจจิต คือสมาธิปฏิฐิ เป็นเรื่องของสมาธิปฏิฐินำไปหมดทุกเรื่อง, แล้วมีกำลังอันสำคัญที่จะ ทำหน้าที่ตัดปัญหาคือสมาธิ สัมมาสมาธิ, เข้าใจไว้ว่า การตัดกิเลสนั้นตัดได้ด้วย อำนาจของสมาธิ สัมมาสมาธิ.

สมาธิปฏิฐิ สัมมาสังกัปปะนี่นำหน้าไปเป็นปัญญา, แล้วก็ลากให้เกิด การเป็นอยู่ด้วยสัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว, นี้ ตัวการเป็นอยู่มี ๓ ถูกต้อง. ที่นี้ก็มีสัมมาวาจาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ซึ่งเป็นกลุ่มของสมาธิ มีกำลัง เกิดขึ้นเท่าไร มันก็ตัด หรือบีบคั้น หรือไถ่ถอน หรือแม้แต่บรรเทาไปตาม สิ่ง ที่เรียกว่ากิเลส สิ่ง ที่เรียกว่ากิเลส, องค์ทั้ง ๗ ข้างต้นองค์ข้างต้นที่ ๗ องค์เป็น บริวารของสมาธิปฏิฐิ, สัมมาปฏิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมา อาชีโว สัมมาวาจาโม สัมมาสติ ทั้ง ๗ องค์นี้เป็นอุปกรณ์เป็นบริวาร ช่วยทำหน้าที่ แต่ละอย่างละอย่างละอย่าง ให้สมาธิมีกำลังสูงสุดสามารถจะกำจัด ป้องกัน หรือ ฆ่าได้ หรืออะไรก็สุดแต่จะเรียก, มิให้กิเลสเกิดขึ้นได้.

ที่นี้เราก็มีการเป็นอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์ ถ้าเป็นอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์ ก็มีเรื่องสัมมาทิฏฐินำหน้า เป็นจิตตภาวนาอย่างยิ่ง, สัมมาสังกัปปะ ต้องการไฝฝั้น ดำริอย่างถูกต้อง ก็เป็นจิตตภาวนาอย่างยิ่ง. สัมมาวาจา สัมมากรรมันโต สัมมาอาชีโว นี้เป็นพื้นฐานเท่านั้น, มันเป็นพื้นฐานแห่งการเป็นอยู่เพื่อไม่ให้ตาย, และไม่มีอุปสรรคอะไรต่าง ๆ มารบกวน เพราะว่า เป็นอยู่ที่ถูกต้อง. แล้วก็มีสัมมาวาจาโม สัมมาสติ นี้ก็เปิดจิตตภาวนา, ๗ องค์นี้ก็ส่งเสริมช่วยเหลือ เป็นอุปกรณ์ เป็นบริวารของ สัมมาสมาธิ ซึ่งเป็นตัวจิตตภาวนาโดยตรง. ฉะนั้นการเป็นอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์ ก็คือการเป็นอยู่ด้วยจิตตภาวนาที่สมบูรณ์ : ตัวจิตเองก็สมบูรณ์, ตัวอุปกรณ์แห่งจิตคือกาย วาจา อาชีพนี่ก็สมบูรณ์ เป็นอุปกรณ์แก่จิต, แล้วก็ตัวจิตเองเช่นสัมมาวาจา สัมมาสติ นี้ก็สมบูรณ์, มันจึงเป็นการเป็นอยู่ด้วยจิตตภาวนา คือการทำจิตให้มีกำลัง ยิ่งขึ้น ๆ ๆ อยู่ตลอดเวลา. ถ้ามีชีวิตอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์อย่างนี้ ก็เรียกว่า มีจิตตภาวนา ในการเป็นอยู่, เป็นอยู่อย่างไม่เกิดปัญหา.

เมื่อตะก็พูดกันว่ามันเป็นอยู่อย่างมีปัญญา แล้วก็มัสติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญาмаแก้ปัญหานั้นเวลา, เดียวนี้ก็มีอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์ มันเป็นการ เป็นอยู่ชนิดที่ไม่เกิดปัญหา; หมายความว่า จะเอาอะไรมากระทบก็ไม่เกิดปัญหาได้เพราะ มีสัมมาทิฏฐิ ปัญญานี้มันควบคุมอยู่เหมือนกัน, มัสติมีอะไรพร้อมอยู่ในนั้น เรียกว่า อยู่ด้วยอริยมรรคมีองค์ ๘ เป็นการเป็นอยู่ที่ไม่ทำให้เกิดปัญหา ไม่มีปัญหา. นี้ก็จัด เป็นจิตตภาวนาชนิดหนึ่ง, อยู่ด้วยจิตตภาวนาชนิดนี้ ไม่เกิดปัญหาเลย, หรือถ้าเกิด ปัญหาขึ้นมา เข้า, มันก็แก้ไขด้วยอาการ ๔ อย่าง อย่างที่กล่าวมาแล้ว; อันนั้น เป็นสติ, อันนั้นเป็นสัมปชัญญะ, อันนั้นเป็นสมาธิ, อันนั้นเป็นปัญญา, แล้วก็ ช่วยแก้ปัญหามันเกิดขึ้นมาได้ เพราะการเป็นอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์. แต่เดี๋ยวนี้เราแยก ออกมาให้เห็นว่า เป็นอยู่ด้วยอภิวรรณิกมัคค์นี้ เป็นการปิดกั้นปัญหาหรือความ ทุกข์ไม่ให้เกิดขึ้น.

จิตตภาวนาโดยปฏิจจสมุปบาท.

ที่นี้ก็จะต้องให้ละเอียดลงไปว่า จิตตภาวนานั้นถ้ามีอยู่อย่างถูกต้อง, ถ้ามีจิตตภาวนาอยู่อย่างถูกต้องนั้น มันสามารถควบคุมเวทนา สัญญา และวิตก, สามคำนี้ก็เป็นคำที่สำคัญมาก ที่มันเป็นหลักสำหรับการศึกษาและการปฏิบัติ : **ควบคุม เวทนา สัญญาและวิตกได้ ควบคุมเวทนาได้ ไม่ให้ปรุงแต่งเป็นตัณหา, ควบคุมสัญญา ความสำคัญมันหมายได้ มันก็ไม่สำคัญผิด, ควบคุมวิตกคือควบคุมความคิดได้ มันก็ไม่คิดไปในทางผิด ๆ ที่จะให้เกิดเป็นทุกข์.**

ในบาลีใช้คำ ๓ คำนี้แหละเป็นคำชุดติดกันเลย **ควบคุมเวทนา สัญญา และ วิตก** ในแต่ละวัน. ในชีวิตประจำวันได้; เวทนาเกิดขึ้นก็ควบคุมได้, สัญญาเกิดขึ้นเป็นความจำที่ดี, เป็นความหมายมันอย่างใดอย่างหนึ่งที่ดี ก็ควบคุมได้ ไม่ให้เกิดในทางที่ผิด ๆ ให้เกิดแต่ในทางที่ถูกต้อง, วิตกควบคุมความคิดได้ ความคิดก็ไม่เป็นไปในทางที่ผิด, มันก็หมดปัญหา. **ถ้าใครควบคุมเวทนา สัญญาและวิตกได้ ก็เป็นจิตตภาวนาขั้นที่มีประโยชน์มากที่สุด.**

เดี๋ยวนี้ก็ดูสิเราควบคุมมันไม่ได้นี่พอเวทนาอย่างไรมา มันก็ให้เกิดตัณหาตามชอบใจมัน, พอสัญญาอะไรเข้ามา มันก็มันหมายไปในทางที่จะให้เป็นกิเลสทั้งนั้น; โดยมากก็สัญญาไปในทางน่ารัก-ไม่น่ารัก, สัญญาเป็นได้เป็นเสีย เป็นแพ้เป็นชนะ, เป็นได้เปรียบเสียเปรียบ, กระทั่งสัญญาเป็นไม่สวยเป็นสวย. เป็นหอมเป็นเหม็น, สัญญาเป็นตัวเป็นตน สัญญาเป็นผู้หญิงสัญญาเป็นผู้ชาย, ความรู้สึกอย่างผู้หญิงอย่างผู้ชายมันก็เกิดขึ้น นี่ควบคุมสัญญาไว้ไม่ได้ มันก็เกิดเรื่องมากมายอย่างนี้.

นี่วิตกเราไม่อยากจะคิด เรื่องที่มันทำให้เกิดความทุกข์ หรือไม่ควรจะคิด เอาจริงเรื่องมันไม่ควรจะคิดก็เอามาคิด ๆ ๆ, **ควบคุมไว้ไม่ได้** คิดนอนไม่หลับ หลายวันเช้า ก็เป็นโรคภัยไข้เจ็บ เป็นโรคประสาทเป็นบ้าไปเลย. ควบคุมวิตกคือความคิดไว้ไม่ได้ มันเป็นอย่างนี้ เข้าใจว่าคงจะรู้จักกันมาแล้วทุกคน, ควบคุมความคิดไว้ไม่ได้ มันเดือดร้อนสักเท่าไร ไม่ต้องการจะคิดอยากจะนอนมันก็ไม่นอนมันก็ยังคิดนี้ หรือว่ามันจะคิดไปตามอำนาจสัญชาตญาณล้วน ๆ มันก็คิดไปในทางผิด, ในทางที่ให้เกิดกิเลส แล้วก็เป็น **ทุกข์ เพราะควบคุมไว้ไม่ได้** ความคิดมันก็ไปในทางที่ไม่อยากจะให้ไป ไม่อยากจะคิด มันก็คิด, ไม่อยากจะคิดไปในทางของกิเลส, มันก็ยังคิดไปในทางของกิเลส เพราะควบคุมไม่ได้.

นี่เรียกว่า ถ้าควบคุมเวทนา สัญญา และวิตกไว้ได้ เป็นจิตตภาวนา อย่างยิ่งเลย, ที่แท้มันก็คือควบคุมกระแสปฏิจสมุปบาทได้นั่นเอง. กระแสปฏิจสมุปบาทยืดยาวเป็น ๑๑ อากาโร มันควบคุมไว้ไม่ได้ ที่ควบคุมยากคือตอนที่ **ควบคุมเวทนานี้**, ควบคุมเวทนาที่มันจะไม่ให้เกิดเป็นตัณหาเป็นอุปาทานนี้. ถ้าควบคุมเวทนาได้ ก็หมดปัญหาเรื่องปฏิจสมุปบาท.

ขอบอกให้รู้กันเสียเลยว่า เรื่องปฏิจสมุปบาทนั้น ยืดยาวมากมายมหาศาล สำหรับเรียบ; แต่สำหรับปฏิบัตินั้นมีนิดเดียวขณะเดียว คือควบคุมผัสสะไว้ให้ได้. ถ้าควบคุมผัสสะได้ก็คือควบคุมเวทนาได้, แล้วปัญหาหมดไม่มี, จะไม่เกิดความทุกข์. แต่ถ้าไปเรียน ไปแจกลูก ไปบรรยายเป็นหลักวิชาเป็นอะไรก็ตามมายมหาศาล เรื่องปฏิจสมุปบาทจนเรียนไม่ไหว, แต่ถ้าพูดถึงปฏิบัติแล้วนิดเดียว คือควบคุมผัสสะไว้ให้ได้ มันหยุด, ควบคุมผัสสะไว้ได้ มันก็เหมือนกับไม่ได้เกิดเรื่อง, ไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา. ไม่ให้เกิดเวทนา, ไม่ให้เกิดตัณหา, ไม่ให้เกิดอุปาทาน, ไม่เกิดภพ ไม่เกิดชาติ, นี่เป็นจิตตภาวนาอย่างยิ่ง เพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ.

ข้อสุดท้ายก็คือว่า **สามารถควบคุมอุปาทาน, อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น, ควบคุมการเกิดดับของอุปาทานได้. การเกิดของอุปาทาน ก็คือการเกิดแห่งทุกข์;** เหมือนที่สวดอยู่ทุกวัน ๆ ว่า **สงขิตตฺเตน ปญฺจอุปาทานกฺขนฺธา ทุกฺขา-กถาวฺโดยสรุปลแล้ว** เบญจขันธ์ที่ประกอบอยู่ด้วยอุปาทานเป็นตัวยุคทุกข์. **ถ้าควบคุมการเกิดดับแห่งอุปาทานได้ มันก็ไม่เกิดอุปาทาน;** นี่เป็นจิตตภาวนาอย่างยิ่ง หรือแสดงไปในทางผลของมันอย่างยิ่ง. **การควบคุมอุปาทานได้ เป็นผลของจิตตภาวนา ในอันดับสูง คือไม่เกิดทุกข์; ถ้ามันไม่เกิดอุปาทานมันก็ไม่เกิดทุกข์. ที่ว่าตัณหาให้เกิดทุกข์นั้น มันให้เกิดอุปาทานเสียก่อน; ฉะนั้น เรื่องสำคัญที่สุดมันอยู่ที่อุปาทานให้เกิดทุกข์.**

อุปาทาน แปลว่า **ยึดมั่นถือมั่น คือแบกไว้ด้วยจิตใจ, ยึดถือไว้ด้วยจิตใจ, กอดรัดไว้ด้วยจิตใจ, เย็บซ่อมอยู่ด้วยจิตใจ, เย็บหรือซ่อมไว้อยู่ในจิตใจ. แล้วอุปาทานยึดมั่นในทางกามก็มี, ในทางความคิดเห็นทิฏฐิมานะก็มี, ในทางข้อวัตรปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องตามเหตุผลนั้นก็ยังมี, และยึดมั่นถือมั่นว่าตัวตนของตน. เป็นอันสุดท้าย**

ศึกษาจนรู้เรื่องของอุปาทาน ว่าเกิดขึ้นอย่างไร แล้วก็สามารถควบคุมไม่ให้เกิดอุปาทานขึ้นมาได้, มันก็ย้อนไปถึงว่า **ถ้าควบคุมตัณหาได้ มันก็ไม่เกิดอุปาทาน, ถ้าควบคุมเวทนาได้ มันก็ไม่เกิดตัณหา, ควบคุมผัสสะได้ มันก็ไม่เกิดเวทนา** ชนิดที่จะให้เกิดตัณหา ฉะนั้นจึง**ไปมีจุดสุดท้ายอยู่ที่ควบคุมอุปาทานได้** ความทุกข์ทั้งปวงเกิดไม่ได้.

นี่เรียกว่าตัวอย่างของจิตตภาวนาที่สำคัญ ๆ ที่เป็นหลักใหญ่ ๆ, อย่างน้อยก็เอามาพูดให้ฟังสัก ๔ ประการก่อนว่า : **มิสฺติ สัมปชฺฌญฺจะ สมฺมาธิ ปญฺญา** เพื่อจะแก้

ปัญหา ควบคุมปัญหา ที่จะเกิดมาจากสัญชาตญาณ. แล้วก็อยู่ด้วยมรรคมืองค์ ๘ อริยมรรคมืองค์ ๘, ๘ สัมมา ก็จะเป็นชีวิตอยู่ชนิดที่ไม่อาจจะเกิดปัญหาขึ้นมาในตัวเอง. แล้วก็ ควบคุมเวทนา สัญญา และวิตก, หรือควบคุมกระแสปฏิจจสมุพบาทไว้ได้ ก็ไม่เกิดความทุกข์เพราะอำนาจสัญชาตญาณ, แล้วสุดท้ายก็ ควบคุมอุปาทานได้ คือไม่ยึดมั่นในเรื่องของกาม ไม่ยึดมั่นในเรื่องของทิฐิฐิความคิดความเห็น. ไม่ยึดมั่นด้วยเรื่องของข้อวัตรปฏิบัติที่ไม่มีเหตุผล, แล้วก็ไม่ได้ยึดมั่นด้วยความคิดทำให้พูดออกมาว่าตัวกูว่าตัวของกู : อัตตวาตะ-วาตะ ว่าตน, วาตะว่าตน ก็คือวาตะว่ากูหรือของกู เพราะว่ามันเป็นเรื่องถึงขีดสุดหรือเด็ดขาดแล้วทั้งนั้น ถ้าแปลเป็นไทย ๆ ก็ว่ากูว่าของกู. บาลีว่า ตนว่าของตน อตตวา อตตนียา ก็ตามใจ แต่ถ้ามันเด็ดเข้มจัดขึ้นมาแล้วมันเป็นตัวกู-ของกู, ทำได้จนไม่เกิดอุปาทานอย่าง ๔ ประการนี้ ก็หมดปัญหา การพัฒนาเป็นไปถึงความดับทุกข์สิ้นเชิง.

จะทบทวนอีกทีหนึ่งว่า จิตตภาวนาโดยทั่วไป คือ มี สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา เฉพาะหน้าทันเวลา แก้ไขเหตุการณ์ได้. แล้วก็มีการเป็นอยู่โดยอวัฐฐังคิกมัคค์ ป้องกันปัญหาโดยประการทั้งปวง. แล้วก็มิจิตที่ฝึกไว้ดี จนสามารถควบคุมเวทนา สัญญา และวิตก, หรือควบคุมกระแสแห่งปฏิจจสมุพบาท ตัวอย่างอันสุดท้ายก็ว่า จิตตภาวนา จิตที่ฝึกไว้ดีแล้ว สามารถควบคุมการเกิดการดับแห่งอุปาทานชั้นรูป ในเวทนา ในสัญญา ในสังขาร ในวิญญาณ. อย่าให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ในสิ่งทั้ง ๕ นั้นว่าตัวตนหรือของตนขึ้นมา.

ศึกษาอุปาทานชั้น ๕ ให้เข้าใจ.

เรื่องอุปาทานชั้นนี้ อันนี้เป็นเรื่องที่ละเอียด ละเอียดอยู่มากทีเดียวที่จะเข้าใจ แต่ก็ไม่เหลือวิสัย, โดยมากที่เรียน ๆ กันมาแล้วนี้ ไม่รู้ว่าชั้น ๕ คืออะไร, รู้แต่ชื่อ แล้วก็

ท่องได้ว่า รูปัง อนิจจัง เวทนา อนิจจา มันท่องได้เท่านั้น. เรื่องชั้นนี้ทั้ง ๕ นี้ขอให้สนใจให้รู้จักจริงๆ แล้วก็พูดกันให้ถูกต้อง. **อย่าพูดเป็นทำนองว่า กายนี้แบ่งออกไปได้เป็น ๕ กอง, เหมือนกับเอาแตงโมมาลูกหนึ่งผ่าเป็น ๕ เลี้ยว อย่างนี้ไม่ถูกต้องว่ากายนี้คือชีวิตนี้ ทั้งกายและทั้งใจนั้น มีสิ่งที่เป็นปัญหาอยู่ ๕ ประการ** คือ กอกรูป รูปร่างกาย กอกรูปร่างกายนี้ มันทำอะไรได้แปลกมาก, คือมันมีระบบประสาท รูปที่เป็นตา ก็มีประสาทตา รู้สึกทางตาได้อย่างน่าอัศจรรย์, รูปที่เป็นหูหรือทางหู ก็ฟังเสียงอะไรได้อย่างน่าอัศจรรย์, จมูกนี้ก็ได้กลิ่นรับกลิ่นได้อย่างน่าอัศจรรย์ ก็รับรสได้อย่างน่าอัศจรรย์, ผิวหนังผิวกายทั่วๆ ไป ก็รับความรู้สึกสัมผัสได้อย่างน่าอัศจรรย์. ที่นี้ ๕ แล้ว, ๕ นี้เรียกว่ารูป ตนอาจจะไปหลงเอาว่า ตา หู จมูก ลิ้น กายนี้ เป็นตัวตน, เป็นอาตมัน, เป็นวิญญาณ, ที่ล่องลอยไปได้อะไรก็ได้ คือให้มันเป็นตัวตนขึ้นมาแหละ, ให้เป็นตัวตนอยู่ ที่ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกายนี้. ใจนั้นยกไว้เป็นพวกทางใจ.

ถ้าความรู้อย่างไม่มีในเรื่องนี้, โดยเฉพาะเด็ก ๆ เป็นต้น เขาก็จะคิดว่ารูปหรือร่างกายเป็นตัวตน, หรือวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งนั่นแหละ ว่ามันเป็นตัวตน. ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าเด็ก ๆ เดินไปชนโต๊ะ ไปชนเอาโต๊ะแล้วมันเจ็บ เด็ก ๆ มันก็จะเตะโต๊ะเตะโต๊ะนั้นเองว่ามันทำกุ, ให้โต๊ะเป็นตัวตนที่ทำแก่กุ, กุก็เตะโต๊ะทั้งที่โต๊ะก็เป็นไม้ล้วน ๆ. อย่างนี้ตัวอย่างแห่งการสำคัญรูป รูปแท้ ๆ ล้วน ๆ ว่าเป็นตัวตน, **สำคัญรูปขั้นที่ว่า เป็นตัวตน.** คนโต ๆ เข้าวัดเข้าวามามากแล้ว ก็ระวังให้ดีเถิด มันก็ยังมีโอกาสที่จะไปเอารูปล้วน ๆ นั้นแหละว่าเป็นตัวตน, เห็นรูปมีความหมายยิ่งกว่าสิ่งใดไปเสียก็มี ในบางครั้ง บางคราว, จึงเห็นแก่ร่างกาย เป็นห่วงร่างกาย ประคบประหงมร่างกายอะไรเป็นสิ่งสูงสุดไปเสีย **เห็นรูปเป็นตัวตน.**

เมื่อรูปทำหน้าที่ของมัน ก็เรียกว่ารูปเกิด, ถ้ารูปยังไม่ทำหน้าที่ก็เรียกว่า รูปยังไม่เกิดยังดับอยู่. แม้ว่าเรามีตา หู จมูก ลิ้น กาย อยู่ตลอดเวลา, แต่เรียกว่า ยังไม่เกิด จนกว่ามันจะทำหน้าที่; พอมันทำหน้าที่เรียกว่ามันเกิด. ฉะนั้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เดี่ยวเกิด เดี่ยวดับ เดี่ยวเกิดดับ เดี่ยวเกิดดับ, ก็รู้ว่ามันเป็นอย่างนั้น ไม่เอาเป็นตัวตน.

ที่นี้เวทนาก็คือว่า เมื่อได้มีการกระทบทางอายตนะแล้ว มีผัสสะแล้ว มีเวทนา, รู้สึกขึ้นมาเป็นความสุข หรือ ความทุกข์หรือ ไม่ทุกข์ไม่สุข, ความรู้สึกเป็นเวทนานั้นเอง ถูกยึดถือว่าเป็นตัวตนคือเวทนาเป็นผู้รู้สึก, แล้วเขาสำคัญเอาว่าอย่างนั้น,เอาเวทนาเป็นผู้รู้สึกสุข ทุกข์ ไม่ทุกข์ไม่สุข ให้เวทนาเป็นตัวตนสำหรับจะรู้สึก.

ครั้นเกิดเวทนาตามธรรมชาติแล้ว ก็เกิดสัญญามันหมายความว่าเป็นอย่างนั้น มันหมายความว่านี่ เป็นผู้มันหมายได้ เป็นผู้จดจำอะไรได้มันก็เลยเอาสัญญาผู้มันหมายผู้จดจำนั้นแหละว่าเป็นตัวตน, มันคนละทีนะ มันไม่ใช่พร้อมกันได้ทั้ง ๕ อย่าง.

ที่นี้ในบางคราวมันคิดอะไรอยู่เป็นสังขารชั้น ๓ ความคิดเป็นสังขารชั้น ๓,คิดอย่างนั้นคิดอย่างนี้, คิดอยู่อย่างยิ่ง ก็เลยเอาตัวสิ่งที่คิดได้ นั้นแหละว่าเป็นตัวตน, นี้บางคราวที่มันมีสังขารชั้น ๓เกิดขึ้น ก็ยึดมันหาว่าเป็นตัวตน. ที่นี้โดยทั่วไปโดยมาก วิญญาณ ทางตา วิญญาณทางหู วิญญาณทางจมูก วิญญาณทางลิ้น วิญญาณทางกาย, วิญญาณเป็นผู้รู้อะไรได้อย่างนี้ เอาวิญญาณเป็นตัวตน. เดี่ยวมีตัวตนที่นั่นเดี่ยวยมีตัวตนที่นี้, แล้วแต่ว่าเหตุการณมันจะเป็นอย่างไร, แล้วแต่ว่าสิ่งแวดล้อมมัน

จะเป็นอย่างไร. **จิตไปหมกมุ่นหมายมั่นอยู่ที่สิ่งใดเป็นส่วนสำคัญ ก็ารู้สึกว่าสิ่งนั้นแหละเป็นตัวตนในขณะนั้น** แม้ชั่วขณะนั้น มันก็รู้สึกเป็นตัวตนเต็มที, แล้วมันก็เปลี่ยนไปรู้สึกตัวตนที่อย่างอื่นอีก; โดยเหตุที่ว่ามันไม่ได้เกิดพร้อมกัน รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันเกิดทยอยกัน. **ฉะนั้นจึงมีตัวตนได้อย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว ที่ขั้นใดขั้นหนึ่งเพียงขั้นเดียว, จะเกิดพร้อมกันทั้ง ๕ ขั้นแล้วมีตัวตน ๕ คนนี้เป็นไปไม่ได้.** มันเกิดได้ที่ขั้นหนึ่งขั้นใดโดยเฉพาะ, แล้วก็หนักเพราะขั้นนั้น ยึดถือขั้นใดเป็นตัวตน ก็หนักเพราะขั้นนั้น เหมือนกับแบกของหนัก เรียกว่าภาระหนัก.

บทสวดมนต์บทนั้นก็มียุทธธรรมมาก ที่สวดกันอยู่เสมอ ๆ :-

ภารา	หเว	ปญฺจกฺขณฺธา	ภารา	หาโร	จ	ปฺคฺคฺโค
ภาราทานํ	ทุกฺขํ	โลเก	ภารนิกฺเข	ปนํ	สุขํ	
นิกฺขิปตฺวา	ครุ	ภารํ	อญฺญํ	ภารํ	อนาทีย	
สมฺมุลํ	ตณฺหํ	อพฺพยุห	นิจฺฉาโต	ปริณิพฺพุโต		

ขั้นทั้ง ๕ แต่ละขั้นละขั้นเป็นของหนัก, **ความคิดว่าตัวตนนั้นแหละ, บุคคลที่มีความคิดว่าตัวตนนั้นแหละเป็นผู้แบกของหนัก, ถ้าไม่มีความคิดว่าตัวตน ก็ไม่มีบุคคลที่จะแบกของหนัก, เดียวนี้มันมีตัวตนที่เป็นบุคคลเกิดขึ้น แล้วมันก็แบกของหนัก, การแบกของหนักเป็นทุกข์ในโลก, นี้ไม่ต้องอธิบาย. ภาราทานํ ทุกฺขํ โลเก-แบกของหนักเป็นทุกข์ในโลก, ภารนิกฺเขปนํ สุขํ-ปลงของหนักวางลงเสียก็เป็นความสุข, มีต่อท้ายว่า สมฺมุลํ ตณฺหํ อพฺพยุห-ตัดตัณหาเสียได้กระทั่งราก, นิจฺฉาโต ปริณิพฺพุโต-หมดอยากหมดหิวดับเย็นสนิท เพราะไม่ได้เกิดกิเลส เพราะไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น, นี่การที่ไม่มีความยึดมั่นให้เป็นอุปาทานขั้นขึ้นมา เป็นการดับทุกข์สิ้นเชิง.**

ถ้าจิตภาวนาทำไปได้ถึงที่สุด มันก็มีอาการอย่างนั้นแหละ, ไม่ยึดมั่น
 ขันธได้โดยความเป็นตัวตน, ขันธมันเกิดวนเวียนอยู่โดยธรรมชาติของมัน,
 แต่ถ้าตามสัญชาตญาณแล้วมันต้องยึดมั่น, ถ้าชีวิตจิตใจมันไม่ได้มีการศึกษาฝึกฝนอบรม
 ให้มีปัญญามีธรรมะแล้ว มันก็ต้องยึดมั่น เพราะอำนาจของสัญชาตญาณ. ฉะนั้น **ที่ไป**
ยึดมั่นขันธนั้นขันธนี้ก็เพราะอำนาจของสัญชาตญาณ; ถ้าควบคุมสัญชาตญาณได้
 โดยทำให้มันรู้ มีความรู้เข้ามาควบคุมสัญชาตญาณ, มันก็ไม่ยึดมั่นถือมั่น มันก็ไม่เป็น
 ทุกข์. **เมื่อใดยึดมั่น เมื่อนั้นก็แบกของหนัก, เมื่อใดไม่ยึดมั่น เมื่อนั้นก็เท่า**
กับวางลงเสียแล้ว.

ที่นี้ตามธรรมดา ธรรมชาติของสัญชาตญาณ มันไม่มีความรู้ ถ้ามีมามัน
 ก็ยึดมั่น, **เดี๋ยวก็ยึดมั่นรูป เดี่ยวก็ยึดมั่นเวทนา เดี่ยวก็ยึดมั่น สัญญา** ก็ยึดมั่น
สังขาร เดี่ยวก็ยึดมั่น วิญญาณ, ก็เลยเป็นทุกข์ติดต่อกันไป วนเวียนกันไปไม่มีที่สิ้นสุด.
 เราจึงถือว่าจิตภาวนาที่สามารถควบคุมการเกิดดับแห่งอุปาทานขันธนั้นแหละเป็น
สูงสุด, จำชื่อไว้ให้ดี ถ้าว่ายึดมั่นเข้า มันเรียกว่าปัญจอุปาทานขันธ, ถ้าไม่มี
ยึดมั่นอะไรเลย ก็เรียกว่าวิสุทธิขันธ, หรือขันธเจย ๆ เบญจขันธเจย ๆ คือว่ามันเกิด
 อยู่แล้วไม่มีการยึดมั่น เพราะยังไม่มีเหตุการณ์ที่ทำให้ยึดมั่น. แต่ถ้าพอไปยึดมั่นเข้า
 แล้ว ก็กลายเป็นปัญจอุปาทานขันธขึ้นมา; **อันหนึ่งเรียกว่าขันธเจย ๆ, อันหนึ่ง**
เรียกว่าอุปาทานขันธคือขันธที่ได้ยึดถือแล้ว. เหมือนก้อนหินนี้ **ที่ไม่มีใครแบก**
มันก็ไม่หนักแก่ใคร, พอใครไปแบกเข้ามันก็หนักแก่คนนั้น. ฉะนั้นก้อนหินก้อน
 เดียวกันนี้ ถ้าไม่แบกก็แล้วไป ถ้าแบกเข้าก็มีปัญหา คือหนัก; **เบญจขันธนี้** ก็
 เหมือนกัน **ถ้าไม่ยึดมั่นถือมั่นก็แล้วไป ก็ไม่มีเรื่องอะไรให้หนักอกหนักใจ** หม่น
 หมอง เศร้าหมองในใจ. **พอไปยึดมั่นเข้าเท่านั้นแหละ มันก็เป็นของหนัก เรียกว่า**
อุปาทานขันธขึ้นมา. ฉะนั้นหนักหรือไม่หนักทุกข์หรือไม่ทุกข์ มันอยู่ที่ยึดมั่นหรือ

ไม่ยึดมั่น, ถ้าไม่ยึดมั่นก็ไม่หนักและไม่เป็นทุกข์. **จงมีสติรวดเร็ว** ก่อนแต่ที่มันจะเกิดความยึดมั่น หรือว่ามันแสดงว่าจะมีความยึดมั่น หรือว่าเข้าไปในที่ ๆ มันชวนให้ยึดมั่น, มีสติป้องกันไว้ให้ดี ๆ

ระบบจิตตภาวนาที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำคืออานาปานสติ.

เ้า, ที่นี้ก็จะพูดกันถึงระบบปฏิบัติให้ชัดขึ้นมามาก ให้ชัดขึ้นมามาก ว่าจิตตภาวนาทั้งหมดทั้งสิ้นในพุทธศาสนา เพื่อควบคุมสัญชาตญาณนะ, จิตตภาวนาที่เจาะจงให้ชัดเข้ามาอีก ที่เสนอแนะ ก็คือ ระบบที่เรียกว่า อานาปานสติ, อานาปานสติ ถ้าเราปฏิบัติอานาปานสติอย่างครบถ้วน แล้วก็จะเป็นการพัฒนาสัญชาตญาณอย่างครบถ้วน. อานาปานสติภาวนาในสูตรชื่ออานาปานสติสูตรโดยเฉพาะ ถ้าในมหาสติปัฏฐานสูตรนั้น ไม่เอามาพูดในที่นี้ มันมากเกินไป มันเฝือเกินไป มันมากเกินไป. เอาสติปัฏฐานในสูตรที่เรียกว่าอานาปานสติสูตร ก็มีอยู่ ๔ เหมือนกันแหละ, มีกายมีเวทนา มีจิต มีธรรมด้วยเหมือนกัน, ดูเหมือนจะสวดกันได้มากแล้ว, สวดพระสูตรตัวบาลี แต่จะปฏิบัติกันได้ก็น้อย นี่ก็ยิ่งสงสัยอยู่

หมวดที่หนึ่งกำหนดกายลมและกายเนื้อโดยใจความหมวดหนึ่ง ก็เอากายมา กำหนดพร้อมกันทั้งลมหายใจ ทั้งกายลมและกายเนื้อตกแต่งกันอยู่. ถ้าว่าทำให้กายลมระงับได้ กายเนื้อก็จะระงับ คือถ้าเราจะระงับลมหายใจให้ละเอียดได้ เนื้อหนังร่างกายนี้ก็ระงับ เรียกว่าระงับกาย ก็ทำให้มันระงับโดยลมหายใจ ทำลมหายใจให้ระงับมันฝึกสติอย่างยิ่งอยู่ทุกครั้งที่หายใจสั้น หายใจยาว ทุกครั้งที่หายใจ, แล้วมันฝึกสติอย่างยิ่งอยู่ทุกครั้งที่ว่ากายลมมันปรุงแต่งกายเนื้อรู้สึกอยู่, แล้วมันมีสติอยู่ในขณะที่ว่าควบคุมกายลมได้, กายเนื้อก็สงบระงับลงมา, นี่มันมีสติอย่างละเอียดเหลือที่จะละเอียด

ในการรู้สึกต่อการกำหนดต่อสิ่งที่เรียกว่ากาย. **เพียงเท่านี้ก็ฝึกปัญญาพอสมควร ฝึกสมาธิพอสมควร ฝึกจิตโดยทั่วไปพอสมควรมากที่สุดทีเดียว.**

แล้วก็มีคืออยู่ด้วย, มีศีลอยู่ในตัว คือว่า**เมื่อพยายามที่จะควบคุมจิตอยู่ ความตั้งใจที่จะควบคุมจิตนั้น มันเป็นศีลเพียงพออยู่ในตัว, ไม่ต้องทำพิธีรับศีลก่อน** เหมือนที่เขา มักจะทำกัน มันเป็นพิธี รับศีล สักว่ารับศีลให้มีศีล แล้วจะไปทำสมาธิ. ที่จริงการตั้งใจอย่างยิ่ง สังวรอย่างยิ่ง ปรับปรุงตัวเองอย่างยิ่งให้ทำสมาธิ, การบังคับตัวเองในสวนนี้เป็นศีลที่เพียงพออยู่แล้ว, แล้วในขณะนั้นมันไม่ขาดศีลข้อไหนได้ มันก็มีศีลโดยตรง, โดยจริงอยู่แล้ว, ไม่ใช่พิธีรีตรอง.

ที่นี้เมื่อควบคุมกายได้ รู้แจ้งในเรื่องกาย กายา, ถึงขนาดที่ว่า โอ, มันสักว่ากายอย่างนั้นเท่านั้น ไม่เป็นตัวตนอะไรเลย **ไม่ใช่จะเอาเป็นตัวตนอะไรได้เลย** เป็นไปตามเหตุตามปัจจัยเท่านั้น. นี่ก็เป็นปัญญาอย่างยิ่ง ที่ทำให้รู้กาย. ต่อไปมันก็ควบคุมกายให้สงบรับได้ มันก็มีลักษณะของสมาธิ ซึ่งทำให้เกิดรู้สึกปีติ คือพอใจ และสุข คือเป็นสุข.

ที่นี้ **หมวดที่สอง รู้จักเวทนา** โดยจิตใจโดยแท้จริง **มีสติควบคุมปีติและสุข** ซึ่งเป็นสติที่ละเอียดขึ้นไปอีก ทำได้ยากอย่างยิ่ง, ก็เลยต้องฝึกสติยิ่งขึ้นไปอีก, ยิ่งทำได้เท่าไรก็ยิ่งเป็นสมาธิมากยิ่งขึ้นไปเท่านั้น. นี่มารู้จักว่าปีติและความสุขนี้เองมันปรุงแต่งจิตปรุงแต่งความคิด ก็เป็นปัญญารู้เท่าทันปีติและความสุข. ก็ควบคุมปีติและความสุขไว้ ไม่ให้ปรุงแต่งจิต คือความคิด ก็ควบคุมความคิดให้, หรือบรรเทาความคิดให้ลดลงมาได้, หรือจะควบคุมความคิดให้เป็นไปตามแต่ในทางที่ควรจะคิดอย่างนี้ก็ได้. นี่มาถึงอานาปานสติข้อสองมันก็มีสติ มีสัมปชัญญะ มีปัญญา มีสมาธิเพิ่มขึ้นๆ **ไปถึงขั้นจิตเอง.**

หมวดที่สาม รู้จิตเป็นอย่างไรทำจิตให้บันเทิงทำจิตให้ตั้งมั่น ทำจิตให้ปล่อยวาง ทั้งสี่อย่างนั้นเป็นเรื่องทำแก่จิต จนเป็นผู้มีอำนาจเหนือจิต ข้อนี้ดี; เพราะว่าถ้าเป็นผู้มีอำนาจเหนือจิตแล้วบังคับจิตให้ทำอย่างนี้ได้ อย่างนี้ก็ได้ มันก็เป็นไปได้ไปหมดที่จะทำให้จิตคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร ไม่ทำอะไรหรือให้ทำอะไร มันก็ทำได้. **หมวดที่สามบังคับจิตได้ถึงที่สุด**, บังคับจิตให้เป็นสมาธิเสียก็ได้, บังคับจิตให้บันเทิงรื่นเริงอยู่ก็ได้, บังคับจิตให้ปล่อยวางสิ่งที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่เสียก็ได้, นี้วิเศษ.

นี่ หมวดสุดท้ายที่สี่ธัมมานุปัสสนา ธรรมคือความจริง, ทุกอย่างที่ได้ผ่านมาแล้วในภายใน ธรรมะในภายใน คือลมหายใจก็ดี เวทนาก็ดี จิตก็ดี ธรรมทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแต่เปลี่ยนแปลง; เพราะว่าเป็นสังขตธรรม เป็นสังขารธรรม มีเหตุปัจจัยปรุงแต่งเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ก็ดูที่ว่ามันปรุงแต่งเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย, มันเหมือนกับหลอกดวงให้รู้สึกอย่างหนึ่ง ทั้งที่มันเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นอยู่เรื่อยไป. ถ้าเราไม่เห็นความจริงข้อนี้ เราก็หลงไหลหลงรักหลงพอใจ เมื่อมันถูกกันกับอารมณ์, แล้วก็โกรธหรือเกลียดเมื่อมันไม่ถูกกับอารมณ์. ที่จริงมันก็เป็นแต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงเท่านั้นเอง; อย่างนี้เรียกว่าเห็นอนิจจัง เห็นอนิจจังในสิ่งทั้งปวง, อะไรที่ปรากฏเข้ามาในใจ เห็นความเป็นอนิจจังของมันอย่างสิ้นเชิง. ที่ฝึกจริง ๆ ก็ฝึกเห็นในภายใน เช่น ลมหายใจก็เป็นอนิจจัง ลมหายใจยาวเป็นอนิจจัง, ความยาวเป็นอนิจจัง ลมหายใจเป็นอนิจจัง ลมหายใจเป็นอนิจจัง ความสั้นเป็นอนิจจัง, ความที่ปรุงแต่งกันอยู่กับเนื้อหนังนี่ก็เป็นอนิจจัง, ความที่มันสงบลงได้มันก็เป็นอนิจจัง; ถ้าเป็นนิจจังมันไม่เปลี่ยนแปลง ที่มันเปลี่ยนจากไม่สงบเป็นสงบได้ ก็เรียกว่ามันเป็นอนิจจัง. เหลือที่จะดู, พียงในร่างกายนี้ อย่างเดียวอะไรบ้างที่จะเป็นอนิจจัง, คุปิตีก็อนิจจัง สุขก็อนิจจัง, การปรุงแต่งจิตก็อนิจจัง ตั้งนั้นจิตเองก็เป็นอนิจจัง จิตเปลี่ยนแปลงได้ก็เป็นอนิจจัง, อะไร ๆ ที่เป็นความรู้สึกแก่จิตมีมากมายหลายร้อยชนิดก็เป็นอนิจจัง,

นี่เห็นอนิจจัง. ปัญญาแรงกล้าเห็นอนิจจังในสิ่งทั้งปวงคือในภายในตัวก็เห็นอนิจจัง, ภายนอกตัวก็เห็นได้เป็นอนิจจัง, เมื่อในภายในนี้เป็นอนิจจังอย่างไร ในภายผู้อื่นก็เป็นอนิจจังอย่างนั้น, เลยเห็นทั้งโลกเลยว่าเป็นอนิจจัง เห็นอนิจจังในภายในนี้มีประโยชน์กว่า เพราะมันเห็นได้ง่ายเห็นได้ชัด ไม่ต้องคำนวณไม่ต้องอะไร.

เมื่อเห็นอนิจจังไปเสียหมดแล้ว มันก็คลาย คลายความยึดมั่นถือมั่น; แต่ก่อน มันสำคัญ ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นอนิจจัง คือเที่ยงแท้บ้าง สุขังเป็นสุขข้างอัตตาเป็นตัวตนบ้าง. เดี่ยวนี้มาเห็นชัดตามที่เป็นจริงว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นที่เราเคยเข้าใจว่าเที่ยง ว่าสุข ว่าตัวตน มันไม่ใช่เสียแล้ว, มันเปลี่ยนแปลงเรื่อยเป็นอนิจจังเสียแล้ว. นี่ก็เรียกว่า มีปัญญา ปัญญาชนิดที่ไม่เคยมีแต่กาลก่อน, กาลก่อนมีแต่ปัญญาที่จะไปเห็นว่า เป็นของเที่ยง ของสุข ของตัวตน ปัญญาโง่. นี่ฟังแล้วก็น่าหัวที่ว่า ปัญญาที่มันโง่ก็มี ปัญญาธรรมดาไม่เกี่ยวกับธรรมะเป็นปัญญาโง่, เหมือนกับที่มันมีปัญญาสำหรับทำความชั่ว ก็เรียกว่าปัญญาโง่. แต่**นี้มีปัญญาสำหรับจะทำความทุกข์ มันก็มีปัญญาโง่**, ยังมีปัญญาชนิดนี้มากก็ยิ่งเป็นทุกข์ได้มาก; เพราะว่ามันไม่ใช่ปัญญาจริง ไม่ควรจะเรียกว่าปัญญา, ความรู้ความเฉลียวฉลาดอะไรธรรมดา ๆ ไม่เรียกว่าปัญญาดอก เพราะว่ามันไม่รู้ตามที่ควรจะรู้. มันรู้ไปในทางที่จะสนองกิเลส ส่งเสริมกิเลส ก็ทำความผิดได้เก่ง ทำความชั่วได้เก่ง ทำความทุกข์ได้ลึกซึ้ง; อย่างนี้จะเรียกปัญญาอย่างไรได้, ถ้าปัญญาแท้จริง มันก็หยุดทำความทุกข์ หยุดทำความชั่ว หยุดทำอะไรที่ไม่เป็นประโยชน์.

เมื่อคลายออกแห่งความยึดมั่นถือมั่นอย่างนี้อยู่ ก็ถึงความดับแห่งความยึดมั่นถือมั่น, ความยึดมั่นถือมั่นดับลงไป มันก็ดับทุกข์สิ้นเชิง นี่ปัญญารู้ความดับทุกข์ของตัวเอง.

แล้วปัญญาสุดท้ายมารู้ว่าสลัดคีนแล้ว, สลัดคีนแล้ว โยนทิ้งออกไปแล้ว. แต่ก่อนเคยเอามายึดมันถือมันไว้อย่างเหนียวแน่นตลอดเวลา บัดนี้โยนคีนไปแล้ว. ปัญญาสุดท้ายนี้ก็น่าหัว คือ รู้เรื่องราวพันทุกข์แล้ว, พันทุกข์แล้ว ก็สลัดคีนออกไปแล้ว. ในบรรดาสิ่งที่เคยยึดมันถือมันทั้งหลาย บัดนี้สลัดคีนไปแล้ว. นี่ปัญญาอันสุดท้าย **ที่เรียกว่าวิมุตติ** หรือ **โลกุตตระ** รู้ว่าหลุดพ้นแล้ว, รู้ว่าอยู่เหนือโลกแล้ว, ปัญญาอันสุดท้าย.

นี่กล่าวโดยย่อ อานาปานสติ ๔ หมวด หมวดละ ๔ ชั้น รวมเป็น ๑๖ ชั้น นั้นเป็นธรรมะอย่างยิ่ง แล้วเป็นจิตตภาวนาเจาะจงโดยเฉพาะ ที่แนะนำให้ทำ พระพุทธเจ้าท่านเสนอแนะให้ทำ ว่าอานาปานสติภาวนานั้นมีประโยชน์มาก มีปัญญาามาก แม้พระองค์เองก็ได้บรรลุการตรัสรู้สัมมาสัมโพธิญาณด้วยอานาปานสติภาวนา.

ก็ลองคิดดูเอง : เห็นกาย เวทนา จิต ธรรม เป็นอย่างไร ตามธรรมชาติ, แล้วที่มากไปกว่านั้น ก็คือมันเห็นว่ามีไข้ตัวตน, สิ่งเหล่านั้นมีไข้ตัวตน ก็ป้องกันกิเลสได้, **ไม่มีความทุกข์. มีสติปัญญา ถึงขนาดนี้ ความทุกข์ไม่เกิด กิเลสไม่เกิด,** แม้แต่นิรวรณ์ **นิรวรณ์ก็ไม่เกิด.**

นิรวรณ์นี้เป็นกิเลสเบาๆ กิเลสไม่มีเหตุปัจจัยภายนอก, ไม่มีเจตนาจากภายนอก; แต่เป็นความคิดชนิดที่รบกวนความสงบสุข. นิรวรณ์เกิดแล้วไม่มีความสงบสุข แต่คนก็ไม่ค่อยจะสนใจ, ทั้งที่มันเกิดอยู่ทุกวันตลอดวันก็ว่าได้ แล้วก็**ไม่สนใจ** ว่าเป็นสิ่งที่ต้องกำจัดออกไป. การมีนิรวรณ์เกิดขึ้นเป็นสัญชาตญาณตามธรรมดา เดี่ยวจิตจรู่นไปในทางกามารมณ์, เดี่ยวจิตจรู่นไปในทางพยาบาทขัดแค้นขัดเคือง, เดี่ยวจิตละเหยยะห้อยตกต่ำแพลงไป, เดี่ยวจิตฟุ้งฟุ้งซ่านขึ้นไป แล้วโดยทั่วไป

จิตก็ไม่มีใจความแนใจในชีวิต ในความปลอดภัย, ไม่แนใจแม้กระทั่งในพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ก็ได้. อย่าประมาท ปากพูดว่าพุทธังศรัณนังคัจฉามิ, ธัมมังศรัณนัง-
คัจฉามิ, สังฆังศรัณนังคัจฉามิ, พูด ๆ ๆ ๆ, แต่ใจอาจจะไม่แนว่าพระพุทธเจ้าจะช่วยได้จริง,
พระธรรมจะช่วยได้จริงก็ได้. การที่จะรู้ว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ช่วย
ได้จริง จะไปรู้จริงกันต่อเมื่อดับทุกข์แล้ว, เมื่อดับทุกข์เป็นพระอรหันต์แล้วมันจึง
จะมีศรัทธาเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าสิ่งเหล่านั้นจริงแล้วเชื่อ เชื่อจริง.

พูดแล้วมันก็ไม่น่าเชื่อหรือน่าหัวว่า จะไปมีศรัทธาสมบุญจริง ๆ ก็ต่อเมื่อ
เป็นพระอรหันต์แล้ว มันจึงจะเชื่อในทุกอย่างด้วยตนเองสมบุญ. เดียวนี้ก็เชื่อไปตาม
แบบของคนริเริ่ม คนที่ฝากไว้กับศรัทธา ที่ว่าพระธรรมดับทุกข์ได้, มันจะเชื่อจริง ๆ
ได้อย่างไร ถ้ายังไม่ดับทุกข์, มันต้องรอต่อดับทุกข์ได้ ความเชื่อมันจึงจะสมบุญ เป็น
ศรัทธาโดยสมบุญ. ฉะนั้น ใคร ๆ อย่างอวดอู่ว่า เดียวนี้มีศรัทธาสมบุญ มันก็มี
ศรัทธาแต่ชนิดที่ไม่มีปัญญาสมบุญ, ศรัทธาที่สมควรจะเชื่อตาม ๆ กันไปอาจจะสมบุญ
อย่างนี้ ซึ่งเรียกว่าศรัทธาที่เป็นญาณวิปยุตคือปราศจากปัญญา. ศรัทธาที่จะสมบุญ
ด้วยปัญญา มันก็ต้องมีได้ต่อเมื่อ ผลที่ปรารถนานั้นได้เกิดขึ้นมาแล้วจริง ๆ. นี่มี
อะไรที่น่าหัวอย่างนี้ ว่าเป็นพระอรหันต์แล้วจึงจะมีศรัทธาในธรรมะ, หรือในการปฏิบัติ
แม้ในพระรัตนตรัยอะไรก็ตาม สมบุญ. เดียวนี้มันเป็นศรัทธาที่ฝากไว้กับความเชื่อ ตาม
ที่เพื่อนมนุษย์เขาทำกัน หรือว่าตาม ๆ กัน, ก็ยังดีกว่าไม่ศรัทธา. แม้จะมีศรัทธาที่
เชื่อตาม ๆ กัน มันก็ทำให้ปฏิบัติไปในทางที่ควรจะปฏิบัติ ก็จะไปพบผลสุดท้าย
ดับทุกข์ได้ แล้วก็ความเชื่อก็จะสมบุญ, ฉะนั้นดับทุกข์ได้แล้ว จึงจะมีศรัทธาอัน
สมบุญ.

ถ้าเราทำอานาปานสติจนดับทุกข์ได้ มันก็มีความเชื่อโดยสมบูรณ์, สลัดความทุกข์ออกไปแล้วจริง ๆ รู้สึกอยู่ ความเชื่อมั่นก็สมบูรณ์. ถอนอุปาทานใน ทุกสิ่งได้, ในขั้นที่ทั้ง ๕ ไม่มีอุปาทาน รู้สึกอยู่ว่าไม่มีอุปาทานในสิ่งใด ดับทุกข์ได้ ความเชื่อก็สมบูรณ์, สมบูรณ์ว่าโอ, มันดับอุปาทาน **นี่คือดับทุกข์ไว้.**

นี่ขอให้เราพัฒนาสัญชาตญาณ คือว่ามีวิชาความรู้สำหรับจะไม่เกิดกิเลส, แต่มีความรู้สำหรับจะเกิดโพธิ คือมีความรู้สำหรับจะจุดแสงสว่างไว้เสมอ, ความมืดก็ เกิดขึ้นไม่ได้ ครอบคลุมไม่ได้. นี่โดยย่อโดยสรุป ระบุไปยังอานาปานสติภาวนาว่า เป็นการพัฒนาสัญชาตญาณเป็นอย่างยิ่ง.

ธรรมอุปกรณ์ที่ช่วยในการพัฒนา.

อ้อ, ที่นี้เวลาเหลืออีกเล็กน้อย ก็จะพูดถึงเรื่องอุปกรณ์ที่จะช่วยเข้ามาในฐานะเครื่องอุปกรณ์; โดยเฉพาะก็มีอยู่แล้วในเรื่องของโพชฌงค์ ว่า สัมมัปปธาน ๔, ความเพียรอย่างยิ่งก็ช่วยให้สำเร็จ อิทธิบาททั้ง ๔: ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ก็ช่วยให้สำเร็จ, อินทรีย์ ๕ : ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เหล่านี้ ก็เป็นเครื่องช่วยให้สำเร็จ. นั่นก็เป็นส่วนที่เราจะเอามาประกอบเข้า ศึกษาเฉพาะเรื่อง แล้วเอามาประกอบเข้า เพื่อให้ความพากเพียรนั้นถูกต้อง แล้วก็รุนแรงถึงที่สุด เพื่อให้ กำลังจิตมันถูกต้องรุนแรงถึงที่สุด. มีฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา, มีศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา, เพิ่มเข้าไปเรื่อย เพิ่มเข้าไปเรื่อย มันก็เป็นอุปกรณ์เครื่องช่วยให้การ ปฏิบัตินั้นสำเร็จได้โดยง่ายโดยเร็วและถึงที่สุด.

หิริโอดตັปปะ, ธรรมะเบื้องต้น.

ที่วันหนึ่งซึ่งน่าหัว ออยากจะพูด ออยากจะเอามาพูดด้วย **อุปกรณ์ที่น่าหัว** ที่มักจะ**ไม่เห็นเป็นความสำคัญ** ก็คือความรู้สึก **หิริและโอดตັปปะ**, เรียนธรรมวิภาค ก็เรียนเรื่องหิริโอดตັปปะเป็นเรื่องแรก แล้วก็เป็นเรื่องแรกอยู่ที่นั่น, แรกจนตายไม่ได้ เอามาใช้เป็นประโยชน์อะไร. นี่อยากจะบอกว่า หิริและโอดตັปปะนั้นแหละช่วยได้มาก. ขอให้มีความละเอียดและมีความกลัวเกิด เป็นพุทธบริษัทมา ๕๐ ปีแล้ว ก็ยังทำอะไรไม่ได้; ก็ละอาย ๆ ละอายเป็นหิริ, แล้วกลัว ๆ **ว่าจะต้องมีความทุกข์ กลัวความทุกข์ที่มันได้มีอยู่จริง นี่เป็นโอดตັปปะ. ถ้ามีหิริและโอดตັปปะเป็นเครื่องช่วยสนับสนุนแล้ว คงจะก้าวหน้ากันเร็วกว่านี้.** เดี่ยวนี้ความทุกข์มันไม่ได้แสดงอาการเจ็บปวด เหมือนกับเสือกัดหรืออะไรทำนองนั้น, มันก็เลยเฉื่อยชานอยู่ได้ ไม่ละอาย **ไม่ละอายว่าเรายังไม่มีคุณสมบัติสมกับการเป็นพุทธบริษัทของเรา, ไม่กลัวว่ามันเป็นการตกอยู่ในสภาพที่น่ากลัว; นี่ก็คือไม่มีหิริและโอดตັปปะ. แล้วมันก็จะหละหลวมอยู่เรื่อยไป มันจะละเลย มันจะหละหลวมอยู่เรื่อยไป.**

ขอให้เอาธรรมะเบื้องต้นที่สุด เอามาใช้ให้เต็มที่ : **ละอายเมื่อไม่ปฏิบัติ หรือแม้ว่าปฏิบัติไม่ได้ก็ควรจะละอาย. แล้วก็กลัวเมื่อความทุกข์มันครอบงำย้าย** เหมือนกับแผดเผาอยู่ตลอดเวลา **นี่ก็ต้องกลัว.** มันก็จะได้ระวังมากขึ้น ก็จะได้พากเพียรมากขึ้น **ก็จะพัฒนาจิตได้รวดเร็ว จะสามารถควบคุมสัญชาตญาณได้มาก ไม่ให้เกิดกิเลส, แล้วสนับสนุนแต่ในทางที่ให้เกิดโพธิ์ได้มากเข้า; เรียกว่ามองข้ามกันเสียโดยมาก ไม่กลัวและไม่ละอาย, ไม่มีหิริและโอดตັปปะ.** อาจจะมีหิริและโอดตັปปะอย่างอื่น ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา ๆ, แต่**เรื่องที่สำคัญที่สุดอย่างนี้ กลับไม่มีหิริและโอดตັปปะ,** ก็เลยเป็นคำพูดที่เจ็บปวดมากนะ, เป็น**ขานุวัฏฏะ** ใครเคยได้ยิน

บ้าง, ชาตวิญญะ-เป็นหลักตอที่ปักอยู่ในวิญญะสงสาร, เป็นหลักเป็นตอที่ปักติดอยู่ในวิญญะสงสาร ไม่โยกไม่คลอน, เพราะความบกพร่อง เพราะความประมาท เพราะความไม่เอาจริงหรืออะไรก็ตาม ได้กลายเป็นชาตวิญญะ. ถ้าพูดกันตามหลักธรรมะแล้ว ถือว่าเป็นคำด่าอย่างยิ่งแหละ คำด่านี้ไม่หยาบคายอะไรนัก แต่เป็นคำด่าอย่างยิ่ง ว่ามันเป็นหัวหลักหัวตอที่ปักแน่นอยู่ในวิญญะ ไม่โยกไม่คลอน ไม่ถ่วงไม่ถอน ก็ได้อยู่กับความทุกข์.

พระธรรมพัฒนาสัตถุชาตญาณฝ่ายกิเลสให้เป็นโพธิ.

จะต้องทบทวนมาตั้งแต่แรก ว่าเราเกิดมาพลัดตกอยู่ในอำนาจของสัตถุชาตญาณฝ่ายกิเลส; เพราะว่าเกิดมาจากท้องแม่ ไม่ได้เรียนอะไรติดมาด้วย ไม่ได้รู้อะไรมาจากท้องแม่ มันก็มาเพียงจิตที่ไม่มีความรู้, พอมาอยู่ในโลกมีอะไรแวดล้อมเข้าไป มันก็ทำไปตามไม่รู้ ก็เกิดกิเลส-เกิดกิเลส-เกิดกิเลส, โพธิไม่มีโอกาส, เกิดกิเลส, เกิดความเคยชินแห่งกิเลส เกิดอหิวาสะ เกิดอนุสัย มีความทนทุกข์ทรมานเหลือประมาณ, แล้วเฉื่อยชืด มาได้ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ว่าอันนี้เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ ก็คือปฏิบัติตามหลักพระธรรมพระศาสนา ศีล สมาธิ ปัญญา ให้โอกาสแก่โพธิเกิดขึ้น, เพื่อข่มขี่สัตถุชาตญาณฝ่ายกิเลสให้หมดไป, ให้บรรเทาลงไป ไม่ถึงกับหมด ให้บรรเทาลงไป.

แล้วสัตถุชาตญาณฝ่ายโพธิค่อย ๆ งอกงาม ค่อย ๆ เจริญขึ้นมาตามลำดับตามลำดับ. ความทุกข์เหล่านั้นมันก็ลดลงไป เบบางลงไป ค่อยหายใจคล่องสักหน่อยก็ยังดี, แล้วเป็นได้มากขึ้น ๆ จนเป็นที่พอใจได้ว่าจะไม่กลับถอยหลังไปหานรก, จะไม่กลับถอยหลังไปหาขุมมรก คือกิเลสอีกแล้ว. นี้ก็เรียกว่าขึ้นมาถึงระดับที่ปลอดภัย,

ใช้คำรวม ๆ อย่างนี้ก็ได้อีก เรียกว่าเป็นระดับของความเป็นพระโสดาบัน. ถ้าความรู้เรื่องความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ การดับทุกข์มันพอสมควร มันมีพอสมควรระดับหนึ่งแล้ว เรียกว่าพระโสดาบัน, รับประกันว่าจะไม่ถอยกลับลงไป จะปิดประตูอบายคือความทุกข์ชั้นเลวร้ายได้หมดสิ้น; เหลือปัญหาเฉพาะหน้าอยู่ต่อไป ก็คือความทุกข์ชั้นละเอียด ๆ ละเอียดที่สุด. เราจึงเรียกว่าค่อยชนะหรือควบคุมสัญชาตญาณได้ ภายหลังแต่ที่ได้รับความทุกข์ ได้รับความทุกข์บีบคั้น ขบกัด เผาจน เสียบบางอะไรก็ตามมาอย่างเพียงพอ มันก็เป็นธรรมดาเหมือนกัน เมื่อมีความทุกข์มากขึ้น ๆ ก็คงจะคิดสอดส่ายหาว่า อะไรนะมันจะดับทุกข์ได้. เดียวก็ไปได้ยินได้ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าข้า แล้วก็สนใจ แล้วก็ติดตาม แล้วก็ปฏิบัติ.

เหมือนเรื่องที่น่าหัวในเรื่องของเว่ยหล่างของจีน ว่าเว่ยหล่างนั้นหาบฟันไปขายที่ตลาด เผอิญไปได้ยินคน ๆ หนึ่งเขาท่องสูตรเรื่องดับทุกข์ เรื่องวัชรสูตร ก็เลยสะดุ้งขึ้นมา, เขามาคิดมานึกทำความเข้าใจ จนได้ออกไปหาศึกษาธรรมะ แล้วค่อยได้บวชที่หลัง.

นี่แหละที่เราไม่ได้มีความรู้มาแต่ในท้อง ในท้องไม่ได้เคยเรียนอะไร ออกมาจากท้องแม่ไม่มีความรู้, แต่ก็มาด้วยความรู้สึกของสัญชาตญาณ สำหรับที่จะรัก จะโกรธ จะเกลียด จะกลัว จะเป็นกิเลส, แล้วออกมาจากท้องแม่แล้วก็จริง ก็ได้จริงเหมือนกัน สิ่งแวดล้อมในโลกทั่วไปมันก็แวดล้อมให้เป็นอย่างนั้น ให้ได้มีความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวล ความอาลัยอาวรณ์ ความอิจฉาริษยา ความหึงหวงอะไรต่าง ๆ จนเต็มที จนเต็มที. นี่มันจะค่อย ๆ เกิดความรู้สึกตรงกันข้าม, แล้วก็แสวงหาคิดนึก โดยการแสวงหาของตนเองก็ได้, แล้วเผอิญได้ยินได้ฟัง ผู้ที่เขาได้ยินได้ฟังแล้วเอามาบอกกล่าวต่อ ๆ กันไป คือเรื่องพระธรรมคำสั่งสอน, มันก็ค่อยรู้มากขึ้น แล้วจึงตั้งต้นขึ้นมาได้, ดำเนินไปได้ แล้วก็พอสมควร, คือจะไม่ปล่อยให้ตก

อยู่ในกองทุกข์ชั้นเลวทรามอย่างนั้นอีกต่อไป. ความทุกข์เหลือน้อย แล้วก็น้อยลง ๆ ๆ จนหมดสิ้น. นี่เขาก็เอาชนะสัตตชาตญาณได้, สัตตชาตญาณที่ติดมาในท้องแม่ มันถูก ทำให้เป็นโพธิเรื่อยมากขึ้น ๆ มันเป็นโพธิคือแสงสว่างและปัญญามากขึ้น ๆ, ส่วนที่จะเป็นกิเลสหรือโอกาสของการเป็นกิเลส มันก็น้อยลง ๆ ๆ ๆ จนกระทั่งไม่มี; ไม่มีอย่างหยาบ ๆ ก่อนก็ยังดี. ถ้าไม่มีเลยถึงที่สุดก็เป็นพระอรหันต์.

นี่เป็นพระโสดาบัน ก็เรียกว่ามันน้อยลงไปถึงขนาดที่เรียกว่า จะกลับมาอีกไม่ได้, ความทุกข์เลวร้ายทั้งหลายปิดกันได้สนิท เทียงแท้ต่อพระนิพพาน นี่รอดตัว. **สัตตชาตญาณแห่งความอยากคืออยากเจริญ มันก็ช่วยส่งเสริมให้ตีให้เจริญไปในทางของโพธิ.** ถ้าไม่มีโพธิมา สัตตชาตญาณก็ทำให้ส่งเสริมให้เจริญไปในทางของกิเลส.

พูดกันเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกับจะด่าเขา เป็นคนด่าเขาก็ไม่ดีนัก, แต่มันก็อยาก จะพูด ว่า**ทั้งโลกเดี๋ยวนี้คนกำลังเป็นทาสของสัตตชาตญาณฝ่ายกิเลส** คิด นี่ก็ กระทบ ส่งเสริม คั่นคว้า ผลิต **พัฒนากันแต่ในทางที่กิเลสมันได้เปรียบ** กิเลสมันได้เปรียบ, **คนก็ต้องเป็นทุกข์กันมากขึ้นกว่าเดิม, และเป็นทุกข์กันต่อไป, แล้วมันก็จะนอนไม่หลับ** จะเป็นโรคประสาทเป็นโรคจิตกันมากขึ้น แล้วก็จะได้เบียดเบียนกันมากขึ้น, เป็นมหาสงครามหรือยิ่งกว่ามหาสงคราม. คอยดูก็แล้วกันถ้าไม่ตายเสีย **ว่ามันมีแต่ช่วงจังหวะที่เป็นทาสของกิเลส; เพราะไม่สามารถควบคุมสัตตชาตญาณนานาประการ** ดังที่พูดกันแล้วในวันก่อน ๆ, โดยเฉพาะสัตตชาตญาณแห่งการเห็นแก่ตัว, เห็นแก่ตัว, พอใจในความเอร็ดอร่อยทางวัตถุของตัว, เอาเปรียบผู้อื่น ช่วงซึ่งที่จะเป็นเจ้าโลกเพื่อจะได้ครองสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในโลกแต่ผู้เดียว.

เอาละ, เรื่องก็พอกันที่ว่า เราเกิดมาภายใต้อิทธิพลของสัญชาตญาณ โชคดีแต่ว่าสัญชาตญาณนั้นมันเปลี่ยนได้, แล้วแต่จะพัฒนามันอย่างไร. ถ้าไม่พัฒนามันก็ได้เปรียบข้างที่จะเป็นไปฝ่ายกิเลส, และอาจจะพัฒนาให้เป็นกิเลสอย่างรุนแรงก็ได้ เดียวนี้ไม่เอาไม่พัฒนาอย่างนั้น, พัฒนามาในทางที่จะลืมหูลืมตาเป็นโพธิ, แล้วก็เป็นโพธิ ๆ นี้อยิ่งขึ้น ๆ จนถึงที่สุด, มีการกระทำชนิดที่จะดับกิเลสกับความทุกข์ได้ถึงที่สุด แท้จริง, ก็หมดปัญหาในการที่ว่าต้องเกิดมา.

และขอเตือนว่าอย่าปฏิบัติอย่างปฏิบัติ ไม่รู้ ไม่รับรู้ : ฉันไม่ได้ตั้งใจ จะเกิดมา, มันเกิดมาเองฉันไม่รู้. ก็เอาสิ มันก็ยิ่งเป็นทุกข์หนักเข้า ฉันไม่รู้ นั่นแหละ ไม่ยอมรู้อะไรเสียเลยนั่นแหละ มันก็ต้อง เปิดโอกาสให้มีความทุกข์เพิ่มมากขึ้น. ถ้ายอมรับรู้ว่า มันจะต้องเผชิญกับความทุกข์หรือกิเลส หรืออิทธิพลของสัญชาตญาณ แล้ว ก็ตั้งใจที่จะลุกขึ้นมาต่อสู้ควบคุมสัญชาตญาณ และพัฒนาให้เป็นไปในทางของโพธิ, ก็เป็นการเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า, เป็นโพธิก็คือเป็นพุทธะ, เป็นสาวกก็เป็นพุทธบริษัท เพราะมีโพธิ หวังโพธิเป็นเบื้องหน้า, เป็นสิ่งที่จะต้องลูถึงในเวลาอันสมควร ให้เพียงพอแก่อัตภาพ, แล้วก็จะได้อยู่กันอย่างพอควรได้, อย่างว่าพอควรได้, แล้วค่อยเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปจนถึงที่สุด. เดียวนี้เอาแต่พอควรได้กันก่อนเถอะ, เพราะว่าในบางรายบางกรณี มันดูไม่ได้ มันไม่น่าดู. นี้ช่วยกันแก้ไข ช่วยกันตั้งเตือนปรึกษาหารือ อย่าใจจัด, แล้วก็ไม่ต้องอิจฉาริษยาด้วย ว่าเขาจะเป็นไปได้, หรือจะดีกว่าเรา.

การบรรยายนี้ก็สมควรแก่เวลา ขอยุติการบรรยาย ให้เป็นโอกาสแก่พระคุณเจ้าสวดบทพระธรรมคณสาธยายส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติธรรมะสืบต่อไป ในกาลบัดนี้ฯ

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

- ๘ -

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

การพัฒนาสัญชาตญาณโดยอานาปานสติ.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๘ ในวันนี้ อาตมาก็จะได้บรรยายในชุด ธรรมะกับสัญชาตญาณ ต่อไปตามเดิม, และมีหัวข้อย่อยเฉพาะการบรรยายในวันนี้ว่า การพัฒนาสัญชาตญาณโดยอานาปานสติ เป็นข้อความที่สืบเนื่องกันมากับการบรรยายในครั้งที่แล้ว ๆ มา.

[ปรารภและทบทวน.]

ขอสรุปโดยใจความ สำหรับผู้ที่ไม่เคยมาในตอนต้น ๆ ว่า เราได้ยกเอาเรื่องของสิ่งที่เรียกกันว่าสัญชาตญาณ มาเป็นเรื่องหลักสำหรับบรรยาย, เพื่อจะขจัดปัญหาทั้งหลาย อันมีอยู่ในหมู่มนุษย์. ที่เป็นครูบาอาจารย์คงจะเคยเล่าเรียนมาแล้ว เกี่ยวกับเรื่องสัญชาตญาณ; แต่เชื่อว่าคงไม่มีการศึกษากันในแง่ของการที่จะควบคุมมัน หรือใช้

มันให้เป็นประโยชน์. ในบัดนี้เราจะพูดกันถึงเรื่องที่ต้องควบคุมและใช้ให้เป็นประโยชน์, เพราะว่าจะกล่าวได้โดยไม่กลัวใครค้านว่า. **เรื่องราวในพระพุทธศาสนาทั้งหมด เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณ**, ท่านอาจจะรู้สึกแปลกหู ไม่เคยได้ยินใครพูดอย่างนี้, แล้วก็จะหาว่าผู้พูดอย่างนี้ พูดเอาเอง หรือจะเป็นเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ไปเสียอีก โดยเอาเรื่องของสัญชาตญาณมาเป็นหลัก.

เรื่องความทุกข์ทั้งหลายก็ดี, เรื่องความดับทุกข์ทั้งหลายก็ดี มันเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณโดยตรงทั้งนั้น. ในกรณีที่จะเกิดความทุกข์ขึ้นมา ก็เพราะว่าเราบังคับความรู้สึกตามสัญชาตญาณไม่ได้, เราไม่มีความรู้ด้วยซ้ำไป ว่ามันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ, แล้วก็ไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการที่จะบังคับมัน. ตัวอย่างง่าย ๆ สำหรับคนทั่วไปก็ว่า **เมื่อมีอะไรมาให้รักมันก็รัก** เพราะมันโง่ ไม่มีสติปัญญาที่จะบังคับสัญชาตญาณว่าอย่าไปรัก มันก็เกิดความรักอย่างโง่เขลาขึ้นมาตามอำนาจของสัญชาตญาณ, คนเราจึงมีปัญหาเรื่องความรัก. **เมื่อมีอะไรมาให้โกรธ** มันก็บังคับความรู้สึกไม่ได้ **มันก็โกรธ** ก็ต้องมีความยุ่งยากลำบากไปตามเรื่องราวของความโกรธ, **มีอะไรมาให้เกลียด** มันก็เกลียดมันโง่ ไม่รู้ว่าจะต้องไปเกลียดทำไมให้เสียเวลา, จะต้องไปเกลียดสิ่งที่ยาวให้เกลียดทำไมให้เสียเวลา มันก็เกลียด, แล้วความเกลียดนั้นมันจะไม่ยุติลงเพียงเท่านั้นมันทำให้เกิดเรื่อง อะไรต่อไปอีก **จนได้เบียดเบียนกัน ฆ่าฟันกัน ทำลายล้างกัน** อาฆาตมาดร้ายกัน, มันละไม่ได้; เพราะมันบังคับสัญชาตญาณอย่าให้เกลียดนั้นไม่ได้, หรือว่ามีอะไรมาให้กลัวมันก็กลัว, นับตั้งแต่ว่าเด็กเล็ก ๆ มันกลัวผี มันกลัวความมืดมันกลัวภาพอะไรต่าง ๆ ที่น่ากลัว เช่นซากศพเป็นต้น, มันก็กลัว เพราะมันโง่, เพราะมันไม่รู้, มันก็กลัวไปตามธรรมชาติของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ.

ที่นี้ ปัญหาที่กำลังจะประสบกันอยู่มากเดี๋ยวนี้ ก็คือ**เรื่องวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์** มันมีอะไรทำให้เกิดความวิตกกังวล เรื่องผู้อื่น, เรื่องของตัวเอง, เรื่องของ

สุขภาพอนามัย, เรื่องของเศรษฐกิจ, เรื่องของสังคม, เรื่องอะไรต่าง ๆ, มันนอนไม่หลับ, ไม่เท่าไรมันก็เป็นโรคระบบประสาทผิดปกติ เป็นบ้าหรือเป็นอะไร. ตามที่รายงานกันทางวิทยุฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อว่ามันจะมาถึงอย่างนั้น คือมันจำนวนแสน ๆ; บังคับความรู้สึกของสัญชาตญาณไม่ได้ มันก็อิจจาริชยา คนที่มีอะไรดีขึ้นมา จะดีเท่าตัวหรือจะดีกว่าตัว, บางทีมันก็อิจจาริชยา แม้แต่คนที่มันต่ำกว่าตัว ด้อยกว่าตัว เพราะมันบังคับความรู้สึกส่วนนี้ไม่ได้. แล้วก็เลยมีความหวังอย่างโง่เขลา มีความหวังอย่างโง่เขลาขึ้นมา เพราะว่าบังคับสัญชาตญาณไม่ได้.

ลองคิดดูว่าปัญหามันมีสักเท่าไร ใครไม่มีปัญหาเหล่านี้, ไม่มีปัญหาเรื่องความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ความอิจจาริชยา ความหวังความหวัง, **ใครไม่มีปัญหาเหล่านี้, ตัวเองมีเท่าไร ก็รู้เอาเองก็แล้วแล้วกัน.**

แล้วก็นึกต่อไปว่า **ทำไมมันจึงต้องเป็นอย่างนี้, ความเป็นมนุษย์ของเรามีมากน้อยเท่าไร? คุณค่าของความเป็นมนุษย์ของเรามันว่าแหงไปอย่างไร? ถ้านึกได้อย่างนี้ ก็จะต้องเกิดความคิดบ้างว่า จะต้องจัดการกับสิ่งเหล่านี้.**

ที่นี้มันก็จัดการไม่ถูก เพราะไม่รู้ว่่าสิ่งเหล่านี้มันมาจากสัญชาตญาณ, เรื่องของสัญชาตญาณมันจะเป็นเรื่องที่หลอกหลวง ทำให้เข้าใจว่าถูกต้องของกูแล้ว, ถูกต้องของกูแล้ว อย่างนี้เสมอไป, คือจะเอาความรู้สึกของตัวเองเป็นประมาณ ก็เลยไม่ต้องจัดการกัน. การปล่อยไปตามสัญชาตญาณมันก็มีรสชาติดีเหมือนกัน.

ตัวอย่างเช่น **รสของอบายมุข** ทั้งหลาย มันเป็นรสตามสัญชาตญาณ; แม้แต่ **ครูบาอาจารย์ก็ละไม่ได้, ทิงบุหรี่ยังไม่ได้** อย่างว่าแต่อะไรมากมาย เพราะมันพอใจ

ในรสอันเกิดมาจากความหลอกลวงของสัญชาตญาณ. ค่อยโง่เข้าไปทีละนิด ทีละนิด ครูบาอาจารย์บังคับจิตไม่ได้ ทำอบายมุขให้เด็ก ๆ ดู, แล้วก็บังคับจิตไม่ได้ ในการที่จะไม่ลงโทษเด็ก ๆ ด้วยการบันดาลโทษะ, เหล่านี้มันเป็นเรื่องของ การบังคับสัญชาตญาณไม่ได้ทั้งนั้น.

เรื่องที่เรา ละสิ่งที่ต้องการจะละไม่ได้ ก็เพราะว่ามันตกอยู่ภายใต้อำนาจของสัญชาตญาณ; ถ้าอนุญาตให้พูดตรง ๆ ก็จะเป็นพูดว่า สัญชาตญาณอย่างสัตว์ด้วยซ้ำไป. เราจะทำดีทำบุญทำกุศลไม่ได้ก็เพราะว่ามันไปขัดขวางกับความต้องการของสัญชาตญาณที่มันต้องการจะสนุกสนาน จะเอร์็ดอ้อรอยไปตามประสาของความโง่ความหลงหรืออวิชชา, ซึ่งเป็นคุณสมบัติของสัญชาตญาณที่ยังไม่ได้รับการอบรม.

ถ้าเป็นสัญชาตญาณที่ได้รับการอบรมเพียงพอแล้ว สิ่งเหล่านี้มันก็เบาบาง คือมันไม่โง่มาก หรือมันรู้สิ่งทั้งหลายถูกต้อง กลายเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ, ถ้าไม่ได้รับการอบรมอย่างถูกต้อง มันก็คงเป็นสัญชาตญาณแห่งกิเลส. เรามีกันแต่สัญชาตญาณแห่งกิเลสก็ทำไปตามอำนาจของกิเลส, จำเป็นที่จะต้องพัฒนา ให้กลายเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ, จึงเห็นได้ทันทีว่าเรื่องอะไร ๆ ทุกเรื่องในพระพุทธศาสนานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณทั้งนั้น. เรื่องละกิเลส ก็คือละสัญชาตญาณฝ่ายต่ำควบคุมมัน, เรื่องปฏิบัติให้สูงขึ้นไปมีศีล สมาธิ ปัญญา ก็ต้องการที่จะควบคุมสัญชาตญาณไว้ในความถูกต้อง ให้มันดำเนินไปในความถูกต้อง ตามหนทางแห่งความถูกต้อง, จนกระทั่งถึงที่สุดคือ บรรลุนิพพาน ก็คือการชนะสัญชาตญาณได้โดยเด็ดขาด. ไม่มีส่วนเหลือ, เรียกว่าเพิกถอนฤทธิ์เดชของสัญชาตญาณทั้งหลายหมดสิ้นได้. เป็นบุญชนก็เป็นไปตามอำนาจสัญชาตญาณธรรมดา และมักจะตกไปฝ่ายต่ำ เป็นกิเลสยิ่ง ๆ ขึ้น, พอดีสู้กับกิเลสได้ตามสมควร มันก็เผลอขึ้นมาในระดับเรียกว่ากลาง หรือสูงขึ้นมา

เป็นฝ่ายโพธิ เป็นการต่อสู้สัญชาตญาณบ้าง ควบคุมบ้าง รู้จักใช้กระแสของสัญชาตญาณให้ไปแต่ในทางถูกต้องบ้าง นี่ก็เป็นพระอริยเจ้าขึ้นมาตามลำดับ ตามลำดับ, ครั้นละอำนาจของสัญชาตญาณได้โดยเด็ดขาด ก็เป็นพระอรหันต์.

ข้อปฏิบัติเรื่องศีล สมาธิ ปัญญานั้น ดูให้ดีเถอะ มันก็มีผลสำหรับจะควบคุมสัญชาตญาณบ้าง, ถ้ายถอนสัญชาตญาณ ลดบรรเทาสัญชาตญาณ, เปลี่ยนกระแสของกำลังจิตตามธรรมดาสัมมัญให้เป็นไปในทางสูง. เรามีศีล ก็เพื่อเตรียมการเป็นอยู่พื้นฐาน ให้ถูกต้องตามคลองของธรรมะ เพื่อจะดับทุกข์ นี้เรียกว่ามีศีล. แล้วเราก็ทำสูงขึ้นไปตามหลักเกณฑ์ คือว่าจะมีสมาธิ ก็คือการเตรียมจิตให้เหมาะสม สำหรับที่จะดู จะดู เหมาะสมที่จะดู. ครั้นแล้วก็ทำในระดับวิปัสสนา วิปัสสนาคือดูจนเห็น, ดูแล้วเห็น, ดูแล้วเห็น, เมื่อเห็นตามที่เป็นจริงอย่างนี้ ก็เข้ามาในเขตของการบรรลุมรรคผล และนิพพาน เห็นเท่าไรละกิเลสได้เท่าไร, ก็เป็นมรรคหรือผลระดับหนึ่ง ๆ ระดับหนึ่ง ๆ, ถ้าเห็นหมดละได้หมด ละอุปาทาน ความยึดถือว่าตัวตน แม่โคตรของสัญชาตญาณเสียได้หมด ก็เป็นพระอรหันต์, นั่นแหละมันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัญชาตญาณอันน่าเกลียดน่ากลัว.

เราจะมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งกันทำไม? ก็เพื่อปฏิบัติตาม, เพราะว่าท่านเป็นผู้ละอำนาจของสัญชาตญาณได้แล้ว. พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความจริงข้อนี้ ซึ่งเป็นความลับที่สุด เอาชนะสัญชาตญาณ ดับกิเลสได้ ดับความทุกข์ได้ แล้วก็สอนผู้อื่นให้เป็นอย่างนั้นบ้าง นั่นคือพระธรรม, คือระบบการศึกษาการปฏิบัติและได้ผลมา เพื่อตัดปัญหาเกี่ยวกับสัญชาตญาณทั้งปวงให้หมดสิ้นไป นี่มาถึงพระสงฆ์ผู้เป็นตัวอย่างแห่งบุคคลผู้ควบคุมสัญชาตญาณ บรรเทาสัญชาตญาณฝ่ายต่ำ ยกขึ้นมาสู่ฝ่ายสูง แล้วก็ละอำนาจของสัญชาตญาณได้หมดสิ้นทั้งสองฝ่าย, อยู่

เหนือสัญชาตญาณโดยประการทั้งปวง ไม่มัวเมาหลงดี บ้าดี อวดดีอะไรอยู่. นี่**พระพุทธพระธรรม พระสงฆ์** เป็นตัวอย่างแห่งการละเสียได้ซึ่งอำนาจของสัญชาตญาณ.

เราอยากจะเป็นอย่างนั้นบ้าง เราก็มาเตรียมระบบชีวิตของเราให้มีศีลในข้อแรก คือมีความเป็นอยู่อย่างถูกต้อง ให้เหมาะสมสำหรับที่จะละสัญชาตญาณที่สูงขึ้นไป. แต่ขอให้คุณให้ดีให้เห็นว่า มันมีความรู้้อย่างถูกต้องขึ้นมาก่อน คือ**ปัญญา**มันมาก่อนว่าจะต้องทำอย่างนี้ คนเราจึงจะมีศีล ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ ฉันจะรู้จักศีลจะปฏิบัติศีลขึ้นมาได้เฉย ๆ, มันต้องมีความรู้ก่อนว่า ศีลนี้มีประโยชน์อย่างไร, แล้วจึงอยากจะมีศีล ก็คือความปกติเรียบร้อยถูกต้อง ในระบบการเป็นอยู่ทางวัตถุ ทางกาย ทางวาจา ให้มันมีแต่ความถูกต้อง, มันก็เป็นศีลขึ้นมา, มีพื้นฐานแห่งความถูกต้องสำหรับจะทำการสู้รบกับสัญชาตญาณที่สูงขึ้นไป; **แล้วก็มาทำสมาธิ เตรียมจิตใจให้เหมาะสม**สำหรับจะดูความจริง.

ครั้นแล้วก็ทำวิปัสสนา คือดูลงไปถึงความจริง อันนี้คล้าย ๆ กับว่าจะเป็นการพูดเล่น หรือพูดนอกเรื่องนอกเรื่องแปลกหูสำหรับบางคนก็ได้ **ว่าสมาธิเป็นการเตรียมจิตใจ, วิปัสสนาเป็นการดู ดูจนเห็นแจ้ง, ครั้นเห็นแจ้งแล้วก็เริ่มการบรรลุมรรค ผลนิพพาน** เห็นแจ้งเท่าไรก็ได้เท่านั้น มันก็มีการบรรลุมรรคผลนิพพานไปตามลำดับ โสดา สกิทาคา อนาคามี กระทั่งพระอรหันต์. ละได้หมดสิ้น ก็ประสพภาวะของสิ่งที่เรียกว่านิพพานในขั้นสมบุรณ์ที่สุด; ถ้ายังไม่ถึงขั้นนี้ก็มิพพานน้อย ๆ มีนิพพานน้อย ๆ, ทำให้พอทนอยู่ได้. อย่างเราก็มีการควบคุมได้บ้าง, **ไม่มีสัญชาตญาณเลวร้ายอยู่ทุกเวลานาที จึงพออยู่ได้ไม่เป็นบ้าตาย**; แต่มันยังไม่พอมันจึงทำสูงขึ้นไป สูงขึ้นไป ให้ควบคุมได้มากขึ้น ให้ได้รับการเบียดเบียนจากสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณนั้นน้อยลง ๆ ๆ จนไม่เหลือเลย. นิพพานชั่วคราว นิพพานแต่บางส่วน มันก็มีมาตามลำดับ มีมาด้วยกันตามลำดับ, เป็นเรื่องว่างจากการเบียดเบียน

ของกิเลสและความทุกข์ ซึ่งเป็นของสัตถุชาตญาณอันเลวร้าย. นี่แหละธรรมชาติมัน ก็พอจะมีส่วนช่วย ให้เราได้ปลอดจากการเปียดเบียนของสัตถุชาตญาณได้บ้างเหมือนกัน : รู้จักกลัวความทุกข์ มันก็สนใจที่จะไปศึกษาความดับทุกข์, หรือมันละอายเมื่อมีความทุกข์ ก็เว้นการกระทำนั้น ๆ เสีย.

นี่เป็นอันว่า ตั้งแต่จุดตั้งต้น จากตัว ก ไปจนถึงตัว ฮ ของพุทธศาสนา นั้น มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับกับสัตถุชาตญาณ, ดังนั้นอาตมาจึงเอามาเป็นเรื่อง สำหรับการบรรยาย เพื่อจะชี้ให้เห็นตัวจริงว่า มันเป็นเรื่องที่ติดพันกันอยู่อย่างเหนียวแน่น กับสิ่งที่เรียกว่าชีวิต, ชีวิตที่เป็นไปตามอำนาจของสัตถุชาตญาณ ก็ต้องทนทุกข์. ควบคุมสัตถุชาตญาณฝ่ายต่ำได้ ความทุกข์ก็น้อยลงไป, พัฒนาสัตถุชาตญาณฝ่ายสูงได้ ความทุกข์ก็ยิ่งน้อยลงไปอีก, จนถึงกับหมดสิ้นไปในที่สุด.

ดังนั้นขอให้เราถือได้เป็นหลักว่า การพัฒนาสัตถุชาตญาณนั้นแหละ คือการปฏิบัติธรรม, การพัฒนาสัตถุชาตญาณเป็นหน้าที่ของเรา เป็นหน้าที่ของเรา. ฉะนั้น การปฏิบัติธรรมจึงเป็นหน้าที่ของเรา เพื่อจะขับไล่หรือป้องกันสัตถุชาตญาณอันเลวร้าย, มีแต่สัตถุชาตญาณที่ถูกต้อง ที่จะชักจูงไปในทางที่ถูกต้อง ไม่ต้องมี ความทุกข์ มีแต่ความสุข. การพัฒนาสัตถุชาตญาณจึงคือการปฏิบัติธรรม คือ การทำหน้าที่ที่เราจะต้องประพฤติกระทำทุกอิริยาบถ ทุกเวลา ทุกนาที, ต้องควบคุม ให้มีความถูกต้องอยู่ทุกเวลา ทุกนาที ทุกอิริยาบถ.

ที่เป็นเรื่องทำการทำงาน ทำการทำงานในหน้าที่หรือ ทำหน้าที่อะไรก็ตาม นี้ก็ ให้มันถูกต้อง; แม้แต่จะพักผ่อนก็พักผ่อนให้ถูกต้อง, อย่าพักผ่อนตามอำนาจของ สัตถุชาตญาณ, มันจะกลายเป็นหมูปะไม่ทันรู้ตัว. ทีนี้ก็แม้ว่าจะบำเพ็ญประโยชน์ผู้อื่น สังคมสังเคราะห์ ก็ให้มันถูกต้อง อาตมาเห็นว่า ถูกต้อง ๓ ประการ นี้มันจะพอเสียแล้ว:

ถูกต้องเมื่อทำงานในหน้าที่, ถูกต้องเมื่อมีการพักผ่อน, แล้วก็ถูกต้องเมื่อมีการสังเคราะห์ซึ่งกันและกัน, ถ้าทำได้ทั้ง ๓ ถูกต้องแล้วโลกนี้ก็จะเป็นโลกที่น่าอยู่ น่าดู เป็นโลกพระศรีอารยเมตไตรยอย่างที่หวังกันอยู่.

เดี๋ยวนี้เมื่อทำงานมันก็ไม่ถูกต้อง, มันหงุดหงิดมันไม่อยากจะทำ มันไม่อยากจะเหนื่อยนั่นเอง, มันไม่รู้ว่าการเหนื่อยนั้น คือการกระทำที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาสัญชาตญาณ แล้วก็ทำให้สนุก. เมื่อพักผ่อนก็เหมือนกัน; ถ้าว่าจิตไม่ว่าง จิตไม่ปล่อยวางอะไรแล้วมัน ก็ไม่เป็นการพักผ่อน; แม้จะนอนอยู่มันก็ไม่เป็นการพักผ่อนในทางจิตใจ ก็เลยไม่มีการพักผ่อน, นั้นแหละมันจะบ้า, มันจะเป็นโรคประสาท แล้วก็บ้าตาย. **ที่นี่จะสังเคราะห์ซึ่งกันและกัน** ตามหน้าที่ทางสังคม ก็ต้องถูกต้องอย่าสังเคราะห์กันไปในทางที่ผิด มันจะกลายเป็นคนโง่ สังเคราะห์ซึ่งกันและกันให้ตกไปเป็นทาสของกิเลสฝ่ายสัญชาตญาณฝ่ายต่ำ. **เดี๋ยวนี้มักจะสังเคราะห์กันแต่ในแง่ของกิเลส**, ด้วยความรัก รักจนโง่ รักจนหลง หรือว่าด้วยความเข้าใจผิดอะไรก็ตาม ยิ่งเจริญทำให้เจริญกลายเป็นยิ่งบ้า, อย่างน้อยยิ่งเจริญก็ยิ่งทำให้เกิดความพอดี. ระวังความเจริญทั้งหลาย, **เจริญอย่างงมงายแล้วมันจะเกินพอดี**, เมื่อเกินพอดีแล้วก็มีปัญหาเหลือประมาณ **จะแก้ไม่ได้**.

เอาละ, รวมความว่า **เราจะต้องรู้เรื่องสัญชาตญาณ เพื่อจะพัฒนามันให้ถูกต้อง**, ให้มีชีวิตที่สงบเย็น อย่าให้เป็นชีวิตที่เราร้อนเหมือนที่แล้ว ๆ มา, หรือชีวิตของคนธรรมดาเกินไป บุญชนเกินไป **เป็นอยู่ด้วยความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หวงหึง**, นี่เป็นธรรมดาไปเสีย สำหรับคนที่ไม่รู้เรื่องความจริงเกี่ยวกับข้อนี้ คือเกี่ยวกับสัญชาตญาณที่เป็นตัวกิเลส เป็นรากฐานแห่งกิเลส.

ทำไมเราจึงอดรักไม่ได้, ทำไมจึงอดโกรธไม่ได้, ทำไมจึงอดเกลียดไม่ได้, ทั้งที่ไม่อยาก ทั้งที่ไม่อยาก, มีคนมาถามปัญหาเยอะเหลือเกิน ว่าทำอย่างไรจะระงับความโกรธได้, ไม่อยากจะโกรธ แต่แล้วมันก็โกรธ โกรธจนได้ โกรธต่อหน้าทั้งๆ ที่ไม่อยากจะโกรธ มันก็ยังโกรธ. **นี่เพราะบังคับสัญชาตญาณแห่งความโกรธนี้ไม่ได้.**

เรื่องสัญชาตญาณอันละเอียดอย่างไร, ก็ได้อธิบายกันมาแล้วในการบรรยายครั้งที่แล้ว ๆ มา. ผู้ที่ยังไม่ได้ฟัง ก็ไปหาอ่านหาศึกษาได้จากหนังสือหนังสือหาตำรับตำราอันเกี่ยวกับเรื่องนั้น.

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้.]

ในวันนี้ก็ได้พูดต่อไป ถึงการพัฒนาสัญชาตญาณ ซึ่งได้กล่าวโดยสังเขปแล้วในการบรรยายครั้งก่อนว่า จะต้องอาศัยธรรมะ. ธรรมมีอยู่ ๒ ประเภทด้วยกัน ธรรมะเป็นหลักใช้โดยตรง เพื่อแก้ปัญหานั้น ๆ, แล้ว ธรรมะอีกประเภทหนึ่งก็ ธรรมะโดยอ้อม คือธรรมะอุปกรณ์ ธรรมะเครื่องมือ ซึ่งมีอยู่หลายอย่างหลายชนิด. ในวันนี้ก็จะเริ่มบรรยายการพัฒนาสัญชาตญาณโดยหลักธรรมะ ที่เป็นหลักโดยตรง.

สติปัฏฐาน ๔ เป็นหลักใช้ตัดกิเลส.

ขอให้ทราบไว้ว่า ในพระพุทธานันตมาหลายพันหลายพันปีนั้นหลายพันธรรมชั้นนั้นหลักเดียวที่จะใช้ตัดพันกิเลส ก็คือสติปัฏฐาน ๔, สติปัฏฐาน ๔ มีอยู่ในรูปต่าง ๆ กัน ในรูปอย่างนั้นบ้าง ในรูปอย่างนี้บ้าง อย่างนั้นบ้าง เรียกโดยตรงบ้าง เรียกโดยอ้อมบ้าง. แต่พิจารณาดูให้ดีเถิดว่า ข้อปฏิบัติเหล่าใดที่มันจะเป็นไปเพื่อการตัดเสียซึ่งกิเลสแล้ว มันจะมีหลักเป็นสติปัฏฐาน ๔ เมื่อกล่าวโดยสมบูรณ์. ถ้าแยกออกมาทีละอย่าง ๆ ก็ไม่สมบูรณ์. ถ้าให้สมบูรณ์ต้องครบ ๔ อย่าง เรียกว่าสติ ปัฏฐาน ๔

รู้เรื่อง ภายนี้เป็นเรื่องที่ ๑. รู้เรื่องเวทนาเป็นเรื่องที่ ๒, รู้เรื่องจิตเป็นเรื่องที่ ๓, รู้เรื่องธรรมตาทั้งปวงเป็นเรื่องที่ ๔; ภาย เวทนา จิต ธรรม ก็เพราะเหตุว่านี่มันเป็นต้นเค้า หรือเป็นเค้าเงื่อน หรือเป็นโครงสำคัญในเรื่อง ที่ถ้าว่าศึกษาแตกฉาน ประพฤติกระทำให้ถูกต้องลุล่วงไปด้วยดีแล้ว ปัญหามันก็หมด.

เรื่องสติปัญญา ๔ นั้น ตรัสไว้ตรงๆ ว่า เพื่อนำออกเสียซึ่งอภิขมาและโทมนัสในโลก, แล้วก็ถอนเสียได้ซึ่งความยึดถือว่าตัวตน. คนธรรมดามีอภิขมาและโทมนัสเป็นประจำในโลกนี้ อภิขมาคือชอบ, โทมนัส คือไม่ชอบ, ตามใจความอภิขมานี้แปลว่า เฟื่องเล็งเฉพาะอะไรก็ตาม, รวมความแล้วก็คือชอบ หรือยินดี. ที่นี้ โทมนัส โทมนัสที่แปลว่าขัดเคืองนั้น ก็คือไม่ชอบหรือยินร้าย. ในโลกนี้มีเรื่องสองเรื่องคือ ยินดียินร้าย; ถ้ายังมีอยู่ในจิตใจของบุคคลผู้ใด เขาก็จะต้องเกิดความคิดนึกประเภทที่เป็นกิเลส แล้วก็ยึดถือเอาเป็นตัวเป็นตน.

เมื่อยินดี มันก็จะเกิดความรู้สึกขึ้นมาทันที ว่ากุยยินดี; ที่จริงความยินดีนั้นมันเกิดตามธรรมชาติธรรมดาของระบบประสาท หรือ จิตที่มีสัญชาตญาณ อยู่เป็นหลักว่า ถ้าชนิดนี้เข้ามา เข้ามาสู่ตัวเองทางตา หู จมูก ลิ้น ภาย ใจ แล้ว มันก็จะยินดี. ถ้าอีกอย่างหนึ่งตรงกันข้ามเข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น ภาย ใจ แล้วมันก็จะยินร้าย; นี่มันเป็นเรื่องที่ตายตัวสำหรับสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีประจำอยู่ในชีวิต. ฉะนั้นเด็กทารกคลอดออกมาไม่กี่วัน ก็เด็อนอะไร มันจึงรู้จักยินดียินร้าย คือรู้จักชอบและไม่ชอบ, ครั้นชอบขึ้นมากก็มีตัวกู ซึ่งจะเป็นผู้ชอบ, แล้วชอบเอามาเป็นของกู. ถ้าไม่ชอบ มันก็มีตัวกูที่จะไม่ชอบ ที่จะดุร้ายขึ้นมา แล้วก็จะถือว่าเป็นศัตรูของกู, เป็นผู้ทำลายล้างของกู. นี่ศึกษาให้ถึงจุดนี้ ตั้งต้นที่จุดนี้ แล้วก็จะเข้าใจหลักธรรมะได้ง่ายขึ้น, นี่เราก็จะมารู้จักเรื่องนี้ให้ดีที่สุด โดยศึกษาให้รู้ว่า จะกำจัดออกไปเสียได้อย่างไร.

สติปัฏฐาน ๔ เป็นเครื่องนำออกเสียได้ ซึ่งอภิขณาและโทมนัสในโลก. คำว่าในโลก คือกว้างขวางครอบงำหมด ในโลก โลกเด็ก โลกผู้ใหญ่ โลกวัตถุ โลกจิตใจ, โลกอะไรก็ตาม มันมีของสองอย่างคือความชอบ และความไม่ชอบเป็นหลัก; แล้วมันชอบด้วยอำนาจของสัญชาตญาณ มันชอบอย่างลึกซึ้ง มันชอบอย่างชนิดที่ยากที่ใคร ๆ มาแนะนำมาป้องกันหรือมาห้ามกันไม่ได้. **ไม่ชอบก็เหมือนกัน** มันก็ไม่ชอบ, ฉะนั้นคุณเด็ก ๆ ตัวเล็ก ๆ ยังเป็นทารกว่ามันชอบขึ้นมามันเป็นอย่างไร, เมื่อไม่ชอบขึ้นมามันเป็นอย่างไร, แล้วมันเป็นได้อย่างไร, มันเอามาจากไหน ความชอบหรือความไม่ชอบ, เมื่อมันมีแล้ว มันก็เกิดกิเลสต่อ ๆ กันไป. เมื่อชอบมันก็เกิดโลภะ ๆ โลภะทุกราวที่มันชอบ, **เมื่อไม่ชอบมันก็เกิดโทสะ** โทสะทุกราวที่มันไม่ชอบ, เมื่อยังไม่รู้ว่าเป็นอะไรดี ยังเป็นที่น่าสงสัยอยู่ แต่ยังหวังอยู่ มันก็เกิดความรู้สึกที่มัวเมา หลงไหล พัวพัน วนเวียนอยู่. **นี่โลภะ โทสะ โมหะ ตั้งต้นขึ้นมาด้วยสัญชาตญาณแห่งความชอบหรือไม่ชอบ** ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านตรัสเรียกอภิขณาและโทมนัสในโลก.

เมื่อมีอภิขณาก็ตาม. โทมนัสก็ตามขึ้นมาในใจแล้ว ความรู้สึกว่าตัวกูผู้ทำอย่างนั้นมันก็เกิดขึ้นมาทันที, **นี่เป็นของที่น่าประหลาดไม่น่าเชื่อ** ว่ากิเลส กิเลสเกิดทีหลังตัวผู้มีกิเลส มันเกิดความรู้สึกเป็นกิเลสขึ้นมาในใจก่อน, แล้วจึงเกิดความรู้สึกว่ากู ผู้เป็นอย่างนั้นขึ้นมาทีหลัง. **ความอยากเกิดขึ้นแล้ว มันจึงเกิดตัวผู้** **อยาก** ตัวผู้ต้องการจะอยาก อันนี้มันฝึกหลัก logic ของคนโง่, logic หรือตรรกของคนโง่ มันเป็นเรื่องทางวัตถุ มันต้องมีผู้อยากก่อนมันจึงจะอยาก แล้วจึงจะมีปัญหา. แต่เรื่องของธรรมะอันลึกซึ้งของสัญชาตญาณนี้ มันน่าหวัที่ว่า **ความอยากเกิดขึ้นในใจก่อน, แล้วจึงเกิดความรู้สึกว่ากูผู้อยากนี้เกิดตามมาทีหลัง;** มันน่าหวัที่ว่า ผู้อยากเกิดทีหลังความอยาก. **นั่นแหละคือความอยากในการที่จะตัด จะป้องกัน จะบรรเทาตัวตน,** หรืออีกทางหนึ่งก็แสดงให้เห็นว่า **ตัวตนนั้นไม่ใช่ตัวตนอะไร** มันเป็นเพียงผลของ

ความอยาก ถ้ามันเกิดความอยากแล้ว มันก็ต้องเกิดตัวตนผู้อยาก. ฉะนั้น **ตัวตนจึงเป็นมายา**, มายายิ่งกว่ามายา, แต่แล้วมันก็ไม่เป็นมายาหรือรู้สึกว่ามีมายา มันรู้สึกเป็นตัวตน. มันก็มีตัวกู ผู้รัก ผู้โกรธ ผู้เกลียด ผู้กลัว ผู้อะไรต่าง ๆ เต็มที่ไปหมดก็เลยได้มีความทุกข์. นี่จึงเรียกว่า **สติปัฏฐาน ๔** ซึ่งมีหลักจะบรรเทาเสียซึ่งอภิขณาและโทมนัสในโลกนั้นแหละ เป็นแม่บท เป็นประธานของหลักธรรมะที่จะตัดกิเลส. ส่วนเรื่องนอกนั้น เช่น สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทริย ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ กระทั่งมรรคมีองค์ ๘ มันก็เป็นเครื่องช่วยให้สติปัฏฐาน ๔ เป็นไปอย่างถูกต้อง เกิดขึ้นแล้วเป็นไปอย่างถูกต้อง และเป็นไปจนถึงกระทั่งสุดท้าย จนกระทั่งตัดกิเลสได้ รวมอยู่ในกระแสเดียวกัน ที่เรียกว่า **โพธิปักขิยธรรม** เป็นคำสำคัญ เป็นคำประเสริฐ คือว่าธรรมเป็นฝักฝ่ายแห่งการตรัสรู้ มีอยู่ ๗ หมวด.

หมวดแรกเท่านั้นแหละคือตัวประธาน ตัวหลักธรรมะที่เป็นประธานที่จะทำงานตัดกิเลส คือ **สติปัฏฐาน ๔**, แล้ว**สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทริย ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘** เป็นอุปกรณ์ เป็นเครื่องสนับสนุนช่วยเหลือ กระทั่งเป็นกิริยาอาการตามลำดับ กิริยาอาการของการตัดกิเลสตามลำดับตามลำดับ, จบลงด้วยการหมดกิเลส; จึงถือว่าเรื่องสติปัฏฐานเป็นเรื่องสำคัญ จะเห็นได้ว่าเรื่องสติปัฏฐานได้รับการเชิดชูยกย่องทั่วไปในบาลีในอรรถกถา.

ความสำคัญของสติปัฏฐาน ๔.

ที่นี้ **ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น** ก็มาดูกันให้ดีอีกทีหนึ่ง ว่าคนเรานี้มันหลงว่าตัวตนมีอยู่ในร่างกายนี้ เพราะยังไม่รู้ว่าร่างกายคืออะไร, แต่มันปรากฏชัดที่ว่าร่างกายนี้มันทำอะไรได้. เช่นเด็ก ๆ มีความรู้เพียงว่าร่างกายนี้ทำอะไรได้ ก็เห็นร่างกายเป็นใหญ่, เห็น

ทุกเรื่องเป็นเรื่องของร่างกาย มันก็เอาร่างกายเป็นตัวตน. ไม่รู้เรื่องจิตไม่รู้เรื่องวิญญาณ แต่รู้เรื่องร่างกายมากพอที่จะเห็นว่า เรื่องที่เกี่ยวกับร่างกายหรือเรื่องร่างกายนี้ เป็นตัวการ เป็นตัวเรื่อง. ฉะนั้นจึงสำเร็จอะไร ๆ อยู่ที่ร่างกาย; นี่แสดงว่า เด็ก ๆ นี่มันเป็นวัตถุนิยมมากโดยกำเนิด, มันรู้จักแต่เรื่องรูปหรือเรื่องร่างกาย มันก็จะจัดการกันแต่เรื่องร่างกาย. เมื่อใครมาทำร้าย มันก็จะตอบแทนด้วยการทำร้ายแล้วก็ทางร่างกาย. น้องเล็ก ๆ โกงฟี่ ฟี่เล็ก ๆ โกงน้อง มันก็ตีกันได้โดยทางร่างกาย มันตีกันไป มันตีกันมา; เพราะมันรู้ว่าที่ร่างกายนี้เป็นตัวการที่จะทำร้ายเรา เราก็จะตอบแทน. ถ้าเด็ก ๆ เดินไปโดนแก้วอ้อ มันก็จะเตะแก้วอ้อ; เพราะแก้วอ้อนี้มาขวางทางกู มาทำร้ายกู มันก็เตะแก้วอ้อ. แต่ถ้าผู้ใหญ่คงไม่ทำอย่างนั้น เพราะรู้อะไรมากขึ้นว่า เรื่องที่ร่างกายนี้มันไม่ใช่เรื่องทั้งหมด, แต่เด็ก ๆ มันยังไม่รู้. เพราะฉะนั้น จุดแรกจุดตั้งต้นของคน, ของความงี่กึ๊ดกันที่ร่างกายหรือทางวัตถุก่อน. ฉะนั้นรู้เรื่องร่างกายไม่ใช่ตัวตนกันเสียก่อน เป็นข้อแรก.

ที่นี้ก็ลึกเข้าไปถึงข้างใน คือเรื่องจิตใจก็ได้แก่เวทนา, เวทนาจะรู้หรือไม่รู้ก็ตามใจ แต่มันรู้สึกต่อเวทนา เมื่อเจ็บ เมื่อปวด เมื่อสบาย เมื่อเป็นสุขเป็นทุกข์ เป็นเวทนามันรู้สึกได้ ตามสัญชาตญาณ แม้เด็ก ๆ มันรู้สึกได้ว่าอย่างนี้สบาย อย่างนี้ไม่สบาย อย่างนี้อร่อย อย่างนี้ไม่อร่อย มันก็เลื่อนมาเห็นว่าเวทนานั้นแหละหรือความอร่อยความไม่อร่อยนั้นแหละเป็นเรื่องสำคัญ มีความอร่อยแล้วก็มีกูผู้อร่อย ก็ยี้ดถือกูผู้อร่อย และความอร่อยของกู ในขณะที่มันรู้สึกว่ามีตัวตน อยู่ที่ผู้รู้สึกอร่อยนั้นแหละ มีตัวกูผู้รู้สึกอร่อย, แล้วความอร่อยก็เป็นของกู, ก็ยี้ดเวทนาโดยความเป็นตัวตนบ้าง เป็นของของตนบ้าง เรื่อยมา แต่เล็กจนโต แต่เล็กจนโต เหนียวแน่นที่สุด. ฉะนั้น ต้องรู้เรื่องเวทนา จนถอนตัวตนเสียได้จากเวทนา.

นี่ต่อมาเรื่องที่ลึกไปกว่านั้นอีก คือ **เรื่องจิต** ใจ, จิตนี้มันลึก ลึกซึ่งเข้าไป
 ในนั้น จนเข้าใจยากกว่าจิตเป็นอย่างนั้น จิตเป็นอย่างนี้ จิตเป็นอย่างนั้น **ก็เลื่อนตัวตน
 เข้าไปอยู่ที่จิต**, หรือบางครั้งว่ามันก็รู้สึกอยู่แต่เรื่องเวทนา ก็เอาผู้รู้สึกเวทนาเป็นตัวตน
 บางคราวมีแต่เรื่องความคิด มันก็เอาจิตที่คิดได้เป็นตัวตน.

ที่นี้ **สุดท้ายก็เอาธรรมหรือธรรมชาติ** ที่รู้สึกตัวตนในสิ่งใดก็ตาม ใน
 สิ่งใดก็ตาม ในสิ่งที่มันละเอียดขึ้นไปทางจิตใจเป็น**อัมมารมณอันละเอียด** หรือว่า
 คุณค่าอันเป็นที่น่ารักน่าพอใจอะไรของธรรมชาตินี้พูดไว้กว้างมาก เอาเรื่องที่ไม่อาจจะ
 เป็นตัวตน หรือไม่เป็นตัวตนมาเป็นของตนนี้เป็นเรื่องสุดท้าย, **เอาธรรมชาติที่เป็นอนิจจัง
 ทุกขัง อนัตตมาเป็นตัวตน ก็ต้องละ.**

ความมุ่งหมายอันสำคัญ ลึกซึ่ง ใหญ่หลวง ของสติปัฏฐาน ๔ ก็คือ
 ต้องการจะให้ละตัวตนเสียจากกาย, จากเวทนา จากจิต, และจากธรรมชาติที่เป็น
 ที่ตั้งแห่งความยึดถือว่าตัวตน. ถ้าละ ๔ อย่างนี้ได้ มันก็หมด **สัญชาตญาณอัน
 ลึกซึ่ง** อันใหญ่หลวง อันเป็นต้นตอ คือสัญชาตญาณแห่งตัวตน มันถูทำลายหมดแหละ,
 มัน **ก็ไม่มีสัญชาตญาณลุกน่องเกิดขึ้นมาได้** เพราะมันไม่มีตัวตนเสียแล้ว. สัญชาต-
 ญาณแห่งการกินอาหารก็เล็กกัน, สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ก็เล็กกัน สัญชาตญาณ
 แห่งการต่อสู้การหนีภัย การอะไรต่าง ๆ ก็ระงับไป เพราะมันระงับ**สัญชาตญาณแห่ง
 ตัวตนได้หมดสิ้น.** นี่เห็นไหมว่า มันเป็นวิทยาศาสตร์อันใหญ่หลวง อันลึกซึ่งลึก
 เท่าไร สำหรับพระพุทธศาสนา ที่สอนเรื่องสติปัฏฐานทั้ง ๔ ซึ่งสามารถเพิกถอน
ความรู้สึกว่าตัวตนเสียได้ในสิ่งทั้งปวง ในสิ่งทั้งปวง.

เป็นอันว่า เราเห็นได้ชัดหรือถือกันว่า สติปัฏฐาน ๔ เป็นธรรมะสำคัญขั้น
 ต้นโดยตรง ที่จะขจัดเสียซึ่งสัญชาตญาณอันเลวร้ายทั้งหลาย. อาตมาจึงเอามาเป็นเรื่อง

แรกสำหรับการบรรยาย สำหรับสิ่งที่จะพัฒนาสัญชาตญาณให้ชัดเจนไป ในวันนี้, แล้วก็ยกเอาเรื่องอานาปานสติมาเป็นตัวเรื่อง เพราะว่าบรรดาเรื่องสติปัฏฐานทั้ง ๔ นั้น ไม่มีที่ไหนจะถูกต้อง สมบูรณ์ รัตกุมตีเท่าเรื่องอานาปานสติ ระบุไปยังอานาปานสติ ๔ จากอานาปานสติสูตร. เรื่องสติปัฏฐาน ๔ มียี่ดียวพิสดารในมหาสติปัฏฐานสูตร อย่างนี้ก็มี มันเพ้อ, เขากันแต่โดยตรง จำกัดชัดๆ ในอานาปานสติสูตร เรียกว่าสติปัฏฐาน ๔ ด้วยเหมือนกัน. ดังนั้นจะต้องพูดกันถึงเรื่องอานาปานสติ ให้ชัดเจนให้ รัตกุม ก็อย่างทีกล่าวมาแล้วว่า เป็นเรื่องกาย เป็นเรื่องเวทนา เป็นเรื่องจิต เป็นเรื่อง ธรรม สี่เรื่อง.

กายนุปัสสนาที่ ๑ ถ้าทำสำเร็จแล้ว ก็จะสามารถควบคุมกายได้ตามต้องการ, ควบคุมการปรุงแต่งของกายได้ ปัญหามันก็หมดไปตั้งมากมาย.

เวทนานุปัสสนา ถ้าทำได้ มันก็ควบคุมปัจจัยที่ปรุงแต่งจิตให้คิดนึก อย่างนั้นอย่างนี้ได้, มันก็ควบคุมสัญชาตญาณที่จะปรุงแต่งคิดนึกไปในทางกิเลสได้.

จิตตานุปัสสนา เมื่อทำเสร็จแล้ว มันก็ควบคุมจิตได้โดยตรง ให้อยู่ในภาวะที่ถูกต้อง และถึงที่สุด คือสมบูรณ์ที่สุด.

ธัมมานุปัสสนาเมื่อทำถึงที่สุดได้ ก็เพิกถอนอุปาทานว่าตัวตนเสียได้ คือมันควบคุมการเพิกถอนอุปาทานให้เป็นไปอย่างถูกต้อง ๆ ๆ, จนถอนอุปาทานทั้งหมดสิ้นได้.

นี่ดูหัวใจของเรื่องว่ามันมีอยู่อย่างนี้ กายนุปัสสนาเห็นชัดทำได้สำเร็จ มันก็ควบคุมเรื่องของกายโดยตรงได้ เครื่องปรุงแต่งกายเช่นลมหายใจเป็นต้นได้, เรื่องเกี่ยวกับกายทุกอย่างก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องไปหมด. เวทนานุปัสสนา ถ้าทำได้สำเร็จ มัน

ก็ควบคุมสิ่งที่ปรุงความคิดนึกหรือจิตได้ ให้เป็นไปตามในทางที่ควรจะเป็นไป. มันจะมีประโยชน์สักเท่าไร ถ้าเราควบคุมความคิดนึกได้ มันจะคิดนึกไปแต่ในทางที่ควรคิดนึก ไม่เกิดกิเลสได้. **จิตตานุปัตสนาควบคุมจิต**โดยตรง เป็นนายเหนือจิต มีอำนาจเหนือจิต ให้จิตเป็นอย่างไรก็ได้, **ธัมมานุปัสสนา** ควบคุมการที่มันจะไปยึดถือเอาอันไหนที่เป็นตัวตน คือ**ควบคุมอุปาทานทั้งหลายได้** มันก็หมดเรื่องหมดปัญหา โดยประการทั้งปวง.

นี่เรียกว่าเป็นหลักคร่าว ๆ ย่อ ๆ ว่า สติปัฏฐาน ๔ มันจะควบคุมสัญชาตญาณได้อย่างไร, จะบรรเทาอำนาจของสัญชาตญาณได้อย่างไร, และจะเพิกถอนสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณนั้นได้อย่างไร ในที่สุด. แต่อย่าลืมว่า ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ ยังไม่เพิกถอนสัญชาตญาณทั้งหมดได้; เดี่ยวนี้ยังมีไซ้เป็นพระอรหันต์ ยังเป็นอะไรต่ำ ๆ ลงมานี้ ก็ได้แต่ควบคุมบ้าง บังคับกระแสน้ำ ไปตามเรื่อง รู้จักใช้กำลังมहींมาของสัญชาตญาณนั้นให้เป็นไปในทางที่ปลอดภัย. ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับว่าช่างสารตัวใหญ่ ตกมันมีแรงมาก ถ้าควบคุมไม่ได้ มันก็อาละวาดทำลายสิ่งต่าง ๆ เสียหายพังทลายยับเยินหมด; แต่ถ้าสามารถควบคุมได้ ก็เอาไปใช้งานที่หนัก ที่มีค่ามากได้สำเร็จได้มีประโยชน์ ไม่มีโทษ. **นี่มันอยู่ที่ว่าสามารถควบคุมกำลังอันมหาศาลนั้นได้หรือไม่เท่านั้น;** นี่สิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณมันเป็นอย่างนั้น, ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว. ตัวอย่าง ถ้าควบคุมไม่ได้มันจะเป็นอย่างไร, ถ้าควบคุมให้มันเดินไปในทางที่ถูกต้องได้ มันก็ไม่มีปัญหา ไม่มีความทุกข์ ไม่มี ความเสียหายเลวร้ายอะไรเกิดขึ้น, **การควบคุมได้** จึงเป็นสิ่งสำคัญในเรื่องนี้.

สติปัฏฐาน ๔ ในอานาปานสติ.

เอ้า, ทีนี้ก็จะอธิบายโดยรายละเอียดให้ยิ่งขึ้นไป ว่า**สติปัฏฐาน ๔ ในอานาปานสติ**นี้ มันจะทำหน้าที่พัฒนาสัญชาตญาณได้อย่างไร, สำหรับผู้ที่ศึกษามาแล้ว ก็

ไม่ลำบากที่จะเข้าใจ เพราะรู้เรื่องอานาปานสติดีอยู่แล้ว, แต่ผู้ที่ไม่เคยศึกษาเลยก็คงจะฟังยาก. จะทำอย่างไรได้มันช่วยไม่ได้ เมื่อท่านไม่เคยศึกษาอะไรมาเสียเลย มันก็ต้องมีการฟังยากลำบากเป็นธรรมดา, ถ้าไม่อดกลั้นอดทนที่จะศึกษามันก็เลิกกัน มันก็เลิกกัน มันก็ไม่ได้รับประโยชน์อะไร. แต่ถ้าสนใจจะฟังจะให้ได้ประโยชน์ ก็ต้องทนศึกษาทนทำความเข้าใจ ว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรกัน.

หมวดที่ ๑ กายานุปัสสนา.

นี้จะพูดถึงอานาปานสติ หรือสติปัฏฐาน ๔ ในอานาปานสติ โดยใจความสำคัญ ๆ ให้ฟัง.

ข้อที่ ๑ ของหมวดที่ ๑ คือหมวดกาย หมวดเรื่องเกี่ยวกับร่างกาย **ข้อที่ ๑ ก็ลมหายใจยาว** ศึกษาเรื่องลมหายใจยาว จนรู้จักหมดทุกความลับ ที่เกี่ยวกับลมหายใจยาว, ว่าลมหายใจยาวมีลักษณะอาการอย่างไร, ลมหายใจยาวนี้มันมีอิทธิพลอย่างไร, มันมีเมื่อไร, มันไม่มีเมื่อไร, อะไรเป็นเหตุ, อะไรเป็นผล, จนรู้จักประโยชน์ของลมหายใจยาว. เพียงแต่รู้จักหายใจให้ยาว ๆ นี้ **ผลดีทางสุขภาพอนามัยมันก็เกิดขึ้น**, หรือว่ามันจะ**บำบัดอารมณ์ร้ายได้**. โกรธใครมา มีอารมณ์ร้ายฉุนเฉียวเป็นไฟอะไรมา **นั่งลงหายใจให้ยาว** **แก่งหายใจให้ยาว**, **แก่งหายใจให้ยาว** มันก็ไล่-ไล่ความรู้สึกอันนั้นออกไปหมด **ไล่ความรู้สึกอันเลวร้ายนั้นออกไปได้หมด**. นี่เรื่องลมหายใจยาว รู้ไว้เถอะดีมีประโยชน์มาก; เพียงแต่ทำลมหายใจให้ยาวให้ได้ทุกคราวที่อารมณ์มันเสีย, จิตมันเสีย ฟันเพมันเสีย ก็ให้ลมหายใจยาวขับไล่ออกไป. นี่เพราะว่าลมหายใจยาวทำให้ร่างกายสงบระงับ.

ที่นี้ ข้อที่ ๒ ตรงกันข้ามคือ **ลมหายใจสั้น** มันก็ตรงกันข้าม แต่ก็ต้องรู้จัก จะรู้จักควบคุมลมหายใจสั้น. เมื่อเหตุร้ายเกิดขึ้นในจิตใจคนจะหายใจสั้น, หายใจสั้น ๆ เมื่ออารมณ์เสีย หรือเป็นทุกข์ หรือมีอะไรขัดข้องอะไรต่าง ๆ. มันก็ต้องหายใจสั้น. ที่นี้ก็โล้มันไปด้วยการหายใจยาว การหายใจยาวก็ได้อารมณ์ร้ายออกไปเสีย, หรือถ้าเราอยากจะมีอารมณ์ร้าย ๆ ขึ้นมา ลองหายใจให้สั้นเข้าสิ ลองหายใจให้สั้น ๆ ๆ ๆ ที่สุด มันก็ จะมีอารมณ์ร้ายเกิดขึ้นในใจ.

นี่รู้ธรรมชาติลมหายใจยาวลมหายใจสั้น จนสามารถที่จะใช้ประโยชน์ ให้ได้จากสิ่งทั้งสองนี้, รู้จักธรรมชาติอันแท้จริงของสิ่งทั้งสองนี้ ว่าเนื่องอยู่กับกาย ปรุณแต่ร่างกาย จะได้รู้เป็นเรื่องเดียวกันกับร่างกาย.

ข้อที่ ๓ ครั้นรู้ว่าลมหายใจนี้มันเนื่องอยู่กับกาย, ถ้าลมหายใจหายบ ากยก็หายบ, ลมหายใจละเอียดกายก็ละเอียด, ลมหายใจระงับกายก็ระงับ. เรา ก็ระงับกายได้โดยทางลมหายใจ คือทำลมหายใจให้สงบระงับ ก็บังคับกายให้สงบระงับ ได้, นี่เป็นเรื่องที่ ๓ เป็นข้อที่ ๓.

ที่นี้ ข้อที่ ๔ ข้อสุดท้ายของหมวดนี้หมวดที่ ๑ นี้ ก็คือ บังคับ ทำลมหายใจให้ระงับ, ลมหายใจให้ระงับ ลมหายใจให้ระงับ ให้ละเอียดอ่อน, กายก็ระงับ กาย ก็ระงับ กายก็เย็นลง เย็นลง. จิตก็เป็นสมาธิตามแบบของธรรมชาติ, เป็น สมาธิตามธรรมชาติ ตามแบบของธรรมชาติ ตามหลักเกณฑ์ของธรรมชาติ.

ผลของกายานุปัสสนา.

หมวดที่ ๑ เรื่องกาย นี้มันมีอยู่ ๔ ข้ออย่างนี้ : รู้เรื่องลมหายใจยาว-สั้น ดี จนบังคับได้ จนใช้ประโยชน์ได้, รู้เรื่องลมหายใจปรุณแต่ร่างกาย ส่วนเนื้อหนังนี้ มันถูกบำรุงรักษาหล่อเลี้ยงอยู่ด้วยลมหายใจ ซึ่งเรียกว่ากายเหมือนกัน. กายลมคือลม

หายใจ ส่งเสริมปรุงแต่งกายเนื้อ คือเนื้อหนังร่างกาย, แล้วก็สมารถให้ลมหายใจสงบระงับ ก็คือทำให้กายเนื้อสงบระงับเยือกเย็นเป็นสุขลงไป มีลักษณะเป็นสมาธิตามธรรมชาติ แล้วก็รู้สึกสบายใจเป็นสุข เพราะว่ากายมันระงับ นี่หมวดกายหมวดที่ ๑ เป็นอย่างนี้, ถ้าเราทำได้ มันก็จะมีผลควบคุมร่างกายได้, ควบคุมร่างกายให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องได้; เพราะว่าสามารถควบคุมกายสังขารคือลมหายใจ คือควบคุมกายก็ได้, ควบคุมสิ่งปรุงแต่งกายคือลมหายใจ นั่นก็ได้, มันก็เลยควบคุมอนามาย สุขภาพอนามายของร่างกายได้, แล้วก็ควบคุมสมรรถนะ ความเข้มแข็ง ความสามารถว่องไวในหน้าที่การงานของร่างกายได้. อย่างนี้มันข่มสติปัญญาญาณที่เลวร้ายลงไปได้เท่าไร แล้วยิ่งกว่านั้น เมื่อควบคุมกายโดยทางอย่างที่ว่านี้ได้ มันก็ควบคุมลมหายใจได้, มันจะมีผลสำหรับที่จะยึดกายสังขาร จะรู้จักลมหายใจ กระทั่งจะรู้ว่าตายในการหายใจครั้งไหน, มันจะมีความรู้มากถึงกับว่า เราจะตายลงในการหายใจครั้งนี้หรือครั้งต่อไปหรือเมื่อไร ครั้งไหน. นี่ถ้าเป็นผู้ที่สามารถถึงที่สุด ในการควบคุมลมหายใจ มันจะรู้มาตลอดเวลา เป็นเดือนเป็นปี เป็นปีมา จนรู้เรื่องลมหายใจดี, มันจะรู้ว่าตายในการหายใจครั้งไหน.

จะเล่าเรื่องตัวอย่างที่มีอยู่ในคัมภีร์ ว่าพระเถระองค์นั้นเชี่ยวชาญที่สุดในเรื่องลมหายใจนี้ เรื่องอานาปานสติ, อยู่มาก็ศึกษามา, อยู่มาก็ศึกษามา จนรู้จนควบคุมได้ จนสบายดี จนถึงวาระสุดท้ายที่จะดับสังขาร จะดับสังขารก็เรียกประชุมพระลูกศิษย์ลูกหา ให้มาที่กลางสนาม แล้วบอกว่า เธอยืนอยู่ตรงนี้ แล้วฉันจะเดินไปเดินมา คือว่าเดินเหมือนกับเดินจงกรม. เดินไปสุดทางโน้นพอสมควร แล้วก็วกกลับมาทางนี้พอสมควร, เดินกลับไปกลับมาผ่านหน้าคนที่ยืนเฝ้าอยู่ พอวาระสุดท้ายก็เดินมาถึงตรงที่คนเฝ้าอยู่พอดี แล้วท่านก็ตาย, ตายในอ้อมแขนรับของพระที่ยืนคอยที่อยู่

นี่เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า **อนานาปานสติ** นั้นทำให้รู้เรื่องการหายใจ **เรื่องชีวิต** เรื่องหายใจครั้งสุดท้ายอะไรได้ดีถึงอย่างนี้, เรียกว่าควบคุมอะไรได้มาก, **ควบคุมเรื่องเกี่ยวกับกายทั้งหมดทั้งสิ้นได้** เรื่องสัญชาตญาณไม่มาทำอะไรได้ ไม่มาทำให้กลัว ไม่มาทำให้ผิดพลาดอะไรได้.

แต่ว่าที่ดีที่สุด ของการศึกษาเรื่องกายานุ**ปัสนา**นี้ มันมีผลดีที่สุดตรงที่ว่า **จะไม่โง่จนถึงกับยึดถือว่า กายนี้เป็นตัวตน หรือกายนี้เป็นของตน**; เพราะว่าคุณได้เที่ยวศึกษาไปจนทั่วถึงในเรื่องของกาย, เรื่องการ**ปรุงแต่ง** ของกาย คือ**ลมหายใจ, เวทิกิริยาอาการ** ที่ลมหายใจปรุงแต่งร่างกายอย่างไร มากน้อยอย่างไร ทั่วถึงดีหมด, ก็เห็นแต่เป็น**เรื่องธรรมชาติ** ธรรมชาติล้วน ๆ ของร่างกาย **ซึ่งประกอบอยู่ด้วยธาตุ ๔** แล้วก็หล่อเลี้ยงอยู่ด้วยลมหายใจ, ก็เลยรู้หมดทุกเรื่องเกี่ยวกับร่างกาย จนไม่เห็นว่าจะตรงไหนจะเป็นตัวตนได้, จนเห็นชัดว่า เกี่ยวกับร่างกายทั้งหมด **ไม่มีตรงไหนที่จะเป็นตัวตนหรือเป็นของตนได้** ท่านก็เลยถอนความยึดถือว่าตัวตนว่าของตนออกไปเสียได้หมดเลย ออกไปเสียได้หมดเลย ออกไปเสียได้หมดเลย. **นี่ผลเลิศประเสริฐของกายานุ**ปัสนา**** ทำให้เพิกถอนอุปาทาน **ยึดถือว่าตัวตนของตนออกไปเสีย** จากร่างกาย หรือทุกอย่างที่เกี่ยวกับร่างกาย ได้หมด **ไม่ตัวตนอะไรที่ไหน** ที่เกี่ยวกับร่างกาย เรียกว่าหมดปัญหาไปเรื่องหนึ่ง, คือเรื่องกาย **ไม่มีส่วนที่จะหลงว่าเป็นตัวเป็นตน** ไม่มีตัวไม่มีตนในเรื่องของร่างกาย.

นี่ก็เป็นอันว่า **สัญชาตญาณที่มันคอยจ้องที่จะให้มีอะไรเป็นตัวตน มันถูกตัดไปเสียส่วนใหญ่หนึ่งแล้ว** คือส่วนร่างกายนี้เลิกกันหมดหวังไป. ไม่โง่เหมือนเด็ก ๆ ที่แรกที่ว่าอะไรเกิดขึ้นนึกหนึ่งเกี่ยวกับร่างกายเกี่ยวกับทางกาย ก็ถือเป็นเรื่องของกายเป็นตัวตนของร่างกาย, แล้วก็ทำไปตามความต้องการของกายแล้วก็บำรุงบำเรอร่างกาย เหมือนกับที่คนแก่ ๆ ทั้งหลายก็ยังคงกระทำอยู่ ขอให้คิดดูให้ดี, มันไม่

มีการหลงบำรงบำเรอร่างกายอีกต่อไป เพราะเห็นว่าร่างกายนี้ มิใช่ของตน มิใช่ของตน. เพราะประสบความสำเร็จในการเจริญกายนุปัสนาสติปัฏฐาน เป็นอานาปานสติ หมวดที่ ๑ มีอยู่ ๔ ข้ออย่างนี้. นี้เรียกว่าหมวดกาย, หมวดกายสำเร็จไป ควบคุมสัญชาติญาณได้เท่าไร, แล้วเลิกล้างสัญชาติญาณฝ่ายโง่เขลายึดถือได้เท่าไร, **พัฒนาสัญชาติญาณแห่งความฉลาด ฝ่ายความฉลาด ฝ่ายโพธิ** ให้เกิดขึ้นมาแทน ก็รู้ว่ามันไม่ใช่ตน ก็พร้อมที่จะทำให้ถูกต้องตามเรื่องราวของธรรมชาติต่อไป. นี้หมวดที่ ๑ กายนุปัสนาสติปัฏฐานอานาปานสติ มันพัฒนาสัญชาติญาณได้.

สรุปอีกทีหนึ่งว่า มันควบคุมกาย ความเป็นไปของกาย สิ่งปรุงแต่งกายได้, ก็เลยมีแต่**ความถูกต้องของกาย**; แล้วอะไรที่จะควบคุมกาย เป็นปัจจัยแห่งกาย เป็นสังขารแห่งกาย มันก็จัดกระทำอย่างถูกต้อง มันก็ได้กายที่ดี. แล้วมันก็ไม่หลงเอา**กายนี้ว่าเป็นตัวตน** เพราะมันรู้ชัด ทั้งหมดทั้งสิ้น ทุกแห่งทุกมุม ทุกชั้นทุกตอน ว่าเป็นไปตามธรรมชาติของกาย ไม่ใช่ตัวตน. การที่ยึดถือเอาร่างกายเป็นตัวตนเป็นอันว่าหมดเลิกกัน ไม่ต้องมี.

หมวดที่ ๒ เวทนานุปัสนา

ที่นี้ ก็มาถึงหมวดที่ ๒ อานาปานสติ **หมวดที่ ๒ เรื่องเวทนา**, เรื่องเวทนาถ้าเจริญเวทนานุปัสนาอย่างที่ว่ามาแล้ว คือสรุปใจความว่า **ทำกายสังขารสงบรำงับ, มีสมาธิทางกาย มีปิติความพอใจทำสำเร็จ นี้เป็นสุขเวทนา**. ปิติก็เป็นสุขเวทนา ความสุขก็เป็นสุขเวทนา, รู้ชัดว่าสุขเวทนานี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร, เป็นสุขเวทนาชั้นเลิศ ไม่ใช่สุขเวทนาหลอกหลวง. คนธรรมดา รู้จักแต่เวทนาหลอกหลวง, แล้วก็หลงใหลในเวทนาหลอกหลวง. เรื่องอโรยทางตา เรื่องอโรยทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางผิวหนัง

ทางจิตใจ หลงในความเอร็ดอร่อยว่าสุขเวทนา, เวทนาเหล่านั้นเป็นเวทนาหลอกหลวง, มันมีความไม่เที่ยงความเป็นทุกข์ความอะไรอยู่ในนั้นก็รู้สึก. แต่ถ้าว่า**เวทนาอันแท้จริงที่ไม่หลอกหลวง** มาถึงอย่างนั้น เป็นความสุขพอจะเรียกว่าความสุขได้โดยไม่หลอกหลวง ก็คือ**เวทนาที่เกิดมาจากการกระทำสำเร็จในทางภาวนา คือทำกายให้ระงับจนมีสมาธิทางกาย, มีปีติแท้จริง สุขแท้จริงเกิดขึ้น** ซึ่งควรจะเรียกว่าสุขเวทนาที่แท้จริงและไม่หลอกหลวง. นี่เป็นเรื่องสำคัญที่ว่า ได้เข้าถึงยอดสุดของสิ่งที่มนุษย์หลงใหลบูชา.

เฮ้อ, **พูดสรุปเสียใหม่ว่า** ในโลกนี้มีมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวงบูชาสุขเวทนา; ถ้าไม่รู้ก็ไปบูชาสุขเวทนาที่หลอกหลวง, ถ้าพอจะรู้อ่าง ก็บูชาสุขเวทนาที่ไม่หลอกหลวง แต่แล้วมันก็เป็นเรื่องสุขเวทนา, **มนุษย์ทุกคนในโลกเป็นทาสของสุขเวทนา** ทำอะไร ๆ ทุกอย่างเพื่อสุขเวทนา **ไม่รู้เวทนาที่หลอกหลวง ก็หลงไปในเวทนาที่หลอกหลวง,** ถ้ารู้มันก็ดีไปไม่ต้องหลงในเวทนาที่หลอกหลวง, **ที่เป็นปัญหาแก่คนทั่วไป ก็หลงในเวทนาที่หลอกหลวง ไม่ได้พอใจในความสุขที่แท้จริงเพราะไม่รู้จัก, เพราะไม่รู้จักความสุขที่แท้จริง,** หลงในเวทนาที่หลอกหลวงทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ด้วยก็ได้; แต่ส่วนใหญ่มันอยู่ที่ ๕ ทาง ข้างต้นจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะนี่ เพราะมันโง่มาแต่เกิด มีความรู้สึกพอใจสิ่งเหล่านี้มาเรื่อย ๆ มันก็พอใจอยู่ตลอดเวลา ในรสของสุขเวทนา, **ไม่รู้เลยว่า สุขเวทนาชนิดหลอกหลวงนี้มันเป็นเรื่องบ้าวุบเดียว, บ้าวุบเดียวทั้งนั้น.**

ช่วยจำคำว่าบ้าวุบเดียวไว้บ้าง, มันจะไปแก้ไขปัญหา ที่จะไม่หลงในความเพลิดเพลินอันหลอกหลวง, หรือสุขเวทนาชนิดที่หลอกหลวงทางตา หู จมูก ลิ้น กาย มันเป็นเรื่องบ้าวุบเดียวทั้งนั้น มันจะมีค่าอะไรนักหนา. เดี่ยวนี้มันไม่ใช่เรื่องบ้าวุบเดียวมันเป็น สุขเวทนาที่แท้จริง เกิดมาจากสมาธิ ทำสมาธิได้สำเร็จ, เป็นปีติเกิดจากสมาธิ เป็นสุขเกิดจากสมาธิ เรียกว่ามันได้เข้าถึงรสอันแท้จริงของเวทนา หรือสิ่งสูงสุด

ที่มนุษย์หลงกันนัก, ไม่มาหลงชนิดต่ำ ๆ ใ้ง ๆ ง่าย ๆ ของเด็ก ๆ, เข้าถึงสิ่งสูงสุดที่ผู้มีสติปัญญาจะเข้าถึงได้ ก็ไม่หลงในเวทนานั้น ๆ; แปลว่าความสุขก็มาช่วยให้จิตใจกระโดดโลดเต้นไปตามไม่ได้ เรียกว่าความสุขชนิดไหนก็จะมาปรุงแต่งจิตใจให้ถึงไหน ให้กระโดดโลดเต้นไปไม่ได้ เราไม่หลงในเวทนา, นี่เวทนาอย่างไรแต่ละอย่างละอย่าง ทางตาก็ได้ ทางหูก็ได้ ทางจมูกก็ได้ ทางลิ้นก็ได้ ทางผิวหนังก็ได้ ทางจิตใจก็ได้ มันไม่หลง, **นี่ไม่หลงในเวทนาเฉพาะอย่าง เพราะเจริญเวทนานุปัสสนา**, แล้วก็เพราะมันควบคุมได้ เพราะควบคุมได้ **ควบคุมเวทนาได้ ก็ไม่มีโทษ ไม่เกิดโทษจากเรื่องของเวทนาที่ปรุงแต่งติดต่อกันไป.**

อย่าลืมว่า **โดยหลักสำคัญ สูงสุดที่สุด เวทนาเกิดแล้วมันทำให้เกิดสัญญา มันหมาย** ว่าสุขเวทนานั้นอย่างนั้น สุขเวทนานี้อย่างนี้, อย่างนี้ของผู้หญิง อย่างนี้ของผู้ชาย เรียกว่าสัญญา, เวทนาให้เกิดสัญญา, **เมื่อเกิดสัญญาอย่างนี้แล้ว มันก็ใคร่** ครวญคิดนึกไปตามสัญญานั้น ๆ **นี่เรียกว่าวิตก**, ระยะเวลาที่สำคัญที่สุดของเรื่องนี้มันมีอยู่ ๓ ระยะเวลา คือเป็นเวทนาขึ้นมา, แล้วก็ปรุงสัญญาขึ้นมา, แล้วสัญญาก็ปรุงแต่งวิตก **คือความคิดนึกขึ้นมา; นี่เป็นปฏิจจสมุปบาทตอนที่สำคัญที่สุดที่มันจะเกิดเรื่องเกิดทุกข์.**

ถ้าเจริญเวทนานุปัสสนามาอย่างถูกต้องแล้ว มันควบคุมได้, มันควบคุมได้ เวทนาไม่เกิดสัญญา, สัญญาไม่เกิดวิตก, มันหยุดเสียได้ซึ่งเวทนา สัญญา และวิตก; หยุดการปรุงแต่งได้ มันก็ไม่เกิดความคิดชนิดที่อยู่นอกเหนือการควบคุม สัญชาตญาณจะไม่มาทำให้เกิดความคิดเลวร้ายได้อีกต่อไป; เพราะมันควบคุมได้ อย่างนี้ ไม่หลงเอาเวทนาเป็นตัวตน. แม้ว่าจะรู้สึกเวทนาเอ็ดอรร้อยพอใจอย่างไร ก็ไม่เกิดความคิดว่ากูเป็นผู้เสวยเวทนานั้น ๆ, หรือว่าจะเสวยทุกขเวทนาอันเลวร้ายเพียงไร ก็

ไม่เกิดความรู้สึกว่าตัวกูเสวยทุกข์เวทนานั้น, เพราะมารู้แจ้งโดยจริง ว่าเวทนานั้น คืออะไร ไม่ถือเอาเวทนาเป็นตัวตน,

เมื่อไม่ถือเอาเวทนาเป็นตัวตน ก็นับว่าเกือบจะหมดปัญหา, เรื่อง รูป เรื่องสัญญาเรื่องสังขาร เรื่องวิญญาณนั้นมันไม่ช่วยวนมากเท่าเวทนา; โดยเฉพาะคือสุขเวทนา, สุขเวทนานี้มันช่วยวนตัณหามากที่สุด, เดียวนี้พูดกันเสียเลยในคราวเดียวกันว่า **ไม่ยึดชั้น ๕ ชั้นใดชั้นหนึ่ง** ว่าเป็นตัวตน เป็นหลักสำคัญในพุทธศาสนา. อุบาสกอุบาสิกาท่องเที่ยวกันมาก็ร้อยครั้งก็พันครั้งแล้ว มันก็ยังไม่รู้อะไร ว่าสงขิตฺเตน ปญฺจุปาทานกฺขนฺหา ทุกฺขา โดยสรุปแล้วเบญจขันธ์ที่มีอุปาทานประกอบอยู่นั้นเป็นตัวทุกข์ก็ได้แต่ว่าเท่านั้นแหละ, **ไม่ได้รู้โดยประจักษ์ว่าเป็นตัวทุกข์** อย่างไม่, แม้แต่พระเถรก็ว่าอย่างนั้นแหละ, อุบาสกอุบาสิกาก็ว่าอย่างนั้นแหละ มันก็เลยเป็นนกแก้วพูดจ้อกันไปอย่างนั้นว่า เบญจขันธ์ที่ประกอบด้วยอุปาทานเป็นทุกข์. เดียวนี้เรามาเอาเวทนา **ชั้นเป็นหลักใหญ่** ว่าไม่มีเวทนาชั้นที่หลอกให้ยึดถือว่าเป็นตัวตน, แต่ควรจะพูดให้หมดทั้ง ๕ ชั้นดีกว่า.

การเกิดของอุปาทานขันธ์.

ในบางคราวบางเวลาฟังให้ดี ฟังให้ดี ว่าในบางคราวบางเวลา เราพอใจสนใจอยู่กับเรื่องของร่างกาย ร่างกายมันทำอะไรได้ดี หรือถึงกับว่ามันจะเป็นสื่อของเวทนาได้ดีก็ตามใจ, ร่างกายนั้นแหละมันเป็นที่พักใจของคนๆ นั้น ว่าเรามีร่างกายที่ดีที่สุด ที่วิเศษที่สุด สามารถในหน้าที่ที่สุด ทำกิจกรรมทางเพศได้ดีที่สุด อะไรก็ตาม, มันเป็นเรื่องของร่างกาย. แล้วก็พอใจว่าร่างกายนั้นแหละคือตัวกู, ร่างกายที่ทำอะไรได้ตามความพอใจนั้นแหละเอาร่างกายเป็นตัวตน; อย่างนี้ก็ยึดถือเอาร่างกาย

เป็นตัวตนสำหรับจะทำอะไร, ถ้าจิตมันไปเอาอื่นเป็นตัวตน ร่างกายนี้ก็ถูกยึดถือ
ว่าของตน. แต่ว่าในขณะที่เดียวกันถ้ามันยึดถือร่างกายนี้ว่าตัวตน ทำอะไรได้ตามที่ตอง
การ มันก็จะเกิดความคิดซ้อนขึ้นมาว่า ภูมิร่างกายของกู ที่ได้อย่างใจกู; อย่างนี้
เรียกว่าเขาได้ยึดเอารูปขันธ์ว่าเป็นตัวตน ว่าเป็นของตน, ยึดถือรูปขันธ์ว่าเป็นตัว
ตน ว่าเป็นของตน นี่ในกรณีที่จิตมันหมกมุ่นอยู่แต่กับเรื่องของร่างกาย.

ที่นี้ คราวอื่น กรณีอื่น มันไปรู้สึกรุนแรงอยู่กับเรื่องของเวทนา : สุข
ทุกข์ อทุกข์มสุข อะไรก็ตาม เป็นความรู้สึกที่มีความรุนแรงรู้สึกอยู่ในจิตใจ จนความ
รู้สึกอื่น ๆ ไม่อาจเกิดขึ้น มันก็โง่ ความรู้สึกเวทนา หรือผู้รู้สึกเวทนาหรือตัวเวทนา
ที่รู้สึกอยู่นี้ มันมีตัวตนเป็นผู้รู้สึกอยู่ในนั้น, อย่างนี้มันเอาเวทนาเป็นตัวตน, โดยคิด
สั้น ๆ โง่ ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรว่า ความรู้สึกได้นี่คือตัวตน, มันก็ยึดถือเอาเวทนา
เป็นตัวตน, หรือจะยึดถือเอาว่าเวทนาที่เอร็ดอร่อยเป็นเวทนาของตน ก็ตัวตนอยู่
ในเวทนา, แล้วเอาความเอร็ดอร่อยจากเวทนาหรือรู้สึกอะไรก็ตาม เป็นของของตน.
ลืมเรื่องขันธ์อื่น ๆ หมด จิตมันรู้สึกอยู่แต่เรื่องเวทนาขันธ์อย่างนี้ ในลักษณะอย่างนี้
ก็เรียกว่าในขณะที่นั้น ในขณะที่นั้นในกรณีนั้น บุคคลนั้นได้ยึดถือเอาเวทนาขันธ์ว่า
เป็นตัวตน, ยึดถือเอาเวทนาว่าเป็นตัวตน. เวทนาเฉย ๆ มันก็กลายเป็นเวทูปา-
ทานขันธ์ขึ้นมา; เพียงแต่รู้สึกเป็นเวทนาเฉย ๆ เป็นเวทนาขันธ์. แต่ถ้าจิตโง่
เข้าไปฝังตัวว่าในนั้นมีตัวตนผู้รู้สึก และรู้สึกเป็นของตน นี่ก็เรียกว่าเวทนาขันธ์นั้น
ได้ถูกยึดถือ ได้กระทำให้มีความหมายเป็นตัวตนขึ้นมา, ก็เปลี่ยนชื่อเรียกว่าเวทูปา-
ทานขันธ์. ก่อนนี้เป็นชื่อว่าเวทนาขันธ์เฉย ๆ เป็นความรู้สึกทางเวทนา. เดียวนี้
มันกลายเป็นเวทนาขันธ์ที่ถูกอุปาทานเข้าไปยึดมั่น โดยความเป็นตัวตนของตนก็
เป็นทุกข์. เวทนาขันธ์เฉย ๆ มันก็ไม่ทรมานอะไร แต่ถ้าเวทนาถูกยึดถือเอาว่าเวทนาของ
ตนแล้ว มันก็ทรมานด้วยความรักด้วยความพอใจ, ด้วยความวิตกกังวล ด้วยอาลัย
อาวรณ. ทุกอย่างนี้เรียกว่ามันเป็นทุกข์เพราะเวทนาขันธ์ถูกยึดถือเอาว่าเป็นตัวตน.

ที่นี้ในบางคราวในบางกรณีอื่นอีก กำลังมีความรู้สึกทางสัญญา มันหมายอย่างนั้นอย่างนี้ : สัญญาว่าสุข สัญญาว่าทุกข์ สัญญาว่าได้ว่าเสียว่าแพ้ว่าชนะ, สัญญาว่าจะเป็นจะตายอะไรก็ตาม สัญญาว่าหญิงว่าชายอะไรก็ตาม. มีความสำคัญด้วยสัญญาหมายมันลงไป. ถ้าจิตมันมีสัญญาอย่างนี้ มันก็ยึดถือสัญญาซึ่งมีสิ่งที่รู้สึกอยู่นั้นว่าเป็นตัวตน ว่าในสัญญามีตัวตนสำหรับจะรู้สึกสัญญา, แล้วก็มีสัญญาเหล่านั้นเป็นสัญญาของตัวตน ผู้รู้สึกอย่างนั้น. ถ้าความคิดมันเดินอยู่ในลักษณะอย่างนี้ ก็เรียกว่าผู้นั้น กำลังยึดถือสัญญาขั้นธว่าเป็นตัวตน สัญญาขั้นนี้ก็กลายเป็นสัญญาปาทานขั้นธไป, มันพร้อมกันไม่ได้มันคนละทีเสมอ.

ที่นี้ในกรณีอื่นเวลาอื่น จิตมันกำลังคิด ๆ ๆ คิดอย่างนั้นคิดอย่างนี้ คิดดีคิดชั่ว, คิดไม่ชั่วไม่ดีอะไรก็ตาม, คิด ๆ ๆ. เมื่อมีความคิดเกิดขึ้น ความโง่มันก็สอดขึ้นมาว่ามีตัวผู้คิด ก็ยึดถือเป็นตัวผู้คิด มีอยู่ในความคิด, แล้วเป็นความคิดของตัวผู้นั้น; อย่างนี้เรียกว่าบุคคลนั้น ในขณะที่นั้นในเวลานั้น ได้ยึดถือเอาสังขารขั้นธว่าเป็นตัวตน ก็เกิดเป็นสังขารูปาทานขั้นธขึ้นมา คือสังขารขั้นธที่ถูกยึดถือโดยความเป็นตัวตนเสียแล้ว มันก็เป็นทุกข์.

ที่นี้อันสุดท้ายวิญญูณรู้แจ้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อใดมีความรู้แจ้งใน ๖ ทางนี้ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธัมมารมณฺ์ กำลังรู้แจ้ง , มันก็เห็นเป็นที่น่าอัศจรรย์ในความรู้แจ้ง มันรู้แจ้งได้อย่างประหลาด, มันต้องมีของพิเศษประหลาดเป็นกายสิทธิ์เป็นศักดิ์สิทธิ์ ก็ยึดถือเป็นตัวตนในวิญญูณที่ทำให้ความรู้แจ้งต่อรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธัมมารมณฺ์, ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ, ว่าเป็นตัวตน. ที่เรียกว่าในกรณีนั้น ผู้นั้นได้ยึดถือเอาวิญญูณขั้นธว่าเป็นตัวตน, แล้ววิญญูณขั้นธเฉย ๆ ก็กลายเป็นวิญญูณูปาทานขั้นธ ขึ้นมา.

เราท่องกันอยู่หลายหนแล้ว กลัวว่าจะจับตัวจริงของมันไม่ได้ ว่ามันหมายความว่าอย่างไรว่า *สังขิตเตน ปญฺจุปาทานกฺขนฺธา ทุกฺขา-โดยสรูปขันธ์ ๕* ที่ประกอบอยู่ด้วยอุปาทานเป็นตัวทุกข์. *เสยฺยถิทฺติ-อะไรบ้างเล่า, รูปุปาทานกฺขนฺโธ เวทนุปาทานกฺขนฺโธ สลฺลยฺยุปาทานกฺขนฺโธ สงฺขารุปาทานกฺขนฺโธ วิญฺญาณุปาทานกฺขนฺโธ*, กลัวจะไม่รู้จักอุปาทานักขันโธ ๕ อย่าง แต่ละอย่างนี้ว่ามันเป็นอย่างไร.

ฉะนั้นศึกษาเรื่องขันธ์ ๕ ให้เข้าใจ จะรู้พุทธศาสนาได้โดยง่าย ว่าเรามีร่างกายชีวิตจิตใจ ที่แบ่งหน้าที่ออกไปเป็นหน้าที่ใหญ่ ๕ อย่าง : สำหรับกาย ทำทางรูป, เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่ทำทางจิตใจ, แล้วก็ทำกันคนละที ไม่อาจจะทำที่เดียวพร้อมกันทั้ง ๔ อย่าง ๕ อย่าง. เมื่อกำลังทำหน้าที่อย่างใดอยู่ จิตมันโง่งไปยึดถือหมายมั่นเป็นมีตัวผู้ทำ สมมติด้วยความโง่งขึ้นมาในใจ ยึดถือความโง่งขึ้นมาในใจ ว่ามีตัวผู้ทำ นั่นแหละ คือยึดถือว่าตัวตน แล้วทำ ก็ทำเอาเป็นของตน มันก็ยึดถือว่าของตน. ฉะนั้น เบญจขันธ์ ทั้ง ๕ ขันธ์แต่ละขันธ์ ๆ จึงมีโอกาสที่จะถูกยึดถือว่าเป็นตัวตนหรือเป็นของของตนได้เท่ากันทั้ง ๕ ขันธ์ และทั้งตนและของตน ได้ทั้ง ๕ ขันธ์. เดียวนี้เราไม่รู้เราก็ควบคุมมันไม่ได้; เพราะว่าสัญชาตญาณที่มีแรงมาก มันคอยแต่จะคิดอย่างโง่ง ๆ ไปตามสัญชาตญาณ ที่ไม่ได้รับการอบรม. ถ้ามาอบรมเรื่องอนิจจังทุกขังอนัตตาให้เพียงพอ สัญชาตญาณก็เป็นสัญชาตญาณโพธิ, ไม่เป็นสัญชาตญาณกิเลส. สัญชาตญาณกิเลสที่ยังโง่ง ที่จะยึดถือเอาเป็นตัวตนของตน เปลี่ยนมาเป็นสัญชาตญาณโพธิ มันรู้แจ้งว่า ไม่ใช่ของตน ก็ไม่เกิดความยึดถือว่าของตน.

ประโยชน์ของการเจริญเวทนานุปัสสนา.

นี่การรู้เรื่องเวทนาอย่างถูกต้องนี้ มันป้องกันไม่ให้เกิดความยึดถือว่าตัวตนในสิ่งที่มีความชั่วยวนให้ยึดถือมากที่สุด ในบรรดาขั้นทั้ง ๕ นั้น. ขั้นที่จะชั่วยวนให้เกิดความยึดถือว่าตัวตนมากที่สุดนั้น คือเวทนานั้นเอง, คือเวทนาขั้นนั้นเอง ฉะนั้นหลักธรรมที่สำคัญ สูตรที่สำคัญ ๆ จึงยกเอาเวทนามาเป็น เรื่องการยึดถือว่าตัวตนว่าของตนมีอยู่ทั่วไป; เพราะว่าเรื่องเวทนามันสำคัญมาก มันมีกำลังมาก มันมีความชั่วยวนให้ยึดถือมาก. เดียวนี้เรารู้ความจริงของมันเสียแล้ว ก็ไม่ยึดถือเอาเวทนาว่าเป็นตัวตนของตนด้วยสัญชาตญาณใจ ๆ นั้นอีกต่อไป.

ขอให้รีบพัฒนาให้สัญชาตญาณใจ ๆ นั้น หมดฤทธิ์หมดอำนาจไป. กลายเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ ฐีสืบต่อมาจากสัญชาตญาณใจ ๆ อย่างตรงกันข้าม, มันก็ไม่มี ความยึดถือว่าตัวตนของตนในเวทนานั้น. นี่คือเวทนานุปัสสนา สามารถพัฒนาสัญชาตญาณแห่งกิเลส ให้เป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิขึ้นมา, แล้วเพิกถอนเสียซึ่งความยึดมั่นถือมั่นว่าตัวตนได้, ทำนองเดียวกับที่กายนุปัสสนา มันทำให้เพิกถอนการยึดถือกายว่าตัวตนเสียได้. เวทนานุปัสสนามันก็ทำให้เพิกถอน การยึดถือว่าตัวตนของตนในเวทนาได้, แล้วมันเนื่องกันเวทนาให้เกิดสัญญา, สังขาร, วิตก, มันเป็นสังขาร ถ้าควบคุมเวทนาได้มันก็ไม่ยึดถือสัญญาขั้น และวิตก คือสังขารขั้น ว่าเป็นตัวตนได้อีกด้วย.

นี่ประโยชน์ของการที่เจริญเวทนานุปัสสนา รู้จักเวทนาโดยเป็นจริง ตามที่เป็นจริง ว่าเป็นสิ่งที่ปรุงแต่งจิตคือวิตก, แล้วก็ถอนกำลังมันเสีย ให้เห็นว่าเวทนาสักแต่เวทนา ไม่มีตัวตน อันสำคัญอะไร. ความคิดมันก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างไ้ เวลา เพราะว่าเวทนาคือปิติและสุขนั้นถูกพิจารณาเห็นเสียแล้ว, ว่ามันเช่นนั้นเอง,

ตามธรรมชาติอย่างนั่นเอง, มันไม่เป็นตัวตน ไม่เป็นของตน, นี้ประโยชน์ของ เวทนานุปัสสนา ควบคุมกำลังของสัญชาตญาณกิเลสได้, ยกเอาสัญชาตญาณแห่งโพธิขึ้นมาแทน เป็นการพัฒนาสัญชาตญาณอย่างดีที่สุด; เพราะว่าสิ่งที่มนุษย์ทั้งโลก ทั้งเทวโลก ด้วยก็ได้ที่ยังมีความรู้สึกในเวทนาแล้ว มันก็บูชาเวทนานั้นทั้งนั้น. พุทธอย่างนี้มันอาจจะ เป็นปรมาตม์มากเกินไปสำหรับคนโง่, คนโง่อาจจะบูชาเงินทอง ข้าวของ ลูกเมีย บุตร ภรรยา ปัจจัยอะไรต่าง ๆ. แต่ว่าลืมไปว่าทั้งหมดนั้น มันเพื่อสุขเวทนาของกู มีเงิน มีทอง มีข้าว มีของ มีเกียรติยศ มีอำนาจวาสนา มีอะไร ๆ ก็ตามล้วนแต่เพื่อเวทนา เป็นสุขของกู, รวมความแล้วมันก็คือ **บูชาเวทนาเป็นสุขของกู**, แต่เรารู้ความจริง ว่า ใจ นี่มันหลอกหลวงนี่ ก็ไม่บูชาเวทนาชนิดนั้นอีกต่อไป, ก็เป็นสัญชาตญาณที่เป็นโพธิขึ้นมา สำหรับที่จะควบคุมชีวิตจิตใจนี้. ไม่ให้ไปหลงไหลในเวทนา ชนิดนั้น.

หมวดที่ ๓ จิตตานุปัสสนา.

เข้า, ที่นี้ก็มาถึงหมวดจิต, **จิตตานุปัสสนา รู้จักจิตทุกชนิดที่จะปรุงแต่ง ขึ้นมาได้อย่างไรจากเวทนา.** เวทนาปรุงแต่งจิต ปรุงแต่งขึ้นมาได้ก็อย่างชนิด กิเลส อย่างก็สับสนชนิดก็ตาม. จิตอย่างนั้น จิตอย่างนี้ จิตอย่างโน้น จนกระทั่งถึงว่าไม่มีจิตอื่น ยิ่งกว่า, มันก็เป็นสักว่าจิตเวทนาปรุงขึ้นมา ไม่ใช่ตัวตน. **จิตตานุปัสสนานี้ เมื่อฝึกดีแล้วบังคับจิตได้ตามต้องการ : อภิปุพโหมทัย -ทำให้จิตบันเทิง, สมาทหิ - ทำให้จิตตั้งมั่น, วิโมจยิ -ทำให้จิตให้ปล่อยวาง.** คือว่าสามารถจะบังคับให้จิตบันเทิง พอใจก็ได้, บังคับให้จิตหยุดตั้งมั่นอย่างเดียวกันก็ได้, บังคับจิตให้ปล่อย ปล่อยสิ่งที่ ยึดถือหลงไหลเสียก็ได้, มันมีอยู่สามอย่าง ที่สำคัญที่สุด ที่ว่าถ้าทำได้ ก็เป็นการ บังคับจิตได้ : ให้จิตบันเทิง ให้จิตตั้งมั่น ให้จิตปล่อยวาง. จิตเปลี่ยนไปได้ก็ชนิด ก็ร้อยชนิดก็ตามเถิด, ก็รวมอยู่ที่ว่า ถ้าจะบังคับกันก็บังคับให้มันบันเทิง คือเป็นสุข

แล้วก็ตั้งมั่นอยู่ ไม่ต้องเป็นสุขเป็นทุกข์, แล้วก็ให้ปล่อยวาง สิ่งที่ยึดมั่นถือมั่นว่าตัวตน นั้นเสีย. ถ้าบังคับจิตได้อย่างนี้ มันคือบังคับสัญชาตญาณอย่างที่สุดแล้ว; เพราะว่าที่ จะไปหลงไหล มันก็เพราะอำนาจของสัญชาตญาณที่ไม่ได้พัฒนา. เมื่อพัฒนา แล้ว มันก็หลงไหลไม่ได้, จิตดำรงอยู่ในความถูกต้อง จิตมันจะเป็นไปในทางที่ ให้เกิดโทษ เกิดทุกข์เกิดอะไรไม่ได้อีกต่อไป, จะดำรงอยู่แต่ในความถูกต้อง เพราะว่า สามารถบังคับจิตได้.

นี่ถ้าปฏิบัติถูกต้องมาตั้งแต่กายานุปัสณา เวทนานุปัสสนา ซึ่งพูด ถึงเรื่องเวทนาเป็นเครื่องปรุงแต่งจิต มาได้อย่างดีแล้ว ก็บังคับจิตได้ บังคับจิตได้ บังคับจิตให้เป็นไปในทางที่ถูกต้องได้ ก็ไม่มีปัญหา. จิตพลิกแพลงได้ก็ร้อยชนิดก็ ตามใจ, เดียวนี้บังคับได้ ให้อยู่แต่ในลักษณะที่ถูกต้องที่ควรจะเป็น คือ **จิตตั้งมั่นหรือ จิตปล่อยวาง**, หรืออย่างเร็วที่สุด ก็ให้พอใจอยู่ในความถูกต้องของจิต อย่างนี้มันก็ยังดี, แล้วก็ว่าตั้งมั่น คือไม่หวั่นไหวไปตามอำนาจการปรุงแต่ง, แล้วก็ปล่อยวางเสีย, อะไร ๆ ไม่ยึดถือให้เป็นตัวตนหรือเป็นของตน ก็เป็นจิตที่หมดปัญหา. นี้เรียกว่า พัฒนาจนมีความรู้มีอำนาจเหนือจิต, จิตที่พัฒนาแล้วอย่างนี้ มีอำนาจเหนือจิตที่ไม่ได้ รับการพัฒนา.

ถ้าพูดให้ตรงกว่านี้ ฟังให้ดี ๆ ก็จะพูดว่า จิตที่หมดปัญหา จะเกิดขึ้นมาได้ แต่จิตที่ถูกต้อง, จะเกิดปรากฏขึ้นมาในห้วงแห่งความรู้สึกนึกแต่จิตที่พัฒนาแล้ว ที่ ถูกต้องแล้ว จิตที่โง่เขลาที่เป็นไปตามสัญชาตญาณอย่างต่ำ อย่างสัตว์นั้น เกิดไม่ได้ อีกต่อไป; อย่างนี้เราเรียกกันเสียใหม่ว่า เป็นนายเหนือจิต มันเป็นคำพูดโดยสมมติ, มันจะเอาจิตไหนมาเป็นนายเหนือจิตไหน? มันก็ไม่ใช่ว่าข้อเท็จจริงของธรรมชาติ, ข้อเท็จจริง ของธรรมชาติ. เดียวนี้มันก็ควบคุมได้ว่า ให้เกิดแต่จิตชนิดที่มันถูกต้อง จิตที่เลวร้าย

ทุกชนิด ไม่อาจจะเกิดขึ้น, อย่างนี้เรียกว่าเป็นนายเหนือจิต สามารถจะให้เกิดได้ แต่จิตที่มีประโยชน์; เมื่อมีอำนาจเหนือจิตอย่างนี้ก็คือมีอำนาจเหนือสัญชาตญาณ คือจิตที่ไม่ได้รับการพัฒนา มีสัญชาตญาณที่ไม่ได้รับการพัฒนา, จิตที่พัฒนาแล้วคอยควบคุมให้มีแต่ความถูกต้อง, จิตเลวร้ายตามสัญชาตญาณ ก็ไม่มีโอกาสที่จะแสดงบทบาท.

ประโยชน์ของจิตตานุปัสนา.

ผลดีในที่สุดก็มีว่า **แม้ว่าจิตนี้จะนำมหัสจรรย์** ดูเป็นของนำมหัสจรรย์ กายสิทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เหลือประมาณอธิบายไม่ได้ ก็ไม่ใช่ตัวตนอยู่นั่นเอง. **จิตนี้สักแต่ว่าจิต,** เป็นธาตุชนิดหนึ่งเรียกว่าวิญญาณธาตุ ได้รับสิ่งแวดล้อมปรุงแต่งมาดี มันก็เป็นมาดี, ถ้าไม่ได้รับการปรุงแต่งแวดล้อมที่ดี มันก็เลวร้าย, จิตที่ไม่ได้รับการอบรมให้ดี เป็นสิ่งเลวร้ายกว่าสิ่งใดหมด, เป็นศัตรูอันร้ายกาจยิ่งกว่าสิ่งใดหมด คือจิตที่ไม่ได้รับการอบรม. **ถ้าได้รับการอบรมดีแล้ว จิตนั้นจะเป็นมิตรที่ดีที่สุด** เป็นเพื่อนที่ดีที่สุด, มีประโยชน์ที่สุด; ดังนั้นท่านจึงสอนให้อบรมจิต. แต่แม้ว่า**จิตมันจะทำอะไรได้มาก**อย่างนี้ นำมหัสจรรย์อย่างนี้ ก็ยังมี**ไม่ใช่ตัวตน** มันสักว่าจิต, เป็นธาตุตามธรรมชาติชนิดหนึ่ง : ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ธาตุอากาศ ธาตุวิญญาณ, ธาตุวิญญาณนั้นแหละคือ**ธาตุจิต**, มันเป็นเพียงธาตุตามธรรมชาติชนิดหนึ่ง. ถ้าฝึกจิตตานุปัสนาได้ดีแล้ว ก็จะได้เห็นว่า แม้แต่สิ่งที่เรียกว่า **จิตอันนำมหัสจรรย์ที่สุด**นั้น ก็ยังมี**ไม่ใช่ตัวตน**, มี**ไม่ใช่ตัวตน**, ก็ได้รับผลดีในข้อที่ว่า **สัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน** นั้นนะ ถูกทำลายแหลกกลายเป็นอีกชั้นหนึ่ง อีกชั้นหนึ่ง คือ**ชั้นจิต**.

หมวดที่ ๔ ธัมมานุปัสสนา.

นี่เหลือขั้นสุดท้ายขั้นที่ ๔ คือขั้นธัมมานุปัสสนา เห็นธรรมะคือธรรมชาติ, อยากจะพูดโดยหลักที่ขอบพุดง่าย ๆ ว่า ธรรมะคือธรรมชาติ, ธรรมะคือกฎของธรรมชาติ, ธรรมะคือหน้าที่ตามกฎของธรรมชาติ, ธรรมะคือผลที่เกิดจากหน้าที่ที่ถูกต้องตามกฎธรรมชาติ; ทั้งหมดนั้นเป็นสักว่าธรรมชาติ ไม่มีอะไรจะเป็นตัวตนได้ มันก็จะไม่เกิดความคิดโง่เขลาว่าเป็นตัวตน เป็นขั้นสุดท้าย, แม้ในสิ่งที่ละเอียดที่สุด ประเสริฐที่สุด ประณีตที่สุด ยั่วชวนให้ยึดถือที่สุด มันก็ไม่เกิดความคิดถือว่าตัวตนในสิ่งใด ๆ.

ผลของการเจริญธัมมานุปัสสนา.

จิตพัฒนาโดยธัมมานุปัสสนาถึงที่สุดแล้ว ควบคุมจิตได้ ไม่วิปลาสในเรื่องของไตรลักษณ์, สัญชาตญาณโง่เขลาเดิม ๆ นั้น มันจะมีความคิดวิปลาสในเรื่องของ ไตรลักษณ์ คือเรื่องอนิจจัง เรื่องทุกข์ เรื่องอนัตตา. จิตที่ไม่ได้พัฒนาหรือสัญชาตญาณที่ไม่ได้พัฒนา มันจะมีความวิปลาสไปเห็นเป็นนิจจัง สุขังอัตตา เสีย. มันไปเห็นเป็นของเที่ยง ของสุข และอัตตา. ถ้าพัฒนาเป็นอย่างดีแล้วไม่เป็นอย่างนั้น, จะเห็นชัดในความเป็นอนิจจังของธรรมชาติเหล่านั้น, ทุกข์คือ น่าเกลียด เปลี่ยนแปลง แล้วก็ทนทุกข์ แล้วถือเอาเป็นตัวตนไม่ได้, ความคิดเรื่องอนิจจัง ทุกข์ อนัตตาก็ถูกต้อง เพราะเจริญธัมมานุปัสสนาอยู่เป็นประจำ.

เมื่อทำได้แบบนี้ มันก็มีผลต่ำไปถึงกับว่า ควบคุมการเกิดอุปาทานได้ไม่ให้เกิด, ถ้าเห็นอนิจจังทุกข์อนัตตาอยู่ มันเกิดอุปาทานว่าตัวตนไม่ได้, หรือจะเกิดอุปาทานอย่างอื่น ๆ เช่น กามอุปาทาน-ยึดถือในกาม, ทิฏฐุปาทาน-ยึดถือใน

ความคิดเห็นของตน, สัมผัสที่กระทบ-ยึดถือในวัตรปฏิบัติของตน ก็มีไม่ได้, มองเห็นเป็นธรรมชาติ ตามธรรมชาติ ตามกฎของธรรมชาติ ก็ไม่ยึดถือเอาเป็นตัวตน; เป็นอันว่าตัวตนละเอียดชนิดไหน ลึกซึ่งประณีตเท่าไร ก็ไม่อาจจะเกิดขึ้นในบุคคลผู้เจริญธัมมานุปัสสนาอยู่. คนโง่เหล่านั้นไม่ปัญญาในส่วนนี้ มันก็ไปยึดเอาของธรรมชาติมาเป็นของตน; นี้พูดโดยอุปมาว่าถ้าเราโง่ ใครก็ตามถ้าโง่ ก็ไปเอาของธรรมชาติ ตามธรรมชาติมาเป็นตัวกู มาเป็นของกู. นี่มันเป็นการปล้น เป็นการขโมย เหลือประมาณที่ว่ามันจะเลวร้าย, ได้ปล้นเอาธรรมชาติ, ทรัพย์ของผู้อื่นมาเป็นของตน, อย่างนั้นเลวร้ายที่สุด. แต่ถ้าเจริญธัมมานุปัสสนาแล้วมันมีไม่ได้ ก็เลยเรียกว่า พัฒนาสัญชาติญาณ เลื่อนตัวตนได้ดีถึงที่สุด เพราะธัมมานุปัสสนาอันเป็นสติปัฏฐานข้อที่ ๔ อย่างนี้.

ประโยชน์ของการเจริญสติปัฏฐาน ๔.

ฉะนั้นขอให้ท่านทั้งหลายทุกคน มองเห็นประโยชน์ของการเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔. ว่าสามารถพัฒนาสัญชาติญาณได้อย่างไร : กายานุปัสสนาพัฒนาในส่วนไหน, เวทนานุปัสสนาพัฒนาในส่วนไหน, จิตตานุปัสสนาพัฒนาในส่วนไหน, ธัมมานุปัสสนาพัฒนาในส่วนไหน, ก็ารู้เอาเอง เห็นได้เอง โดยไม่ต้องถามใคร.

เป็นอันว่า อาตมาได้ชี้ให้เห็นว่า จะพัฒนาสัญชาติญาณโดยอานาปานสติปัฏฐานทั้ง ๔ นั้นทำได้อย่างไร แล้วจะมีผลอะไรเกิดขึ้น เป็นเค้าโครงสังเขปย่อ ๆ, ไปศึกษาใคร่ครวญต่อไป ให้เห็นละเอียด ถูกต้อง ชัดเจนสิ้นเชิง. สรุปความเป็นการพัฒนาสัญชาติญาณ ด้วยอานาปานสติ ซึ่งเป็นระบบสติปัฏฐาน ๔ ที่รัดกุม ไม่พ่นเฟือ, เหมือนกับเรื่องสติปัฏฐานที่มาในสูตรอื่น ๆ. แต่ก็พอจะพูดได้ว่า ทุกสูตรก็

มุ่งหมายจะกำจัดความยึดถือว่าตัวตน ด้วยกันทั้งนั้น; แต่มันมักชักจะพันเฟือ; เช่นในมหาสติปัฏฐานสูตรนั้น อาตมาไม่แนะนำ มันยาวเกินไป เพียงแต่เอามาอ่านก็ตั้ง ๓-๔ ชั่วโมง. เดี่ยวนี้มันมีสั้น ๆ อย่างนี้, แล้วพระพุทธะเจ้าท่านก็ตรัสสอนอย่างนี้ ตรัสว่าตถาคตก็บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณด้วยอานาปานสติภาวนาอย่างนี้, เราก็ควรจะเอาอย่าง, เอามาใช้ในการพัฒนาสัญชาตญาณ ละจากสัญชาตญาณแห่งกิเลส มากลายเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ, แล้วมันก็ง่าย ๆ ๆ สะดวกตายในการที่จะเดินไปตามทางธรรม, สำเร็จประโยชน์เป็นผู้บังคับสัญชาตญาณได้.

ต่อไปนี่มันก็มีแต่ความถูกต้อง, เราต้องการจะทำอะไรที่ควรทำมันก็ทำได้; ไม่อยากจะทำมันก็ได้, ไม่อยากจะทำมันก็ได้, ไม่อยากจะทำมันก็ได้, จะสะเพร่าจะหลงมันก็ได้, มันมีผลดีอย่างนั้น.

เมื่อเจริญอานาปานสติอย่างเพียงพอแล้ว คนเราก็มีสติเพียงพอ, มีปัญญาเพียงพอ, มีสัมปชัญญะเพียงพอ, มีสมาธิเพียงพอ. นี่หลักการใหญ่ซึ่งจะต้องรู้ไว้ ว่าในการที่จะปฏิบัติถูกต้องทันแก่เวลา ต้องมีธรรมะ ๔ อย่าง คือสติ สัมปชัญญะ สมาธิและปัญญา. ถ้าเจริญอานาปานสติอย่างครบถ้วน อย่างที่ว่ามาแล้ว ๔ อย่างนี้มันจะสมบูรณ์ที่สุด : ธรรมเป็นอุปการะแห่งความสำเร็จ ๔ อย่าง คือ สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา. เมื่อเราฝึกอานาปานสติเพียงพอแล้ว เราก็มีปัญญาเรื่องไตรลักษณ์, เรื่องไตรลักษณ์ เรื่องอิทัปปัจจยตาสมบูรณ์ มีปัญญาเตรียมไว้เป็นทุน เป็นเดิมพันอยู่ตลอดเวลา.

พอเรื่องอะไรเกิดขึ้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อะไรเกิดขึ้น สติก็ไปเอาปัญญามา, สติระลึกได้คือระลึกถึงปัญญาว่ามีอยู่อย่างไร เหมือนกับมันไปเอามา, ไปเอาปัญญามาเผชิญหน้ากับเหตุการณ์. ปัญญาความรู้อย่างถูกต้องนั้นมาขึ้นคุณ

เชิงอยู่ ในขณะที่มันมีเรื่องทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อย่างไรก็ดีเมื่อไร มันเป็นสัมปชัญญะ. ปัญญาที่สติไปเอามาให้ยื่นควบคุมสถานการณ์นี้เรียกว่าสัมปชัญญะ. สัมปชัญญะ ก็ทำหน้าที่เรื่อยไป รู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่เรื่อยไป. จัดการกับสิ่งที่จะมายั่วให้เกิดกิเลส ได้. ถ้ากำลังน้อยมันไม่พอ มีสมาธิที่ฝึกไว้ดีแล้วในอานาปานสติ, สมาธิมันก็เพิ่ม กำลังให้แก่สัมปชัญญะ สัมปชัญญะก็ตัดปัญหาได้ ตัดกิเลสได้.

นี่รู้ไว้เถอะว่าการเจริญอานาปานสตินั้นมันสร้างไว้มากมาย ที่จำเป็น ๔ ประการคือ สติ อย่างหนึ่ง สัมปชัญญะอย่างหนึ่ง สมาธิอย่างหนึ่ง ปัญญา อย่างหนึ่ง, ๔ อย่างนี้ที่จะทำให้เราควบคุมตัวเองได้. ขออภัย ยกตัวอย่าง เมื่อครูจะ บันดาลโทสะตีเด็กเกินขนาดอย่างนี้, ถ้ามีสติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญาแล้ว ระวังได้ ควบคุมได้. สติมันระลึกถึงความถูกต้องที่เป็นปัญญาเอามาเป็นสัมปชัญญะ ควบคุมตัวอยู่ มันก็ทำไม่ลง, มันทำไปไม่ได้, ถ้ากำลังใจไม่เข้มแข็งพอ ก็เพิ่มความเข้ม แข็งให้พอ มันก็บังคับตัวเองได้. นี่การทำอะไรที่มันรุนแรง มันผิดพลาด มันเสียหาย มันก็ไม่เกิดขึ้น; นี่ขอให้มองเห็นตัวอย่างแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้.

ที่นี้เรื่องที่มีมันใหญ่นั่นมันก็อย่าเดียวกันทำนองเดียวกัน, ถ้าปัญญา สะสมไว้มากพอ, สติขมเอามาคุมสถานการณ์ยื่นอยู่เป็นสัมปชัญญะ, แล้วเพิ่ม กำลังสมาธิลงไปเป็นสัมปชัญญะ มันก็ตัดปัญหาหรือกิเลสที่จะเกิดขึ้น หรือเกิดขึ้น แล้วในกรณีนั้น ๆ ให้สูญสิ้นไป.

นี่คือ ผลประเสริฐวิเศษของการพัฒนาสัญชาตญาณ; เราจะมีธรรมะ ๔ ประการนั้นอย่างเพียงพอ มีสติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญาอย่างเพียงพอด้วย แล้วเราจะสามารถใช้ธรรมะ ๔ ประการนี้ สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา นี้ได้อย่าง คล่องแคล่วด้วย. เรามีมันอย่างเพียงพอด้วย, เราจะใช้มันได้อย่างคล่องแคล่วด้วย, มัน

เลย กลายเป็นชีวิตชนิดที่ไม่โง่ ไม่หลับ ไม่หลง, แต่ว่าตื่นอยู่ รู้สึกอยู่ด้วยปัญญา. เป็นชีวิตที่สามารถควบคุมสัญชาตญาณฝ่ายต่ำได้อย่างเด็ดขาด สมตามความปรารถนา; โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็จะไม่ไปหลง หลงไหลในเรื่องต่างๆ ในโลกนี้ ซึ่งเป็นเพียงความบ้าบอเดียว. ขออย่าต้องพูดคำที่มันโงกโงกหยาบคายมากไปกว่านี้เลย, พูดว่าเรื่องทางตา หู จมูก ลิ้น กายอะไรเหล่านั้น แม้จะสนุกสนานเริงร่าอยู่เพียงไร มันก็เป็นเรื่องบ้าบอเดียว. ถ้าว่า ควบคุมสัญชาตญาณอันนี้ไม่ได้ มันก็ไปบูชาเรื่องบ้าบอเดียว, แล้วก็วินาศกันไปตามความพอใจ.

เอาละ, เป็นอันว่า การบรรยายในวันนี้ พูดถึงการควบคุมสัญชาตญาณโดยใช้หลักอานาปานสติ. ขอให้ท่านทั้งหลายฟื้นฟูความรู้ความจำเรื่องอานาปานสติขึ้นมาศึกษาใคร่ครวญ, และถ้าปฏิบัติได้ก็ยิ่งดี, แล้วจะมองเห็นว่ามันจะควบคุมสัญชาตญาณนี้ได้อย่างไร. ความเป็นพุทธบริษัทก็จะมีสมบุรณ์ขึ้นมา ความเป็นมนุษย์มันก็จะถูกต้องขึ้นมา แล้วเราก็หมดปัญหา, อยู่เหนือโลก เหนือปัญหาคือเหนือโลก, แล้ววิมุตติคือหลุดพ้นไปจากปัญหา อยู่เหนือปัญหาก็คือโลกุตตระ คืออยู่เหนือโลก. เพราะฉะนั้น เรื่อง วิมุตติที่ดี เรื่องโลกุตตระ ก็ดี ก็อยู่ในกำมือ ที่จะทำได้.

หวังว่าท่านทั้งหลาย จะไปใคร่ครวญดูให้เห็นความจริงข้อนี้แล้วใช้ให้เป็นประโยชน์ยิ่ง ๆ ขึ้น แล้วมีความสุข ความสงบเย็น สมควรแก่อัตภาพของพุทธบริษัทอยู่ทุกทีพรตริกาลเทอญฯ.

ขอยุติการบรรยายในวันนี้ เปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย ได้สวดบทพระธรรมคุณสาธยายส่งเสริมกำลังใจให้มีมากขึ้น ในการที่จะประพฤติปฏิบัติตามธรรมะนั้น ๆ สืบต่อไป ในบัดนี้.

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

- ๙ -

๑ มีนาคม ๒๕๒๙

การพัฒนาสัญชาตญาณโดยอุปการธรรม.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๙ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงกล่าวในชุด ธรรมะกับสัญชาตญาณ ต่อไปตามเดิม เพราะมันยังไม่จบ แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะในวันนี้ว่า การพัฒนาสัญชาตญาณ โดยอุปการธรรม.

[บททวน.]

ในครั้งที่แล้วมา ได้กล่าวถึง การพัฒนาสัญชาตญาณโดยธรรมที่เป็นคู่ปรับโดยเฉพาะ คือสติปัฏฐานทั้ง ๔, สติปัฏฐานทั้ง ๔ มุ่งหมายที่จะกำจัดอุปาทานความยึดมั่นว่าตนว่าของตน อันจะมีในกายก็ดี ในเวทนามก็ดี ในจิตก็ดี ในธรรมก็ดี, ไม่เกิดตัวตนในธรรมทั้ง ๔ นี้แล้ว ก็เป็นอันว่า หมดปัญหา.

แต่เดี๋ยวนี้ โดยหลักอันแท้จริงนั้น ธรรมะมีอยู่เป็นสองประเภท คือ ธรรมะที่เป็นหัวหน้า หมวดหนึ่งพวกหนึ่ง, และธรรมะที่เป็นอุปกรณ์ คือช่วยเหลือสนับสนุน อีกพวกหนึ่ง. ถ้าได้ทำหน้าที่ทั้งสองพวก มันก็จะง่ายเข้าเร็วเข้า เป็นต้น; ดังนั้นเราก็จะได้กล่าวถึงการใช้ธรรมะในหมวดอุปกรณ์กันต่อไป ในการร่วมมือกับธรรมะหลัก เพื่อจะกำจัดเสียซึ่งสัญชาตญาณแห่งตัวตน.

ธรรมะหมวดอุปกรณ์เหล่านี้ก็ได้แก่ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ พละ ๕ อินทรีย์ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมืองค์ ๘, ท่านที่เคยฟังเคยเล่าเรียนมาแล้ว ก็คงมองเห็นได้ทันทีว่า เป็นการใช้ธรรมที่เรียกว่า โภธิปักขิยธรรม ๓๗ นั่นเอง. สติปัฏฐาน ๔ หมวดแรกนั้น เอามาเป็นธรรมะหลัก สำหรับจะเป็นการกำจัดโดยตรง เปรียบเสมือนทัพหลวง, และขอให้เข้าใจไว้ว่า ไม่ว่าในกรณีไหน ที่จะเป็นการทำลายกิเลสกันแล้ว ท่านก็วางหลักไว้ ให้ใช้สติปัฏฐาน ๔ โดยเฉพาะเป็นหลักทั้งนั้นเลย, ธรรมะนอกนั้น ก็ใช้เป็นอุปกรณ์. ที่นี้ธรรมที่ใช้เป็นอุปกรณ์เหลืออยู่ ได้แก่ พวก ปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมืองค์ ๘.

บางคนจะไม่เข้าใจ บางคนอาจจะไม่เชื่อ ว่าทำไปมาลดเกียรติดิลดศักดิ์ศรีของธรรมะเหล่านี้มาเป็นธรรมะอุปกรณ์; ถ้าท่านพิจารณาดูให้ดีก็จะเห็นว่า ธรรมะสติปัฏฐาน ๔ นั้นเป็นธรรมะหลัก เป็นธรรมะลึกซึ้ง เข้มแข็งสูงสุด, เพราะว่าจะนำออกเสียซึ่งความยึดถือว่าตัวตน, สำคัญที่ตรงนั้น ถ้านำออกเสียได้จากความยึดถือว่าตัวตน กิเลสทั้งหลายที่เนื่องด้วยตัวตนด้วยของตน มันก็ไม่เกิด. ในที่นี้ก็เหมือนกัน คือว่าเรามุ่งหมายจะทำลายสัญชาตญาณหลัก หรือสัญชาตญาณแม่, แม่บทคือสัญชาตญาณแห่งตัวตนนั้นแหละเสีย เป็นจุดใหญ่ เป็นจุดสำคัญ เป็นจุดศูนย์กลาง. ครั้น ทำลายสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน คือตัวกู-ของกูเสียแล้ว สัญชาตญาณลูกน้อง ซึ่งเกิดจากสัญชาตญาณแม่นั้น มันก็ถูกทำลายไปเอง.

ไม่มีสัญชาตญาณแห่งตัวคนแล้ว สัญชาตญาณแห่งการกินอาหาร คือจะตะกละมัวเมาในอาหาร มันก็ลดไป, สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ก็ลดไป เพราะมันไม่มีสัญชาตญาณตัวตน ที่เป็นเจ้าของเรื่องที่จะสืบพันธุ์. สัญชาตญาณแห่งความกลัวก็ลดไป, สัญชาตญาณแห่งการต่อสู้หนีภัยมันก็ลดไป, การรักตนการเห็นแก่ตนมันก็ลดไป, การพัฒนาตนด้วยกิเลส มันก็ลดไป, การบำเรอตนมันก็ลดไป, การอวดดีอวดตนมันก็ลดไป; เราพบว่าสัญชาตญาณหลักที่เป็นแกนกลาง คือความมีตัวตนนั้นมันลดไป. ข้อนี้ขอให้เข้าใจให้ดี ๆ มันเป็นหลักทั่วไป ซึ่งจะต้องใช้ตลอดเวลา; ปัญหาใหญ่มันอยู่ที่มีตัวตน, ยึดถือเป็นตัวตน ยึดถือเป็นของตน, แล้วก็เกิดกิเลสเกิดความทุกข์. ถ้าความยึดถือในตัวตนหมดไป มันก็ไม่ต้องยึดถืออะไร. มันก็ไม่มีการยึดถือ, ไม่มีกิเลส, มันก็ไม่มีทุกข์. มันก็เหมือนกับข้าววมของสิ่งที่เป็นพวง, ถ้าเราตัดที่ข้อได้ สิ่งที่เนื่องอยู่ในพวงนั้น ทุก ๆ สาย มันก็พลอยถูกตัดด้วย. นี้เรียกว่ามุ่งหมายจะกำจัดสัญชาตญาณแห่งตัวตน ซึ่งเป็นแม่บทนั้นกันเสียก่อน, แล้วมันก็ง่ายในการที่จะควบคุมสัญชาตญาณเล็ก ๆ หรือมันก็จะพลอยหายไปด้วยกัน.

อ้อ, ที่นี้จะตัดโดยตรง ด้วยธรรมะหมวดที่สำคัญที่สุด ที่ออกหน้าที่สุด จนถึงกับจะกล่าวได้ว่า หลักธรรมสำคัญที่สุดในพุทธศาสนาก็คือสติปัฏฐาน ๔ สำหรับจะ ตัดปัญหาโดยตรง, นอกนั้นก็เป็นเครื่องช่วยเป็นอุปกรณ์. เสมือนหนึ่งกับว่ากองทัพใหญ่กองทัพมหาศาล มันต้องมีกองทัพหลวง, กองหลวงซึ่งเป็นกองประธาน, แล้วมันก็มีกองหน้า มีกองหลัง, กองระวังซ้าย กองระวังขวา ข้างบนข้างล่าง หรือกองเสบียง กองอะไรต่าง ๆ อีกมากมาย, ล้วนแต่จะต้องทำการสัมพันธ์กับกองทัพหลวงกลางคือกองหลวง. ฉะนั้นเดี๋ยวนี้เราก็มีหลักสติปัฏฐาน ๔ ทำหน้าที่อย่างทัพหลวงอย่างในการบรรยายครั้งที่แล้วมา.

ที่นี้ก็จะได้บรรยายหมวดที่จะเข้าร่วมมือกันเป็นลำดับไป; ขอให้ทำความเข้าใจให้ดี ๆ มิฉะนั้นจะงง ๆ หรือจะไม่แจ่มกระจ่างพื้นผิว, ว่าโดยหลักทั่วไป ก็ใช้สติ-
ปฏิฐาน ๔ ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ, โดยเฉพาะตามแนวแห่งอานาปานสติ ๔ ก็ได้กล่าวชี้ให้เห็นแล้วว่า ข้อไหนกำจัดอย่างไร, สติปฏิฐานข้อไหนกำจัดสัญชาตญาณแห่งตัวตน
 อย่างไร, ตามหน้าที่ตามลำดับ.

[เริ่มการบรรยายในครั้งนี้.]

ธรรมอุปกรณ์หมวดปธาน ๔.

ที่นี้ก็มาถึงการที่จะใช้หลักธรรมะร่วมมือ. หลักธรรมะหมวดแรกที่มาถึงเข้า ก็คือ **สัมมัปปธาน ๔** หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่าปธาน, ปธาน ๔ ใน ๔ ข้อนั้น.

ข้อที่ ๑ ก็เรียกว่า **สังวรปธาน เพียรในการปิดกั้น**; นี่ก็หมายความว่า ปิดกั้นป้องกันการเกิดแห่งตัวกู คือตัวตนนั้นแหละ, อุปาทานแห่งตัวตนจะเกิดขึ้นมาได้จากอะไร ก็เพียรระวังปิดกั้นการเกิด, ก็เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่า **อุปาทานนี้มันก็เกิดจากตัณหา-ตัณหาก็คือเกิดจากเวทนา-เวทนาเกิดจากผัสสะ, รู้เค้าเงื่อนอย่างนี้ดีแล้ว ก็มีการป้องกันตั้งแต่ผัสสะ ตั้งแต่เวทนา ตั้งแต่ตัณหาไม่ปรุงแต่งเป็นตัวกู-ของกูขึ้น** หนึ่งอย่างหนึ่ง.

ข้อที่ ๒ เรียกว่า **ปหานปธาน-พากเพียรในการละเสีย** ก็หมายความว่า **ละตัวกูที่เกิดแล้ว หรือกำลังเกิดอยู่**. คำว่าละตัวกูที่เกิดแล้วนี่ฟังดูก็แปลก มันก็หมายความว่า **ป้องกันได้แล้ว ละไปได้แล้ว** ในความหมายเดียวกัน, เป็นตัวตนที่ละได้แล้ว. แต่โดยเฉพาะนั้น มันก็ละตัวตนที่กำลังเกิดอยู่ ซึ่งโดยที่แท้มันก็เนื่อง ๆ กันเป็นสาย.

ปลานความเพียร ข้อที่ ๓ คือภาวนาปธาน-พากเพียรที่จะทำให้เกิดขึ้น, ทำอะไรให้เกิดขึ้น ในที่นี้ก็ได้แก่การทำให้ความว่างจากตัวคนเกิดขึ้น, ความว่างที่เรียกว่า สุนฺญตา ที่ไม่เกิดที่ยังไม่เคยเกิด คือไม่มีความรู้เรื่องสุนฺญตา, ก็ทำให้รู้เรื่องสุนฺญตา แล้วก็พยายามดำเนินชีวิต เรียกว่าระงับการเป็นไปในชีวิตแต่ละวันนั้น ให้ประกอบ อยู่ด้วยสุนฺญตา คือว่างจากตัวตนและของตน, ตามรอยพระพุทธเจ้าที่ท่านตรัสว่า ตถาคตอยู่ด้วยสุนฺญตาวินิหาร. เราไม่เคยมีความว่าง ไม่เคยมีจิตที่ว่าง ก็ทำให้มีขึ้น, มองเห็นสิ่งทั้งปวงเป็นของว่างจากตัวตนและของตน. ถ้ามองเห็นสิ่งทั้งปวงเป็น ของว่างจากตัวตนและของตนอย่างนี้แล้ว จิตมันก็ไม่รู้จะยึดถืออะไร เมื่อมันไม่ยึดถือ อะไรได้ มันก็อยู่ด้วยความว่าง ถ้าไม่เคยว่างอย่างนี้ ก็พยายามทำให้มันมีขึ้นมา, พยายามทำให้มันมีขึ้นมา.

ที่นี้ ข้อที่ ๔ อนุรักษนาปธาน-เพียรรักษา, คือเคยทำให้ว่างได้เท่าไร ก็รักษาไว้ให้ยังคงว่างอยู่ตลอดไป, เรียกว่า รักษาสุนฺญตาที่เกิดขึ้นแล้ว ให้ยังมีอยู่ ต่อไป; นี่เป็นความเพียร ๔ ข้อ ซึ่งจะต้องประพฤติปฏิบัติเป็นการช่วยแรงสติปัญญา ทั้ง ๔ ในการที่จะทำลายสัญชาตญาณแห่งตัวตน.

สรุปสั้น ๆ ว่า ความเพียรข้อที่ ๑ ป้องกันการเกิดแห่งตัวกู-ของกู. ความเพียรข้อที่ ๒ ละตัวกู-ของกู. ที่เกิดแล้วหรือกำลังเกิดอยู่. ข้อที่ ๓ การทำให้ เจริญ เรียกสั้น ๆ ว่า การทำให้เจริญคือทำสุนฺญตาให้เกิดขึ้น, แล้วข้อที่ ๔ รักษาพาก เพียรในการรักษา รักษาสุนฺญตาที่เกิดขึ้นแล้ว. จำหัวข้อสั้น ๆ ไว้ให้ดี ๆ เป็นภาษาไทยก็ได้ : ระงับไม่ให้ตัวกูเกิดขึ้น, แล้วละตัวกูที่เกิดอยู่หรือเกิดแล้ว, เกิดขึ้นมาแล้ว คือกำลังเกิดอยู่แล้ว. ที่นี้เจริญสุนฺญตาให้เกิดขึ้น, แล้วก็รักษาสุนฺญตาที่เกิดขึ้น แล้วให้เจริญออกงามต่อไป. เมื่อใช้ความเพียร ๔ อย่างนี้ ก็ลองคิดดู จะเห็นได้ว่าการพยายามกำจัดตัวตน ความรู้สึกตัวตนนั้น มันก็ยิ่งรัดกุมรอบตัวรอบด้านมากเข้า.

หมวดอิทธิบาท ๔.

เอา,ที่นี่ก็จะดูถึงหมวดถัดไป คือ **หมวดอิทธิบาท ๔** อิทธิบาท ๔ ก็เป็นที่รู้จักกันดี เด็ก ๆ ก็มักจะรู้แล้วเดี๋ยวนี้ เพราะในโรงเรียนก็สอนกันมาก อิทธิบาท ๔. อิทธิแปลว่า *ความสำเร็จ*, บาทแปลว่า*รากฐาน*, อิทธิบาทแปลว่า*รากฐานแห่งความสำเร็จ* ก็คือเหตุปัจจัยแห่ง*ความสำเร็จ*, ถ้าทำอะไรทำด้วย*อิทธิบาท ๔* ก็*มีความสำเร็จ*; อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า *แม้จะดำรงชีวิตอยู่ถึงอายุกัปป์เต็มที ก็ทำได้ด้วยอิทธิบาท ๔.* ที่นี้ก็ดูทีละข้อ ๆ ว่า อิทธิบาททั้ง ๔ แต่ละข้อ ๆ จะมาช่วยสนับสนุนในการละตัวตน ละสัญชาตญาณแห่งตัวตนได้อย่างไร.

ข้อที่ ๑ ฉันทะ ต้องพอใจอย่างยิ่งในความว่างจากตัวตน เห็นแล้วว่าการมีตัวตนมันเป็นความเสียหายเท่าไร, เห็นความว่างจากตัวตนเป็นคุณเป็นประโยชน์ เป็นความสงบสุขสักเท่าไร, ก็เกิดฉันทะความพอใจในการที่จะมีความว่างจากตัวตน.

ที่นี้ **ข้อที่ ๒ ขงอิทธิบาท** คือ **วิริยะ** ก็พากเพียร-พากเพียร-พากเพียร ละตัวตน, พากเพียรทอนอำนาจแห่งตัวตน, พากเพียรเปลี่ยนกระแสแห่งตัวตน ก็คือพากเพียรต่อสู้กับตัวตนนั้นแหละอย่างเต็มที่; เมื่อมีหลักการที่จะละตัวตนอย่างไรแล้ว ก็พากเพียรที่จะดำเนินหลักการอันนั้นอย่างเต็มที่.

ข้อที่ ๓ คือ จิตตะ ก็ได้แก่การหมั่นที่จะทำอย่างนั้น, ฝึกฝืนที่จะทำอย่างนั้น, ก็เอาใจใส่อย่างยิ่งในการทำ ทำอย่างนั้น เรียกว่าจิตตะ, มีลักษณะเป็นสมาธิในการทำอย่างนั้น.

ข้อที่ ๔ ก็คือวิมังสา ก็พิจารณาหาเหตุผลในการสนับสนุนการทำอย่างนั้น, พิจารณาให้รู้จักทุกสิ่งที่มีนัยเกี่ยวกับความสำเร็จนั้น, พิจารณาถึงต้นเหตุ

ของสิ่งที่ต้องละนั้น, แล้วก็หาความรู้เกี่ยวกับการละนั้น, และวิธีการที่จะทำการละนั้นอยู่เสมอ, นี้เรียกว่า วิมังสา ใคร่ครวญอยู่ทุกอย่าง ทุกแง่ทุกมุม ใน การที่จะทำกิจกรรมอันนั้นให้สำเร็จ.

สรุปความว่า ใช้อธิบาทั้ง ๔ คือพอใจที่จะละตัวตน พากเพียรที่จะละตัวตน ผักไฟเอาใจใส่ในการละตัวตน แล้วใช้ปัญญาพิจารณาหาเหตุผลวิธีการในการละตัวตน ครอบอิทธิบาท ๔ การละตัวตนก็เป็นไปได้โดยง่าย.

หมวดอินทรีย์และผละ.

เข้า, ทีนี้ต่อไปหมวดอินทรีย์ หมวดผละ อินทรีย์ ๕, ผละ ๕ คือสัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา; เรียกชื่อว่าผละก็มี, เรียกชื่อว่าอินทรีย์ก็มี, เรียกชื่อว่าผละแปลว่ากำลัง คือมันทำหน้าที่ใช้กำลังในการต่อสู้กับสิ่งที่เข้าศึก. ครั้นชนะเข้าศึกแล้ว มันก็เป็นใหญ่ ก็เป็นใหญ่ คือเมื่อใช้กำลังต่อสู้กับเข้าศึกเรียกว่าผละทั้ง ๕, ครั้น ชนะเข้าศึกแล้วเป็นใหญ่ขึ้นมาในหน้าที่นั้น ๆ ก็เรียกว่าอินทรีย์.

ข้อที่ ๑ คือสัทธาต่อสู้กับเข้าศึก คืออสังกธา มันมีเข้าศึกของสังกธา คืออสังกธา, คือความไม่มีสังกธา ก็ต่อสู้ด้วยสังกธาเอาชนะได้.

ข้อที่ ๒ วิริยะมีเข้าศึกคือความเกียจคร้าน ความเกียจคร้าน ความอ่อนเพลีย ความอ่อนแอ ความไม่กล้าหาญเป็นต้น ก็มีวิริยะต่อสู้ เอาชนะความเกลียดคร้านได้ แล้ววิริยะก็เผลอขึ้นมาเป็นใหญ่เป็นโต ขจัดความไม่ขยันออกไป เสียให้หมด.

ข้อที่ ๓ เรียกว่า **สติ** มีกำลังทำลายคู่ปรปักษ์ คือความหลงลืม, มุททะ- สติ-แปล่าหลงลืม มีสติหลงลืม ฟันเพื่อนหลงลืมไม่มีสติอันมั่นคง ก็**ใช้สติทำลาย ความหลงลืมนี้เสียได้**, แล้วสติก็โผล่ขึ้นมาเป็นเจ้าเป็นนาย ควบคุมเหตุการณ์ทั้งหลายได้.

ข้อที่ ๔ **สมาธิ** สมาธิมี**เข้าถึงคือความฟุ้งซ่าน** ความที่จิตไม่เป็นอันเดียว ในอารมณ์นั้น ๆ, ก็ทำให้เป็นอันเดียวในอารมณ์นั้น ๆ. มีคำจำกัดความที่แยกคายสำหรับ คำว่าสมาธิ มีคำจำกัดความว่า **เอกัคคตาจิตที่มีนิพพานเป็นอารมณ์**; สมาธิในความหมายอย่างนี้จะต้องมีกันตลอดเวลา มุ่งหมายต่อ**พระนิพพาน, ต่อการบรรลุนิพพาน เป็นอารมณ์ เป็นอารมณ์ เป็นอารมณ์**. ไม่ใช่ว่าจะฝากไว้หลายสิบชาติ เป็นอารมณ์กัน ที่นี้และเดี๋ยวนี้, มุ่งมันอยู่. นี้ถ้าไม่มีสมาธิอย่างนี้ มันก็ไม่เดินไป มันหยุดชะงักเสีย บ้าง, มันเลี้ยวออกนอกทางเสียบ้าง, มีสมาธิโดยความหมายสูงสุด คือ**เอกัคคตาจิต จิตมี อารมณ์เดียว, มีอารมณ์เดียวนั้นคือนิพพาน**, เป็นอารมณ์เดียว จึงเรียกว่า **เอกัคคตา จิตที่มีพระนิพพานเป็นอารมณ์**. **เมื่อมีสมาธิเป็นกำลัง ก็กำจัดความฟุ้งซ่าน** วิชเย หรืออะไรก็ตาม ที่เป็นความฟุ้งซ่านทั้งหลาย ออกไปเสียได้, แล้วสมาธิก็โผล่ขึ้นมาเป็น เจ้าเป็นนาย เรียกว่าเป็นอินทรีย์.

ข้อที่ ๕ คือ **ปัญญา** มีคู่ปรปักษ์คือ**ความโง่ ความหลง อวิชชา อัฏฐญาณะ ทุปัญญา** แล้วแต่จะเรียกเถอะ คือมันไม่มีปัญญา, มีปัญญาน้อยมีปัญญา ทราม อะไรเป็นเข้าถึง, ก็**ใช้ปัญญานี้กำจัดเข้าถึงเหล่านั้นเสีย**, ให้ปัญญาได้มีโอกาส โผล่ขึ้นมาเป็นเจ้าเป็นนาย เป็นใหญ่เป็นโตในกิจการนี้ เรียกว่าอินทรีย์.

สรุป สั้น ๆ ว่า **สัทธา**พลังกำจัด**ความไม่มีสัทธาเสียได้แล้ว** ก็กลายเป็น**สัทธาอินทรีย์** เรียกว่า**สัทธาอินทรีย์**. **วิริยะ**กำจัด**ความเกียจคร้าน** เหลือหน่วย ออกนพลีเสียได้แล้ว ก็กลายเป็น**วิริยอินทรีย์**, **วิริยอินทรีย์**เป็นแม่ทัพใหญ่ ๆ ส่วนที่จะ

ทำความเข้าใจเพียร. **สติ**พละกำจัดความหลงลืมเสียได้แล้ว ก็กลายเป็น**สตินทรีย์** **อินทรีย์**คือ**สติ**ก็ทำหน้าที่ระลึก, **สมาธิ**กำจัดความฟุ้งซ่านเป็นต้นเสียได้แล้ว ก็เกิดเป็น**สมาธิ**นทรีย์, สมาธิพละกำจัดความไม่เป็นสมาธิหรือความฟุ้งซ่านเสียได้แล้ว ก็กลายเป็น**สมาธิ**นทรีย์ เป็นใหญ่เป็นโตสำคัญเฉียบขาด ในการที่จะทำหน้าที่ของสมาธิ. **ปัญญา**พละกำจัดสิ่งที่ไม่ใช่**ปัญญา**หรือตรงกันข้ามกับ**ปัญญา** ออกไปหมดสิ้นแล้ว ก็กลายเป็น**ปัญญ**นทรีย์, **ปัญญ**นทรีย์เป็นใหญ่เป็นโตทำหน้าที่ของ**ปัญญา**; โดยเฉพาะที่มันเกี่ยวข้องกับกันก็ว่า **สติ**เป็น**อิสระ**ในการที่จะระลึกเอา**ปัญญา**ที่มีอยู่มาทำเป็น**สัมปชัญญะ** ต่อหน้า**อารมณ์**ต่อหน้า**เหตุการณ**, **แล้ว**ก็มี**กำลังสมาธิ**เพิ่ม กำลัง**สัมปชัญญะ**; สัมพันธ์กันอยู่อย่างนี้ ก็เลยมี**พละ ๕**, หรือ**อินทรีย์ ๕** ในการที่จะพัฒนา**สัญชาตญาณ**

หมวดโพชฌงค์ ๗.

ที่นี้ก็มาถึง **หมวดโพชฌงค์ ๗** ที่จะพัฒนาการละ**สัญชาตญาณ**อันเป็น**ข้าศึก** ให้เกิดเป็น**สัญชาตญาณ**ฝ่าย**โพธิ**. **โพชฌงค์ ๗** ก็คงจะเคยจำกันได้ ได้ยินกันมาแล้ว **โพชชะ** ก็แปลว่า **ตรัสรู้**, คำเดียวกับ**โพธิ**. **องคะ** แปลว่า **องค์**, **โพชฌงค์**ก็แปลว่า**องค์แห่งการตรัสรู้** หรือ**องค์แห่งโพธิ**. **ธรรมะหมวดนี้สัมพันธ์กันโดยตลอด** ถ้าเข้าใจดีแล้ว จะเห็นว่าสัมพันธ์กันโดยตลอด, **แล้ว**ก็มี**ลักษณะ**ที่ต้องมีครบทั้ง ๗ องค์ด้วย **แล้ว**ก็สัมพันธ์กันด้วย, **ไม่ใช่**ต่างคนต่างอยู่ จึงจะเรียกว่าเป็น**โพชฌงค์**ขึ้นมา.

ข้อที่ ๑ เรียกว่า **สติ** สติโพชฌงค์ สติสัมโพชฌงค์, เรียกสั้น ๆ ว่า**สติ** นี้ก็คือ**ความระลึกได้**รอบคอบทั่วถึงใน**ธรรม**. **ธรรม**ไหนเป็น**หัวหน้า**อย่างไร เหมือนที่กล่าวแล้ว, **ธรรม**ไหนเป็น**อุปกรณ์**อย่างไร ก็ระลึก **ระลึกมาได้หมด** **ธรรม**ไหน

จะทำหน้าที่อย่างไร, ธรรมไหนเป็นเหตุเป็นผลของกันอย่างไร, ก็ระลึกได้ทั่วถึงในธรรมที่เกี่ยวข้องกันทั้งหมด. นี่ระลึกถึงธรรมทั้งปวง รู้จักธรรมทั้งปวง; เหมือนกับว่าเรารู้จักสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในบ้านเรือนของเรา เราจึงสามารถหยิบสิ่งที่ควรจะใช้ในกรณีไหนมาได้ทันท่วงที. เรารู้ว่ามีดอยู่ที่ไหน, พร้าอยู่ที่ไหน, เลื่อยอยู่ที่ไหน, หมอนอยู่ที่ไหน, ะไรอยู่ที่ไหน, ก็อย่าง ๆ ในบ้านเรือน. **เรารู้ ๆ หมด รู้จักหมด** เราก็สามารถที่จะหยิบมาใช้ได้ทันท่วงที. บางทีก็มีด ๆ ก็ยังหยิบได้ เพราะมันรู้จักได้ระลึกได้หมด; นี้เรียกว่ามีสติระลึกในธรรมทั้งปวงอย่างคล่องแคล่ว เรียกว่า **สติโพชฌงค์**.

ที่นี้ **ข้อที่ ๒ รัम्मวิจยะ** เดียวนี้เขาขอบพูดกันว่า วิจัย วิจัย รัम्मวิจยะ, มันก็คือเลือกนั่นเอง, เลือกเอาอันที่เหมาะสมว่าในกรณีนี้จะใช้ธรรมะข้อไหน, จะสติปัญญา ๔ ข้อไหน, หรือว่าจะธรรมเป็นอุปกรณ์ข้อไหน, **เลือกใช้ได้ทันท่วงที** สำเร็จประโยชน์ทันท่วงที, เหมาะสมแก่เรื่องเหมาะสมแก่กรณีและทุก ๆ กรณี. เปรียบเหมือนว่าเรามีเครื่องใช้ไม้สอยอยู่ในบ้านเรือนทุกอย่าง สารพัดอย่าง ก็สืบอย่างก็ร้อยอย่าง, แล้วก็เลือกเอามาใช้ทีละอย่างตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อย่างเหมาะสมแก่กรณี ก็เรียกว่ารัम्मวิจยะ.

ที่นี้ **ข้อที่ ๓ เรียกว่า วิริยะ** ความพากเพียรทำ ทำการใช้นั้นแหละ; ครั้นเมื่อตกลงว่าใช้อะไร ใช้อย่างไรแล้ว มันก็พากเพียรที่ทำการใช้ ในหน้าที่กรณีนั้น ๆ ให้ลุล่วงไป. คำว่า **วิริยะ** นี้ มีความหมายคาบเกี่ยวกันอยู่สองความหมาย คือ **พากเพียรด้วย กล้าหาญด้วย** ถ้าไม่กล้าหาญมันพากเพียรไปไม่ได้. ฉะนั้น วิริยะจึงให้มีความหมายเป็น **พากเพียรด้วย กล้าหาญด้วย** ก็แปลว่าเป็นการใช้กำลังอย่างเหมาะสมแก่กรณีทุกชั้นตอน ตามลำดับกัน, ติดต่อกันไป ติดต่อกันไป, ติดต่อกันไปอย่างไม่ขาดตอน, **นี่เป็นลักษณะของวิริยะสัมโพชฌงค์**.

ข้อที่ ๔ เรียกว่า **ปิติความพอใจ** จะเรียกว่า **ความอึดใจก็ได้, ความซึ้นอกซึ้นใจอะไรก็ได้** เรียกว่าปิติ; ต้องมีปิติหล่อเลี้ยงการกระทำอยู่ตลอดเวลา. เช่นว่าใช้ความเพียรอย่างแรงกล้านี้ ความเพียรนั้นไม่ท้อแท้ ไม่ท้อถอย ไม่ซุบซิด; เพราะว่ามี**ปิติพอใจ หรือฉันทะพอใจ, พอใจว่าได้กระทำถูกต้องแล้ว** แล้วกระทำกำลังเดินไปตามลำดับแล้ว ก็พอใจ มีความอึดใจ จะพูดให้จำง่าย ๆ ก็ว่า **ทำงานไปพลางเป็นสุขไปพลาง, ทำงานไปพลางสนุกไปพลาง,พอใจในการกระทำนั้นไปด้วยตลอดเวลา.** นี้ก็ลองเปรียบเทียบดูเถิดว่า **ถ้างานไหนมันไม่พอใจมันฝืนทำแล้วก็มันเหมือนกับจะตาย, เหมือนกับจะตกนรกทั้งเป็น. ถ้างานไหนทำด้วยความพอใจ** แล้วมันก็สนุกอย่างยิ่ง, แม้จะเหน็ดเหนื่อยเท่าไร จะลำบากยากเย็นเท่าไร, มันก็พอใจ มันก็ทำสนุกไป, จึงจำเป็นที่จะต้องมึ่สิ่งทีเรียกว่าปิติหล่อเลี้ยง, นี้เรียกว่า **ปิติสัมโพชฌงค์** หล่อเลี้ยงให้ชุ่มชื้น มีความพอใจในการกระทำอยู่ตลอดเวลา มันจึงนั่งทำงานได้หามรุ่งหามค่ำ, **จะเรียกว่าความเพลิดเพลินก็ได้;** แต่ความเพลิดเพลินมันมักจะไปในทางกิเลส, อย่างนี้เรียกว่าความพอใจดีกว่า, ประกอบอยู่ด้วยธรรม คือความถูกต้องในสิ่งที่ตนกระทำ ก็มีธรรมที่เป็นปิติ เรียกว่าธรรมปิติหล่อเลี้ยง; มิฉะนั้นมันจะเป็นเรื่องของกิเลสปิติ, ถ้า**เป็นกิเลสปิติแล้ว ก็ใช้ไม่ได้,** แล้วมันเดินกันคนละทาง, กิเลสปิตีกับธรรมะปิตินี้มันเดินกันคนละทาง. **เรามีธรรมปิติ** หล่อเลี้ยงการกระทำตลอดเวลา.

ที่นี้ก็มาถึง **ข้อ ๕** เรียกว่า **ปัสสัทธิ** ปัสสัทธิคำนี้แปลว่า**สงบระงับ;** เมื่อทำมาด้วยความปิติตลอดเวลา ก็หมายความว่า มันไม่มีการบกพร่องท้อแท้ถอยหลังอะไร เรื่องที่กระทำนั้นมันก็เข้ารูปเข้ารอย, มันสงบระงับ. ทีแรกมันตั้งตั้งตั้ง ตั้งตั้ง ตั้งตั้ง มันยังไม่เข้ารูปเข้ารอย; เหมือนจะเดินเร็วจะขับรถจะอะไรก็ตาม แรกออกมันยังตั้งตั้ง ตั้งตั้ง, พอมันเข้ารูปเข้ารอยแล้ว มันก็เรียบไปหมด. นี้**ปัสสัทธิ** ตัวหนังสือแปลว่า**สงบระงับ;** แต่**กิริยาอาการก็คือมันเข้ารูป,** ถ้ามันไม่เข้ารูปมันสงบระงับไม่ได้ มัน

เอะอะตึงตังอยู่นั้นแหละ, เดี่ยวนี้ได้ทำมาอย่างดีตามลำดับที่กล่าวแล้ว มันก็เข้ารูป, มันก็สงบรำงับ มันก็เคลื่อนไปสู่จุดหมายอย่างแน่นแน่ อย่างสงเงียบ อย่างเรียบร้อยที่สุด ก็เรียกว่าปัสสัทธิ.

ก็มาถึงโพชฌงค์ข้อที่ ๖ เรียกสมาธิ เมื่อมันเข้ารูปเรียบร้อย เดินไปอย่างเรียบร้อย ก็เพิ่มกำลังของสมาธิเพิ่มกำลังของสมาธิ จะเร่งน้ำมันเร่งเครื่อง เร่งอะไรก็สุดแท้. ในลักษณะที่ว่ามันเพิ่มกำลังให้ นี่ความเรียบร้อยของความสำเร็จนั้น ก็เดินไปอย่างหนักแน่นมากพอที่จะทำลายกิเลส.

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็มาถึง ข้อที่ ๗ เรียกว่า อุเบกขา, อุเบกขานี้ แปลว่า พังดู แปลว่าพังดูนะ. ขอช่วยจำคำอุเบกขาไว้ให้ดี ๆ ว่าตัวหนังสือแปลว่าพังดู, แต่เรามาแปลกันอย่างลวก ๆ ว่า เฉย ว่าเฉย. ถ้าเฉยก็ไม่ต้องทำอะไรสิ มันเหมือนกับเฉย แต่ว่ามันพังดู แต่สิ่งต่างๆ มันถูกต้อง. แล้วดูความถูกต้องที่มันเป็นไปนั้น ให้มันเป็นไปจนถึงที่สุด. ท่านจึงเปรียบเหมือนกับว่าเรื่องขับรถ โบราณก็ขับรถม้าแหละ ไม่มีรถยนต์, ถึงแม้เดี๋ยวนี้รถยนต์ก็ได้ รถอะไรก็ได้. เมื่อทุกอย่างเรื่องมันถูกต้องเข้ารูปแล้ว, ถนนก็ถูกต้องแล้วดีแล้ว, เรื่องรถก็ดีแล้ว, เราก็เพียงแต่นั่งจับบังเหียน หรือจับพวงมาลัยอยู่เฉย ๆ พังดู, พังจุดปลายทางเท่านั้นเอง ก็เรียกว่าอุเบกขา, ไม่ใช่อุเบกขาเฉย ๆ เดี่ยวมันก็หลับเลย มันก็ไปลงดูเมื่อไรก็ไม่รู้, พังดูที่มันเป็นไปอย่างถูกต้อง ควบคุมความถูกต้อง. อุเบกขา คำไหนก็ตามที่แปลว่าเฉย ๆ นี้ ขอให้เข้าใจเสียใหม่ แปลว่าพังดู.

เอ้า, ขอแทรกตรงนี้หน่อยว่า อุเบกขาในพรหมวิหาร เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา; มักจะพูดว่าพอช่วยไม่ได้แล้วก็เฉยก็เลยเสีย, หลับเสีย. อุเบกขาแท้จริงไม่ได้หมายความว่าเฉย แปลว่าพังดู ก็คือพังดูอยู่ว่า เมื่อไรจะช่วยให้.

เมตตา-รักใคร่, กรุณา-สงสาร ช่วยเหลือ, มุทิตา-ยินดีพอใจด้วย. ที่นี้ในกรณี
ที่มันยังช่วยหรือทำอย่างนั้นไม่ได้ ก็ฟังดูอยู่ว่า เมื่อโรมันจะช่วยให้ ก็แสดงออกไป
ฉะนั้น คำว่าอุเบกขาแม้ว่าฟังดูอยู่เฉย ๆ แต่ดูว่าเมื่อไรจะช่วยให้, เมื่อไรจะทำได้.
ถึงอุเบกขาในองค์ฌานก็เหมือนกัน มันก็แปลว่าฟังดู อุเบกขาขององค์ฌาน ก็
ฟังองค์ฌานนั้นอยู่ ด้วยสติ ด้วยการกำหนดอย่างยิ่ง, ไม่ใช่เฉย ๆ เดียวมันก็หลับเสีย
ฉะนั้น อุเบกขา มันไม่ได้แปลว่าเฉยชนิดที่ไม่รู้ไม่ชี้อะไร, หมายถึงฟังดูควบคุมอยู่.

ที่นี้ก็มาถึงอุเบกขาของสัมโพชฌงค์ เป็นปัสสัทธิเข้ารูปแล้ว กำลัง
สมาธิท่อมตกลงไปหมดแล้ว, แล้วก็ฟังดูเฉยอยู่ ให้มันก้าวหน้าในการทำลายกิเลส
หรือการตัดกิเลส. นี่คือ อุเบกขา ก็ฟังดูมันตัดกิเลสนั่นเอง.

ครบ ๗ อย่างอย่างนี้แล้ว สิ่งที่ทำนั้นก็สำเร็จ ก็เจริญสติปัฏฐาน ๔ อยู่,
ปรบให้เข้ากันกับโพชฌงค์ทั้ง ๗ โดยลักษณะที่กล่าวมาแล้วนี้. **เลือกธรรมะ** เลือกเวลา
เลือกสถานที่ เลือกอะไรอันเหมาะสมแล้ว ก็**ทำความเพียร**, ก็มี**ปีติ** มีการทำความเพียร,
เข้ารูปเข้ารอยแล้ว, ระดมกำลังสมาธิลงไป, ถูกต้องแล้ว ก็**มองดูฟังอยู่ด้วย**
อุเบกขา เป็นธรรมสูงสุด บรรลุนิพพาน, บรรลุโพธิ บรรลุนิพพาน.

แต่จะขอพูดอีกว่าโพชฌงค์ ใช้ได้ทุกกรณี, พูดอย่างนี้เขาต่ำ เพราะเคย
ถูกต่ำมามากแล้วว่า เอาธรรมะสูง ๆ เช่นมรรคมีองค์ ๘ เช่นโพชฌงค์ ๗ มาใช้ในกรณีต่ำ ๆ
เขาหาว่าผิด สอนผิดหรือบ้าแล้ว. เขาเคยต่ำอาตมาอย่างนี้กันอยู่บ่อย ๆ, ก็ไม่กลัวเรื่อง
ถูกต่ำ นี่มันไม่ได้เป็นเหมือนเขาต่ำก็ไม่ต้องกลัว. แต่ยังขอยืนยันอยู่ว่า ยังเป็นอย่างนั้น
อยู่. แม้โพชฌงค์ ๗ อันสูงสุดเพื่อโพธิเพื่อนิพพานนี้ เอามาใช้ในงานอะไรก็ได้;
ถ้าชาวบ้านมีงานชาวบ้านมีงานต่ำ ๆ ทำไร่ ทำนา ค้าขาย ดำเนินกิจการอะไร

ก็ตามเถอะ ขอให้เอาหลักโพชฌงค์ ๗ ประการนี้มาใช้เถอะ จะสำเร็จอย่างยิ่ง, สำเร็จผลอย่างยิ่ง.

สมมติว่าจะทำนา สมมติว่าการทำนา **ครั้งแรกก็ใช้สติ**ในการระลึกว่า จะทำให้ถูกต้อง ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร ทำเวลาไหน ใช้อะไรที่ไหน, ระลึกให้ทั่วไปให้หมดเสียก่อน, แล้วก็เลือก.

ครั้นสติระลึกแล้ว ธรรมวิจยะก็เลือก, เลือกว่าเอา, เวลาที่ตรงนี้ เมื่อเวลาอย่างนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุด ใสปุ๋ยไม่ใสปุ๋ยอะไรก็ตาม มันเป็นการเลือกที่ครบถ้วนที่สุด,

ครั้นเลือกได้ที่ถูกต้องหมดแล้วก็ทำซี, วิริยะทำด้วยความเพียร.

แล้วก็มปีติ หล่อเลี้ยงการกระทำ ว่าถูกต้องแล้วมันถูกต้องแล้ว มันไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้วก็พอใจในการทำนา. แม้แต่จะทำนาเอาข้าวใส่บาตรสัก ๒-๓ ช้อน **มันก็พอใจว่าถูกต้องแล้ว** มันก็ยังอึดอัดอั้นใจได้; นี่มันปีติในทางธรรม. ถ้าปีติกิเลส ก็ทำนาไปซื้อเหล้ากินให้สนุกสักที อย่างนี้มันก็ปีติด้วยกิเลส มันก็ไปตามแบบของกิเลส อย่าไปเอากับมันเลย, มีปีติพอใจว่าถูกต้องแล้ว ถูกต้อง แล้วทำนาด้วยความพอใจอยู่ภายในกลางแดดเหงื่อไหลไคลย้อย แต่ในใจก็ยังอึดอัดพอใจอยู่นั่นแหละ นี่ปีติมันหล่อเลี้ยงเมื่อไร.

ที่นี้ **ปัสสัทธิก็ทำไป,** ทำไป **จนเข้ารูป** เข้ารอย ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยหมด วัวก็ดี นาก็ดี ข้าวกล้าก็ดี น้ำท่าก็ดี อะไรทุกอย่างมันเข้ารูปเข้ารอย กลมกลืนกันหมดเป็นความถูกต้อง, นี่มันเข้ารูป.

ที่นี้ **สมาธิ** มีกำลังจิตทำให้ได้ **เชื่อแน่ว่ามีสมาธิถูกต้องทุกอย่าง** ในทุก ๆ อย่างที่จะต้องกระทำ **ทำด้วยกำลังจิตทั้งหมดแน่วแน่** ถูกต้องหมดที่สุดแล้ว นี่ทำด้วยสมาธิเหมือนกัน.

แล้วก็อุเบกขา คือนั่งดูว่าเมื่อไรข้าวมันจะออก. คำว่าอุเบกขามันจึงไม่ได้หมายความว่าอยู่เฉย ๆ, แต่มันก็เหมือนกับอยู่เฉย ๆ เพราะมันไม่ต้องทำอะไรแล้ว, ก็นั่งดู. อุเบกขา ดูว่าเมื่อไรข้าวมันจะออกมา หรือว่าถ้ามันน่าจะทำอะไรเพิ่มเติมซ่อมแซมก็ทำสิ. แต่พอทำเสร็จแล้ว มันก็นั่งดูอยู่ได้ว่าถูกต้องแล้ว, ถูกต้องแล้ว, เมื่อไรข้าวมันจะออกมา. อย่างนี้เป็นชวานาบ้า ข้าวออกมา ข้าวออกมา ข้าวจงออกมา ข้าวจงออกมา; อย่างนี้มันจะเป็นชวานาบ้า แล้ว, มันจะร้อนแล้วมันจะเป็นทุกข์.

นี่ดูซิว่าแม้แต่**โพชฌงค์ ๗** สำหรับไปนิพพานก็มาใช้ได้แม้แต่การทำนา จะทำสวน จะค้าขาย จะเรื่องอะไรก็ตามแต่ งานกิจกรรมแต่ละเรื่องมันมีขั้นตอนที่จะให้เราแบ่งออก แบ่งออก แล้วใช้**โพชฌงค์ทั้ง ๗** นี้ได้ ด้วยกันทั้งนั้น.

ฉะนั้น จึงใช้**โพชฌงค์ทั้ง ๗** ในการที่จะตัดตัวตน **สติระลึกถึงธรรมะที่จะตัดตัวตน** มันก็ได้เลือกมาแล้วแต่ที่แรกว่า **สติปัฏฐาน ๔** ก็เลือกเอาหมวดที่ตรงกับเรา เพราะว่ากัมมัฏฐานทั้งหลายมีหลายแบบ หลายอารมณ์ เลือกเอาอารมณ์ที่ถูกที่ตรงกะเรา. แล้วมีวิริยะพากเพียรลงไป, มีปิติทำความเพียร, จนกัมมัฏฐานนั้นมันเข้ารูป เป็น**ปัสสัทธิ, ความเป็นสมาธิ ก็สมบูรณ์**, แล้วก็เพ่งดูเฉยอยู่ในความถูกต้องแล้ว ในการเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาเป็นต้น จนกว่าจะถอนตัวตนได้, ก็เห็นได้ว่าถอนตัวตนได้. นี่ทำความเพียรขั้นสูงเพื่อจะตัดกิเลส ตัดตัวตน ตัดตัวอัตตาให้เป็นอนัตตา, ใช้**โพชฌงค์ ๗** ประกอบ อยู่กับ**สติปัฏฐานทั้ง ๔** ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่โดยตรง **สติปัฏฐาน ๔** เป็นเจ้าของงานโดยตรง มีหลักว่าทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้, แล้ว

ก็พยายามทำให้ถูกต้องตามหลักของโพชฌงค์ทั้ง๗ และการทำอย่างนี้ ๆ ของสติปัฏฐาน ๔ มั่นกรุนแรงเป็นไปถึงที่สุด.

หมวดมรรคมีองค์ ๘.

เข้า, ทีนี้ก็มาถึงหมวดสุดท้าย คือหมวดมรรคมีองค์ ๘ : สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปो สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ, เชื่อว่าทุกคนจำได้ แล้วเกินกว่าที่จะจำได้. แต่เดี๋ยวนี้จะใช้มันอย่างไร, จะเอามาใช้กันอย่างไร ในการที่จะถอนสัญชาตญาณแห่งตัวตน สัญชาตญาณอัน ลึกซึ้ง อันเหนียวแน่นแห่งตัวตน, ก็จะมีสรุปคำพูดสั้น ๆ ว่า เป็นอยู่ตามหลักอริยมรรค มีองค์ ๘ มีชีวิตเป็นอยู่ตามหลักอริยมรรคมีองค์ ๘, ถ้าเป็นอยู่ตามหลักอริยมรรคมีองค์ ๘ แล้วตัวตนมันเกิดไม่ได้, ตัวตนมันเกิดไม่ได้ ถ้าเราเป็นอยู่เสียตามหลักอริยมรรคมี องค์ ๘, แล้ว ความคิดความปรุงแต่งว่าตัวตนมันเกิดไม่ได้, แล้วอนุสัยแห่งตัวตน ที่มันเกิดอยู่บ้างแล้วในจิตใจ มันจะถูกบรรเทา ๆ ๆ ๆ อยู่ตลอดเวลา ที่เราเป็นอยู่อย่าง ถูกต้อง; เมื่อเป็นอยู่อย่างถูกต้องแล้วมันก็จัดการของมันเอง. พุดง่าย ๆ ว่าเหมือนกับโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าดำรงการเป็นอยู่ให้ถูกต้องไม่ให้ตาย แล้วมันก็หายของมันเอง, หรือว่าเป็นแผลอย่างนี้ มีการป้องกันรักษา คือไม่ให้มันมีเชื้อร้ายเข้าไป ไม่ให้มีอะไรเพิ่มเติมเข้าไป, ให้มันมีความถูกต้องอยู่ที่เรื่องของแผล แล้วแผลมันก็หายเอง. เป็นอยู่โดยหลักอริยมรรคมีองค์ ๘ นี้ มันจะเป็นการกำจัดกิเลส อยู่ในตัวเอง, มันจะบรรเทาเชื้อความเคยชินของกิเลสได้ในตัวมันเอง เพราะการเป็นอยู่ที่ ถูกต้อง.

การเป็นอยู่ที่ถูกต้องนั้นมันไม่เกิดกิเลส; เมื่อไม่เกิดกิเลสมันก็บรรเทา อนุสัย, บรรเทาอนุสัยที่มีอยู่แต่ก่อน. ความเคยชินแห่งกิเลสที่มีอยู่แต่ก่อน นี้เรียกว่า

อนุสัย. ครั้นมีการเป็นอยู่ที่ถูกต้อง ไม่ทำให้เกิดกิเลสได้อีก อนุสัยเหล่านั้นก็บรรเทา
ลง บรรเทาลง บรรเทาลง จนหมดไปได้. นี่คุณค่า อานิสงส์ของอภิญ्ञังคิกมรรค
มันเป็นอย่างนี้ คือให้ชีวิตมีอยู่อย่างถูกต้อง, กิเลสไม่ได้, อนุสัยของกิเลส
แต่ก่อน ๆ ก็ถูกบรรเทาตลอด ๆ ๆ ๆ, ก็สำเร็จประโยชน์ในการที่จะหมดกิเลส.

เ้า, ทีนี้จะพูดเรียงอย่าง แจกไปเรียงอย่าง ว่าทำอย่างไร.

ข้อที่ ๑ สัมมาทิฏฐิ ทิฏฐิแปลว่าความเห็น ความรู้ ความคิด ความเข้าใจ
ความเชื่อ ความยึดถือ สมทานอะไรก็ได้. สัมมาทิฏฐิเห็นชัดอย่างถูกต้อง ในเรื่องเหตุ
ปัจจัยของกิเลส ในเรื่องวิธีละกิเลส เรียกว่ารู้จักกำเนิด. กำเนิดคำภาษาบ้านๆ โสภโศภ
นี่ รู้จักกำเนิดของกิเลส ว่ามันเป็นอย่างไร เกิดมาจากอะไร เนื่องจากอะไร หลอกหลวง
อย่างไร รู้เรื่องหมดเลยรู้เรื่องของกิเลสหมด. **นี่สัมมาทิฏฐิที่จะถอนสัญชาตญาณ
แห่งตัวตน, มันรู้ทุกเรื่องเกี่ยวสัญชาตญาณแห่งตัวตน จนเกิดความเกลียดชังตัว
ตนขึ้นมา อยากจะหลุดพ้นจากตัวตน. นี่เป็นสัมมาทิฏฐิที่มันจะละตัวตน จนมัน
อยากที่จะไม่มีตัวตนอย่างแรงกล้า.**

ทีนี้ข้อที่ ๒ สัมมาสังกัปปะก็เกิดขึ้นรับเลยใฝ่ฝัน ประสงค์ที่จะเป็น
อย่างนั้น, มันก็ประสงค์ที่จะละตัวตนอย่างยิ่ง ก็เป็นสัมมาสังกัปปะ. สังกัปปะนี้
แปลว่าดำริไปตามความต้องการ มักจะแปลกันว่าความดำริ, แต่ตัวมันแท้ๆ แปลว่า
ความต้องการ ที่ดำรินั้นแหละ; แม้ที่เราต้องการจะได้บุญจะได้กุศลอะไรนี้ ก็เรียกว่า
สังกัปปะเหมือนกัน; สพุเท พุเรนตุ สงกุปปา จนุโท ปณฺณรโส ยถา มณฺชิชิตฺโรโส
ยถา เป็นคำให้พรว่า ขอให้สังกัปปะของท่าน บริบูรณ์เต็มเปี่ยมเหมือนพระจันทร์เต็มดวง
เหมือนแก้วมณีโชติ. คำว่าสังกัปปะนั้นแปลว่า ความประสงค์หรือความปรารถนา.
เมื่อสัมมาทิฏฐิเห็นโทษของตัวตนโดยสมบูรณ์แล้ว, สัมมาสังกัปปะก็เกิดขึ้นง่าย

และถูกต้อง คือใครที่จะกำจัดความยึดถือว่าตัวตนนั้นเสีย, อันนี้มาก่อน อยู่เป็นต้น ต้นบทหรือนำทาง นำทางความถูกต้องของความจริงและของความปรารถนา.

ที่นี้ข้อที่ ๓ สัมมาวาจา พูดจา มันจะพูดผิดอย่างไรได้ เมื่อหัวใจมัน ต้องการจะละตัวตนตัวกู้อยู่แล้ว, ปากมันจะพูดผิดอย่างไรได้. ปากมันก็ต้องพูดถูกต้องไปในลักษณะที่เป็นการละตัวตนทั้งนั้น.

ข้อที่ ๔ สัมมากรรมันโต การกระทำทางกายก็เหมือนกัน มันก็พลอย ถูกต้องไปในการที่จะละตัวตน มันจึงไม่พูดวจีทุจริต ไม่ประกอบกายทุจริต เพราะข้างในมันเปลี่ยนเป็นความถูกต้อง มุ่งหมายความถูกต้องอย่างเต็มที่เสียแล้ว.

ที่นี้ ข้อที่ ๕ สัมมาอาชีโว การดำรงชีวิตมันก็ต้อง, หาเลี้ยงชีวิต อย่างถูกต้องใช้จ่ายอย่างถูกต้อง เป็นอยู่อย่างถูกต้อง ดำรงชีวิตอยู่อย่างถูกต้อง, ไม่เปิดโอกาสให้เกิดกิเลส ไม่เปิดโอกาสให้เกิดตัวกู-ของกู, ดำรงชีวิตอยู่ชนิดที่ไม่ เปิดโอกาสให้เกิดตัวกู-ของกู นี้เรียกว่าสัมมาอาชีโว.

ที่นี้ ข้อที่ ๖ สัมมาวายาโม วายาเมนี้พยายามที่จะกำจัดตัวกู ก็โดยหลักสัมมัตตปธาน ๔ ข้างต้นที่กล่าวมาแล้วก็ได้. สัมมาวายาโม เพียรป้องกันไม่ให้เกิดตัวกู, เพียรละตัวกูที่เกิดขึ้นแล้ว, เพียรทำให้สูญญตาความว่างจากตัวกู เกิดขึ้น แล้วก็เพียรรักษาสูญญตาที่เกิดขึ้นแล้ว ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นไป ก็กลายเป็นสัมมาวายาโมสูงสุดอยู่ในชีวิตประจำวันของคนนั้น.

ที่นี้ก็มาถึง ข้อที่ ๗ สัมมาสติ สัมมาสติในที่นี้แคบเข้ามา ก็ว่ามีสติถึงพร้อมที่สุดในการปิดกั้นกระแส, ปิดกั้นกระแสแห่งตัวกู หรือปิดกั้นสังขารการปรุงแต่ง

แห่งตัวกู, ปิดกั้นกระแสใสสะอาดก็ได้, ปิดกั้นสังขาระคือการปรุงแต่งก็ได้, ปิดกั้นกระแสแห่งการที่จะไหลมาแห่งตัวกู, ปิดกั้นสังขาระคือการปรุงแต่งในภายใน ที่จะปรุงแต่งให้เกิดตัวกู, สติปิดกั้นได้ทุกวิถีทาง ก็เลยไม่มีทางที่จะเกิดตัวกู-ของกู,

ที่นี้ในที่สุดก็มีข้อที่ ๘ สัมมาสมาธิ, จิตดำรงมั่นอยู่ในลักษณะที่เกิดตัวกูไม่ได้, จิตก็มีกำลังสูงสุดในการที่จะทำลายล้างอุปนิสัยแห่งตัวกู, ทำลายล้างอาการแห่งตัวกู ก็เรียกว่าตัดกิเลสประเภทนี้ เรียกสั้นๆว่าตัดตัวกู กำลังของสมาธินี้มีความสำคัญอยู่ที่ว่า สูงสุดถึงที่สุด คมเฉียบถึงที่สุด เพราะมี ๗ คือ ๗ อย่างข้างต้นเป็นบริวาร. สัมมาสมาธิที่สูงสุดเรียกว่าอริยะสัมมาสมาธิ มีบริวาร ๗ คือ ๗ อย่างข้างต้นนั้นมันมากลายเป็นบริวารของสัมมาสมาธิ. สัมมาสมาธิที่ได้รับการสนับสนุนจากสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวาจาโม สัมมาสติ ๗ อย่างนี้มาร่วมมือทำหน้าที่สนับสนุนสัมมาสมาธิ.

นี่สัมมาสมาธิตอนที่ตัดกิเลสต้องเป็นอย่างนี้ รวมกันอย่างนี้ก็เรียกว่าสมังคี อริยมรรคสมังคี มีกำลังสูงสุด เป็นสมาธิเฉยๆไม่พอ, ต้องเป็นสมาธิชนิดที่ได้รับองค์ทั้ง ๗ ข้างหน้ามาทำงานร่วมมือ ร่วมมือเป็นอันเดียวกัน. กลมเกลียวอันเดียวกัน เรียกว่ามีบริวารหรือบริวาร ๗ นั้นแหละเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะตัดกิเลสได้ คือการทำให้เป็นอริยะสัมมาสมาธิมีบริวาร ๗; ถ้ามาแยกปฏิบัติกันอยู่คนละที่ คนละที่ มันไม่อาจจะตัดกิเลสในขั้นนี้ได้. ฉะนั้น ต้องจัดดูให้ดี ให้ชีวิตแต่ละวัน ๆ นี้มีอริยมรรคมีองค์ ๘ กลมเกลียวกันอย่างที่ว่า มันเลยเป็นมรรคเดียว มรรคทางเดียว, มรรคสายเดียว มรรคทางเอกอันเดียว ประกอบอยู่ด้วยองค์ ๘. แต่การประกอบอยู่ด้วยองค์ ๘ นั้น มีสัมมาสมาธิเป็นตัวการ, เป็นเหมือนกับทัพหลวงที่จะทำลายข้าศึก สัมมาทิฏฐิเหมือนกับทัพหน้า, สัมมาสังกัปปะเหมือนกับทัพช่วย, นอกนั้นก็เป็นที่ปีกซ้ายปีกขวา ข้างหน้าข้างหลัง ข้างบนข้างล่างอะไรก็แล้วแต่, มัน

ทำงานรวมกันหมดสัมพันธ์กันหมด กลมกลืนกันหมด ก็มีความถูกต้องเพียงพอ, ถ้ามีความถูกต้องไม่เพียงพอ มันก็ไม่กลมกลืน.

นี่การเป็นอยู่ตามอริยมรรคมีองค์ ๘ นั้น มันเป็นการทำลายสัญชาตญาณแห่งตัวตนได้อย่างนี้. นี่เราพูดกันอย่างชาวบ้านชาวโลกหน่อยว่า ทำลายสัญชาตญาณแห่งตัวตน; ถ้าพูดอย่างภาษาวัด ก็คือทำลายอุปาทานที่ยึดถือว่าตัวตน หรือว่าทำลายกิเลสก็แล้วกัน. อริยมรรคมีองค์ ๘ ตามปกติทำลายกิเลสทำลายตัณหาอุปาทาน อุปาทานว่าตัวตน.

ข้อความเข้าใจเรื่องสัญชาตญาณ.

เดี๋ยวนี้เรากำลังพูดกันด้วยคำว่าสัญชาตญาณ คือความรู้สึกที่มันเกิดขึ้นเอง มันลำบากเหลือเกิน มันเกิดเอง มันไม่รู้เหตุปัจจัยอยู่ที่ไหน, มันเกิดได้ในชีวิตมันติดมาแล้วในชีวิต, นี่สัญชาตญาณ. บางคนยังไม่ได้เคยฟังคำบรรยายตอนต้น ๆ, ที่แล้วมา ก็ขอให้รู้ว่า **เรานี้มันมีปัญหา คือเอาชนะสัญชาตญาณไม่ได้**; พอเห็นอะไรที่น่ารักมันก็รัก, เห็นอะไรที่น่าโกรธมันก็โกรธ, เห็นอะไรที่น่าเกลียดมันก็เกลียด, เห็นอะไรที่น่ากลัวมันก็กลัว แม้แต่เด็กทารกมันเกิดขึ้นมาจากท้องแม่ พอพบอะไรที่น่ารักมันก็รัก, พบอะไรที่น่าเกลียดมันก็เกลียด, พบอะไรที่น่าโกรธมันก็โกรธ, พบอะไรที่น่ากลัวมันก็กลัว, แล้วต่อมามันก็รู้จัก รู้จักของมันเองที่จะวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ นั่นนี่ที่เป็นของรัก, แล้วก็รู้จักพิจารณาอาพาตเคียดแค้นในสิ่งที่ไม่น่ารัก, แล้วมันก็รู้จักหลง แล้วก็รู้จักหึง ซึ่งเป็นความโง่สูงสุด. **ถ้าไม่มีสัญชาตญาณอันนี้ติดมาในสันดานในชีวิต, มันก็จะเหมือนกับว่าเป็นพระอรหันต์มาแล้วแต่ในท้อง, มันจะเหมือนกับเป็นพระอรหันต์มาแล้วแต่ในท้อง ถ้าไม่มีสัญชาตญาณเหล่านี้ติดมา.**

ที่นี้เดี๋ยวนี้มันมีสัญชาตญาณเหล่านี้ติดมาในชีวิต เป็นของประจำกับสิ่งที่เรียกว่าชีวิต, **เราเรียกว่าสัญชาตญาณ คือความรู้สึกที่มันเกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องมี**

ใครสอน ในการที่จะมีตัวภูมิของภู มันก็เกิดได้เอง, ในการที่จะเห็นแก่ตน มันก็เกิดได้เอง, ในการที่จะรู้สึกรัก รู้สึกกลัว รู้สึกโกรธ รู้สึกอะไร จะต่อสู้ จะวิ่งหนี จะอะไรมันก็เกิดได้เอง. และครั้งถึงวัยที่สมบูรณ์เข้า มันก็ต้องการจะสืบพันธุ์ได้เอง โดยไม่ต้องมีใครมาสอน เรียกว่าเกิดเอง, นี่มันจะรอดตัวเอง มันจะพัฒนาตัวเองให้ยิ่งๆขึ้นไป อย่างที่เห็นๆกันอยู่, ทุกคนมันรักที่จะพัฒนาตัวเองให้มันยิ่งๆขึ้นไป ด้วยสัญชาตญาณที่ยังง้องอยู่ มันก็เป็นความทุกข์.

ได้พูดเรื่องสัญชาตญาณแห่งกิเลสแล้ว, และได้พูดเรื่องสัญชาตญาณแห่งโพธิแล้ว, และต้องการจะกำจัดสัญชาตญาณแห่งกิเลสเสีย ให้เป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ คือเปลี่ยนกระแสของมันเสียให้ถูกต้อง, มันมาด้วยความไม่รู้ เป็นกระแสที่ผิด เปลี่ยนกระแสให้ถูกต้อง, เราเรียกว่าเปลี่ยนกระแสแห่งสัญชาตญาณที่เป็นฝ่ายกิเลสให้กลายเป็นฝ่ายโพธิเสีย; อย่างนี้มันจะง่าย ในที่สุดมันจะเพิกถอนอำนาจของสัญชาตญาณได้หมดสิ้น โดยเป็นพระอรหันต์. คนธรรมดาคนบุญชุนั้นไม่มีทาง ถ้ายังเป็นบุญชุนคนธรรมดา ไม่มีทางที่จะเพิกถอนสัญชาตญาณได้, เว้นไว้แต่จะศึกษาประพฤติปฏิบัติ จนถอนสัญชาตญาณได้, พอกถอนสัญชาตญาณได้ ก็เป็นพระอรหันต์โดยสมบูรณ์. พระอรหันต์ไม่มีตัวตน ไม่มีความคิดยึดถือว่าตัวตน มันก็เลยไม่มีเรื่องรัก โกรธ เกลียด กลัว ก็ไม่มีการทำผิดเรื่องอะไรต่างๆ ต่อสู้ก็ไม่ต่อสู้. วิ่งหนีก็ไม่วิ่งหนี ช้างนอกจะทำอย่างไรก็ตามใจ แต่จิตใจพระอรหันต์จะไม่ต่อสู้ศัตรู จะไม่วิ่งหนี จะไม่ขี้ขลาดจะไม่กลัว จะไม่ตกเป็นทาสของการกินอาหาร การหลับนอน, ไม่ต้องการบำเรอตน ไม่ต้องการรอดตน; เพราะว่าสัญชาตญาณแห่งตัวตนมันหมดไปแล้ว, นี้รู้จักพระอรหันต์ได้ง่ายขึ้น; ถ้าพิจารณากันโดยแนวนี้ จะรู้จักพระอรหันต์ได้ง่ายขึ้น.

ที่ว่าหมดกิเลสหมดกิเลส นั้น คือหมดอย่างไร? คือหมดสัญชาตญาณแห่งตัวตนแล้วมันก็โลกไม่ได้ โกรธไม่ได้ หลงไม่ได้, รู้ถูกต้องไปเสียหมด.

ดังนั้นจึงขอให้เรามาตั้งใจที่จะพัฒนาสัญชาตญาณ ซึ่งติดมาในชีวิตในนิสัยของสิ่งที่มีชีวิต ทั้งมนุษย์ทั้งสัตว์เดรัจฉาน, แม้แต่ต้นไม้ต้นไม้มันก็มี แต่ว่าไม่มีใครไปมองมัน ก็จะไม่เชื่อว่ามี. **อาตมาขอยืนยันว่าถ้ามีชีวิต แล้วก็มีสัญชาตญาณแห่งตัวตนทั้งนั้น**; แม้จะเป็นเหมือนต้นไม้ที่โง่ที่สุดนี้ มันก็สัญชาตญาณแห่งตัวตน รักตน เห็นแก่ตน ต้องการจะสืบพันธุ์ของตนไว้ ต้องการจะบำรุงบำเรอตน, แต่มันพูดไม่ได้ มันแสดงให้เห็นไม่ได้, ในสัตว์เดรัจฉานจะเห็นได้ง่ายกว่า; พอมาถึงคนแล้วก็เห็นได้เต็มที่, ว่าเป็นเรื่องสัญชาตญาณเหล่านี้. **ถ้ากำจัดสัญชาตญาณเหล่านี้เสียได้ก็ไม่เกิดกิเลสใดได้, ก็เป็นพระอรหันต์. เพราะฉะนั้นการกำจัดกิเลสกับการกำจัดสัญชาตญาณ มันก็เป็นเรื่องเดียวกัน**; ถ้าพูดเรื่องกิเลสฟังยาก ก็พูดเรื่องสัญชาตญาณเพื่อให้ฟังง่าย. กำจัดความรู้สึกว่าตัวกู กำจัดความเห็นแก่ตัวกู มันก็ไม่โลกขึ้นมาได้ เพราะมันไม่เห็นแก่ตัวกู มันโกรธใครไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เห็นแก่ตัวกู, มันก็หลงอะไรไม่ได้ เพราะมันไม่มีตัวกูที่จะเป็นที่ตั้งเป็นแกนแห่งความหลง. กิเลสทุกอย่างจึงไม่เกิด เพราะไม่มีความร้อนของกิเลส, **มีแต่ความเย็นของพระนิพพาน. นิพพานแปลว่าเย็นเพราะไม่มีของร้อนคือกิเลส, สัญชาตญาณทั้งหลายเป็นของร้อน เพราะมาด้วยความไม่รู้อะไร** ก็ทำไปตามความไม่รู้ มันก็งอกงามออกไปเป็นกิเลสนานาชนิด แล้วก็ทรمانเผาผลาญบุคคลนั้น.

ตั้งปัญหาเอาง่ายๆถามตัวเองซิ; ถ้าอะไรที่มาให้รักเราก็ไม่รัก, เราจะเย็นสักเท่าไร. อะไรมาให้โกรธก็ไม่โกรธ จะเย็นสักเท่าไร. มาให้กลัวให้เกลียดมันก็ไม่กลัวไม่เกลียด, ที่จะมาให้วิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ ก็ไม่วิตกกังวลอาลัยอาวรณ์, มันก็ไม่อิจฉาริษยาใคร มันไม่หึงไม่หวงอะไร จิตใจมันเกลี้ยงๆ. คำเดียวกับสวนโมกข์นี้ โมกข์แปลว่าเกลี้ยง วิโมกข์หรือวิมุตติมันแปลว่าเกลี้ยง. **จิตใจมันเกลี้ยง เกลี้ยง** จากความบีบคั้นของสัญชาตญาณคือกิเลส, **พ้นจากความบีบคั้นของกิเลสคือสัญชาตญาณ, ทำให้หมดไปเสียได้ก็เป็นบุคคลสูงสุดคือพระอรหันต์.**

เราอย่าไปอวดอ้างที่จะเป็นพระอรหันต์เลย มันจะส่งเสริมสัตตชาตญาณนั้นขึ้นมาอีก, คืออย่าเป็นตัวเป็นตนเป็นนั่นเป็นนี่ขึ้นมาอีก. อย่าไปหวังเป็นพระอรหันต์เลย. ประสงค์แต่ว่าจะไม่มีความทุกข์โดยประการทั้งปวง หวังเพียงเท่านี้ จะไม่มีความทุกข์โดยประการทั้งปวง, จะเรียกพระอรหันต์หรือจะเรียกอะไรก็ไม่รู้ ไม่ต้องรู้ ไม่รู้ไม่ชี้. ต้องการเพียงแต่จะไม่มีความทุกข์โดยประการทั้งปวง นั่นแหละ มันจะง่ายเข้า ในการที่จะหยุดอำนาจของสัตตชาตญาณเสีย. ถ้ายังอยากเป็นพระอรหันต์ มันก็คืออยากเป็นนั่นเป็นนี่แห่งตัวกู-ของกู มันก็ส่งเสริมสัตตชาตญาณแห่งตัวกู-ของกู หรือตั้งไว้ รักษาไว้ เหนียวรั้งไว้ไม่ให้หมด ไม่ให้หลุดพ้นไปได้. อย่าหวังที่จะเป็นนั่นเป็นนี่ตามที่เขาหวังกันนัก. เขาตั้งให้เป็นโสดา สกิทาคา ฯลฯ, อาจารย์ตั้งลูกศิษย์, ลูกศิษย์ก็ยอมรับการแต่งตั้ง อย่างนี้; มันก็ส่งเสริมสัตตชาตญาณแห่งตัวกู.

เอาละ, เป็นอันว่า วันนี้ก็ได้กล่าวถึงการพัฒนาสัตตชาตญาณโดยอุปการธรรม พอสมควรแล้ว.

สรุปให้เห็นได้ว่า ทั้งหมดนั้นเป็นโพธิปักขิยธรรม ถ้าชอบถือเป็นหลักง่าย ๆ กว้าง ๆ ก็นึกถึงโพธิปักขิยธรรม ๓๗ มีอยู่ ๗ หมวด เรียงตัวออกไปเป็น ๓๗ อย่าง เอาหมวดที่ ๑ เป็นตัวตั้งตัวตี สำหรับจะกำจัดสัตตชาตญาณ; คือสติปัฏฐานทั้ง ๔ เป็นตัวตั้งตัวตี เป็นธรรมหลัก ธรรมะหัวหน้าที่จะกำจัดสัตตชาตญาณ, แล้วก็เอาหมวดนอกนั้นเป็นอุปกรณ์ : สัมมปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘ เป็นอุปกรณ์ กลมกลืนกันไปหมดทุกทิศ ทุกทาง เพื่อให้สติปัฏฐาน ๔ เป็นไปจนถึงที่สุด. ถ้าแยกออกไปเป็นอย่าง ๆ จะได้ ๓๗ อย่าง, จัดเข้ามาเป็นหมวด ๆ จะได้ ๗ หมวด. แล้วหมวดที่ ๑ เป็นตัวการ เป็นตัวหัวหน้า เป็นหลักที่จะทำลายสัตตชาตญาณ, เอาหมวดที่เหลือทุกหมวดเป็นอุปกรณ์ มันก็จะ

เกิดการกระทำที่สามารถตัดทำลาย. ทีแรกก็จะใช้คำว่าควบคุม มันจะสามารถควบคุม สัญชาตญาณเข้าไปได้เรื่อย แล้วมันจะเปลี่ยนกระแสของสัญชาตญาณเข้าไปได้เรื่อย, แล้ว ในที่สุดมันจะตัดอำนาจของสัญชาตญาณได้โดยประการทั้งปวง; เพราะว่าเมื่อไม่มีความรู้สึกเป็นตัวตนของคนแล้ว มันก็เท่ากับหมดสัญชาตญาณ, สัญชาตญาณแม่บท ตัวนี้หมดไปแล้ว สัญชาตญาณลูกๆก็หมดไปเอง. นี้เรียกว่าพัฒนาสัญชาตญาณได้ จนถึงที่สุด, การพัฒนาสัญชาตญาณเป็นไปได้ถึงที่สุด ใช้หมวดที่ ๑ ของโพธิปักชียธรรมเป็นตัวการ เป็นตัวจัดการ เป็นหลัก, ใช้ ๖ หมวดที่เหลือของโพธิปักชียธรรมเป็นตัวสนับสนุน คือเป็นการเป็นอยู่ เป็นไป ประพฤติอยู่ตลอดเวลา ถูกต้องอยู่ตลอดเวลา.สติปัฏฐาน ๔ ก็ทำงาน ของมันตลอดเวลา ตัดตัวตน ตัดตัวตน ในกาย ในเวทนา ในจิตในธรรม จนกว่าจะหมดสิ้นไป.

ก็สรุปความได้ว่า ทำอย่างนี้คือปฏิบัติโพธิปักชียธรรมครบทั้ง ๓๗ ในที่สุดก็หมดปัญหาเกี่ยวกับสัญชาตญาณโดยประการทั้งปวง, ใช้คำว่าโดยประการทั้งปวง. ปัญหาทั้งหลายที่เกี่ยวกับสัญชาตญาณ ถูกต้องออกไปหมดแล้วโดยประการทั้งปวง มีผลเป็นบุคคลสูงสุด เป็นมนุษย์สุดท้าย, เป็นมนุษย์สูงสุด อยู่เหนือปัญหาทั้งปวง ที่เขาสมมติบัญญัติเรียกกันว่าเป็นพระอรหันต์. ในที่นี้ขอรับรองว่าอย่าเป็นพระอรหันต์กันเลย เป็นผู้อยู่เหนืออำนาจของสัญชาตญาณโดยประการทั้งปวง ก็พอแล้ว. ไม่ใช่อยากเป็นอะไรอีก, อยากจะไม่ใช่อะไรเลย, อยากจะไม่ใช่ตัวตนอะไรเลย. อย่าไปอยากเป็นอะไรเข้ามาอีก มันจะย้อนกลับหลัง ส่งเสริมความอยากเป็น เป็นตัวตน.

นี่การบรรยายสมควรแก่เวลาแล้ว ขอยุติการบรรยาย เปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย ได้สวดบทพระธรรมในรูปคนสาธยาย ส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติธรรมะให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปทุกคน ๆ ในกาลบัดนี้ ฯ

.....

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

-๑๐-

๘ มีนาคม ๒๕๒๙

การใช้สัญชาตญาณที่พัฒนาแล้ว ในการทำประโยชน์.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย.

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๑๐ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงบรรยายในชุด ธรรมะกับสัญชาตญาณ ต่อไปตามเดิม แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะในการบรรยายครั้งนี้ว่า การใช้สัญชาตญาณที่พัฒนาแล้วในการทำประโยชน์.

ในหลายครั้งที่แล้วมา เราก็พูดถึงการพัฒนาสัญชาตญาณ อย่าให้มันเป็นสัญชาตญาณฝ่ายกิเลส, แต่ให้มาเป็นสัญชาตญาณฝ่ายโพธิเป็นปกตินิสัย ซึ่งท่านทั้งหลายก็ต้องทบทวนดู ว่ามันมีอะไรบ้าง.

จิตพัฒนาแล้วจะเป็นอิสระจากทรงขัง.

เมื่อได้พัฒนามาจนถึงขนาดที่มีสัญชาตญาณแห่งโพธิ ก็เป็นอันว่าปลอดจากสิ่งที่เป็นอันตรายโดยชอบบ้าง ซึ่งอาจมาจะใช้คำว่า เหมือนกับหลุดออกจากอำนาจของสัญชาตญาณฝ่ายกิเลส, เป็นอิสระเหมือนกับนกหลุดจากกรง. ข้อนี้หมายความว่า ถ้าพิจารณาดูให้ดี ๆ ชีวิตนี้มันเหมือนกับอยู่ในกรงขัง, แต่ว่าเป็นกรงขังทางจิตทางวิญญาณ จึงไม่มองเห็นตัวกรง หรือจับต้องซึ่งกรงได้. แต่มันก็เป็นการกักขังอย่างเดียวกัน เปรียบกันเท่านั้นว่าถ้าเป็นนอกมันออกจากกรงได้; ดูเถิดว่ามันร่างเรงสักเท่าไร, มันสบายใจสักเท่าไร, ส่วนเราทั้งหลายก็ติดอยู่ในกรงขัง, กรงขังของความรู้สึกที่เป็นฝ่ายกิเลส, เป็นฝ่ายต้นเหตุอุปาทาน ไม่มีความเป็นอิสระ มันมีแต่ความคิดชนิดที่เป็นการกักขัง, มันเป็นสัญชาตญาณนานาชนิด ที่ว่ามีอยู่ในสันดาน, แล้วก็ออกมาเป็นกรงขัง. สัญชาตญาณที่ว่ามีตัวตน มันก็ขังอย่างไม่ให้ทำอะไรชนิดที่เห็นแก่ผู้อื่น, หรือปราศจากตัวตน, มันบังคับให้ทำแต่สิ่งที่รู้สึกว่าเป็นตัวตนหรือเป็นประโยชน์ของตน. และถ้าพูดถึงสัญชาตญาณที่เป็นลูก ๆ ออกไป สัญชาตญาณใหญ่คือตัวตน มันก็มี เช่นสัญชาตญาณความเห็นแก่ตน, จิตใจของเราถูกกักขังอยู่ในความรู้สึกเห็นแก่ตน มันก็ทำให้อะไรมากไปกว่านั้นไม่ได้, มันจะยอมทำแต่สิ่งที่รู้สึกว่าได้ประโยชน์แก่ตน แก่ความเห็นแก่ตน. แต่นั่นมิใช่ประโยชน์อันสูงสุดที่เป็นไปเพื่อนิพพาน, เป็นไปเพื่อประโยชน์ที่ส่งเสริมกิเลส ให้วนเวียนอยู่ในวิฏฐสงสาร.

แม้สัญชาตญาณแห่งการแสวงหาอาหาร มันก็ผูกพันให้แสวงหาอาหารที่เป็นเหยื่อแก่ความอยาก, ไม่สามารถจะเป็นอิสระในการที่จะแสวงหาอาหารที่เป็นไปอย่างบริสุทธิ์ หรือสักว่ายังอัธภาพให้เป็นไป, มันก็เลยตกเป็นเหยื่อของความอโรยทางอาหารอีกทีหนึ่ง. มันก็ถูกกักขังอยู่ในความติดในรสอาหาร.

ที่นี้ก็มาถึง **สัญชาตญาณแห่งความกลัว** มันกลัวได้ร้อยแปดอย่าง, หวั่นวิตกกังวลไว้ได้ล่วงหน้า, เลยมีแต่ความหวาดระแวง จนกระทั่งถึงความหวาดผวา, **จิตใจ** มันก็ถูกกักขังอยู่ด้วยความกลัว.

ที่นี้**สัญชาตญาณแห่งความรักตน**; ถ้ามัน รักอย่างที่เราเห็นแก่ตน มันก็เป็นความรักที่ทรมาณตน คือแบกของหนักไว้ แบกตัวตนอันเป็นของหนักอยู่ตลอดเวลา, เรามีความรู้สึกเป็นห่วงในเรื่องของตัวตน. นี่จึงกลายเป็นของหนัก **อย่างที่เรียกว่าขั้นที่ ๕ เป็นของหนัก.ตัวตนในแง่ของรูป ก็รู้สึกว่าเป็นของตน** ก็แบกไว้อย่างเป็นของหนัก, **ตัวตนในแง่ของเวทนา** รู้สึกเป็นสุขเป็นทุกข์เป็นต้น ก็เอา**เวทนาว่าเป็นตัวตน**, จึงมีความรู้สึกว่ามีของหนัก. บางทีเอา**สัญญา**ความสำคัญมันหมายอย่างนั้นอย่างนี้เป็นตัวตน มันก็แบกตัวตนแห่งสัญญาไว้ในฐานะเป็นของหนัก.บางทีก็เอา**สังขาร** **ความคิด**นี้ได้อย่างนั้นอย่างนี้ อย่างน่าอัศจรรย์ว่าตัวตนว่า**ตัวตน,ความคิด หรือของคิด หรือผู้คิด**เป็นตัวตน. บางทีก็เอา**วิญญาณที่รู้แจ้ง**ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจได้ว่าเป็นตัวตน มันก็มีความเห็นแก่ตัวตน **มีความรักตน**, เอาอย่างใดอย่างหนึ่งเข้ามาเป็นตัวตนไว้สำหรับจะยึดถือ.

ที่นี้ก็มาถึง **การบำเรอตน** มันก็ตกอยู่ในกรงขังของการที่ต้องบำเรอตน เพราะ**ว่าเดี๋ยวนี้ตนนั้นมันคือกิเลสโดยสมบูรณ์**; จงพัฒนาตนก็พัฒนาไปแต่ในทางให้ตรงตามความต้องการของกิเลส. ถ้าจะ**อวดตนมันก็อวดไปตามอำนาจของกิเลส**; **แม้ที่สุดแต่เรื่องของการสืบทอด** ก็ทำไปตามอำนาจของกิเลส; คือได้ตกเป็นเหยื่อของ**ค่าจ้างของธรรมชาติ** ที่มีปะไว้ข้างหน้าของการสืบทอด.

นี่เรียกว่ามันเหมือนกับนกที่ถูกขังอยู่ในกรง แต่เป็นเรื่องทางจิตทางวิญญาณ; **จิตเหมือนกับนกถูกขังอยู่ในกรงทางจิตทางวิญญาณ**, เป็นจิตที่ติดกรง.

เดี๋ยวนี้ถ้าหากว่าเพิกถอนความรู้สึกที่เป็นเครื่องกักขังเหล่านี้เสียได้, ก็ลองคิดดูเถอะว่า **เราจะมีอิสรภาพสักเท่าไร** สักเท่าไร, ไม่ต้องมีสัญชาตญาณแห่งตัวตน ก็โล่ง ว่าง เบา **ไม่มีอะไรที่กีดทับจิตใจโดยความเป็นตนของตนดังที่กล่าวแล้ว**. เมื่อไม่มีความเห็นแก่ตน จิตก็เป็นอิสระอย่างยิ่ง และประกอบด้วยสติปัญญา ที่ไม่ได้ถึงกับว่าจะปล่อยให้ตายไป, ให้ร่างกายชีวิตมันตายไป มันก็ยังคงทำหน้าที่ที่จะเลี้ยงรักษาชีวิตไว้ แต่ตลอดเวลาเหล่านั้น ไม่มีความรู้สึกที่เป็นความเห็นแก่ตน ซึ่งเป็นของบีบคั้นจิตใจ. คนที่เป็นบุญชนมากเกินไป **จะไม่รู้สึกว่าความเห็นแก่ตนนั้นเป็นอันตราย**, กลับจะเห็นเป็นของเบา เป็นของสบาย เป็นของทำให้ได้มาซึ่งสิ่งต่าง ๆ ตาที่มันอยากจะได้, ส่วนที่จะเลยขอบขีดไปจนเป็นอันตรายนั้น ก็ยิ่งมองไม่เห็น.

เดี๋ยวนี้ถ้าพ้นจากความรู้สึกที่เห็นแก่ตนแล้วจิตมันเป็นอิสระ, มีความว่าง มีความเกลี้ยงจากกิเลสเหล่านั้น มันก็ถึงกันเข้ากับความสะดวกเย็น; แม้แต่จะกินอาหาร, กินอาหารก็เป็นอิสระ ไม่ตกไปภายใต้อำนาจของเหยื่อ ของอาหารอันอร่อย ที่ต้องซื้อต้องหา ต้องขวนขวาย ต้องพยายามหามาเพียงเพื่อความเอร็ดอร่อย, ไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพ แล้วก็ยังกินไม่รู้จักสิ้นสุด.

ถ้าไม่มีความกลัว, **ถ้าเราไม่มีความกลัว** ไม่มีอะไรที่ต้องกลัว มันก็สบายสักเท่าไร ก็ลองคิดดู. เดี๋ยวนี้เรากลัวเป็นส่วนใหญ่ ก็คือกลัวตาย **ความกลัวทุกชนิด** ทุกอย่างมีเท่าไร ก็อย่าง **มันก็มารวมอยู่ที่กลัวตาย**, กลัวเจ็บ กลัวไข้ ก็คือกลัวตาย กลัวเสียเพื่อนเสียสหายก็คือกลัวตาย, กลัวเสียเงินเสียทองก็คือมันจะทำให้ต้องตาย มันก็เลยกลัวตาย, สูญเสียอะไรทุก ๆ อย่าง มันไปรวมอยู่ที่ว่าจะทำให้ต้องตาย. ถ้าไม่มีความกลัว, จิตที่ไม่รู้จักกลัว นี้เรียกว่ามันหลุดพ้นออกมาเสียได้ เหมือนกับนกที่ออกมาจากกรง.

เมื่อพูดถึง **สัญญาตัญญาณแห่งการต่อสู้** มันก็จะรู้จักต่อสู้กับสิ่งที่ควรต่อสู้ คือข้าศึกโดยตรง คือความทุกข์, ความทุกข์หรือกิเลสที่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ เป็นข้าศึกโดยตรง; ส่วนเรื่องบุคคล เรื่องคำด่าทอเสียดสี เบียดเบียนของบุคคลนั้น เป็นเรื่องเด็กเล่น ไม่เสียเวลาไปต่อสู้กับมัน.

การพัฒนาตน ก็พัฒนาถูกต้องตามหลักที่ควรพัฒนา. ไม่พัฒนาให้รกรุงรังไปหมด รกรุงรังไปด้วยสิ่งของ รกรุงรังไปด้วยกิเลสความรู้สึกลึกคิดนึก.

แม้ว่าจะบำเรอตน ใช้คำว่าบำเรอตนนี้เป็นคำที่ใช้ในบาลี, บำเรอตน มันบำเรอไปในทางกิเลสเป็นส่วนใหญ่. แต่ถ้า**ละสัญญาตัญญาณแห่งตัวตนนั้นเสียได้ จะมีการบำเรอตนในลักษณะที่ทำให้ก้าวหน้า, ก้าวหน้าที่ละนิด ๆ ไปในหนทางแห่งความหลุดพ้นหรือปล่อยวาง.** มีคำพูดประหลาด ๆ ว่า บำเรอตนเพื่อพระนิพพาน. นี่หมายความว่า **ส่งเสริมทุกอย่างทุกประการ เพื่อชีวิตนี้ใกล้ต่อความหมายของนิพพาน คือความเยือกเย็น.**

ถ้าจะอวด ถ้าจะอวดกันบ้าง ก็ไม่ได้อวดเหมือนอย่างที่เขาอวดกัน อวดมั่ง อวดมี อวดอำนาจวาสนา อวดอะไรต่าง ๆ, นั่นมันเป็นการอวดของกิเลส. ถ้าว่าสัญญาตัญญาณพวกนี้ถูกกำจัดไปหมดสิ้นไปแล้ว; ถ้าจะอวดบ้างแสดงบ้าง ก็เป็นเรื่องของคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวที่ดับทุกข์ได้, และที่อยากจะให้ผู้อื่นเอาอย่าง ทำตามอย่าง โดยไม่มีเจตนาที่จะต้องอวดในลักษณะที่เป็นการอวดดี. **ก่อนนี้เป็นการอวดดี, เดียวนี้มันเป็นการแสดงความดีให้ผู้อื่นเห็น เพื่อประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย เลยไม่ใช่การอวดดี, แต่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความดีที่มีอยู่.**

นี่แหละเรียกว่า อาการแห่งการที่ว่างหลุดจากทรง; ความรู้สึกที่เหนียวแน่นไปตามอำนาจตัณหาอุปาทาน หลายอย่างหลายประการ เป็นเหมือนกับทรง, จิตที่ติดอยู่ในวงล้อมของสิ่งเหล่านั้น เรียกว่าติดทรง พอมันออกมาเสียได้ มันก็เลยเหมือนกับว่าหลุดจากทรง, หรืออีกอย่างหนึ่งว่า เหมือนกับอยู่ภายใต้กะลาครอบ; สัตว์ตัวเล็กๆ อยู่ในภายใต้กะลาครอบมีตมิด ไม่สบาย ไม่สะดวก โดยประการทั้งปวง. เดียวนี้เปิดกะลาครอบออกไปเสียได้ มันก็โล่งแจ่มก็สว่าง, ก็มีอาการรำเริง เยือกเย็น เป็นอิสระ ออกไปเสียได้จากกะลาครอบแห่งความเห็นแก่ตัว, ความเห็นแก่ตัว. ใครรู้สึกบ้างว่าตัวเองอยู่ภายใต้กะลาครอบของสิ่งเหล่านี้, คงจะดิ้นรนที่จะเปิดฝาครอบ. แต่ถ้าไม่รู้สึกมันก็สมัครออยู่ใต้กะลาครอบ ภายในขอบเขตของกิเลสตัณหาอุปาทาน, คิดพูด ทำ คิดพูดทำอยู่แต่ในเรื่องเหล่านั้น ชนิดนั้น ในมาตรฐานเพียงเท่านั้น ไม่สูงไปกว่านั้นได้. นี่เดี๋ยวนี้มันเป็นอิสระเหมือนกับว่าหลุดจากทรง, หรือว่าออกมาเสียได้จากภายใต้กะลาครอบของอวิชชา, กะลาครอบในที่นี้เป็นชื่อของอวิชชา.

ผลที่เกิดจากการพัฒนาจิตในด้านศาสนา.

ถ้าจะมองกันในแง่ของศาสนา เดียวนี้ก็ได้รับความสะดวกตาย ในการที่จะบรรลุมรรคผล. ขอนั่นอีกทีว่า ถ้าว่าพัฒนาสัญชาตญาณที่เป็นกิเลส กลายเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิแล้ว มันก็ใช้เป็นประโยชน์ได้แก่ชีวิตนั้น, ทำชีวิตนั้นให้เป็นชีวิตที่มีความเหมาะสมพร้อมหรือสะดวก ในการที่จะบรรลุมรรคผล. คำว่ามรรคผลก็คือหนทางที่จะไปสู่ความสงบสุขสูงสุดอันสุดท้ายคือนิพพาน. นี่เรียกว่ามีประโยชน์ในแง่ของทางศาสนา.

ถ้าจะลดให้ต่ำลงมาในแง่ของวัฒนธรรม, ที่จริงศาสนาก็เป็นวัฒนธรรมอันหนึ่ง แต่มันในระดับสูงสุด. ทีนี้ในระดับวัฒนธรรมทั่ว ๆ ไป เราก็มีความเต็มเปี่ยมแห่งความเป็นมนุษย์ในตัว. คำว่าความเต็มเปี่ยมแห่งความเป็นมนุษย์นี้ เป็นคำพูดที่มีความหมายมาก แต่แล้วก็ไม่ค่อยมีใครสนใจ หรือไม่รู้จักว่ามันอยู่ที่ไหนที่จริง ความเป็นมนุษย์ของเรานั้นแหละคือสมบัติของเรา, สมบัติของเรานั้นแหละคือความเป็นมนุษย์ของเรา. สมบัติที่แท้จริงคือความเป็นมนุษย์ของเรา; แต่เดี๋ยวนี้คนทั้งหลายก็มาสนใจหมายมันอยู่แค่ข้าวของ เงินทอง สมบัติพัสดุอันอะไรต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องทางฝ่ายวัตถุทั้งนั้น มันก็เลยเป็นมนุษย์ชนิดไหนกันก็ไม่รู้, อย่างดีที่สุดก็เป็นมนุษย์กันแต่ในแง่ของวัตถุในด้านของวัตถุ; แต่ถ้าสนใจความเป็นมนุษย์ในแง่ของจิตของวิญญาณ มันก็จะไปมองเห็นว่า สมบัติแท้จริงของเรา ก็คือความเป็นมนุษย์ที่ถูกต้องของเรา. มีความเป็นมนุษย์อย่างถูกต้องต่อความหมายของคำว่ามนุษย์ ๆ นั้นก็เรียกว่าสมบัติอันแท้จริง คนชนิดนี้มีสมบัติทั้งสองฝ่าย คือมีสมบัติทั้งฝ่ายวัตถุ และมีสมบัติทั้งฝ่ายจิตและฝ่ายวิญญาณ, แต่คนโดยมากไม่สนใจสมบัติในฝ่ายจิตหรือในฝ่ายวิญญาณ จึงมีสมบัติกันแต่ในทางฝ่ายวัตถุ. ขอให้สังเกตดูให้ดี ๆ ที่ว่าความสูงสุดของความเป็นมนุษย์นั้น ไม่ใช่อยู่แต่ทางวัตถุอย่างเดียว, ต้องเป็นความถูกต้องในทางฝ่ายจิตถึงที่สุดด้วย.

ในด้านพละนามัย.

ทีนี้จะมองดูให้ละเอียดลงไปว่า เมื่อมันพัฒนาสัญชาตญาณได้แล้ว ก็เรียกว่ามีอนามัย มีพลัง มีกำลังในทางฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณ คนที่พัฒนาสัญชาตญาณไม่ได้ ยังมีจิตใจตกต่ำอยู่ในฝ่ายกิเลส หรือมีความรู้สึกอย่างต่ำ, เป็นสัญชาตญาณอย่างสัตว์ อย่างนี้มันไม่มีแรง มันไม่มีแรง ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะต่อสู้กับกิเลส, จิตใจอ่อนแอ ไม่พอที่จะเผชิญ

หน้ากับกิเลส. ถ้ากำจัดสัญชาตญาณแห่งตัวตนของตนเห็นแก่ตนอย่างทีกล่าวมาแล้วได้ มันก็เป็นเหมือนกับว่ามีอนามัยทางจิตทางวิญญาณ.

เรามีอนามัยกันได้ถึงสองประการ : คือทางฝ่ายวัตถุ ฝ่ายร่างกาย มีร่างกายที่ประกอบไปด้วยอนามัยดี มันก็สามารถที่จะเป็นอยู่มีความสุข และทำการทำงานทางฝ่ายร่างกาย แต่ฝ่ายจิตมันยังไม่มี, ฝ่ายจิตที่จะมีอนามัยดีเหมือนกับที่ร่างกายมีอนามัยดี มันก็ต้องประกอบด้วยความตั้งตนอยู่ได้อย่างมั่นคง เพราะความมีธรรมะคือความรู้สึกที่เป็นสัญชาตญาณอย่างโพธิ, ยังขอใช้คำว่าสัญชาตญาณอยู่ เพื่อให้เกิดความง่ายดายในการที่จะปฏิบัติประพฤตินั้นไป คือให้เป็นความรู้สึกที่เกิดได้เอง และทันเวลาแก่การโจมตีเข้ามาเข้ามาของสิ่งที่เรียกว่ากิเลส. นี่ถ้าเรามีกำลัง พลังอนามัยดีในทางจิตทางวิญญาณ ก็ต่อสู้เข้าศึกกล่าวคือกิเลส, เช่นเดียวกับที่ร่างกายมีอนามัยดี ก็ต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ, หรือใช้กำลัง พลังนั้นทำหน้าที่การงานทางกาย อย่างที่ทำกันอยู่ทั่วไป; เห็นได้ว่าเราจะต้องมีอนามัยหรือพลังกำลังทั้งทางฝ่ายกายและฝ่ายจิต. ถ้ากำจัดสัญชาตญาณฝ่ายกิเลสได้แล้ว พัฒนาฝ่ายโพธิให้เกิดขึ้นมาได้แล้ว อนามัยก็จะสมบูรณ์ทั้งฝ่ายกายและทั้งฝ่ายจิต.

ในด้านของการทำหน้าที่.

ที่นี้เมื่อเรามีสัญชาตญาณที่พัฒนาดี จนเปรียบกันได้ว่าเหมือนนกหลุดออกมาจากกรง คือสิ่งผูกมัดต่างๆ ได้แล้ว เป็นอิสระแล้ว, เราจะใช้มันทำประโยชน์อะไร? มันก็ตอบได้ว่า ใช้ให้ทำหน้าที่ **หน้าที่ตามทีควรจะทำ.** ใครรู้บ้างว่าหน้าที่โดยครบถ้วนของคนนี้มีอะไรบ้าง? บางทีจะรู้จักน้อยเกินไป จึงไม่ได้ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์. แล้วก็จะไม่มีคุณธรรมความสามารถที่จะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์เพราะไม่รู้เรื่อง.

อาตมาอยากจะทำบอกว่า **สิ่งที่เรียกว่าหน้าที่ ๆ นี้** ถ้าโดยสรุปแล้วก็พูดได้เป็น ๓ อย่าง **หน้าที่มีอยู่ ๓ อย่าง** : หน้าที่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเอง. **หน้าที่ที่ทำประโยชน์ให้แก่ตัวเอง** นี้อย่างหนึ่ง, แล้วทำหน้าที่ที่จะทำประโยชน์ให้แก่อื่น ผู้อื่นนอกจากตัวเรา นี้อย่างหนึ่ง, หน้าที่ที่ ๓ ก็คือ**หน้าที่ที่จะต้องพักผ่อน** ให้มีกำลังสำหรับจะทำประโยชน์เหล่านั้น.

ฟังดูแล้วก็อาจจะน่าหัวสำหรับคนบางคน ที่มาพูดว่าแม้แต่การพักผ่อนนี้ก็**เป็นหน้าที่** เขามักจะไม่รู้สึกว่าการพักผ่อนเป็นหน้าที่ แล้วก็เลยไม่สนใจในการพักผ่อน, ไม่ได้รับการพักผ่อนที่ถูกต้อง **ไม่ได้รับการพักผ่อนที่เพียงพอ**, ก็เลยกลายเป็นคน**ทุพพลภาพ** ไม่ทางกายก็ทางจิต หรือทั้งสองอย่างนั้นแหละ. ฉะนั้นของให้มองดูเป็นพิเศษในสิ่งที่เรียกว่าการพักผ่อน **พักผ่อนก็เป็นหน้าที่ที่จะต้องสนใจและดูแลให้มัน** เป็นไปอย่างถูกต้องและเพียงพอ.

นี่หน้าที่ของเราข้อที่ ๑ **ทำประโยชน์ตนทุกอย่าง**, หน้าที่ข้อที่ ๒ **ทำประโยชน์แก่อื่น** เพราะว่าเราอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ มันอยู่ไม่ได้ มันเกี่ยวข้องกันไปเสียทุกอย่าง, แล้วที่นี้หน้าที่ที่ ๓ ก็คือว่ามี**การพักผ่อน** ซึ่งฟังแล้วมันก็น่าหัวว่า**หน้าที่ที่จะต้องพักผ่อน**. การไม่ทำหน้าที่กลายเป็นหน้าที่, การไม่ทำหน้าที่คือการพักผ่อนนั้นมันกลายเป็นหน้าที่ขึ้นมาอย่างนี้, **เราจะต้องมีหน้าที่ในการพักผ่อน**. ฉะนั้นขอให้ทุกคนสังเกตดูให้ดี ๆ ว่า**ทำหน้าที่ครบทั้ง ๓ อย่างนี้แล้วหรือยัง**, เราไม่ต้องแฉงโดยรายละเอียดดอก เพราะมันมากนัก มันนับไม่ไหว ว่า**หน้าที่ในการทำประโยชน์ตนเอง** นั้นมันมีกี่อย่าง กี่สิบอย่าง กี่ร้อยอย่าง ทำเพื่อประโยชน์ตนเอง, แล้ว**หน้าที่ที่ทำเพื่อประโยชน์ผู้อื่น** นั้น มันมีกี่สิบอย่าง กี่ร้อยอย่าง, ทำประโยชน์แก่บุคคลในครอบครัว เพื่อประโยชน์แก่คนในหมู่บ้าน ในเมือง ในประเทศ กระทั่งในโลก. มันต้องทำประโยชน์

แก่คนในโลก; เพราะว่าเราก็เป็นคนในโลกเป็นประชาชนของโลก มีส่วนที่จะต้องพัฒนาโลก, ทั้งหมดนี้เรียกว่าหน้าที่เพื่อผู้อื่น.

ทีนี้ว่าทำหน้าที่นั้นมันเหนื่อย มันกินแรงงาน กินแรงงาน มันก็เหนื่อยลงไป ก็จะต้องพักผ่อน คือพืนกำลังขึ้นมา เดิมกำลังให้มันเกิดขึ้นใหม่; เหมือนกับหม้อไฟฟ้าที่ใช้มันจวนหมด มันก็ต้องพักผ่อนคือเติมเข้าไปใหม่ให้มันสมบูรณ์ดังเดิม. ธรรมชาติก็กำหนดมาแล้ว ว่าเรามีเวลาทำการงานเท่านั้นเท่านี้, แล้วเราก็มีเวลาพักผ่อนและหลับนอน เพื่อเป็นการพักผ่อนเพื่อพืนกำลังขึ้นมาใหม่สำหรับวันรุ่งขึ้น. ๒๔ ชั่วโมงนี้ อย่างน้อยก็จะเป็นการพักผ่อนสัก ๘ ชั่วโมง. ๑๖ ชั่วโมงนั้นทำอะไรทำไป ทำเพื่อตนสัก ๘ ชั่วโมง, ทำเพื่อผู้อื่นสัก ๘ ชั่วโมง แล้วก็พักผ่อนสัก ๘ ชั่วโมง อย่างนี้ก็จะเป็นการถูกต้อง ว่าเกิดมามีชีวิต มีหน้าที่ ก็ทำให้สมบูรณ์อย่างนี้ มันก็จะไม่เกิดปัญหา.

เดี๋ยวนี้ยุ่งไปหมด มันมีความเห็นแก่ตัวคือกิเลส กิเลส ตัณหา อุปาทาน มันเป็นกิเลสครอบงำแล้ว มันก็ทำหน้าที่แต่ส่งเสริมกิเลส, **จะเอาเวลาทั้ง ๒๔ ชั่วโมงไปส่งเสริมกิเลส**เสียให้หมดสิ้น, ไม่มาทำหน้าที่ประโยชน์ตนสัก ๘ ชั่วโมง ประโยชน์ผู้อื่นสัก ๘ ชั่วโมง พักผ่อนสัก ๘ ชั่วโมง, มันต้องการแต่จะใช้เวลาทั้งสิ้นสนองกิเลส โดยวิธีการต่าง ๆ นานา ให้เป็นการส่งเสริมกิเลสไปทุก ๆ อิริยาบถ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน ทั้งหลับและทั้งตื่น ให้มันเป็นการส่งเสริมกิเลสไปหมด. นี้เรียกว่า **บุดูชนที่ยังหลับหูหลับตา** **ไม่รู้ทำหน้าที่โดยแท้จริงนั้นมีอย่างไร, ความเป็นมนุษย์มีหน้าที่อย่างไร; ความเป็นมนุษย์แปลว่ามนุษย์นี้จิตใจมันสูง ถ้าจิตใจสูง มันควรจะทำหน้าที่อย่างไร; เดี่ยวนี้มันสูงไม่ได้, ก็ไปทำหน้าที่ต่ำ ๆ กันเสียหมด** ก็เลยลดจากความเป็นมนุษย์ลงไปสู่สัญชาตญาณอย่างสัตว์, ควบคุมไม่ได้ก็ทำอะไรไปอย่างกะว่าเป็นสัตว์ คือเป็นสัตว์แล้วไม่ใช่คน ไม่ใช่มนุษย์เสียแล้ว. นี้ขอให้รู้จักหน้าที่ รู้จักหน้าที่แล้วทำหน้าที่ให้ครบบริบูรณ์.

การทำหน้าที่เพื่อความรอด.

เอ้า, ทีนี้ก็จะดูเรื่องหน้าที่ ๆ นั้นกันให้ละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก ทีละอย่าง ๆ, ใน ๓ อย่างนั้นดูกันทีละอย่างง่ายดี.

หน้าที่ที่แรกก็ในการทำหน้าที่เพื่อตน โดยสรุปกว้าง ๆ ทั้งหมดแล้ว หน้าที่เพื่อตนนั้น ก็คือหน้าที่เพื่อให้รอดชีวิตอยู่ นี้อย่างหนึ่ง, และให้รอดจากความทุกข์ ไม่ให้ความทุกข์เบียดเบียน นี้อีกอย่างหนึ่ง, ช่วยมองดูให้ดี ๆ ว่ามันเป็นสองอย่างอยู่. เพียงแต่รอดชีวิตนั้นมันไม่พอ; ถ้ารอดชีวิตอยู่ด้วยการบีบคั้นของกิเลส แล้วมันก็เหมือนกับตกนรกทั้งเป็นตลอดชาติ; ฉะนั้น ต้องให้รอดจากการบีบคั้นของกิเลสด้วย.

ข้อที่ ๑ ทำให้รอดชีวิตนี้ คือการดำรงชีวิต ทำมาหากิน บริหารร่างกาย อะไรต่าง ๆ ทุกอย่างที่ทำให้มันรอดชีวิตอยู่ได้ในระดับที่ปกติ ไม่ใช่มีร่างกายทรุดโทรมไม่สมประกอบ. นี้ให้ร่างกายรอดชีวิตอยู่ได้ ในลักษณะที่จะทำอะไรได้ตามปกติ นี้รอดที่ ๑ เป็นความรอดที่ ๑, บางคนก็ยังไม่รอด.

คนในโลกนี้ บางคนก็ยังไม่รอดในความรอดที่ ๑ คือมีร่างกายไม่สมประกอบ มีร่างกายทุพพลภาพ พิกลพิการ; เพราะเขาเองเป็นผู้ทำมันทั้งนั้น ไม่ใช่มีใครมาทำให้ : เป็นคนไม่บริหารร่างกาย, เป็นคนบรูชาเยาเสพติด, เป็นคนบรูชาสิ่งที่เขินซ้ำศึก; แม้แต่ความรอดทางด้านร่างกายก็ยังไม่ดี มันก็ยากที่จะมีความรอดด้านจิตใจ เพราะมันไม่เกินไป.

ข้อที่ ๒. รอดด้านจิตใจก็ว่า จิตใจเป็นอิสระ ไม่เกิดกิเลสหรือความทุกข์ขึ้นครอบงำ, แม้แต่นิเวศทั้ง ๕ นี้ก็ไม่รบกวน, กิเลสทั้ง ๓ โลกะ โทสะ

โมหะ ก็ยังไม่รบกวน, แล้วไม่มีกิเลสหมักหมม เป็นทุนสำรองไว้ เป็นพวกอนุสัย, เป็นพวกอัสวะ, มันก็เลยไม่มีกิเลสที่จะออกมาสำหรับทำให้เกิดความทุกข์. กิเลสเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ เหมือนกับไฟมันให้เกิดความร้อน, กิเลสก็เหมือนกับไฟ ทุกข์ก็เหมือนกับความร้อนที่เผาผลาญ; ถ้าไม่มีกิเลสเช่นความโลภ ความโกรธ ความหลง มันก็ไม่ได้ทำอะไร พุศอะไร หรือคิดอะไรไปในทางที่ทำให้ตัวเองมันร้อนเหมือนกับไฟเผา.

นี่เราต้องรอดจากสิ่งที่ทำให้เป็นทุกข์ คือร้อนเหมือนกับถูกไฟเผาด้วย; แล้วชีวิตนี้จะเป็นอย่างไร ก็เป็นนิพพาน, นิพพานทั้งทางกายและทางจิต, คือทางฝ่ายร่างกายก็เย็นเป็นสุข ทางฝ่ายจิตใจก็เย็นเป็นสุข มันมีความเย็นทั้งทางฝ่ายกาย และฝ่ายใจ, คือไฟทางฝ่ายวัตถุฝ่ายร่างกายก็ไม่แผดเผา, ไฟในทางฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณก็ไม่แผดเผา. บุคคลนั้นจึงมีความเย็นทั้งทางฝ่ายร่างกายและทางฝ่ายจิตใจ. **ความเย็นนี้คือนิพพาน**, นิพพานแปลว่าเย็น. *คำว่าเย็นเป็นความหมายของคำว่านิพพาน*; เย็นน้อย ๆ ก็นิพพานน้อย ๆ, เย็นมาก ๆ ก็เป็นนิพพานมาก ๆ, เย็นชั่วครากก็เป็นนิพพานชั่วคราก, เย็นตลอดกาลเด็ดขาดลงไป ก็เป็นนิพพานโดยเด็ดขาด โดยนิรันดร. ฉะนั้นเมื่อใดมันมีความเย็นเพราะไม่มีไฟกิเลสเผา ก็ให้รู้เถอะว่านั่นนะนิพพานมาเยี่ยมแล้ว, แม้จะเป็นนิพพานน้อย; แต่นี้คนไม่สนใจ เพราะความร้อนของกิเลสมันมากนัก มันครอบงำมันท่วมทับไว้เรื่อย. ทำให้สนใจแต่ในเรื่องของความร้อน, แล้วก็เห็นความร้อนเป็นเรื่องสนุกสนาน เพราะมันเป็นเรื่องของกิเลส, กิเลสมันเป็นของร้อน. เมื่อจิตมันมีวิชา, ไปพอใจในของร้อน แล้วมันก็สมัครที่จะอยู่ในความร้อน, เพลิดเพลินอยู่ในความร้อน, มันจึงเกิดคำพูดว่า**หลงไหลอยู่ในกองทุกข์**. มันน่าหัว มันโง่ โง่สักเท่าไร ถ้ามันหลงไหลอยู่ในความทุกข์ หลงไหลอยู่ในกองทุกข์มันโง่สักเท่าไร, มีความทุกข์แล้วยังหลงไหล. **นี่ต้องเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาจึงจะเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่**เป็นทุกข์; บทสวดมนต์ที่สวดกันอยู่ทุกวัน *เห็นความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็น*

อนัตตา จึงจะค่อยๆ เกลียดความทุกข์, ถ้าไม่เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันก็ยังชอบที่จะจมอยู่ในความทุกข์ เพราะมันสนุกสนานเอร็ดอร่อย เพลิดเพลินกระโดดโลดเต้น. นี่เป็นเรื่องที่จะต้องรู้ ว่าเราต้องรอดจากสิ่งเหล่านี้ด้วย. **อย่ารอดแต่เพียงร่างกายทางวัตถุ** มีโรมีนา มีเงินมีทอง มีบ้านมีเรือน มีอะไรสบายสะดวกหมดแล้วมันมันรอดฝ่ายชีวิตรอดทางร่างกาย. ทีนี้ถ้า**จิตใจไม่มีความทุกข์เบียดเบียนนั้นเป็นอีกรอดต่างหาก,** รอดทางจิตรอดทางวิญญาณ.

ขอให้นึกถึงรอดทั้งสองรอดนี้ไว้ให้เป็นคู่กัน มิฉะนั้นระวางเถอะจะเป็นมนุษย์เพียงครึ่งเดียว; **ถ้ารู้จักทำความรอดเพียงครึ่งเดียว ก็เป็นมนุษย์เพียงครึ่งเดียว;** แล้วโดยมากมันไม่ค่อยจะเป็นไปได้ดอกครึ่งเดียว ถ้าว่ามันผัดมันร้อนมาจากภายในคือเรื่องของกิเลสอวิชชาแล้ว ร่างกายมันก็พลอยร้อนไปด้วย, มันทำให้เกิดการทำผิดทางร่างกาย จนร่างกายก็พลอยร้อนไปด้วย, มันก็**เลยร้อนทั้งร่างกายและทั้งทางจิต;** นี่เป็นบุญชนเต็มทีก็เอากันอย่างนี้. ถ้ามีความรู้สึกได้เท่าไร ก็**ขจัดออกไปเสียเท่านั้นให้ร้อนน้อยลงๆ** ให้มันเหลือแต่น้อยจนไม่ปรากฏ หรือถ้าปรากฏก็เรียกว่าเป็นความเย็น.

ความร้อนที่ว่ามันไม่มีเสียเลยนั้น มันเป็นอีกอย่างหนึ่ง; แม้ที่เรียกกันว่า**ความเย็นเช่นน้ำแข็งนี้ มันก็ยังมีความร้อน** พอที่จะกำหนดได้ว่าสักเท่าไร, แต่นี่เขาสมมติว่าเย็น; **ที่จริงมันก็เป็นความร้อนที่น้อยมาก.** เมื่อมันผัดกันกับความร้อนในร่างกาย มันก็รู้สึกว่าย็นซี, ถ้าความร้อนในร่างกายมีสักร้อยละหนึ่ง แล้วความร้อนในน้ำแข็งมีเพียงหน่วยเดียว มากกระทบกับร่างกาย ร่างกายมันก็รู้สึกเย็นเท่านั้น; ที่จริงมันก็มีความร้อนในระดับหนึ่ง. **นี่บุญชนธรรมดาที่สามารถจะทำให้ความร้อนลดลงไปลดลงไปเป็นอันมาก** ถ้าว่า**หมดความร้อนจริงก็เป็นพระอรหันต์,** ที่จะเรียกได้ว่าหมด

ความร้อนโดยสิ้นเชิง ก็ต้องเป็นพระอรหันต์. เดียวนี้มันยังมากเกินไป ก็เอาแต่ว่า มันมีความเย็นพอสมควรแก่ชีวิต ไม่เผาผลาญกันตรงๆ มันเป็นขั้นๆ ของระดับจิต.

ความชั่วคราวมาก, ความชั่วคราวมากร้อนที่สุด. ความดีร้อนน้อย มีส่วนร้อนน้อย, ถ้าไปยึดถือเข้ามันก็ร้อน. **ถ้าไม่ชั่วไม่ตีพันหมัดไปจึงจะไม่มีความร้อน, เป็นความสงบ.** ความชั่วนั้นไม่สงบแน่นอนเห็นได้ชัด, ความดีมันก็วุ่นวายยังไม่สงบ, แม้จะดีที่สุด มันก็ยังมีวุ่นวายอยู่ในส่วนที่ว่ามันดี เพราะมันยึดถือว่าดี. แต่ **ถ้าเหนือดีขึ้นไป จึงจะเป็นความว่างหรือเป็นความสงบ.** ถ้าต้องการความเย็นสงบโดยแท้จริงก็ต้องชะเง้อไปในทางที่ว่า **ไม่หลงดี ไม่บ้าดี ไม่อวดดี ไม่ยึดมั่นถือมั่นในความดี, ไม่แบกของหนักคือความดี.** ข้อนี้เราเคยพูดกันมาหลายหนแล้วว่า **ความชั่วนั้นเหมือนกับก้อนหิน** แบกเข้าก็เป็นทุกข์หนักกระวนกระวาย, **ความดีนั้นเหมือนเพชรพลอย** แบกเข้าหนักเหมือนกัน ถ้าเพชรพลอยมันใหญ่เท่าก้อนหิน มันก็หนักเท่ากันแหละ; เพราะฉะนั้นความดีไปแบกเข้ามันก็หนัก. **ฉะนั้นไม่เอาทั้งชั่วและทั้งดี จึงจะพ้นขึ้นไปเป็นความว่าง,** นั่นแหละเข้าเขตของนิพพาน, ไม่มีตัวตนสำหรับจะแบกไว้เป็นของตน, ไม่มีตัวตนของอวิชชา ที่จะแบกไว้เป็นของตนด้วยอำนาจอุปาทาน, มันก็เลยหมดปัญหาไม่มีของหนัก, จะเรียกว่าไม่มีทุกอย่าง ไม่มีของร้อน ไม่มีของมีดี ไม่มีของเสียแบง ไม่มีของผูกมัดรัดรั้ง ไม่มีของครอบงำหุ้มห่อ; อยางนี้เรียกว่าสูงสุดของความหลุดพ้น เป็นจุดสูงสุดของมนุษย์ในส่วนตัวตนเอง.

จิตว่างเป็นผลของการพัฒนา.

ที่นี้ถ้าเราพัฒนาสัญชาตญาณอย่างกิเลสได้เป็นสัญชาตญาณอย่างโพธิแล้ว มันก็ง่าย ง่ายที่จะเป็นเช่นนั้น, คือเป็นอยู่ด้วยจิตว่าง. เมื่อพูดถึงจิตว่างนี้

คนเขาก็พร้อมที่จะหัวเราะเยาะ เพราะความไม่เข้าใจ, ผู้พูดก็ถูกหัวเราะเยาะ เพราะว่าผู้ฟังไม่เข้าใจ, เขาคิดว่าเป็นเป็นเรื่องไม่รู้สึกละไร ไม่ทำอะไร ไม่รับผิดชอบอะไร; มันไม่ใช่อย่างนั้น. คำว่าจิตว่างนี้ คือว่างจากความรู้สึกว่าตัวกู-ของกู, อะไร ๆ ที่เป็นความหมายว่าตัวตนว่าของตน ว่าตัวกูว่าของกู มันไม่มีอยู่ในจิตนั้น จิตนั้นมันจึงว่าง, เมื่อมันว่างจากกิเลสประเภทเหล่านั้นแล้ว ก็มีอยู่แต่สติปัญญาอันสูงสุด ตามธรรมชาติของจิตที่มีสัญชาตญาณแห่งความรู้. เดียวนี้มันพัฒนาผิด มันเป็นกิเลส มันรู้ไปในทางกิเลส, ครั้นเอาความรู้ในทางกิเลสออกไปเสียให้หมดแล้ว มันก็รู้อย่างถูกต้อง ว่าอะไรเป็นอะไร. จิตว่างนี้ว่างจากกิเลส ที่เป็นเหตุให้ยึดถือว่าตัวตน มันก็เลยเต็มอยู่ด้วยสติปัญญา.

นี่ทำอะไรด้วยจิตว่าง ลองคิดดูให้ดี ๆ สบายที่สุดแหละ, ก็นี้กดูเอาเอง มันมีอยู่เสมอ. จิตวุ่นวายแล้วมันก็ทำอะไรไม่สนุกทั้งนั้น, จะทำอะไรมันก็ไม่สนุก แม้แต่กินข้าวมันก็ไม่อร่อย แม้แต่จะนอนมันก็นอนไม่หลับ ถ้าจิตมันไม่ว่าง. ถ้าจิตว่างมันก็ทำได้ดี เช่นว่าจะไปพูดในที่ประชุม อย่างที่เราขอเชิญให้มาพูดในที่ประชุมต่อหน้าคนหลายๆ; ถ้าจิตไม่ว่าง มีตัวกูมีของกู มันก็ประหม่าเท่านั้นแหละ มันก็ประหม่า, มาพูดมันก็ประหม่า, มันก็ประหม่าตลอดไปบางทีก็พูดไม่ออก, แม้พูดออกมันก็พูดไม่ได้ดี เพราะจิตไม่ว่าง มันอัดเต็มแน่นอยู่ด้วยตัวกูหรือของกู. ถ้าจิตว่างมันก็พูดพูดจาได้สบาย ได้เรียบร้อย ได้ไพเราะได้คล่องแคล่ว.

แม้ที่สุดแต่จะทำงานฝีมืออะไรที่มันทำยากๆ. ถ้าจิตไม่ว่างมันก็โกรธตัวเอง โกรธเครื่องมือ โกรธสิ่งของ ก็ทำไม่ได้; อย่างว่าจะจัดแจกันดอกไม้ให้ดูสวยสด, ถ้าจิตใจมันอัดพลุ่งเป็นไฟอยู่มันทำไม่ได้, มันไม่รู้ว่าสวยอย่างไร. ถ้าจิตใจว่างจากตัวกู-ของกู จัดดอกไม้ไปตามความรู้สึกอันนั้น มันก็จะเป็นแจกันที่จัดได้สวย อย่างนี้เป็นต้น.

หรือว่าคนจะเล่นกีฬาที่มันต้องใช้ฝีมือมาก โดยเฉพาะอย่างแบดมินตัน อย่างเทนนิสหรืออะไรก็ตาม ถ้าจิตวุ่นวายแล้วมันก็เต็มไปด้วยความรู้สึกปารถนาตัวตนจะแพ้จะชนะ, จะอย่างนั้นจะอย่างนี้ มันแบ่งกำลังจิตไปเสียหมด มันก็แสดงฝีมือไม่ได้ดี, ถ้าเลิกคิดเรื่องเหล่านั้นเสียให้หมด. กำลังจิตทั้งหมดเอามาใช้แสดงฝีมือ มันก็เล่นกีฬาได้ดี มันชนะ.

ที่จะต้องเปรียบเทียบอีกอันหนึ่ง เป็นอันสุดท้าย ก็คือว่าถ้าฟันดาบ ถือดาบคนละเล่ม แล้วเข้ามาต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายนี้; ถ้าคนหนึ่งจิตไม่ว่าง มันมัดแต่พะวงถึงตัวกู-ของกูอยู่ มันก็ต้องตายแหละ, ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายที่จิตว่าง; เพราะเขาทำอะไรได้ดีที่สุด ฉวยโอกาสได้ดีที่สุด แสดงฝีมือได้ดีที่สุด. ฉะนั้นคนที่ฟันดาบด้วยจิตที่ว่าง จากตัวกู-ของกู มันจึงมีส่วนชนะ, ชนะคนโง่ ๆ ที่เต็มอึดอยู่ด้วยตัวกู-ของกู จนมันยุ่งไปหมดในจิตใจทำอะไรไม่ถูก.

นี่ถ้าเรื่องประณีตละเอียดสุขุมอย่างนี้ทำได้สำเร็จแล้ว, เรื่องง่าย ๆ กว่านั้น มันก็สำเร็จได้ง่าย, จะไถนาจะขุดดินอย่างนี้มันทำได้ง่ายกว่า แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ถ้าทำด้วยจิตว่างแล้วมันสบายกว่า สนุกกว่า สบายกว่า ไม่เหนื่อย, แม้เหงื่อจะออกมา มันก็กลายเป็นน้ำมนต์อาบให้เย็น. ถ้าจิตมันวุ่น เหงื่อออกมานิดเดียว มันก็ร้อน มันก็โกรธ, มันก็แข่งตัวเอง แข่งดินฟ้าอากาศ แข่งเทวดาผีสงอะไร, แล้วก็คิดว่าไม่ทำอะไรทำวันนี้ ไปขโมยดีกว่า, ก็เลิกทำนาไปเป็นคนจับฉลากขโมยไปเสียอย่างนี้, เพราะว่ามันไม่รู้จักทำจิตให้พอใจกับการงานที่ทำ. เพราะไม่ว่าง เพราะมันมีตัวกู-ของกูซึ่งเป็นกิเลสคอยผลักดันอยู่เสมอ. ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณให้เป็นโพธิได้ มันก็มีจิตว่าง, ทำงานทุกอย่างด้วยจิตว่าง เป็นสุขเมื่อกำลังทำนั่นเอง.

ที่นี้ในการทำประโยชน์ตนในเรื่องทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ตนนี้มันก็มีอยู่ว่า คนเรามันมีปัญหาเสมอ ต้องมีปัญหาอย่างนั้น ปัญหาอย่างนี้ ซึ่งจะต้องตัดสินใจลงไป. **ถ้าจิตวุ่นวายเต็มไปด้วยตัวกู-ของกู จะตัดสินใจผิดพลาด** จิตมันต้องเกลี้ยงจิตต้องสงบ, จิตต้องเย็น, จิตต้องว่าง, มันจึงจะตัดสินใจลงไปได้อย่างถูกต้อง. ว่าข้อนี้ควรทำอย่างไร ทำเท่าไร ทำเพียงไหน ทำเมื่อไร. มันจะตัดสินใจได้ถูกต้องในการตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญ ๆ; โดยเฉพาะ การตัดสินใจพลาด มันก็พลาดหมดตลอดสาย. **การจะตัดสินใจอะไร ได้ถูกต้อง ก็ต้องทำด้วยจิตที่ปกติ** ไม่ถูกรบกวนด้วยสัญชาตญาณอย่างกิเลส คือ สัญชาตญาณอย่างสัตว์หรือเรียกว่าความรู้สึกฝ่ายต่ำ, สิ่งเหล่านี้ย่อมารบกวนจิตใจ, **ให้จิตใจเป็นอิสระ** แล้วทำอะไร จะตัดสินใจอะไร ก็ตัดสินใจได้ถูกต้อง.

ผลของการพัฒนาควบคุมความฉลาดให้ถูกต้องได้.

ที่นี้ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณได้แล้ว มีสัญชาตญาณที่พัฒนาแล้ว, ปรากฏความรู้สึกตัวตนทั้งหลายเหล่านั้นแล้ว **ก็สามารถที่จะควบคุมความฉลาด.** ฟังดูมันก็แปลกนะ ว่า**ความฉลาด** เฉลียวฉลาดนั้นยังเป็น**สิ่งที่ต้องควบคุม**, ถ้าควบคุมไม่ได้ ความฉลาดนั้นแหละจะเกิดเป็นการทำผิดพลาดอย่างสูงสุดเพราะฉลาด, จึงพูดได้ว่า **ความฉลาดนั้นไปเป็นพระอรหันต์ก็ได้, ความฉลาดนั้นไปเป็นโจร มหาโจรอันร้ายกาจก็ได้.** ถ้าควบคุมความฉลาดให้ถูกต้อง มันก็เป็นไปในทางที่ถูกต้อง ก็ไปจบด้วยการเป็นพระอรหันต์, ถ้าควบคุมความฉลาดไม่ได้ มันก็คดโกง มันก็คอร์รัปชัน, มันก็ต้องหลีกออกจากสังคม ก็ต้องไปดันทุรังไปเป็นมหาโจรอันร้ายกาจ ดำรงตนอยู่ด้วยความรู้สึกชนิดนั้น. **นี่คนเรา มักจะควบคุมความฉลาดของตนไม่ได้** มักจะปล่อยให้**ความฉลาด**เดินไปในทางที่ผิด, **ไปผลอเข้านิตเดียว** ก็เห็นว่า**ขโมยดีกว่า, หรือว่าเอา**

สักที่ก่อนเถอะ. นี่มันควบคุมความฉลาดไว้ไม่ได้, เป็นสิ่งที่ประหลาดอยู่ว่า **ความฉลาดเป็นสิ่งที่ต้องควบคุม**. สติปัญญาตามธรรมดา ที่เรียกว่า **สติปัญญา** ตามธรรมดานั้น **ต้องควบคุม**; ถ้าไม่ควบคุมมันเดินผิดทาง. ภาษาไทยนี้ออกจะลำบากกว่าสติปัญญาใช้ได้ทั้งสองอย่าง; **สติปัญญาชนิดที่ยังไม่ปลอดภัยก็เรียกว่าสติปัญญา**, **สติปัญญาชนิดที่ปลอดภัยก็เรียกว่าสติปัญญา**. เราจะต้องระวังกันให้ดี ๆ ภาษาบาลีเขาแยกเรียกกันคนละอย่าง; สติปัญญาชนิดเจโก มันฉลาดเท่าไร ๆ ก็ได้, แต่ถ้าปัญญาชนิดปัญญาล้วน เป็นอริปัญญาแล้วมันผิดพลาดไม่ได้. ฉะนั้นเด็กที่ฉลาดมันทำผิดอย่างเลวร้ายก็ได้, ไปเป็นโจรก็ได้. ภาษาฝรั่งเขาก็แบ่งไว้ว่าถ้าเป็น *Intellect* สติปัญญาอย่าง *intellect* นี้ยังไว้ใจไม่ได้, มันจะไปในทางไหนก็ได้. ถ้ามันเป็นสติปัญญาอย่าง *wisdom* เป็น *intuition* เป็นอะไรอย่างนั้นไว้ใจได้ มันไม่ไปในทางผิด.

นี่สติปัญญาตามธรรมดาของมนุษย์ มันเป็นแต่เพียงสติปัญญาเฉลียวฉลาดตามธรรมชาติของมันสมอง ที่ฝึกไว้ดี ที่ทำไว้ดี, แต่ถ้าไม่ควบคุมมันเห็นไปในทางผิดแล้ว, มันก็ผิดลึกผิดร้ายกาจ. นี่เราจะต้องมีการควบคุมความเฉลียวฉลาดไว้ให้ได้ จึงจะปลอดภัย. ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณมาเป็นสัญชาตญาณแห่งโพธิ์ได้แล้ว มันก็ควบคุมสติปัญญาได้. คือควบคุมความฉลาดของตนไว้ได้ อยู่ในขอบเขตของความถูกต้อง.

จิตพัฒนาแล้วสามารถทำประโยชน์ตนได้ดี.

ทำงานเป็นสุขสนุกเมื่อทำงาน.

ที่นี้ดูต่อไป ว่าจะใช้กันอย่างไรในหน้าที่ที่หนึ่งทำประโยชน์ตัวเอง. เมื่อพัฒนาสัญชาตญาณได้อย่างที่วามมาแล้ว, บรรเทาสัญชาตญาณแห่งตัวกู-ของกูได้แล้ว

ไม่ทะเลาะทะเลาะกัน ด้วยอำนาจแห่งตัวกู-ของกู สามารถจะทำงานให้สนุก มีความสุขเมื่อกำลังทำการงาน, สามารถที่จะทำงานในหน้าที่ให้รู้สึกเป็นของสนุก แล้วก็มี ความรู้สึกเป็นสุขเสียได้ในคราวเดียวกัน. มีความสุขแท้จริงอยู่นี้, ทุกคนช่วยรู้ไว้ว่า ความสุขบำรุงบำเรอ นั้นเป็นความเพลิดเพลินที่หลอกลวง, ไม่มีที่สิ้นสุด แล้วดึง ไปทางต่ำเมื่อไรก็ได้, ความสุขที่แท้จริงนั้น คือความรู้สึกที่เกิดมาจากความพอใจ ว่าได้ทำหน้าที่ของตนถูกต้อง. เมื่อใดได้ทำหน้าที่ในหน้าที่ของตนอย่างถูกต้อง แล้ว ก็พอใจว่าเรามีความสามารถ, พอใจตัวเองได้, ยกมือไหว้ตัวเองได้. นี้เรียกว่าเคารพ ตัวเองแล้วก็เป็นที่ตั้งแห่งความสุข, สัญชาตญาณที่พัฒนามาถึงขนาดนี้แล้ว มันก็พอใจ ในการทำหน้าที่อย่างถูกต้อง ทำงานสนุกแล้วเป็นสุขเมื่อทำงาน. สมมติว่าจะ เป็นชานชาลาชานชาลา เมื่อไถนาอยู่เมื่อขุดดินอยู่นั้นแหละมันพอใจ ด้วยความรู้สึกว่ามันถูกต้อง แล้ว ถูกต้องแล้วมันก็พอใจ ๆ, ไถนาเหนือไหล่ท่วมตัว ตะวันสูงแล้วก็ยังไม่ต้องกินข้าว มันพอใจและมันสนุก แล้วมันเป็นสุข, เป็นสุขชนิดนี้เป็นสุขแท้จริง คือไม่เผาผลาญ ไม่ใช่กิเลส, แล้วเป็นสุขชนิดที่ทำให้เงินเหลือ

ความสุขมีสองชนิด : ความสุขแท้จริง เกิดมาจากความพอใจในการ ทำหน้าที่ เงินมันก็เหลือเยอะ, ที่นี้ ความเพลิดเพลินที่หลอกลวง คือ ความสุขปลอม ความสุขเท็จเทียม มันกินเงินไม่มีเหลือ ทำให้เงินหมดหมายไปหมด. ความสุขมีอยู่สอง ชนิด : ชนิดหนึ่งทำให้เงินเหลือ, ชนิดหนึ่งทำให้เงินมีเท่าไร ๆ ก็ไม่พอ.

ต้องมีสัญชาตญาณแห่งการบังคับตัวเอง, รู้จักตัวเอง ควบคุมตัวเอง ได้, สามารถที่จะมีความสุขชนิดที่แท้จริงได้ คือสนุกในการทำหน้าที่, แล้วเป็นสุขเสีย ตั้งแต่ขณะนั้น. ครั้นเป็นสุขแล้ว มันก็ไม่ต้องเร่งหาความสุขหลอกลวงอย่างอื่น, ไม่

ต้องไปเจริญมรณัง ไม่ต้องไปหายาเสพติด, ไม่ต้องไปอบายมุข, ไม่ต้องไปอะไรอีก. เดี่ยวนี้ **คนไม่รู้จักความสุขที่แท้จริง** มันก็ต้องไปชอบความเพลิดเพลินที่หลอกลวง; เพราะ ว่าสัตวชาติญาณของคนยังต่ำเหมือนกับสัตว์อยู่ ยังไม่ได้พัฒนา, ยังมุ่งที่จะเลวร้ายกว่าสัตว์ เสียอีก ไม่เป็นสัตวชาติญาณแห่งโพธิ. **สัตว์** แม้จะมีสัตวชาติญาณต่ำ มันก็ต่ำอย่าง **ธรรมดา** ๆ, สัตวชาติญาณต่ำของคนนั้นมันเป็นไปเพื่อกิเลสมากขึ้น, มันเร็วกว่า สัตว์ไปเสียอีก; ข้อนี้เป็นข้อที่ทำให้คนมีความทุกข์มากกว่าสัตว์.

จิตพัฒนาแล้วจะมีธรรมะ ๔ เกล็ดคุ้มครอง.

เข้า, ที่นี้ก็ดูต่อไปอีกข้อหนึ่ง ว่าถ้าพัฒนาสัตวชาติญาณได้อย่างดีอย่างที่ กล่าวมาแล้ว **สามารถทำให้มีธรรมะประเสริฐ ๔ ประการ, ธรรมะประเสริฐ ๔ ประการ** ช่วยจำไว้ให้ดี : คนเราแต่ละคน แต่ละวัน รอดตัวได้ด้วยธรรมะ ๔ ประการ ๔ ประการ, คือ **สติ สัมปชัญญะ สมาธิและปัญญา**. ต้องดูว่าวันหนึ่ง ๆ มันมี เรื่องอะไร; วันหนึ่ง ๆ มันมีเรื่องคือว่า มีอะไรมากระทบตา มีอะไรมากระทบหู จมูก ลิ้น กาย คืออารมณ์มากระทบ มากระทบจิตทางตา หู จมูก ลิ้น กาย; **ถ้าไม่ฉลาดพอ มันเป็นความทุกข์ทั้งนั้นแหละ** มันเป็นความโง่ เป็นผัสสะโง่ เป็นเวทนาโง่ เป็น ตัณหา เป็นอุปาทานและเป็นทุกข์. **ถ้าเรามีธรรมะ ๔ ประการคุ้มครองแล้วไม่เป็น** อย่างนั้น, มันกลายเป็นตรงกันข้ามคือ :-

พอมีอะไรมากระทบ ทางตาหู จมูก ลิ้น กายเป็นต้นนี้ **ก็มีข้อที่ ๑ คือ สติ** สติระลึกได้ถึงปัญญา, ปัญญาคือความรู้ที่ถูกต้อง ของสิ่งทั้งปวงว่ามีอยู่อย่างไร. **สติเป็นตัวที่ไประลึกได้ถึงปัญญาที่ได้ศึกษาไว้**อย่างเพียงพอ, แล้วก็เอาปัญญามา

ควบคุมสถานการณ์ในเวลานั้น, คือควบคุมผัสสะ ไม่ให้มันโง่ได้ ไม่ให้มันผิดพลาดได้ ไม่ให้มันเกิดกิเลสได้ เพราะสัมปชัญญะ. สัมปชัญญะนั้นก็คือปัญญาที่มาทำหน้าที่ควบคุมสถานการณ์อยู่ มันเป็นเรื่องที่ ๓. ทีนี้ถ้ากำลังของสัมปชัญญะไม่พอที่จะตัดปัญหาจะตัดกิเลส ก็ต้องเพิ่มสมาธิเข้าไป กำลังจิตที่สูงสุดเพิ่มเข้าไป นี่เป็นอย่าง
ที่ ๔.

ช่วยจำกันไว้ให้ดีว่า ชีวิตประจำวัน ต้องการธรรมอุปการณณ์ สำคัญที่สุด อยู่ชุดหนึ่ง คือ ๔ ข้อนี้, **จะต้องมีสติให้ทันเหตุการณ์** ที่มันเกิดการกระทบทางอายตนะ, แล้วสตินั้นไปชนเอาปัญญา คือความรู้ว่าอะไรเป็นอะไร อะไรคืออย่างไร มา เพราะได้ศึกษาไว้เพียงพอ โดยเฉพาะเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ศึกษาไว้อย่างเพียงพอ. สติไปชนเอาปัญญามา มาเป็นสัมปชัญญะควบคุมสถานการณ์อยู่ตรงหน้า. นี่ถ้าว่า สติสัมปชัญญะยังไม่เพียงพอที่จะตัดปัญหา ต้องเพิ่มกำลังสมาธิ คือกำลังจิตเข้าไป อย่างรุนแรง, ก็ตัดกิเลสตัดปัญหาได้. นี่ช่วยจำไว้เถอะว่า **ต้องใช้ในทุกกรณี** ในทุกวันแต่ละวัน ว่ามีสติไปชนเอาปัญญามา เป็นสัมปชัญญะอยู่เฉพาะหน้าเหตุการณ์, แล้วเพิ่มกำลังสมาธิลงไป. ปัญญา นั้นมันก็ตัดกิเลส ตัดปัญหาอะไรต่าง ๆ ได้ เรียกว่าสติ สัมปชัญญะ ปัญญา สมาธิ; แต่ว่าการทำหน้าที่นั้น มันมีสติไปชนเอาปัญญาเป็นสัมปชัญญะ แล้วเพิ่มกำลังสมาธิ อย่างนี้ทุกอย่างทุกประการไม่ว่าเรื่องที่บ้าน หรือไม่ว่าเรื่องที่วัด.

ถ้าอะไรเกิดขึ้นเป็นปัญญาที่จะนำมาซึ่งความทุกข์ หรือเกิดกิเลสก็ตาม จะต้อง**มีสติไปชนเอาปัญญามา** ทำเป็นสัมปชัญญะอยู่ตรงหน้า, แล้วก็เพิ่มกำลังสมาธิให้แก่สัมปชัญญะ, สี่เกลอนี้ก็ทำหน้าที่โดยสะดวกโดยสมบูรณ์ โดยถูกต้อง **กำจัด**

ปัญหาได้โดยไม่ต้องสงสัย. นี่ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณได้จริง ก็จะมีธรรมะประเสริฐ ๔ อย่างนี้ เป็นคู่มือประจำกายประจำตัว เหมือนกับนักรบที่มีอาวุธครบถ้วน ต่อสู้ได้ทุกสถานการณ์.

จิตพัฒนาแล้วจะไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์.

อ้อ, ขอบุ๊ตต่อไปอีกว่า ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณได้อย่างที่ว่าแล้ว **ต่อไปนี้จะไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์.** คนโง่ ๆ ทั้งหลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ : อะไรมาก็รู้ก็รัก, อะไรมาก็เกลียดก็เกลียด, เจ้าอารมณ์เหล่านี้มันอ่อนไหว **อารมณ์ไปในทางอ่อนไหว** ไปตาม; **แต่อีกทางหนึ่งมันกระด้าง; มันมีอยู่ ๒ อารมณ์.**

อารมณ์ของคนเรามีอยู่ ๒ อารมณ์ : ทางหนึ่ง**อ่อนไหว**ไปตามอารมณ์ง่าย มันก็มีปัญหาไปตามจิตที่มันอ่อนแอและอ่อนไหว. **อีกทางหนึ่งเป็นคนกระด้าง** มันโหดฮาก มันตัดบทไปอย่างโง่ ๆ เป็นกระด้าง; นี่มันก็ได้รับโทษตามแบบของความกระด้าง. **ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณได้ดีแล้วไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ในทางที่จะอ่อนไหว และไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ในทางที่จะกระด้าง,** มันไม่อ่อนไหวไม่กระด้าง ก็เลยอยู่ตรงกลาง มันก็ถูกต้อง สำเร็จประโยชน์.

คนที่มีอารมณ์อ่อนไหว มันก็รัก โกรธ เกลียด กลัวง่าย แล้วเรื่องนิดเดียว มันก็ขยายให้เป็นเรื่องใหญ่โตได้, เรื่องนิดเดียว เรื่องรัก เรื่องโกรธ เรื่องเกลียด เรื่องกลัว อะไรรักก็ตามนิดเดียว มันก็ขยายเป็นเรื่องใหญ่โตมโหฬารได้. **เพราะเป็นคนเจ้าอารมณ์ มันอ่อนไหว. นี่ถ้ากระด้างมันก็ตรงกันข้าม** มันก็โหดฮากกระโชกระชาก มันก็ตัดบทออกไปอย่างผิด ๆ ความคิดเป็นไปอย่างผิด ๆ เพราะความโง่ เพราะความ

กระด้าง; เพราะฉะนั้น เราต้องไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ทั้งสองฝ่ายแหละ, ฝ่ายที่อ่อนแออ่อนไหวไปตามอารมณ์ก็ไม่มี ฝ่ายที่กระด้างบ้าระห่ำไปตามความเียง อวิชชามันก็ไม่มี, นี้เรียกว่า**ไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์** กำจัดความเป็นคนเจ้าอารมณ์เสียได้ เพราะสัญญาตญาณที่พัฒนาไว้อย่างถูกต้องแล้วก็ทำหน้าที่ของตนได้ถูกต้อง.

สัญญาตญาณดีแล้วเหมือนมีพระเป็นเจ้าคุ้มครอง.

ที่นี้ข้อสุดท้ายว่า คนที่พัฒนาสัญญาตญาณได้ดีขนาดนี้นั้น มันเหมือนกับมีพระเจ้าของที่แท้จริงคุ้มครอง: นี้พูดอย่างสมมตินะ สมมติว่าเหมือนกับมีพระเป็นเจ้าที่**แท้จริงมาคุ้มครอง**, ไม่ให้ทำอะไรผิด มาช่วยคุ้มครองป้องกัน มารักษา มาช่วยเหลือ ทั้งป้องกันและทั้งช่วยเหลือ, **เพราะมีสัญญาตญาณแห่งความถูกต้องมาคุ้มครอง**, แล้วก็มาช่วยเหลือด้วย. นี้พระเจ้าของที่แท้จริงคือหน้าที่, **หน้าที่ที่ถูกต้องคือพระเจ้า**; ถ้าไม่ทำหน้าที่ให้ถูกต้องแล้ว ไม่มีพระเจ้าของที่ไหนมาช่วยดอก, แม้จะมีพระเจ้าสักดวงหนึ่งมาตั้งใจจะช่วย มันก็ไม่ช่วยได้. **พระเจ้าไม่ช่วยคนที่ไม่ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง**, มันต้องทำหน้าที่ให้ถูกต้อง พระเจ้าจึงจะมีมาสำหรับช่วย, คือความประสบความสำเร็จจะมีมา. หน้าที่นั้นแหละคือพระเจ้า, หน้าที่ ๆ นั้นแหละคือพระเจ้า. **ถ้าพัฒนาสัญญาตญาณได้ดีแล้ว หน้าที่ทั้งหมดก็กลายเป็นพระเจ้า**, แล้วก็ช่วยตลอดกาลช่วยหมด, ช่วยไม่มีเหลือ.

นี่พุทธบริษัทก็มีพระเจ้า แต่มีในรูปอย่างที่ไม่ใช่พระเจ้าอย่างบุคคล มีความรู้สึกอย่างบุคคล; เป็นพระเจ้าของที่มีอารมณ์รัก โกรธ เกลียด กัดเหมือนคน อย่างนี้ไม่มี; ในพุทธศาสนาไม่มีพระเจ้าของชนิดนั้น. **มีแต่พระเจ้าคือสิ่งที่จะช่วยได้คือการทำหน้าที่ที่ถูกต้อง**, หน้าที่ของแต่ละคนนั้นแหละคือพระเจ้าของแต่ละคน. ขอให้ถือเป็นหลักไว้ **ว่าหน้าที่ที่ถูกต้องนั้นแหละ คือพระเจ้าที่จะช่วยเราได้ เมื่อได้**

พัฒนาสัญชาตญาณพ้นจากความผิดเป็นกิเลส มาเป็นโพธิแล้ว มันก็มีแต่กระแสแห่งความรู้สึกคิดนึกที่ดำเนินไปถูกต้อง, ก็เลือกหน้าที่ได้ถูกต้อง, ก็สามารถทำหน้าที่ได้ถูกต้อง ได้รับผลอย่างถูกต้อง, ก็เลยเป็นพระเจ้าที่ช่วยได้ ไม่ต้องเป็นตัวบุคคล. เรามีพระเจ้าชนิดที่ไม่ใช่ตัวบุคคล แต่เรียกว่าธรรมะ ๆ เป็นพระเจ้า, ธรรมะคือหน้าที่ที่ถูกต้องแก่สถานการณ์ แก้ปัญหาของมนุษย์, มีหน้าที่ที่ถูกต้องเป็นพระเจ้า, จบแล้วเรื่องหน้าที่ส่วนตนเอง, หน้าที่ที่จะต้องทำเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง ก็จบแล้ว. เมื่อพัฒนาสัญชาตญาณได้.

หน้าที่ทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นก็สัมพันธ์กันดี.

ที่นี้หน้าที่ที่สองจะต้องทำเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ทำแก่ผู้อื่น, หน้าที่ตนเองเสร็จไปเรื่องแล้ว. ที่นี้หน้าที่ต่อผู้อื่น ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณได้อย่างที่วามา, อย่าลืมเสียว่าอย่างไร อย่างที่วามา, ก็จะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการที่จะทำหน้าที่เพื่อผู้อื่น; อย่างน้อยมันก็ทำให้เกิดความเห็นแจ้งประจักษ์แก่ใจโดยความเป็นจริงว่า เราทุกคนแต่ละคนมีหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่น เพราะอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้. ในครอบครัวหนึ่งอยู่คนเดียวได้หรือ. แม้ว่าในโลกนี้ ถ้าเขาให้เราอยู่คนเดียวในโลก ให้อะไรหมดทั้งโลกเราก็อยู่ไม่ได้. แล้วเราก็เป็นหนี้บุญคุณคนทั้งหลาย ที่เขาได้ทำอะไรไว้ให้เป็นประโยชน์. เราได้นำมาใช้สอย มากินมาอะไรอยู่ รอดชีวิตอยู่ได้ เป็นความรู้และสติปัญญาของคนทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้วทั้งนั้นแหละ.

ฉะนั้น เราจึงอย่าอวดดีไปว่า เราจะทำอะไรคนเดียวได้, หรือว่าแม้แต่อยู่คนเดียวในโลกได้ นี้ถ้าเราไม่ยอมรับผิดชอบ ไม่ยอมรับในหน้าที่ที่มันมีอยู่อย่างนี้ เรามันก็ไม่ใช้คนนั้นแหละ; เพราะว่าคนต้องเนื่องกันต้องสัมพันธ์กัน, รู้ว่าคนแต่ละคนมีประโยชน์สัมพันธ์กัน ก็ต้องเคารพคบหาบูชาไปตามเรื่อง. แม้แต่ว่าแผ่นดิน

โลกนี้ มีต้นไม้ต้นไถ่ เป็นแผ่นดินโลกนี้ มันก็ให้อะไรแก่เรามาก, ให้อุปกรณ์แก่ชีวิต ให้อะไรทุกอย่างที่เกิดอยู่ในแผ่นดิน. **เราก็ต้องขอบคุณแผ่นดินโลกนี้, ไม่ทำลายโลก, ไม่เป็นคนทำลายโลก.**

เมื่อพัฒนาสัญชาตญาณอย่างถูกต้องแล้ว ก็มีความรู้สึกได้อย่างถูกต้อง ว่าเราต้องช่วยผู้อื่น, เราต้องช่วยผู้อื่น, ผู้อื่นในระดับบุคคลในครอบครัวก็ได้, ผู้อื่นในระดับบุคคลร่วมบ้านร่วมเมืองก็ได้. ผู้อื่นในระดับบุคคลร่วมประเทศชาติก็ได้, ผู้อื่นในระดับบุคคลร่วมโลกอยู่ในโลกนี้ด้วยกันก็ได้, มันเป็นผู้อื่นทั้งนั้น มีหน้าที่ต้องสัมพันธ์กัน ก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน.

ทำความถูกต้องได้ง่าย, เช่นคิดให้สบายกว่าคิดเอา.

ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณมาถึงระดับนี้แล้ว ไม่มีความเห็นแก่ตัวอย่างไรเวลาเหมือนสัญชาตญาณขั้นต่ำแล้ว มันก็ง่ายตาย, มันรู้สึกได้ง่ายตายว่าจะต้องเป็นอย่างไร, แล้วมันก็ง่ายที่จะทำให้มันถูกต้อง. เมื่อพัฒนาจิตใจได้ถึงขนาดนี้ มันจะรู้สึกอย่างถูกต้องขึ้นมาเอง. จิตส่วนลึกถูกต้อง. มันไม่เห็นแก่ตัว. ไม่ยึดมั่นถือมั่นอย่างไรเวลา, จะเกิดความรู้สึกที่ถูกต้องขึ้นมาเอง; เช่นมีความรู้สึกที่ **จิตที่คิดจะให้นั้นสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา.**

ข้อนี้มันกลับกันอยู่ ระหว่างคนโง่กับคนฉลาด; ถ้าเป็นคนโง่ : จิตที่คิดจะเอานั้นแหละสบายแก่เขา, ถ้าเป็นคนฉลาดเป็นสัตบุรุษ กลับรู้สึกว่า จิตที่คิดจะให้นั้นสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา. จิตที่คิดจะให้นั้นสบายมันเบา มันไม่บีบคั้น ไม่กดทับอะไร, จิตที่คิดจะให้ คือมันจะปล่อยตัวตน, ปล่อยของตนออกไป, สบายกว่าจิตที่คิดจะเอา เข้ามาเป็นตัวกูเป็นของกู. ถ้าใครยังรู้สึกอยู่ว่า จิตที่คิดจะเอาสบายกว่าจิตที่คิดจะให้ แล้วก็ขอให้รู้ว่ายังเป็นบุญชนมากนัก, ยังเป็นบุญชนมาเกินไป; ถ้า

เป็นบุญชนพอสมควรแล้ว ก็ารู้สึกได้ว่าจิตที่คิดจะให้สบายเบาว่าจิตที่คิดจะเอากะทั่งว่าให้คนอื่นกินนั่นแหละอึดกว่า, ให้คนอื่นกินเราไม่กิน ให้คนอื่นกินนั่นแหละอึดกว่า; หมายความว่าถ้าเรากินเองก็อึดเดี่ยวเดี่ยว, แล้วก็ไปถ่ายอุจจาระก็หมดแล้ว. ถ้าให้คนอื่นกิน มันอึดอยู่ในจิตใจ, คิดขึ้นมามันก็ยังอึด อึดอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น. ให้คนอื่นกินมันเลยอึดเป็นนิรันดร ไม่รู้จักหมดจักสิ้น, กินเองเดี่ยวเดี่ยวก็หมดสิ้น มันก็เลยเกิดการรู้สึกที่ว่า ให้คนอื่นกินนั่นอึดไม่รู้จักหมดจักสิ้น, กินเองเดี่ยวเดี่ยวมันก็หมด. อย่างนี้มันก็มีความคิดที่โน้มไปในทางจะช่วยผู้อื่นได้ง่าย, มันง่าย ง่ายที่จะทำประโยชน์ผู้อื่น. ถ้าไม่มีความคิดอย่างนี้ ไม่มีความคิดในทำนองนี้แล้ว มันยาก, ยากมากที่จะทำประโยชน์แก่ผู้อื่น. เมื่อมีความเห็นแก่ตัว มีตัวตนเป็นใหญ่เห็นแก่ตัวจนเป็นใหญ่แล้ว มันไม่มีความคิดที่จะช่วยใครดอก. มันเอาตัวตนเป็นใหญ่เสียเรื่อย ๆ ไป คิดแต่จะให้คนอื่นมาช่วยมันก็ไม่คิดที่จะช่วยคนอื่น. แต่ถ้าพัฒนาสัญชาตญาณเรื่องตัวตนได้พอสมควรแล้วความคิดที่จะช่วยผู้อื่นมันเกิดมาเอง, เกิดขึ้นมาเอง. เกิดขึ้นมาได้โดยอัตโนมัติ.

นี่เรียกว่าพัฒนาสัญชาตญาณ กำจัดตัวกู-ของกูออกไปได้เท่าไร ความคิดมันก็จะไหลไปเองในทางที่จะช่วยผู้อื่น, ความไม่เห็นแก่ตัวมันก็ไหล, ความคิดมันก็ไหลไปในทางที่จะช่วยผู้อื่น, แล้วโดยอัตโนมัติด้วย. ขอให้มีความไม่เห็นแก่ตัวถอะ ความคิดมันจะไหลไปในทางช่วยผู้อื่นโดยอัตโนมัติคือมันเป็นไปเอง, เป็นไปเอง.

สัญชาตญาณทุกแขนงจะเปลี่ยนเป็นเพื่อผู้อื่น.

เมื่อพัฒนามาถึงขนาดนี้แล้ว สัญชาตญาณทุกแขนงมันก็จะเปลี่ยนไปเป็นเห็นแก่ผู้อื่น, จะกินอาหารก็นึกถึงผู้อื่น, แล้วก็ช่วยร่วมกันต่อสู้เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น, แม้ที่สุดแต่จะ จะอวดความรู้ อวดความดีที่มี ก็อวดไปเพื่อให้ผู้อื่นได้รับ

ประโยชน์, ไม่ได้รอดเพื่อจะให้เขาหลงใหลแล้วเอาประโยชน์จากเขา ทำนานบหลังคนอื่น อย่างนั้นมันก็ไม่มี. แสดงความรู้อะไรให้ผู้อื่น มันก็เพื่อช่วยผู้อื่นนั่นเอง, นี้เรียกว่า มันไหลไปเองในทางที่จะช่วยผู้อื่น.

สรุปความในที่สุดว่า ถ้าพัฒนาสัตยาตญาณมาได้ถึงขั้นนี้แล้ว กล่าวได้ว่า **ผู้นั้นมีธรรมะที่เป็นรากฐานฝ่ายกุศล, ธรรมะฝ่ายกุศล คือฝ่ายดี ฝ่ายถูกต้องนั้น,** มีรากฐานเพียงพอ, มีรากฐานแห่งธรรมะฝ่ายกุศลอย่างเพียงพอ ถ้าสัตยาตญาณถูกปรับปรุงขึ้นมาจนถึงขนาดนี้, นี้เรียกว่าหน้าที่ที่จะต้องทำเพื่อประโยชน์ผู้อื่นก็ทำไปแล้ว.

การทำหน้าที่พักผ่อน.

อ้าว, ก็มาถึง**หน้าที่ที่สาม** หน้าที่ที่สาม **คือหน้าที่ที่จะพักผ่อน,** หน้าที่สำหรับการพักผ่อน. หน้าที่เพื่อมีการพักผ่อน, เพื่อมีแรงมีกำลังสำหรับทำหน้าที่ทั้งแก่ตัวเองและแก่ผู้อื่น. มาพูดถึงการพักผ่อน ก็คิดว่าถ้าไม่มีการพักผ่อน มันก็ตายซี; เช่นไม่มีการนอนไม่ก็คืนมันก็ตาย, ไม่มีการพักผ่อนที่เพียงพอมันก็ตาย, หรือมันเป็นโรคภัยไข้เจ็บอยู่อย่างทุกพลภาพทำอะไรไม่ได้. ฉะนั้น เราต้องขอขอบคุณการพักผ่อน, พักผ่อนทางร่างกายก็จำเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว, พักผ่อนทางจิตทางวิญญาณ ก็ยิ่งจำเป็นมากขึ้นไปอีก ถ้ากิเลสครอบงำจิตอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่างจากกิเลส มันบ้าแล้ว มันตายแล้วในไม่กี่ชั่วโมง, ถ้ากิเลสครอบงำจิตอยู่ตลอดเวลา ไม่มีความว่างจากกิเลส จิตไม่ได้รับการพักผ่อนจากกิเลสแล้ว ไม่เท่าไร เดี่ยวเดียวก็เป็นโรคประสาท, เดี่ยวเดียวก็เป็นบ้า เดี่ยวเดียวก็ตายแล้ว ต้องมีความพักผ่อนทางวิญญาณด้วย. ทางร่างกายก็นอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอ ที่จะมีกำลังทางกาย, ทางจิตก็พักผ่อนให้เพียงพอ มันจะมีกำลังทางจิต.

สมัยนี้ ทำแต่งงานวุ่น ไม่พักผ่อน.

นี่ดูให้ดีดูซิจะเห็นได้ว่า คนในโลกสมัยนี้ทั้งโลก คนในโลกสมัยนี้ เรียกได้ว่าแทบจะไม่มี การพักผ่อน โดยเฉพาะทางจิต คนในโลกสมัยนี้ทั้งโลก ไม่มีการพักผ่อน ทำงานวุ่น ชนิดที่เรียกว่า กลางคืนอดควันกลางวันเป็นไฟ, ประโยคนี้อะไรมาในบาลี กลางคืนอดควันคิดกลุ่มอยู่แต่จะทำอะไร, กลางคืนนอนอดกลัดกลุ่มอยู่อดควัน พอรุ่งขึ้นก็วิ่งไปทำอย่างสุดความสามารถสุดเหวี่ยง นี่เรียกว่า กลางวันเป็นไฟ. ทางกายก็ไม่มีการพักผ่อนที่เพียงพอ, นี้ทางจิตยิ่งไม่มีการพักผ่อน; เพราะมันยิ่งโลภมากเข้าไว้ มันยิ่งคิดเผื่อมากเข้าไว้ มันมีโครงการ มันมีอะไรชนิดที่ไม่รู้จักสิ้นจักสุด, โลกมันจึงก้าวหน้าเหมือนกับวิ่งไป. โลกนี้มันเจริญก้าวหน้าเหมือนกับวิ่งไป เพราะว่าทุกคนในโลกมันไม่มีการพักผ่อน เพื่อจะหยุดความต้องการหรือความก้าวหน้า. ในการประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ โลกมันก็ไม่มีความพักผ่อน, จริงหรือไม่จริงไปคิดดูให้ดีว่า ในปัจจุบันนี้ คนในโลกทั้งโลก เกือบจะไม่มีเวลาพักผ่อน แล้วโดยเฉพาะทางจิตใจ ทางกายมันก็ต้องพักผ่อน มันเหนื่อยทำก็ทำไม่ได้; แต่ว่าแม้จะนอนแล้ว จิตใจมันก็ยังไม่นอน, มันก็ฝันไปตามเรื่องของมัน มันไม่มีการพักผ่อน.

พัฒนาจิตละตัวตนได้ จะเป็นการพักผ่อนทันที.

ถ้ามีการพัฒนาจิตใจ ถึงขนาดละสัญชาตญาณตัวกู-ของกูลงได้มากแล้ว จะเป็นการพักผ่อนทันที, เป็นการพักผ่อนอยู่ในตัว มันจะนอนหลับสนิท, ด้วยความเชื่อแน่ว่าปลอดภัย ไม่มีอะไรที่จะต้องหวาดกลัว เพราะมันละตัวตนได้, ละตัวตนได้ก็ไม่หวาดกลัวอะไรจะมาทำลายตัวตน มันก็นอนหลับสนิท ก็พักผ่อนทางจิตใจ ตามแบบของธรรมมีการพักผ่อนทางจิตใจ. ที่นี้เมื่อตื่นอยู่ก็เป็นการพักผ่อน; นี่ฟังดูให้ดี เมื่อทำงานเหงื่อไหลไคลย้อยอยู่ก็เป็นการพักผ่อน, นี่ฟังให้ดี เพราะว่าจิตมันไม่

ได้มีกิเลสตัณหาอุปาทานกลุ่มรวม, มันจะไถนา ขุดดิน ทำสวน ทำกรรมกร ถีบสามล้อแจวเรือจ้างอะไรก็ตาม ถ้ามีธรรมชาติพอหยุดความอยากในภายใน ไม่ให้ความอยากนั้นรบกวน, ไม่ให้ความอยากรบกวนมันก็เป็นการพักผ่อนอยู่ ในขณะที่ว่าเหงื่อไหลไคลย้อย.

นี่มันนำหัว ฟังดูแล้วก็ไม่น่าเชื่อ ว่าพักผ่อนได้อยู่ในขณะที่กำลังทำงาน **ทำหน้าที่** อย่างที่เรียกว่ามันเหนื่อยแต่กาย แล้วไม่เหนื่อยใจ. ใครจับเคล็ดข้อนี้ให้ได้ ว่ามันเหนื่อยแต่กาย แล้วมันไม่เหนื่อยใจนั่นแหละ, นี่คือมันเป็นการพักผ่อนอยู่ในจิตใจ ในขณะที่ทำหน้าที่; แม้ว่าจะทำอะไรอยู่ ก็มี**สติสัมปชัญญะอยู่**, มันก็ไม่ปล่อยให้เกิดกิเลส ตัณหา อุปาทาน. มันเป็นการพักผ่อนอยู่, สมบูรณ์ด้วยความพักผ่อนทั้งสองชนิด, ผู้ที่สมบูรณ์อยู่ด้วยความพักผ่อนทั้งสองชนิด, **สองชนิดคือพักผ่อนทางที่ธรรมชาติมันจัดให้, และพักผ่อนในทางที่จัดเอาเอง. ที่ธรรมชาติจัดให้** เช่นว่า ค่าลงต้องหลับนอนพักผ่อนนี้ ก็ทำได้, **ทำได้ดี**, ไม่มานอนอัดคว้นเป็นไฟอะไรอยู่ในจิตใจ; นี่ ตามที่ธรรมชาติจัดให้. **ถึงเวลาพักก็พัก** นี่ก็เรียกว่าตามที่ธรรมชาติจัดให้, แล้วตามที่จัดเอาเอง, **จัดให้เองให้เป็นการพักผ่อนอย่างมีศิลปะ**; เช่นว่า **เหนื่อยแต่กายไม่เหนื่อยใจ**อย่างนี้ ในขณะที่ทำการงานอยู่นั่นแหละ กลายเป็นการพักผ่อน.

มีคน ๆ หนึ่งเมื่ออาตมายังไม่ได้บวช ยังรู้จักดี ไม่บอกชื่อ แก่หลับแล้วก็แจวเรือได้, เป็นคนหาปลา ไปหาปลาข้างนอกแล้วกลับเข้ามาบ้านนี้ แก่แจวเรือเข้ามาก็หลับได้, มีจิตใจที่จัดไว้ดีมาก เป็นสมาธิอะไรถูกต้องมาก. คน ๆ นี้สามารถที่จะแล่นเรือไปไปในกลางทะเลหลับไปด้วยได้, แล้วก็ไปหาปลา. เรือเล็ก ๆ กลับมาจากหาปลาก็หลับมาในขณะที่แจวเรือกลับบ้านเป็นระยะ ๆ ๆ; พอถึงโค้งนั้นก็ตื่นเสียที่หนึ่ง จัดแจงเตรียมใหม่, แล้วก็แจวมาทั้งหลับ; พอถึงโค้งนั้นก็ตื่นเสียที่หนึ่ง แล้วจัดแจงใหม่ แล้วก็หลับ. นี่แจวเรือทั้งหลับได้ แล้วก็มาถึงบ้านได้โดยเรียบร้อย. จิตที่พัฒนามันทำอะไร

ได้แปลก ๆ อย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องสูงสุดเกินมนุษย์, ไม่ใช่. มันก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่
แหละแก่ก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่แหละ, แต่สามารถมีการพักผ่อนอยู่ในการทำงาน.

ในที่สุดเรียกว่า **เป็นคนที่มิระบบประสาทถูกต้อง** ใช้คำว่าถูกต้องดีกว่า
คือมีระบบประสาทที่ตื่นเต้นได้ยาก, ตื่นเต้นได้ยาก ไม่มีอะไรมาทำให้คนนี้ตื่นเต้นได้, ใน
ลักษณะรัก หรือโกรธ หรือเกลียด หรือกลัว หรือวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ หรือตื่นเต้น,
ในทางใด ๆ ก็ตาม เขาไม่ตื่นเต้น, ไม่ตื่นเต้น เป็นคนที่มีอารมณ์หนักแน่น ไม่มีอะไรมา
ทำให้ตื่นเต้นได้โดยง่าย.

คนธรรมดานั้นมันมีอารมณ์ อะไรมาก็ตื่นเต้นไปตามอารมณ์นั้น :
ที่น่ารักก็รัก, ที่น่าเกลียดมากก็เกลียด, ที่น่าโกรธมากก็โกรธ, ที่น่ากลัวมากก็กลัว, แล้วมัน
ก็มากเกินไป เห็นอะไรตามความยึดมั่นถือมั่นไปหมด. **นี่ความกลัวชนิดอย่างโง่เขลา**
กลัวผีกลัวศพ กลัวการผ่าศพ, กลัวอะไรก็ตาม ซึ่งมันเป็นสิ่งที่แท้จริงก็ไม่ต้องกลัว.
เรื่องกลัวผีที่น่าหัว สัตว์เดรัจฉานไม่กลัวผี เลยผีไม่มีสำหรับสัตว์เดรัจฉาน, หมาทุก
ตัวไม่กลัวผี เลยผีไม่มีสำหรับหมา. ขอภัยพูดคำหยาบคายไปหน่อย นี่คนกลัวผี กลัวผี
นั่นผีนี้ มันก็เลยมีผี ผีมีสำหรับคนที่กลัว, ผีไม่มีสำหรับคนที่ไม่กลัว, สัตว์เดรัจฉาน
มันไม่กลัว. นี่การที่จะไม่มีอารมณ์กลัวอย่างนี้ มันส่วนลึกที่สุด อยู่ที่หมดสัญชาตญาณ
แห่งตัวตน หมดสัญชาตญาณแห่งตัวตน เช่นพระอรหันต์, หรือมีฉะนั้นมันก็มีความบ้า
ระห่ำอะไรมาครอบงำ มายุให้ไม่กลัวด้วยความบ้า นี้ก็มี, **ไม่กลัวตายด้วยความบ้า.**

มีระบบประสาทที่ตื่นเต้นได้ยาก ก็ควรจะพอใจแล้วใช่ไหม, มีระบบ
ประสาทที่มันคง ไม่มีอะไรมายุให้รัก ให้โกรธ ให้เกลียด ให้กลัว, ไม่มีอะไรมากระตุ้น
ให้วิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หวงหึง อะไรต่าง ๆ, ไม่มีอะไรมากระตุ้นให้เป็น
อย่างนั้นได้, มีระบบประสาทที่มันคง เพราะว่าพัฒนาสัญชาตญาณชนิดต่าง ๆ นั้นได้ดังที่
กล่าวมาแล้ว.

สัตตชาตญาณตัวกู-ของกูดีแล้วก็ควบคุมอื่น ๆ ได้ทั้งหมด.

เออละ, ทีนี้ก็สรุปความกันเสียที เมื่อสัตตชาตญาณพัฒนามาดีแล้ว ควบคุมสัตตชาตญาณแม่ คือสัตตชาตญาณแห่งตัวกู-ของกูได้แล้ว สัตตชาตญาณลูกทั้งหลาย ก็เป็นอันว่าถูกควบคุมได้ด้วย สัตตชาตญาณแห่งความเห็นแก่ตัว, แห่งการกินอาหาร, แห่งการต่อสู้, การวิ่งหนี, การขี่ขลาด, สัตตชาตญาณทั้งหลายก็เป็นอันว่าถูกควบคุมด้วย. นี่ก็เรียกว่ามีผลดี สามารถเป็นตัวของตัวเอง ไม่เป็นตัวของกิเลส; แต่ก่อนนี้เป็นตัวของกิเลส ของความโง่ ของอวิชชา ของสัตตชาตญาณอย่างธรรมชาติที่ไม่ได้รับการอบรม เรียกว่าสัตตชาตญาณฝ่ายต่ำ, เรียกว่าสัตตชาตญาณอย่างสัตว์. เราไม่เป็นตัวของตัว เพราะมันถูกสัตตชาตญาณฝ่ายต่ำครอบงำ, ดึงเอาไปเป็นเรื่องของความโง่ ความหลง ความผิด ความไม่เข้าใจ ไปเสียหมด.

เดี๋ยวนี้เราควบคุมสัตตชาตญาณได้เพราะการพัฒนา, เราก็มีอิสรภาพในความเป็นตัวเรา เป็นตัวเราที่ไม่เป็นทาสของกิเลส ไม่เป็นขี้ข้า ไม่เป็นบ่าว ไม่เป็นทาสของกิเลส มันดีอย่างนั้น เมื่อเป็นอิสระแล้วก็ทำหน้าที่ของตนได้ดี, ทำหน้าที่เพื่อผู้อื่นได้ดี, ทำหน้าที่การพักผ่อนเพื่อประโยชน์ทั้งสองอย่างนั้น ก็ทำได้ดี. นี่ประโยชน์ ๆ ของการพัฒนาสัตตชาตญาณ เรียกว่าการใช้สัตตชาตญาณที่พัฒนาแล้วให้เป็นประโยชน์ หรือให้ทำประโยชน์.

การบรรยายตอนต้น ๆ หลายครั้ง พูดถึงสัตตชาตญาณและการพัฒนาสัตตชาตญาณ; ส่วนการบรรยายในวันนี้ พูดถึงการใช้สัตตชาตญาณที่พัฒนาแล้วเหล่านั้นแหละ ให้เป็นประโยชน์ หรือให้ทำประโยชน์; นี่เราก็มีความเป็นมนุษย์ที่ถูกต้อง.

ขอพูดย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า สมบัติอันแท้จริงของเรา ก็คือความเป็นมนุษย์ของเรา, สมบัติของเราคือความเป็นมนุษย์ของเรา, เราต้องมีความถูกต้องของความ เป็นมนุษย์, เราจึงจะมีสมบัติของเราโดยแท้จริง. เราก็มีความเป็นมนุษย์ในระดับ สูงสุดที่น่าบูชา ได้รับผลคุ้มค่า คุ้มค่าในการที่ศึกษาเรื่องนี้, ในการที่ปฏิบัติเรื่องนี้ ใน การพัฒนาสัญชาตญาณ ได้รับผลคุ้มค่าแล้ว เป็นผลดีในหน้าที่ทั้งสามประการแล้ว, เป็น สิ่งที่ควรสนใจเท่าไร ก็ลองคิดดูเอาเอง.

การบรรยายในวันนี้ก็สมควรแก่เวลา. ขอให้ท่านทั้งหลายพยายามทำความเข้าใจ สอดส่องให้รู้จักสิ่งต่าง ๆ ตามที่ได้บรรยายมาแล้ว, โดยเฉพาะรู้จักสัญชาตญาณ พื้นฐานทั่วไป และสัญชาตญาณที่ปรุงไปเป็นกิเลส, และสัญชาตญาณที่พัฒนา มาเป็นโพธิ, แล้วมีคุณสมบัติสำหรับจะทำให้เป็นประโยชน์ได้อย่างไร แล้วก็ทำ ได้อย่างนั้น, ก็เรียกว่าเป็นมนุษย์ที่ไม่เสียที่ที่ได้เป็นมนุษย์ คือมีความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อทำหน้าที่สมกับความเป็นมนุษย์ของตน, แล้วก็จะมีความผาสุกทั้งทางกายทางจิต อยู่ ทุกทีพาราตริกาล.

คำบรรยายสมควรแก่เวลาแล้ว ขอยุติ เปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลายได้ สวดบทพระธรรม ในรูปคุณสาธยายเพื่อส่งเสริมกำลังใจของท่านทั้งหลาย ในการพัฒนา สัญชาตญาณสืบต่อไป ณ บัดนี้ ฯ

.....

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

-๑๑-

๑๕ มีนาคม ๒๕๒๙

การดำรงชีวิต ชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่ในตัว.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๑๑ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงกล่าวเรื่อง *ธรรมะกับสัญชาตญาณ* ต่อไปตามเดิม, แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะในวันนี้ว่า *การดำรงชีวิตชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่ในตัว.*

[ทบทวน.]

ขอทบทวนความมุ่งหมายมาแต่แรก ว่าเราจะมี**การบรรยายธรรมะ** ในรูปแบบที่เป็นวิทยาศาสตร์. คือว่ากิเลสทั้งหลายนั้นคือสัญชาตญาณที่ควบคุมไม่ได้, แล้วก็งอกงามไปเป็นกิเลส, ถ้าควบคุมสัญชาตญาณเหล่านี้ได้ ก็บรรเทากิเลส, หรือสิ้นกิเลส, หรือบรรลุมรรค ผล นิพพาน สิ่งที่เราเรียกว่า **สัญชาตญาณ**นั้น เป็นสิ่งที่มีอยู่เอง เป็น

๓๑๑

ได้เอง เป็นมาเอง ตามธรรมชาติ ตามอำนาจของธรรมชาติ หรือโดยธรรมชาติ; นี่เป็นสิ่งที่จะต้องเข้าใจเป็นพื้นฐาน คือมองดูตัวเราเองหรือเพื่อนมนุษย์ของเรา ว่าทำไมจึงมีการกระทำชนิดที่เป็นการทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ มีความรัก มีความโกรธ มีความเกลียด มีความกลัว, มีความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์, มีความอิจฉาริษยา มีความหึง มีความหวง เป็นต้น. สิ่งเหล่านี้ใครสอนให้? ไม่ได้มีใครสอน, มันเป็นที่เอง รู้จักได้เอง รู้กระทำเช่นนั้นได้เอง; เพราะเกิดได้เอง จึงเรียกว่าสัญชาตญาณ สัญชาตญาณ แปลว่าเกิดเอง. นี่จะต้องรู้จักสิ่งที่มีอยู่เองอย่างนี้.

สัญชาตญาณคือความรู้ที่มันเกิดได้เอง, แล้วก็ถ่ายทอดกันมาได้เอง. พอเกิดขึ้นมาก็ทำได้เอง ทำเป็นเอง โดยไม่ต้องมีใครสอน; เห็นได้ง่ายที่สุด ในสัตว์เดรัจฉาน, และทางจิตใจก็เห็นได้ง่ายที่คนเรานี่แหละ เรามีความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความอิจฉาริษยา อะไรได้เอง, มีความเห็นแก่ตนได้เอง เป็นเอง มีการเอาเปรียบได้เอง มีการขี้ขลาดได้เอง, ต่อสู้ได้เอง, หนีภัยได้เอง เห็นแก่การกิน; ถ้าปล่อยไปตามความรู้สึกก็เห็นแก่การกิน, ถ้าไม่ได้รับการศึกษาเสียเลย ก็กินอย่างน่าเกลียด มีการต้องการที่จะอวด อวดดีหรืออวด มีความรู้สึกที่จะเด่นจะดัง และที่รุนแรงที่สุดคือสัญชาตญาณแห่งการรู้สึกทางเพศ เกี่ยวกับการสืบพันธุ์ มีความรู้สึกที่เกิดได้เองตามลำดับกาล หรืออายุ, เมื่ออายุมากพอสมควรแล้ว ต่อมแลนดท์ทั้งหลายเพื่อกิจการอันนั้นก็ขยายตัว มีความรู้สึกและทำงานได้เอง, ก็ไม่ต้องมีใครสอน ก็ทำการสืบพันธุ์เป็นได้เอง, เหมือนกับสัตว์เดรัจฉานทั่ว ๆ ไป, อย่างนี้เราเรียกว่าสัญชาตญาณทั้งนั้น.

ที่นี้ก็ดูกันอีกสักหน่อยว่า ถ้าควบคุมไม่ได้จะเป็นอย่างไร มันก็เหมือนกับสัตว์เดรัจฉาน หรือเหมือนกับคนป่าที่ไร้ความเจริญ. คนป่าถ้าป่าแท้ ๆ มันก็ไม่รู้จักเรื่องนี้ ควบคุมไม่ได้ ไม่มีการควบคุม; แต่ว่าคนป่าคนดงที่เราเรียกว่าคนป่านั้น เขา

ก็ยังมีความรู้เรื่องนี้, แล้วก็ควบคุมความรู้สึกเหล่านี้ จนเกิดเป็นขนบธรรมเนียมประเพณี ถือกั้นอย่างเคร่งครัดยิ่งกว่าคนเมืองเสียก็มี. นี่ย่าทำเล่นกับคนป่าที่เรียกว่าคนป่า แต่ถึงอย่างไรก็ดี คนเหล่านี้ ทั้งคนป่าหรือคนเมือง ก็ยังมีปัญหา เกี่ยวกับการบังคับ สัญชาตญาณไม่ได้.

ครั้น สัญชาตญาณพัฒนาการขึ้นมากกว่าเดิม มันก็รู้จักทำให้เกิดอาการ ที่อันตรายหรือเลวร้ายไปกว่า. คิดดูก็แล้วกัน ถ้ามีความฉลาดมันก็ทำอะไรได้ดีกว่า, การศึกษาเล่าเรียนที่บังคับไว้ไม่ได้ ให้เกิดความฉลาดอย่างเดียว ก็ตกเป็นเครื่องมือ ของสัญชาตญาณ ที่ให้มนุษย์ทำอะไรเลวร้ายไปกว่าคนที่ไม่ศึกษาเล่าเรียนอย่างนี้. เราลืมนึกว่าศาสนาหรืออะไรไว้ที่ก่อนก็ได้ มาสนใจกันแต่เรื่องคำว่าสัญชาตญาณ กับ การบังคับสัญชาตญาณ, ทำอย่างนั้นให้เป็นที่ขึ้นมา ให้สำเร็จประโยชน์ได้, มันก็จะเป็น ศาสนาขึ้นมาเอง, ระเบียบต่าง ๆ ในศาสนา ก็เพื่อควบคุมสิ่งที่เรียกว่ากิเลส. สิ่งที่เรียกว่ากิเลส ก็คือสัญชาตญาณที่พัฒนาการออกมาถึงขนาดที่เป็นอันตราย จึงต้องควบคุม. มันมีรากเหง้าเป็นกลาง ๆ เป็นธรรมดา; เช่นว่าความรักตัว เห็นแก่ตัว มันรักไปใน ทางผิดหรือเกินไปอะไรก็ได้, มันรักมาในทางถูก มันก็ดี มันเป็นสิ่งที่จะพัฒนาไปได้ ทั้งสองทาง. ดังที่ได้พูดกันมาแล้วในการบรรยายครั้งต้น ๆ ว่าแนวหนึ่งมันก็พัฒนา ไปในทางที่เป็นกิเลสยิ่ง ๆ ขึ้นไป, อีกแนวหนึ่งเมื่อได้รับการควบคุมอบรมฝึกฝนดี มันก็พัฒนามาในทางที่จะเป็นโพธิ. กิเลสนี้มันก็เรียกว่าตรงกันข้ามกับโพธิ โดย กิริยาอาการ ถ้าเป็นกิเลสทำให้มืด ทำให้โง่ ทำให้เศร้าหมอง, ถ้าเป็นโพธิก็ว่า ให้ มันฉลาด ให้มันรู้แจ้ง ให้มันถูกต้อง. ฉะนั้นเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องบังคับ ควบคุมสัญชาตญาณ.

ที่นี้ปู่ย่าตายายเขาได้รู้เรื่องนี้กันมาแล้ว เขาได้วางระเบียบเกี่ยวกับเรื่อง นี้ ที่เป็นมารยาทบ้าง เป็นกฎบังคับตายตัวบ้าง เช่นเดียวกับคนป่า, มันก็ไม่พ้น

จากที่จะต้องพูดว่า มันมาจากคนป่า เพราะที่แรกมันไม่มีคนเมือง มีคนที่เกิดขึ้นในโลก แล้วมันค่อย ๆ รู้อะไรขึ้นมา, เมื่อยังไม่รู้หรือรู้น้อยเกินไป ยังเรียกว่าคนป่า. **ครั้นรู้มากขึ้น ๆ ก็รับมรดกตกทอดสืบสนองต่อ ๆ กันมา. เช่นเรื่องว่าอย่าขโมยอย่างนี้** มันก็จะสอนกันมาแล้วสมัยตั้งแต่ที่คนยังเป็นคนป่าโน้น. ข้ออื่น ๆ ก็เหมือนกัน ที่มันเป็นอันตราย ทำแล้วเพื่อทนไม่ได้ ก็ได้รับการสั่งสอนห้ามปรามว่าไม่ให้ทำกันมาทั้งนั้น. ดังนั้นเรื่องศีล ๕ นั้นแหละจึงเป็นประจักษ์พยาน เป็นหลักฐานได้ดี ว่ามนุษย์นี้เคยมีปัญหาดังแต่ต้นขึ้นมาอย่างไร.

ศีล ๕ ก็เป็นเครื่องควบคุมสัญชาตญาณ.

นี่ถึงศีล ๕ ก็เป็นเครื่องควบคุมสัญชาตญาณในเบื้องต้น **ข้อแรก ไม่ประทุษร้ายชีวิตร่างกายของผู้อื่น** นี่ใครมันก็เกลียดกลัวกันทั้งนั้น; แม้แต่คนป่านั้น ก็รู้จักเกลียดกลัวกลัวกลัว ไม่ประทุษร้ายชีวิตและร่างกายของผู้อื่น. **ข้อที่ ๒ ไม่ประทุษร้ายทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่น.** ข้อที่ ๓ **ไม่ประทุษร้ายของรักใคร่พอใจของผู้อื่น.** ข้อที่ ๔ **ไม่ประทุษร้ายความเป็นธรรมของผู้อื่น** โดยการใช้อำนาจเป็นเครื่องมือ คือการพูดเท็จ. ข้อที่ ๕ **ไม่ประทุษร้ายสติสัมปฤติของตนเอง.** นี่แสดงว่า แม้สมัยคนป่าโน้น ก็รู้แล้วว่าของบางอย่างกินเข้าไปแล้วเหมือนกับคนบ้า ก็ห้ามไม่ให้กิน, นี่ไม่กินน้ำเมา.

นี่เรียกว่ามัน เป็นหลักพื้นฐาน, มุ่งหมายจะควบคุมสัญชาตญาณพื้นฐาน คือความเห็นแก่ตัวโดยเฉพาะ. นี่เรียกว่ามนุษย์เรา มันมีสิ่งที่เรียกว่าสติปัญญาสูงสุด ถ้ายทอดกันมาได้. มนุษย์จึงเจริญเร็ว ทั้งสัตว์เดรัจฉานเสียไกล. สัตว์เดรัจฉานอยู่เท่าไร มันก็อยู่เท่านั้น เพราะมันถ้ายทอดกันไม่ได้ คือมันพูดกันไม่ได้ นี่อย่างหนึ่ง, ถ้ายทอด

กันไม่ได้ แล้วมันศึกษาเล่าเรียนไม่ได้, มันจึงไม่มีอะไรเพิ่มขึ้น. มนุษย์มีอะไรที่ถ่ายทอดกันได้ ศึกษาเล่าเรียนเพิ่มเติมได้, เลยไปไกลลึบกว่าสัตว์เดรัจฉาน จึงเรียกกันว่ามนุษย์ ๆ มันก็ความหมายอย่างนี้.

ที่นี้มนุษย์ก็รู้เรื่องอันตรายเกี่ยวกับกิเลส เกี่ยวกับสัญชาตญาณนี้มาก ก็เลยบัญญัติไว้มาก เพื่อจะควบคุม ธรรมชาติบังคับ. ไม่ต้องมีใครบังคับ. ถ้าจะเรียกว่าพระเจ้าก็คือธรรมชาติบังคับให้ต้องเป็นอย่างนี้, ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ มันลำบากที่สุดหรือมันถึงกับตาย มันบังคับคนให้ต้องทำอย่างนี้ ๆ มิฉะนั้นมันจะต้องตาย, มิฉะนั้นจะต้องลำบากเจียนตายเกือบตาย. คนก็รู้จักปฏิบัติตามกฎของธรรมชาติ จะเรียกว่ารู้จักตามใจพระเจ้ก็ได้; แล้วแต่จะสมมติ มันเป็นเรื่องสมมติ. แต่นี่เรื่องจริงคือเขาต้องทำอย่างนั้น ๆ ๆ ให้ถูกตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติอย่างนั้น ๆ แล้วก็จะไม่เกิดเรื่อง, ไม่ต้องตายไม่ต้องเกือบตาย แล้วก็ยังอยู่กันสะดวกสบายนี้เป็นเรื่องของมนุษย์.

ในครั้งที่แล้ว ๆ มา ก็พูดถึงการพัฒนาสัญชาตญาณโดยหลักอานาปานสติอย่างชัดแจ้งอย่างถึงรากถึงเหง้า, ครั้งต่อมาก็พูดถึงการพัฒนา โดยหลักอาศัยธรรมะเป็นอุปกรณ์ วิธีใช้ธรรมะเป็นอุปกรณ์ ร่วมมือกันกับธรรมหลัก ในการควบคุมสัญชาตญาณของตน ๆ .

[เริ่มมีการบรรยายวันนี้.]

มาในวันนี้ก็มีหัวข้อว่า ดำรงชีวิตชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่ในตัว, ก็เรียกว่าขยายการปฏิบัติให้มันมากขึ้น ให้มันกว้างขึ้น ให้มันสะดวกตายง่ายขึ้นนั่นเอง. เราจะมี การดำรงชีวิต ชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาตญาณส่วนที่ต้องควบคุม, และเป็นการพัฒนาสัญชาตญาณส่วนที่ต้องพัฒนาอยู่ในตัวเอง.

การบังคับจิตใจได้เป็นเรื่องมหัศจรรย์

ขอให้สังเกตดูให้เห็นตัวจริงของสิ่งเหล่านี้ ว่าเรายังมีสัญชาตญาณอะไรที่รบกวนอยู่เป็นอย่างมาก ที่ทำให้เกิดเรื่อง, ที่ทำให้เกิดเรื่องลำบากยุ่งยาก เจ็บไข้ได้ป่วย เสียเงินเสียทอง ก่อการทะเลาะวิวาท, หรือแม้ที่สุด แต่ว่ามันนอนไม่หลับ มันไม่มีความอยู่เป็นผาสุก, จะต้องรู้จักสิ่งเหล่านี้ ว่ามันจะต้องขจัดออกไป จะต้องบรรเทาออกไปตามลำดับ, ก็เลยมาวางหลักกว้างๆ ออกไปว่า **ดำรงชีวิตชนิดไหนกัน** แล้วมันจะเป็นการควบคุมสัญชาตญาณเหล่านั้นอยู่ในตัวมันเอง. จงสังเกตดูให้ให้ดี มันเป็นเรื่องพิเศษกว่าธรรมดา ถ้ามองเห็นชัดเจน จะเห็นว่ามันเป็นเรื่องพิเศษลึกลับอยู่ที่เดียว, จะเรียกว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ก็ได้ เกิดมามันมีธรรมชาติอย่างนั้นๆ ถ้าปล่อยไปตามธรรมชาติมันไม่ไหว มันทนไม่ได้ มันเสียหายหมด. **ที่นี่ฝึกให้ควบคุมได้** ให้มันกลายเป็นทิศทางที่ถูกต้องและได้ผลดี, ได้รับสิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้รับ. ดังนั้นแล้วมันจะไม่เป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่สุดได้อย่างไร; ถ้าทำให้ได้รับสิ่งที่ดีที่สุดสูงสุดที่มนุษย์ควรจะได้รับ มันก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์อยู่ในตัวแล้ว. **ที่นี่เมื่อมันเป็นเคล็ดลับหรือเป็นอุบายที่ทำได้** มันก็เป็นเรื่องนามหัศจรรย์อย่างยิ่งอยู่ในตัวการกระทำ; ถ้าจะเรียกว่าศิลปะ ก็เป็นยอดของศิลปะทั้งหลาย. ศิลปะในความหมายสั้น ๆ ก็คือการกระทำที่มีผลแสดงออกมาเป็นความงดงามจับใจบุคคลทั้งหลาย. **ที่ได้พบได้เห็น จินยินดีที่จะรับเอาหรือสมัครทำตาม.** นี่ถ้าจะมีการประพุดิกระทำอย่างถูกต้องมันจะเป็นอย่างนี้; **แม้พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสสอนให้แสดงธรรมให้งดงามเบื้องต้น งดงามท่ามกลาง งดงามเบื้องปลาย ในความหมายของศิลปะนั่นเอง; เพื่อว่าจะได้ต้องเห็นกันเหมือนกับเห็นครกชั้นภูเขา ใช้ความงดงามนั้นเป็นเครื่องดึงดูดเอาไป. เขาก็ยินดีสมัครใจที่จะรับปฏิบัติ; นี่เป็นยอดของศิลปะ.**

แต่ที่นั่นมันน่าเสียดาย ที่ว่ามันมีอุปสรรคศัตรูตัวร้าย คือสิ่งที่เรียกว่า อวิชชา-ความโง่ ความเขลา ความไม่รู้ เรียกโดยบุคคลาธิษฐานก็เรียกว่าซาตาน เรียกว่าพญามาร, เรียกว่าอะไรก็ได้แล้วแต่จะเรียก. อันนี้มันเป็นเครื่องขัดขวาง, มันก็ต้องต่อสู้กับสิ่งเหล่านี้ ถ้าชนะได้มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุด. เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่สุด คือการฝึกให้เป็นคนมีสติ ควบคุมสัญชาตญาณไว้ได้นี่ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่สุด. แต่ถ้าคนที่เห็นแก่ปากแก่ท้อง รู้จักแต่เรื่องกิน เรื่องปากเรื่องท้อง มันไม่เห็นอัศจรรย์อะไรดอก. คนเหล่านี้ก็เห็นแต่เงินเห็นแต่ทอง, หนักเข้าก็เห็นแก่น้ำเมา เห็นแก่กามคุณ เห็นแก่เรื่องโน้นเป็นของวิเศษ; เหมือนคนทั้งหลายโดยมาก เห็นเรื่องเงิน เรื่องทอง เรื่องข้าว เรื่องของ เรื่องขอมของเล่น เรื่องกามคุณเป็นที่สุด เป็นของวิเศษ. นั่นมันเป็นเรื่องทางเปลือก ทางร่างกาย ทางส่วนภายนอกทั้งนั้น; ส่วนภายในจะวิเศษอยู่ที่นั่นไม่ได้ แต่มันมาวิเศษอยู่ตรงที่ว่า มันบังคับได้ บังคับจิตได้ บังคับกระแสแห่งชีวิต จะให้ก้าวหน้าไปอย่างถูกต้อง จนถึงจุดหมายปลายทางอันสูงสุดตามที่จะเรียกกันว่าอย่างไร.

นิพพานทำให้คนมีชีวิตเย็น.

ข้อนี้ในประเทศอินเดีย หรือทั่วประเทศอินเดียแต่โบราณกาล คงจะได้ใช้คำ ๆ เดียวร่วมกัน คือคำว่านิพพาน ๆ ลัทธิไหนนิกายไหนก็มีคำว่านิพพาน ๆ ตามแบบของตน ๆ นิพพานในความหมายกว้างอย่างนี้แล้ว ก็มีความหมายว่า เย็น, จึงสรุปใจความได้ว่า เขาต้องการชีวิตเย็น ชีวิตเย็น ไม่มีไฟกิเลสเผาให้ร้อน. นิพพานแปลว่าเย็น แต่มีคำแปลอย่างอื่นก็ได้, มีความหมายอย่างอื่นก็ได้, อย่างที่เล่าเรียนกันอยู่ก็มีหลายความหมาย. แต่เข้าใจว่าความหมายที่ติดตำราบรรพ์เก่าแก่ที่สุด และถูกต้องที่สุด ก็คือ ความหมายว่าเย็น เย็นถึงที่สุดก็หมดกิเลสโดยแท้จริง, ไม่ถึงที่สุด ไม่หมดกิเลสถึงที่สุด ก็เย็นโดยลำดับหรือรอง ๆ ลงมา เป็นที่พอใจของบุคคลนั้น ๆ.

เช่นว่าครอบครัวนี้อยู่อย่างเยือกเย็น อย่างสงบเย็น อย่างเป็นผาสุก มันก็มีความหมายพออยู่แล้ว, มีความหมายแห่งนิพพานอย่างเพียงพอทีเดียว, หรือแม้แต่บุคคลหนึ่ง ๆ แต่ละคน ๆ ถ้ามีลักษณะแห่งความเย็น, ไม่มีอะไรเป็นความร้อน ก็ได้รับผลตามความหมายของนิพพานอยู่อย่างมาก อย่างพอตัวทีเดียว, เรียกว่าเป็นคนเย็น, ร้อนไม่เป็น คือเป็นทุกข์ไม่เป็นที่, นี่เป็นเรื่องของมนุษย์ ไม่ถึงจุดนี้ก็ไม่ถึงความเป็นมนุษย์. ที่นี้มนุษย์มันไม่เป็นมนุษย์ มันเป็นแต่เพียงคน มันก็อยู่ภายใต้อำนาจของสัญชาตญาณ ไปตามแบบของสัญชาตญาณพื้น ๆ ตามธรรมดา. มันก็เป็นได้แต่เพียงคน. ถ้าปรับปรุงสัญชาตญาณนั้นให้ถูกต้องแล้วก็สูงขึ้นมาถึงความเป็นมนุษย์.

ควบคุมสัญชาตญาณได้ทำให้มีการเกิดใหม่เป็นมนุษย์.

นี่ก็พูดได้อีกแง่หนึ่งว่า เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องทำคนให้เป็นมนุษย์ โดยการควบคุมสัญชาตญาณฝ่ายกิเลสมิให้เกิด, หรือว่าความรู้สึกฝ่ายต่ำไม่ให้ขึ้นมาอำนาจควบคุมชีวิตจิตใจ, แต่ให้ธรรมชาติฝ่ายสูงควบคุมชีวิตจิตใจอยู่เป็นปกติ แล้วคิดดูเถอะว่าเป็นอย่างไร. อาตมาอยากจะใช้คำพูดว่า มันเหมือนกับที่เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง, เกิดสองหน : เกิดครั้งแรกเกิดจากท้องแม่ นี่ทางร่างกาย, ทางร่างกายเสร็จเรื่องเสร็จราวเกิดทางร่างกาย, ครั้นเกิดมาแล้วก็มีการเกิดทางจิตใจคืออบรมให้มีความถูกต้องทางจิตใจจนมีสภาพอันใหม่ไม่ประกอบด้วยโทษ.

ที่นี้จะพูดอย่างที่เป็นขนบธรรมเนียมประเพณี ฟังดูให้ดี ๆ คำว่าเกิดใหม่เกิดสองหนนี้, เกิดหนที่สองคือเกิดทางจิตใจนี้ มีมาแล้วแต่โบราณกาล. ในประเทศอินเดีย มีคำว่าเกิดสองหน คือไปศึกษาให้มีความรู้จนครบถ้วนที่ควรจะรู้, อาจารย์ก็ให้การรับรองว่าพอ คนนี้พอ มีการเกิดใหม่แล้ว, ให้สัญลักษณ์แห่งการเกิดใหม่ออย่างนั้นอย่างนี้

ให้เป็นเครื่องรู้กันทั่วไป. แม้ในทางพุทธศาสนา ก็ยังมีหลักเกณฑ์อย่างนั้น เช่นมา
 บวชเณรบวชพระ ศึกษาให้รู้จักเรื่องทางจิตทางวิญญาณ, เรื่องทางกิเลส, สามารถจะควบคุม
 กิเลส ก็เรียกว่าเกิดใหม่อีกหนหนึ่งเหมือนกัน. นี่เกิดทางวิญญาณ จึงมีวิธีหรือขนบ-
 ธรรมเนียมประเพณี ให้คนได้มีการบวช เพื่อการเกิดใหม่ในทางวิญญาณ. แต่
 แล้วมันก็ไม่สำเร็จประโยชน์ เพราะคนเหล่านั้นมันโง่เกินไป มาบวชเณรบวชพระ
 โดยที่ไม่รู้ว่าบวชทำไม, มีปัญหาอย่างไร, ก็ไม่รู้ โง่เกินไปมันก็ไม่สำเร็จประโยชน์
 บวชแล้วมันยิ่งเลวไปกว่าเดิม ยิ่งร้ายไปกว่าเดิมนี่มี; นี่มันไม่สำเร็จประโยชน์ของ
 การเกิดใหม่. นี่ถ้าว่ามีการประพฤติปฏิบัติ สාරวมระวังสังวรเป็นอย่างดี จนถึงที่สุด
 แล้ว มีผลเท่ากับการเกิดใหม่, จะเรียกว่าเกิดในอริยชาติก็ได้, หรือเรียกว่าการเกิดใหม่
 ในทางจิตในทางวิญญาณ; แม้จะไม่ถึงกับเป็นพระอรหันต์ ก็ยังเรียกว่าการเกิดใหม่ได้อยู่
 นั่นเอง. นี่ถ้าว่าผู้ที่บวชได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างถูกต้องเพียงพอ, เกิดความ
 เปลี่ยนแปลงทางจิตใจเพียงพอ ก็เรียกว่ามีการเกิดใหม่.

โดยธรรมดาทั่วไปที่ใช้คำพูดกันทั่ว ๆ ไปในอินเดีย และกระทั่งบัดนี้ ก็คือ
 คำว่า **บัณฑิต**; สมัยโบราณสำเร็จการศึกษาในสำนักในอาศรมอะไรเสร็จแล้ว ออกจาก
 อาศรมนั้นก็ได้อีกชื่อว่าบัณฑิต เป็นบัณฑิตกลับมา. อันนี้ก็เริ่มต้นออกอย่างเดียวกันกับ
 ที่มา ในทางพุทธศาสนา, ผู้ที่บวชแล้วสึกออกมาเรียกว่าเป็นบัณฑิต; แต่ด้วย
 ความสะเพร่าเดินเลอะอะไร คำว่า บัณ หายไปเหลือแต่ ชิต, ต่อมาคำว่า ชิต เปลี่ยนเป็นทิด
 คือคนโง่ เพราะว่าเมื่อบวชอยู่ ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนอะไรนี่, แอบไปกินเหล้า
 ก็มี เป็นพระเป็นเณรนี่แก่งเพื่อนกัน เป็นพระเป็นเณรนี่, ไปหาช่างตาตุ่มมาใส่
 อาหารให้เพื่อกินถ่ายเกือบตาย, อย่างนี้มันก็เป็นพระเป็นเณรที่ไม่มีความเป็นพระ
 เป็นเณร, โกรธใครขึ้นมาจะไปหาหมามูยบ้างเต่าร้างบ้าง มาแช่น้ำใส่ให้เพื่อน

อาบให้มันคัน; อย่างนี้มันไม่มีความเป็นพระเป็นเถร, มีอยู่จริงๆ. มันไม่มีความเป็นพระเป็นเถร สึกออกมาจะเป็นบัณฑิตได้อย่างไร.

ฉะนั้น ลองคิดดูให้ดีว่า การบวชนั้นก็คือการตั้งหน้าตั้งตาควบคุมและพัฒนา สิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ ให้เป็นไปโดยถูกต้อง สมตามความมุ่งหมาย; ถ้าไม่ควบคุมปล่อยให้ไปตามสบาย ก็ลองคิดดูอีกที, ถ้าใครยังอยากจะรู้เรื่องนี้ ก็ไม่ควบคุม ไม่ควบคุมสัญชาตญาณเหล่านี้ ปล่อยให้ไปตามสบายอีกที, มันเป็นการเติบโตขึ้นมาอย่างสัตว์เดรัจฉานแน่นอน. แล้วก็ทำอะไรไปด้วยความเห็นแก่ตัว, มันจะทำอะไรไปโดยความเห็นแก่ตัวทำเดียว. **ไม่มีสติ แล้วก็ไม่รู้เรื่องสติ มันจะมีสติอย่างไรได้.** มันไม่รู้เรื่องสติ แล้วไม่รู้ว่ามีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีสติ, มันก็ปล่อยให้ตามความเคยชินตามอารมณ์ เรียกว่าตามนิสัย, **ปล่อยให้ตามนิสัย ตามสัญชาตญาณดั้งเดิม** ที่ติดมาในท้อง ก็เรียกว่าตามนิสัยเดิม.

ที่นี้ตามนิสัยใหม่ คือว่าเกิดเป็นคนมาแล้ว **ได้เสวนากันแต่เรื่องความผิด** ถึงเรื่องของกิเลส จนเกิดความเคยชินของกิเลส พร้อมทั้งจะเกิดเสมอ, **นี่ก็เป็นนิสัยใหม่** ซึ่งจะเรียกว่าอนุสัยก็ได้. **อนุสัยคือการสะสมความเคยชินของความเลวความชั่ว** ความผิดของกิเลส **ที่ปล่อยให้ตามนิสัยเดิม, สัญชาตญาณอย่างสัตว์, แล้วก็ทำได้ทำผิด** อะไรผิดแล้วเล่า จนเกิดเป็นนิสัยใหม่ขึ้นมา, **นี่เรียกว่าเป็นนิสัยใหม่;** ถ้าเราปล่อยให้ตามธรรมชาติชนิดนี้มันจะมีอะไรเหลืออยู่สำหรับเป็นมนุษย์ มันก็ไม่มี. นี่ขอให้พิจารณาดูดี ๆ แล้วจะได้เห็น**ประโยชน์ของการพัฒนาสัญชาตญาณ, นั่นแหละคือการปฏิบัติธรรมะ** ปฏิบัติธรรมะ ศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ, **เข้าวัดเข้าวาศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ** มันมีประโยชน์อย่างนี้.

ต้องมีอุบายในการควบคุมสัญชาตญาณ.

ที่นี้ก็จะดูกันถึงว่า เราจะจัดระเบียบการเป็นอยู่ในชีวิตตลอดวัน ประจำวันอะไรก็ตามนี้ ให้มันเป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่ทุก ๆ กระเบียดนิ้ว และทุก ๆ วินาที หมายความว่าทุกหนทุกแห่ง ทุกเวลาในที่ทุกหนทุกแห่ง ให้มันเป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่ในตัว การดำเนินชีวิตนั่นเอง; มีหลักการปฏิบัติวางไว้อย่างไร ควบคุมป้องกันสัญชาตญาณฝ่ายต่ำได้หมด นี่ก็เป็นการดี. ในกรณีพิเศษก็ควบคุมเฉพาะกรณี, เพราะว่าบางคนมันมีสัญชาตญาณพิเศษกว่าธรรมดาบางอย่างบางประการ ก็ควบคุมเฉพาะอันนั้น, เรียกว่าควบคุมเฉพาะปัญหาของตน ๆ ก็มี, ควบคุมทั้งหมดอย่างคนจะต้องเผชิญก็มี, ควบคุมเฉพาะของตน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีเฉพาะตนก็มี, **ต้องเลือกดูว่าเรานั้นมันมีปัญหาอะไรเกี่ยวกับกิเลสเฉพาะของเราเอง,** ก็จะได้เลือกเอาธรรมะที่มันตรงกันข้ามมาจัดการ, ส่วนหลักทั่วไปก็ถือ; ถ้าว่ามันมีหลักสำหรับจะควบคุมสัญชาตญาณ โดยทั่วไปตามปกติก็ถือ, จะต้องรู้จักเลือกเป็นพิเศษ ที่จะควบคุมสัญชาตญาณของตนเป็นพิเศษ โดยเฉพาะ, และมีการควบคุมชนิดที่เรียกว่าแยบคาย แยบคายก็ได้. อย่างเดี๋ยวนี้เขาใช้คำต่างประเทศว่ามีเทคนิค **ควบคุมอย่างมีเทคนิค.** คำว่าเทคนิค มันก็เท่ากับภาษาไทยว่าเคล็ด, **เคล็ดลับที่เหมาะสมที่สุดคือเทคนิค ภาษาบาลีก็มีคำที่หมายถึงสิ่งนี้** แต่เอามาใช้เป็นความหมายอื่นเสียแล้ว คือคำว่าอุบาย. คำว่าอุบายะ อุบายะ แปลว่าเข้าไปหาความสำเร็จด้วยวิธีเฉพาะ. คำว่าอุบายนั้นแหละในภาษาบาลีใช้เป็นคำดี; แต่พอมาถึง ภาษาไทยใช้เป็นคำเลว, **อุบายนี้ต้องเป็นเครื่องหลอกลวงคนอื่นเสมอในภาษาไทย.** แต่ของเดิมในภาษาบาลีเขาเป็นของถูกเป็นของที่ต้องใช้ เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ มันง่ายขึ้น, **นี่เป็นเคล็ดลับสำหรับง่ายขึ้น เรียกว่าอุบาย. ข้อปฏิบัติทั้งหลายทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นอุบายเพื่อเข้าไปสู่พระนิพพานทั้งนั้น;** นี่เดี๋ยวนี้เราจะใช้คำอะไรดี ทันทสมัยใช้คำฝรั่งก็มีเทคนิค; ถ้าพูดอย่างคนแก่หัวโบราณก็มีเคล็ด

มีเคล็ดลับที่เฉพาะ. พูดอย่างภาษาบาลีแท้ ๆ ก็มีอุบายไม่ต้องเติมคำว่าฝ่ายดีหรือฝ่ายกุศล, คำว่าอุบายนั้นเป็นเครื่องมือให้ไปฝ่ายดีทั้งนั้นเลย.

อุบายในการใช้ธรรมะ ๔ เกลอปะชัญญาหน้ากิเลส.

เข้า,ทีนี้ก็จะพูดกันถึงเรื่องอุบาย, อุบายหรือจะเรียกว่าเทคนิคก็ตามใจ มันไม่ใช่ของง่าย มันไม่ใช่ของง่าย มันของละเอียด ของลึกซึ้ง ของเร้นลับอยู่. เดียวนี้เขามีคำว่าเทคนิค คือเคล็ด ที่เป็นตัวเคล็ด, แล้วมีวิธีที่จะใช้เคล็ดให้สำเร็จประโยชน์ เรียกว่าเทคโนโลยี, เทคโนโลยีคือจะใช้เทคนิคให้สำเร็จประโยชน์. เดียวนี้เราก็มีอุบาย, แล้วก็มีวิธีที่จะใช้อุบายให้สำเร็จประโยชน์. ก็เรียกว่าใช้ทั้งเทคนิคและทั้งเทคโนโลยี ด้วยเหมือนกัน. **อุบายมีอยู่อย่างไร, จะใช้อุบายนั้นให้สำเร็จประโยชน์ได้อย่างไร.**

ในการที่จะมีอุบายชนิดสมบูรณ์แบบนี้ มันต้องมีธรรมะชุด ธรรมะเป็นชุด ซึ่งเคยพูดมาหลายครั้งหรือหลายสิบครั้งแล้ว แต่คงจะไม่สนใจกันบ้าง เห็นว่าเล็กน้อยบ้าง, ลืมเสียบ้าง ทิ้งเสียบ้าง. **ธรรมะชุดสำหรับความสำเร็จประโยชน์** จะพูดใหม่อีกวันนี้ ขอให้ตั้งใจฟังให้ดี ๆ แล้วก็ตั้งใจจำไว้ด้วย, จะเรียกให้มันจำง่ายกันเสียใหม่ **ธรรมะ ๔ เกลอปะ, ธรรมะ ๔ เกลอปะ** มันผ่องผันถึงที่สุดแล้ว ใช้คำธรรมดาถึงที่สุดแล้ว โวหารต่ำ ๆ ถึงที่สุดแล้ว ว่าธรรมะ ๔ เกลอปะ. ๔ เกลอปะนี้ต้องมาร่วมมือกันทำเป็นอุบายสำหรับขจัดปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายอย่างเผชิญหน้า.

ที่จริงการเป็นอยู่ที่จะควบคุมสัญชาตญาณอยู่ในตัวนั้น มีเรื่องเป็น ๒ เรื่องที่ต้องเผชิญหน้าต่อสู้กับมัน นี่เรื่องหนึ่ง, แล้วควบคุมตลอดไปเป็นไม่มีการเผชิญหน้า. **ธรรมะ ๔ เกลอปะนี้เป็นเรื่องเผชิญหน้า**, ถ้าจะอยู่อย่างป้องกันอยู่โดย

อัตโนมัตติในตัวเองแล้ว ก็มีอีกหมวดหนึ่ง, คือหมวดอริยมรรคมีองค์ ๘ ยกหม้อใหญ่
สารพัดนึกของพระพุทธศาสนานั้นเอาไว้พุดที่หลัง, จะพุดเรื่องธรรมะ ๔ เกลอก่อน.

ธรรมะ ๔ เกลอก มีสติ มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญา ถ้านับเป็น
เรียงตัวเกลอก ก็มีสติ มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญา นี่พุดตามชื่อ เรียงลำดับไป
ตามชื่อธรรมะ ที่เรียงกันโดยมาก; แต่ถ้าจะเรียงลำดับตามที่มันทำหน้าที่ ในขณะที่
มันทำหน้าที่จริง ๆ แล้ว จะเห็นว่า**สติ** แล้ว **ปัญญา** แล้ว**สัมปชัญญะ** แล้ว**สมาธิ**.
เรื่องนี้ต้องเข้าใจ, เข้าใจแล้วก็จะ**ไม่ลืม** เข้าใจแล้วจะ**ใช้ปฏิบัติได้**.

ช่วยฟังดูให้ดี ให้เข้าใจเรื่องเสียก่อน ว่า**ถ้ามีสิ่งเลวร้ายอะไรเกิดขึ้น จะ**
ต้องเผชิญ จะต้องต่อสู้ จะต้องกำจัดออกไป หรือจะต้องป้องกันก็ตามที่เถอะ.

สิ่งแรกเราจะต้องมีสติ ระลึกได้ทันควันว่า อ้าวนี่ตัวร้าย, นี่แหละศัตรู,
นี่สิ่งที่เรียกว่า เอาไว้ไม่ได้, นี่คือ**มีสติ**. ทีนี้ก็ระลึกหา**สิ่งที่**จะกำจัดได้ ก็คือ**ปัญญา**.
สติเป็น**สิ่งแรก**เรื่อง**ที่ ๑** แล้ว **ระลึกถึงปัญญาความรู้**, ความรู้ที่ถูกต้อง ที่จำเป็นจะ
ต้องมีต้องใช้ว่าอยู่อย่างไร. สติระลึกถึงปัญญาที่ได้เคยสั่งสมอบรมไว้พอสมควร.

เรื่องที่ ๒ คือ**ปัญญา**, แล้ว**สติ**ก็นำเอา**ปัญญานั้น**มา**เผชิญหน้า**กับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่เดี๋ยวนี้. ในเรื่องทางตา หรือทางหู หรือทางจมูก ทางลิ้น
ทางกาย ทางใจ อะไรก็ตาม เรื่องร้ายที่มันได้เกิดขึ้นแล้ว. **สติ**ก็ไปเอา**ปัญญามา****เผชิญ**
หน้ากับสิ่งเลวร้ายนั้น, นี่เรียกว่า**สัมปชัญญะ** **สัมปชัญญะ**ก็คือ**ปัญญานั้น**แหละ. แต่
เดี๋ยวนี้มาทำหน้าที่อย่าง**สัมปชัญญะ** คือ**ปัญญา**เมื่อถูกใช้ให้**เผชิญหน้า**กับ**สิ่งเลวร้าย**. นี่ก็
เลยเป็น **เรื่องที่ ๓**, **ตอนที่ ๓** คือ**สัมปชัญญะ**.

ที่นี้ตอนสุดท้ายตอนที่ ๔ นั้น ถ้ากำลังของสัมปชัญญะหรือของปัญญาไม่พอต้องใช้กำลังของสมาธิ กำลังจิตทั้งหมดให้ถึงที่สุดลงไป, กำลังของสมาธิทำให้ปัญญานั้นทำหน้าที่ตัดกิเลส ตัดปัญหา ตัดสิ่งเลวร้ายนั้นได้. นี่ช่วยจำไว้อย่างนี้เถิด ในทุกกรณีจะต้องใช้อย่างนี้, ไม่ว่าจะเรื่องทางฝ่ายโลก ๆ ก็ต้องใช้อย่างนี้, ทางฝ่ายธรรมะสูงสุดจะไปนิพพาน ก็ต้องใช้อย่างนี้.

ทบทวนสั้น ๆ อีกครั้งหนึ่งว่า **มีอะไรเกิดขึ้นต้องมีสติ มีสติระลึกได้ถึงปัญญา** คือความถูกต้อง ความจริง ความถูกต้อง สิ่งที่มีอำนาจในการตัดปัญหา, สติระลึกถึงปัญญา ก็খনเอาปัญญามาเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดอยู่. **ปัญญานั้นก็มาเปลี่ยนรูปเป็นสัมปชัญญะ คือปัญญาที่กำลังทำหน้าที่อยู่อย่างเต็มที่,** ไม่ใช่ปัญญากว้าง ๆ ปัญญาเฉย ๆ ปัญญาใส่ล้างเก็บไว้ มันยังไม่ได้ทำหน้าที่. แต่ปัญญานี้มาทำหน้าที่เฉพาะหน้าเฉพาะเหตุการณ์เป็นอย่างไร. **รู้สึกอยู่อย่างนั้น ด้วยสติ, ปัญญามาทำหน้าที่เป็นสัมปชัญญะ** ด้วยอำนาจของสติ ตอนนี้เรียกว่าสัมปชัญญะ, สัมปชัญญะกับปัญญาเป็นเครือเดียวกัน **แปลว่ารอบรู้เหมือนกัน.** ถ้ากำลังของสัมปชัญญะหรือปัญญาไม่พอ ก็ต้องเพิ่มกำลังของสมาธิช่วยปัญญา, ปัญญาที่เต็มกำลัง ก็ขจัดปัญหาหรือตัดปัญหานั้น ๆ ได้. แม้จะเป็นปัญหาเพียงความสงสัยก็ตัดได้, แม้จะเป็นปัญหาชนิดที่จะต้องทำให้แหลกกลาญไป เช่นตัดกิเลส อย่างนี้ก็ทำได้. ถ้าเราพูดตามหน้าที่ที่มันกระทำ มันเรียงลำดับว่า สติ แล้วก็ปัญญาเอามา แล้วมาเป็นสัมปชัญญะ, แล้วก็เพิ่มกำลังให้ด้วยสมาธิ เรียกว่า **สติ ปัญญา สัมปชัญญะ สมาธิ,** แต่ถ้าเรียงลำดับตามที่พูด ๆ กันตามธรรมดาในภาษาพูดแล้วก็จะพูดได้เหมือนกันว่า **สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา.** พูดตามลำดับที่เคยพูด หรือนิยมว่ามันสูงต่ำกว่ากันอย่างไร เรียกว่าพูดตามนิตินัย, ตามนิตินัยก็พูดได้ว่า **สติ สัมปชัญญะ สมาธิ ปัญญา,** แต่ถ้าพูดโดย **พฤติ**นัยที่มันทำงานจริง ๆ แล้ว **ต้องพูดว่า สติ ปัญญา** แล้วก็สัมปชัญญะ แล้วก็สมาธิ.

เขียนใส่กระดาษเข้าแล้วก็ไปใคร่ครวญดูดี ๆ ซิ. เดี่ยวนี้ฟังมาก็ปี ๆ มันก็ไม่เข้าใจ ไม่ได้สนใจที่ฟังให้รู้กันจริง ๆ; เพราะฉะนั้นอยู่ที่สวนโมกข์ก็เสียเวลาเปล่า ๆ เพราะไม่ได้มีการฟังอันแท้จริง เป็นร้อย ๆ แล้วที่กลับไป, พระเณรก็ตามมาสวนโมกข์เพื่อจะศึกษา แล้วก็ไม่ได้สนใจอะไร ไม่ได้ฟังอะไรอย่างแท้จริง, แล้วเข้าใจไม่มี ก็กลับไปเท่าเดิม.

ถ้าจะให้สำเร็จประโยชน์ มันต้องฟังจนเข้าใจ ฟังจนเข้าใจ, ฟังให้ดี ๆ แล้วมองเห็นชัดแจ้ง, แล้วปฏิบัติได้. ถ้าเป็นพระเณรที่ฉลาด จะฟังจนถึงกับรู้ว่า อาตมาผู้พูดผู้สอนมีวิธีพูดอย่างไร, พูดอะไรก่อนแล้วพูดอะไรหลัง, มีวิธีพูดอย่างไร, มีวิธีสอนอย่างไร, **พระเณรที่ฉลาดจะต้องเป็นอย่างนั้น; แต่ว่าหาทำยาก เพราะอวดดี** สำนึกว่าตัวเป็นครูบาอาจารย์ผู้ไม่ต้องเรียนอะไร, **ผู้ไม่ต้องศึกษาอะไรเพิ่มเติมแล้วเสียโดยส่วนมาก.** ยิ่งชาวบ้านแล้วก็ยิ่งไกลออกไปใหญ่, ไม่ได้ฟังอย่างดี ไม่ได้ฟังให้ดีจนเป็นเรื่องจริง ฟังแต่เป็นเรื่องฟัง, บางทีก็จดไว้ในกระดาษ มันก็กลายเป็นเรื่องที่จดไว้ในกระดาษ, มันไม่เป็นเรื่องที่อยู่ในหัวใจ. นี่ขอให้สังเกตดูให้ดีว่า ถ้าไม่เข้าใจเป็นเรื่องจริงของชีวิตจิตใจ แล้วมันจะยังไม่สำเร็จประโยชน์.

ฉะนั้น ในที่นี้ขอให้รู้จักสิ่งทีเรียกว่า สติ **สติระลึกได้** ระลึกได้ในหลาย ความหมาย, ระลึกได้ว่าอะไรมันเกิดขึ้น, แล้ว**ระลึกได้ว่าอะไรมันอยู่ที่ไหน ที่จะไป** **เอามาใช้แก้ปัญหา** หรือว่าถ้ามันมีมากเกินไป จะต้องใช้อะไรใช้ไหน, เรื่องบ้านเรื่อง เรือนนี้ พอมีปัญหาเกิดขึ้น **ก็ต้องมีสติ ไม่เสียสติ** ต้องมีสติ. อะไรมันเกิดขึ้น โจร ขโมยมันเข้ามาหรือว่าอะไร **ต้องมีสติ แล้วต้องระลึกได้ว่าจะต้องทำอะไร** จะไป เอาอาวุธที่ไหนมา, หรือเอาอาวุธอันไหนมา, เมื่อมีหลายอาวุธ หรือจะไปบอกเพื่อนฝูง จะไปแจ้งตำรวจ หรืออะไร มันก็ต้องเกี่ยวกับความระลึก, มันก็ต้องไปหาสิ่งที่จะแก้ปัญหา ได้มา, แล้วเอามาใช้ต่อสู้กับปัญหา แล้วก็เพิ่มกำลังความคิดจิตใจทั้งหมดทั้งสิ้นที่ **จะต่อสู้.**

นี่เป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นธรรมชาติแท้ ๆ, ขอเน้นว่าเป็นธรรมชาติแท้ ๆ, เป็นเรื่องของธรรมชาติ, เป็นความจริงของธรรมชาติ, เป็นกฎของธรรมชาติ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วก็บอกให้ผู้อื่นรู้. พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ท่านมาสอนในฐานะเป็น *ความรู้ ความจริงของธรรมชาติ เท่าที่ท่านรู้ แล้วประสบความสำเร็จมาแล้ว.*

ถ้าเป็นศาสนาอื่น โดยมาศาสนาที่มีพระเป็นเจ้า เขาก็จะพูดอย่างอื่น เขาก็จะพูดว่ามาบอกให้ท่านทั้งหลายในนามของพระเจ้าส่งมาให้บอก, คือเป็นผู้มาบอกแทนพระเจ้า, มันหลายชั้นหลายซ้อน. พระเจ้าส่งพระศาสดาองค์นี้มา ให้บอกแก่ชาวโลกอย่างนั้นอย่างนี้, เขาก็มาบอกในนามเป็นผู้แทนของพระเจ้า. แต่พระพุทธเจ้าของเราไม่เป็นอย่างนั้น ไม่ได้บอกแทนในนามของใคร, บอกในนามของตัวเอง ที่ได้ผ่านมาแล้ว *ดับทุกข์โดยวิธีนั้น ๆ มาแล้ว, ดับทุกข์ได้อย่างนี้ ๆ* ก็มาบอกให้ว่า *มันเป็นกฎของธรรมชาติ เรียกว่าแสดง.* พระพุทธเจ้านำอะไรมาบอกแก่พวกเรา, *นี่เรียกว่าเป็นการแสดง เปิดเผยให้รู้* ถ้าเป็นการบัญญัติ, เป็นเรื่องเล็กน้อย. ถ้าเป็นการบัญญัติข้อกฎเป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องศีล เป็นเรื่องวินัย เป็นเรื่องหมู่คณะอะไร เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ; ถ้าอย่างนั้นเรียกว่าบัญญัติ, ส่วนนั้นเป็นวินัย. ถ้าเป็นวินัยก็เรียกว่าบัญญัติ, ถ้าเป็นธรรมะเป็นสัจจะเป็นความจริง ก็เรียกว่าแสดง. ดังนั้นท่านจึงใช้คำพูดว่า *ธรรมวินัยอันใดที่เราได้แสดงแล้วบัญญัติแล้วแก่พวกเธอทั้งหลาย ส่วนที่แสดงนั้นแหละสำคัญที่สุด เป็นความจริงของธรรมชาติ, ส่วนที่บัญญัติ นั้นมันสำคัญแค่บัญญัติ.* ถ้าพระองค์ไม่ได้บัญญัติมันก็ไม่มี, มันก็ไม่ต้องถือปฏิบัติก็ได้. แต่นี้บัญญัติเพื่อให้มันง่ายเข้า, เพื่อหมู่คณะจะเป็นอยู่เหมาะสมที่จะปฏิบัติเท่านั้นเอง. ใจความสำคัญอยู่ที่ *เป็นความลับลึกซึ้งของธรรมชาติ; ทรงค้นพบแล้วนำมาแสดง* ในการแก้ปัญหาอย่างนั้น ๆ เป็นข้อ ๆ ไป, เป็นการชี้วิธีที่จะดับทุกข์. ส่วนเรื่องตัวความทุกข์นั้น ถ้าคนมันโง่เกินไปก็ต้องบอกเหมือนกัน *ว่าเป็น*

ความทุกข์อย่างไร ชื่อนี้มันเป็นเรื่องของพวกเราดูให้ดี ๆ. **พวกเราจะไม่รู้ว่ามีความทุกข์อยู่อย่างไร, จนพระพุทธรเจ้าต้องมาบอกให้ ว่าความทุกข์อย่างนั้น ๆ อยู่อีก. แต่ถ้าใครฉลาดขึ้นมาครั้งหนึ่ง รู้ว่าความทุกข์กำลังมีอยู่อย่างไร นี่จะง่ายมาก, จะรับคำสอนได้ง่ายมาก แล้วก็ปฏิบัติเพื่อดับทุกข์. แต่ถ้ามันโง่งจนถึงกับไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้ว่ามีความทุกข์แล้วมันก็สอนยาก, แล้วที่โง่งกว่านั้นยังมีอีก คือเห็นความทุกข์เป็นความสูญเสีย, นี้เกือบจะไม่ต้องพูดกัน. เห็นสิ่งที่ความจริงเป็นความทุกข์นั้นเขากลับเห็นเป็นความสุขไปเสียแล้วจะเอาอย่างไร. ฉะนั้นเรื่องที่มีมันจะเหมาะสม จะเป็นไปได้โดยสะดวก ก็คือว่า **จงพิจารณาดูให้เห็นตามที่เป็นจริง ว่าชีวิตนี้มันมีความทุกข์หรือไม่?** มันมีสิ่งที่เราต้องทน ทนด้วยความยากลำบากหรือไม่/ ถ้ามันมีดูให้มันรู้จัก, เราก็จะได้รู้ว่ามันมาจากอะไร, เกิดมาเพราะเหตุอะไร, อีกทีหนึ่ง ก็จะได้รู้จริง. **พระองค์ก็แสดงเหตุแห่งความทุกข์ และความดับแห่งความทุกข์, แสดงความเกิดแห่งความทุกข์ แสดงความดับแห่งความทุกข์.** ทุกเรื่องนี้เป็น การแก้ไขสิ่งที่เรียกว่ากิเลสทั้งนั้น, แล้วกิเลสนั้นก็คือสัญชาตญาณที่บังคับไว้ไม่ได้ทั้งนั้น. ฉะนั้น ถ้าเราจะมาศึกษาเรื่องสัญชาตญาณกันอย่างทั่วถึง ให้รู้กำพืดรู้อะไรของมันให้ดี ๆ ก็จะสามารถกำจัดได้ควบคุมได้, เป็นเรื่องเดียวกันกับพระศาสนา.**

เรื่องสัญชาตญาณเป็นเรื่องของธรรมชาติ, เป็นเรื่องของธรรมชาติ ไม่ใช่เรื่องของมนุษย์เทวดาคณโฑน มันมีอยู่ตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนั้น มีลักษณะเป็นอิทัปปัจจยตา โดยเฉพาะสายหนึ่งสาขาหนึ่ง, คือสายที่ฝ่ายเป็นอริชชาให้เกิดกิเลสให้เกิดทุกข์ มันมีของมันตายตัว รู้ก็รู้, ไม่รู้ก็ไม่รู้. เป็นหน้าที่ของคนฉลาดที่ต้องการจะดับทุกข์ จะต้องค้นหาให้รู้, จะค้นหาโดยตนเอง, คลำไปเองก็ได้, หรือจะศึกษาจากที่พระพุทธรเจ้าคลำพบมาแล้วก็ได้.

พูดอย่างนี้อ่าหาว่าดูถูกจ้วงจาบพระพุทธเจ้า. พระพุทธเจ้าท่านก็คลำอยู่หลายปีเหมือนกันแหละ ที่ว่ากว่าจะตรัสรู้ ก็เที่ยวคลำ. ที่นี้เรานี้มันควรจะมีโชคดีกว่านั้น เพราะว่าได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์นี้ มันเหลือให้คลำน้อย. ไปเอาสิ่งที่พระองค์เปิดเผยมาศึกษา, มันคลำง่ายกว่า คลำน้อยกว่า. แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องมีวิธีการที่คล้าย ๆ กัน คือศึกษา สังเกตทดลอง เทียบเคียง, ทดลองนี้สำคัญมาก ซึ่งต้องลองปฏิบัติ. ถ้าไม่ลองปฏิบัติ ไม่มีทางรู้ว่าจะผิดถูกอย่างไร; ถ้าลองปฏิบัติ มันจะรู้เพิ่มขึ้นทันที, ความรู้เกิดขึ้นจากการทดลองปฏิบัติ.

เอาละเป็นอันว่า เดียวนี้จะต้องรู้ปัญหาที่มีอยู่จริง คือความทุกข์ที่ทรมาน จิตใจไม่อยู่ในความปกติสุข คือไม่เย็น, จิตใจมันร้อนเพราะถูกการปรุงแต่ง, มีการปรุงแต่งจนเกิดอาการที่เรียกว่าร้อนขึ้นมา. เมื่อซ้ำ ๆ ซาก ๆ วน ๆ เวียน ๆ อยู่ นั่นเรียกว่าสังสารวัฏฏ์, แปลว่าร้อนอย่างซ้ำซาก และรู้ให้ดีเพื่อจะหยุดอาการเช่นนั้นเสีย. เดียวนี้ก็อยากจะพูดถึง ๔ เกลอนั้นให้ชัดเจนไป เพื่อจะได้ใช้แก้ปัญหานั้นได้.

หน้าที่ของสติ.

สิ่งแรกที่เรียกว่า สติ ๆ ก็มีลึตระลึกได้ง่ายได้เร็ว: เคยบอกแล้วว่า คำว่า สติ ๆ คำนี้มันมีรากศัพท์รากคำ คำเดียวกันกับคำว่าลูกศร. คนโบราณสมัยโน้นคงจะได้ยึดถือเอาความเร็วของลูกศรนั้นว่าเป็นความเร็วที่เร็วสูงสุด เหมือนกับลูกปืนสมัยนี้. เราเขาไม่ได้รู้เรื่องไฟฟ้า รู้เรื่องอะไรซึ่งเร็วกว่านั้น ก็ถือเอาคำเดียวกันว่า ส-ร, ศ-ร คือแล่นไป, สิตก็คือสิ่งที่มันแล่นไปเร็วเหมือนลูกศร, ระลึกได้เร็วขนาดเร็วที่สุด เท่าที่จะพูดได้ว่าเร็วอย่างไร. มีอะไรเกิดขึ้น มีลึตระลึกได้ทันทีทัน

ควันว่า นี่มันอะไรกัน. นี่ก็เป็นหน้าที่ของสติ ว่านี่มันอะไรกัน, แล้วก็ระลึกว่าอะไร จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือเหตุการณ์อันนี้ได้ ก็ระลึกไปถึงอย่างรวดเร็วที่สุดเหมือนกัน.

ถ้าจะพูดให้สมบูรณ์ก็ว่า **มีสติระลึกได้เร็ว ก่อนที่จะทำอะไรลงไป, ก่อนที่จะพูดอะไรออกมา, ก่อนที่จะคิดอะไรอยู่, ก่อนจะทำอะไรลงไปมีสติสมบูรณ์**เกี่ยวกับเรื่องนั้นสมบูรณ์ ซึ่งมันก็เป็นเรื่องไปหาปัญญา ไปหาความถูกต้อง อะไรมา เพื่อจะทำให้มันถูกต้อง. ก่อที่จะทำก็มีสติ, ระลึกถึงเรื่องที่เราควรระลึกอย่างครบถ้วน.

ก่อนที่จะพูดออกมา **ก็ด้วยสติสัมปชัญญะ** ไม่พูดพล่อยๆ เหมือนคนที่มีสัญชาตญาณอย่างสัตว์,มันเคยชินในการพูด มันก็พูดอะไรพล่อยๆ โดยไม่ต้องนึก, เพราะมันไม่ต้องรับผิดชอบนี้, เพราะมันไม่มีใครมาตำ ไม่มีใครมาค้ำน พูดแล้วมันก็แล้วไป. สังเกตดูคนที่พูดพล่อยๆ มันมีมากที่สุด, **พูดโดยไม่ยั้งคิด พูดจนเป็นปกติวิสัยพูดพล่อยๆ. คนพวกนี้มีความคิดว่า** ถูกเอา; ผิดแล้วกัน. พูดผิดก็แล้วกัน ไม่ต้องรับผิดชอบต่ออะไร. ถ้าถูกเอา มันก็มีประโยชน์แก่ผู้พูดบ้าง, มันก็เลยมีนิสัยพูดพล่อยๆ ไม่ได้คิดอย่างลึกซึ้งครบถ้วน, มันก็เลยพูดพล่อยๆ จนเป็นนิสัย. นี่เป็นกิเลสอันหนึ่งเหมือนกัน, **สัญชาตญาณแห่งการพูดพล่อยๆ**, เมื่อก่อนแต่จะพูด ต้องสมบูรณ์ด้วยสติและสัมปชัญญะในเรื่องนั้น ที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องพูด, ไม่ใช่พูดอย่างว่า เก่ง พูดออกมาแล้วถูก. **คนชนิดนี้ก็หากินกับความโง่ของคนอื่น**, แล้วทำให้ตัวเองโง่เพิ่มขึ้นๆ โดยไม่รู้ตัว, ระวังกันไว้ให้ดีๆ.

ก่อนแต่ที่จะคิด ก่อนแต่จะตัดสินใจ, ก่อนที่จะทำลงไป, ก่อนที่จะพูดออกมา ก่อนที่จะคิด คือตัดสินใจ, ก็ต้องมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ว่าจะตัดสินใจลงไปว่าจะทำอะไร, โดยเหตุที่มันเป็นเรื่องทางจิตใจ มันเร็วมาก ระวังก็

ยาก; แต่มันก็ปฏิบัติได้. มีความสมบูรณ์แห่งสติสัมปชัญญะหรือปัญญา แล้วจึงค่อยตัดสิ้นใจลงไปว่าจะทำอะไร; แม้แต่เรื่องที่จะคิด จะพูด จะทำ เป็นประจำวันนั้นแหละ ก็ต้องมีสติสัมปชัญญะมีปัญญา. เดี่ยวนี้เราพูดถึงสติ คือ สิ่งที่เป็นหน้าที่ของสติโดยเฉพาะ ก่อนทำก็รู้สึกว่าจะควบคุมด้วยสติ, กำลังทำอยู่ ก็ควบคุมด้วยสติ, และที่เคยทำมาแล้วแต่ก่อนก็ยังจำได้ รู้สึกได้ด้วยสติ สำหรับจะระลึก เอามาเป็นตัวอย่าง เป็นอุทาหรณ์ เป็นเครื่องเทียบเคียง สำหรับที่จะทำต่อไป. ฉะนั้น ในเรื่องที่จะทำก็ดี เรื่องที่กำลังทำอยู่ก็ดี เรื่องที่เคยทำมาแล้วก็ดี มันเกี่ยวข้องกับ สติ.

นี่ดูความหมายที่กว้างขวางของคำว่าสติ ที่นี้มันขยายออกไปถึงว่า ก่อนที่จะทำ แล้วกำลังทำ แล้วที่เคยทำมาแล้ว, แล้วมันก็แจกออกไปได้ว่า ก่อนที่จะพูดมีสติ กำลังพูดอยู่ มีสติในสิ่งที่เคยพูดมาแล้ว เสียหายได้ดียังไง ก็ยังควบคุม อยู่ด้วยสติ. ที่นี้ก่อนแต่ที่จะคิด ก่อนแต่จะตัดสิ้นใจ, นี้หมายถึงก่อนแต่จะตัดสิ้นใจ หรือกำลังตัดสิ้นใจอยู่, หรือในเรื่องที่เคยตัดสิ้นใจมาแล้ว มันก็ต้องทำด้วยสติ ๆ ๆ คือ ความระลึกถึงกันหมดอย่างทั่วถึง อย่างมาแสดงตัวให้เห็นครบถ้วนสำหรับจะเลือก นี่ ความหมายของคำว่าสติ.

สรุปแล้วก็จะฝึกตนให้เคยชิน เป็นนิสัย คือจะไม่พูด ไม่คิด ไม่ทำ อะไร โดยปราศจากสติ, ปราศจากความรู้สึกตัว, อย่าให้ตามสบาย ตามสบายชู้ย ๆ มันจะเป็นนิสัย. ครั้นเป็นนิสัยแล้วแก้ยากที่สุด มันจะกักร่อนบุคคลนั้นแหละ ให้ ลึกรอไปโดยไม่รู้สึกตัว, แล้วมันทำอะไรดีไม่ได้ สำเร็จประโยชน์ไม่ได้ จะทำเรื่องที่สำคัญหรือมีเกียรติหรือมีอะไรไม่ได้ มาเสียนิสัย. นี้เรื่องสติ มีความสำคัญมากขนาดนี้.

หน้าที่ของปัญญาและสัมปชัญญะ.

ที่นี้ สติจะไประลึกเอาปัญญา มา คือความรู้ ไประลึกเอาความรู้, ความรู้นั้นคือปัญญา, จะไประลึกเอาปัญญา มา. อย่างไรก็ตามเรียกว่าปัญญาหรือความรู้? พูดได้มากตอบได้มาก แต่ว่าถ้าจะถือตามหลักพุทธศาสนา แล้วก็ มันก็คือเรื่องความจริงของธรรมชาติ ที่มีอยู่อย่างเด็ดขาดและตายตาย ตามแบบของธรรมชาติ ตามกฎของธรรมชาติ.

ที่นี้เราได้ยินได้ฟังกันแต่ธรรมะชั้นสูง แล้วไม่เข้าใจสำหรับจะเอามาใช้ในชั้นต่ำในระดับต่ำ เช่นเราได้ยินว่า ถ้าเรื่องของปัญญาแล้วก็เป็นเรื่องพระไตรลักษณ์, อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นเรื่องของปัญญา ก็เลยเข้าใจว่ามันมุ่งสำหรับพระนิพพานไปอย่างเดียว. ที่จริงความรู้เรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตานิ มารู้เรื่องของโลก ๆ ของชาวโลกนี้ก็ได้อีก; เพื่อจะไม่ให้โง่ ไม่ให้ไปหลงเสียใจเดือดร้อน กระวนกระวายอาลัยอาวรณ์, หรืออีกทางหนึ่งที่จะไปพิจารณาวิชา, จะไปยกตนข่มท่านเหล่านี้, มันก็ต้องมีความรู้เรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ว่ามันเป็นอย่างนั้นเอง. สรุปแล้ว มันก็ไปอยู่ที่เป็นอย่างนั้นเอง, เป็นอนิจจังเช่นนั้นเอง, เป็นทุกขังเช่นนั้นเอง เป็นอนัตตาเช่นนั้นเอง.

สมมติว่าเกิดเรื่องที่จะเสียหายขึ้นมา ขนาดที่ว่าจะเป็นลมไปเลย, คนโง่ มันจะเป็นลมไปเลย ถ้ามันเสียหายอย่างแรงร้ายขึ้นมา. ถ้าสติมันไปชนเอาปัญญา เรื่องอนิจจังทุกขังอนัตตามาได้, มันก็หยุดได้ ไม่ต้องเป็นลม. ถ้าเก่งมากกว่านั้น มันจะหัวเราะเยาะได้ว่า เออ, มันเช่นนั้นเอง. นี่สติที่จะไปชนเอาปัญญา มาทันเหตุการณ์ แล้วระงับ ความเสียใจจนร้องไห้ จนเป็นลมเป็นอะไรได้.

เรื่องทุกข์ร้อนทั้งหลายนี้ มันเกิดมาจากการที่ไม่เห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
 ทั้งนั้น, ถ้าเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาอยู่มันเป็นทุกข์ไม่ได้ดอก; เพราะมัน
 เช่นนั่นเอง. สังขารทั้งหลายเป็นอนิจจังไม่เที่ยง ทุกขังเป็นทุกข์ อนัตตามิใช่
 ตน เช่นนั่นเอง, เรื่องไตรลักษณ์ซึ่งเป็นเรื่องปัญญาที่ต้องมีไว้อย่างเพียงพอ ศึกษา
 อบรมไว้ตลอดเวลาอย่างเพียงพอ, สะสมเอาไว้ เผื่อว่าสำหรับสติมันจะได้มาชน
 เอาไปได้ง่าย ไปได้ทันท่วงที. และเอาไปพอใช้ด้วย. ถ้ารู้บ่อยมันก็ไม่พอใช้, ถ้า
 รู้มากพอมันก็พอใช้ ที่จะชนเอาไปพอใช้ เรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นแม่บท
 แหละ แล้วยังชินกับพุทธบริษัทอย่างยิ่ง; แต่มันชินแต่ปาก ท่องกันแต่ปาก ชินกัน
 แต่ปาก, มันไม่ชินโดยความหมาย โดยความรู้สึก. เรื่องที่พูดกันอยู่เสมอ คือเรื่อง
 อิททัปปัจจยตาหรือปฏิจจสมุปบาท นี้ก็เหมือนกัน เป็นเรื่องของปัญญา ศึกษา
 ไว้ให้แตกฉานให้เข้าใจ แล้วสติมันก็จะระลึกได้ว่า โอ้, มันตามอิตทัปปัจจยตานี้,
 มันบอกออกมาได้ว่า เอ้า, มันตามอิตทัปปัจจยตานี้ มันก็ไม่ตีใจ ไม่เสียใจ ไม่บ้า
 ไม่บอ. คนถ้าเห็นอิตทัปปัจจยตาแล้วมันก็ปกติ เพราะมีสิ่งนี้เป็นปัจจัยสิ่งนี้จึงเกิดขึ้น,
 เพราะมีสิ่งนี้เป็นปัจจัยสิ่งที่เกิดขึ้น, ก็เรียกว่าเช่นนั้นเองอีกเหมือนกัน ทั้งนั้นเห็นใหม่
 จำคำเช่นนั้นเองไว้ดี ๆ สิ มันมีความสำคัญมาก ถ้าเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือ
 ไตรลักษณ์ ก็ารู้สึกว่าโอ้, มันเช่นนั้นเอง, ถ้าเห็นปฏิจจสมุปบาทอิตทัปปัจจยตา
 แล้วมันก็โอ้, มันก็เช่นนั้นเอง, มันก็เช่นนั้นเอง, มันไม่มีอะไรแปลก. ถ้าแปลกก็
 เพราะอวิชชาหรือความโง่งมันไม่เห็นเช่นนั้นเอง.

คนโง่งไม่เห็นเช่นนั้นเอง มันก็ต้องเสียเวลาลงทุนลงแรงอะไรไปดู ๆ, แหกกัน
 ไปดู แหกกันไปทัศนารอบโลกเลย, ถ้ามันเห็นเช่นนั้นเองเสียตั้งแต่ที่แรกแล้ว มัน
 ก็ไม่ไปดอก, ไม่ไปให้เหนื่อยให้เปลืองดอก, หรือถ้าไปเห็นเช่นนั้นเอง มันก็รีบ
 กลับมา มันไม่ไปอีกดอก. เดียวนี้ก็เที่ยวรอบโลกได้ตั้ง ๒-๓ รอบ ๔-๕ รอบ มัน

ก็ไม่เห็นเช่นนั้นเอง มันโง่; ถ้าเห็นเช่นนั้นเอง ก็ให้เห็นข้อที่ว่า โง่, ไม่ต้อง
มากก็ได้, ไปในที่ที่เขาเล่าลือ ไปที่อินเดีย ไปอังกฤษ อเมริกาไปไหนก็ตามใจเถอะ ที่มัน
น่าอัศจรรย์, แล้วเขาก็พาไป ตลอดเวลาที่ยังมันยังไม่เห็นเช่นนั้นเอง, มันไม่ได้
รับผลของการไปดอก. ถ้ามันไป ๆ ๆ แล้วในที่สุดได้รับผลอันแท้จริงของการไป คือ
ได้รับความรู้ โอ, ไม่ต้องมากก็ได้, ไม่ต้องบ้ำมาจนถึงที่นี่ก็ได้.

อาตมาก็เคยพูดกับคนบางคนที่มาสวนโมกขนิเวก็เหมือนกัน, ไม่ต้องบ้ำมาจน
ถึงที่นี่ก็ได้, คุณเห็นเช่นนั้นเอง แล้วก็มาที่นี่ก็เห็นแต่เช่นนั้นเอง, เห็นเช่นนั้นเองใน
ตัว ในใจ ในเนื้อในตัว ในจิตในวิญญาณเห็นเช่นนั้นเอง, แล้วมันก็ไม่ต้องไปไหน.

ความเห็นเช่นนั้นเองคือปัญญาสูงสุด; ถ้าความรู้ลึกลงว่าเช่นนั้นเองอย่าง
นั้นเองมีขึ้นมาแล้ว ปัญหาก็หยุดหมด. **สติไปเอาเช่นนั้นเองมาทันเวลา มันก็จะ
ไม่รัก ไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่กลัว ไม่วิตกกังวล ไม่อาลัยอาวรณ์ ไม่อิจฉาริษยา
ไม่หึง ไม่หวง ไม่อะไรต่าง ๆ, มันเห็นเช่นนั้นเองไปหมด.**

เดี๋ยวนี้ไม่เห็นเช่นนั้นเอง แม้แต่เรื่องนิดเดียวมันฆ่ากันตาย ถึง
กับฆ่ากันตาย, แล้วมันไม่ใช่ฆ่ากันตายธรรมดา พ่อฆ่าลูกลูกฆ่าพ่อ, แม่ฆ่าลูกลูกฆ่าแม่,
ผัวฆ่าเมียเมียฆ่าผัว, ยิงที่เดียวตายสี่คน, เพราะมันไม่เห็นว่าเป็นเช่นนั้นเอง เช่นนั้นเอง.
มันไปบ้ำตันทุ้งกับความจริงที่ว่ามันเป็นเช่นนั้นเอง, มันจะไม่ให้เป็นเช่นนั้นเอง, **จะให้
เป็นตามที่ถูกต้อง** ตามที่ถูกต้องอย่างเดียว, **ไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเอง** มันก็
เลยต้องฆ่ากัน. ฉะนั้น การเห็นที่ปัจจุบันจายปฏิจสมุขปาทช่วยได้มาก อย่างนี้
ขอให้เราสะสมปัญญาในข้อนี้ไว้ให้มาก.

ที่นี้ปัญญาในความหมายที่สูงขึ้นไปอีก เรียกว่าสุญญตา-ความว่าง
ว่างจากตัวตน ว่างจากความหมายที่เป็นตัวตน, ว่างจากความสมควรที่จะยึดถือว่าตัวตน

อย่างนี้เรียกว่า ว่าง ๆ ๆ ก็เช่นนั้นเองอีกนั่นแหละ, ว่างที่สุดคือเช่นนั้นเองที่สุด ไม่มีตัวตนชนิดที่ยึดถือแล้วเป็นทุกข์. ตัวตนคำนี้อธิบายยาก อธิบายลำบากอย่างยิ่ง, ยิ่งอธิบายตามตัวหนังสือแล้ว โข้ยไปกันใหญ่พูดกันทั้งวันก็ไม่จบ.

อะไรคือตัวตน อะไรคือมิใช่ตัวตน, พวกเราพุทธบริษัทอย่าต้องโง่ อย่าต้องไปโง่ให้มันเสียเวลาให้มาก. **รู้ว่าสิ่งใดที่ไปยึดว่า ตัวตนเข้าแล้ว มันเป็นทุกข์ มันกัดเอานั้นคือตัวตน, สิ่งใดที่ไปยึดถือเอาแล้วกัดเอา สิ่งนั้นคือตัวตน; สิ่งใดที่ไปยึดถือแล้วไม่กัด มันไม่มีนี้ มันไม่มี, คิดดูซิที่ไปยึดถือเข้าแล้วที่จะไม่กัดเอานั้นมันไม่มี.** แม้แต่**ความดีก็เหมือนกัน** ไปยึดถือเอาไปบ้าดีหลงดี มันก็กัดเอา, **ความสุขก็เหมือนกัน** ไปยึดถือเอามันก็กัดเอา, **บุญกุศลก็กัดเอา,** พูดอย่างนี้มันจะต้องเตลิดไปเป็นโทษแก่ผู้ฟังประเภทหนึ่ง **ว่ามันยึดถือไม่ได้ ถ้ายึดถือแล้วเป็นทุกข์.** ฉะนั้น **พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนไม่ให้ยึดถือแม้แต่นิพพาน ว่าตัวตน; ถ้ายึดถือนิพพานว่าตัวตนแล้ว มันไม่เป็นนิพพาน จะเป็นความบ้าชนิดหนึ่งขึ้นมาเสีย** เกิดจากความยึดถือ. ฉะนั้น **สิ่งใดยึดถือเข้าไปแล้วมันกัดเอา นั่นแหละคือตัวตน.**

มันประจวบเหมาะมันบังเอิญก็ได้ ที่ว่าตัวหนังสือมันอำนวย คำว่า **อัตตา ๆ** นี้มาจากมูลศัพท์ รากศัพท์ว่า **อะสะ อะสะธาตุ, อะสะแปลว่าผู้กิน ผู้กัด.** อัตตานี้ตัวรากศัพท์แท้ ๆ มันแปลว่าผู้กินหรือผู้กัด. **ไปเอากับมันชิมมันกินเอา, ไปเอากับมันชิมมันกัดเอา. ฉะนั้นสิ่งใดถ้าเข้าไปเกี่ยวข้องไปยึดถือเข้าแล้วมันกัดเอา สิ่งนั้นคืออัตตา.** เรื่องที่ว่าไม่เที่ยงแท้ ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นไปโดยอย่างอื่น, อธิบายกันตั้งวันในโรงเรียนนักธรรมนั้น ไม่ได้ความหมายอะไรแก่นักเรียนจนถึงกับเบื่อหน่าย, เบื่อหน่ายต่ออัตตา.

อาตมาอยากจะพูดสั้น ๆ ว่า สิ่งใดที่ไปเอากับมันแล้วมันกัดเอานั่นแหละคืออัตตา, ก็คือทุกสิ่ง ทุกสิ่งที่เข้าไปยึดถือเข้าแล้วมันกัดเอา, ไปยึดถืออัตตาว่าตัวตนแล้วมันกัดเอา; ไม่ไปยึดถือว่าอัตตา. ไม่ให้มันเป็นอัตตา มันก็ไม่กัดใคร. นี่ความรู้เรื่องสุญญตา ไม่มีอะไรที่มันเป็นอัตตา คือควรจะไปยึดถือเอา มันไม่มี, ทุกอย่างมันเป็นเช่นนั้นเอง พอไปยึดถือที่จะทำให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ มันก็กัดเอา เพราะมันไม่ยอมเป็นนี้, มันเป็นตามกฎของธรรมชาติ ฉะนั้น สุญญตามันก็เรื่องเช่นนั้นเอง เช่นนั่นเอง.

เรื่องพระไตรลักษณ์ก็บอกให้รู้ว่า ใจ, มันเช่นนั้นเอง เรื่องอิทัปปัจจยตาปฏิจสมุปปาทก็บอกว่ามันเช่นนั้นเอง, เรื่องสุญญตาสูงสุดมันก็เช่นนั้นเอง, ว่างจากตัวตน ว่างจากอัตตา รวมกันแล้วก็เรียกว่าเรื่องเช่นนั้นเอง คือ ตถา-ตา, ตถตา ก็ได้, ตถาตากี้ได้, ความหมายอย่างเดียวกัน มันเป็นเช่นนั้นเอง ความ เป็นเช่นนั้นเอง. ใครถึงซึ่งตถาหรือตถทานี้คนนั้นก็เป็นตถาคต ผู้ถึงซึ่งตถา, ผู้เห็นแจ้งซึ่ง ตถาเป็นพระตถาคตขึ้นมาทันที. นี่คือนิพพาน ปัญญาทั้งหลายสรุปความแล้วมารวมอยู่ที่เรื่องไตรลักษณ์บ้าง, อิทัปปัจจยตาปฏิจสมุปปาทบ้าง, สุญญตา บ้าง. สรุปแล้วเรื่องตถตา ว่าทุกอย่างทุกอะไรมันเป็นเช่นนั้นเองไว้, ชีวิตสังขารร่างกายประกอบอยู่ด้วยธาตุทั้ง ๔ ทั้ง ๖, ทั้ง ๔ ทั้ง ๖ มันเป็นอนัตตา เป็นสุญญตา เป็นเช่นนั้นเอง.

เรื่องร่างกายนี้ถ้าศึกษาเรื่องวิทยาศาสตร์ ก็ว่าประกอบอยู่ด้วยเซลล์ ตัวที่มองไม่เห็นได้ด้วยตา มันมีเล็ก ๆ มากมายหลายชนิดหลายกลุ่มล้วนแต่มีหน้าที่ ตามหน้าที่ของมัน, เซลล์แต่ละตัว ๆ นั้นเป็นเช่นนั้นเอง เป็นอนัตตา เป็นสุญญตา, แล้วร่างกายจะเป็นอัตตาขึ้นมาอย่างไรได้.

ที่นี้จิตใจก็เหมือนกัน ประกอบขึ้นด้วยการปรุงแต่ง; เมื่อตาเห็นรูป เมื่อหูฟังเสียงเป็นต้น, เรื่องทางจิตใจมันก็เลยเป็นของชั่วคราวชั่วคราว เป็นความรู้สึกชั่วคราว เป็นมายา เป็นลม ๆ แล้ง ๆ ไม่ใช่ตัวตน.

เฮ้, ทีนี้คำว่าอากาศธาตุ ที่ว่างสำหรับให้สิ่งเหล่านี้มีอยู่ มันก็ว่าง, ยิ่งว่างเท่าไรก็ยิ่งไม่มีตัวตน. ฉะนั้นเมื่อเห็นว่าธาตุทั้ง ๖ ธาตุ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ธาตุอากาศ ธาตุวิญญาณ มันไม่ใช่ตัวตนทั้งนั้น, มันก็ไม่ไปหมายมันอะไร จะให้มาเป็นตัวตนขึ้นมาได้. ทรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของ บุตร ภรรยา สามี อะไรก็ตาม ที่ยึดถือกันว่าเป็นตัวตน ของตน, และรักกันอย่างจะขาดใจ เป็นทุกชีวิตกักจวด อาลัยอาวรณ์กันอยู่ตลอดเวลา, เพราะไม่เห็นเรื่องเช่นนั้นเอง.

นี่ปัญญาเรื่องเช่นนั้นเองเป็นยอดสุดของปัญญา สะสมไว้ให้มากพอ ให้คล่องแคล่ว คล่องปากคล่องใจ คล่องอะไรพอ มันจะได้ง่ายแก่สติ, สติจะได้มาจนเอาไปได้ทันที เมื่อเหตุการณ์มันเกิดขึ้น, เมื่อเหตุการณ์มันเกิดขึ้น สติไปชนเอาความรู้เรื่องนี้ทันที เอาปัญญาไปเผชิญหน้าในรูปของสัมปชัญญะ.

ในโรงเรียนเขาสอนเด็กว่า สติความระลึกได้ สมปชัญญะความรู้ตัว, คำพูดนี้ก็ค่อนข้างถูก แต่ว่ามันไม่เข้าใจ. ครูก็ไม่เข้าใจ, แล้วเด็กนักเรียนก็ไม่เข้าใจ, ครูที่สอนก็ไม่เข้าใจ. เดี่ยวนี้จะบอกให้รู้ว่า สตินั้นคือว่าความระลึกได้ มันอยู่ในพวกกำลังจิตฝ่ายสมาธิ, ระลึกได้แล้วมันก็ไปชนเอาปัญญามา ระลึกเอาปัญญามา ให้มาอยู่เฉพาะหน้า ก็คือปัญญานั้นเองเรียกว่าสัมปชัญญะ. สั่ง แปลว่า ท้าว, ปะ แปลว่า ครอบหรือพร้อม, ญะ ก็แปลว่า รู้, มันก็เช่นเดียวกับคำว่าปัญญา ปะญาญา-รู้, ปะ-ท้าวถึง, มันก็รูปศัพท์เดียวกันแท้ ๆ. แต่พอมาทำหน้าที่ อยู่ในหน้าที่ด้วยความพร้อมที่สุด แก่เหตุการณ์เลยให้ชื่อใหม่ว่าสัมปชัญญะไปเสีย, กลายเป็นปัญญาเมื่อกำลังทำ

หน้าที่. ปัญญาที่เก็บไว้เฉย ๆ ในตัวก็เรียกว่าปัญญา, แต่ถ้าปัญญานั้นมาทำหน้าที่เฉพาะหน้าเหตุการณ์ ก็เรียกว่าสัมปชัญญะ. นี้เราได้มีอะไรที่ดีที่สุด เหมาะสมที่สุด ที่จะเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ คือปัญญาที่มาอยู่ในรูปของสัมปชัญญะ, มันก็เลยมีทั้งสติ ทั้งสัมปชัญญะ. สัมปชัญญะเป็นปัญญา ก็พันฝ่าต่อสู้กับเหตุการณ์. ถ้ามันมีกำลังไม่พอ มันถอยกำลัง มันจะแพ้แก่กิเลส ก็เพิ่มสมาธิ เพิ่มกำลังจิต เพิ่มกำลังของสมาธิให้แก่สัมปชัญญะ, สัมปชัญญะก็เป็นปัญญาถึงขนาดสูงสุดที่จะตัดกิเลสได้.

การเจริญสมาธิภาวนาก็คือทำอย่างนี้ เพื่อระลึกเอาอารมณ์อันใดอันหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวปัญหา มาพิจารณาอยู่ด้วยสัมปชัญญะ. สติ ๑ สมุทฺธาโน-มีสติ มีสัมปชัญญะ, วเนยฺย โลกเ อภิชฺฌมาโทมนสฺส -นำออกเสียได้ซึ่งอภิชฌาและโทมนัสในโลก; นั่นหลักสูงสุด รัตนุํมที่สุด ชัดเจนที่สุด ของการทำสมาธิภาวนา, ให้สติสัมปชัญญะนี้นำอภิชฌาและโทมนัส คือกิเลสออกเสียได้. อภิชฌาและโทมนัสในโลกที่มันเกิดอยู่ในโลก ในวิสัยโลกตามแบบของโลก คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้มันนำออกไปเสียได้.

หน้าที่ของสมาธิ.

นี้สมาธิ พอมาถึงสมาธิ มันไม่ค่อยจะพอ, ไม่ค่อยจะมีแรงสมาธิพอ, เดี่ยวมันชี้ขาดมันถอยหลัง มันวิ่งหนี มันเปลี่ยนความคิดเสีย. สัมปชัญญะก็เลยตายด้าน ยกเลิกเป็นหมันไป. ถ้าเราเป็นคนฝึกสมาธิไว้ให้เพียงพอ จิตใจเป็นสมาธิทันควันทันเวลาเพียงพอ ก็ระดมจิตใจนั้นซ้กลงไปในเรื่องเดียวกัน ในเรื่องของสัมปชัญญะ, เหมือนกับเพิ่มน้ำหนักให้มัน. สัมปชัญญะเป็นพวกปัญญา มันเหมือนกับควบคุม

ของมีด จะคมสักเท่าไร แต่ถ้ามันไม่มีน้ำหนักจะกดลงไป มันก็ไม่ตัด, แล้วมันต้องมีน้ำหนักให้เพิ่ม ให้มีดนั้นมันหนักพอ ความคมมันจึงจะตัด, เดียวนี้ปัญญาของเราไม่มีสมาธิช่วย ไม่มีน้ำหนักพอมันเลยไม่ตัด. ฉะนั้น ก็หัดสมาธิ หัดส่วนที่เป็นสมาธิ ฝึกในส่วนที่เป็นสมาธิอยู่เสมอ ให้เพียงพออยู่เสมอ, ให้มีสมาธิเพียงพออยู่เสมอ มันก็จะมีมากพอ ก็จะมาใช้น้ำหนักกดลงไป กำลังของปัญญาคือความคม ความคมมันก็ตัด.

ธรรม ๔ เกลombangน้ำที่ได้ทุกกรณี.

นี่ ๔ เกลombangน้ำทำน้ำที่กันอย่างนี้ ในทุกกรณีไม่ว่ากรณีไหน; แม้ว่าเป็นเรื่องที่บ้านเรือน เรื่องโลก ๆ เรื่องบ้านเรือน ปัญหาอะไรเกิดขึ้น ก็ให้ใช้ ๔ เกลombangน้ำมาแก้ปัญหาเถอะ มันเฉพาะหน้าดีที่สุด, มันเผชิญหน้าได้ดีที่สุด, จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้สมาธินี้ก็เหมือนกับปัญญา ถ้าไม่ได้สะสมพอกพูนเอาไว้ มันก็ไม่มี; ฉะนั้นตามปกติเราจึงทำสมาธิฝึกสมาธิ เพื่อสร้างสมกำลังของสมาธิไว้ให้เพียงพอ; แล้วก็ศึกษาอบรมในส่วนที่เป็นปัญญาไว้ให้เพียงพอ. ส่วนสตินั้นถ้าไม่มี หรือมันไม่เร็วก็ฝึกให้มีและให้พอ, ส่วนสัมปชัญญะนั้นมันแล้วแต่สติกับปัญญา สติไปเอามันก็มี, สติควบคุมได้ดี สัมปชัญญะมันก็มี. ฉะนั้น สัมปชัญญะ ดูไม่ใช่เรื่องจะต้องฝึก, ฝึกแต่เรื่องของสติ เรื่องของปัญญา เรื่องของสมาธิ, ให้สัมปชัญญะนั้นเป็นการฝึกไปในตัว เป็นการพลอยฝึกไปในตัวก็จะสำเร็จประโยชน์ ในการที่จะมีชีวิต ชนิดที่ว่ามันเป็นการควบคุมสัญชาตญาณอยู่โดยอัตโนมัติ. เราดำเนินชีวิตอยู่อย่างนี้ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์อย่างนี้ จะควบคุมสัญชาตญาณอยู่โดยอัตโนมัติ, มันจะพัฒนาสัญชาตญาณพื้นฐานให้เป็นไปทางฝ่ายโพธิ, ไม่ให้เป็นไปในทางฝ่ายกิเลส

แล้วก็โดยอัตโนมัติ, แล้วก็พัฒนาสัญชาตญาณฝ่ายโพธิสูงขึ้นไป สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป, จนตัดถอน รื้อถอน เพิกถอนสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณเสียได้หมด คือเป็นพระอรหันต์. เรื่องนี้ยังไม่ต้องพูด ถ้าว่าจะเพิกถอนสัญชาตญาณกันหมดสิ้นเชิง มันเป็นเรื่องของพระอรหันต์; **เมื่อยังไม่ถึงพระอรหันต์ ก็ขอให้ควบคุมได้, ให้ปรับปรุงได้, ให้พัฒนาได้, ให้มันเปลี่ยนแปลงไปในทางฝ่ายโพธิยิ่ง ๆ ขึ้นไป.** มีชีวิตอยู่อย่างนี้เรียกว่า เป็นการดำรงชีวิตอยู่อย่างถูกต้องที่สุด, ถูกต้องคือมันเป็นการควบคุมพัฒนาสัญชาตญาณอยู่โดยอัตโนมัติ.

นี่เรื่อง ๔ เกลอป, **มีชีวิตอยู่ด้วยธรรมะ ๔ เกลอป,** แคล่วคล่องว่องไวเหมือนกับอะไร ที่เตรียมไว้พร้อมดี, เป็นอาวุธยุทธปัจจัยอะไรก็ตาม เตรียมไว้พร้อมดี, ลองฝึกลองใช้ลองอะไรอยู่เป็นอย่างดี เป็นอย่างรวดเร็ว **แล้วก็แก้ไขปัญหาทุกชนิดทุกขนาด ทั้งทางฝ่ายโลกและฝ่ายธรรมะได้อยู่เป็นปกติ, นี่คือการมีชีวิตชนิดที่พัฒนาสัญชาตญาณอยู่ในตัวมันเอง ด้วยธรรม ๔ เกลอป.**

เป็นอันว่า เราได้พูดกันถึงการดำเนินชีวิต มีธรรมะ ๔ เกลอป เป็นธรรมะสำหรับเป็นอยู่ เป็นธรรมะเครื่องอยู่ เครื่องปฏิบัติ เครื่องแก้ปัญหาคือทุกชนิด จนมันมีนิสัยใหม่, **นิสัยใหม่ก็คือมีสติ มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญาครบถ้วน** พร้อมเพรียงอยู่เสมอ, เตรียมพร้อมอยู่เสมอ, สามารถจะทำทนายกิเลส ทำทนายกิเลส ก็เป็นอันว่าจบไปเรื่องหนึ่ง. ดำเนินชีวิตชนิดที่เป็นการควบคุมสัญชาตญาณ, โดยวิธีเฉพาะหน้าด้วยธรรมะ ๔ เกลอป. เดียวนี้หมดเวลาแล้ว ที่จะพูดว่า **ดำเนินชีวิตโดย อัญญัตติกมรรค** จะเป็นการพัฒนาสัญชาตญาณโดยตรงอยู่ในตัวมันเอง ชนิดที่ไม่ใช่เผชิญหน้า โอกาสหลังในวันหลัง ในวันนี้ก็ขอให้สนใจแต่เรื่องธรรมะ ๔ เกลอป ธรรมะ ๔ เกลอป ให้มีครบทั้ง ๔ เกลอป แล้วใช้ ๆ ธรรมะทั้ง ๔ นี้ เหมือนกับของใช้ที่จำเป็นที่สุดแก่ชีวิต และตลอด

เวลา ทุกหนทุกแห่งเวลา นั้นแหละคือพุทธบริษัทแท้ ในบาลีก็เรียกว่าเป็นทองชมกฺกุณฺฐ เป็นพุทธบริษัทไม่ปลอม ทองชมกฺกุณฺฐก็หมายความว่าทองไม่ปลอม ถ้าเป็นพุทธบริษัทชมกฺกุณฺฐ ก็คือเป็นพุทธบริษัทที่ไม่ปลอม เป็นพุทธบริษัทแท้ทั้งเนื้อทั้งตัว นี่จะเป็นได้ก็เพราะมีเครื่องมือ ๔ อย่างนี้พร้อมเพียง เป็นนักรบของพระพุทธเจ้า ตามคำสั่งชวนของพระพุทธเจ้า แล้วก็ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาได้ ไม่มีปัญหาอะไรอหน้าเผชิญหน้าทำให้เกิดกิเลส เกิดปัญหา เกิดความทุกข์

การบรรยายนี้สมควรแก่เวลา ขอยุติการบรรยาย เปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทพระธรรมคนสาธยาย ส่งเสริมกำลังใจแก่พุทธบริษัท ในการปฏิบัติธรรมะในพระพุทธศาสนา สืบต่อไป ณ กาลบัดนี้ ฯ

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

- ๑๒ -

๒๒ มีนาคม ๒๕๒๙

การปฏิบัติที่เพิกถอนสัญชาตญาณโดยหลักวิชา.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์ แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๑๒ ในวันนี้
อาตมาก็ยังคงบรรยายเรื่อง *ธรรมะกับสัญชาตญาณ* ต่อไปตามเดิม แต่มีหัวข้อย่อยเฉพาะ
เรื่องในวันนี้ว่า การปฏิบัติที่เพิกถอนสัญชาตญาณโดยหลักวิชา.

[ทบทวน.]

ขอทบทวนความเข้าใจสำหรับผู้มาใหม่ ซึ่งคงจะงง ๆ ว่า พูดเรื่องอะไรกัน,
ขอทบทวนว่า เราพูดเรื่องธรรมะชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์, หรือโดยวิธีที่เป็นวิทยา-
ศาสตร์.บางคนไม่ทราบ ก็ควรจะทราบว่า เรื่องสัญชาตญาณนั้น ก็คือสิ่งที่เรียก
ว่าเรื่องกิเลส อันเป็นปัญหาใหญ่หลวงทางศาสนา, ถ้าเราพูดกันอย่างธรรมดา ๆ เป็น
เรื่องของธรรมชาติ ตามหลักวิทยาศาสตร์, มันก็ควรจะตั้งปัญหาขึ้นมาว่า *ทำไมเราจึง*

บังคับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้, คือบังคับความรักไม่ได้, บังคับความโกรธไม่ได้, บังคับความเกลียดไม่ได้, บังคับความกลัวไม่ได้, บังคับความวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ไม่ได้, บังคับความอิจฉาริษยาไม่ได้, บังคับความหวังความหึง เป็นต้นไม่ได้, ทั้งที่บางครั้งก็ตั้งใจจะบังคับ อยากจะบังคับอย่างยิ่ง แล้วมันก็บังคับไม่ได้.

ถ้าจะให้เป็นเรื่องศาสนา ก็จะตอบว่า เพราะบังคับกิเลสไม่ได้ บังคับอนุสัยไม่ได้, แต่ถ้าเป็นเรื่องทางวิทยาศาสตร์ ก็ตอบว่า เพราะเราบังคับสัญชาตญาณหรือสิ่งที่เรียกว่า *instinct* ไม่ได้. แม้จะเรียกชื่อต่างกัน มันก็เป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน จะต้องระว่างสังเกต บัดนี้เราจะมาพูดให้เห็นเป็นเรื่องเดียวกัน เป็นเรื่องของธรรมชาติ, เป็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ แล้วมันก็จะ เป็นสิ่งที่ใช้ได้ในทุกศาสนาทีเดียว.

ธรรมะของจริงนั้นเป็นสิ่งที่ใช้ได้ ใช้ร่วมกันได้ในทุก ๆ ศาสนา; ขอให้คิดดูอย่างนี้ว่า มนุษย์ในโลกนี้กินเกลือมันก็เค็ม, กินน้ำตาลก็รู้สึกหวาน, กินน้ำส้มก็รู้สึกเปรี้ยว ไม่ว่าเขาจะถือศาสนาอะไร กินเกลือก็รู้สึกเค็ม กินน้ำตาลก็รู้สึกหวาน กินน้ำส้มก็รู้สึกเปรี้ยว, หรือว่าเราะกินยารักษาโรคที่ประกอบขึ้นตามหลักวิชาการ, ก็จะได้ผลเหมือนกันหมด, ไม่ว่าจะถือศาสนาอะไร ดูความที่มันร่วมกันได้อย่างนี้; หรือจะพูดอย่างเด็ก ๆ ก็ว่า ถ้าไปจิ้มเข้ามันก็หิวเราะ, ถ้าไปจู่เข้ามันก็กลัวหรือก็ร้องไห้, เหมือนกันหมดทุกคน. นี่หลักธรรมะของธรรมชาติใช้ได้แก่ทุกคน ไม่ว่าจะถือศาสนาอะไร. เมื่อกล่าวโดยหลักวิทยาศาสตร์ สัญชาตญาณใด ๆ ของผู้ที่ถือศาสนาอะไร มันก็เหมือนกันหมด; ดังนั้นวิธีที่จะควบคุมแก้ไขพัฒนาสัญชาตญาณมันจึงใช้ร่วมกันได้, นี่เมื่อพูดอย่างวิทยาศาสตร์.

แต่ถ้าพูดอย่างศาสนา มันก็เกียงอนกัน, ตั้งป้อมตั้งเป้าเกลียดชัง หรือขัดแย้ง ปฏิเสธศาสนาอื่นนอกจากศาสนาของตัวเอง, มันก็เลยไม่อยากจะฟัง. แต่

พูดว่าเรื่องละกิเลส อย่างนั้นอย่างนี้ ก็เห็นเป็นพุทธศาสนา, แล้วก็ พวกที่ถือศาสนา พระเป็นเจ้าก็ไม่อยากจะฟัง, ก็เลยไม่ต้องพูดกัน. แต่ถ้าพูดให้เห็นว่า กิเลส กิเลส อย่างนั้น ๆ คือสัญญาตถุญาณอย่างนั้น ๆ ตามธรรมชาติ. ใครมีความรู้สึกแก้ไขได้ ก็ควรจะได้รับเอาไปใช้ได้ด้วยกันทุกคน.

นี่ขอให้มองเห็นใจความสำคัญข้อนี้ ในข้อที่ว่า **สิ่งที่เรียกว่าสัญญาตถุญาณ** นั้นแหละคือกิเลส, บังคับสัญญาตถุญาณก็คือบังคับกิเลส, บังคับกิเลสก็คือบังคับสัญญาตถุญาณ. ถ้าในพระพุทธศาสนามีวิธีบังคับอย่างไร ก็ควรจะได้รับเอาไปใช้ในผู้ที่ ปฏิญาณถือศาสนาอื่นก็ได้, ได้ผลเหมือนกัน, เลยเป็นอันว่า มันเป็นเรื่องของ ธรรมชาติ, เป็นของกลางของธรรมชาติ ที่พระพุทธเจ้าค้นพบ, แล้วนำมาแสดง เปิดเผย ไม่ใช่เป็นเรื่องที่พระองค์ทรงบัญญัติขึ้นตามใจชอบ ขอให้เข้าใจอย่างนี้. นี่เราจึงเปลี่ยนชื่อของศัตรู ว่าแทนที่จะเป็นกิเลส เราเอามาเป็นสัญญาตถุญาณ ที่บังคับไม่ได้เพื่อเข้าใจง่าย.

ทุกคนจะต้องระลึกนึกถึงปัญหาอันแท้จริงของตน ที่มีอยู่เป็นประจำ หรือ แม้จะเป็นคราว ๆ ก็เข้าใจได้, ทำไม่บังคับความรักไม่ได้, ที่น่ารักมากก็รัก, ที่น่าโกรธมากก็โกรธ, ที่น่าเกลียดมากก็เกลียด, ที่น่ากลัวมากก็กลัว, แล้วก็ไม่อยากจะมีสิ่งรบกวนทางจิตใจ เป็นความอาลัยเป็นความอาวรณ์ มันก็ทำไม่ได้, มันก็ยัง อาลัยอาวรณ์อยู่นั่นเอง, วิตกกังวลจนเป็นโรคประสาท มันก็บังคับไม่ได้, ทั้ง ๆ ที่ตัวก็รู้ว่ามันให้โทษและไม่ชอบ อยากจะละอยู่ มันก็ยังละไม่ได้. นี่จะต้องมาพูดกันให้เข้าใจแจ่มแจ้ง ว่ามีวิธีอะไรที่จะละได้ และโดยเฉพาะในเรื่องทางฝ่ายพระพุทธศาสนา.

ขอให้คนที่ยังไม่เคยฟังนึกหรือทบทวน ว่า**สิ่งที่เรียกว่าสัญญาตถุญาณ** นั้น มีอยู่ภายในจิต และเกิดขึ้นมาได้เอง ไม่ต้องมีใครมาสอน. นี่ก็ลองนึกดูเอง ว่า มันมีอะไรบ้าง, เด็กทารกไม่กี่วันมันก็รู้จักที่จะยึดถือว่าตัวกู ว่าของกู ไม่ต้องมีใครมาสอน

มันเกิดความคิดขึ้นมาในใจได้; นี่ก็เพราะว่าพอเด็กทารกมันมีความรู้สึกว่าร่อย, เรื่องไม่ร่อย เรื่องชอบไม่ชอบเข้ามาแล้ว มันก็เกิดความอยากไปตามนั้น, เกิดได้เอง มันรู้สึกได้เอง, มันก็อยากสิ่งของมันชอบ มันก็ไม่อยากหรืออยากจะไม่ให้มีสิ่งของมันไม่ชอบ, มันก็มี ความอยากที่เรียกว่าตัณหา เป็นความรู้สึกที่เกิดอยู่ในใจอย่างนั้น.

แต่แล้วความรู้สึกอันนั้นมันให้เกิดความรู้สึกต่อไปอันหนึ่งว่า ตัวกูอยาก, ถ้าความอยากเกิดขึ้นเต็ม อยู่ในจิตใจแล้ว ก็ปรุงให้เกิดความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งว่า ตัวกูนี้เป็นผู้อยาก, มีตัวกูผู้อยาก. ครั้นมีตัวกูผู้อยากแล้ว มันก็ปรุงออกมาเป็นความรู้สึกว่า อยากเอามาเป็นของกู มันก็ครบถ้วนแหละ; มีความอยากเป็นตัวกู, อยากเอามาเป็นของกู, นี่ก็คืออุปาทาน, เรียกว่าอุปาทานในพุทธศาสนา มันเกิดได้เองอย่างนี้ ไม่ต้องมีใครมาสอน, เรียกว่าสัญชาตญาณแห่งตัวตนว่าตัวตนซึ่งเป็นของตนรวมอยู่ด้วย ก็ได้เกิดขึ้น.

ครั้นมันมีความยึดถือว่าตัวตนแล้ว ก็เป็นธรรมดาที่จะเกิดสัญชาตญาณต่อไปได้อีก คือความเห็นแก่ตน; เพราะมันมีตัวตน มันก็มีความเห็นแก่ตน. นี่มันก็เกิดความรู้สึกสืบต่อไปได้เอง เป็นการที่ว่าจะเอาอะไร ๆ ตามใจตน. ดูที่ลูกเด็ก ๆ ซิมันจะเอาอะไรตามใจตนขึ้นมา ไม่ต้องมีใครมาสอน, จึงเรียกว่าสัญชาตญาณ แล้วมันก็เลยเถิดไปถึงว่า มันจะเอาเปรียบคนอื่นโนน. นี่มันก็มีอะไร ๆ ที่เป็นความรู้สึกงอกขึ้นมาได้จากสัญชาตญาณแม่บท คือสัญชาตญาณว่าตัวตน, จนเห็นแก่ตน แล้วมันก็เกิดความรู้สึกที่ว่า จะต้องเลี้ยงชีวิตตน มันก็เกิดความรู้สึกที่ต้องกินอาหารขึ้นมา อย่างที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ มันก็ต้องติดในรสอาหาร เป็นต้น.

แล้วมันก็มีสัญชาตญาณแห่งความกลัว คือมันไม่อยากจะตายมันจึงได้กลัวตาย นี่มีอยู่ในสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด, ไม่ต้องมีใครสอน มันเกิดได้เอง, แล้วก็มีสัญ-

ชาตัญญาณแห่งการต่อสู้ เพราะกลัวตาย, หรือสัญญาตัญญาณการหนีภัย เมื่อมันเห็นว่าสู้ไม่ได้, เหล่านี้มันไม่ต้องสอนทั้งนั้น. ไปนั่งดู ลูกไก่ตัวเล็ก ๆ เพิ่งออกจากไข่ มันมีสัญญาตัญญาณแห่งการต่อสู้, มีสัญญาตัญญาณแห่งการวิ่งหนี ตามแก่เหตุการณ์ ที่มันจะเกิดรู้สึกขึ้นมาได้เอง.

แล้วมันก็มีความรักตน นี่เป็นเหตุให้เห็นแก่ตน, แล้วมันก็ต้องการให้มีสิ่งอื่นมาบำเรอตน มันต้องการขึ้นมาได้เอง. แล้วมันก็ต้องการจะสืบทอด เพราะว่ามันไม่ยอมให้สูญหายตนไปเสีย มันก็มีความรู้สึกที่จะสืบทอดซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี, แล้วมันก็ตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติคือกามารมณ์, กามารมณ์นี้มันเรื่องหนึ่งต่างหาก จากเรื่องการสืบทอด, ถ้าไม่มีส่วนที่เป็นกามารมณ์แฝงอยู่ด้วย มันก็ไม่มีใครสืบทอด, เพราะเรื่องการสืบทอดล้วน ๆ นั้นนะมันสกปรก, มันเหน็ดเหนื่อย, มันน่าเกลียด, มันอะไรไปทุกอย่าง. แต่เขามีค่าจ้างอันเลิศมาจูงจูงมันคือ ส่วนที่เป็นกามารมณ์, มันกินเหยื่อกามารมณ์, มันรับค่าจ้าง, แล้วมันก็ทำการสืบทอด.

ไปคิดดูเองซิว่า สมรสแต่งงานนั้นมันเพื่ออะไรกันแน่, ตกอยู่ใต้อำนาจของสัญญาตัญญาณอันไหน, สัญญาตัญญาณอันเล็กเพื่อการสืบทอดนั้นมันยังน้อยไป, แต่มัน ตกเป็นทาสของเหยื่อที่เขาจ้างให้ทำการสืบทอด ธรรมชาติจ้างให้ทำการสืบทอด นี่มันเป็นกันอย่างนี้ทั้งสัตว์เดรัจฉาน แม้แต่ต้นไม้ต้นไถ่. ถ้าศึกษาให้ละเอียด มันก็มีส่วนล่อให้ทำการสืบทอด มันก็แก้ไขด้วยตนเองไม่ได้, พายแพ้แก่ความรู้สึกอันนี้.

นี่ก็ยังมีอีกมากที่เป็นสัญญาตัญญาณ ต้องการให้เจริญ ให้สวย ให้รวย ให้ดี ให้พัฒนาี่ มันก็อยู่ในความรู้สึกที่เป็นสัญญาตัญญาณที่มันเกิดได้เอง, มันก็ต้องการให้สิ่งรอบด้านนั้นบำเรอมันในทุกทาง. แล้วมันยังมีสัญญาตัญญาณแห่งการอวด, ลูก

เด็ก ๆ ก็รู้จักอวดตั้งแต่เล็ก ๆ ลูกหมาลูกแมวก็มีลักษณะที่เห็นว่ามันต้องการจะอวด อวดดี อวดสวย อวดเก่งอะไรของมัน, เพราะมันมีสัญชาตญาณแห่งการอวด.

ในที่สุดมันก็ไปรวมอยู่ที่สัญชาตญาณแห่งการมีตัวตน มันอยากจะมี การมีอยู่แห่งตัวกูแห่งของกู นี่มันจึงดิ้นรนทุกอย่างทุกประการ เพื่อการมีอยู่แห่งตัวกู เพื่อได้ตามใจตัวกู, เพื่อมีอะไรมาบำรุงบำเรอแวดล้อมตัวกู. โดยหลักการใหญ่ ๆ มันเป็นอย่างนี้; ถ้าผู้ใดรู้จักสิ่งเหล่านี้ดี แม้ในฐานะที่เรียกว่าสัญชาตญาณ, ผู้นั้นจะ รู้จักและเข้าใจสิ่งที่เรียกว่ากิเลส ๆ ในพุทธศาสนาได้ง่ายขึ้น; เพราะมันเป็นเรื่อง เดียวกัน.

สัญชาตญาณที่บังคับไม่ได้ คือสิ่งที่เรียกว่ากิเลส, หรือสัญชาตญาณ กลาง ๆ ธรรมดาที่มันเปลี่ยนมาสู่อำนาจของอวิชา, อวิชาครอบงำแล้วมัน ก็ เป็นกิเลส. แต่ถ้าสัญชาตญาณที่ได้รับการปรุงแต่งที่ดี พัฒนาที่ดี มันก็กลายเป็น โภธิ คือมันเป็นความรู้ได้เองอีกเหมือนกัน ในทางที่จะไม่ต้องเป็นทุกข์. ถ้าไม่ได้รับการ พัฒนาที่ถูกต้อง มันก็รู้ได้เองเหมือนกัน ในทางที่จะต้องเป็นทุกข์ ฉะนั้นเราจึงมี การพัฒนาสิ่งเรียกว่า สัญชาตญาณ.

ทำไมเราสะดุ้ง, ทำไมเราหวาดเสียว, ทำไมเราวิงหนี, สามคำนี้เป็นคำ ที่มีพูดอยู่ในบาลี ฉมูกี้-สะดุ้ง, อุตฺราสี-หวาดเสียว, ปลายิ-วิงหนี. ทำไมเราสะดุ้ง ได้เอง ถ้ามีอะไรกระต๊ากกระต๊ากออกมาที่สะดุ้ง ไม่ต้องมีใครสอนไม่ต้องมีใครฝึก สะดุ้ง ได้เองตั้งแต่เป็นทารก, แลก็หวาดเสียวได้เอง ขนลุกขนพองได้เอง โดยไม่ต้องมีใครสอน แลก็วิงหนีไปทันทีเมื่อมีอะไรที่วุ่นวายน่าเกลียดน่ากลัวเกิดขึ้น มันก็วิงหนี. นี่ถ้าบังคับ ไม่ได้ มันก็เป็นไปมากจนเป็นทุกข์ หรือเกิดปัญหาอย่างอื่นจนถึงกับตาย. พอ สะดุ้งก็ร้องออกมา, มีอะไรน่ากลัวสะดุ้งหวาดเสียวก็ร้องออกมา, เหมือนลูกหมาลูกไก่ลูก

แมวมันก็ร้องได้. คนจะร้องหยาบคายนั่นเสียอีก ถ้ามีอะไรทำให้สะดุ้งหวาดเสียวขึ้นมา. **ทำไมมันจึงบังคับไม่ได้** นี่ข้อแรก.

ถ้ารู้จักสิ่งเหล่านี้ดี ว่ามันไม่ควรจะมี มันมีแต่ทำให้ยุ่งยากลำบากและเป็นทุกข์ ก็คงจะมีความคิดในทางที่จะเพิกถอนมันเสีย. แต่สัญญาตัญญาณล้วน ๆ ตามธรรมชาติล้วน ๆ นี้ ไม่ใช่เพิกถอนได้ง่าย เพราะว่ามันเป็นของคู่กันมากับชีวิต. เมื่อใดไม่มีสัญญาตัญญาณว่าตัวตนของตน ชีวิตมันก็ไม่เดินรนเพื่อการเป็นอยู่ มันก็ตาย. ฉะนั้น มองในแง่ของความเป็นประโยชน์ มันก็เป็นประโยชน์ คือต่อสู้เพื่อชีวิตนี้ยังอยู่. แต่เมื่อควบคุมไม่ได้มันก็กลายเป็นเรื่องให้โทษให้ทุกข์, มันเห็นแก่ตน มันก็เอาเปรียบผู้อื่น, หรือมันทำทุกอย่างที่จะให้เป็นทุกข์. ถ้าบังคับได้มันก็กลับไปในทางตรงกันข้าม คือไม่ต้องเป็นทุกข์ด้วยกันทุก ๆ ฝ่าย.

พูดได้ว่า การบังคับ สัญญาตัญญาณก็คือการบังคับกิเลสได้ บังคับกิเลสได้ก็คือบังคับสัญญาตัญญาณได้; แต่มันยากจนถึงกับจะต้องจัดสรรกันว่า เพียงแต่ควบคุมก็พอจะทำได้ ระมัดระวังให้ดีสำหรับบุุณชน. แต่จะละให้เด็ดขาดได้เลยนั้น ไม่มีทางจะทำได้ นอกจากจะเป็นพระอรหันต์, ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์, จะเป็นคนชั้นไหนก็ตาม ยังละสัญญาตัญญาณทั้งปวงไม่ได้, ก็เลยต้องมีหลักเกณฑ์ในการที่จะควบคุม พร้อมกันนั้น ก็มีหลักเกณฑ์ในการที่จะพัฒนา, นี้จะพัฒนากันอย่างไรก็ได้ พูดกันมาแล้วในการบรรยายหลายครั้ง. วันนี้เป็นครั้งที่ ๑๒ มีหัวข้อว่า การบัญญัติเพื่อจะเพิกถอนสัญญาตัญญาณโดยหลักวิชา ก็หมายความว่าได้พูดกันมามากแล้ว จนถึงขั้นที่จะเพิกถอนสัญญาตัญญาณในระดับที่เพิกถอนได้ แล้วก็เป็นพระอรหันต์.

ที่นี้ในการบรรยายในครั้งที่แล้วมา ได้พูดถึงเรื่องสี่เกลอ ธรรมะสี่เกลอ; จำไว้ให้ดี ๆ ธรรมสี่เกลอ. ขอเตือนอีกที คือความมีสติ ความมีสัมปชัญญะ ความมีสมาธิ ความมีปัญญา, สติ สมาธิ สัมปชัญญะ ปัญญา. เมื่ออะไรเกิดขึ้นในใจ หรือเข้ามาเผชิญภายนอก ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย มันมีเรื่องแล้ว มันกรณีเกิดขึ้นแล้ว อย่างนี้ ต้องมีสติ ระลึกให้ได้ถึงปัญญาความรู้ที่เคยอบรมศึกษาไว้ ให้สติไปชนเอาความรู้ขึ้นมา รวดเร็วเหมือนกับสายฟ้าแลบ มาทันเหตุการณ์ เอาปัญญามาแล้ว มาทำเป็นสัมปชัญญะ คุมเหตุการณ์อยู่ต่อหน้า นี่สติไปเอาปัญญา มาทำเป็นสัมปชัญญะควบคุมเหตุการณ์อยู่ต่อหน้า แล้วก็เพิ่มกำลังจิตที่เป็นสมาธิแรงขึ้น แรงขึ้น มันก็ควบคุมได้ เช่นว่าสิ่งที่น่ารักเกิดมาทางตา มีสติไประลึกเอาปัญญาหรืออณิจจัง ทุกขัง อนัตตา เอามาเผชิญหน้า กับสิ่งที่มาทำให้รัก นั่นก็เป็นสัมปชัญญะคุมเชิงอยู่ ถ้ากำลังของสัมปชัญญะไม่พอ ก็เพิ่มกำลังจิตคือสมาธิให้มากขึ้น นี่กำลังปัญญา หรือสัมปชัญญะ มันก็จะขับไล่ความโง่ ความหลง ซึ่งจะเรียกว่าสัญชาตญาณก็ได้ กิเลสก็ได้ ออกไป นี่เราพูดกันมาโดยชัดเจนแล้ว ในการบรรยายครั้งที่แล้ว.

[เริ่มการบรรยายครั้งนี้.]

การบรรยายครั้งที่แล้วเวลาไม่พอโดยพูดค้างไว้ว่า จะต้องนึกถึงสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านมักจะทรงเรียกว่า นิสสรณะ. **นิสสรณะ** แปลว่าทางออก คำว่า **นิสสรณะ** แปลว่าทางออก เรียกว่า นิสสรณะ ที่ไหนก็ทรงหมายถึงอัฐรังคิกมัคค์ ทั้งนั้นแหละ, อริยอัฐรังคิกมัคค์นั้นแหละ ความถูกต้องแปดประการ ซึ่งได้ยินได้ฟังกันมาก จนท่องกันได้ จนสวดร้องกันได้ แล้วก็มันเป็นแต่เพียงชื่อ มันยังไม่สามารถที่จะเป็นตัวจริงขึ้นมา สำหรับจัดการกับกิเลสตัณหาเหล่านี้.

แล้วก็อยากจะพูดให้เห็นว่า เรื่องรอยัญฐังคิกมัคค์-มรรคมืองค์แปดนี้ มันก็เรื่องเดียวกับสี่เกลอ, ธรรมะสี่เกลอ คือ สติ สัมปชัญญะ สมาธิ และปัญญา; จึงกล่าวเนื่องกันไปจากเรื่องที่เกลอ ให้เห็นโดยประจักษ์. สติ สิ่งที่เรียกว่าสติ เกลอตัวแรก ก็มีอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าสัมมาสติในอริยมรรค, ตัวสติมันอยู่ในสัมมาสติในอริยมรรค ตัวสัมปชัญญะมันก็มีอยู่ในสัมมาสติและสัมมาทิฏฐิในอริยมรรค. ที่เรียกว่าสมาธิ, สมาธิ มันก็มีอยู่ในตัวสัมมาสมาธิ สัมมาวิริยะ สัมมาวายามะ, ตัวที่เรียกว่าปัญญา, ปัญญา นั้นมันก็มีอยู่ในสัมมาทิฏฐิ รวมกับสัมมาสังกัปปะ ส่วนสัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว นั้นมีอยู่เองแล้วเป็นพื้นฐาน.

คำนี้หน้าหัวเหมือนกัน เมื่อพูดถึงมรรคมืองค์แปด พระพุทธเจ้าก็จะตรัสหน้าที่สำคัญ ๆ ขององค์อื่น ๆ หมด จนเหลือแต่สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว, นี้ก็จะตรัสว่าเขามีอยู่แล้วเป็นพื้นฐาน, คือมันต้องมีสิ่งนี้อยู่เป็นพื้นฐานของชีวิต, แล้วก็ใช้สัมมาความถูกต้องอื่น ๆ ทำหน้าที่โดยเฉพาะตามสมควรแก่กรณี ก็เป็นการใช้อริยมรรคมืองค์แปดอย่างครบถ้วน, นี้แหละคือข้อที่ว่า สี่เกลอนั้นมันกระจายออกไปเป็นอริยมรรคมืองค์แปดก็ได้, ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้องตามลำดับ.

ธรรมหมวดสัมโพชฌงค์แก้ปัญหาทั้งปวงได้.

ที่นี้ก็มาถึงเรื่องที่จะมาพูดในวันนี้โดยตรง ก็คือว่า การปฏิบัติเพื่อเพิกถอนสัญญาตถาณโดยหลักวิชา, ที่แล้วมามันเป็นหลักกว้าง ๆ ทั่วไป นี้จะพูดให้เห็นเป็นเรื่องชัดเจน เป็นเรื่อง ๆ เป็นข้อ ๆ แล้วก็ต่อสู้กันเหมือนกับการต่อสู้เฉพาะตัว ก็เลยต้องพูดแยกให้ฟังเป็นอย่าง ๆ, และจะยกเอาหมวดธรรมที่สำคัญที่สุด ที่จะใช้แก้ปัญหาทั้งปวงได้ คือหมวดธรรมะที่เรียกว่า โพชฌงค์ ๗ หรือสัมโพชฌงค์เจ็ด. ก็น่าสงสารเหมือนกันแหละ, สัมโพชฌงค์เจ็ดนั้นคนก็ท่องกันได้ รู้จักสวดท่องกันได้

แล้วก็ถึงกับว่า ใครจะตายก็ไปนิมนต์พระมาสวดไพชยนต์เจ็ดให้ต่อสู้กับความตาย ยึดถือกันมากถึงอย่างนี้ แต่แล้วก็ไม่ว่า จะเอาไพชยนต์เจ็ดนั้นไปใช้ต่อสู้กับกิเลสหรือสัตยชาติญาณได้อย่างไร. เดียวนี้เราพูดในนามของสัตยชาติญาณ ก็จะทำให้เห็นในแง่ของสัตยชาติญาณโดยตรง.

ไพชยนต์เจ็ด นั้นก็คือสติ ธรรมวิจยะ วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิ อุเบกขา; ถ้าไม่เคยฟังก็ดูรู้งหรือจำยาก, แต่ถ้าเคยบวชเคยเรียนก็จำได้ท่องได้, เคยเรียนนักธรรมก็ท่องได้. แต่เดี๋ยวนี้ขอว่าอย่าเพียงแต่ท่องได้ **ขอให้รู้จักกันจริง ๆ แล้วเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์.** ไพชยนต์แปลว่าองค์แห่งการตรัสรู้ มีความสำคัญถึงจะช่วยให้มีการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า แต่แล้วมันก็น่าประหลาดที่ว่า มันจะใช้ทำอะไรก็ได้, แม้จะทำไรทำนานก็ใช้หลักเกณฑ์ของไพชยนต์ได้. คือมันแก้ปัญหาได้ทุกชนิด แต่แล้วคนเขาก็ไม่ชอบฟัง เขาก็ไม่ยอม เขาไม่ยอมคิดว่าสิ่งสูงสุดอย่างไพชยนต์หรือมรรคมีองค์แปดนั้น จะเอามาใช้ในเรื่องทำมาหากินทำไรทำนานได้; นั่นไม่ใช่เพราะอะไร เพราะไม่รู้จักสิ่งเหล่านั้น.

นี่เราควรจะรู้จักเสียที ว่าเรื่องไพชยนต์ทั้งเจ็ดนั้น จะเป็นเครื่องมือที่ชนิดคมกล้า ชนิดคมเฉียบ เป็นหลักวิชาคมเฉียบ อย่างที่เขาเรียกกันเดี๋ยวนี้ว่า **เทคนิคหรือเทคโนโลยี,** วิชาใช้เทคนิคให้สำเร็จประโยชน์ เรียกว่าเทคโนโลยี มันจะสามารถ จะคมเฉียบ จะแก่กล้าเข้มแข็งถึงขนาดนั้น ถ้าเอาไพชยนต์มาใช้. ถ้าเอาไพชยนต์เจ็ดมาใช้ มันจะมีการกระทำที่ต่อสู้กับกิเลส ทำลายกิเลสอย่างเข้มแข็งคมเฉียบถึงขนาดนั้น; ดังนั้นก็ควรที่จะเอามาพูดกัน : สติ ธรรมวิจยะ ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิ อุเบกขา.

สติในที่นี้หมายถึง**ระลึกได้** จะทำอะไร ๆ ก็ต้องระลึกได้ ว่ามันมีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องนี้; เช่นว่า**จะทำนา ก็ต้องระลึกได้**ว่า มันมีอะไรบางอย่างที่จะต้องมาเกี่ยวข้องกัน : ที่ดินเป็นอย่างไร, น้ำเป็นอย่างไร, **วัวควาย**เป็นอย่างไร, **ข้าวพืช**เป็นอย่างไร, อะไรเป็นอย่างไร, มันก็ต้องระลึกหมดเรียกว่า**สติ**.

ครั้นระลึกหมดแล้วก็มาถึง**ธรรมวิจยะ** คือ**ใคร่ครวญว่าจะใช้สิ่งใด** **อย่างไร** **เท่าไร** โดยตรงอย่างละเอียดลออที่สุด, นี้คัดเลือก มันก็เป็นการคัดเลือก.

เสร็จแล้วมันก็ **ลงมือทำอย่างเข้มแข็ง** ก็เรียกว่า **วิริยะ** **วิริยะ**.

ครั้นมี**วิริยะ**ลงมือทำอย่างเข้มแข็ง มันก็ต้อง**หล่อเลี้ยงไว้ด้วยความพอใจ** คือ **ปิติ** ทำเสร็จได้เท่าไรก็พอใจเท่านั้น เพื่อหล่อเลี้ยงกำลังที่จะต้องทำต่อไป; เช่น ทำนา พันดินได้จอบหนึ่ง สองจอบ สามจอบก็พอใจ, เพื่อหล่อเลี้ยงกำลังใจที่จะพันต่อไป ให้มันทั่วทั้งนา, อย่างนี้เป็นต้น ทำอะไรต้องมีปิติส่วนที่ทำเสร็จแล้ว, หล่อเลี้ยงจิตใจให้มีกำลังสำหรับจะทำต่อไป; ถ้าไม่อย่างนั้นเดี๋ยวมันเลิกมันทิ้งเสียละ มันก็ไปขโมยดีกว่า จะมานั่งทนเหนื่อยอยู่ทำไม. แต่ถ้ามี**ธรรมปิติ**โดยแท้จริงหล่อเลี้ยงอยู่ มันก็ทำสนุกเพิ่มขึ้นเป็นตามลำดับ. นี่มันก็มี**ปิติ**หล่อเลี้ยง.

เมื่อทำไป ๆ ในลักษณะอย่างนี้ มันก็**เข้ารูปเข้ารอย**, ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็**เข้ารูป**เรียกว่า**ปัสสัทธิ** การงานก็**เข้ารูป** อะไร ๆ มันก็ชวนกัน**เข้ารูป** เพื่อจะมีผลดี.

แล้วต่อไปก็มี**สมาธิ** ใช้กำลังใจทั้งหมด, หรือกำลังอะไรก็ตามทั้งหมด ระดมทุ่มเทลงไปเมื่อมันถูกต้องและ**เข้ารูป**แล้ว.

เมื่อได้ระดมกำลังทั้งหมดลงไปสิ้นแล้ว ก็มาถึงอุเบกขา พังดูอยู่เหมือนกับว่าดูอยู่เฉย ๆ, แต่มันคอยพังดูด้วยการควบคุม ที่จะให้มันเป็นไปอย่างนั้นจนถึงที่สุด. เรามักจะสอนกันผิด ๆ ว่า อุเบกขา. อุเบกขานี้คือความวางเฉย แล้วมันก็เฉยเป็นหัวหลักหัวตอ แล้วมันจะได้ประโยชน์อะไร.

เฉยนั้นคือมันมองดูอยู่ว่า มันจะต้องเป็นไปตามนั้น มองดูอยู่เฉย ๆ ก็จริง, แต่ในใจมันคอยควบคุมว่า มันจะต้องเป็นไปตามนั้นอย่างถูกต้องเรื่อยไป จนกว่าจะถึงที่สุด. เขาเปรียบเหมือนกับการขับรถม้าหรือรถยนต์ก็ตาม เมื่อทุกอย่างมันได้ที่ถนนมันก็ดี, อะไรก็เรียบร้อยหมดแล้ว, คนขับก็เพียงแต่ถือบังเหียนอยู่เฉย ๆ ถือพวงมาลัยอยู่เฉย ๆ, แต่คำว่าเฉย ๆ นั้นไม่ได้มีความหมายว่าไม่ทำอะไร, มันควบคุมความถูกต้องอยู่เสมอไป, นี่ย่าเข้าใจผิดคิดว่าอุเบกขา อุเบกขา แล้วก็แปลว่าเฉย ๆ.

ที่มักเข้าใจผิดมาก, แล้วจะต้องเข้าใจกันให้ถูกเสีย อีกอย่างหนึ่ง ก็คำว่าอุเบกขาในพรหมวิหาร - เมตตารักใคร่ กรุณา-สงสารช่วย, มุทิตายินดีด้วยเมื่อเขาได้ดี, อุเบกขา-วางเฉย, นั้นเป็นทางให้เกิดความเข้าใจผิด; มันไม่ใช่วางเฉยเฉย ๆ มันวางเฉยอย่างที่คอยดูอยู่ว่า เมื่อไรจะช่วยให้ เมื่อไรจะช่วยให้, มันนั่งดูอยู่เฉย ๆ ก็จริง แต่ดูอยู่ว่าเมื่อไรจะช่วยให้ มันคอยสอดส่องดูอย่างนั้น, นั่นแหละอุเบกขาที่ถูกต้อง; ไม่ใช่อุเบกขานั่งเฉยวางเฉยเป็นหัวหลักหัวตอ. นี้อุเบกขาในโพชฌงค์ก็เหมือนกันเมื่อทุกอย่างมันเข้ารูปเป็นปัสสัทธิ มีสมาธิเต็มที จะเรียกว่าดูอยู่เฉย ๆ ก็ได้, แต่มันเป็นการควบคุมให้การถูกต้องแล้วนั้นเป็นไปจนถึงที่สุด.

นี่คือสัมโพชฌงค์ จะใช้ในกิจการอะไรก็ได้ : มีลิต ระลึกถึงอย่างทั่วถึงในขั้นต้น เรียกว่าสติ, แล้วก็คัดเลือกที่จะเหมาะสมเอามาใช้ นี้เรียกว่าธรรมวิจยะ แล้วก็

พากเพียรทำ นี่เรียกว่า วิริยะ แล้วก็พอใจในการกระทำที่สำเร็จมาตามลำดับ นี่เรียกว่า **ปิติ** พอครบอย่างนี้แล้วมันก็ลงรูปเข้ารอยกันดี ก็เรียกว่า**ปัสสัทธิ**, พอปัสสัทธิเข้ารูปรูปร่างเรียบร้อยแล้วก็ทุ่มเทกำลังจิตทั้งหมด นี่เรียกว่า**สมาธิ**, หลังจากนั้นก็มองดูอยู่เฉย ๆ คือ**อุเบกขา** แต่ไม่ใช่เฉยอย่างหัวหลักหัวตอ เฉยคอยดูควบคุมให้มันเป็นไปตามที่วางไว้ถูกต้อง ที่ได้จัดไว้ถูกต้องแล้วมันก็ไปได้รับผลที่ดีของมันเอง

เหมือนแม่ไก่ที่ฟักไข่, มันจัดดีถูกต้องทุกอย่างแล้ว, พลิกไข่ก็ถูกต้องแล้ว อะไรก็ถูกต้องแล้ว มันก็รออยู่เฉย ๆ ก็ได้ รออยู่เฉย ๆ **ลูกไก่มันก็ออกมา**. ถ้าแม่ไก่ตัวไหนยังไม่พอใจร้องว่าลูกไก่จงออกมา, ร้องว่าลูกไก่จงออกมา, มันก็ต้องเป็นแม่ไก่บ้า. นี่ระวังให้ดี, คนเรานี้อย่าให้เป็นแม่ไก่บ้า มีแต่ความหวัง อยู่ด้วยความหวัง, หวัง ๆ จนจะเป็นโรคประสาท.

นี่เรียกว่า**โพชฌงค์ โพชฌงค์ ประเสริฐที่สุด** ที่ทำคนให้เป็น**พระพุทธเจ้า**, แล้วก็มีเรื่องราวมาแต่ในพระบาลีเดิม ๆ ว่า **เอามาสวดให้คนเจ็บฟังแล้วคนเจ็บก็หาย**; แต่ในเรื่องราวเหล่านั้นดูเหมือน**พระอรหันต์เจ็บ, พระอรหันต์มาช่วยกันสวดให้ฟัง** ทั้งนั้น, **เพราะว่าท่านฟังถูก**. แต่ถ้าพวกเราสมัยนี้เอามาใส่กรอกหูลงไปเท่าไร มันก็ฟังไม่ถูก, มันไม่รู้เรื่องอะไร มันก็ไม่เกิดความเข้าใจ, ไม่เกิดปิติปราโมทย์จนทำให้โรคหาย มันจะผิดกันอย่างนั้น.

เพราะฉะนั้นผู้ที่ชอบสวดโพชฌงค์, หรือนิมนต์พระมาสวดโพชฌงค์, **ต้อง** รับผิดชอบต่อ**รู้ว่า เรื่องโพชฌงค์นั้นเป็นอย่างไรเสียก่อน**; พอพระมาสวดก็ระลึกได้ ก็พอใจก็**ปิติปราโมทย์** ก็หายโรคได้จริงเหมือนกัน; เพราะมันพอใจว่าได้ยินได้ฟังของวิเศษที่สุด ประเสริฐที่สุด ที่จะตัดกิเลสอาสวะได้ เป็น**พระพุทธเจ้า**ได้ เป็น**พระอรหันต์**ได้. นี่เรื่องของโพชฌงค์.

การใช้สัมโพชฌงค์เพิกถอนสัญชาตญาณ.

ที่นี้ต่อไปนี้ ก็จะเอาเรื่องของโพชฌงค์อย่างนี้แหละ มาเพิกถอนสัญชาตญาณ เพิกถอนสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นปัญหาของมนุษย์.

สติสัมโพชฌงค์.

โพชฌงค์ข้อที่ ๑ คือสติ ทำสติ ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือเจริญอานาปานสติ ทุกครั้งที่หายใจออกเข้าก็ทำสติ, เรียกอีกอย่างหนึ่งก็ว่าเจริญสติปัฏฐานสี่, ถ้าศึกษาเรื่องอานาปานสติมาแล้ว ก็ขอให้รู้ว่า นั่นแหละคือสติปัฏฐานสี่ที่ถูกต้องที่สุด ที่รัดกุมที่สุด ไม่เพ้อไม่เผลอ ก็คือ พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม.

พิจารณากายในแง่ที่ให้เห็นว่า กายทั้งหมดทั้งดุ้นนี้มีใช่ตัวตน มีใช่อัตตาตัวตน, เวทนาที่เกิดขึ้นทั้งหลายก็มีใช่ตัวตน, จิตใจทุกชนิดก็มีใช่ตัวตน, จิตทุกชนิดไม่ใช่ตัวตน โดยมากเอาจิตเป็นตัวตนกัน แล้วธรรมะคือธรรมชาติทั้งปวงความจริงทั้งปวงก็มีใช่ตัวตน. เจริญทั้งสี่อย่างว่ามีใช่ตัวตนอยู่ มันก็ขูดเกลดา ต้องใช้คำพูดว่าขูดเกลดาสัญชาตญาณแห่งการมีตัวตนให้สึกหรอไป สึกหรอไป ถ้าปฏิบัติถูกต้อง, ไม่สักว่าทำทำไปตามคำบอก มันก็มีผลอย่างนั้น.

เช่นว่าถ้าเราปฏิบัติข้อแรกหมวดกายนุปัสสนา หายใจออกหายใจเข้าอย่างถูกต้อง มันต้องปฏิบัติในลักษณะที่ว่า มีแต่ความรู้สึกว่าหายใจออกหรือเข้าก็ตาม ไม่มีใครผู้หายใจ. เดียวนี้มันจะมีทำผิดหลักผิดความประสงค์ มีความรู้สึกว่ามีผู้ทำ มีผู้หายใจ. ระวังให้ดี, พวกหนอ ๆ หนอ ๆ ระวังให้ดี เพราะว่าหนอที่แท้จริง มันบอกให้รู้ว่า มันไม่มีตัวตน, มันสักแต่ว่ามีอาการเช่นนั้นเท่านั้นหนอ.

พูดให้ชัดอีกทีว่า **เมื่อหายใจออกหายใจเข้าอยู่นั้น สติไม่กำหนดอะไรหมด** นอกจากกำหนดความเคลื่อนไหวของลมหายใจ, จึงบอกตัวเองว่า มีแต่การหายใจเท่านั้นหนอ, มีแต่การหายใจเข้าเท่านั้นหนอ, มีแต่การหายใจออกเท่านั้นหนอ, หนอนั้นมันบอกว่ามันไม่มีตัวตน มันมีแต่การกระทำหรือการเคลื่อนไหวอย่างนั้นเท่านั้น **ที่นี่คนไม่เข้าใจ ก็มีความรู้สึกเป็นตัวตน ว่ากุหายใจ กุหายใจเข้า กุหายใจออก, ยิ่งบอกกันสั้น ๆ ว่าเข้าหนอ ออกหนอ เข้าหนอ ออกหนอ มันเกิดความรู้สึกโดยไม่รู้ตัว** กุหายใจเข้า กุหายใจออก; **ถ้าอย่างนี้มันผิดเสียแล้ว.**

ถ้ากำหนดอย่างถูกต้อง **ไม่มีตัวตนผู้หายใจ มีแต่การหายใจ;** นั่นแหละคือมันตัดความรู้สึกว่าตัวตนออกไป, สัญญาตญาณว่าตัวกูของกูมันถูกตัดออกไป ถูกแยกออกไป, มันมีแต่ความรู้สึกว่ามันมีการหายใจ โดยไม่ต้องมีผู้หายใจ. ฟังให้ดี ฟังแล้วเหมือนกับบ้า, ถ้าฟังไม่ดีจะรู้สึกเป็นบ้า เหมือนกับเป็นบ้า, **มีการหายใจโดยไม่มีผู้หายใจ.** การหายใจมันมีอยู่ รู้สึกอยู่ แต่ไม่มีผู้หายใจ **คือไม่มีตัวตนผู้หายใจ** กระทำอย่างนี้เป็นชั่วโมง ๆ มันหลุดจากความยึดถือว่าตัวตนให้ร่อยหรอไป.

ฉะนั้นเพียงแต่ลงมือ **ทำสติสัมโพชฌงค์อย่างถูกต้อง** มันก็กำจัดความยึดถือว่าตัวตน ว่ามีตัวตนนั้นออกไปได้; เพราะมันแยกกำหนดแต่การหายใจ ไม่ให้มีตัวตนผู้หายใจ, **ถึงจะกำหนด** ว่าเดินหนอ นั่งหนอ นอนหนอ ยืนหนอก็ได้ เดินหนอ ก้าวหนอ เขยิบหนอ ยกหนอ ย่างหนอก็ได้, **แต่อย่าเอาตัวตนใส่เข้าไปด้วย,** อย่าให้มันมีความหมายแห่งตัวตนรวมอยู่ในนั้นด้วย, ว่ามันมีแต่การเดิน หรือการยกย่าง หรือการวาง หรือการเขยิบ เป็นกิริยาเท่านั้นหนอ, **ไม่มีตัวบุคคลผู้ทำเช่นนั้น.** **นั่นแหละคือการที่ถอนสัญญาตญาณแห่งตัวตน,** ถอนอึดตาออกมาเสียจากความรู้สึกทั้งหลายที่เคยมีแต่กาลก่อน.

นี่โพชฌงค์พอเริ่มเข้าในสติปัฏฐานทั้ง ๔, สติสัมโพชฌงค์ในสติปัฏฐานทั้ง ๔ มันก็เริ่มถอนตัวตนทันที. ที่เป็นร่างกายอยู่นี้ มันก็สักว่าร่างกาย ดิน น้ำ ลม ไฟ.

หรือว่าลมหายใจไม่มีตัวตนที่เป็นเวทนา เป็นสุข เป็นทุกข์ เป็นไม่สุข ไม่ทุกข์อยู่ ก็สักแต่ว่าความรู้สึกเท่านั้น, ไม่ใช่มีตัวตนผู้รู้สึก ไม่มีใครที่เป็นผู้รู้สึก มันมีแต่ความรู้สึกที่เกิดอยู่ตามธรรมชาติได้เท่านั้น, แต่คนธรรมดาจะไม่รู้สึกอย่างนั้น มันรู้สึกว่ามีตัวกูผู้หายใจ, มีตัวกูผู้รู้สึก มีตัวกูผู้เป็นสุข มีตัวกูผู้เป็นทุกข์, นี่มาทำเสียใหม่ พอมีความรู้สึกที่เป็นสุขอยู่, ใ้มันเป็นความรู้สึกแก่ระบบประสาทตามธรรมชาติเท่านั้น, ไม่มีตัวใครตัวตนที่ไหนที่จะเป็นผู้รู้สึก, มันรู้สึกได้ตามธรรมชาติของสิ่งที่มันมีหน้าที่รู้สึก คือระบบประสาทหรืออะไรก็ตาม.

ที่นี้จิตชนิดไหน ชนิดไหนมาดูทุก ๆ ชนิดแล้ว โอ, มันก็สักแต่ว่าจิตเกิดขึ้นมาเป็นความรู้สึกคิดนึกตามธรรมชาติ, ไม่มีตัวตนผู้รู้สึกคิดนึก, และเราจะเอาจิตที่คิดนึกได้นั้นว่าเป็นตัวตนก็ไม่ได้; เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกปรุงขึ้นมาชั่วคราว, ชั่วขณะตามธรรมชาติ เอามาเป็นตัวตนไม่ได้ ก็ไม่เอาจิตทุกชนิดเป็นตัวตน, เพิกถอนจิตทุกชนิดว่ามีใช้ตัวตน.

ที่นี้ธรรมทั้งหลายธรรมทั้งปวง เป็นความจริงอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นของธรรมชาติ ก็เป็นธรรมชาติเท่านั้น, จะเป็นตัวตนของใครไม่ได้ เป็นตัวตนของมันเองก็ไม่ได้ แม้จะเป็นพระนิพพานก็ไม่ใช้ตัวตนของใครได้ ไม่เป็นตัวตนแม้ของพระนิพพานเอง. แต่เดี๋ยวนี้มักจะมีคำสอนหรือว่ามีเชื่อถือกันอยู่ว่า นิพพานเป็นตัวตน และนิพพานเป็นของเรา มันก็เลยตรงกันข้ามแหละ มันไม่ถอนอึดตา คือไม่ถอนความคิดเห็นว่าตัวตนได้. แต่ถ้าพอเจริญโพชฌงค์แม้แต่ข้อแรกคือสติสัมโพชฌงค์

มันก็ถอนได้อย่างนี้, สติสัมโพชฌงค์นี้กระจายออกเป็นสติปฏิฐาน ๔ แต่ละอย่าง ๆ ก็ถอนตัวตนในลักษณะอย่างทีกล่าวมาแล้ว.

ธรรมวิจยะสัมโพชฌงค์.

เข้า, ทีนี้ก็มาถึงโพชฌงค์ข้อที่ ๒ ธรรมวิจยะ แปลว่า วิจัยธรรม แยกธรรม ใคร่ครวญธรรม สอดส่องธรรม ก็ใช้ในขั้นตอนแห่งอานาปานสติทั้ง ๔ แยกแยกให้ละเอียดเข้า ให้ละเอียดเข้า หมวดยกยว่า ลมหายใจออก ลมหายใจเข้า ลมหายใจสั้น ลมหายใจยาว ลมหายใจยาวมีปฏิกิริยาอย่างไร, ลมหายใจสั้นมีปฏิกิริยาอย่างไร, กายลมหายใจปรุงแต่งกายเนื้ออย่างไร, คือลมหายใจนี้ปรุงแต่งร่างกายเนื้อหนังนี้อย่างไร, แล้วก็จะทำให้มันปรุงแต่งน้อยลง หรือให้มันหยุดปรุงแต่งได้อย่างไร, ใคร่ครวญอย่างนี้ มันก็มากไปกว่าเดิม, มันก็ละเอียดลึกซึ้งไปกว่าเดิม.

หมวดเวทณาก็เหมือนกันแหละ เวทณานี้ สุข ก็ดี ทุกข์ ก็ดี อทุกขมสุข ก็ดี เกิดขึ้นแล้วมันทำให้เกิดความคิด คือความวิตกคิดไปต่าง ๆ คิดดีคิดชั่วคิดอะไรก็ตาม จิตก็ชนิด จิตคิด ๆ ได้ไม่รู้กี่สิบชนิด ว่าแต่ละชนิด ๆ ก็สักแต่ว่าความคิด.

แล้วจะบังคับจิตเสียให้ได้ด้วยว่า จิตจงหยุดคิด จงสงบรำงับ, หรือว่าจิตจงบันเทิงรื่นเริง หรือว่าจิตจงปล่อยวาง นี่เขาบังคับได้. นี่ธรรมวิจยะใคร่ครวญโดยละเอียดออกไปในสี่ข้อนั้น มันก็เหมือนขุดบ้างสัญญาตนแห่งตัวกูให้หลุดออกไป ให้หลุดออกไป.

วิริยะสัมโพชฌงค์.

ที่นี้ **พากเพียร** นี้มันมีความหมายอย่างหนึ่งว่า มันทำเล่น ๆ ไม่ได้ ทำชั่วครึ่งชั่วคราวไม่ได้, มันต้องทำติดต่อกัน คือต่อเนื่อง แล้วมันยังต้องทำอย่างกล้าหาญ ไม่ใช่ขี้ขลาด. **วิริยะ** นี้มันมีความพากเพียรกับความกล้าหาญรวมกันอยู่, คำว่าวิริยะวิริยะ นี้มันสองความหมายรวมกันอยู่ คือ พากเพียรด้วย กล้าหาญด้วย, มันก็ทำเต็มที่ ทำเต็มที่ มีการกระทำเต็มที่ในการทำสติเป็นต้นนั่นเอง มันก็ขุดเกลาก็ได้ตามลำดับ ซึ่งความอ่อนแอ ความเกียจคร้าน.

ปิติสัมโพชฌงค์.

ที่นี้ก็มี**ปิติ** มันก็แก้สัญชาตญาณเคยชินที่ไม่พอใจ ที่ทำมาได้แล้วแม้เล็กน้อย. นี่มักจะมองข้าม เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย นี่มาหัด**ปิติ**พอใจ แม้ในสิ่งเล็กน้อยที่ทำมาได้แล้ว ปิติมันก็มากขึ้น, ปิติมันก็มากขึ้น.

บีสัสติสัมโพชฌงค์.

นี่**บีสัสติ**โพชฌงค์ **บีสัสติ**สัมโพชฌงค์ ข้อที่ ๕ มันก็ **ขจัด**สัญชาตญาณแห่งการฟุ้งซ่าน, ฟุ้งซ่านในหลาย ๆ ความหมาย, ฟุ้งซ่านต้องการในการบำเรอตน ฟุ้งซ่านในการที่จะอวดดีอวดคน บีสัสติสัมโพชฌงค์ก็ขุดเกล้าสัญชาตญาณในส่วนนี้.

สมาธิสัมโพชฌงค์.

สมาธิตามธรรมดาไม่มีจิตเป็นสมาธิ เป็นเรื่องของสัญชาตญาณชอบฟุ้งซ่านเอง. เดียวนี้มาสมาธิจนถึงกับเป็นสัมโพชฌงค์, สมาธินี้ก็กำจัดหรือเพิกถอน

ความที่จิตไม่มีกำลังรวมกัน หรือความที่จิตไม่ตั้งมั่น มันมีความเห็นแก่ตัว ตามใจตัว ฟุ้งซ่านเป็นสัญญาตญาณ แล้วเดี๋ยวนี้สมาธิสัมโพชฌงค์ก็มาจัดเสียใหม่ **หยุดฟุ้งซ่านก็รวมกำลังกัน**, รวมกำลังกันให้มันเป็นจุดเดียว. ถ้ามันพร่าไปหมดกำลังมันอ่อน. ถ้ามันรวมกำลังได้มันก็เป็นจุดเดียวมีกำลังแรงมาก เหมือนแสงแดดเป็นต้น ที่รวมกำลังมันด้วยแวนโค้งนูนกลาง, มันก็รวมแสงแดดมาอยู่จุดเดียวกันตรงกลาง มันก็เลยร้อนมากจนลุกเป็นไฟ. กำลังของสมาธิก็เหมือนกัน มันมีได้ด้วยการรวมกำลังทั้งหมด, **ความรู้สึกทั้งหมดมาอยู่จุดเดียว** มันก็เกิดเป็นตะบะ **ไฟเผาผลาญกิเลสได้**.

อุเบกขาสัมโพชฌงค์.

ในที่สุดก็มาถึงข้ออุเบกขา ตามธรรมดาคนธรรมดา มันก็ไม่รอได้คอยได้ เช่นว่าปลูกต้นไม้ลงไป จะรอมันเกิดผลนี้ มันก็รอไม่ได้ด้วยความปกติ มันรออยู่ด้วยทนทุกข์ทรมาน. ถ้าเป็นอุเบกขาสัมโพชฌงค์ มันทำให้รอได้คอยได้ด้วยจิตใจปกติ, **กำจัดสัญญาตญาณแห่งการตามใจตน ต้องการให้บาเรอตนเหล่านี้ได้**.

ผลรับเมื่อควบคุมสัญญาตญาณได้.

เพิกถอนสัญญาตญาณมีตัวตน.

นี่เป็นการกระทำที่ถูกต้องตามความจริงของธรรมชาติ ตามกฎของธรรมชาติ อันเร้นลับ; **เมื่อรู้แล้วเอามาใช้แล้วมันก็ขจัดปัญหาได้, ปัญหาคือสัญญาตญาณที่มันบังคับเรา ให้ต้องเป็นไปในทางของความทุกข์** อย่างที่พูดมาแล้วว่า มันทำให้ **รัก โกรธ เกลียด กลัว วิตกกังวล อาลัยอาวรณ์** เป็นต้น. ดูเอาเองก็แล้วกันทุกคนมี

ครบถ้วน สัญชาตญาณที่มันไม่ฟังปรารถนา, แต่ที่แสดงเป็นผลออกมาง่าย ให้สังเกตว่าเป็นความรัก เป็นความโกรธ เป็นความเกลียด เป็นความกลัว เป็นความวิตกกังวล เป็นความอาลัยอาวรณ์ เป็นความอิจฉาริษยา เป็นความหึงความหวงอะไรต่าง ๆ อีกมากมาย.

แต่เท่าที่เป็นกันอยู่โดยมากนี้ ความรักบ้าง ความโกรธบ้าง ความเกลียดบ้าง ความกลัวบ้าง ที่เป็นกันมาก ๆ **อยากจะให้สิ่งเหล่านั้นหมดไปก็ไม่รู้จะอย่างไร, มันก็ทำได้แบบนี้. ขอให้ศึกษาสิ่งของมันจะช่วยแก้ไขได้นี้ให้เข้าใจ แล้วก็ปฏิบัติอยู่เรื่อยไป, ศึกษาเพิ่มเติมขึ้นมาเท่าไร ก็ปฏิบัติเท่านั้น ศึกษาเพิ่มเติมอีกก็ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก, ศึกษาเพิ่มเติมอีกก็ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก ทำอย่างนี้อยู่เรื่อยไป, ก็จะแก้ไขสัญชาตญาณได้.** นี่ตัวอย่างแสดงให้ดูเพียงอย่างเดียว คือ **กำจัดสัญชาตญาณแห่งความมีตัวตน.**

อยู่เหนืออำนาจความ เกิดแก่เจ็บตาย.

ที่นี้เราก็มีเรื่องมากมายหลายเรื่อง เรื่องความแก่ ความเจ็บ ความตาย ถ้าปล่อยไปตามสัญชาตญาณ มันก็ทรมานจิตใจ, ถ้ารู้เท่าทันสัญชาตญาณ มันก็รู้สึกตรงกันข้าม. ตามธรรมดาที่จะหวาดเสียวต่อความแก่ ความเจ็บ ความตาย, เพราะมันเป็นไปตามสัญชาตญาณ. ถ้ามารู้เรื่องจริง ว่ามันเป็นเพียงความรู้สึกของสัญชาตญาณก็มาทำเสียใหม่ให้เป็นเรื่องของสติปัญญา. ที่นี้มันก็จะหัวเราะเยาะได้ หัวเราะเยาะความแก่ หัวเราะเยาะความเจ็บ หัวเราะเยาะความตาย. ใครจะเอาอย่างไรก็เอา, จะเลือกเอานั่งร้องไห้โฮ ๆ กลัวต่อความแก่ ความเจ็บ ความตาย, หรือจะยิ้มเยาะหัวเราะเยาะไล่ตะเพิดให้กลับไป.

โดยเฉพาะคนป่วย ป่วยอย่างไม่รู้จักหาย กระเสาะกระแสะ นอนอยู่บนเตียงเจ็บ ที่โรงพยาบาลหรือที่บ้านก็ตาม; ถ้าเขาไม่รู้เรื่องนี้อย่างถูกต้อง มันก็นอน

ทนทานอยู่นั้นแหละ, แล้วมันก็ยากที่จะหาย เพราะมันถูกซ้ำเติมด้วยความทุกข์. แต่ถ้าเขามาศึกษาเรื่องนี้จนเข้าใจ หัวเราะเยาะความเจ็บได้, หัวเราะเยาะความตายได้นั้นแหละมันเป็นโอกาสที่จะหาย โดยร่างกายมันจะปรับระบบใหม่เสียเพื่อที่จะหาย แล้วมันก็จะหายเร็ว. ฟังดูให้ดีกว่ามันก็จะหายเร็ว, และถ้าจะตายมันก็จะตายดี. นี่เอาไว้ให้ได้ทั้งสองอย่างซิ ถ้าหายมันหายเร็ว ถ้ามันไม่หายจะต้องตายมันก็ตายดี; ถ้าไม่อย่างนั้นมันไม่รู้จักหาย มันจะนอนทนทานอยู่ที่นั่น, และถ้าจะตายก็ตายเลวที่สุด คือตายอย่างคนฉลาดกลัว ไม่มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว นี่เรียกว่ามันตายเลว.

การควบคุมความรู้สึกเหล่านี้เสียได้ มันมีประโยชน์มาก มันเป็นสัญญาตามธรรมชาติ ที่ทำให้เป็นอย่างนั้น แล้วเราก็ไม่มีกำลังปัญญาไหนที่จะมาแก้ไขมัน จะควบคุมมัน. เดียวนี้มาศึกษากันเสียโดยหลักของพระพุทธศาสนา มีอยู่อย่างนั้นอย่างนั้นๆ.

[อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้วก็มีวิมุตติ]

เรื่องนี้เคยพูดทีหนึ่งแล้ว หรือพูดหลายทีแล้ว ก็ยังอยากจะพูดอีก คือว่าอย่ามานั่งอธิษฐานว่า ภูมิตกเกิดเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเกิดไปได้, ภูมิตกเกิดเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้, ภูมิตกเกิดเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไปได้, ภูมิตกเกิดเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้, นั้นมันผิด คือ เอามาท่อนเดียว เอามาท่อนเดียว.

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ถ้าได้อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว สัตว์ที่มีความเกิดเป็นธรรมดาจะพ้นจากความเกิด, สัตว์ที่มีความแก่เป็นธรรมดาจะพ้นจากความแก่, สัตว์ที่มีความเจ็บเป็นธรรมดาจะพ้นจากความเจ็บ, สัตว์ที่มีความตายเป็นธรรมดาจะพ้นจาก

ความตาย, ท่านยืนยันอย่างนี้. มันก็มีหวัง มีหวังที่เราจะพ้นหรืออยู่เหนืออำนาจของความเกิดแก่เจ็บตาย. เดียวนี้เราไม่ฟังให้ดี ไม่ศึกษาให้ดี เอามาสดกันเพียงท่อนเดียว, มันก็เลยเหมือนกับมาแข่งตัวเองให้ตายเร็ว หรือให้หยุดอยู่ที่นั่น มันไม่ถูก. ฉะนั้นถ้าสดมนต์บทนี้กันให้สมบูรณ์แล้วก็ให้สวดให้จบ, จงไปถึงข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ได้อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว มันจะพ้นจากการเกิดแก่เจ็บตาย.

การมีพระองค์เป็นกัลยาณมิตรนั้น คือการปฏิบัติให้ถูกต้องโดยองค์แปดประการ คือมรรคมีองค์แปดนั้น, และเลยไปให้ครบถึงสิบ เรียกว่าสัมมัตตะสิบ. ข้อนี้บางคนยังไม่เคยได้ยิน, สัมมัตตะสิบ มันเพิ่มจากมรรคมีองค์แปดออกไปอีกสองข้อ. ที่จริงมรรคมีองค์แปดนั้นเป็นส่วนเหตุ, และอีกสองข้อที่เพิ่มเข้ามาเป็นส่วนผล รวมเป็นสิบเรียกว่า สัมมัตตะ ๑๐ แปลว่าความถูกต้องสิบประการ.

แปดประการอันแรกเรียกว่ามรรค, มรรคนั้นก็แสดงว่าเป็นหนทางอยู่แล้ว คือเป็นส่วนเหตุ : สัมมาทิฏฐิมีความคิด เห็น เข้าใจ ความเชื่อที่ถูกต้อง, สัมมาสังกัปป มีความหวังความปรารถนาถูกต้อง, สัมมาวาจา มีการพูดจาถูกต้อง, สัมมากัมมันโต มีการงานถูกต้อง, สัมมาอาชีโว มีการดำรงชีวิตอยู่อย่างถูกต้อง, สัมมาวายาโม มีความพยายามอยู่อย่างถูกต้อง, สัมมาสติ มีสติอย่างถูกต้อง, สัมมาสมาธิ มีสมาธิถูกต้อง. นี่แปดแล้ว มันแปดแล้วนะ มันถูกต้องในส่วนแปด. แล้วมันจะให้เกิดผลมาอีกสอง คือสัมมาญาณะ-มีญาณะถูกต้อง, สัมมาวิมุตติ-มีความหลุดพ้นถูกต้อง รวมเป็นสิบ. ถ้าถูกต้องเพียงแปด เรียกว่ามรรคมีองค์แปด, จะเรียกว่าถูกต้องแปดก็ได้เหมือนกัน เพราะมันมีสัมมาสัมมาอยู่ข้างหน้า; ถ้าเพิ่มอีกสองเป็นผล ก็สัมมาญาณะมีความรู้ถูกต้อง, คือรู้ชนิดที่ตัดกิเลสได้, แล้วก็มีสัมมาวิมุตติ ก็เลยเป็นผลสุดท้าย หลุดพ้นไปได้.

ถ้าสวดบทนี้ให้สมบูรณ์แล้วก็ต้องสวดสัมมัตตะสิบ : สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปิ สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสติ สัมมาสมาธิ สัมมาญาณะ สัมมาวิมุตติ, มันเป็นสิบอย่างนั้น นั่นแหละพอมาถึงนั่นแล้ว ก็พ้น เหนือ อยู่เหนือความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย, สัมมาญาณะ ทำให้รู้ว่าไม่มีตัวตน ไม่มีตัวตน แล้วก็ไม่มีของตน มันก็เลยไม่เกิดกิเลสใด ๆ ได้, มันก็เลยวิมุตติ คือหลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์ โดยประการทั้งปวง ก็ขอให้เราทำ อะไรให้สมบูรณ์.

เดี๋ยวนี้มันก็มีปัญหาบวกรวน, ปัญหาเกิดมาจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย; ถ้ามารู้จักความจริงของสิ่งเหล่านี้ได้ ทำให้ไม่เป็นปัญหา, นั่นแหละคือความดับทุกข์ในพระพุทธศาสนา, ระวังสัญญาตญาณแม่ลูกได้หมด. สัญญาตญาณแม่คือสัญญาตญาณว่าตัวตน, สัญญาตญาณลูกคือสัญญาตญาณที่เป็น ไปเพื่อความเห็นแก่ตน อีกหลาย ๆ อย่าง หรือหลายสิบอย่างก็ได้. นี่เป็นสัญญาต- ญาณลูก ๆ เพราะมีตัวตนมันจึงอยากได้ มันจึงอยากกิน มันจึงรัก มันจึงกลัว มันจึง ต่อสู้บ้าง มันจึงหนีภัยบ้าง มั้ยยังอวดดีบ้าง หลาย ๆ อย่าง เพราะมันมีตัวตนยืนอยู่เป็น แกนกลาง; ถ้าว่าถอนตัวตนซึ่งเป็นแกนกลาง เป็นโจทย์ รากออกเสียได้ นอกนั้นมัน ก็ตาย ตายไปเอง.

สัมโพชฌงค์ให้ผลเด็ดขาดและสมบูรณ์.

นี่เราจะถอนสัญญาตญาณกันจริง ๆ จัง แล้วก็ต้องอาศัยหลักวิชา เฉพาะ ซึ่งจะให้คมเฉียบคมกริบกันแล้ว ก็คือโพชฌงค์เจ็ด เขาจริงเขาจังเขาเป็น เขาตายกันเลย; ส่วนที่จะปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ธรรมดาง่าย ๆ เรียบ ๆ นั้น ก็ธรรมะ สีเกลอกก็ได้, อริยมรรคมีองค์แปดก็ได้ แต่มันก็ไม่พ้นจากการที่ว่ามันเป็นสิ่งเดียวกัน

มันเป็นพวกเดียวกัน, **เพราะทำให้เข้มข้นเข้า มันจึงมากกลายเป็นโพชฌงค์เจ็ด,** เมื่อจะเอากันจริงจึงทำให้เข้มข้นเข้า **ก็ปฏิบัติในหลักโพชฌงค์เจ็ดประการ : สติสัมโพชฌงค์ ธรรมวิจยะสัมโพชฌงค์ วิริยะสัมโพชฌงค์ ปิติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ สมาธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์.**

เดี๋ยวนี้จะนิมนต์พระมาสวดกันอยู่หรือเปล่าก็ไม่ทราบ, ก่อนนี้เคยได้ยินบ่อย ๆ. อาตมาก็เคยไปสวด **ทั้งคนสวดก็ไม่รู้ว่าอะไร คนฟังก็ไม่รู้ว่าอะไร,** แล้วมันก็ตาย มันก็ตาย มันไม่หาย ถ้าคนสวดก็รู้ว่าอย่างไร แล้วคนฟังก็รู้ว่าอย่างไร มันก็ขึ้นอกขึ้นใจ อาจะหายได้ หรือถ้าตายก็ตายดี.

ฉะนั้น **เราอยู่อย่างที่ไม่เป็นทุกข์** ไม่เป็นทุกข์ให้ละอายแมว แมวมีทุกบ้าน ขอให้ดูแมวที่มีอยู่ในบ้าน ไม่เห็นมันเป็นทุกข์, แล้วคนจะเป็นทุกข์ให้ละอายแมว มันก็น่าหัว; **นี่จะต้องตั้งต้นกันเสียใหม่บ้าง** มันเป็นยุคที่มงายอยู่ไม่ได้แล้ว, **ยังเป็นพุทธบริษัทด้วยแล้ว** มันยังจะต้องนั่งอยู่ไม่ได้ **มันจะต้องแก้ไขปรับปรุงให้เอาชนะปัญหาได้,** ปัญหาในด้านจิตใจนะ, ปัญหาในด้านร่างกาย ทำไร่นานาทำอะไรนี่ก็ทำไปเถิด แต่ว่ามันมีปัญหาด้านจิตใจรวมอยู่ด้วย, แม้ในขณะที่แก้ปัญหาด้านร่างกาย มันมีปัญหาด้านจิตใจรวมอยู่ด้วย. ถ้าแก้ปัญหาด้านจิตใจไม่ได้ ก็แก้ปัญหาทางด้านร่างกายไม่ได้ หรือได้ก็ไม่ดี, **จึงมีหน้าที่ที่จะต้องแก้ปัญหาด้านจิตใจให้ลุล่วงไปด้วยดี.**

นี่เรียกว่า**เพิกถอนสัญชาตญาณโดยหลักวิชา,** ยกตัวอย่างมาโดยละเอียด ในเรื่องของการเพิกถอนสัญชาตญาณแห่งตัวตน, ในพุทธศาสนาเรียกชื่อยาว ๆ ว่า**อัตตวาทุปาทาน อัตตวาตะอุปาทาน, อุปาทานคือความยึดถือ ยึดมันถือมันชนิดที่ทำให้ปากพูดออกมาว่า ตัวกู, ความยึดมันถือมันใด ๆ** ที่ทำให้ปากพูดออกมา

เป็นเสียงหรือไม่เป็นเสียงก็ตามว่า **ตัวกู**, นั่นแหละคือ**อัตตวาทุปาทาน** นี่คือนิสัญญา-
ญาณแม่บทของ**สิ่งที่มีชีวิต**; เพราะมันหล่อเลี้ยงชีวิตไว้ด้วยสัญญาญาณอันนี้, สัญญา-
ญาณอันนี้มันทำให้**สนใจที่จะหล่อเลี้ยงชีวิต**, ถ้าทำมากเกินไปมันก็เห็นแก่
ตน, เห็นแก่ตนมันก็ต้องเบียดเบียนกัน มันก็ต้องฆ่าฟันกัน เพราะสัญญาญาณอันนี้
จึงต้องควบคุมให้อยู่ในลักษณะที่พอดี, อย่าให้กลายเป็น**ความเห็นแก่ตน**
จนเบียดเบียนคนอื่น.

ปัญหาของมนุษย์อยู่ที่ความเห็นแก่ตัว.

เดี๋ยวนี้ในโลก ทั้งโลกมันมีปัญหาเรื่องเดี๋ยวนี้ คือต่างฝ่ายต่างเห็นแก่ตน
ก็จะทำเพื่อตน เพื่อของตน, มันก็ได้รบราฆ่าฟันกัน. พวกนายทุนก็เต็มไปด้วยความ
เห็นแก่ตน, พวกคอมมิวนิสต์พวกกรรมกรก็เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตน, **ต่างฝ่ายต่างมี**
ความเห็นแก่ตนเป็นเบื้องหน้า ก็ได้รบกันไม่มีที่สิ้นสุด, แล้วไม่มีหวังว่าจะสิ้นสุด ถ้า
มนุษย์ยังมีความเห็นแก่ตน. ถ้าใครมาช่วยแก้ไขความเห็นแก่ตนเสียได้ ก็แก้ปัญหาก็ได้.

เดี๋ยวนี้ไม่มีใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของโลก หรือรับผิดชอบ องค์การสห-
ประชาชาติที่ว่าสำคัญมาก ก็ได้แต่นั่งปรับปรุง ปรับปรุงความเข้าใจชั่วคราวชั่วคราว.
อادم่าจึงเปรียบว่ามันเหมือนกับนั่งจับปูใส่กระดิ่งซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด; ถ้าองค์การสหประ-
ชาชาติรู้จักนำเอาธรรมะในศาสนาไปสอน ไปขยาย ไปแพร่หลาย ให้ทุกคน
ในโลกรู้เรื่องนี้ แล้วมันก็จะลดความเห็นแก่ตน ก็จะหยุดรบกันง่ายเข้า. เดี่ยวนี้
มันไม่มีการกระทำอย่างนี้ **ความเห็นแก่ตนมันก็ยิ่งมากขึ้น** เพราะว่าเขาปรับปรุงเรื่อง
ของ**ความเห็นแก่ตนกันมากขึ้น** และเป็นปัจจัยแห่งสงคราม.

ถ้าว่ามนุษย์ยังต้องเป็นไปตามสัญชาตญาณ ก็ไม่ใช่เป็นมนุษย์, มันเป็นแต่เพียงคน. ถ้ายังพ่ายแพ้แก่สัญชาตญาณก็เป็นไปได้แต่เพียงคน, ถ้าควบคุมสัญชาตญาณได้จึงจะเป็นมนุษย์ พุดอย่างนี้ไม่มีใครเชื่อ, แล้วใครไปพุดมากเข้ามันถูกเด็กหัวซ้ายรุมกันด่า. เขาจะให้เหมือนกันหมด ไม่มีแบ่งแยกเป็นมนุษย์หรือเป็นคน, เราไปพยายามจะชี้ให้เห็นว่า เป็นแค่นั้นเป็นเพียงคน ถึงขั้นนี้จึงจะเป็นมนุษย์ เขาก็หาว่าทำให้เกิดความแบ่งแยกเหลือมล้ำต่ำสูง, มันก็ขัดกับลัทธิคอมมิวนิสต์ของเขา, เขาก็ด่าเรา เราก็รู้จักพุดหรือไม่ควรพุดตามที่มันควรจะพุด.

นี่ข้อนี้ก็ช่วยจำไว้ให้ดี ๆ เถอะ ว่าถ้าอยากจะเป็นมนุษย์ ก็รีบควบคุมแก้ไขสัญชาตญาณ, ถ้าอยากจะเป็นแต่เพียงคน ก็ปล่อยไปตามเดิม น่ารักก็รัก น่าโกรธก็โกรธ น่าเกลียดก็เกลียด น่ากลัวก็กลัวไปตามเดิม. ถ้าอยากจะเป็นมนุษย์มีใจสูง มันก็ต้องทำจนเป็นว่า มาให้รักก็ไม่รัก มาให้โกรธก็ไม่โกรธ มาให้เกลียดก็ไม่เกลียด มาให้กลัวก็ไม่กลัว, อะไร ๆ ก็ไม่ต้อง ไม่ต้อง.

ที่นี้มองดูให้ดีจะเห็นได้ว่า มนุษย์กับคนนี่ต่างกันใช่ไหม, มนุษย์กับคนนะมันต่างกัน แล้วต่างกันก็มากน้อย ต่างกันก็มากน้อย? ถ้าถามอย่างนี้ อาตมาก็ตอบว่ามันต่างกันอย่างฟ้าและดิน. ฟ้ากับดินนี้ยังไม่ต่างกันเท่าไร แต่มนุษย์กับคนนี่ต่างกันมาก มันต่างกันมาก; เพราะว่าคนมันเดินลง มนุษย์มันเดินขึ้น, คนมันเดินเอาหัวลง, มนุษย์มันเดินเอาหัวขึ้น, ฉะนั้นมันจึงต่างกับฟ้าและดินซึ่งหยุดอยู่เฉย ๆ. ดูให้ดีซีฟ้ากับดินนี้มันหยุดอยู่เฉย ๆ: ถ้าเป็นคนมันเดินลง ๆ, ถ้าเป็นมนุษย์มันเดินขึ้น ๆ, มันไกลออกไป ไกลออกไปจากกันทุกที. ความเป็นคนกับความเป็นมนุษย์นี่ต่างกัน ยิ่งกว่าความต่างกันของฟ้าและดิน.

ฉะนั้น ก็ทำให้หยุดความทุกข์ทรมานในชีวิต ก็ต้องเป็นมนุษย์กันเสียให้ได้, แล้วก็สนใจในการที่ควบคุมสัญญาตญาณ จนกระทั่งว่าเพิกถอนออกได้หมด เป็นพระอรหันต์. เดียวนี้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ก็เอาแต่เพียงว่า ควบคุมสัญญาตญาณให้ได้ : มีสติ มีสัมปชัญญะ มีสมาธิ มีปัญญา เป็นเครื่องมือพร้อม, พร้อมมืออยู่เสมอ, แล้วก็ดำเนินชีวิตไปในอวัจจันคิกมัคค์มีองค์แปดประการโดยหลักพื้นฐานอยู่เสมอ.

แล้วถ้าเมื่อใดต้องการเล่นงานสัญญาตญาณโดยตรง ก็เอาโพชฌงค์ทั้งเจ็ดมาหำหั้นสัญญาตญาณ โดยนัยดังที่ได้กล่าวมาแล้วเมื่อตะกี้เป็นตัวอย่าง; เล่นงานสัญญาตญาณแห่งตัวตน แล้วมันก็เท่ากับเล่นงานต้นข้าวหรือหัวใจ, แล้วลูกน้องลูกสมุนมันก็พลอยหมดสิ้นไปเอง. สัญญาตญาณแห่งความรู้สึกว่ามีตัวตน มีของกู มีสัญญาตญาณอย่างนี้, แล้วก็มีสัญญาตญาณลูกน้องรองลงมาว่า เห็นแก่กู เห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่ผู้อื่นแล้วก็แสดงบทบาทไปตามอำนาจ, จะอวดดีบอวดดีบ้าง, จะต้องการการบำรุงบำเรอบ้าง, จะต้องการกินดีอยู่ดีอย่างวิเศษวิโสบ้าง แล้วก็มีความทุกข์ด้วยเรื่องความขี้ขลาด ขี้ขลาดสะดุ้ง หวาดเสียว วังหนี่.

ละเห็นแก่ตัวได้จะมีชีวิตเย็น.

เอาละ, สรุปลักษณะเสียที่ว่า เรามาพูดกันเรื่องของมนุษย์ ตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติอันลึกซึ้ง ซึ่งไม่ค่อยมีใครจะมองเห็นและเอามาพูด. พระพุทธเจ้าท่านมองเห็นแล้วก็เอามาตรัสมาสอน ในสิ่งที่ชาวโลกปัจจุบันเรียกว่าสัญญาตญาณหรือ *instinct* พระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านเอามาเรียกว่ากิเลส กิเลส. คำว่ากิเลสแปลว่าของสกปรก, ละกิเลสให้หมด ก็หมดปัญหา, มีความทุกข์ดับสิ้นสุดไม่มีเหลือ, มีชีวิตเยือกเย็นเป็นนิพพาน, นิพพาน-เย็นความเย็น.

แต่ถ้าว่าไม่พูดกันอย่างศาสนาเป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์ หรือนักวิทยาศาสตร์ที่กำลังก้าวหน้า หรือเป็นที่เชื่อถือของคนในโลก ก็จะต้องพูดไปในรูปว่า ชีวิตมันมีสัญชาตญาณติดมาในชีวิต, สัญชาตญาณแม่คือความมีตัวตน, แล้วก็สัญชาตญาณลูก คือความเห็นแก่ตน หรืออะไรทุกอย่าง.

ฉะนั้นถ้าว่า กำจัดความรู้สึกสัญชาตญาณของอวิชชาเหล่านี้เสียได้ คน, เราก็จะไม่เห็นแก่ตน, โลกก็จะอยู่กันเป็นผาสุก ไม่มีความเห็นแก่ตน แล้วก็ไม่มีเบียดเบียนกัน ก็เป็นโลกของศรีอารยะเมตตรัย, ศาสนาของพระศรีอารยะเมตตรัย เป็นโลกของพระศรีอารยะเมตตรัย ที่หวังกันว่าจะมาในชาตินั้น แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะมาเมื่อใด; ก็จะขอยืนยันว่า ถ้าเมื่อใดกำจัดสัญชาตญาณเลวร้ายเหล่านี้เสียได้, โลกของพระศรีอารยะเมตตรัยก็จะมาทันที มาทันที. คนหมดตัวกู หมดความเห็นแก่ตัวกู ไม่มีสัญชาตญาณเลวร้ายซึ่งทำให้ตัวเองก็เป็นทุกข์, ผู้อื่นก็เป็นทุกข์, แล้วมันก็ยังเนื่องกัน เนื่องกันได้ทั้งศาสนานี้หรือศาสนาพระศรีอารยะเมตตรัย หรือจะพูดได้ว่าทุกศาสนาของพระพุทธเจ้า ล้วนแต่สอนให้ถอนเสียซึ่งอุปาทานว่าตัวกู.

ขอบอกชาวโลกทั้งหลายว่า ถ้ามนุษย์ทั้งหลายถอนสัญชาตญาณว่าตัวกูเสียได้ มันก็หมดปัญหาเหมือนกัน อย่างเดียวกันเรื่องเดียวกัน, แล้วก็ไม่ต้องเรียกว่าศาสนาไหนเสียด้วย เป็นศาสนากลาง ๆ. ใครปฏิบัติเข้าก็ได้รับผล เพราะว่ามีมนุษย์ทุกคนมันมีโครงสร้าง หรือมีระบบเป็นอยู่เหมือนกัน; อย่างที่กล่าวมาแล้วว่า ถ้ามันกินเกลือก็รู้สึกเค็ม กินน้ำตาลก็รู้สึกหวาน กินน้ำส้มก็รู้สึกเปรี้ยว, นี่มันเป็นข้อที่เหมือนกันอย่างนี้. ฉะนั้น เราก็มีหวังที่จะถือศาสนาร่วมกันได้ คือไม่เห็นแก่ตัว แล้วก็อยู่กันเป็นผาสุก.

ขอให้พุทธบริษัทเป็นผู้นำในระบบการอันนี้; เพราะเราก็ปฏิญาณตัวเป็นพุทธบริษัท นับถือพระพุทธเจ้า ก็ต้องศึกษาและปฏิบัติตามคำสอนของ

พระพุทธเจ้า, แล้วมันก็จะดับกิเลส หรือดับสิ่งที่เรียกโดยวิทยาศาสตร์ว่าสัญชาติญาณ หรือ *instinct* อันแรกที่สุดคือ *egoism, egoism*, เป็นความรู้สึกที่มีตัวตน เป็นตัวตน มันก็คลอความรู้สึกที่เห็นแก่ตน *selfishness* มันเป็นความรู้สึกที่เห็นแก่ตน มันก็ออกจากแม่ของมันคือ *egoism*. ฉะนั้น ถ้าเรามองกันตามธรรมชาติอย่างนี้ มันก็แก้ ปัญหาได้เหมือนกัน. แต่ว่าพุทธศาสนาเรามีคำเรียกคำใช้ตามแบบของพุทธศาสนา ว่ามันมีกิเลส ตัณหา อูบาทาน, อูบาทานว่าตัวตนเป็นแม่บท, แล้วก็ทำให้เกิด กิเลสโลก โภจร หลงนานาชนิด. ถอนตัวตนเสียได้โลก โภจร หลงหรือกิเลส กิชนิด ก็ร้อยชนิด ก็พันชนิด มันก็ถูกเพิกถอน, ก็ได้ผลเท่ากัน, มีสันติภาพ สันติสุข บุคคลมีสันติสุข สังคมมีสันติภาพ มีความหายเป็นความเย็น.

นิพพานแปลว่าเย็น; อย่าเข้าใจให้มันฟุ้งซ่านอะไรมากมายนัก, **มีชีวิตจิตใจเย็น มีความเป็นอยู่ที่เย็น** นั่นแหละคือนิพพานในความหมาย ๆ ระดับ. ถ้าเย็นถึงที่สุดเด็ดขาดไปเลย ก็เป็นนิพพานโดยสมบูรณ์, ถ้าเย็นชั่วคราวขณะก็เป็นนิพพานชั่วคราวขณะ, หรือเป็นนิพพานน้อย ๆ เป็นนิพพานตัวอย่างชิมลอง อะไรไปก็ได้. แต่อย่างลึ้มว่า **ทุกคนนั้นมีความเย็นเป็นประจำอยู่ตามธรรมชาติ** คือเวลาที่ไม่เกิดกิเลส หรือเวลาที่สัญชาติญาณไม่แสดงบทบาทอะไร, **เราอยู่กันด้วยนิพพาน คือความเย็นนอกเย็นใจ** ซึ่งมันก็มีอยู่มาก พอที่จะทำให้อนหลับได้บ้าง. **ถ้าไม่มีความหยุดพักผ่อนของกิเลสหรือของสัญชาติญาณเสียเลย** มันก็เป็นบ้า ไม่เท่าไรมันก็ตาย.

ฉะนั้นเราขอใจที่ว่า **ธรรมชาติมันก็ยังปรานีอยู่บ้าง** จัดให้สัตว์ทั้งหลาย มีเวลาที่พักผ่อน, หรือว่างจากการรบกวนของกิเลสหรือสัญชาติญาณบ้าง, โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มีเวลานอนหลับ. เวลานอนหลับนั้นไม่ถูกรบกวนด้วยอะไร มันก็ตื่นขึ้นมาใหม่มีกำลังเรี่ยวแรงทำอะไรต่อไป; ถ้ามันไม่มีการนอนหลับหรือไม่มีการพักผ่อนเลย มันก็ตายแล้ว มันก็จะอยู่ไปได้ไม่กี่วัน. **ที่นี้ถ้าอยากจะไม่ตายโดยตลอดกาลเป็นนิรันดร.**

ก็ควบคุมตัวกู้นี้เสียให้ได้, ขจัดให้หมดออกไปเสียจากจิตใจ, อย่าให้มีอยู่ในจิตใจ ให้จิตหลุดพ้นจากกู.

ศาสนาอื่น ๆ นั้น อย่างดีก็ว่ามีตัวกูเป็นผู้หลุดพ้นจากความทุกข์ แล้วไปมีตัวกูอยู่ มีตัวกูอยู่ มันก็คือตัวกู แยกตัวกู ทรงตัวกู เป็นน้ำหนักมากน้อยอย่างไรอย่างหนึ่งอยู่. พวกนั้นถือว่าตัวกูหรือตัวอัตตาหลุดพ้นจากความทุกข์ไป ยังมีตัวกู; ส่วนเราถือว่าไม่มีตัวตน ไม่มีอัตตา, มีแต่จิต ที่โง่ก็จมอยู่ในกองทุกข์; ถ้าฉลาดถึงที่สุด พัฒนาได้แล้ว ละกิเลสได้แล้ว จิตก็หลุดพ้นจากความทุกข์. เมื่อจิตหมดเหตุหมดปัจจัยที่จะดำรงอยู่ จิตก็ดังไปอีกทีหนึ่ง, ดับไปอีกทีหนึ่ง ที่นี้ก็ว่าง-ว่าง-ว่าง-ว่าง ยิ่งกว่าว่าง. ฉะนั้นที่สุดจบของพุทธศาสนาเราคือความว่าง, ที่สุดจบของศาสนาอื่น ๆ คือไปมีตัวกูนิรันดร ตัวตนนิรันดร อยู่กับพระเจ้า อยู่กับอะไรก็ตามใจ.

ข้อนี้ควรจะรู้จักกันไว้เสียบ้าง มันจะไม่ปนกันยุ่ง หรือจะไม่พูดผิด ๆ, จะไม่พูดผิด ๆ เพื่อประโยชน์แก่ศาสนาของตน. ถ้าจะพูดให้ถูก ๆ ก็ต้องพูดว่า จิตหลุดพ้น ถึงความว่าง นี่พุทธศาสนา, ถ้าเป็นศาสนาอื่นก็ว่า ตัวกูหลุดพ้นไปอยู่กับพระเจ้าอย่างถาวร, โดยคำพูดมันต่างกันมาก เว้นเสียแต่จะไปเปลี่ยนความหมายให้มาเป็นภาษาธรรม, ภาษารวมแล้วมันอาจพอพูดกันได้.

แต่พูดว่าหลุดพ้น, หลุดพ้น แล้วก็ระวังฟังให้ดี ใครหลุดพ้น ? พวกนั้นตัวกูหลุดพ้น, พวกนี้จิตมันหลุดพ้น, แล้วของใครมันจริงกว่า เพราะว่าทั้งหมดที่มันอยู่ทุกวันนี้ มันไม่มีตัวตนอันแท้จริง มันมีแต่ตัวตนที่เป็นมายา ที่จิตโง่ ๆ มันคิดขึ้นมาเองตามสัญชาตญาณ. เพราะฉะนั้นเล่นงานสัญชาตญาณโง่ ๆ นี้หมดไป จิตมันก็หลุดจากความโง่, มันก็หลุดไปสู่แสงสว่าง, หลุดออกไปจนถึงที่ว่าง ว่าง ว่าง ไม่มีอะไร นั่นแหละคืออิสระภาพของจิต.

เอาละ, เป็นอันว่า **วันนี้ก็ได้พูดถึง การปฏิบัติที่เป็นการเพิกถอนสัญญาตญาณโดยอาศัยหลักวิชาในพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ คือโพชฌงค์เจ็ด** ก็สมควรแก่เวลาแล้ว. ขอให้ท่านทั้งหลายทบทวนข้อความเหล่านี้ ให้เป็นที่เข้าใจ ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติได้ เข้าใจเท่าไรก็ปฏิบัติเท่านั้น, เข้าใจต่อไปปฏิบัติต่อไป มันก็จะถึงที่สุด เข้าสักวันหนึ่ง คือหลุดพ้นจากความทุกข์โดยประการทั้งปวง.

การบรรยายสมควรแก่เวลา ขอยุติการบรรยาย เป็นโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย จะได้สวดบทพระธรรมคณสาธยาย เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจของท่านทั้งหลาย เพื่อประพฤติปฏิบัติยิ่งขึ้นไป ณ กาลบัดนี้.

ธรรมะกับสัญชาตญาณ

-๑๓-

๒๙ มีนาคม ๒๕๒๙

ภาวะจิตเมื่ออยู่เหนือสัญชาตญาณ โดยประการทั้งปวง.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์ แห่งภาคมาฆบูชา เป็นครั้งที่ ๑๓ ในวันนี้
อาตมาก็ยังคงบรรยายในชุด ธรรมะกับสัญชาตญาณ ต่อไปตามเดิม, และมีหัวข้อเฉพาะ
ในครั้งนี่ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ว่าภาวะจิตเมื่ออยู่เหนือสัญชาตญาณโดยประการทั้งปวง
ว่าที่ถูกก็เป็นเรื่องสรุปท้ายตอนจบของเรื่องนี้ จะรวบรวมเอาใจความของทุก ๆ ตอน
มาสรุปเข้าด้วยกัน เพื่อความเข้าใจง่าย เป็นครั้งสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง. ที่แท้ก็เป็น
การซ่อมข้อความทั้งหมด ที่บรรยายมาแล้ว เอามากล่าวสรุป เป็นเรื่องเดียวกันเนื่องด้วย
กัน เป็นเรื่องสั้น ๆ .

[เรียนธรรมะอย่างวิทยาศาสตร์.]

ข้อแรก ขอให้ระลึกถึงที่เราได้ทำความเข้าใจกันในตอนต้นว่า เรากำลังเรียน
ธรรมะอย่างวิทยาศาสตร์ เพราะเรื่องสัญชาตญาณนี้ เป็นเรื่องที่เป็นผลแห่งการค้นคว้า

ของวิทยาศาสตร์, มีลักษณะ ระบุ มองลงไปของที่มันอยู่จริง ที่รู้สึกได้ไม่ต้องคำนวณ; อย่างนี้เรียกว่าวิทยาศาสตร์ เป็นยุควิทยาศาสตร์ เรียบพร้อมกันในลักษณะหรือวิถีทางของวิทยาศาสตร์ ให้มันง่ายขึ้น.

สัญชาตญาณทำให้รู้สึกว่ามีตัวตน.

มีเรื่องสรุปได้ว่า สิ่งที่เราเรียกว่าชีวิต ๆ นี้ มันประกอบขึ้นด้วยของสองอย่าง คือร่างกายกับจิตใจ; พูดยังไงก็ได้ ของสองอย่างนี้คือร่างกายกับจิตใจ รวมกันเข้าแล้ว เราก็เรียกว่าชีวิต, หรือจะเรียกภาษาวัตว่านามกับรูป รูปกับนาม สองอย่างนี้รวมกันเข้า เราเรียกว่าชีวิตในที่นี้. ในสิ่งที่เรียกว่าชีวิตนี้ มีสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณเข้าไปควบคุมอยู่ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เองของสิ่งที่มีชีวิตนั้น, ให้สิ่งที่มีชีวิตนั้นสามารถคิด นี้ก็ รู้สึกไปในทางที่จะให้เกิดความรอดแก่มันเอง จึงได้ใส่สัญชาตญาณที่สำคัญ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือสัญชาตญาณที่ทำให้รู้สึกว่ามีตัวตนหรือของตน; ถ้ามันไม่มีความรู้สึกว่ามีตัวตนว่าของตน มันก็ไม่รู้ว่าจะสงวนอะไร จะถนอมอะไร จะรักษาอะไร จะพัฒนาอะไร. เดียวนี้มันมีความรู้สึกว่ามีตัวตนนั้นเป็นหลัก ตนของตน ตัวตนนี้ไม่ต้องเป็นของจริงของจัง เป็นดุ้น เป็นก้อน เป็นชิ้นอะไร, เป็นแต่เพียงความรู้สึกคิดนึกหรือความสำคัญมันหมาย เป็นความรู้สึกทางจิตก็พอแล้ว, ไม่ได้เกี่ยวกับร่างกาย ให้มันเกิดความรู้สึกว่าเป็นตัวตนยืนอยู่เป็นหลักเป็นประธาน หรือเป็นแกนกลางของสิ่งที่เรียกว่าชีวิต, มันก็ทำให้เกิดความรู้สึกที่จะถนอม จะป้องกัน จะรักษา แล้วยิ่งกว่านั้นเลยเถิดไป ก็คือเห็นแก่ตน. ตอนนี่แหละเป็นเรื่องที่เป็นอันตราย มันไม่มีตนเฉย ๆ มันไม่ได้พัฒนาหรือถนอมตนตามสมควร. มันเลยเถิดออกไปเป็นเรื่องเห็นแก่ตน มันก็รูล้ำเข้าไปในเขตของบุคคลอื่น, ความเห็นแก่ตนมันถึงอกงามออก

ไป เป็นกิเลสขนานชนิด ซึ่งเป็นอันตรายแก่ตนและผู้อื่น. นี้เราจะรู้จักชีวิตกันในลักษณะอย่างนี้ก่อน. มอดูว่ามันได้เจริญขึ้นมาอย่างไร.

การพัฒนาของสัญชาตญาณ.

ทารกอยู่ในท้องทำอะไรไม่ได้ คิดอะไรไม่ได้; แต่ครั้นทารกคลอดออกมาจากท้องแล้ว มันก็มีการเป็นไปตามธรรมชาติ, คือทารกนั้นจะต้องกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตามลำดับ. ทารกนั้นจะรู้สึกเป็นความพอใจหรือไม่พอใจ ขึ้นมาได้เอง; ถ้าอโรยหรือสบายก็พอใจ ไม่อโรยไม่สบายมันก็ไม่พอใจ, มันก็เกิดความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจขึ้นมา. นี้ความรู้สึกอย่างนี้มันเป็นที่ตั้งของสัญชาตญาณ ว่ามีตัวตน มีตัวกู ซึ่งเป็นผู้พอใจหรือไม่พอใจ.

เป็นกิเลส.

ทีแรกจะมีเพียงความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ, ครั้นหนักเข้า ๆ มันก็กลายเป็นความรู้สึกว่า มีกูไม่พอใจ หรือกูพอใจ. นี้เด็ก ๆ เขารู้สึกอย่างนี้ขึ้นมาได้ตามลำดับ คือมีตัวกูที่จะเป็นผู้พอใจ หรือไม่พอใจ; เมื่อพอใจก็คิดต่อไปอีกอย่างหนึ่ง, ไม่พอใจก็คิดไปอีกอย่างหนึ่ง ไม่หยุดอยู่เพียงเท่านั้น ในที่สุดมันก็เกิดเป็นกิเลส; พอใจแล้วอยากได้ ก็เป็นโลภะราคะขึ้นมา, ไม่พอใจไม่อยากได้ มันก็เกิดเป็นโทสะ เป็นพยาบาท เป็นปฏิฆะขึ้นมา, และเมื่อมันยังไม่รู้ว่าพอใจหรือไม่พอใจ มันก็ยังพะวงสงสัยอาลัยอาวรณ์อยากจะทำให้มันแน่นอนต่อไปอีก มันก็เป็นโมหะขึ้นมา. คิดดูเถอะว่า มันไม่ได้มาจากไหน มันมาจากเหตุปัจจัยที่ว่าทารกนั้นมันก็มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สัมผัสอารมณ์แล้วเกิดรู้สึกเป็นเวทนาพอใจหรือไม่พอใจแล้ว มันก็เกิดกิเลสได้ต่าง ๆ . เวทนาให้เกิดตัณหา ก็คือให้เกิดกิเลส ในสิ่งที่น่ารักน่าพอใจก็เกิดกามตัณหา ภวตัณหา ในสิ่งที่ไม่น่ารักไม่น่าพอใจก็เกิดวิภวตัณหา.

นี่รู้ธรรมชาติที่มันเป็นมาของสิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณ ให้ประจักษ์ คือไม่ต้องเชื่อตามผู้พูด มองเห็นจริงชัดตามที่เขาพูดหรือผู้พูดพูด มันก็ใช้ได้เหมือนกัน ว่าจิตนี้เป็นอย่างไร, กายนี้เป็นอย่างไร, เกิดความรู้สึกอะไรบ้าง, แล้วเกิดความรู้สึกอะไร สืบต่อไป.

เป็นอนุสัย

ที่นี้ก็ควรจะดูมันให้ครบทั้งระบบว่า เมื่อเกิดโลภะขึ้นมาแล้ว มันก็จะต้องเกิดความเคยชินที่เก็บไว้สำหรับจะเกิดโลภะอีก, นี่ก็เรียกว่าราคนุสัย, ถ้าไม่ชอบใจเกิดโทสะขึ้นมาแล้ว ก็เกิดความเคยชินที่จะเก็บไว้สำหรับที่จะโกรธอีก. เรียกว่า ปฏิฆานุสัย, ถ้าเกิดกลาง ๆ ไม่ใช่พอใจหรือไม่ใช่ไม่พอใจ มันก็เกิดอวิชชานุสัย; นี่เราก็มีอนุสัย ๓ ประการนี้สิ่งอยู่ในสันดาน. ถ้าจะเรียกอย่างวิทยาศาสตร์ก็เรียกว่า สัญชาตญาณนั้นมันก็ได้ลงรกลงราก เป็นสิ่งที่เรียกในภาษาธรรมว่าอนุสัย; ฉะนั้นมันจึงโลกได้ง่าย โกรธได้ง่าย หลงได้ง่าย ในครั้งหลัง ๆ; เพราะสัญชาตญาณที่จะเป็นเช่นนั้น มันได้ลงรกลงรากลงไป ในนามของสิ่งที่เราเรียกกันในวัดว่าอนุสัย.

เป็นอาสวะ.

ครั้นอนุสัยนี้มันมีมากเข้า ๆ มันก็ต้องการจะออก จะดันออก จะกลับออก มันก็มีสิ่งที่เรียกว่าอาสวะสำหรับจะไหลออกมา, เป็นความโลภอีก หรือเป็นความโกรธอีก เป็นความหลงอีก, คือจะเป็นโลภะ หรือเป็นโทสะ หรือเป็นโมหะอีกนั่นเอง. นี่มันถึงขนาดสูงสุดเต็มทีของระบบกิเลสหรือระบบสัญชาตญาณ.

ทบทวนสั้น ๆ ง่าย ๆ ว่า ทารกมันก็มีความรู้สึกที่จะชอบใจหรือไม่ชอบใจ มันก็เกิดความรู้สึกต่อไปที่เรียกว่า ความโลภ ความโรธหรือความหลง. ที่นี้มันโลภหรือโกรธหลงทีหนึ่ง มันก็เก็บความเคยชินสำหรับจะเป็นอย่างนั้นไว้ใน สันดาน เรียกว่าอนุสัย, พร้อมอย่างยิ่งที่จะโลภ ที่จะโกรธ ที่จะหลง; ครั้นมันพร้อมอย่างยิ่งหนักเข้า ๆ มันก็พร้อมที่จะออกมา นี่ก็เรียกว่าอัสวะ. ที่เป็นอนุสัยนั้นออกมาเมื่อมีเหตุมีปัจจัยภายนอกเข้าช่วยด้วย มันก็ออกมาเป็นกิเลสเต็มรูป เรียกว่ากิเลสอีก, คือกิเลสครั้งที่สอง.

เป็นนิวรรณ์ ๕.

แม้ไม่มีเหตุปัจจัยภายนอกเข้าไปเกี่ยวข้อง มันก็ออกมาได้ในรูปของสิ่งที่เรียกว่านิวรรณ์ นิวรรณ์, นิวรรณ์ทั้งห้า ซึ่งขอร้องแล้วขอร้องอีกว่า จงพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่เรียกว่านิวรรณ์, นิวรรณ์ บางคนก็จะได้ยินแต่เพียงชื่อแล้วก็เลิกกัน, บางคนจะท่องได้แล้วก็เลิกกัน, ขอให้มองเห็นให้ชัดให้ประจักษ์ เมื่อนิวรรณ์ห้ามันเกิดขึ้น.

แม้ไม่มีเหตุปัจจัยอะไร จิตมันโน้มไปเพื่อกามราคะ มันออกมาจากปัจจัยภายในที่เป็นอนุสัย. กามราคะ กลุ้มใจอยู่ด้วยเรื่องทางกามารมณ์ ทางเพศกามคุณ, นี่มันเดือดร้อนเท่าไร,

แล้วบางเวลามันก็ออกมาในรูปพยาบาท คือไม่ชอบ ชัดใจ โกรธแค้น มันโกรธได้จนไม่รู้ว่าเป็นโกรธอะไร, ไม่ชอบใจได้แม้ไม่รู้ว่าจะอะไร.

แล้วก็มีอาการให้เป็นถีนมิถะ มินชา ง่วงเหงา ซึมเซา, แล้วมันก็เป็นได้ง่าย อย่างคนขี้เซามันชอบนอนขี้เซาลุกยาก แม้ถึงเวลาลุกตื่นนอนมันก็ไม่ค่อยจะลุก มันมีความรู้สึกถีนมิถะ ช่วยให้นอนบิดขี้เกียจอยู่นั่นแหละ, หรือว่ามันมีความรู้สึกที่อ่อนเปลี้ยอยากจะนอนเสียเรื่อยไป. นี่ความมึนชา ง่วงเหงา หาวนอน ซึมเซาเป็นถีนมิถะ.

แล้วบางทีก็ตรงกันข้าม คือฟุ้งซ่าน, อุทัจจะกุกกุงจะ ฟุ้งซ่านอย่างตรงกันข้าม มีจิตที่เลื่อนลอยควบคุมไม่ได้ ฟุ้งซ่านไปเหมือนกับว่า มันไม่มีสติสัมปชัญญะอะไร. นี่ก็เป็นนิรวรณ ซึ่งมีได้แต่มันมีน้อยกว่าถีนมิถะ, ถีนมิถะมันชวนให้สบาย, ชวนฟุ้งซ่าน นี่มันจึงมีน้อยกว่า.

อันสุดท้ายเรียกว่า วิจิกิจฉา ไม่แน่ใจว่าถูกต้อง แม้ที่สุดแต่ที่รู้สึกขึ้นว่าไม่รู้จะทำอะไรดี, พูดอย่างบ้า ๆ บอ ๆ, วันนี้ไม่รู้จะทำอะไรดี เดินไปเดินมาไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี, นั่นมันเป็นอย่างเลวที่สุด ที่เต็มที่มันก็ให้ล้ม, ในข้อที่ว่า มันถูกต้องแล้วหรือยัง, ในแง่อนามายก็ดีปลอดภัยแล้วหรือยัง, ในแง่เศรษฐกิจก็ดีปลอดภัยแล้วหรือยัง, ในแง่ธรรมะก็ดีว่าถูกต้องแล้วหรือยัง, มันจะลามปามไปถึงกับไม่แน่ว่าพระพุทธเจ้านั้นก็สอนไม่ถูกต้อง, พระธรรมนั้นก็ไม่ได้ดับทุกข์ได้จริง, พระสงฆ์ก็ไม่ใช่ว่าจะปฏิบัติตามได้, อย่างนี้เป็นต้น. นี่เป็นเอามาก ๆ ถึงอย่างนี้สำหรับวิจิกิจฉา; แต่มันจะเป็นอะไรก็ตามเถอะ. ถ้ามันเป็นความลังเลมันไม่แน่ใจในความถูกต้องสงบแล้ว ก็เรียกว่าเป็นวิจิกิจฉา.

เพียงแต่นิรวรณทั้งห้านี้ก็ไม่ใช้เล่นเสียแล้ว ทำลายความสงบสุข ทำลายความเยือกเย็นแห่งจิตใจมากมายเสียแล้ว แล้วมันก็มีอยู่เพราะว่าอะไร, จะเรียกว่าเพราะสัญญาตญาณมันมีอยู่ข้างในก็ได้ หรือจะเรียกว่าเพราะอนุสัยมันมีอยู่ข้างในก็ได้,

มันทำให้ออกมาเป็นนิวรรณโดยไม่ต้องอาศัยปัจจัยภายนอก. ถ้าได้อาศัยปัจจัยภายนอก มันก็ออกมาเป็นกิเลสเต็มรูปเลย, เป็นโลภะ โทสะ โมหะ หรือชื่ออะไรก็ตาม มันเต็มรูปออกมาเลย นี่เป็นกิเลสแล้ว.

ควรรู้จักให้ชัดแจ้งทั้งกิเลสทั้งนิวรรณ; กิเลสมันเต็มที่ได้มีขนาดเต็มมาตรฐาน มีเหตุปัจจัยภายนอกช่วยส่งเสริม, ถ้านิวรรณนั้นก็ไม่ต้องมีเหตุปัจจัยภายนอกส่งเสริม, มันออกมาได้ตามอำนาจของอนุสัยหรือสัญชาตญาณ มันก็เลยจ้วงเจียไม่มีกำลังรุนแรงเหมือนกิเลส, แต่มันก็รบกวนความสงบสุข, รบกวนความสงบสุขชั้นละเอียดชั้นประณีต ชั้นที่จะเป็นความเยือกเย็นแห่งจิตใจ ชั้นที่จะเป็นความพักผ่อนเต็มที่, ถ้านิวรรณรบกวนแล้วมันก็ไม่มีการพักผ่อน.

นี่เรารู้ว่ามันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง, ใ้หมอนี่มันก็เป็นอย่างนี้เอง, จะเรียกว่ามาจากสัญชาตญาณก็ได้, จะเรียกว่ามาจากอนุสัยก็ได้, เพราะเราพูดกันคนละภาษา. แต่เดี๋ยวนี้การบรรยายชุดนี้ เราเรียกทุกสิ่งเหล่านั้นว่าสัญชาตญาณ, สัญชาตญาณเท่าที่มีมาตามธรรมชาติ, แล้วสัญชาตญาณที่พัฒนาตัวเองเป็นกิเลส, แล้วก็สัญชาตญาณที่พัฒนาตัวเองเป็นโพธิ; นี่ปัญหาพื้นฐานที่มีอยู่จริงในจิตในสันดานในชีวิต มันมีอยู่อย่างนี้.

อาการของกิเลส.

ที่นี้มันออกมาเป็นอาการที่เป็นรูปร่างของการกระทบกระทั่งต่อผู้เต็มรูปขึ้นมา; เรามองดูเฉพาะอาการชนิดนี้กันอีกสักชุดหนึ่ง พวกหนึ่ง ซึ่งอาตมาก็พูดซ้ำ พูดแล้วพูดอีก จนท่านทั้งหลายก็จะรำคาญแล้วก็ได้, เพื่อให้เป็นตัวอย่างสำหรับจดจำไว้ง่าย ๆ ว่า เมื่อกิเลสหรืออนุสัยออกมาเป็นกิเลส แล้วมันก็ทำให้เกิดอาการที่รบกวน

เป็นความรักบ้าง เป็นความโกรธบ้าง เป็นความเกลียดบ้าง เป็นความกลัวบ้าง เป็นความวิตกกังวลบ้าง เป็นความอาลัยอาวรณ์บ้าง เป็นความอิจฉาริษยาบ้าง เป็นความหวงบ้าง เป็นความหึงบ้าง นี่พูดเอามาพอเป็นตัวอย่างแล้วก็สั้น ๆ พอจำง่ายว่า รัก โกรธ เกลียด กลัว วิตก กังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หวง หึง ไปนึกดูถึงสิ่งเหล่านี้ แต่ละอย่าง ๆ ที่มันแสดงบทบาทแสดงอาการออกมา.

ความรัก โกรธ เกลียด กลัว.

พูดถึงความรักมันก็มีหลายรูปแบบ, บางรูปแบบก็เป็นบ้าดี ๆ นี่เอง มันทำให้ทำอะไรชนิดที่ไม่อยู่ในร่องในรอยของความถูกต้อง, ไปตามอำนาจของกิเลสคือความรักนั้น จนไม่มีความหมายแห่งความเป็นคนหรือความเป็นมนุษย์เอาเสียเลยก็มี. ยกตัวอย่างเหมือนว่า หญิงสาวคนหนึ่งแฟนเขาทิ้งเขาสลัด มันก็ฆ่าตัวตาย, **เสียใจฆ่าตัวตาย โดยที่ไม่คิดว่าพ่อแม่ยังอยู่**, พ่อแม่ที่รักเรายิ่งกว่าแฟนเสียอีกนั้น ก็ยังอยู่ก็ยังไม่ตาย, ทำไม่ไม่เห็นแก่พ่อแม่บ้าง. แล้วก็อยู่กับพ่อแม่ดีกว่าที่จะฆ่าตัวตาย เพราะเหตุว่าแฟนเขาสลัดรัก. **นี่ความรักทำให้โง่มากถึงขนาดนี้ ได้ทุกอย่างทุกประการ ที่จะทำสิ่งที่ไม่ควรทำหรือไม่ต้องทำ.**

ขึ้นชื่อว่าความรักแล้ว จะเป็นขอพรมานจิตใจทั้งนั้น, จะรักทางกามารมณ์รักแฟน รักอะไร มันก็เป็นไฟทั้งนั้น แม้แต่จะรักพ่อรักแม่ ซึ่งเป็นความรักที่บริสุทธิ์ อย่างนี้มันก็เป็นไฟเหมือนกัน, เป็นไฟโมหะ เป็นอะไรไปตามเรื่อง, ไม่ได้เห็นหน้าแล้วก็จะตายได้แล้ว. เด็ก ๆ บางคนไปโรงเรียนระหว่างเรียนยังไม่หยุดตอนเที่ยง คิดถึงแม่นั่งร้องให้อยู่ในโรงเรียนก็มี, อย่างนี้มันเป็นความรักที่แท้จริงชนิดหนึ่งเหมือนกัน; แม้จะเป็นเรื่องของโมหะ **ตายไปแล้วก็รัก เช่นจะตายตามไปอย่างนี้.**

รักคนอื่น รักผู้มีพระเดชพระคุณ รักอะไรก็ตามมันล้วนแต่ว่ามันเป็นเรื่องหนัก และเป็นเรื่องเผาโดยจิตใจ. ฉะนั้น ความรักมีลักษณะเป็นหนามยอกตำจิตใจอย่างไร, แม้แต่ความรักบริสุทธิ์ความรักสงสารนี้ ในบาลีมีกล่าวถึงผู้ใหญ่บ้านรักลูกบ้านจนเป็นทุกข์, เป็นความรักขนาดที่เรียกว่าราคะด้วยเหมือนกัน, ถ้าขึ้นชื่อว่าความรักแล้ว มันก็เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดปัญหาทั้งนั้น, ถ้าไม่ต้องมีความรักทำไปตามสติปัญญา มันก็ไม่มีปัญหาอะไร, แต่ถ้าทำไปด้วยความรักแล้ว มันก็เป็นเรื่องเจ็บปวด.

เรื่องความโกรธก็ดูเอาเอง, ความโกรธมันมิได้ร้อยแปดอย่าง, โกรธอย่างนั้นอย่างนี้โกรธอย่างนั้น โกรธแม้กระทั่งว่าสิ่งที่ไม่มีชีวิต, โกรธวัตถุสิ่งของ โกรธอะไรเหล่านี้ก็ยังไม่โกรธได้.

และความเกลียดมันยากที่จะออกไปจากจิตใจ, ถ้าลงได้เกลียดแล้วมันก็ติดอยู่ในจิตใจ บางทีเกลียดจนตาย.

ความกลัวมีร้อยแปดพันอย่างนับตั้งแต่เด็ก ๆ กลัวผี กลัวไส้เดือน กลัวจิ้งจก กลัวตุ๊กแก, โตขึ้นก็ยังรู้จักกลัว กระทั่งกลัวสิ่งที่มองไม่เห็นตัว, กระทั่งกลัวความมืด แต่ว่ามันสรุปได้ว่า ความกลัวทั้งหลายมันไปรวมอยู่ที่ความตาย คือกลัวตาย, กลัวอะไรก็ตามเถอะมันไปมีความหมายในครั้งสุดท้ายว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้กูตาย, มันเป็นสิ่งที่ทำให้เราตาย เลยกกลัวกันทั้งนั้น : กลัวผี กลัวเสือ กลัวอะไร ก็เพราะว่ามันจะทำให้เราตาย, กลัวความลำบากยากจน โรคภัยไข้เจ็บ ก็เพราะว่ามันจะทำให้เราตาย. ความกลัวทุกชนิดก็ร้อยอย่างก็พันอย่างไปรวมอยู่ที่ว่า กลัวตาย เพราะฉะนั้นไปดูตอนที่กลัวจริง ๆ เถอะ, แม้แต่กลัวในความฝัน มันก็ยังเป็นความทุกข์อย่างยิ่ง, นี่รักโกรธเกลียดกลัวสี่อย่างนี้ แล้วคำนึงดูว่า ถ้าไม่มี ถ้าไม่มีสี่อย่างนี้จะสบายสักเท่าไร.

ความวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์.

แล้วต่อไปถึง ความวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ นี้ธรรมดา ความวิตกกังวลว่ามันจะไม่ได้อย่างที่ต้องการ, สงสัยอยู่เรื่อยนี้เป็นโรคประสาทกันมากขึ้น, เป็นโรคประสาทกันมากขึ้นเพราะว่าความวิตกกังวล, เรื่องอนาคตทั้งนั้นแหละ, ถ้าวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ก็เป็นเรื่องอดีต มาครอบงำเอาแล้ว มันก็เรื่องนอนไม่หลับทั้งนั้นแหละ ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงในร่างกายขึ้นมา, ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์เกิดขึ้น ก็มีความเปลี่ยนแปลงในทางร่างกาย, แม้ในทางวัตถุในทางเคมี. ความรู้สึกนี้เป็นเรื่องจิต; แต่ถ้าเกิดขึ้นในจิตแล้วก็มีความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ทางเคมี ให้เกิดกรดเกิดน้ำอะไรที่เป็นพิษเป็นโทษหลั่งออกมา ทำให้กระเพาะอาหารเสียหายไป, จะทำให้ทุกส่วนที่สำคัญมันเปลี่ยนแปลงวิปริตไป แม้แก่ทางเนื้อหนัง; นี่เรื่องจิตใจมีผลออกมาทางวัตถุทางร่างกาย. ถ้าไม่มีวิตกกังวลอะไรกันละก็ ไม่มีใครเป็นโรคประสาทดอก. เดียวนี้ที่ว่าเป็นโรคประสาทกัน เป็นแสน ๆ คน ล้าน ๆ คน เพราะมันมาจากความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์, ถ้าไม่มีมันก็สบาย.

ความอิจฉาริษยา หวง หึง.

ที่นี้ต่อไปก็ถึงเรื่องอิจฉาริษยา มันก็มาจากสัญชาตญาณแห่งตัวกู เห็นแก่ตัวกู ไม่อยากให้ใครมาเป็นคู่แข่ง; นี่ความที่ไม่อยากเห็นใครดี อยากจะทับถมผู้อื่นอยู่เสมอ มาจากสัญชาตญาณอันนี้ มันก็มีผลออกเป็นความอิจฉาริษยา : กลัวเขาจะดีเท่าตน, กลัวเขาจะดีกว่าตน, กลัวเขาจะเป็นคู่แข่ง, ทำให้อะไรของตนมันหมดค่าหมดอะไรไป, ก็ทำลายผู้นั้นอย่างยิ่ง ผู้ที่ถูกอิจฉาริษยาบางที่ไม่รู้ด้วยซ้ำไป ว่าเขาอิจฉาริษยาเรา แต่ผู้ที่เป็นอิจฉาริษยาเขาณะ มันถูกไฟอิจฉาริษยาเผาจนไหม้เกรียม

แล้วเกรียมอีก; ถ้าไม่มีจะสบายสักเท่าไร, ถ้าเห็นใครได้ดีพลอยยินดีด้วย มันก็มี
ความเย็นนอกเย็นใจ, ถ้าเกลียดชัง ทำตัวเป็นผู้ขัดขวางขึ้นมา มันก็กลายเป็นไฟขึ้น
มา. ผู้ที่อิฉฉาวิชาจะเริ่มถูกไฟอิฉฉาวิชาเผาตั้งแต่ที่แรก ฝ่ายโน้นยังไม่รู้สึกตัวก็
ได้, ถึงรู้สึกตัวเขาก็ไม่ร้อนมากเท่าตัวผู้อิฉฉาวิชาคือฝ่ายนี้. สังเกตดูให้ดี ๆ
ว่า ความอิฉฉาวิชาซึ่งมันยากที่จะห้ามได้ เพราะมันมาจากสัญชาตญาณมัน
อิฉฉาได้เอง. อย่างเด็ก ๆ มันอิฉฉาน้อง มันเกิดได้เอง ที่พ่อแม่รักไม่เท่ากัน
พ่อแม่รักน้องมาก พี่ก็อิฉฉาวิชา, พ่อแม่รักพี่มากน้องก็อิฉฉาวิชา, มันเกิดความรู้สึก
ได้เองแม้แต่ในขั้นที่เป็นทารก แล้วมันก็เจริญขึ้นในจิตใจ.

อ่านคัมภีร์ไบเบิลของพวกฝรั่งแล้วก็ปรากฏว่า อาชญากรรมอันแรกที่เกิดขึ้น
ในโลกก็คือความริษยา, คือคัมภีร์ไบเบิลนั้นเขาว่า ก่อนนี้มีมนุษย์ไม่รู้เรื่องดีชั่ว แล้วก็ผิวเมีย
คู่แรกที่ถูกห้ามว่าอย่าไปกินผลไม้ต้นนั้นมันจะรู้จักดีชั่ว, ต้นไม้ที่ทำให้รู้จักดีรู้จักชั่ว. มัน
ก็คือพระเจ้าแล้วมันก็ไปกินเข้า, แล้วมันก็รู้จักดีรู้จักชั่ว มันก็เลยยึดดียึดดี. ที่นี้ผิวเมีย
คู่นั้นมีลูกออกมา, มีลูกออกมา, ที่นี้ลูกนั้นมันมีลูกออกมาอีก เป็นพี่น้องสองคนแล้วพ่อแม่
ก็รักน้องมาก. ที่ชายมันก็หลอกเอาน้องเข้าไปในป่าไปฆ่าเสีย; เพราะว่าพ่อแม่รักน้อง
มาก. คิดดู, อาชญากรรมอันแรกคือความริษยา ที่ได้เกิดความริษยาก็เพราะรู้จักดีรู้จัก
ชั่ว; ถ้าไม่รู้จักดีรู้จักชั่วมันก็ไม่ริษยาได้. เดียวนี้พ่อแม่รักน้องมาก มันอยากจะได้
ขึ้น ไม่เสียหน้า อยากจะได้ ก็ต้องฆ่าน้องเสีย.

อาชญากรรมอันแรกของมนุษย์นี้คือความริษยา, แล้วก็ทำไปตามอำนาจ
ของความริษยา ก็เพราะว่าไปรู้จักดีรู้จักชั่วเข้า. ถ้าไม่รู้จักดีรู้จักชั่วไม่รู้จักเทียบว่าดีกว่า
เลวกว่าอะไร มันก็เกิดความริษยาไม่ได้, แล้วมันก็เกิดมาเป็นลำดับ ๆ หลายเรื่องหลายราว
เป็นปัญหา จะเรียกว่าเป็นปัญหาอยู่ในโลกปัจจุบันก็ได้, ที่ได้กระทบกระทั่งวุ่นวาย
ต่อสู้ กระทั่งเป็นมหาสงคราม อยู่ในโลกปัจจุบันไม่รู้จักสิ้นจักสุดนี้ ก็เพราะความริษยา

ซึ่งกันและกันนั่นเอง. ฝ่ายหนึ่งก็ไม่อยากทำให้ฝ่ายหนึ่งเหนือกว่า, อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่อยาก
ให้ฝ่ายหนึ่งเหนือกว่า ก็ดิ้นรนไปตามความรู้สึกอิच्छาริษา ก็เลยทำสงครามกันได้เรื่อย.
เหนือยนักก็ทำสงครามเย็น สงครามปาก สงครามอะไรกันเสียที พอหายเหน้อยก็
สงครามร้อนฆ่าฟันกันอีก, มีความริษา ไม่อยากให้ใครดีกว่า เหนือกว่า รวยกว่า
อะไรกว่า ก็เรียกว่า โลกนี้มีปัญหา เพราะความริษยาอยู่อย่างมากที่สุด.

ที่นี้มาถึง ความหวังและความหึง ความหวังโดยทั่ว ๆ ไป ก็เป็นความ
ตระหนักรวมดาสัญญาทั่วไป; ถ้ามันเป็นเรื่องเข้มข้น เพราะเป็นเรื่องรักทางเพศ
ทางอะไรที่เข้มข้น มันก็เป็นความหึง, ที่จริงมันก็คือความหวังนั่นแหละ ธรรมดา
เรียกความหวังถ้ามันเข้มข้นมากก็เรียกว่าความหึง, นี้รู้สึกกันเองเถอะว่า มันรบกวน
จิตใจเท่าไร เมื่อขึ้นถึงขีดความหึงแล้ว มันก็ฆ่ากันได้ง่าย ๆ อย่งไร.

ขอให้ช่วยจำคำไม่กี่คำขึ้นไว้เป็นเครื่องศึกษาเปรียบเทียบได้โดยง่าย ว่าที่เรามัน
ถูกทำให้ร้อนเหมือนนอนอยู่ในกองไฟ ก็เพราะว่าเรามันมีอาการเป็นโรคทางใจ คือความรัก
ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวล ความอหังการ ความอิच्छาริษา
ความหวัง ความหึง, ยังมีอีกมาก เเท่านี้ก็เหลือจะพอแล้ว, พอให้รู้ว่า โอ, เรื่องนี้มัน
เผาผลาญอย่างไร เผาผลาญจิตใจให้เราร้อนอย่างไร ถ้าเขาออกไปเสียได้ มันจะสบาย
จะเยือกเย็นสักเท่าไร, ก็จะได้คอยสังเกตดู แล้วจะคอยระวังไม่ให้มันเกิดขึ้น.

นี่อันนี้แหละมันเป็นผลของสัญชาตญาณแห่งตัวตน ที่ออกมาเป็น
โลก เป็นโกรธ เป็นหลง แล้วก็แจกลูกออกไปเป็นเรื่องต่างๆ, แล้วก็ให้เกิดผล
แก่จิตใจแก่ชีวิตของมนุษย์ เป็นความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความ
วิตกกังวล ความอหังการ ความอิच्छาริษา ความหึง ความหวัง, จะได้พูดกันง่าย ๆ
เป็นคำพูดจำไว้พูดกันง่าย ๆ เรื่องธรรมะ.

ในที่สุดก็ให้มองเห็นว่า **ความรู้สึกเหล่านี้มันเกิดง่าย ง่ายเหลือง่าย** มันเกิดโดย**ไม่ต้องมีใครสอน**; เด็ก ๆ เกิดมาในท้อง พอออกมาไม่กี่วันมันก็ทำเป็นแล้ว มันเจริญงอกงามมากขึ้น ๆ จนเป็นของเต็มที่ได้มอัตรราชของมัน, ก็ให้ผลเต็มที่ได้มอัตรราชของมัน เป็นไฟที่เผาผลาญอยู่อย่างนี้, เรียกว่า**โดยสัญชาตญาณ**. แต่ถ้าเรียกภาษาวัตถุก็โดยอำนาจของกิเลส, เรียกว่า**เป็นสัญชาตญาณ** เพราะมันเป็นได้เอง เกิดได้เอง **รู้สึกได้เอง เจริญงอกงามได้เอง**. ที่เรียกว่ากิเลส, กิเลสนี้ มันก็เป็นของสกปรก เป็นของน่ารังเกียจอย่างยิ่ง

กิเลสที่คำยืมมาจากคำว่าของสกปรก. คำธรรมะแม้ขั้นสูงสุดก็ยืมมาจากคำชาวบ้านธรรมดา ๆ ทั้งนั้นแหละ; เช่น ยืมคำว่าของสกปรกมาเป็นชื่อของกิเลส, ยืมสิ่งที่ไหลออกมาเป็นชื่อของอาสวะ, ยืมชื่อของสิ่งที่สะสมกักตุนเอาไว้ว่าเป็นอนุสัยอย่างนี้. เดี่ยวนี้ก็ว่าโดยกิเลส โดยกิเลสคือของสกปรก ที่เกิดขึ้นแล้วทำให้สกปรก; เกิดที่กายก็ทำให้กายสกปรก, เกิดขึ้นที่จิตก็ทำให้จิตสกปรก, แม้แต่เกิดที่วาจาก็ทำให้วาจาสกปรก.

นี้เรียกว่าโดยกิเลสก็ได้เหมือนกัน ว่าทำไมเราจึงได้ทนทุกข์ทรมานเหลือประมาณอยู่ในโลกนี้ ก็เพราะว่าเราควบคุมสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ **ควบคุมสัญชาตญาณไม่ได้**, ควบคุมการเกิดของกิเลสไม่ได้, จะเห็นได้ทันทีว่า มันไม่ใช่เล่นแล้วเรื่องสัญชาตญาณนี้. ควรจะรู้จัก ควรจะจัดการกับมันให้ถูกต้อง อย่าให้มันเป็นอันตราย แล้วก็อย่าให้มันรบกวน, **ให้เราเป็นอิสระอยู่ด้วยความสงบเย็น**.

หลักธรรมะที่ใช้สัญชาตญาณ.

นี่ก็ได้พูดถึงการที่จะพัฒนา ด้วยการควบคุมสัญชาตญาณมาหลายพักหลายตอนที่พูด, โดยหลักใหญ่ ๆ ใช้หลักอานาปานสติ, มีความรู้เรื่องกาย เรื่องเวทนา

เรื่องจิต เรื่องธรรม จนเห็นว่ามิใช่ตัวตน มิใช่ตัวตนแล้ว มันก็ควบคุมความรู้สึกว่าตัวตนได้มาก. กายมิใช่ตัวตน ก็**ควบคุมได้ในส่วนกาย**, เวทนามิใช่ตัวตน ก็**ควบคุมได้ในส่วนเวทนา**, จิตมิใช่ตัวตนก็**ควบคุมได้ในส่วนจิต**, ธรรมทั้งปวง **ความรู้สึกนึกคิดของจิตทั้งปวงมิใช่ตัวตน ก็ควบคุมได้**, แล้ว**ควบคุมตัวตนหรืออัตตาได้** เข้ามาหลายแห่งหลายมุมโดยรอบด้าน.

ที่นี้วิธีที่จะ**ควบคุมอย่าง**ที่เรียกว่า**เป็นอุบาย** ที่เขาชอบเรียกกันว่าโดยเทคนิค**เป็นเทคนิค** ก็คือ**โพชฌงค์เจ็ด** อธิบายอย่างละเอียดแล้วในวันนั้น. ทบทวนตัวเอง **มีสติ**ระลึกเอามา แล้วก็**ใคร่ครวญ**เลือกเฟ้นที่จะให้มันเหมาะแก่เรื่อง, แล้วก็**ปฏิบัติด้วยวิริยะ**, แล้วก็**มีปีติ**หล่อเลี้ยงการปฏิบัติให้มันเข้มแข็ง, เกิด**ความสงบ** เข้ารูปเข้ารอยขึ้นมา, แล้วก็**กำลังใจทั้งหมด**ระดมลงไป**เป็นสมาธิ**, แล้ว**อุเบกขา**เพ่ง**ดูความถูกต้อง**นั้น**อยู่เฉย ๆ** ให้การปฏิบัติที่ถูกต้องนั้นเป็นไปตามลำดับจนถึงที่สุด. นี้เทคนิคของการที่จะทำอะไรหรือพัฒนาอะไร มีอยู่ในหมวดธรรมะที่เรียกว่า **โพชฌงค์เจ็ด**. แล้วก็ใช้ **ธรรมะหมวดอื่น ๆ** เข้ามาช่วยประกอบ จะเป็นธรรมะเรื่อง**อิทธิบาท ๔** **สัมมัปปธาน ๔** **อินทริย์ ๕** **พละ ๕**.

เมื่อปฏิบัติอยู่อย่างนี้ **มีความถูกต้องอยู่ตลอดเวลา** ก็เรียกได้ว่า**มีอัญ्ञังคิคมัคค์**อยู่เป็นประจำในการประพฤติปฏิบัติ, คือ**มีความถูกต้อง**แปดประการนั้นอยู่ในชีวิต เป็นชีวิตที่ดำรงอยู่อย่างถูกต้องเรียกว่า**การเป็นอยู่**ที่ถูกต้อง ที่จะทำ**ให้โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์**นั้นแหละ ก็เลย**เป็นผล**เกิดขึ้น คือ**ไม่มีความทุกข์** เป็นอยู่ชนิดที่ควบคุมสัญชาตญาณได้ **สัญชาตญาณหรือกิเลส**ก็ตาม **ไม่หือขึ้นมาได้** เพราะมัน**มีความถูกต้อง**ของการเป็นอยู่ **กระทำอยู่เป็นประจำ** ก็เลย**อยู่สบาย**. เป็น**ชีวิตที่ไม่ถูกย่ำยีด้วยสัญชาตญาณ**ฝาดำ **ไม่ถูกกิเลส**ครอบงำ มันก็**สบาย**.

ผลของการควบคุมสัญชาตญาณ.

นี่เราสามารถที่จะควบคุม-ควบคุม-ควบคุมจนกว่าจะถึงระดับสุดท้าย คือทำให้รู้สึกว่ามีหมดตัวตนได้, นี้เรียกว่าถอนเลย ถอนเลย. ถ้ายังเป็นบุญชนยังไม่เป็นพระอรหันต์ มันถอนสัญชาตญาณไม่ได้, ได้แต่ควบคุม. ถ้าเป็นพระอรหันต์ ก็ถอนอตฺตา อตฺตนิยา อัสมิมานะ อตฺตวาทุปาทาน อะไรได้ นั่นมันเท่ากับมันเพิกถอนสัญชาตญาณว่าตัวตนเสียได้ มันเลยหมดปัญหา เคลื่อนไปทั้งปวง. แต่ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ ก็ทำได้แต่เพียงว่าควบคุม, พระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดาบัน ก็ได้แต่ควบคุมอตฺตาที่ไม่ให้เกิดพิษเกิดโทษ เกิดอะไรมากมายนัก จนกว่าจะเป็นพระอรหันต์ ถอนอตฺตาเสียได้หมด ก็คือเพิกถอนสัญชาตญาณได้.

ฉะนั้นเราพูดว่า ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ ก็ได้แต่ควบคุม ถอนไม่ได้; แม้แต่จะเป็นพระอริยชั้นเสขะ โสดา สกิทาคา อนาคา ก็ยังถอนมันไม่ได้ มันยังได้แต่ควบคุม. ที่นี้ก็เลยถอยลงต่ำลงมาอีก ก็ทำได้น้อยกว่าลงมาอีก เรียกว่าควบคุมเหมือนกัน จะต้องเรียกว่าควบคุมเหมือนกัน จะเรียกว่าเป็นการบรรเทาก็ได้. พระอรหันต์ละได้สิ้นเชิง, พระเสขะคือยังไม่เป็นพระอรหันต์ แต่เป็นอริยะนี้ ก็ได้แต่ควบคุม, ส่วนเป็นบุญชนยังไม่เป็นอริยะนี้ ก็ได้แต่ควบคุมบรรเทา หรือว่าต่อสู้ต่อสู้ไปตามเรื่อง.

สังโยชน์ที่พระอริยะต้องละ.

มันดูได้ง่าย ๆ มันเห็นได้ง่าย ๆ ที่ว่า พระอเสขะคือพระอรหันต์นั้น ละสังโยชน์ได้ทั้งสิบ. เรื่องสังโยชน์สิบที่รู้จักกันอยู่แล้ว ถ้าเป็นพระอรหันต์ละได้ทั้งสิบ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ

มานะ อุทธัจจะ อวิชชา นี้ ละได้ทั้งสิบ ก็ไปถึงสุดท้ายของอวิชชา ถอนตัวตนได้ เรียกว่าพระอเสขะละได้ทั้งหมด, จบ หมด สิ้นเรื่องของสัญญาตญาณ.

ส่วนพระเสขะ คือพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ละได้เพียงห้า. สังโยชน์มีสิบ ห้าต่อนแรกที่พระเสขะละได้ เป็นอนาคามีละได้ห้า ต่อนแรก, ห้า ต่อนหลังไว้ให้พระอรหันต์ละ, ก็เรียกว่าละได้ครึ่งหนึ่ง. พระอรหันต์ละได้ทั้งสิบ, พระอนาคามีละได้ห้า, พระโสดา สกิทาคาละได้สาม โดยมากน้อยกว่ากันในบาง อย่าง. นี่เทียบดูตัวเลขนี้ก็พอจะเข้าใจได้ว่า พระอริยเจ้านั้นละสังโยชน์ได้อย่างไร, ก็คือเท่ากับควบคุมสัญญาตญาณได้อย่างไร, ถ้ามีคะแนนสิบพระอรหันต์ละได้สิบ. พระอนาคามีละได้ห้า, โสดากับสกิทาคาละได้สาม, ส่วนกัลยาณบุรุษ หรือ บุรุษนทั่วไป ยังไม่รู้ ยังพูดว่ายังไม่ได้แม้แต่สักหนึ่ง แต่ว่า ก็ได้พยายามต่อสู้เท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ มีความทุกข์ลดน้อยลง.

เรามองดูกันตรง ๆ ที่ว่า ถ้าเป็นกัลยาณบุรุษก็ละเวรห้า-เบญจเวร ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร มุสาวาท ดื่มน้ำเมา ละเวรห้าได้, หรือว่า พยายามละอกุศลกรรมบถสิบอยู่ ตามมาตรฐานของบุรุษ, ละอกุศลกรรมบถสิบ ได้อยู่ตามมาตรฐานของบุรุษ ก็ยังดีกว่า อังธพาลบุรุษ ปาปบุรุษ ซึ่งละอะไรไม่ได้.

เมื่อเกี่ยวกับสัญญาตญาณมันก็เห็นว่า บุรุษอังธพาลนี้ ไม่ได้แต่ต้อง อะไรที่เป็นความชนะเหนือสัญญาตญาณ, ครั้นเป็นกัลยาณบุรุษ ก็แต่ต้อง ละเบญจเวรห้าอย่างได้, ละอกุศลกรรมบถได้ตามสัดส่วน ไม่ใช่ถึงระดับเด็ดขาด, แต่ว่าตามสัดส่วน ถ้าว่าเด็ดขาดก็เด็ดขาดในระดับต่ำ ในระดับต่ำ ๆ, ของกัลยาณบุรุษ ขึ้นไปถึงพระเสขะก็ละได้ห้า, ขึ้นไปถึงพระอเสขะ ก็ละได้สิบของสังโยชน์. นี่เราจะ

เปรียบเทียบได้ว่ามันต่างกันอย่างไร, มองเห็นเป็นเหมือนกับเขียนกริฟขึ้นดู แล้วจะเห็นได้ว่า ละได้กันเป็นลำดับ ๆ อย่างไร.

ที่นี้มาดูเอาผลหรือความทุกข์ความเลวร้ายที่เกิดขึ้นเป็นเครื่องวัด ก็เอานี้แหละรัก โกรธ เกลียด กลัว วิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หวงหิ่งนี้มาเป็นหลักว่าพระเสขะละได้อย่างไร, ก็ต้องตอบได้ **พระอเสขะพระอรหันต์ละได้หมด** ละเรื่องรัก โกรธ เกลียด กลัว วิตก กังวลอาลัยอาวรณ์ อิจฉา ริษยา หวงหิ่งได้หมด, ใช้คำว่า ละด้วย, แล้วก็ใช้คำว่าได้หมดด้วย. ที่นี้ **พระเสขะคือยังไม่เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอริยะที่ยังไม่เป็นพระอรหันต์** จะใช้คำว่าละหมดไม่ได้ ก็ได้แต่คำว่าควบคุม, ควบคุมให้อยู่ในการควบคุมก็ได้ตั้งเครื่องหรือตั้งค้อนของสิ่งเลวร้ายเหล่านั้น. ที่นี้ **กัลยาณบุณฺชน ก็บรรเทาได้ในมาตรฐานที่เรียกว่าน่าพอใจ** น่าพอใจ ไม่บ้ามากเกินไป คือมันไม่รัก โกรธ เกลียดกลัว วิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อะไรถึงขนาดเหมือนกับว่าอันทพาลบุณฺชน. **อันทพาลบุณฺชน** ก็ไม่ต้องพูดถึงละ มันมีอยู่เต็มๆ เต็มตัว มีสิ่งเหล่านี้เบียดเบียนรบกวนอยู่เต็มๆ.

ลองคำนวณดูว่า เมื่อปราศจากการรบกวนของสิ่งเหล่านี้ จะมีความสุขสักเท่าไร จะตั้งปัญหาเป็นลำดับขึ้นไปก็ได้ว่า **เมื่อปราศจากความรบกวนของนิวรรณ์ห้า,** ของนิวรรณ์ห้า แล้วจะสบายเท่าไร, **ปราศจากการรบกวนของกิเลส โลกะ โทสะ โมหะ** จะสบายเท่าไร, **ถ้าปราศจากความรบกวนของผลของมัน** คือไม่มีความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความวิตกกังวล อาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา หิงหวงเหล่านี้ไม่มารบกวน จะมีความสุขเท่าไร, จะต้องคิดใคร่ครวญอย่างนี้ให้เห็นชัด, ไม่ต้องคำนวณ แต่มองเห็นชัด, หรือรู้สึกได้ชัดโดยไม่ต้องคำนวณ, แล้วมันก็จะมีผลดี คือ **จะสบายใจ** แล้วก็เพิ่มกำลังใจ ในการที่จะปฏิบัติให้สูงขึ้นไปโดยเร็ว จนหมดจนสิ้นเชิง คือบรรลุนิพพาน.

นี้จะทำให้ปรารถนานิพพาน มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ในการเป็นอยู่
มากขึ้น แล้วมันจะก้าวหน้าไปในทางของพระนิพพานได้ง่ายขึ้น, เฟ่งจ้องอยู่ ผลดีของ
ความไม่มีกิเลส ก็จะทำให้ชอบใจในพระนิพพานมากขึ้น จะมีพระนิพพานเป็นอารมณ์
ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง, ไม่ว่าจะทำอะไร ทำงานบ้าน งานโลก งานธรรมะ งานศาสนา
อะไร ก็มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ไปเสียหมด นี่มันก็ดี แม้แต่จะทำนาก็มีนิพพาน
เป็นอารมณ์ มันยังดีกว่ามีอย่างอื่นเป็นอารมณ์.

ผลที่ได้รับระดับต่าง ๆ.

อยากจะให้เปรียบเทียบไปถึงว่า พระอเสขะพระอรหันต์นี่ดีกว่าพวกไหน
ก็พวก? ลองหลับตาคำหนดดูว่า เป็นพระอเสขะคือเป็นพระอรหันต์ ประเสริฐกว่า
เทวโลก, มารโลก พรหมโลก ประเสริฐกว่าเทวโลก สวรรค์กามารมณ์ธรรมดา. มาร
โลกสวรรค์กามารมณ์สูงสุด ที่เขาเรียกว่ามารโลกคืออันสูงสุดของสิ่งที่เรียกว่าสวรรค์, สวรรค์
มีหก แล้วอันที่หกนั้นเป็นมารโลก เป็นที่อยู่ของมารพญามารที่มาเบียดเบียนพระพุทธเจ้า.

เป็นพระอเสขะพระอรหันต์แล้ว ประเสริฐกว่าเทวโลกทั่วไป;
ประเสริฐกว่ามารโลก ประเสริฐกว่าพรหมโลก ประเสริฐกว่าเทวโลก; ประเสริฐ
กว่ามารโลก นี้เข้าใจได้ง่ายๆ, เพราะกไม่มีเรื่องเกี่ยวกับกามารมณ์. ที่นี้ประเสริฐ
กว่าพรหมโลก, พรหมโลกนี้ไม่มีกามารมณ์ แต่ก็มีตัวกุกัด ยึดมันสักกายทิฐิเป็นตัวกุก
-ของกุกัด, มีความทุกข์เกิดมาจากอึดตวาทุปาทานมากกว่า; แม้จะไม่เกี่ยวกับ
กามารมณ์เลย แต่พระอเสขะก็ยิ่งสูงกว่านั้น ดีกว่านั้นประเสริฐกว่านั้น.

ถ้าเรียกเป็นสามโลกว่า เทวโลก มารโลก พรหมโลกแล้ว พระอเสขะ
ผู้ถอนสัญชาตญาณเสียได้ ดีกว่าหมดทั้งสามโลก. นี่ถ้าเป็นเพียงเสขะเป็นเพียง

โสดา สกิทา อนาคา มันก็ได้สักสองโลกคือเทวโลกกับมารโลก, โลกที่มีกาม แต่มันก็ไม่ดีไปกว่าพรหมโลก. พระอนาคามีอยู่ในระดับพรหมโลกเพราะว่ายังมี ตัวตนเหลืออยู่; แล้วก็เป็นตัวตนที่สบายที่สุด เพราะไม่มีกามารมณ์รบกวน ก็เลยหลงติดแน่นแพ้นในสภาวะนั้น ในภพของตนเป็นอย่างยิ่ง. อย่างที่พูดว่า พวกพรหมเป็นพวกที่กลัวตายมากที่สุด เพราะมันหมดปัญหาอย่างอื่นแล้ว ไปสบายที่สุด อย่างยิ่ง, อยู่อย่างมีตัวกู-ของกู เลยกลัวตายมากที่สุด. พวกที่ยังมีความทุกข์อย่างอื่น แทรกแซง ยังมีความกลัวตายน้อยกว่าพวกพรหม, พวกเสขะทั้งหลายก็ยังดีกว่าพวก เทวโลกและมารโลก แต่ยังไม่ดีกว่าพรหมโลก.

ที่นี้พวกกัลยาณชนนี้พูดตามความรู้สึกของเราซึ่งไม่มีใครเชื่อกันได้ว่า ถ้าเป็น กัลยาณบุรุษ มันยังดีกว่าเทวโลก, เพราะในเทวโลกนั้นมันมีแต่เรื่องกามารมณ์. คิดดูซิ เป็นกัลยาณบุรุษแม้อยู่ในโลกนี้ ก็ไม่มัวเมาในกามารมณ์มากเหมือน เทวดาในสวรรค์. นี้ก็พูดตามที่เชื่อกันอยู่แล้ว ในสวรรค์เทวดามัวเมากับกามารมณ์ จนลืมเรื่องอื่น ๆ, เป็นกัลยาณบุรุษอยู่ที่นี้ในโลกอย่างนี้ เต็มไปด้วยปัญหาอย่างนี้ ไม่ มัวเมาในกามารมณ์เหมือนเทวดาเหล่านั้น ก็ต้องเรียกว่าดีกว่าเทวโลก.

เรื่องที่เคยเล่าให้ฟังบ่อยๆนั้น ควรจะจำเอาไว้, ทายกทายิกาทั้งหลาย, คือ เรื่องที่บอกว่าพวกเทวดาในเมืองสวรรค์ เทวดา เมื่อจะตายเมื่อจะจุติไปหาสุคติที่ไหน ไม่มีไม่รู้จะไปไหน นอกจากมาสู่มนุษยโลก, พวกเทวดาจะตายมาหาสุคติในมนุษยโลก พวกเทวดามาหาสุคติในมนุษยโลก จำไว้เถอะ; เพราะว่าในเทวโลกนั้นมันหาอะไรยาก หาพระรัตนตรัยยาก, หาพรหมจรรย์ยาก, หาสิ่งที่จะช่วยให้เข้าใจธรรมะนั้นแหละ หรือว่านิमितแห่งอนิจจังทุกขังอนัตตาหาได้ยากในเทวโลก, พอมานในมนุษยโลกมัน เต็มไปหมด.

ฉะนั้นมาเกิดในมนุษยโลกมันได้เปรียบ ในการที่จะบรรลุมรรคผลนิพพาน; ฉะนั้นเทวดาทั้งหลายจึงปรารถนามาสูดติกัน ในมนุษยโลก, พวกเมืองสวรรค์จะมาหาสูดติกันในเมืองคน, ในเมืองคน. แล้วผู้ที่อยู่ในเมืองคนมันจะไปหาสูดติกันในเมืองสวรรค์, มันสวนทางกันอยู่อย่างนี้. แล้วก็ดูใครโง่กว่าใคร, ใครโง่กว่าใคร มันมีเหตุผลที่จะแสดงว่า ใครมันโง่กว่าใคร พวกเทวดาในสวรรค์เขามีเหตุผลว่า มาในมนุษยโลกนี้มันหาอะไรที่เป็นปัจจัยแก่พระนิพพานได้ง่ายกว่า; เช่นมีความทุกข์ให้เห็นได้ง่ายกว่า; อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หรือ ก็มี, การประพฤติปฏิบัติศีลสมาธิปัญญาเป็นพระอริยบุคคลกันเป็นจำนวนมาก, มีพรหมจรรย์หาได้ง่ายในเมืองคน, พวกเทวดาจึงอยากจะทำสมาธิในคน, พวกเมืองคนที่ทำบุญจะไปสูดติกันในเมืองสวรรค์. ดูให้ดี ๆ นะ เดี่ยวจะขาดทุน จะขาดทุนป่นปี้ละ. **ที่นี่มันมีพร้อมที่จะช่วยให้บรรลุมรรคผลยิ่งขึ้นไป** แล้วยังไม่เอา, ยังไม่เอา, ยังไม่อยากจะอยากเอา จะไปอยู่ในที่ที่มีกามารมณ์สมบูรณ์, เลยตัดบทเสียว่า **กัลยาณบุรุษนี้ยังดีกว่าเทวโลกดีกว่าเทวโลก.**

ขอให้เป็นกัลยาณบุรุษที่เต็มมาตรฐาน เต็มรูปแบบ **ไม่มัวเมา** ในกามารมณ์ **ไม่อะไรยังดีกว่าเทวโลก** ซึ่งสมบูรณ์ไปด้วยกามารมณ์, แล้วก็หาชนิดปัจจัยแห่งพระนิพพานได้โดยยาก, ในมนุษยโลกเต็มไปด้วยความทุกข์ หรือว่าอนิจจัง ทุกขังอนัตตา ส่อให้เห็นอยู่ในที่ทั่ว ๆ ไป. ขอให้คิดดูให้ดี **เพราะการละสัญชาตญาณ** หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **กิเลสเสียได้ ทำให้มีคุณสมบัติสูงขึ้นมาอย่างนี้.**

ถ้าจะให้พวกนักวิทยาศาสตร์เขาเขียนวางรูปแบบการปฏิบัติ, เขาก็จะวางไปในรูปละสัญชาตญาณตามลำดับ แล้วมันก็มาสู่จุดนี้ได้เหมือนกัน. ถ้าพวกธรรมะพวกศาสนา พวกจัดระบบเป็นศาสนาмаพูดก็พูดอย่างเรื่องละกิเลส ละกิเลสตามลำดับ; แต่ในที่สุดมันก็ได้ผลอย่างเดียวกัน. อาตมาจึงนำมาพูดให้มันเนื่อง

กัน, ให้มันได้เปรียบเทียบกัน, ให้มันได้เข้าใจเสียว่า ถ้าพูดอย่างนี้ก็พูดอย่างนี้ ถ้าพูดอย่างนั้นก็พูดอย่างนั้น. แต่มันเป็นเรื่องเดียวกัน คือละสิ่งที่เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์, แต่มันจะได้แสนยาก คือสัญชาตญาณแห่งตัวตน ซึ่งเรียกในบาลี อัสมีมานะบ้าง อัตตวาทุปาทานบ้าง อัตตาบ้าง อัตตสัญญาบ้าง.

สรุปผลแห่งการละสัญชาตญาณ.

ทีนี้ จะพูดสรุปท้าย ว่าเป็นการประเมินผลทั้งหมด ของเรื่องสัญชาตญาณ ที่ได้พูดมาแล้วสิบสองครั้ง แล้วก็สิบสามครั้งทั้งวันนี้, และเป็นเรื่องสุดท้ายเป็นครั้งสุดท้าย. ถ้าจะดูผลที่น่าชื่นใจ ก็จะได้ว่าเป็นการทำให้โลกุตตระหรือโลกอุดร หรือจะเรียกว่าพระนิพพานก็ตามใจ มาปรากฏในทิฏฐุธรรมทีนี้และเดี๋ยวนี้. โลกุตตระ หรือโลกอุดรที่ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แล้วเมื่อไรจะได้เห็นกันสักที หรือพระนิพพานในกาลอนาคตเบื้องหน้าโน้นเทอญ มันจะได้เห็นกันสักที จะได้เห็นกันเร็ว ๆ เห็นกันทีนี้ เห็นกันเดี๋ยวนี้ ด้วยการละความยึดถือว่าตัวตนเสียได้. เมื่อใดละความยึดถือว่าตัวตนเสียได้ นั่นแหละคือโลกอุดร คือพระนิพพาน, มันไม่มีตัวกูที่จะอยู่ในโลกไหน, ไม่จัดได้ว่าเป็นภพไหนชนิดไหน, แล้วก็มีความเย็น เพราะไม่มีไฟคือกิเลส เรียกว่าโลกอุดรก็ได้ พระนิพพานก็ได้ มาปรากฏแล้วทีนี้และเดี๋ยวนี้ ทีนี้และเดี๋ยวนี้. ผลเลิศมันอยู่ที่ตรงนี้ แต่ถ้าดูที่การกระทำ มันก็เป็นการทำลายสัญชาตญาณเรื่องตัวตนหมดสิ้น.

พูดอย่างภาษาวัดหน่อย ก็ว่าทำลายอัตตาทำลายอัตตนิยา ให้หมดค่าหมดความหมาย ไม่เป็นที่ตั้งแห่งความยึดถือ, พูดอีกทีก็ว่า ทำลายความยึดถือแห่งอัตตาอัตตนิยาเสียได้ หรือจะพูดว่า ทำลายตัวอัตตา ตัวอัตตนิยาเสียได้ มันก็ได้

ผลเท่ากัน. ทำลายอัตตา-อัตตนิยาเสีย คือไม่มีที่ตั้งแห่งความยึดถือ เพราะมองเห็นตามที่เป็นจริงทั้งหมด จนไม่เป็นที่ตั้งแห่งความยึดถือ, มันก็หมดอัตตาหมดอัตตนิยา ก็เห็นความว่างจากอัตตาว่างจากอัตตนิยา, ความว่างชนิดนี้คือนิพพาน, นี้ว่าทำลายอัตตาทำลายอัตตนิยา.

ที่นี่จะพูดอีกทางหนึ่งก็พูดได้ ว่าทำลายความยึดถือในอัตตาในอัตตนิยา คือทำลายอุปาทาน, อัตตาอัตตนิยาเกิดมาจากอุปาทานว่าอัตตา ว่าอัตตนิยา, ถ้าทำลายอุปาทานเสียได้ อัตตาอัตตนิยาก็ดับไป ได้ผลอย่างเดียวกัน เรียกว่าทำลายอัตตาหรืออัตตนิยากี่ได้. ทำลายอุปาทานในอัตตาในอัตตนิยากี่ได้.

นี่ดูว่าทำอะไร ทำได้ทำอะไร เรียกว่าเป็นการควบคุม ควบคุม ในฐานะควบคุม. ทำได้ทำอะไร ๆ, เรียกว่าเพิกถอนสิ้นเชิง? ควบคุมความรู้สึกที่เป็นอัตตาได้ทำอะไร ก็เป็นผลดีเท่านั้น, ถอนอัตตาเสียได้หมดจดสิ้นเชิง ก็เป็นความดีสูงสุดคือว่าจบเรื่อง ที่เรียกว่าจบพรหมจรรย์ คือจบที่ถอนอัตตาอัตตนิยาเสียได้ วุสิตํ พรหมจรรย์-พรหมจรรย์ประพฤติกจบแล้ว, กตํ ภรณียํ-สิ่งที่ควรกระทำได้ทำแล้ว, นาปรํ อิตถตตตาย-อะไร ๆ ที่ต้องทำเพื่อผลอย่างนี้ไม่มีอีกต่อไป เพราะมันถึงที่สุดแล้วนี่ จะทำอะไร ๆ ดีกว่านี้มันไม่มีแล้ว, หรือจะต้องทำอย่างอื่นเพื่อผลเป็นอย่างนี้ ก็ไม่ต้องทำอีกแล้ว เพราะมันได้รับผลอย่างนี้แล้ว, คือหมดอัตตา หมดอัตตนิยา ซึ่งเป็นอุปาทาน ว่างหลุดพ้นออกไปได้ จิตหลุดพ้นออกไปได้.

ความหมายของความหลุดพ้น.

ตรงนี้ก็จะต้องช่วยกันจำให้ดี ๆ อย่าใช้คำพูดผิด ๆ ที่ว่าหลุดพ้น หลุดพ้น ให้เป็นหลุดพ้นของจิต, จิตหลุดพ้นออกไปได้, อย่าหลุดพ้นของอัตตาหรือตัวกู

ตัวกูมันหลุดพ้นไม่ได้; เพราะว่าตัวกูเป็นตัวความคิด ตัวกูจะหลุดพ้นจากอะไร; เพราะตัวกูมันคือความคิด. แต่ถ้าจิตมันหลุดพ้นจากตัวกู ที่ว่าความหลุดพ้นเป็นเรื่องของจิตไม่ใช่ของอัตตาหรือตัวกู; นี้ในพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้.

แต่ถ้าในศาสนาอื่น; เช่นศาสนาฮินดู ศาสนาสูงสุดของฮินดูของอุปนิษัท เวทานตะอะไรก็ตาม, เขาว่าอัตตาเป็นผู้หลุดพ้น, อัตตาหลุดพ้นจากโลกไปอยู่กับปรมาตมา อัตตาใหญ่พระเจ้า. นั้นฝ่ายนั้นเขาพูดอย่างนั้น ว่าอัตตาเป็นผู้หลุดพ้น; แต่ในฝ่ายพุทธพูดไม่ได้ เพราะไม่มีอัตตาที่เป็นตัวจริงเป็นแต่เพียงอุปาทานขึ้นมา. แต่จิตนั้นมันติดอยู่ในอัตตา จิตมันติดอยู่ในความยึดถือว่าอัตตา. จิตหลุดพ้นออกมาเสียได้จากความยึดถือว่าอัตตา จึงเรียกว่าจิตหลุดพ้น. ถ้าเป็นพุทธบริษัทพูดให้ถูกต้อง ว่าจิตหลุดพ้น, ไม่ใช่อัตตาหลุดพ้น. ถ้าพูดว่าอัตตาหลุดพ้น เป็นฝ่ายอื่นทันที, เป็นศาสนาอื่น, เป็นลัทธิ อื่นไปทันที.

ฉะนั้นในพุทธศาสนาจะมีแต่จิตหลุดพ้นจากอัตตา จากอุปาทานว่าอัตตา; อัตตาไม่มีตัวที่จะมาหลุดพ้น แต่เป็นที่ตั้งแห่งความยึดถืออย่างโง่เขลา, และจิตไปติดอยู่ที่นั่น แล้วก็เกิดกิเลสแล้วก็เป็นทุกข์. จิตหลุดพ้นเสียจากอัตตา, อัตตวาทุปาทาน อัสมิ มานะ อะไรก็ตาม; ถ้าหลุดพ้นละก็ อย่าพูดว่าตัวกูหลุดพ้น เพราะตัวกูมันมันเป็นที่ติด, แล้วตัวกูมันมิได้มีอยู่จริงสำหรับจะหลุดพ้น. แต่จิต นั้นมีอยู่จริง แล้วมันจะหลุดพ้นได้จริง, หลุดพ้นจากทุกสิ่งที่มันติด แล้วทำให้เกิดความทุกข์. นี่มันทำให้เกิดความหลุดพ้นขึ้นมาได้อย่างนี้, ตื่นขึ้นมาจากความหลับคือกิเลส คือหลุดพ้น.

บุุชชนธรรมดาสามัญทั้งหลาย หลับอยู่ในความหลับของกิเลส คืออวิชชา; นี้พูดภาษาธรรมก็พูดอย่างนี้ได้ ทุกคนที่วิ่งได้เดินได้ไปนั้นมานี้วุ่นวายอยู่นั้น มันหลับ

อยู่ด้วยความหลับ ในความหลับของอวิชชา. ที่นั่นมันจะตื่นออกมาเสียจากความหลับของอวิชชา, มันรู้ตามที่เป็นจริง ไม่ไปหลงยึดมั่นหมายมั่นในอดีต ทำให้เกิดกิเลสต่างๆ นานา ขึ้นมา เรียกว่าตื่นขึ้นมาเสียจากหลับ ด้วยอำนาจของอวิชชา, มาเป็นความตื่นของอวิชชา, นี่เพราะอำนาจการเพิกถอนเสียได้ซึ่งสัญชาตญาณ ว่าอดีต.

การตื่นจากความหลับของอวิชชา.

พุทธบริษัทแปลว่าบริษัทของผู้ตื่น พุทธแปลว่าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธบริษัทแปลว่าบริษัทของผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน; เพราะว่าเขาก็ได้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น, ผู้เบิกบานด้วย. นี่จะตื่นขึ้นมาด้วยเหตุอะไร จะรู้ตื่นเบิกบานด้วยเหตุอะไร? ก็ด้วยเหตุที่ว่าทำลายสัญชาตญาณ ที่เกาะกรังอยู่ในสันดาน ในความเคยชินของจิตเสียได้. นี่ก็เรียกว่าตื่นจากหลับคือกิเลสนิรหระ, กิเลสนิรหระหลับเพราะกิเลส มาสู่ความตื่นของสติปัญญา เป็นความตื่นนิรันดร. พวกนั้นเขามีนิรันดร มีอิตตานิรันดร, เราก็มีนิรันดรเหมือนกัน, มีความตื่นนิรันดร ไม่กลับหลับลงไปอีก, แปลว่าเข้าสู่ภาวะชนิดที่ว่าไม่มีความทุกข์เป็นนิรันดร.

ถ้าชอบพูดให้เป็นนิรันดร มันเป็นความตื่นนิรันดร ไม่กลับหลับไปอีกแล้ว; ดังนั้นสิ่งที่เรียกว่านิรันดร, นิรันดรในพุทธศาสนาก็มี, คือความตื่นจากหลับอย่างเป็นนิรันดร, จะกลับหลับอีกไม่ได้ จะกลับไปสู่ความทุกข์อีกไม่ได้; นี่ทำให้เป็นพุทธบริษัทที่แท้จริง. การควบคุมสัญชาตญาณให้ได้จนกระทั่งทำลายสัญชาตญาณเสียได้ ก็จะทำให้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานที่เป็นนิรันดร.

นี่พวกเราพุทธบริษัทควรจะรู้จักตัวเอง ในลักษณะอย่างนี้, แล้วก็มีคุณสมบัติอย่างนี้ พอให้สมค่าสมควรกัน, เรื่องมันก็มีเท่านั้นแหละ ก็นับว่ามันจบเรื่อง; เพราะมันได้สิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่มนุษย์ควรจะได้. นี่ขออย่าอีกที มันได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้.

พูดเรื่องนี้ซ้ำอีกนิดก็ได้ ที่ว่าปัญหาของคนมันมีอยู่ที่ว่าเกิดมาทำไม ? ถ้าได้อะไรแล้วจึงจะสมกับการได้เกิดมา, ถ้าไม่ได้อะไรแล้ว มันก็เสียชาติเกิด, ถ้าไม่ได้อะไรเรียกว่าเสียชาติเกิด, ถ้าได้อะไรเรียกว่าไม่เสียชาติเกิด; ก็ได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้รับ นี่สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้รับ ก็คือการออกมาเสียได้จากความติดอยู่ในวัฏฏสงสาร, คือการครอบงำของกิเลสหรือของสัญชาตญาณ มีตัวกู มีของกู, เวียนว่ายอยู่ในเรื่องของตัวกูอยู่ในเรื่องของกู ก็เป็นความทุกข์ตลอด ตลอดกาลนิรันดร.

ถ้าอยู่อย่างนี้ก็เป็นความทุกข์ตลอดกาลนิรันดร, เกิดทุกที่เป็นทุกข์ทุกที เกิดตัวกูทุกทีเป็นทุกข์ทุกที. ในระหว่างที่เป็นกิเลสก็เป็นทุกข์, ในระหว่างที่กระทำกรรมก็เป็นทุกข์, ในระหว่างที่เสวยผลกรรมก็เป็นทุกข์, เพราะมันยึดมั่นว่าตัวกูว่าของกู, มันแบกของหนักอยู่ทุกระยะหรือทุกชั้นตอน; นี้เรียกว่าทนทรมานอยู่ในกองทุกข์. เดียวนี้ก็ได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ คือได้พบกับสิ่งที่ไม่มีความทุกข์เลย, แล้วก็สามารถจะพบได้ทันทีที่นี้และเดี๋ยวนี้, ไม่ต้องรอดต่อตายแล้ว มันก็ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้. นี่เกิดมาได้พบสิ่งนี้ ก็วิเศษที่สุด เพียงแต่ได้รู้เรื่องสิ่งนี้ก็ดีไม่น้อย, เพียงแต่ได้รู้เรื่องสิ่งนี้ก็ดีไม่น้อย, ถ้าว่าทำได้ด้วยก็คือดีที่สุด.

จึงหวังว่าท่านทั้งหลายจะมีความเข้าใจเพิ่มขึ้นในข้อที่ว่า ถ้าเราจะอำนาจของสัญชาตญาณได้ ก็คือบรรลุนิพพานได้, เมื่อเราจะกิเลสได้ก็คือบรรลุนิพพาน,

ละสัญชาตญาณได้คือบรรลุนิพพาน, ละกิเลสได้คือบรรลุนิพพาน, เกิดมาเพื่อสิ่งนี้. แม้ว่าเราไม่ตั้งใจว่าจะเกิดมา เราไม่ได้ขอใครเกิดมา แล้วมันก็เกิดมาเอง; แต่ครั้งเกิดมาเองแล้วมันมาพบกับปัญหาอย่างนี้ เราจะต้องทำอย่างไร, เราจะทนทุกข์ไปจนตายเปล่า มันก็น่าละอายแหม; ฉะนั้น เราก็ต้องดิ้นรนต่อสู้ให้ได้ ว่าเราจะต้องทะลุออกไปให้ได้แม้ว่าเราจะไม่ได้สัญญากันมาว่า เราจะเกิดมาเพื่อทำอย่างนี้, แต่มันก็ได้เกิดมาแล้ว.

ฉะนั้น ใครอย่าไปหาข้อแก้ตัว ว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา ไม่รับผิดชอบว่าเกิดมาทำไม. ถ้าคิดอย่างนั้นและปล่อยไว้อย่างนั้น มันจะเป็นทุกข์-ทุกข์-ทุกข์-ทุกข์ ระดมทับถมกันไป อย่างที่เรียกว่าไม่มีอะไรดีสักนิด. เมื่อได้มาพบกับความทุกข์แล้วก็ต้องต่อสู้ ต้องแนใจต้องตั้งหน้าต่อสู้ความทุกข์, เอาชนะความทุกข์ โดยละเหตุต้นตอความทุกข์ลงไปเป็นลำดับ ๆ จนพบกิเลสและพบสัญชาตญาณ ก็ละเสียให้ได้อย่างนี้ ก็จะหมดปัญหาในข้อที่ว่า เกิดมาทำไม ฉันไม่ได้ตั้งใจจะเกิดมา. แต่คุณก็ได้เกิดมาแล้ว คุณจะทำอะไร มันก็ไม่มีทางไหน นอกจากเอาชนะปัญหาเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์นี้เสียให้ได้; เพราะมันได้มีความทุกข์เพราะเกิดมาอย่างโง่เขลา, เกิดมาหลับตา ทำไปอย่างหลับตา, แล้วก็จมอยู่ในกองทุกข์.

เป็นอันว่า ในที่สุดเราก็ได้พูดกันถึงเรื่องทั้งหมดในพระพุทธศาสนา ที่ว่าเกิดมาด้วยสัญชาตญาณพื้นฐานแห่งกิเลส แล้วมันถึงอกงามเป็นกิเลสขึ้นมาได้โดยอัตโนมัติในตัวมันเอง จึงได้เรียกว่าสัญชาตญาณ. เด็กทารกก็ได้งอกงามขึ้นมาด้วยความเข้าใจผิด แล้วก็ทุกข์จนตลอดชีวิต ชีวิตแล้วชีวิตเล่า. เดียวนี้มารู้ความจริงในข้อนี้กันเสียที สามารถควบคุมได้ก็ยิ่งดี; เมื่อเพิกถอนได้ทั้งหมดก็ประเสริฐที่สุด เป็นว่าไม่เสียชาติเกิดที่มาเป็นมนุษย์ และได้พบพระพุทธศาสนา.

การบรรยายในครั้งที่ ๑๓ นี้ เป็นการสรุปความทุกตอนทุกครั้งในการบรรยายครั้งที่แล้ว ๆ มา เป็นอันว่าจบการบรรยายชุดนี้ ชุดมาฆบูชา, ขึ้นเดือนเมษายนก็เป็นชุดวิสาขบูชา ซึ่งจะได้พูดกันเรื่องอื่นอีกชุดหนึ่งต่อไป.

วันนี้ขอยุติการบรรยาย ด้วยการสมควรแก่เวลา ไว้เพียงเท่านี้ เพื่อเปิดโอกาสให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบทพระธรรมคณสาธยาย ส่งเสริมกำลังใจของผู้ฟังทั้งหลาย ให้มีความเข้มแข็งแก่กล้า ในการที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมะ โดยนัยดังที่กล่าวมาแล้วนั้นสืบต่อไป ในกาลบัดนี้.

